Belgelerle Gerçek Tarih

Kadir Çandarlıoğlu

IÇINDEKILER

211 - Gülsüm, Lütfü ve Kemalizm

212 - Vay yobazlar vay... Vay gericiler vay...

213 - Üstüme varmayın! Atatürk'ü vururum

214 - İskilipli Atıf Hoca'nın adı hastaneye verildi (Karşı Devrim devam ediyor)

215 - M. Kemal Atatürk'ün kaburga kemiği neden kırıldı? Ve Gazilik ünvanını nasıl aldı?

216 - Atatürk ve Faşizm

217 - "Ingiltere Kralı M. Kemal Atatürk'ün elini öptü" yalanı

218 - M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı (7 Bölüm)

219 - Dilimizi Dilim Dilim ettiler - Güneş Dil Teorisine giden süreç (Kalp krizi geçirenler olursa, sorumluluk kabul etmiyorum)

220 - Yabancı Gözüyle M. Kemal Atatürk Inkılapları ("Kemal (Atatürk) Kur'an'ı istihfafla (küçümseyerek) yere attı.")

221 - M. Kemal Atatürk Bediüzzaman Said-i Nursi'yi ziyaret etmiş

222 - Çocukluğumun 19 Mayısları - Yavuz Bahadıroğlu

223 - Kadınlara boşanma hakkını M. Kemal Atatürk verdi yalanı

224 - Lozan ve boşuna dökülen kanlar

225 - Çanakkale'de Şehitlerimizin kanları ile sulanmış topraklar düşmanlarımıza satılmıştır (Lozan 128. madde)

226 - "ATA'mıza kimse birşey dikte edemez" diyen laiklere Lozan anlaşmasından delil (Lozan 37. madde)

227 - Lozan Andlaşmasının 58. maddesi tam bir rezalet

228 - Mısır ve Sudan'ı, Lozan'da "verdik" - Lozan'a zafer diyenlere ithaf olunur (17. madde)

229 - Madde madde Lozan'da kaybettiklerimiz

230 - Hani "Vatan Toprağı Kutsal" idi?

231 - Kuran ve Lozan

232 - Birde Yabancı Gözüyle Lozan ve Neticesi (Bizim iddialarımızı teyit edecektir)

233 - Misak-ı Milli Lozan'da bozuldu (Müthiş bir röportaj olmuş)

234 - "En büyük Türk" - Yavuz Bahadıroğlu

235 - Geldikleri gibi gidecekler diyen Atatürk'e cevap: Geldikleri gibi gitmediler (8 Bölüm)

236 - Kadir Mısıroğlu'ndan İbretlik Hadise

237 - M. Kemal'in çiftlikleri ve malvarlığı (Resmi Belge)

238 - Hilafet makamı için yapılan fedakarlık (Hintili müslümanların yolladıkları parayla ilgili)

239 - "M. Kemal Atatürk, 'vekil maaşları öğretmen maaşlarını geçmesin' dedi" yalanı

240 - Kemalistlere bir çift sözüm var... Putçuluk

****

Bismill âhirrahmânirrahîm

Yâ Rabbî, sana kibriyâna ve ululuğuna lâyık hamd ederim. Asfiyânın hülâsâsı ve Peygamberlerinin sonuncusu Muhammed Mustafâya, Onun bütün Ehl-i Beytine ve Eshâbına salât-ü selâm ederim.

En'am Suresi
153 - "Şüphesiz ki işte bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. (Başka) yollara uymayın. Çünkü O yollar sizi Onun (Allah'ın) yolundan ayırır. İşte sakınmanız için (Allah) size bunları vasiyet (emr) etti."

GIRIŞ...

Bu çalışmada yer alan konular, Facebook'ta "Muhteşem 15 yıl", "Şeriat-ı Muhammediye", "Anti CHP Arşivi" ve "Tarih ve Din Araştırmaları Merkezi" isimli sayfalarımda paylaştığım konulardan ibarettir. Sonuna "Alıntı" yazmadığım konuların neredeyse tamamı meşakkatli araştırmalarımın ürünüdür. Dolayısıyla "Atatürk olmasaydı" gibi iki kelimeyle davasını savunanların ortaya attıklarıyla kabili kıyas değildir. Eğer M. Kemal sayesinde kurtarılanlar varsa, bunlar; Kur'an nizâmından M. Kemal eliyle kurtarılan şeytanî - siyonist nizâmın kurucularıdır. Dünyanın haline bir bakın; her yerde müslümanlar eziliyor. Bunun temelini kim attı sanıyorsunuz? Başımızda bir Halife olsa böyle mi olurdu?

"Efendim, müslümanlar eziliyor ama Atatürk olmasaydı ibadetimizi bile yapamazdık" diyenlerin dünyadan haberleri olmadığına hükmetmek lazım gelir. Zira işgal yıllarında dahi müslümanların ezanına, namazına, kitabına, giyimine-kuşamına karışılmamıştır. Eğer işgal kuvvetleri M. Kemal'in yaptıklarının onda birini yapsalardı, bu argümanı öne sürenler dahil, herkesin karşı çıkacağından, en azından buğz edeceğinden adım gibi eminim. Keşke ibadetlerimizi yapamasaydık da şuurumuzu kaybetmemiş olsaydık. Çünkü zihnî işgal, fiilî işgalden daha tehlikelidir. Bu yüzden kolumuza zincir, ayağımıza pranga vurmadılar da başımıza şapka geçirdiler. Bizi "fiilen" değil, "zihnen" işgal ettiklerinin sembolüdür bu. Ibadetten zorla men ettikleri takdirde ters tepeceğinin farkındaydılar. Eğer zorla olsaydı, biz; "esir" olduğumuzun "bilincinde" olacak ve dinimize daha çok sarılacaktık. Lakin şimdi, "kurtulduk zannıyla", "dost" (!) Batı'nın verdiği bütün ahlaksızlıkları; "bizden sanılan" ve bizi "kurtardı" denilen adamın eliyle aldık ve böylece dinî hislerimiz zayıfladı. Bunun neticesinde (bedenen) "hür" olduğumuz halde; "zihniyetimiz değişti" ve artık ibadet "etmiyoruz". Bunun yerine Batı çalıyor ve biz bir çingene ayısı misali zihnimize ne empoze edilirse onu oynuyoruz, zira zihnimiz işgal altında. Bazıları ise çalmadan oynuyor, çünkü onlar zaten o zihniyetteydiler. Ancak isimleri Mustafa, Kemal, Türkan, Reha, Uğur, Ismet, Şemsi Efendi olduğu için "bizden" olduklarını zannediyorduk ve maalesef hala zannedenler var. Yine "bizden sanılanın" eliyle Ezan'dan "Allah" isminin çıkarılması bu zihin işgalinin bir tezahürüdür. Bunu gördüklerinden dolayı karşı çıkan din kardeşlerimiz asılmıştır. "En büyük cehalet, cahil olduğunu bilmemektir" derler, fakat ben bunu değiştiriyorum ve; "En büyük esaret, esir olduğunu bilmemekektir" diyorum.

Binaenaleyh, bizi kurtardı denilenler müslümanların her şeyine karışmışlardır. "Ne var canım bunda, ha Allah, ha Tanrı" diyenler, meseleyi ya kavrayamadıklarından yada kasten söylüyorlardır. Halbuki "Tanrı" asla "Allah" isminin karşılığı değildir. (Haşa) karşılığı olsa dahi, adı "Süleyman" olan babanıza "Solomon", veya adı "Hasan" olan oğlunuza "Hans" denmesine gönlünüz razı olur mu? Veya "Kalpakcı" olan soy isminize "Kalpakcıyan" denmesine? Babanız ve oğlunuz sizi yaratandan daha mı kutsal? Yahudiye Solomon denir, müslümana değil !! Islam'da yaratıcımıza "Allah" denir, Tanrı değil !!

Öte yandan, şu anda biraz düşünce özgürlüğü varsa, bu asla M. Kemal sayesinde değildir. M. Kemal'in yönetimi tam bir diktatörlüktü. Çok partili hayata M. Kemal'in ölümünden yıllar sonra, o da Batı'nın zorlamasıyla, geçildi. Yunanistan, Batı Trakya'daki müslüman azınlığa kişilerle ilgili hükümlerde "Islam Hukuku" (Şeriat) yani Allahu Teala'nın emirleri ile hükmetme hakkı tanırken, M. Kemal; ülkede çoğunluğu oluşturan müslümanlara bu hakkı vermemiştir. Bugün Ingiltere'de bu hak (zihin işgali amacıyla da olsa) müslümanlara verilmektedir. "Beğenmiyorsan Iran'a git" diyen "sözde" demokratlar, eğer gerçekten demokrasiye iman etmişlerse, o halde çoğunluğu oluşturan müslümanların; "kitabı Kur'an" ile yönetilmeyi yasaklamamalı ve talep edenleri de kovmamalıdır. Eğer illa laiklik isteyen varsa, laikliğin anavatanı Fransa'ya gidebilir.

Düşünebiliyor musunuz, bu ülkede, "Ben Allahu Teala'nın Kur'an'da/Sünnet'te emrettiği kanunlar ile yönetilmek istiyorum" demek suçtur. Bir müslüman nasıl müslümanların kitabı ile yönetilmek istemez anlamakta zorlanıyorum. Böyleleri Aziz Nesin'in ifade ettiği gibi, ya ahmaktır ya da sahtekar.

Facebook'ta faaliyette bulunduğum müddet zarfında yaptığım paylaşımlara tepki gösteren, hatta ağza alınmayacak küfürler eden yüzlerce kemaliste rastladım. Bazılarının evvela müslümanmış gibi yorum yaptığına ancak daha sonra müslüman olmadığını itiraf ettiğine hayretle şahit oldum. Bunlar genelde dinsiz veya sabatayisttir, yani aslen yahudi olduğu halde müslüman gibi görünenlerdir... Zaten laikliğin en hararetli savunuculuğunu bu kesim yapmaktadır... Bilgisiz müslümanları Islam hukukuna düşman eden bunlardır.

Neredeyse hepsi "Atatürk olmasaydı" diye başlayan cümleler kuruyor... Üstelik bunlar koskoca üniversite talebeleri... Türkiye'nin neden geri kaldığını artık daha iyi anlayabiliyorum. Ingiltere kralının M. Kemal'in elini öptüğüne inanan birisinden memlekete ne hayr gelir? Veya, "kullandığın parada Atatürk'ün resmi var" diyen bir üniversiteli gencin millete ne faydası dokunabilir? Yani parada resmi olan birisi, Allahu Teala'nın emirlerine karşı gelmeye ve milleti de buna zorlamaya hak mı kazanmış oluyor? Bir insanın "iyi" olup olmamasının ölçüsü paradaki resmi midir? O halde bu söze muhatap olanın; "Iyi ya, ATA'nı bozdurup bozdurup

harcıyorum" demesi galip geldiğini mi gösterir? Neyse sözü fazla uzatmayayım.

Allah rızası için yaptığımız bu çalışma hakkında kısaca malumat vereyim...

Yazıyı "Word"da yazıyorum ve "PDF"ye dönüştüreceğim, bu yüzden satır araları vs. düzensiz olabilir. Facebook'ta, okunmasını sağlamak amacıyla bazı konuları parça parça, yazı dizisi halinde paylaşmıştık. Burada da aynı şekildedir. Ayrıca paylaşımlarımız bir sene evvel başlayıp bugüne kadar devam ettigi için konular arasında üslup farkı olabilir... "Içindekiler"e (Konu başlıkları listesine) sayfa numarası yazmadım. Çünkü klavyenizde "CTRL" + "F" tuşuna basarsanız sağ üst köşede ufacık bir arama penceresi açılır (benim programda sağ üst köşede, başka programlarda farklı yerde olabilir). Oraya aramak istediğiniz kelimeyi yazın ve ENTER'e basın. Aradığınız kelime önünüze çıkacaktır.

Bu çalışmamızda M. Kemal'in "neye" inandığını, dini nasıl kullandığını, dinimize ettiği hakaretleri, müslümanlara yaptığı zulümleri, milleti ve halifeyi nasıl aldattığını, kimlerle işbirliği yaptığını, insanları nasıl asıp kestiğini, topraklarımızı nasıl peşkeş çektiğini, müslüman kardeşlerimize nasıl ihanet ettiğini, fikirlere nasıl pranga vurduğunu, milleti nasıl soyup soğana çevirdiğini, M. Kemal'in dediğinin aksine düşmanların "geldikleri gibi" gitmediklerini, müslüman kardeşlerimizin nasıl yalanlarla avutulduğunu vs. vs. reddi mümkün olmayan delillerle ortaya koyduk. Öte yandan Şeriat hükümlerinin hikmetini, Osmanlı Devleti'nin adaletini, din adamlarımızın görüşlerini, masonların itiraflarını, Arapların bize ihanet etmediklerini, Şeyh Said'in hain olmadığını, Kurtuluş Savaşını Vahidüddin'in (radıyallahu anh) başlattığını, vs.vs. hepsini bu çalışmamızda bulabilirsiniz. Hatta az bile yazdık. Zira yapılan zulümleri böyle bir çalışmayla anlatmak olanaksızdır. Lakin kalpleri iman dolu kardeşlerimiz daha geniş çapta bir çalışma yapacaktır, bundan şüphem yok... Davamıza olan aşkımız bitmez. Her daim firavunların yakasına yapışacağız biiznillah.

Facebook sayfamıza desteğini esirgemeyen Bünyamin A., Kadir D., Hilmi Ö., Topal Ç., Ömer F. Ü., Servet B., Şemdin Ö., Cevher O., Ömer O., Fatih O., Amer H., Yakup K., Ömer A., Abad-ı E., Izzet S., Hüseyin K., Ilker E., Yalçın M., Eylül N., Orhan Y., Orhan O., Gürbüz Y., Tuğba K., Hakan E., Yunus Ö., Yavuz S., Fırat Ç., Faruk Ç., Aysel I., Duran K., Nazım N., Bilal, Mustafa Ş., Mustafa O., Malkoçoğlu A., Fatihin T., Orhan D. ve profil resmimizi hazırlayan kardeşime ve bütün kardeşlerime teşekkür ediyorum. Hepsinin ismini burada zikretmek mümkün değil fakat Allahu Teala da bende onları biliyoruz.

Dualarınıza talibim... Allah ve Rasulünün ve ebeveynlerimin rızasından sonra din kardeşlerimin rızasını dünyaya değişmem. Bu yüzden bütün dualarınızda bana da yer verirseniz, bana en güzel hediyeyi vermiş olursunuz.

Kadir Çandarlıoğlu

24 Mart 2012

NOT: Bazı Facebook sayfa yöneticileri, internet siteleri veya blogların bizden yaptıkları alıntılarda konular eksik çıkıyor. Bazı konularımızda okuyucunun dikkatini bir kelimeye çekmek isterken kelimeyi şu işaretlerin arasına alıyoruz: "<< ... >>" ancak bu işaretler facebook sayfalarının "NOT"larında, sitelerde ve bloglarda "kod" olarak programlandığından dolayı bazı cümleleri kesiyor. Böylece konu eksik çıkıyor. Alıntı yapanları uyardığım halde maalesef hala düzeltilmiş değil ve konularımız içerik bakımından eksik yayılıyor.

Olumsuz eleştirilere kesinlikle aldırmayın

Bazı kardeşlerimizin sayfamızdan paylaştığı konuların altına birtakım bilgisiz insanlar; "ne yapmaya çalışıyorsun", "amacın ne" gibi sorular yöneltiyorlar.

Kesinlikle aldırmayın...

Nasıl ki onlar batıl davalarını savunmaktan çekinmiyorlar, sizde şüphesiz Hak olan davanızı savunmaktan çekinmeyin. Bu uğurda bize zarar gelmesi, Allahu Teala katında ödülümüz olur. Allahu Teala yolunda canlarını ortaya koyan Şeyh Said'ler, Iskilipli Atıf hocalar zarar etmediler.

Saff Suresi

10 - Ey İman edenler! Sizi acı bir azabdan kurtaracak ticareti size göstereyim mi?

11 - Allah'a ve Resulüne inanırsınız, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda savaşırsınız. Eğer bilirseniz sizin için en iyisi budur.

***

Allah (celle celaluhu) yolunda cihad etmek, yalnızca silahla da olmaz... Kalemle, ilimle de olur.

Furkan Suresi

52 - Öyle ise kâfirlere uyma ve bununla (bu Kur'ân'la) onlara karşı büyük bir cihâd ile mücâhede et!

***

Allahu Teala yolunda cihad etmek için ilim ve iman silahını kuşanın. Her işinizde buna niyet edin.

Sizinle tartışmaya, münakaşaya girmek isteyenleri, dilediğiniz vakit bu sayfaya yönlendirebilirsiniz. Onları da uyandırmak ve batıldan kurtarmak lazım.

Bunlar genelde M. Kemal'in öldüğünü, herkesin kendi hesabını kendi vereceğini ve ölünün ardından gıybet edilmemesi gerektiğini söylerler.

Bu basit bir uyutma ve sindirme metodudur.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ten ne istiyoruz?

Bazı kimseler: "Ne istiyorsunuz M. Kemal Atatürk'ten?" diye soruyorlar...

Biz 1400 yıldır Firavun'un, Ebu Leheb'in ve Ebu Cehil'in yakasını bırakmamışız, M. Kemal'in yakasını mı bırakacağız??

Nasıl "Ebu" Cehil, cahillerin "babası" ise, bize göre de M. Kemal "ATA" Cehil olarak Cahillerin "ATA'sıdır" ve bizim açımızdan aralarında bir fark yoktur.

Isteklerimize gelince...

Bizim istediklerimiz çok basit; "Bizden aldıklarını, gasp ettiklerini geri istiyoruz."

Örneğin:

- Ezan'ımızı geri aldık zaten elhamdülillah.

- Tam din özgürlüğümüzü istiyoruz.

- Şeriat'ımızı istiyoruz.

- Hilafet'imizi istiyoruz.

- Lisanımızı istiyoruz.

- Kültürümüzü istiyoruz.

- Lozan masasında bırakılan topraklarımızı istiyoruz.

- Eski ölçü ve tartı birimlerimizi istiyoruz.

- Cuma günümüzün tekrar tatil günü ilan edilmesini istiyoruz.

- Peygamber efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) hicretini sembolize eden Hicri Takvim'imizi istiyoruz.

- Medreseler'imizi, tekkelerimizi, zaviyelerimizi istiyoruz.

- Bacılarımızın başörtü haklarını istiyoruz.

- Ayasofya'mızı geri istiyoruz.

***

Bu kadar da istenmezki diye sitem edebilirsiniz, ama bizden alınanlar bunlar ve daha niceleri...
Istemediklerimiz de var tabi, onlarda sizin olsun...

Örneğin:

- Genelevlerini, fuhuşhanelerini istemiyoruz.

- Faiz kurumlarını, tefecilerini, komisyoncularını istemiyoruz.

- Balo'larını istemiyoruz.

- Kumarhane'lerini istemiyoruz.

- Içki fabrikalarını istemiyoruz.

- Karma okullarını istemiyoruz.

- Şapka'larını istemiyoruz.

- CHP'nin 6 Ok'unu istemiyoruz.

Bunlar sizde kalsın ve bir daha da şehit kanı ile sulanmış topraklarımıza bu pislikleri getirmeyin.

Bize müslüman olmaktan başka şeref ve Islam'dan başka medeniyet lazım değil.

****
****
****

M. Kemal'i neden red ediyoruz?

M. Kemal'i red etmemizin sebebi onun içki içmesi veya zina yapması değildir. O ve onun dine uygun olmayan fiillerine iştirak edenler, kendilerine zulmetmişlerdir. Gizli yaptıkları sürece burası bizleri ilgilendirmez. Allah (celle celaluhu) ile aralarında olan bir meseledir.

Bizim M. Kemal'i red etmemizin nedeni, müslümanlara yaptığı zulümdür...

Kuran'da müslümanların hangi kanunlar ile yönetileceği Cenab-ı Hakk tarafından bildirilmiştir ve bu kanunlar ile hükmetmeyenlerin kafir olduğu beyan edilmiştir... M. Kemal'in Rabbimizin emirlerini uygulamadan çıkarması, ona itaat etmememizi ve onu red etmemizi gerektiriyor. Bunu keyfimizden yaptığımız söylenemez. Kuran emrettiği için onu red ediyoruz.

Öte yandan dinimize hakaret etmesi, Kuran için; "Gökten indiği sanılan kitapların dogmaları..." demesi ve daha birçok benzer sözleri de, M. Kemal'i red etmemizin başlıca sebeplerindendir.

Resulallah (sallallahu aleyhi ve sellem) efendimiz şöyle buyurdu:

"Dinleyin ve itaat edin! Üzerinize tâyin olunan vâli/yönetici, başı siyah kuru üzüm gibi Habeş'li bir köle olsa bile, sizin aranızda **Allah'ın kitabını** uyguladığı müddetçe dinleyin ve itaat edin."

(Buhârî, Ahkâm 4; Müslim, İmâre 37; Nesâî, Bey'at 27)

**

Resulallah (sallallahu aleyhi ve sellem) efendimiz şöyle buyurdu:

"Dikkat edin İslam bir dairedir. Döndüğü müddetçe siz de kitapla(Kuran/Sünnet) beraber o dairenin içinde dönünüz. Dikkat edin, **kitap ile sultanlık (din ve devlet işleri)** birbirinden ayrılacak. Dikkat edin, onlar (bizden olmayanlar olsa gerek) sizin başınıza emir (idareci) olacak.** Sizin aleyhinize olan, kendilerinin lehine olan şekilde hükmedecekler. Eğer onları **dinlemezseniz sizi öldürecekler, itaat ederseniz sizi sapıtacaklar.** Onlara karşı Meryem oğlu İsa (aleyhisselam)'ın arkadaşlarının davrandığı gibi davranın. Onlar ki testerelerle biçildiler, çarmıha gerildiler ama yine de davalarından vazgeçmediler. **Allah'a itaat ederek ölüm, Allah'a isyan ederek yaşamaktan daha hayırlıdır."**

(Hadis alimlerinden İmam Taberani Mu'cemu'l Kebir, Mu'cemu's Sağir ve Şamiin isimli eserlerinde rivayet etti.)

**

Birkaç tane de Ayet-i kerime zikredelim:

Araf Suresi
3 - "(Ey insanlar) Rabbinizden, size indirilene uyun ve O'ndan başka dostlara uymayın. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!"

**

Casiye Suresi
18 - "Sonra (Ey Rasulüm) seni din hususunda apaçık bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin hevâ ve heveslerine uyma."

**

Şûra Suresi
21 - "Yoksa Allah'ın izin vermediği bir şeyi, dinde onlara şeriat kılacak ortakları mı var? Şayet kesin söz bulunmayacak olsaydı; aralarında derhal hüküm verilirdi. Doğrusu zalimlere elim bir azab vardır."

**

Al-i Imran Suresi
23 - "Kendilerine Kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin diye

çağrılıyorlar da onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar işte böyle arka dönenlerdir."

****

Zikrettiğimiz bu Ayet-i kerimelerden ve Hadis-i şeriflerden de anlaşılacağı gibi, Kuran'da yer alan kanunlar ile hükmedilmesi Allah-u Teala tarafından emredilmiştir. Mevzu bu denli açık ortadayken buna karşı çıkmak bir müslümanın yapacağı iş değildir. Bunu yapanlar ya sahtekardır, ya da gafildir.

Maide Suresi'nin 44'üncü Ayetinde, Allah'ın (celle celaluhu) indirdikleri ile hükmetmeyenlerin durumu şöyle bildiriliyor:

"(...) İnsanlardan korkmayın, benden korkun, âyetlerimi az bir paraya satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."

Allah'ın (azze ve celle) emirlerine uyduğumuzdan dolayı hiç kimsenin bizi suçlamaya hakkı yoktur.

Bir takım insanlar ise; "ama o bizi kurtardı, bu yüzden seviyoruz" diyorlar. Kimi sevip kimi sevmeyeceğimiz de Kuran'da bildirilmiştir:

Mümtehine Suresi
1 - "Ey inananlar! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olan kimseleri dost edinmeyin. Onlar size gelen gerçeği inkar ettikleri, Rabbiniz Allah'a inandığınızdan dolayı Resulü ve sizi (yurdunuzdan sürüp) çıkardıkları halde siz onlara sevgi ulaştırıyorsunuz. Eğer benim yolumda savaşmak ve benim rızamı kazanmak için çıktınızsa içinizde onlara sevgi mi gizliyorsunuz? Oysa ben sizin gizlediğiniz ve açığa vurduğunuz her şeyi bilirim. Sizden kim bunu yaparsa doğru yoldan sapmış olur."

**

Mücadele Suresi
22 - "Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin, babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa Allah'a ve Resulüne düşman olanlarla dostluk ettiğini görmezsiniz. Onlar o kimselerdir ki Allah kalblerine iman yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar Allah'ın hizbi (dininin yardımcıları)dir. İyi bil ki, kurtuluşa ulaşacak olanlar, Allah'ın hizbidir."

****

Kaldı ki, bizi ne M. Kemal kurtarmıştır ve ne de kurtarılmış birşey var. Aksine, birçok şeyi kaybetmişiz.

Örneğin Islam'ın öngördüğü Hilafet makamını, Rabbimizin emrettiği Şeriat'ı, yazımızı, kültürümüzü, tarihimizi, bize ait olan ve Lozan'da düşmanlarımıza bırakılan eski topraklarımızı, Ezan'ı (ki Adnan Menderes yine okunmasını sağlamıştır) vs.

Türkiye'de çoğunluğun mezhep Imamı olan, Imam-ı Azam Ebu Hanife (radıyallahu anh) Şeriat hakkında şöyle der:

Bir kimse: "Gel beraber gidip Şeriat'a danışalım" derse öteki kişi de “Gitmem,” derse kâfir olur. Çünkü Şeriat'ı reddetmiş oluyor.

Yine bir kimse: "Şeriat ve benzeri müesseselerin bana bir faydası yoktur, bana şeriatın hükmü geçmez," derse kâfir olur.

"El-Muhît" adlı kitapta yazıldığına göre, bir kimsenin yanında Şeriat'tan bahsedilse ve bilerek bu söze karşı gelirse, yahut hakaret için çirkin bir ses çıkarsa, yahut bu Şeriat kötüdür, derse kâfir olur."

(Fıkh-ı Ekber Şerhi - Aliyyül Kari (rh.a) Şerh etmiştir.)

Rabbim bu paylaşımı faydalı kılsın.

NOT: Ayetlerden neyin kastedildiğini daha iyi anlayabilmek için Ehl-i Sünnet alimlerinin tefsirlerine bakılmalıdır. Örneğin Elmalılı Hamdi Yazır, Ömer Nasuhi Bilmen veya Imam Kurtubi'nin tefsirlerine bakılabilir.

Bazı küfürbaz kemalistler, "ülkeyi kaosa sürüklemek ve Türkiye'yi yıkmak istiyorsunuz" diyorlar... Sanki Rusya'da komünizm bitince Devlet yıkıldı. Tam aksine, süper güç oldular.

Devlet; halkın siyaset aynasındaki görüntüsüdür. Halkın inancına, adetine, an'anesine, kitabına aykırı bir devlet, halkın devleti değildir...

Peki nedir?

Halktan olmayan ancak halkın inancına aykırı kanunlar dayatan bir çetedir. Yani, bizim amacımız devleti yıkmak değil, halkın aynasındaki görüntü olması gereken devleti; zorla, cebren, zulüm ile kendi ilkelerine zincirlele bağlayan çeteyi yıkmaktır.

****
****
****

Bizim yaptığımız; "Haram olmayan Gıybet"tir

Gıybet, bir kimsenin arkasından hoşuna gitmeyecek şeyleri söylemek, başka bir deyimle, kendimize söylendiği zaman hoşlanmayacağımız bir şeyi, din kardeşimiz hakkında arkasından konuşmamız anlamına gelir. Halk arasında dedikodu, gıybet ile aynı anlamda kullanılır.

Fakat istisnalar vardır...

Şuralarda gıybet câizdir:

İslam uleması gıybet ve ifşanın hangi durumlarda caiz veya gerekli olduğu konusunda önemli açıklamalar yapmışlar, hatta kitaplar yazmışlardır. Bu açıklamalarda caiz olan durumlar şöyle sıralanmıştır:

1 - Haksızlığa uğrayan bir kimse, hakkını alabileceğini, zulmü engelleyebileceğini umduğu şahıslara durumu anlatabilir.

***

2 - Dine ve ahlaka aykırı bir davranışını gördüğü kimsenin bu durumunu gören ve bilenler, düzeltmesi muhtemel olan kimselere aktarabilirler.

***

3 - Dince yanlış davrandığına inandığı bir kimsenin davranışını, dini bilen bir kimseye (mesela müftüye) anlatarak doğru bilgi (fetva) alma teşebbüsünde bulunabilir.

***

4 - Halkı korumak, onlar için hayırlı olacağı kanaatiyle ilgililere bildirmek için ayıplar ve günahlar açıklanabilir; bazı durumlarda bu caiz değil, gerekli (farz) olur. Mahkemede şahitlik edecek şahısların da "yalan söylemekten çekinmeyeceklerini gösteren" kusurları hakime bildirilir.

***

5 - Bir kimse diğeri ile evlenmek, ortak veya komşu olmak, ona bir şeyi emanet etmek, onunla bir iş yapmak, ondan din ilmi öğrenmek... istediğinde kendini korumak isteyen taraf, karşı tarafı tanıyan birisine "onun nasıl bir kimse olduğunu" sorarsa, bildiği kusurlarını açıklaması gerekir.

***

6 - Kamu görevinde istihdam edilen bir kimse ya buna ehil değilse veya görevini kötüye kullanmaktan çekinmeyeceğini gösteren bir günahı ve ahlaki kusuru varsa, bunları bilen kimse, o şahsın amirine –kamuyu korumak maksadıyla- durumu bildirmekle yükümlüdür.

***

7 - Günahını ve kusurunu gizlemeyen, açıkça yapan ve gösteren kimsenin bu davranışlarını konuşmak, haram olan gıybete girmez.

***

8 - Bir kimsenin "topal, kel, kör, köse" gibi bir lakabı varsa ve o kimseyi anlatmak (tarif etmek, tanıtmak) için bunları zikretmek gerekiyorsa mesela "Topal Osman" denir ve bu haram olan gıybete girmez.

Bütün bu istisnaların ayetlerde ve hadislerde dayanakları vardır.

Örneğin bu hususta bir Hadis-i Şerif şöyle;

Açıktan günah işleyenleri anlatmaktan niçin çekiniyorsunuz? İnsanlar onları ne zaman tanıyacak? Onların kötü eylemlerini anlatın ki, insanlar onlardan sakınsınlar, zarar görmekten korunsunlar. (Beyhaki)

***

Başka bir misal;

Müşriklerin ileri gelenleri, Ebû Talib'e gelerek;

Ey Ebû Talib; yeğenin putlarımıza ve dinî inançlarımızı kötüledi, akılsız olduğumuzu, babalarımızın, dedelerimizin yanlış yolda gitmiş olduklarını söyleyip durdu. Şimdi sen, ya onu bunları yapmaktan ve söylemekten alıkoy veya aradan çekil." dediler.

Bu ve diğer haberler Peygamberimize (sallallahu aleyhi vesellem) ulaşınca:

"Bunu bilesin ki, ey amca! Güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler, ben yine bu dinden, bu tebliğden vazgeçmem. Ya Allah, bu dini hâkim kılar, yahut ben bu uğurda canımı veririm." demiştir. (bk. Sîretu İbn Hişam, 1/266; İbnu Seyyid'n-nas,Uyunu'l-eser, 1/132; İbn Kesir, es-Sîretu'n-Nebeviye, 1/474; Beyhakî, Delail'u'n-Nübüvve-şamile- 2/63; Taberî, 2/218-220).

Bizim yanlış yaptığımızı iddia edenlere soruyorum, haşa Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) de mi yanlış yapmıştır?

Ayrıca "bu müşrikler zamanında bizi diğer kavimlerin saldırısından korumuştur, o halde bunlara ses çıkarmayayım" dememiştir.

Herkes bundan ders alsın.

O halde bize de şunu demek düşüyor; "Bunu bilesiniz ki, ey insanlar! Güneşi sağ elimize, ayı da sol elimize verseniz, biz yine bu dinden, bu tebliğden vazgeçmeyeceğiz. Ya Allah, bu dini hâkim kılar, yahut biz bu uğurda canımızı veririz."

****
****
****

M. Kemal Atatürk neyi kaldırmış? Şeriat nedir? Türk Dil Kurumu cevaplasın

TDK Sözlük

şeriat Ara

şeriat

1. Kur'an'daki ayetlerden, Peygamberin sözlerinden çıkarılan, dinî temellere dayanan Müslümanlık kanunları,

benzer sözler

şer
şer'an
şer'î
şerait
şerare

Türk Dil Kurumu sözlüğünde: "Şeriat"

Şeriat:

"Kur'an'daki ayetlerden, Peygamberin sözlerinden çıkarılan, dinî temellere dayanan Müslümanlık kanunları."

***

Allahu Teala'nın ayetlerini ve Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) sözlerini uygulamadan kaldıran adamı; BABAM da olsa red ederim.

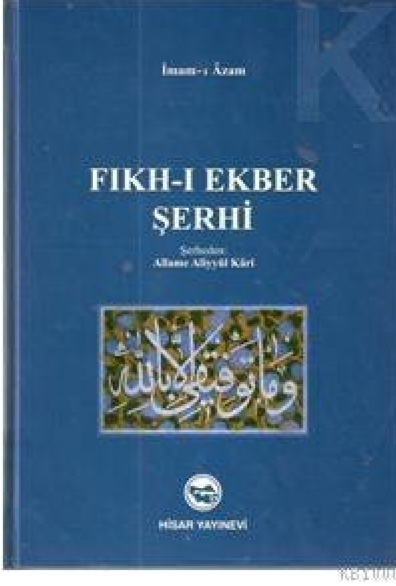
***

KAYNAK: Türk Dil Kurumu (TDK), Sözlük.

Bağlantı: http://www.tdksozluk.com/s/%FEeriat/

****
****
****

İmam-ı Azam Ebu Hanife (rh.a) Şeriat hakkında

İmam-ı Azam Ebu Hanife (rh.a) Şeriat hakkında şöyle der:

Bir kimse: “Gel beraber gidip Şeriat'a danışalım” derse öteki kişi de “Gitmem,” derse kâfir olur. Çünkü Şeriat'ı reddetmiş oluyor.

Yine bir kimse: “Şeriat ve benzeri müesseselerin bana bir faydası yoktur, bana şeriatın hükmü geçmez,” derse kâfir olur.

“El-Muhît” adlı kitapta yazıldığına göre, bir kimsenin yanında Şeriat'tan bahsedilse ve bilerek bu söze karşı gelirse, yahut hakaret için çirkin bir ses çıkarsa, yahut bu Şeriat kötüdür, derse kâfir olur.”

****

KAYNAK: Fıkh-ı Ekber Şerhi - Aliyyül Kari (rh.a) Şerh etmiştir.

****
****
****

Cami kapatmak için Kanun

Allah'ın (celle celaluhu) hükmü:

Bakara Suresi
114 - Allah'ın mescitlerini, içlerinde Allah'ın isminin anılmasından meneden ve onların harap olmalarına çalışan kimselerden daha zâlim kim olabilir! İşte bunlar, oralara korka korka girmekten başka birşey yapmazlar. Bunlara dünyada perişanlık, ahirette de büyük bir azap vardır.

M. Kemal'ın hükmü:

15 Kasım 1935'te "Cami ve mescitlerin tasnifine ve tasnif harici kalacak cami ve mescit hademesine verilecek muhasasat (maaş, ödenek) hakkında" bir kanun çıkarıldı.

2845 numaralı kanunda "Tasnif harici tutulan cami ve mescitler usul ve mevzuata göre kendilerinden

başkaca istifade edilmek üzere kapatılır" hükmü vardı. Bu tarihten sonra yüzlerce cami kapatıldı, depo yapıldı, satıldı, yıktırıldı, parti binası bile yapıldı.

"Tek parti döneminde satılan camiler" (8 adet Belge)

T. C.
BAŞVEKÂLET
KARARLAR MÜDÜRLÜĞÜ
Karar sayısı
2
4544

Kararname

T. C.
BAŞBAKANLIK
CUMHURİYET ARŞİVİ

Bedelleri gayece aynı olan diğer hayrata tahsis edilmek üzere iliştik listede yazılı cami ve mescitlerle arsaların, vakıflar kanununun 10 uncu maddesi mucibince satılmalarına izin verilmesi, Evkaf Umum Müdürlüğünün 11/5/936 tarih ve 184090/88 sayılı tezkeresi üzerine İcra Vekilleri Heyetince 13/5/936 da onanmıştır.

13/5/936

REİSİCUMHUR
K. Atatürk

Bş. V. — Ad. V. — M. M. V. — Da. V.
Ha. V. V. — Ma. V. — Mf. V. — Na. V.
İk. V. — S. İ. M. V. — G. İ. V. — Zr. V.

030 18 01 02 | 64 | 38. | 19

T. C.
BAŞVEKÂLET
Kararlar Müdürlüğü
Sayı: 2/1012

KARARNAME

İstanbulda Yedikulede Muhiddin İlyas Çelebi Camiinin civarında namaz kılacak açık başka cami bulunduğu ve etrafındaki sakinlerinin çoğu gayri müslim olduğu cihetle ihyasına lüzum olmayan mezkûr camiin bilmüzayede satılması; Evkaf Umum Müdürlüğünün 9/7/934 tarih ve 147455 78 sayılı tezkeresile yapılan teklifi üzerine İcra Vekilleri Heyetinin 12/7/934 tarihli toplanışında tasvip ve kabul olunmuştur.

12/7/934

REİSİCUMHUR

Gazi M. Kemal

Bş. V.	Ad. V.	M. M. V.	Da. V.
İsmet	Ş. Saraçoğlu		Ş. Kaya
Ha. V.	Ma. V.	Mf. V.	Na. V.
İk. V.	S. İ. M. V.	G. İ. V.	Zr. V.
M. Celâl	Dr. Refik		

030 | 18 | 01 | 1 | 46 | 50 | 12

T. C.
BAŞVEKÂLET
MUAMELÂT MÜDÜRLÜĞÜ
Şube:
Sayı: 2/7041

K. RAHNAME

Elâziz Vilâyetine bağlı Harput Kazasında tarihî ve mimarî kıymetleri olmayan ve çok harap bir halde bulunan Ahmet Bey, Kale Meydanı camilerile Mehmetağa Mescidinin satılmaları vakıf için daha menfaatlı olacağı anlaşıldığından adı geçen camilerle mescidin peşin - para ile ve artırma yoluyle satılması; Evkaf Umum Müdürlüğünün 24/7/935 tarih ve 80 sayılı teskeresile yapılan teklifi üzerine İcra Vekilleri Heyetince 27/7/935 de onanmıştır.

27/7/935

REİSİCUMHUR
K. Atatürk

Bş. V.	Ad. V.	M. M. V.	Da. V.
İ. İnönü	Ş. Saraçoğlu	K. Özalp	Ş. Kaya

Ha. V.	Ma. V.	Mf. V.	Na. V.
T. R. Aras	F. Ağralı	S. Arıkan	A. Çetinkaya

İk. V. V.	S. İ. M. V.	G. İ. V.	Zr. V.
Muhlis Erkmen	R. Saydam	Rana Tarhan	Muhlis Erkmen

YENİGÜN
Büyük Bayram Hepimize Kutlu Olsun
Kurmalı Mescid..............120 lira
Kantara Camii ....50 lira
Şeyh Mehmet Camii ......50 lira
Tüveyroğlu Mescidi.....100 lira
Şeyh Kubbe Tekkesi ......50 lira
Sofular Camii.............50 lira
Halil Ağa Camii ....20 lira
Sadık Efendi Mescidi...100 lira
Şeyh Ali Camii ....60 lira

T. C.
Dahiliye Vekâleti
Hususi Kalem Müdürlüğü

24.1.1936

3/37

Sayın Recep Peker
C. H. P. Genel Sekreteri

Ek. 10.1.936 gün ve 3/14 sayılı yazıya:

Kırşehir vilâyetinin Kaman nahiyesinde arapça tekbir alan müezzin Yusuf oğlu Hüseyin hakkında yapılan incelemede bilmeyerek tekbiri Arapça okuduğu anlaşılmış ve Adliyeye teslim edilmiş olduğu vilâyetin bildirişinden anlaşılmıştır.

Saygılarımla arz ederim.

Başvekâlete, Riyaseticumhur Umumî Kâtipliğine de sunulmuştur.

K.O.

Dahiliye Vekâleti Vekili
C. Bayar

III 29.I.1936
M.A.

Ezan dosyasına
E.U.

T. C.

DİYANET İŞLERİ REİSLİĞİ
Zat İşleri Müdürlüğü
Sayı: 2809

Mut Müftülüğüne

Bilcümle vaiz ve dersiamların halka vaz ve nasihatlarda bulunmaları II/II/937 tarih ve 2/7647 sayılı nizamnamenin IO ve II inci maddeleri iktizasından olduğu gibi yapılan vazlar için de birer hülasa gönderilmesi nizamnamenin 2 inci maddesinin(ç) fıkrasına göre zaruridir.

Binaenaleyh Adliye mesleklinde bulunanları müstesna olmak üzre bütün Dersiam ve Vaizlerin irşat vazifesini ifa ile vaz hülasaları tanzim ve Reisliğimize Gönderilmek üzre Müftülüğünüze tevdi etmeleri ve bu lazimeye riayet etmiyenler hakkında kanuni muameleye tevessül edilmek üzre adlarının bildirilmesi ehemmiyetle beyan olunur. 24/7/942

Diyanet İşleri Reisi
Ş. Yaltkaya

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
RİYASETİ
Kâtibi
Umumiliği

4
158

Ankara 22.III.931

23.3.

Başvekil İsmet paşa hazretlerine

Son tetkik seyahatımda muhtelif yerlerdeki Müzeleri ve eski sanat ve medeniyet eserlerini de gözden geçirdim :

I - İstanbuldan başka Bursa , İzmir , Antalya , Adana ve Konya da mevcut Müzeleri gördüm . Bunlarda şimdiye kadar bulunabilen bazı eserler muhafaza olunmakta ve kısmen de ecnebi Mütehassısların yardımile tasnif edilmektedir . Ancak memleketimizin hemen her tarafında ormalsız definesler halinde yatmakta olan kadîm medeniyet eserlerinin ilerde tarafımızdan meydana çıkarılarak ilmî bir surette muhafaza ve tasnifleri ve geçen devirlerin sürekli ihmali yüzünden pek harap bir hale gelmiş olan Âbidelerin muhafazaları için Müze Müdürlüklerinde ve hafriyat işlerinde kullanılmak üzere (Arkeoloji) mütehassıslarına [illegible] lüzum vardır . Bunun için Maarifçe harice tahsile gönderilecek tal[illegible]den bir kısmının bu şubeye tahsisi muvafık olacağı fikrindeyim .

2 - Konyada , asırlarca devam etmiş ihmaller sebebile , bü[illegible] bir harabî içinde bulunmalarına rağmen sekiz asır evelki Türk mede[illegible]yetinin hakikî mimarî şaheserleri sayılacak kıymette bazı mebani [illegible]dır . Bunlardan bilhassa Karatay medresesi , Alaeddin camii , Sah[illegible] ata medrese,cami ve türbesi , sırçalı mescit ve İnce minareli cam[illegible] derhal ve müstacelen tamire muhtaç bir haldedirler . Bu tamirin g[illegible]mesi bu Âbidelerin kâmilen indirasını mucip olacağından evvla askeri işgalinde bulunanların tahliyesinin ve kâffesinin mütehassıs zevat nezaretile tamirinin temin buyurulmasını rica ederim .

Gazi M. Kemal

31

Caminin içinde yataklar

Türkiye'de büyük çoğunluğu tek parti döneminde olmak üzere 1927 - 1972 yıları arasında 3 bin 900 vakıf eseri satılırken bunların 2 bin 815'ini camiler oluşturdu.

Tek parti döneminde başka amaçlarla kullanılan ve satılan vakıf taşınmazlarının sayısının 3 bin 900 olduğu bildirildi. Bunların 2 bin 815'ini ise cami ve mescid ...

Tarih ve Toplum Dergisi'nin 13. sayısında A. Kıvanç Esen imzasıyla yayımlanan akademik makalede, cumhuriyetin ilk yıllarında cami ve mescidlerin tasnif edildiği ve tasnif dışında kalan ibadet yerlerinin başka maksatlarla kullanılmak üzere satıldığı bilgisine yer veriliyor.

Tek Parti yönetiminin bilinçli ve planlı şekilde ülkedeki cami sayısını azaltmak için hareket ettiği belirtilen makalede özellikle 1927 yılından itibaren fiilen uygulanmaya konulduğu belirtiliyor. Yasal dayanağı olmayan bu uygulama ile pek çok vakif eserinin yanısıra özellikle cami ve mescitler hedef alındı. 1925'te Evkaf (Vakıflar) Bütçesi ile ilgili kanuna 'gereksiz' ve harap olan vakıf binaları ile arsalarının satılmasına imkan veren iki madde eklendi. Bu kanun çıktıktan sonra Osmanlı döneminde medrese olarak kullanılan birçok bina satıldı. İktidar halkın tepkisinden çekindiği için cami satışını ertelemek zorunda kalmıştı.

CHP CAMİLERİ SATABİLMEK İÇİN KANUN ÇIKARIYOR

Tek parti İktidarı, Osmanlı döneminde hayırseverlerin vakfettiği çok sayıda camiyi satmayı kafasına koymuştu. Bunun için gerekli hukuki sorunu 1927 Senesi Muvazene-i Umumiye Kanunu (Bütçe Yasası) ile aştı. Kanunun 14. maddesinde "Diyanet İşleri Riyasetince ve İcra Vekilleri Heyetince tasdik edilecek bir talimatnameye tevfikan 1927 senei maliyesi nihayetine kadar cevamiin hakiki ihtiyaca göre tasnifi ve zaman ve mekan itibariyle kabili cemi olan vazifeler tevhit edilmek suretiyle işbu cevami hademesi kadrolarının tesbiti mecburidir." denilerek 'Hakiki ihtiyaç dışındaki cami ve mescidlerin kadro dışı bırakılacağı ifade ediliyor.

Kanun metninde her ne kadar Diyanet İşleri Riyaseti'nin hazırlayacağı talimatnameye (genelge) atıfta

bulunuluyorsa da "hakiki ihtiyaç" kavramının muğlaklığı şüphe uyandırıyor. Hakiki ihtiyacın ne olduğuna, kim tarafından hangi esaslar çerçevesinde ve nasıl belirleneceğine dair en ufak bir ipucu yoktur çünkü.

Bu arada mecliste bazı vekillerin camilerin yıkılmasına karşı çıkmaları üzerine Kastamonu Milletvekili Hasan Fehmi Bey, 1911'de çıkarılan 'Harap Mebani-i Vakfiye ve Vakıf Arsaların nakde Tahvili Hakkında Kanun'a atıfta bulunarak bunun geçmişte de yapıldığını öne sürmüştür. Oysa bu kanun camileri kapsamıyordu. Dolayısıyla Hasan Fehmi bey, çıkarılan kanunu meşru gösterebilmek için bilerek veya bilmeyerek tarihi çarpıtıyordu.

CAMİ SATIŞLARINA HUKUKİ DAYANAK

1935 yılına kadar tasnif dışı kalan camiler hakkında ne yapılacağına dair bir hüküm yoktur. 5 Haziran 1935 tarihli Vakıflar Kanunu ve 15 Kasım 1935 tarihli "Cami ve Mescidlerin Tasnifine ve Mescid hademesine Verilen Muhassat Hakkında Kanun" ile bu sorun giderilmiştir. Vakıflar Kanunu'nun 10. maddesinde şöyle deniliyor:

"Tahsis edildikleri maksada göre kullanılmaları kanun veya amme intizamına uygun olmayan veyahut işe yaramaz bir hale gelen hayret vakıflar, idare meclisinin teklifi ve bakanlar heyetinin kararı ilke mümkün mertebe gayece aynı olan diğer hayrata tahsis edebileceği gibi bu kabil hayrat ayın veya para ile değiştirilerek elde edilecek ayın veya para dahi aynı suretle diğer hayratla tahsis olunabilir."

Kadro dışı bırakılan camilerin satışı için çeşitli tarihlerde Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal imzasıyla yayımlanan kararnamelerden birkaç tanesi. 1935'te Vakıflar Kanunu çıktıktan sonra camilerin satışı gerekçe gösterilmeksizin bu kanuna dayandırılarak yapılıyor.

Halkın satılan camilere rağbet etmemesi yöneticileri radikal çözümler bulmaya itti. Dönemin Varidat (Varlıklar) Genel Müdürü Kemal Güç, camilerin hemen satılması gerektiğini belirterek halkın cami satışına ilgi göstermemesi üzerine bu yapıların yıkılarak enkazının ayrı, arsasının ayrı satılmasını teklif etmiştir. Böylece satılan şey cami değil 'harap yapı' ve arsa olacaktı.

***

ALINTI: Akit gazetesi.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması – 1 (10 Bölüm)

(Başlıkta kemalistlerin ilmi seviyesini dikkate alarak "Arapca" Kur'an tabirini kullandık.)

Kurtuluş Savaşı sonrası, 3 Mart 1922 de, Büyük Millet Mecılsi'nin üçüncü toplanma yılını açış konuşmasında, Mustafa Kemal, sözü camilere getirdi. Burda Türkçe Ezan ve Kaemat gerçekleştireceği işaretini verdi.[1]

1924 Yılında Cumhuriyetin en büyük laik aşaması yapıldı: Halifelik kaldırıldı. Dolayısıyla Şeriye ve Evkaf Vekaletleri de (Osmanlı'da kanunların şeriata uygunluğunu denetleyen bakanlık/Şeyhül İslamlık) kalkıyordu.

3 Mart 1924 tarihli kanunun birinci maddesi, Türkiye Cumhuriyetinde halkla ilgili bütün işlemlerin yürütülmesini Türkiye Büyük Millet Meclisi ve hükümete bırakıyordu. Ancak dinsel sorunları halledebilmek için Başbakanlığa "bağlı" Diyanet İşleri Reisliği kuruldu. Camiler, medreseler, tekke ve zaviyelerin idaresi[2], imam, hatip vaiz, şeyh, müezzin ve kayyumların atanmaları, il ve ilçelerdeki müftülük örgütleri de bu kuruluşa bağlandı. Diyanet İşleri Reisliğinin bir de Danışma Kurulu vardı.

Amacı "Cumhuriyet ve laikliğe hizmetti". Bu kurul, ezan ve salatın Türkçeleştirilmesi, hutbelerin Türkçe okunmasını ele aldı. Ayrıca, hutbelerin konularının siyasi, sosyal, askeri, mali içtimai ve iktisadi sorunları kapsamalarının da üzerinde duruldu.[3]

(Yani Diyanet dini, laikliğe uydurmak ile görevli kılındı.)

1928'de Latin harflerinin alınması sırasında izinsiz olarak okul ya da kurs açılarak Arapça öğretilmesi yasaklandı. Bu yaklaşım, aynı yıl devletin bir dini olduğu maddesinin Anayasa'dan çıkarılmasıyla devam etti.

Diyanet İşleri Reisi Rıfat Börekçi zamanında alınan bir kararla Kur'an-ı Kerim'in Türkçe'ye çevrilmesini takiben namazların Türkçe olarak eda edilmesi uygulamasının başlatılacağı ve diğer Kur'an-ı Kerim'lerin satışlarının men edileceği açıklanmıştı. Diyanet İşleri'nin yetki alanındaki bu değişiklikleri hazırlama görevi İlâhiyat Fakültesi'ne verilmişti.[4]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Vatan gazetesi, 13 Haziran 1922.

[2] Tekke ve Zaviyeler, 2 Eylül 1925 tarihli kararnamelerle kapatıldı (T.C. Tarihi, 4. Cild, sayfa 238.)

[3] Osman Ergin, Maarif Tarihi, 1. Cild, sayfa 243.

[4] Cihan Aktaş, [1991] 2005, Tanzimat'tan 12 Mart'a Kılık-Kıyafet ve İktidar, İstanbul, Kapı Yayınları, sayfa 228, 229.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 2

"M. Kemal Atatürk'ün kurduğu ülkede dinimizi yaşayabiliyoruz" diyenlere kapak olsun. (Kur'an okutmak bile yasaktı)

***

4 Ocak 1932 tarihinde yayınlanan bir talimatnamede; Harf Devrimi Kanunu'na aykırı olarak Arap harfleriyle eğitim yapmak için gizli veya aleni dershane açanların ve bu dershanelerde eğitim verenlerin, Türk Ceza Kanunu'nun 526'ıncı maddesi gereğince üç aya kadar hafif hapis veya 10 liradan 200 liraya kadar hafif para cezası ile cezalandırılacağı belirtilmiş.[1]

1 Kasım 1935 ve 30 Kasım 1936 tarihleri arasında çeşitli illerde 35 kişi gizli bir surette Arap harfleri ile tedrisat (öğretim) yapmak suçundan yakalanıp adliyeye sevk edilmişlerdir.[2]

1937 yılında Gaziantep'te 50 yaşlarındaki bir kadının kendi evinde gizlice eski usül Arap harfleri ile çocuk okuttuğu haber alınmış ve suçüstü (!) yakalanarak, aramada ele geçen kitaplarla birlikte mevcuden mahkemeye sevk edilmiştir.

Ele geçen ve M. Kemal'in döneminde "suç" teşkil eden kitaplar ve bazı eşyalar ise şunlardır:

3 adet Mevlüt, 5 Tebareke Cüz'ü, 25 Amme Cüz'ü*, 1 Kadesemiallah, 7 Kur'an-ı Kerim, 10 Elif Cüz'ü, 2 Minder, 1 sıra, 1 sopa.[3]

Benzer şekilde, Arapça namaz sûresi okutmak veya Arapça tedrisatta (öğretimde) bulunmak suçundan 1938 yılı içerisinde; Çankırı'da bir şahıs[4], Kastamonu'da bir kadın,[5] Isparta'da muhtelif şahıslar,[6] Bursa'da bir şahıs,[7] Rize'de,[8] Erzurum'da[9] ve Çorum'da[10] bazı şahıslar hakkında işlem yapılmıştır.

***

*Amme Cüz'ü: Namaz Sureleri denilen kısa Sureleri içinde bulunduran Kur'an-ı Kerim'in son 20 sayfasına verilen isimdir.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Halim Alyot, Türkiye'de Zabıta, Tarihi Gelişim ve Bugünkü Durum, Kanaat Basımevi, Ankara, 1947, sayfa 937.

[2] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Ankara, Dosya. 13217–11, Kardeks 1964; Dâhiliye Vekâletinin (İçişleri Bakanlığının) Maarif Vekâletine (Eğitim Bakanlığına) yazdığı 12.1.1937 tarih ve 368 sayılı yazı.

[3] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–3, Kardeks 596; Gaziantep Valiliğinin Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) yazdığı 31.12.1937 tarih ve 1481 sayılı yazı.

[4] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–3, Kardeks 595; Çankırı Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 3.1.1938 tarih ve 21 sayılı yazı.

[5] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–5, Kardeks 597; Kastamonu Vali Vekili N. A. Keskin imzası ile Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 10.1.1938 tarih ve Em.1/37 sayılı yazı.

[6] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–8, Kardeks 906; Isparta Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 10.1.1938 tarih ve 26837/48 sayılı yazı.

[7] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–12, Kardeks 287. Bursa Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 20.1.1938 tarih ve 175 sayılı yazı.

[8] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–13, Kardeks 3109; Rize Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 29.1.1938 tarih ve 1087 sayılı yazı.

[9] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–15, Kardeks 3118; Dâhiliye Vekâleti (İçişleri Bakanı) Şükrü Kaya imzasıyla Maarif Vekâletine (Eğitim Bakanlığına) gönderilen 21.2.1938 tarih ve 7872 sayılı yazı.

[10] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–14, Kardeks 3119; Dâhiliye Vekâleti (İçişleri Bakanı) Şükrü Kaya imzasıyla Adliye ve Maarif Vekâletlerine (Adalet ve Eğitim Bakanlığına) gönderilen 25.2.1938 tarih ve 8778 sayılı yazı.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 3

Haşa Kur'an; mikrop mu? Okuyalım - paylaşalım

Ikinci bölümde M. Kemal Atatürk döneminde Kur'an'ın (haşa) "suç" sayılan eşyalar arasında zikredildiğini ve Kur'an öğreten bazı şahıslar hakkında işlem yapıldığını yazmıştık. Inönü döneminde de benzer "suçları" işleyen şahıslar hakkında işlem yapılmaya devam edilmiştir.

1939 yılında Erzurum'un köylerinde[1] bazı şahıslar yakalanarak adliyeye sevk edilmişlerdir. İçişleri Bakanı,

3'üncü Umumi Müfettişliğine gönderdiği bir yazıda, çocuklara Arapça tedrisat (öğretim) yaptıranlarla ilgili olarak "kanunlarımıza ve rejime aykırı olan bu vak'a faillerinin fenalıklarını yerinde bastırmak ve `sari mikroplar´ gibi yurda dağıtmamak başlıca esastır. Binaenaleyh Halk Partisi ve evleri cihazı ile harekete geçilerek bu kötü propagandalar önlemek ve kötüleri adaletin pençesine vermek lazımdır. Bu yoldaki iyi çalışmalarınızı memnuniyetle takip ediyorum."[2] sözleriyle görevlileri uyarmıştır.

Ancak bu uyarıya rağmen Arapça tedrisat (öğretim) yaptıran birçok insan yakalanarak adliyeye sevk edilmiştir. Urfa'da dükkânında Arapça harflerle basılmış Elifba, Amme, Tebareke cüzleri satan bir şahıs,[3] Giresun'da Arapça tedrisat yaptıran şahsın yanı sıra kanuni vazifesini yapmamaktan muhtar ve ihtiyar heyeti üyeleri,[4] Konya'da bir köyimamı,[5] Rize'de bir mahalle imamı[6] adliyeye sevk edilerek muhtelif cezalara çarptırılmışlardır.

****

KAYNAKLAR:

[1] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–146, Kardesks 26563; Erzurum Valisi Hilmi Balcı imzasıyla Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 2.3.1939 tarih ve Em.430/159 sayılı yazı.

[2] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–148, Kardeks 26602; Dâhiliye Vekâletinden 3'üncü Umumi Müfettişliğine gönderilen 24.1.1939 tarih ve 6647 sayılı şifre.

[3] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13219–107, Kardeks 27219; Urfa Valisi Kazım Demirer imzasıyla Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 5.2.1940 tarih ve Ş.1.3–151 sayılı yazı.

[4] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13219–103, Kardeks 26941; Giresun Valisi Muhtar Akman imzasıyla Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) 17.7.1940 tarih ve 379 sayılı yazı.

[5] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–102, Kardeks 22892; Konya Valisi Nizamettin Ataker imzasıyla Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 5.4.1940 tarih ve Ş.I.509 sayılı yazı.

[6] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–133, Kardeks 26572; Rize Valisi Hüsnü Uzgören imzasıyla Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 6.10.1941 tarih ve 2681 sayılı yazı.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 4

(Kur'an öğretmek yasak... Kasketleri ters giymek bile yasak, aman Ya Rabbi bu ne yobazlık.)

Bu tür olayların artması üzerine Diyanet İşleri Reisi M. Şerafettin Yaltkaya 1942 yılında İstanbul Müftülüğü'ne bir yazı göndererek bu tür faaliyetlerin yasak olduğunu belirtmiştir:

"Bazı Kur'an öğreticilerinin ilk tahsil çağındaki çocukları kursa devam ettirdikleri istihbar edilmiştir. Bu gibi usulsüz hareketlere meydan verilmemesi lüzum ehemmiyetle beyan olunur."[1]

Polisin takip ettiği bir diğer konu ise, kadınların peçe, çarşaf ve peştamal giymesinin yasaklanması olmuştur. 1935 yılında İçişleri Bakanlığınca yayınlanan bir tamimle bu giysilerin giyilmesinin yasaklandığı bildirilerek kolluk kuvvetlerinin gerekli tedbirleri alması istenmiştir.[2] Bu yasak Inönü döneminde de devam etmiş ve Emniyet Umum Müdürlüğü, 1940 yılında `Medeni kıyafete aykırı kisve taşıyanlar hakkında´ bir emir[3] yayınlayarak, devrimlere aykırı ve belli bir maksada yönelik olarak kasketlerini ters giyen erkekler ile peştamal giyen, yüzünü örten, peçe takan kadınların takip edilip bunlara müsaade edilmemesini istemiştir.

****

KAYNAKLAR:

[1] 19.8.1942 tarih ve 3254 sayılı yazı. Bkz.: Sadık Albayrak, Türkiye'de Din Kavgası, İstanbul, Şamil Yayınevi, 1984, sayfa 34.

[2] İçişleri Bakanının imzası ile Umumi Müfettişliklere ve Valiliklere gönderilen 22.7.1935 tarih ve 6936 sayılı yazı, Belge No: 13216-7/1, bkz., 150'likler, Kubilay Olayı, Çarşaf-Peçe-Peştemalla Örtünme Sorunları: Polis Arşiv Belgeleriyle Gerçekler, Polis Dergisi, Yayın No: 129, Eminyet Genel Müdürlügü (EGM) Yayınları, Ankara, 1998, sayfa 89, 90.

[3] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından illere gönderilen 20.4.1940 tarih ve EUM- Ş.I.C.18007 sayılı genelge, D.13216–7.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 5

T. C.
Dahiliye Vekâleti
Hususi Kalem Müdürlüğü

DEVLET ARŞİVLERİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
CUMHURİYET ARŞİVİ

24.1.1936

3/37

C. H. P. Genel Sekreterliği
Tarihi: 28 K.Sani 1936
Sayı: 4684 | Eki:

Sayın Recep Peker
C. H. P. Genel Sekreteri

Ex. 10.1.936 gün ve 3/14 sayılı yazıya:

Kırşehir vilâyetinin Kaman nahiyesinde arapça tekbir alan müezzin Yusuf oğlu Hüseyin hakkında yapılan incelemede bilmeyerek tekbiri Arapça okuduğu anlaşılmış ve Adliyeye teslim edilmiş olduğu vilâyetin bildirişinden anlaşılmıştır.

Saygılarımla arz ederim.

Başvekâlete, Riyaseticumhur Umumî Kâtipliğine de sunulmuştur.

K.O.

Dahiliye Vekâleti Vekili
C. Bayar

III 29.I.1936
M. A.

Ezan Sorgunu—
E. M.

490	01		.	590	38	1

M. Kemal Atatürk'ün hayatta olduğu 1936 yılında Kırşehir'de Arapca, yani "Allahu Ekber" diye tekbir getiren birisinin Adliyeye teslim edildiğine dair belge.

(M. Kemal Atatürk döneminde; "Allahu Ekber" diye "tekbir" getirmek yasaktı)

Türkçe ezan-kamet uygulaması daha ilk günlerden itibaren çeşitli direnmelerle karşılaşmıştır. Bu uygulamaya ilk kitlesel tepki 1 Şubat 1933'te Bursa'da görüldü. Bir grup halk sokağa dökülerek valilik önünde gösteri yaptı. Olaya çok sert tepki gösteren M. Kemal Atatürk bizzat Bursa'ya gitti.[1] Olaydan sonra Nakşibendî şeyhi Kozanlı İbrahim yakalanarak ağır bir cezaya çarptırıldı. Güvenlik kuvvetleri, bazı kişileri tutukladı, ihmali görülen memurlara işten el çektirildi.[2]

Bundan sonraki süreçte ezann Türkçe okunması için çok sıkı tedbirler alınmasına rağmen ülkenin bazı yerlerinde fedakar ve cefakar insanlar ezanı yine Arapça okumaya devam ettiler, fakat çeşitli cezalara çarptırılmaktan da kurtulamadılar.

Emniyet Genel Müdürlüğü arşiv kayıtlarında ve basın organlarında hakkı haykıranlar hakkında yapılan işlemlerle ilgili birçok olaya rastlamak mümkündür. İlk uygulamaya geçildiği tarihten itibaren yani M. Kemal Atatürk'ün döneminde başlayan yasak karşıtı eylemlerden ötürü birçok insan hakkında işlem yapıldığı görülmektedir.

Örneğin, Isparta'da Uzun oğlu Ahmet Usta'nın evinde okutulan bir mevlit esnasında "Arapça tekbir" alan Hilmi Alâeddin isimli şahıs adliyeye sevk edilmiştir.[3]

Bayburt ilçesi Ulucami müezzini hasta olması dolayısıyla 15 Şubat 1938 günü sabah namazına gelen cemaatten mezkûr ilçeden Şükrü Yıldız, Arapça ve Türkçe karışık olarak kamet getirdiğinden dolayı savcılığa şikâyet edilmiştir.[4]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Hadiseyi manşetten duyuran Gazete'yi görmek için alttaki fotoğrafa bakınız.

[2] İlhami Soysal, "Mezhepler Tarikatlar", Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi, Cilt 5, İletişim Yayınları, İstanbul, 1983, sayfa 1366.

[3] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–13, Kardeks 3109; Isparta Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 6.1.1938 tarih ve 26426/12 sayılı yazı.

[4] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217-17, Kardeks 3111; Gümüşhane Valisi N. M. Tosun imzasıyla Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 18.2.1938 tarih ve Em.I-47 sayılı yazı.

Birinci dipnot ile ilgili gazete haberi: Ezan uygulamasına karşı gösteri yapılması üzerine M. Kemal Atatürk bizzat Bursa'ya gitti:

Apdülhak Hâmit için

Altıncıda: Eğlenceli yazılar

VAKIT

Dil Köşesi

Bursa hâdisesi hakkında hükûmetin resmi tebliği

Dahiliye ve Adliye vekilleri yerinde tetkikat yapmıya memur edildiler, Bursaya gittiler

Bursa hâdisesi

Mehmet Asım

Dini siyasete âlet ederek memleketin emniyetini bozmıya kalkanlar adaletin pençesinden kurtulamıyacaklardır

ANKARA, 5 (A.A.) —

Gazi Hz. Bursada

Cazibeli seyahatlerine ait intibalarden: Adanada

Bursa muhabirimizin verdiği tafsilât

Iki vekil

Bursaya gittiler

ANKARA, 5 —

Rumeli hanındaki cinayet

İdamı istenilen Sokrat mahkeme huzurunda..

Katiller mahkeme huzurunda

Gazeteler

Bir ilân şirketi vücuda getirdiler

Yeni

Bina vergisi

Forma halinde

Kayser hazırlanıyor!

****

****

****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 6

(Mücahidlerimiz bütün cezai yaptırımlara, tehditlere, baskılara ve sindirmelere rağmen "ALLAH" ismi şerifini haykırmaktan ve yüceltmekten vazgeçmediler... Allah (celle celaluhu) da, güzel isimleri hürmetine bu mücahidlerimizden gani gani razı olsun... Amin.)

***

Arapça ezan okumak meselesinden dolayı tutuklu bulunan Çarşı Meydanı ve Ortahisar camileri müezzinleri Hamdi, Musa, Halil Efendilerin evrakları ile birlikte Çorum'a gönderilmiştir.[1]

Çorum'da Bayram namazından sonra Arapça ezan okuyan bir vatandaş "ağır cezada" yargılanmıştır.[2]

Erzurum Vilayeti Hınıs kazasında Ramazanda imamlık yapmış olan Molla Ahmed Arapça sela verdikten sonra kaçmış ve aranmasına başlanmıştır.[3] Arapça tekbir almaktan suçlu Şarkîkaraağaç ilçesi inhisarlar takip memuru Hilmi Aydın (o dönemde) 3 lira hafif para cezasına çarptırılmıştır.[4]

M. Kemal'den sonra Ismet Inönü döneminde de yasağa rağmen ezanı Arapça okumaktan vazgeçmeyen mücahidler olduğu görülmektedir. Arapça ezan yasağına karşı gelen birçok insan tutuklanarak muhtelif cezalara çarptırılmıştır. Örneğin, Silivri kazasının Seymen köyünde ziraat memuru Behçet, Arapça kamet getirmekten "1 gün hapis" cezasına çarptırılmıştır.[5]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Akşam Gazetesi, 1 Mart 1933.

[2] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13219–133, Kardeks 36252; Çorum Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 10.5.1933 tarih ve 180 sayılı yazı.

[3] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–21, Kardeks 3395; Dâhiliye Vekâleti Şükrü Kaya imzasıyla Maarif Vekâletine (Eğitim Bakanlığına) gönderilen 24.2.1938 tarih ve 8510 sayılı yazı.

[4] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–7, Kardeks 593; İsparta Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 18.4.1938 tarih ve 28791/630 sayılı yazı.

[5] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217–111, Kardeks 23756; İstanbul Valiliğinden Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 14.2.1939 tarih ve 2431/2664 sayılı yazı.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 7

Işte korkusuz mücahidlerimiz...

(Fotoğraflar: 1 - Haberin yer aldığı Cumhuriyet gazetesi. 2 - Zoom, yani büyütülmüş hali. 3 - Olayın Meclis tutanağına geçtiği yer.)

Cumhuriyet

25 inci yıl Sayı : 8795

KURUCUSU : YUNUS NADİ

Cumartesi 5 Şubat 1949

SAFAHAT

Büyük şairimizin bütün manzum eserleri eskiden basılan ve hiç basılmıyan bütün şiirleri Türk harflerile Ömer Rıza Doğrulun hazırladığı, şairin tarihî, edebî, fikir şahsiyetini belirten bir mukaddemesile birlikte neşredilmiştir.

Fiatı ciltli olarak 600 kuruştur.

İNKILÂP KİTABEVİ

...na Tahranda ...uikasd yapıldı

...n kurşunlarla ...en yaralandı

...ediği katil de ağır yaralı olarak ...ahranda sıkıyönetim ilân edildi

...ının bir gazetenin foto...biri olduğu anlaşıldı

İki meczub dün Mecliste arabca ezan okudular

Alt kat samiin locasından ezan sesi gelmeğe başlayınca Meclis polisleri bunu yapanı yakaladılar, derken arkadaşı ezana başladı

Yakalananlardan biri tımarhaneye girmiş eski bir memurdur. Diğeri de akli muayeneye tâbi tutulmuş ve ikisi de arabca ezan okumaktan evvelce mahkûm olmuşlardır

Türkiyede kullanılan ilk radyo telefon

1 - Haberin yer aldığı Cumhuriyet gazetesi.

***

tâbi tutulmuş ve ikisi de arabca ezan okumaktan evvelce

Ankara 4 (Telefonla) — Türkiye Büyük Millet Meclisinde, bugün bir soru önergesi konuşulurken saat 15,30 sularında, salonun arka tarafından gelen arabca bir ezan sesi duyuldu. Başlar, birdenbire geriye çevrildi ve tıklım tıklım dolu olan alt kat dinleyici locasında, 30-35 yaşlarında görülen temizce giyinmiş ve üzerinde palto bulunan bir şahsın, ellerini kulaklarına götürmüş olarak, ezana yüksek sesle devam ettiği görüldü.

«— Dışarıya çıkarın! Şunu yakalayın!» sesleri duyuldu.

Başkan Raif Karadeniz zil çalarak, müzakerenin devam etmekte olduğunu ve bu marifeti yapan meczubun salondan çıkarılacağını bildirdi. Filhakika bu sırada Meclis zabıtası, bu şahsı, kolundan tutmuş, dışarı götürmekte idi. Bu sefer, başka bir köşeden ayağa kalkan bir şahsın:

«— Allah! Allah!» diye haykırdıktan sonra ezana devam ettiği görüldü. Polisler, onu da yakalıyarak dışarı çıkardılar. Her ikisi de Meclis karakoluna

— Arkası Sa. 4, Sü. 6 da —

Meclis salonunda alt kat samiin locasının mevkiini gösterir resim

C. Bayarın İnönü ile mülâkatına dair demeci

2 - Zoom, yani büyütülmüş hali.

***

üzerinde soru açtım ve bu da zannederim ki benim hakkımdır. Müsaade buyurursanız bunu izah edeceğim ve sizler de birçok şeyi öğreneceksiniz, anlıyacaksınız. Ama dinlemezseniz söylemem.

BAŞKAN — İbrahim bey, Maliye Vekili bir kere bu sualinize cevap verecek zaman değildir, diyor. Dinliyelim, bakalım bir kere kendisini, ondan sonra izahat istiyelim.

İBRAHİM REFİK SOYER (Niğde) — Efendim, ben. Maliye Vekilinin geçen celsede teklifini kabul ettim bu celseye bıraktık. Bu defa da, konuşmak istemiyorlarsa, konuşmak istemiyorum desinler. Eğer cevap vereceklerse muhakkak bütçe komisyonundan evvel cevap versinler. Ben bunları Bütçe Komisyonunda da söyledim, fakat derdimi duyuramadım. Siz de dinlemezseniz, bırakıp giderim.

MALİYE BAKANI İSMAİL RÜŞTÜ AK-

HACİM ÇARIKLI (Balıkesir) — Efendim; kanun yok ki, sual olsun.

BAŞKAN — (Refik Soyer'e hitaben) mütalâalarınızı Bütçe Komisyonunda serdedebilirsiniz, Meclise geldiği zaman söylemek imkânına sahipsiniz. Şimdiye kadar, Mecliste kabul edilmemiş, komisyonlarda bir karara bağlanmamış işler hakkında soru sorupta kürsüden cevap istenmiş değildir. Mütalâalarınız mahfuzdur. Bütçe Komisyonunda ve Mecliste, Bütçe Kanunu huzurunuza geldiği zaman konuşursunuz. Heyeti Umumiye de böyle arzu ediyor. (Dinleyiciler locasından Arapça ezan okunmaya başlandı).

(Bu ne sesleri?).

BAŞKAN — Samiinden birisi. Çıkarınız onu dışarı.

Müzakereye devam ediyoruz.

İBRAHİM REFİK SOYER (Niğde) — Muh-

3 - Olayın Meclis tutanağına yansıdığı yer.

***

M. Kemal Pilavoğlu şeyhliğindeki Ticani tarikatı mensupları, resmi zevatın bulunduğu ortamlarda ezanı Arapça olarak okuyor ve bu Arapça Ezan yasağına direniyorlardı. Arapça ezan eylemcisi Ticaniler değişik ortamlarda da, örneğin bir millî maçta Dolmabahçe Stadı'nda, Ankara valisinin huzurunda ve ülkenin değişik şehirlerinde, Arapça ezan okuma eylemi yapıyorlardı.

Bu tarikat üyeleri en çarpıcı eylemlerini, 4 Şubat 1949 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclis'inde gerçekleştirdiler. Meclis müzakerelerinin devam ettiği sırada dinleyici locasında bulunan tarikat mensubu iki kişi ayağa kalkıp yüksek sesle Arapça ezan okuyarak yasağı protesto etti.[1]

Dış basına da yansıyan bu olayı, gazeteler "görülmemiş hadise"[2] olarak yorumladılar. Eylemi gerçekleştiren Muhittin Ertuğrul ve Osman Yasin adlı mücahidlerin daha önceleri çeşitli kereler Arapça ezan okumak suçundan (!) mahkum oldukları anlaşıldı. Her iki şahıs hakkında da soruşturma açıldı.[3]

Fotoğraf'ta da göreceğiniz üzere olay, tutanaklara şöyle geçti:

"Bütçe Komisyonunda ve Mecliste, Bütçe Kanunu huzurunuza geldiği zaman konuşursunuz. Heyeti Umumiye de böyle arzu ediyor. (Dinleyiciler locasından Arapça ezan okunmaya başlandı).

(Bu ne sesleri?).

BAŞKAN: Samiinden birisi. Çıkarınız onu dışarı.

Müzakereye devam ediyoruz."[4]

****

KAYNAKLAR:

[1] Hürriyet Gazetesi, 5 Şubat 1949.

[2] 5 Şubat 1949 tarihli Cumhuriyet, Milliyet, Kader gibi gazeteler olayı manşetten verdiler.

[3] T.B.M.M. Tutanak Dergisi, cild 16 , Dönem: 8, 1949, sayfa 37. (Meclis tutanakları)

[4] T.B.M.M. Tutanak Dergisi, Kırk birinci Birleşim, cild 16, Dönem: 8, Toplantı: 3, sayfa 20. (Meclis tutanakları)

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 8

Savcıya verilen bir ihbarname şöyle; "Dün öğle namazında camiye gittim, müftü camide idi, müezzin Türkçe kameti getirdikten sonra müftü namaza başlamadı, dikkat ettim dudakları kıpırdıyor, Arapça kamet getiriyordu."

Savcı, bunun üzerine takibata başlamıştır.[1]

Bu ve benzer tüm yaptırımlara karşın, yasağın çiğnenmesi devam etmiş, özellikle güvenlik güçlerinin ulaşmakta zorluk çektiği yerlerde Arapça ezan okunmaya devam etmiştir. Örneğin 1945 yılında doğu illerinde teftiş yapan bir polis müfettişi, Bingöl'de köylerde hâlâ Arapça ezan okunmaya devam edildiğini söylemektedir.[2]

Benzer bir durum, dönemin bir tanığı tarafından "Köyde eski Türkçe [Arapça] ezan okurlardı. Böyle Allahüekber, Allahüekber... Eski Türkçe ezan okumak yasaktı o zamanlar. Ezan zamanı, candarmalar gelirdi, ki bakalım bunlar nasıl okuyorlar ezanı diye. Candarmaları gördükleri zaman bizimkiler yeni ezanları okurlardı, `Tanrı uludur, Tanrı uludur´ diye"[3] şeklinde dile getirilmektedir.

Bunların halkımıza yaptıkları zulüm saymakla bitmez.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR

[1] Hürriyet Gazetesi, Ezan 18 yıl Türkçe okundu, 16 Haziran 2000.

[2] Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 11215–1, Kardeks 56857; Emniyet Polis Müfettişi Ziya Oral tarafından Dâhiliye Vekâletine (İçişleri Bakanlığına) gönderilen 8.5.1945 tarih ve 231 sayılı yazı.

[3] Milliyet-Pazar, Tarihe Bin Canlı Tanık, "Taş taşa değmeyince duvar olmaz", İçimizden Biri Ahmet Kaya, 10 Ağustos 2004.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 9

(Allah-u Teala mücahidlerimizden ve Adnan Menderes'den razı olsun)

18 Temmuz 1945 tarihinde Millî Kalkınma Partisi'nin kuruluşuyla başlayan çok partili hayatla birlikte Türkçe ezan ve diğer uygulamalara karşı girişilen hareketler hemen bütün toplum katmanlarına yayılmaya başladı.[1]

1946 yılında ezanın Türkçe okunması açıktan eleştirilmeye başlandı. Adalet Bakanı Fuat Sirmen'in bir bildirisine göre 1947 yılında Arapça ezan okumak suçundan 29 kişi tutuklandı.[2]

18 yıl aralıksız süren[3] Arapça Ezan ve kamet yasağı, 1950 yılında Adnan Menderes Hükümeti tarafından çıkarılan 5665 sayılı yasayla kaldırıldı.

Ezanın Türkçeleştirilmesi çalışmaları ile birlikte yine M. Kemal Atatürk tarafından başlatılan Kur'an'ın Türkçe okunması yönündeki çalışmalar, Ismet Inönü döneminde tekrar gündeme gelmiştir. 9 Ocak 1942 tarihinde Türk Dil Kurumu yeni bir Kur'an çevirisine karar vermiştir.[4] Gürtaş'a göre Inönü'nün, Türkçe Kur'an ile namaz kılınması yönünde teşebbüsleri olmuş, ancak siyasi atmosfer bu amacın gerçekleştirilmesine engel olmuştur.[5]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR

[1] Tarık Zafer Tunaya, İslamcılık Cereyanı, Baha Matbaası, İstanbul, 1962, sayfa 191.

[2] Gotthard Jaeschke, Yeni Türkiye'de İslamcılık, (Çeviren: Hayrullah Örs), Bilgi Yayınevi, Ankara, 1972, sayfa 110.

[3] Altan Öymen anılarında, Türkçe ezan deneyimin öyküsünü ayrıntılı olarak anlatmaktadır. Bakınız: Altan Öymen, Değişim Yılları, Doğan Kitapçılık, İstanbul, 2004, sayfa, 483–496.

[4] Gotthard Jaeschke, Türkiye Kronolojisi (1938–1945), (Çeviren: Gülayşe Koçak), Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1990, sayfa 69.

[5] Ahmet Gürtaş, Atatürk ve Din Eğitimi, Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) Yayınları, Ankara, 1982, sayfa 39–41.

****
****
****

Arapça Kuran ve Ezan'ın yasaklanması - 10 ve SON

Evet değerli kardeşlerim... Bu yazı dizimizin de sonuna geldik. Elbette burada zikretmediğimiz daha çok vakalar vardır, fakat elimizden bu kadar geldi. Bunca delile rağmen hala bir kemalist, bu çirkin uygulamanın M. Kemal Atatürk tarafından başlatıldığını inkar edebiliyorsa, bilin ki onun beyni yıkanmıştır.

***

Namaz'ın aslından çıkarılıp "Türkçeleşmesi" konusunda hem M. Kemal, hemde Ismet Inönü mutabıktır, ancak Inönü bu adımların yavaş ve kademe kademe atılması taraftarıydı... M. Kemal ise bu noktada daha hızlı hareket etme düşüncesindeydi.

Falih Rıfkı Atay'ın kitabından yaptığımız aşağıdaki alıntıda bunu net bir şekilde göreceğiz:

"Atatürk ibadet devrimine ezan ve namazı Türkçeleştirmekle başlamıştı. Gerçekte verdiği ilk emir ezan ve namazın Türkçeleşmesi idi. Muhafazakârların sözcülüğünü yapan İnönü, Atatürk’e yalvarmış, önce ezanı Türkçeleştirelim, sonra namaza sıra gelir, demişti. Arkadan dil ve Kur'an metni meseleleri çıkıp namazın Türkçeleşmesi gecikti idi. Atatürk sağ kalsaydı ibadet reformu olacağında da şüphe yoktu."

****

KAYNAK; M. Kemal'in yakın arkadaşlarından ve onu göklere çıkaran birisi:

Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Istanbul 1984, sayfa 394.

****
****
****

Ezan'ı aslından M. Kemal Atatürk uzaklaştırmadı yalanı

VAKIT

Bursa hâdisesi hakkında hükûmetin resmi tebliği

Dahiliye ve Adliye vekilleri yerinde tetkikat yapmıya memur edildiler, Bursaya gittiler

Bursa hâdisesi

Dini siyasete âlet ederek memleketin emniyetini bozmıya kalkanlar adaletin pençesinden kurtulamıyacaklardır

Gazi Hz. Bursada

İki vekil

Bursaya gittiler

Rumeli hanındaki cinayet

İdamı istenilen Sokrat mahkeme huzurunda..

Gazeteler

Yeni

Bina vergisi

Maalesef kemalistlerin bir çoğu yakın tarihte yaşananları bilmedikleri halde M. Kemal Atatürk'ü savunmaya kalkışıyorlar. Bu savunmalardan birisi de Ezan'dan "Allah" isminin çıkarılmasıyla ilgilidir. Bazı kemalistler ezanın M. Kemal Atatürk tarafından değil, Ismet Inönü tarafından Türkçe'ye çevrildiğini iddia ederek M. Kemal Atatürk'ü aklamaya çalışıyorlar. "Allah" isminin ezandan çıkarıldığından ve 18 yıl boyunca böyle okunduğundan bazılarının haberi bile yok, ancak buna rağmen M. Kemal Atatürk'ü savunuyorlar. Işin aslını, kaynaklara müracaat ederek öğrenelim...

İzmir Milli Kütüphanesi'nin kurucusu olan M. Celal Saygın bu konuda şöyle demektedir:

"Ezanın Türkçe'ye çevrilmesini isteyen M. Kemal'dir."[1]

M. Kemal Atatürk'ün özel hesaplarını tutan ve harcamalarını yapan kişi olarak bilinen ve büyük bir güven duyulan Umumi Kâtibi (Genel Sekreteri) Hasan Rıza Soyak ise bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

"(Atatürk) Bu yoldaki (ibadetin türkçeleştirilmesi) faaliyetine ilkin ezanı Türkçeleştirmek ve Kur'an'ı tercüme ettirerek bazı camilerde hafızlara mukabelelerini Kur'an'ı Türkçesinden okutmakla başlamıştı.[2]

Ezan'ın Türkçe okunmasını M. Kemal'in istediğini Emekli Süvari Albayı Şerif Güralp, Dinler ve Devrimler isimli eserinde yazmıştır.[3]

Cumhuriyet gazetesinin kurucusu Yunus Nadi'nin oğlu Nadir Nadi bile, ki babasının ölümü üzerine Cumhuriyet'in yönetimini ve başyazarlığını üstlenmişti, Cumhuriyet gazetesinde Türkçe Ezan'ın M. Kemal Atatürk'ün inkılabı olduğunu yazmıştır.[4]

Mustafa Baydar, Menderes hükümetinin Arapça Ezan yasağını kaldırmak istemesine tepki gösterirken, ezanın M. Kemal Atatürk tarafından Türkçeleştirildiğini söylemektedir:

"Ezan'ın Türkçe okunması Atatürk'ün sağlığında, Atatürk'ün isteği ile kanunlaşmış olmasaydı da hala ezan Arapça okunsaydı, bugün ezan meselesi diye bir meselemiz belki de olmayacaktı. Ama ileriye doğru olduğundan şüphe etmediğimiz bir karardan geriye dönülünce iş değişiyor. Salt bir ezan işi olmaktan çıkıyor iş. Daha bir sürü geriliğin başlangıcı, daha bir sürü geriliğe göz yummanın bir işareti oluyor."[5]

Şimdi ise Ezan'ın Türkçeleştirilmesinde görevlendirilen ekipte yer alan Ali Rıza Sağman'ı dinleyelim:

"Atatürk bu reformasyon hareketine, ezanların ve Bayram namazlarında okunmakta olan tekbirlerin Türkçeleştirilmesiyle başladı. Kur'an-ı Kerim'in de Türkçe (ibadette) okunması, bu merhalenin ikinci kısmını teşkil ediyordu.. Bu işleri sistemli bir şekilde tatbik için Dolmabahçe'de topladığı elemanlar arasında ben de vardım.[6]

Sağman şöyle devam ediyor:

"... Bununla beraber sofrada, yine bu mesele üzerinde konuşmalar oldu. Atatürk yeni metnin (Tanrı uludur) aslından daha parlak (!) olduğunu ve yakıştığını söyledi. Hafız Kemal de şöyle garip bir mütalaada bulunmaktan çekinmedi:

'Biz minarede ezan okurken Allah kelimesinde nağme yaparız da...'

Atatürk birşey söylemedi. Ben işi üzerime alarak dedim ki:

'Bu muazzam inkılab karşısında böyle bir nağme dinlenmez ya!'"[7]

Dönemin Mlli Eğitim Bakanı Dr. Reşit Galip, M. Kemal Atatürk'ün kendisine Tekbir ile Ezan'ın Türkçeleştirilmesini emrettiğini söylemektedir.[8]

Falih Rıfkı Atay, münakaşaya girdiği Hikmet Bayur'a cevaben Ulus gazetesinde (yazının son paragrafını alıntılıyoruz) şöyle yazmaktadır:

"... ben Ezan'ın ve Tekbir'in Türkçe'ye çevrilmesinde Atatürk'ün bizzat çalıştığını ve bir hayli değişiklikler yapıldığını bilirim. Hatta Türkçe zevki bakımından bu değişikliklerin bazılarını sevmemiş ve itiraz etmiştik. Bay Hikmet Bayur'a haber vereyim ki Atatürk sağ kalsaydı, çoktan Kur'an da Türkçe (ibadette) okunacaktı. Bu işi, önceleri bir metin meselesi, sonra da dil çalışmalarının bitmemiş olması geciktirmiştir. Tarihi doğru öğrenmek isteyenler için hakikat budur!"[9]

Türk Tarih Kurumu'nun kurucu üyelerinden olup 1935'de Yusuf Akçura'nın ölümü üzerine M. Kemal Atatürk tarafından Kurum Başkanlığına getirilen Bolu milletvekili Hasan Cemil Çambel de Ulus gazetesinde, Falih Rıfkı Atay'a destek vermiştir:

"Dünkü Ulus'taki yazınızı okudum. Dediğiniz doğrudur. Çünkü canlı şahitleri hala bugün aramızda yaşamakta olan en yakın tarihimizin henüz unutulmamış bir sayfasının sadık ifadesidir. Evet! Ezan'ı ve Tekbir'i

Türkçeleştiren, başka hiç kimse değil, Atatürk'ün kendisidir. (...) Dr Reşit Galip'i bu işe memur etmişti. Reşit Galip Istanbul'dan ayrıldıktan* sonra, aynı vazifeyi bana verdi."[10]

*Dr. Reşit Galip, 28 Ocak 1932 gecesi Atatürk'le tartıştıktan sonra, 29 Ocak 1932 sabahı erkenden Ankara'ya hareket edince, Hasan Cemil Çambel bu işe memur edilmiştir.

Öte yandan Hafız Yaşar Okur, Ezan'ın, Kur'an'ın (ibadette) ve Hutbe'nin Türkçeleştirme çalışmalarını şöyle anlatmaktadır:

"...Atatürk tekbir tercümesinin sadeleştirilmesi hususunda gösterilen arzu üzerine, 'Peki arkadaşlar' dedi; 'Tekbir'in tercümesini okuyunuz bakalım!'

Okundu: Tanrı uludur! Tanrı uludur! Tanrı'dan başka Tanrı yoktur! Tanrı uludur! Tanrı uludur! Hamd O'na mahsustur!

Atatürk bu tercüme şeklini çok beğendi. (...) O gece geç vakte kadar hep Kur'an-ı Kerim'in Türkçe tercümesinin camilerde okunması mevzuunda konuşuldu.

Atatürk Türkçe Ezan, Türkçe Kur'an, Türkçe Hutbe ve Türkçe Tekbir ile 'dinde inkılab' yapmak istiyordu."[11]

M. Kemal Atatürk'ün bizzat bu konuyla ilgilendiğine dair bir gazete haberi

Haber şöyle;

1 Şubat 1933: "Bursa'da bir grup gerici, ezan ve kametin Türkçe okunmasını bahane ederek, Ulucami'de namazdan çıkan halkı kışkırtarak valilik önünde gösteri yaptı. Güvenlik kuvvetleri, olaya ön ayak olanları tutukladı, ihmali görülen memurlara, işten el çektirildi." (Fotoğrafa bakınız)

6 Şubat 1933 - M. Kemal Atatürk'ün Bursa'da gericilik olayı üzerine söyledikleri

Bu olayın patlak vermesiyle M. Kemal Atatürk bizzat Bursa'ya hareket ediyor...

M. Kemal Atatürk'ün, Bursa'da bazı kişilerin ezan ve kametin Türkçe okunması nedeniyle 1 Şubat'ta çıkardıkları olay hakkında Anadolu Ajansı aracılığıyla resmî bildirisi:

"...Olaya dikkatimizi bilhassa çevirmemizin sebebi, dini siyaset ve herhangi bir tahrike vesile etmeye asla müsamaha etmeyeceğimizin bir daha anlaşılmasıdır. Meselenin mahiyeti esasen din değil, dildir. Kesin olarak bilinmelidir ki, Türk milletinin milli dili ve milli benliği bütün hayatında hâkim ve esas kalacaktır!"[12]

Son olarak yine M. Kemal Atatürk'ün yakın dostu Falih Rıfkı Atay'ın sözlerine yer vererek konuyu kapatıyoruz:

"Atatürk ibadet devrimine ezan ve namazı Türkçeleştirmekle başlamıştı. Gerçekte verdiği ilk emir ezan ve namazın Türkçeleşmesi idi. Muhafazakârların sözcülüğünü yapan İnönü, Atatürk'e yalvarmış, önce ezanı Türkçeleştirelim, sonra namaza sıra gelir, demişti. Arkadan dil ve Kur'an metni meseleleri çıkıp namazın Türkçeleşmesi gecikti idi. Atatürk sağ kalsaydı ibadet reformu olacağında da şüphe yoktu."[13]

Şöyle bir soru sorulabilir; "Ne olmuş Allah ismini çıkarmışsa?"

Bizde bu soruya, soru ile cevap veriyor ve bir ayet ile konumuzu noktalıyoruz;

"Kim Allah ismini duymak istemez?"

Bakara Suresi
114 - Allah'ın mescitlerini, **içlerinde Allah'ın isminin anılmasından meneden** ve onların harap olmalarına çalışan kimselerden daha zâlim kim olabilir! İşte bunlar, oralara korka korka girmekten başka birşey yapmazlar. Bunlara dünyada perişanlık, ahirette de büyük bir azap vardır.

****

KAYNAKLAR:

[1] M. Celal Saygın, Diyanet Cephesinden Atatürk Inkılapları, Ankara 1952, sayfa 30.

[2] Hasan Rıza Soyak, Atatürk'ten Hatıralar, Istanbul 1973, cild 1, sayfa 259.

[3] Emekli Süvari Albayı Şerif Güralp, Dinler ve Devrimler, Istanbul 1961, sayfa 80,81.

[4] Cumhuriyet gazetesi 7 Haziran 1950.

[5] Orhan Veli Kanık, Yaprak, 15 Haziran 1950. Mustafa Baydar, Atatürk ve Devrimlerimiz, Istanbul 1973, sayfa 289.

[6] Konuşan Ali Rıza Sağman, Söyleşiyi yapan: M.Ş.Ö. [Mahmud Şevket], Atatürk ve Din, "Millet" (Bilinmeyen Atatürk'ten Hatıralar), cild 5, sn.3, sy. 109,110,111, sh. 4, 4-11-19 Mart 1948; krş. Ali Rıza Sağman, Hatıralar, Osman Ergin, "Türkiye Maarif Tarihi" içerisinde, Istanbul 1943, cild 5 sayfa 1621-1624.

[7] Osman Ergin, "Türkiye Maarif Tarihi" içerisinde, Istanbul 1943, cild 5 sayfa 1621-1624.

[8] Dr. Reşit Galip, Hatıralar, Nakleden: Eski Bir Atatürkçü, Atatürk ve Din, "Millet" (Bilinmeyen Atatürk'ten Hatıralar), cild 4, sene 2, sayı 101, sayfa 4, 8 Ocak 1948; krş. Münir Hayri Egeli, Atatürk'ün Bilinmeyen Hatıraları, Istanbul 1954, sayfa 64-66. 2. baskı 1959, sayfa 74-77.

[9] Falih Rıfkı Atay, Ulus gazetesi, 8 Şubat 1949.

[10] Hasan Cemil Çambel, Ulus gazetesi, 9 Şubat 1949, Türkçe Ezan ve Tekbir'e Dair, sayfa 2. Ayrıca yazdığı kitaba da almış; Hasan Cemil Çambel, Makaleler-Hatıralar, Ankara 1964, sayfa 36,37.

[11] Hafız Yaşar Okur, Atatürk'le Onbeş Yıl / Dini Hatıralar, Istanbul 1962, sayfa 12-15; Atatürk'ten Bilinmeyen Hatıralar 1: Kur'an-ı Kerim'in Tercümesi, Yerebatan Camisinde Tören, Türkçe Ezan, Mehmetciğin Mezarında Mevlut, "Bütün Hafta", sayı: 1, sayfa 9-10, 22 Nisan 1949; Atatürk ve Bayram Tekbiri: Dinde Ilk Kemalizm Reformun Başlaması, "Dinde Reform: Kemalizm", Mart 1960, sayı: 28, sayfa 7,8; Yaşanmış Olaylarla Atatürk ve Müzik: Riyaset-i Cumhur Ince Saz Hey'eti Şefi Binbaşı Hafız Yaşar Okur'un Anıları (1924-1938), Haz. Halill Erdoğan Cengiz, Ankara 1993, sayfa 109,110.

[12] Hadiseyi manşetten duyuran Gazete'yi görmek için Fotoğrafa bakınız.

[13] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Istanbul 1984, sayfa 394.

****
****
****

Gazete Haberi: "Allahu Ekber demek, Atatürk inkılabına saygısızlıktır"

VAKIT

Gençlik Takbih Ediyor

Törende bazı grupların Arapça tekbir getirmeleri Atatürk inkılâbına saygısızlıktır

Talebebirliği beyanname neşretti

Mareşal Fevzi Çakmağın cenaze töreninde vukubulan bazı taşkın hareketler gençlik arasında teessür uyandırmıştır. Bu arada, cenazeye iştirak eden bazı grupların arabca tekbir getirmelerini, gençlik, Atatürk inkılâbına karşı büyük bir saygısızlık olarak vasıflandırmaktadır. Türkiye Millî Talebe Federasyonu, bu hususları açıklamak maksadiyle dün bir basın toplantısı tertip etmiştir. Toplantıda İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği temsilcileri, Birlik genel sekreteri ... Güven ve Yüksek Okullar Talebe Birliği mümessilleri hazır bulunmuşlardır.

M. T. Federasyonu adına konuşan Federasyonun ikinci başkanı Orhan Cemal Fersoy, ezcümle şunları söylemiştir:

"— Büyük ölüye karşı gençlik son vazifesini yapmıştır. Fakat, bizim ciddiyetle ele aldığımız bu hâdiseyi dejenere etmek istiyen kötü fikir sahibi kimseler gençliğin arasına sokularak bir takım uygunsuz hareketlerde bulunmuşlar ve bu hareketlerini gençliğe maletmek istemişlerdir. Halbuki gençler taşkın hareketlerde bulunanları aralarından uzaklaştırmağa çalışmıştır. Bütün bunlara rağmen arzu edilmedik vakaları katiyen tasvip etmiyoruz.

Cenaze merasimi siyasi mülâhazalardan âri gençlik tarafından tecaviz avukat üzerine alınmıştır."

I. Ü. T. Birliğinin beyannamesi

İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği dün aşağıdaki beyannameyi yayınlamıştır:

Mareşal Fevzi Çakmağın vefatı karşısında, alâkadar makamların gösterdiği alâkasızlık ve kayıtsızlığı protesto maksadiyle, Birliğimiz tarafından tertip edilen toplantıyı müteakip, Nişantaşına kadar uzanan kütleden, umumî nizamı bozacak harekâta tevessül et-

(Arkası Sa. 2 Sü. 5 te)

Vali Fahrettin Kerim Gökay, emniyet müdürile konuşuyor

Mevkufların sayısı

(Dininizi yaşayabiliyorsunuz diyenlere ithaf ediyorum. Allah-u Teala'yı birlemek ve yüceltmek bile suç idi.)

Fevzi Çakmak'ın cenazesinde "Allahu Ekber" diye Tekbir getirenler olmuştu. Bunun üzerine bakın dönemin Vakit gazetesi nasıl manşet atmış.

Cep telefonundan katılıp gazeteyi göremeyenler için buraya da yazalım... Manşet şöyle:

"Gençlik Takbih Ediyor (ayıplıyor)"

"Törende bazı grupların Arapça tekbir (yani Allahu Ekber) getirmeleri Atatürk inkılabına saygısızlıktır"

Gazetenin alt kısmında "Mevkufların sayısı" diye bir başlık var. Yani Allahu Ekber diyenler tutuklanmış.

"Allahu Ekber" demenin suç sayıldığı bir memleketti burası.

Başka söze ne hacet...

Birde gazetenin "gençlik adına" başlık atıp propaganda yapması başka bir garabet.

****

KAYNAK: Vakit gazetesi, 14 Nisan 1950.

NOT: (O dönemdeki ile bugünkü Vakit gazetesini karıştırmamak lazım)

****
****
****

Adnan Menderes'in Ezan'ın okunmasına yasak getiren Kanun'u kaldırmasıyla ilgili dönemin Gazete haberleri

VAKIT

Arapça ezan okuma yasağı kaldırıldı

Kanun bu sabahtan itibaren meriyete girmiş bulunuyor

İşçi Sigortaları

Ucuz Evler

****

KAYNAK: Vakit gazetesi, 17 Haziran 1950.

****
****
****

D.P. Grupu Arapça ezanı kabul etti

Toplantı açık olacak diye, ayrı ayrı telefonla davet edilen gazeteciler yapılan istiskal üzerine Meclisi terkettiler

Başbakan, muhalefetin son günlerdeki durumunun dikkatle takip edildiğini söyliyerek gözdağı vermeğe kalkıştı

****

KAYNAK: Hürriyet gazetesi, 15 Haziran 1950.

****
****
****

Gazete'de 80'lik dede Büyük Millet Meclisi önünde müzakerelerin neticesini beklerken görülüyor.

YENİ İSTANBUL

Arapça ezan yasağı kalktı

Karar, bugün Resmî Gazetede neşredilecek

Ankara, 16 (Hususî muhabirimiz bildiriyor) — B. M. M. nin bugünkü toplantısında ezanın arapça okunması hakkındaki tasarı müzakere ve kabul edildi.

Daha erken saatlerde dolan dinleyici localarında bazı kasketli ve sakallı kimseler dikkati çekiyordu.

Oturum açılır açılmaz söz alan Başbakan Adnan Menderes, tasarının gündeme alınarak, müstaceliyetle görüşülmesini istedi ve isteği alkışlarla kabul edildi.

Mevcut yasağa rağmen bir kısım dinleyicinin de bu alkışlara iştirak ettiği görülmüş ve polis tarafından müdahalede bulunulmuştur.

C. H. P. sözcüsü konuşuyor

Tasarı hakkında C. H. P. nin görüşlerini arzeden Trabzon Milletvekili Cemal Reşit Eyüboğlu, dün de bildirdiğimiz gibi, C. H. P. nin bu mevzuu tamamen muhalif bulunmadığını belirterek şunları söyledi:

"— Bu memlekette millî devlet ve millî şuur politikası, Cumhuriyetle kurulmuş ve C. H. P., bu politikayı takip etmiştir. Bu politika icabı olarak ezan müessesesi de bir dil meselesi ve millî şuur meselesi telâkki edilmiştir. Millî Devlet Politikası, mümkün olan her yerde türkçenin kullanılmasını emreder. Türk vatanında ibadete çağırılmanın da öz dilimizle olmasını bu bakımdan daima tercih ettik.

Türkçe ezan, arapça ezan üzerinde politika münakaşası açmaya taraftar değiliz. Millî şuurun, bu konuyu kendiliğinden halledeceğine güvenerek, arapça ezan meselesinin ceza konusu olmaktan çıkarılmasına aleyhtar olmıyacağız."

Hatibin sözleri, D. P. milletvekilleri tarafından da alkışlandı.

Seyhan Bağımsız Milletvekili Sinan Tekelioğlu, tasarının lehinde bulunurken, birtakım teolojik fikirler ileri sürdü ve aşırı sağ ve sol cereyanlarla mücadele kanununun, birçok dinî tahdidatı ihtiva ettiğini iddia ederek, bu kanunu kızıllıkla tavsif etti ve kaldırılmasını istedi.

Tekelioğlunun bu ölçüsüz konuşması, Mecliste iyi karşılanmadı ve C. H. P. milletvekilleri yanında bazı D. P. milletvekilleri de "Bunların lüzumu yok, sadede gel, bu sözleri dinliyemeyiz.." diyerek, hatibin sözlerini kesmek istediler. Fakat Tekelioğlu, bu hale aldırmaksızın devam etti.

80 lik bir ihtiyar Büyük Millet Meclisi önünde müzakerelerin neticesini beklerken

... yık olduğunu söyledi.

Neticede tasarı ekseriyetle kabul edilerek kanunlaştı. Kanun yarın neşredilebildiği takdirde meriyete girmiş olacaktır.

Görüşülemiyen sözlü sorular

Ankara, 16 (Hususî muhabirimiz bildiriyor) — Gündemde bulunan Toprak Ofisin hariç memleketlere sattığı buğdaylarla Anıt-Kabir ve Meclis bi...

****

KAYNAK: Yeni Istanbul gazetesi, 17 Haziran 1950.

****
****
****

14 HAZİRAN 1950

bariz kusurları

DEMOKRASİNİNDİR

D.P. Meclis Grupunun dünkü toplantısında

Ezan üzerindeki tahdit kaldırıldı

Başbakan'ın idarî değişikliklere ait Meclis Grupunda yaptığı konuşma

"Kanuni yollardan saparak millete hürriyet havasını teneffüs ettirmeyen valileri lâyık oldukları şekilde tecziye etmek hükûmetin başlıca vazifesidir,,

Valiler arasında nakiller

İkinci liste de dün akşam çıktı

Başbakanın "Zafer"e beyanatı

Adnan Menderesin muhalefete cevabı

****

KAYNAK: Zafer gazetesi, 14 Haziran 1950.

****
****
****

Türkçe Ezan meselesi

"İnkılâp,, Menderes hükûmetinin ağzına yakışır kelime olmaktan çıkmıştır

****

KAYNAK: Vakit gazetesi, 4 Haziran 1950.

****
****
****

Fotoğrafta Başbakan Adnan Menderes'in Mecliste müzakereleri takip ettiği görülüyor

14 Haziran 1950
Milliyet

Başbakan Mecliste müzakereleri takip ediyor

Ezanın istenen dilde okunması kararlaştı

D. P. Meclis Grupu, bu husustaki kanunun Ramazandan evvel çıkmasını istedi

Ankara, 13 (Milliyet) — D.P. Meclis Grupu bugün Abidin Potuoğlunun başkanlığında toplandı. Gündemde evvelâ Grup kâtipliği intihabı vardı. Yapılan seçimde İbrahim Kirazoğlu ittifakla seçilmiştir.

Bundan sonra ezanın herhangi bir dilde [illegible] için Ceza Kanununun 526 ncı maddesinde tadilât yapılması hakkındaki görüşmelere başlanmıştır.

Haber aldığımıza göre bu hususta ilk sözü Başbakan Adnan Menderes almış ve hükûmetin noktai nazarını gazeteler ve radyolar la açıklanmış bulunduğunu, ezanın Türkçe okunmasını hakkındaki kayıtların Anayasa hükümlerine ve lâyiklik prensiplerine aykırı olduğunu söylemiş ve meselenin ruznameye alınmasını ve bir karara bağlanmasını rica etmiştir. Bundan sonra söz alan Sadri Maksudi Arsan, Kemal Özçoban, Sıdkı Yırcalı arapça ezanın lehinde birer konuşma yapmışlardır. Grup umumi heyeti nihayet ezan meselesi hakkındaki konuşmaların kâfi olduğu noktasında bir temayül göstermiştir.

Başkan aleyhte konuşacaklara söz vermek istememişse de bu hususta kimse söz almamıştır. Nihayet ezanın istenilen dilde okunması meselesi reye konmuş ve 87

(Devamı Sa: 3 Sü 5 te)

Mebuslar hakkındaki kanunun tadili teklifi

****

KAYNAK: Milliyet gazetesi, 14 Haziran 1950.

****
****
****

Türkçe Ezan ve Kuran'a (yani orijinal lafızla olmayan dille) tepki göstermek "Iritca, cehalet ve fena fikirdir" (Haşa)

Recep Peker, 18 Ocak 1933 tarihinde Parti örgütlerine gönderdiği yazıda bazı illerde özellikle Türkçe Ezan ve Türkçe Kuran dolayısıyla irticai nitelikte propagandaların yapıldığının haber alındığını belirtmekte ve “cehalet ve fena fikirlerin mahsulü olan böyle propagandalar” karşısında Parti örgütünün halkın aydınlatmasını ve “mahalli hükümet rüesası” ile birlikte hareket ederek “basit ruhlu halkın aldatılmasının önüne geçilmesini” istemektedir.

Bu tarihten iki hafta sonra Bursa’da Türkçe Ezan’a tepki gösterenlerin çıkardığı olaylar karşısında Parti örgütü, Halkevleri, çeşitli dernekler ve kişilerden gelen kınama telgraflarından söz ettiği bir yazısında (9 Şubat 1933) Peker, bu telgrafların “cehalet ve fesat fikirlerine karşı milli ruhta kaynayan infial hislerini” gösterdiğine dikkat çekmekte ve parti örgütünden “milli birlik ve inkılap fikirlerinin iyi anlaşılması için” halkın aydınlatılmasını rica etmekteydi.

Türkçe Ezan okunmasına yönelik tepkilerin sonraki yıllarda da devam ettiği yazışmalardan anlaşılmaktadır.

Peker’in 8 Şubat 1936 tarihinde CHP başkanlıklarına özel olarak gönderdiği yazıda şu uyarılarda bulunmaktaydı:

“Geçen Ramazan ve bayramda Arapça ezan okumak, salâ vermek, tekbir getirmek, bazı yolsuz telkinlerde bulunmak, gizli tarikat toplantıları yapmak gibi geri hareketlerin geçen senelere nisbetle daha çok olduğu ve bu hareketlerde en çok (nakşîbendî) tariki mensuplarının ileri gittikleri anlaşılmıştır. 6 Haziran 1935 tarihli ve 510 numaralı genelge ile de bildirdiğim gibi yurtta inkılabı ve ileri gidişi koruma ve yayma ödevini üstüne alan ve bu gibi devrim ve durumu müteessir edecek geri hareketlere karşı çok yakından ilgili ve duygulu olması icab eden Partimizin bu hareketlere karşı duygulu bulunarak Hükümetle el ve iş birliği yapmalarını, alacakları haberleri vakit geçirmeden Hükümete bildirmelerini bu vesile ile bir kere daha tekrarlamayı değerli bulurum”.

****

KAYNAKLAR:

- Cumhuriyet Halk Fırkası Katibi Umumiliği`nin (Genel Sekreterliğinin) CHP Başkanlıklarına 8 Şubat 1936 tarihli ve 3/672 sayılı tamimi (genelgesi)

- Cumhuriyet Halk Fırkası Katibi umumiliğinin F. Teşkilatına Umumi Tebligatı, İkinci Kanun 1933´ten Haziran Nihayetine Kadar, Cilt 2, s. 19-20.

- Cumhuriyet Halk Partisi Genel Sekreterliğinin Parti Örgütüne Genelgesi, İkinci Kanun 1936´dan 30 Haziran 1930 Tarihine Kadar, Cilt 8, s. 31.

- Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Cumhuriyet Arşivi

- Cumhuriyet Halk Partisi Kataloğu, 490/01/3/12/9 (Cemil Koçak, Tek-Parti döneminde muhalif sesler, İstanbul 2011: 241`den).

****
****
****

Kemalist rejim din kitaplarını bile yasaklamıştır (Yasaklanan kitaplar)

(Altta naklettiğimiz hadisede Necip Fazıl Kısakürek'in; "kemalistlerin Allah'a itaat etmediklerini" adeta itiraf ettirdiği görülüyor)

1938'de 3, 1939'da 1, 1944'te 2 ve 1945'de 3 olmak üzere dini propaganda (!) yapan 9 yayın ile 1938'de inkılap aleyhtarı 1 yayına yasak getirilmiştir. Bu bağlamda İstanbul'da basılan ve İsmail Nazım Ergenel tarafından yazılan En'ami Şerif adlı broşür toplattırılmıştır.[1] Yine aynı konuda İstanbul'da Mustafa Kocabaş tarafından yazılmış olan Din Klavuzu isimli eser, [2] İman ve Amel isimli kitap,[3] Ayet, Hadis ve ahlaki öğütleri içeren Arapça levhalar,[4] Dua Mecmuası adlı broşür,[5] Çocuklarımıza Din Okuma Kitabı adlı eser[6] ve Tam ve İlaveli Mevlüdü Nebi adlı kitabın satışı yasaklanmıştır.[7]

Ahmet Hamdi Akseki tarafından 1943 yılında "Peygamberimiz Hz. Muhammed" (sallallahu aleyhi vesellem) adlı bir kitap, Sebilürreşad yayını olarak bastırılıp piyasaya çıkarıldıktan sonra Dahiliye Vekaleti (İçişleri Bakanlığı) tarafından sakıncalı (!) bulunarak toplattırılmıştır. Bunun üzerine kitabın yazarı, toplattırılma sebebini öğrenmek üzere müracatta bulunmuştur. Matbuat Umum Müdürü (Basın Genel Müdürü) CHP'li Vedat Nedim Tör imzasıyla gönderilen cevapta

"Bizler her ne surette olursa olsun, gençlik için dini bir zihniyet fideliği vücuda getirilmesine taraftar değiliz" denilmektedir.[8]

Aynı şekilde Necip Fazıl Kısakürek tarafından yayınlanan Büyük Doğu Dergisi, Mayıs 1944 tarihli sayısında "Allah'a itaat etmeyene itaat edilmez" hadisini kapak yapınca, hükümet, halkın yöneticiler aleyhine kışkırtıldığı gerekçesiyle dergiyi kapatmıştır.

****

KAYNAKLAR:

[1] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA.), 030.18.01.85.77.15.

[2] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA.), 030.18.01.85.97.17.

[3] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA.), 030.18.01.86.14.16.

[4] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA.), 030.18.01.105.28.20.

[5] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA.), 030.18.01.107.80.3.

[6] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA.), 030.18.01.107.103.13.

[7] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA.), 030.18.01.108.43.9.

[8] Sebilürreşad, cild XIII, Sayı: 284, 1959, sayfa 144; Ali Fuat Başgil, Din ve Laiklik, Yağmur Yayınları, 6. Baskı, İstanbul, 1996, sayfa 16,17.

****
****
****

M. Kemal Atatürk ve avanesinin Kur'an karşısındaki acziyetleri

(Müthiş itiraf)

Ezan'ı ilk kez Türkçe okuyan Sadettin Kaynak, Kur'an karşısındaki acziyetlerini anlatıyor:

"Atatürk'ün arzusu; Kur'an'ın Türkçesinin de aslı gibi makam ve lahn (ezgi) ile okunması merkezinde idi. Fakat bu bir türlü olmuyordu. Çünkü tercüme nesirdi (düz yazı). Bununla beraber, iyi bir nesir de değildi. Kur'an'ın edaya gelmesi, lahn ile okunmaya uyması Arap dilinin medler, gunneler, idgamlar ve bunlara benzer hususiyetleri oluşundan başka, bir de Kur'an'ın kendisine has olan nefes alma için secaventleri (duraklama işaretleri), seci ve kafiye'ye benzeyen, fakat seci ve kafiye olmayan; şiire benzeyen, fakat şiir olmayan; nesre benzeyen, fakat nesir olmayan, sözün kısası herşeyiyle, her haliyle metni gibi okunmasının da bir mucize oluşundan ileri geliyordu. Türkçe tercümesinde bu vasıfların hiçbiri yoktu ve bir türlü olmuyordu, olamıyordu."

****

KAYNAK: Sadettin Kaynak, Hatıralar, Osman Ergin, "Türkiye Maarif Tarihi" dahilinde, Istanbul 1943, cild 5, sayfa 1633,1634.

****
****
****

Bir Müslüman böyle tepki göstermez

(Kur'an ayeti olduğunu sandığı halde "HEZEYAN" diyor... Haşa Peygamberimizi [sallallahu aleyhi vesellem] "saçmalamakla" itham ediyor. Başka bir husus ise, M. Kemal yanlış tercüme edilen ayetten bağımsız olarak, bu ayeti eleştiriyor... Güya, Yükselmiş, medeniyeti gelişmiş bir aleme bu şekilde söylemek manasız imiş, haşa)

Ezan'ı, Tekbir'i, Kur'an-i Kerim'i ve Hutbe'yi Türkçeleştirme çalışmaları sırasında yaşanan mühim bir olayı Hafız Sadettin Kaynak şöyle anlatmaktadır:

Tekrar bana dönerek, "Sana bir yer gösterdim, orasını oku!" dediler. [Hiç unutmam, Elham'ı, ötekilere verdiği gibi kapalı değil, açmış, evvelden tesbit ettiği anlaşılan sayfanın alt kısmını göstererek, "Bu işaret ettiğim ayeti okuyacaksın!" diye vermişti.] Gösterdiği yer, Nisa Suresi'nde hürmet-i musâhara âyetinin [23. ayetin] tercümesi idi. Bu âyette, "ve en tecmau beyne'l-uhteyni, illâ mâ kad selef. Innallahe kâne gafuren rahimen" [ibaresi] şöyle tercüme (Kasımiriski'nin Fransızca "Le Koran" adlı çevirisi) edilmişti:

[Validelerinizi, kızlarınızı, hemşirelerinizi, hala ve teyzelerinizi ve birader veya hemşirelerinizin kızlarını, süt ninelerinizi, süt hemşirelerinizi, kadınlarınızın validelerini, taht-ı nikahınızda bulunmuş kadınların vesayetinize verilmiş kızlarını taht-ı nikaha almak size haramdır. Yalnız birlikte yatmadığınız kadınların kızlarını almakta hiçbir günah yoktur. Kendi oğullarınızın zevcelerini] ve iki hemşireyi nikah etmeyiniz. Lakin bir emr-i vaki olmuş ise, Allah Gafur ve Rahim'dir.

Burada Atatürk yüksek sesle [şöyle dedi:]

Konya'ya git, orada karının hemşiresini bilmeden al, sonra da "Bir emr-i vaki oldu. Allah Gafur ve Rahim'dir" de ha! BU BIR HEZEYANDIR! (Kur'an ayeti olduğunu sandığı halde böyle diyor... Haşa Peygamberimizi [sallallahu aleyhi vesellem] "saçmalamakla" itham ediyor.)

Bu sözler ve bu anlayış üzerine herkes derin bir sukuta ve acı bir korkuya düşmüştü.[...] Ben ayağa kalkarak, "Atatürk'üm! Burası yanlış tercüme edilmiştir. Ayetin asıl tercümesi şöyledir" diyerek anlatmaya çalıştım. [Fakat o, "Isbat et yanlış olduğunu" deyince] şunları da sözlerime ilave ettim:

Iki hemşireyi bir zamanda nikahınızda bulundurmayınız. Ancak birini bıraktıktan, yahut öldükten sonra ötekini alınız; "bir emr-i vaki olmuş ise" değil, "illa mâ kad selef", Kur'an'ın nüzulünden, yani Islamiyet'ten önce vaki olan evlenmeler müstesnadır. Bunlardan dolayı Cenab-ı Hak sizleri muhatab tutmaz. Gafur ve Rahim olan Allah, bu müsaadesiyle bu evsafta bulunan birçok kadınların kocasız kalmasını müeddi olacak hareketi lutfen

affediyor, demektir... diye de izah ettim.[...]

Atatürk bu izahatımı sonuna kadar alaka ile dinledi ve hiçbir şey söylemediler; ve "Bu gece bu kadarla iktifa edelim, musiki faslına geçelim!" buyurdular.[1]

***

Aynı olayı, Türkçeleştirme çalışmalarına katılan Ali Rıza Sağman'da anlatmaktadır:

Atatürk'ün önündeki masa üzerinde Kur'an tercümesi duruyordu. Bu kitabın ötesine, berisine kağıttan işaretler konulmuş olması, Kur'an'ın incelenmekte olduğunu ve bazı yerlerine ilişildiğini gösteriyordu.

Atatürk o işaretli yerlerden birisini açtı ve okumasını Hafız Sadettin'e emretti. Nisa Suresi'nin hürmet-i musâhara ayeti [23. ayet] idi. Bu ayette anaların, kızların, kardeşlerin, teyzelerin, halaların erkeklere haram olduğu beyan ediliyordu.

Atatürk bu ayete ilişti. Yükselmiş, medeniyeti gelişmiş bir aleme, "Analarınızı...nız, kızlarınızı...nız" demenin manasız olduğunu söylüyor ve bilhassa ayetin, "ve en tecmau beyne'l-uhteyni, illâ mâ kad selef" parçasının manası okunduğu zaman, "Iki kızkardeşi aynı zamanda...nız, eğer böyle birşey yaptıysanız Allah affeder. IŞTE BU HEZEYANDIR!" dedi.

Ayetin Türkçesini Hafız Sadettin okuduğu ve Atatürk'e muhatab o bulunduğu için, itirazlarına cevap vermek cesaretini de o gösterdi ve: "Efendim! Bu, iki kardeşi aynı zamanda nikah altında bulundurmayınız. Biri ölür veya boşanırsa, o vakit bulundurunuz demektir" dediyse de Atatürk kani olmadı (inanmadı) ve mesele de o gün bu kadarla kapandı.[2]

***

Kur'an'ın Türkçe anlamını okuma tecrübelerine bizzat M. Kemal de katılmıştır. Bir gün böyle bir toplantıda, Hafız Sadettin'den Nisa Suresi'nin "kendileriyle evlenilmesi yasak edilen kadınlar"ın zikredildiği ayetin ve en tecmau beyne'l-uhteyni illa ma kad selef; innallahe kane ğafuran rahima (4:23) kısmının tercümesini okumasını ister. Fakat ayet, "İki hemşireyi nikah etmeyiniz. Bir emir vaki olmuş ise Allah gafur ve rahim'dir." şeklindedir.

Burada M. Kemal yüksek sesle:

"Konya'ya git, orada karının hemşiresini bilmeden al, sonra da bir emir vaki oldu, Allah gafurdur ve rahimdir de ha! Bu bir HEZEYAN'DIR" der.

Bu sözler ve bu anlayış üzerine herkes derin bir sessizliğe ve acı bir korkuya düşer. Hemen Hafız Sadettin ayağa kalkar: "Atatürk'üm. Burası yanlış tercüme edilmiştir, ayetin asıl manası şöyledir." der ve ayetin doğru anlamını verir: "İki hemşireyi bir zamanda nikahınızda bulundurmayınız. Ancak birini bıraktıktan, yahut öldükten sonra ötekini alınız. Bir emir vaki olmuşsa değil, illa ma kad selef: yani, Kur'an'ın nazil olduğu tarihten, İslamiyet'ten önce vaki olan evlenmeler müstesnadır. Bunlardan dolayı Allah, sizleri muhatap tutmaz. Gafur ve Rahim olan Allah, bu müsaadesiyle bu özellikte bulunan birçok kadınların kocasız kalmasına yol açacak hareketi lûtfen bağışlıyor, demektir." diye izahta bulunur.[3]

****

KAYNAKLAR:

[1]

- Sadettin Kaynak, Hatıralar, Osman Ergin, "Türkiye Maarif Tarihi" içerisinde, Istanbul 1943, cild 5, sayfa 1634,1635.

- Sadettin Kaynak, Atatürk Dolmabahçe'de ilk Türkce Kur'an'ı Nasıl Okudu?

- [Niyazi Ahmet Banoğlu, Nükte, Fıkra ve Çizgilerle Atatürk, Istanbul 1955, cild 3, sayfa 83.

- Niyazi Ahmet Banoğlu, Atatürk: Siyasi ve Hususi Hayatı, Istanbul 1963, sayfa 178-180.

- Niyazi Ahmet Banoğlu, Atatürk'ün Istanbul'daki Hayatı, Istanbul 1974, cild 2, sayfa 351,352.

- Sadi Borak, Atatürk ve Din, Istanbul 1997, 1. bas. 1962, sayfa 76-78.]

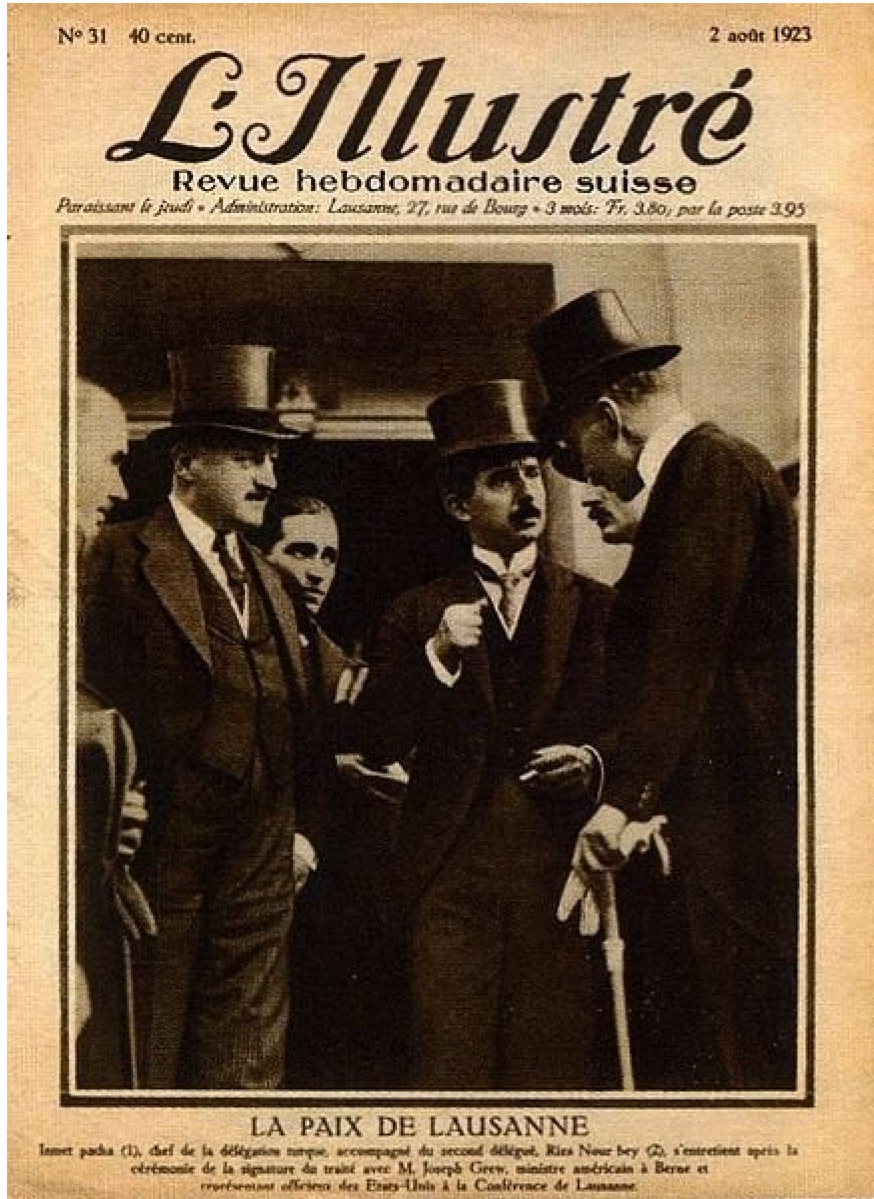
***

[2] Ali Rıza Sağman, Hatıralar, Osman Ergin, Türkiye Maarif Tarihi içerisinde, Istanbul 1943, cild 5, sayfa 1631,1632.

[3] Osman Ergin, Türk Maarif Tarihi, Eser Matbaası, Istanbul 1977, cild 5, sayfa 1948.

****
****
****

Neden Müslüman Milletin başına şapka geçirmek istediler?

N° 31 40 cent. 2 août 1923

L'Illustré

Revue hebdomadaire suisse

Paraissant le jeudi • Administration: Lausanne, 27, rue de Bourg • 3 mois: Fr. 3.80; par la poste 3.95

LA PAIX DE LAUSANNE

Ismet pacha (1), chef de la délégation turque, accompagné du second délégué, Riza Nour bey (2), s'entretient après la cérémonie de la signature du traité avec M. Joseph Grew, ministre américain à Berne et représentant officieux des Etats-Unis à la Conférence de Lausanne.

Lozan anlaşmasından sonra Ismet Inönü'nün şapkayı başına geçirdiği görülüyor

(Kitabın giriş kısmında yazdıklarıma ilaveten)

Yunan harbinde yunanlılar için, "şapkalı gavurlar geliyor" diye bağıran müslüman millete, zorla şapka giydirmek; kazandığımızın değil, kaybettiğimizin ilanıdır.

Zira bir yer feth edildiği zaman, bir fetih sembolü belirlenir... Tıpkı Fatih Sultan Mehmed Han (radıyallahu anh)'ın fetih sembolü olarak Ayasofya'yı Camii'ye çevirtmesi gibi.

Düşmanlarımız fetih sembolü olarak Yahudi dininin nişanesi (sembolü) olan şapkayı başımıza geçirdiler.

Yalnız bir farkla...

Bunu "bizden sanılan" birisinin eliyle yaptılar ve böylece bir taşla iki kuş vurdular.

1 - Bizi yendiler (bunu itiraf edelim).

2 - Bizi birbirimize düşürdüler.

Böylece en çetin düşmanları olan bizi, birbirimize kırdırarak kendileri bizden kurtulmuş oldular.

Fotoğraf'ta da gördüğünüz gibi, Lozan antlaşmasından sonra Ismet Inönü, yahudi dininin nişanesi (sembolü) olan şapkayı başına geçirdi...

Yani, yenilgi kabul edildi ve halka da zorla giydirerek yenilgiyi kabul ettirdiler.

****
****
****

"Şapka" Zulmü, M. Kemal Atatürk, Şapka Zulmü, Cumhuriyetin Zulmü, Diktatörlük, Despotluk (15 Bölüm)

Şapka Zulmü - 1

Bilindiği gibi, M. Kemal 24 Ağustos 1925 tarihinde Kastamonu'ya elinde Panama şapkasıyla gitmiş, Kastamonu'lulara hitaben yaptığı şu konuşma ile şapka konusu Türkiye'nin gündemine oturmuştu:

"Uygar ve milletlerarası kıyafet, bizim için, çok cevherli milletimiz için lâyık bir kıyafettir. Onu giyeceğiz. Ayakta iskarpin veya fotin, bacakta pantolon, yelek, gömlek, kravat, yakalık, ceket ve tabiatıyla bunları tamamlamak üzere başta siper-i şemsli serpuş. Bu serpuşun adına şapka denir. Redingot gibi, bonjur gibi, smokin gibi, frak gibi, işte şapkamız! İsterseniz bildireyim ki, bu kadar yüksek ve önemli bir sonuca varmak için, gerekirse bazı kurbanlar da verelim!"[1]

M. Kemal Atatürk'ün Karlsbad'da tuttuğu anı defterinden:

"...Yemekten sonra oturduğumuz salon, dans salonunun ittisalinde idi. Gayet zarif, latif birkaç genç kadın simokinli erkeklerle dans ediyorlardı. İki salon arasındaki büyük camlı kapı köşede işgal ettiğimiz fotöylerden bu tekerrür ve temadi eden Vonstep'leri seyre pek müsaitti.

- Ne güzel dedim. Dansı çok sevdiğimden ve ataşemiliterlik zamanımda birinci valsörlerden addedildiğimden bahsettim. Hanımefendi de kızlık hayatında çok dans ettiğinden ve dansı sevdiğinden bahsetti ve sonra ilave etti...

- Bu hayatın bizde (Türkiye'de) teessüsü (tesisi) ne kadar müşkül...

(M. Kemal) : Dedim ki, ben her vakit söylerim, burada da bu vesile ile arzedeyim benim elime büyük selahiyet ve kudret geçerse, ben hayat-ı ictimaiyemizde (sosyal hayatımızda) arzu edilen inkılabı bir anda bir "JOP" ile tatbik edeceğimi zannederim."[2]

Kuvay-ı Milliye'nin kadın kahramanlarından olduğu bilinen ve özellikle M. Kemal ve Ismet Inönü'ye yakınlığıyla tanınan Halide Edib (Adıvar) da, şapka uygulamalarını eleştirenler arasındaydı. O, fakir halka karşı girişilen baskı ve halkın şapkaya olan başkaldırısı üzerine o yıllarda şöyle diyordu;

"Şapka kanunu bu dönemde girişilen devrimlerin ilki ve en gözalıcısı olmakla beraber, aynı zamanda en beyhude, en anlamsız ve en sathisi (yüzeyseli) idi."[3]

Halide Edib Adıvar'a göre, devrimler arasında en ciddi muhalefeti yaratan şapka kanununa, sokaktaki adamın karşı koyması, kanunu yapanlardan gerçekte çok daha batılıydı.(...)[4]

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] K. Z. Gençosman, Atatürk Ansiklopedisi, İstanbul 1981, cild 10, sayfa 67.

[2] Prof. Dr. A. Afetinan; M. Kemal Atatürk'ün Karlsbad Hatıraları, Ankara 1983, sayfa 26, 27.

Ayrıca bakınız: Der. Behçet Kemal Çağlar, Atatürk Devriminden Damlalar, Istanbul 1967, sayfa 52.

[3] Paul Gentizon, M. Kemal ve Uyanan Doğu, sayfa 100-103.

[4] Halide Edib Adıvar, Dictatorship and Reforms in Turkey, Yale Rewiew, 1929 Güz Sayısı, sayfa 30.

****
****
****

Şapka Zulmü - 2

Halide Edip Adıvar'ın beyhude ve anlamsız addettiği şapka kanunu ve uygulamaları ile ilgili olarak, daha çok hiç bir hukuki temele dayanmadan yürütülen baskılarla ilgili olarak Mete Tuncay'ın yaklaşımı da bir hayli ilginç ve düşündürücü niteliktedir. Mete Tuncay "Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması" adlı eserinde:

"Şapkaya karşı doğan tepkilerin şiddetle bastırılması üzerine, gerçekten pahalı olduğu halde, hiç kimsede şapka giymenin pahalı olabileceğini söyleyecek hal kalmamıştır. Çünkü görülmüştür ki,artık sorun "fes" ya da "şapka"yı değil, onlardan birinin giyileceği kafayı yerinde tutabilmektir!" diyerek Eylül-Ekim 1925 tarihlerinde, artık Türkiye'de gelinen noktanın şapkayı veya fesi değil, onu giyecek kafanın yerinde kalması probleminin olduğunu, yani ölmek veya ölememek sorununun yaşandığını dile getirir.

"Sorun fes ya da şapkayı değil, onlardan birinin giyileceği kafayı yerinde tutabilmektir!"[1] sözünün en açık anlamı "şapka için ölmek veya ölmemek"tir.

Işte böyle bir vahşet. Çağdaşlık adına çağdışılık, barbarlık.

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAK:

[1] Halide Edib Adıvar, Dictatorship and Reforms in Turkey, Yale Rewiew, 1929 Güz Sayısı, sayfa 30.

****
****
****

Şapka Zulmü - 3

Tarih 25 Kasım'a gelindiğinde, meclis şapkayla ilgili 2 Eylül Kararnamesinin yerine "Şapka Kanunu" çıkması ve uygulamaların kanun ışığında daha zecri (zorlayıcı) tedbirlerle yürütülmesi için bir kanun teklifi vermişti.

Kanun teklifinin gerekçesinde:

"Aslında hiç bir öneme sahip olmayan ve fizik olarak hiç bir kıymet ifade etmeyen başlık konusu, muasır medeniyet ailesi içerisine girmeye kararlı Türkiye için özel bir değere sahiptir. Şimdiye kadar Türkler ile diğer çağdaş, medeni milletler arasında bir simge/sembol niteliğinde sayılan şimdilik başlığın, fesin değiştirilmesi ve yerine çağdaş medeni milletlerin tümünün ortak başlığı olan ve medeniyetin de bir simgesi olan şapkanın giyilmesi gereği belirmiştir. Türk milleti de çağdaş medeni milletler arasına girmeye karar verdiğinden, behemahal (mutlaka) şapkayla ilgili kanunun kabulünü teklif ederiz!!"[1] denilerek şapkanın medeni/uygar olmakla eş anlamlı olduğu belirtiliyor.

Oysa bir simgeyi zorla benimsetmekle çağdaş, medeni milletler arasına girilmez... "Özünü" benimsemek ile girilir. Halka "zorla" birşeyi yaptırmak bile başlı başına Medeni milletlerin kabul ettiği ilkelere "aykırıdır."

Kemalist rejime göre günümüzde muasır medeniyetin önünde bir engel daha var; "bayanlarımızın başındaki örtü."

Bunu da kamusal alandan uzaklaştırmaya muvaffak olmakla beraber, son dönemde ağır bir mağlubiyet almışlardır.

Halbuki yukarıda da ifade etmiş olduğumuz gibi çağdaş medeni milletlerin arasına "şapka"yı zorla giydirmekle girilmez. Bu çağdaşlık değil, aksine barbarlıktır.

Nitekim Fransız "La Presse" gazetesi de bu hususa değinmiş ve yayınladığı bir başmakalede şu sözlere yer vermiştir:

"Bir memlekette ki, başına hükümetin istediğini giymeyeni asarlar, orada Cumhuriyet olur mu? Sizde (Türkiye'de) Millet Meclisi mi var?"

Öte yandan aynı makalede M. Kemal de çok ağır ifadelerle eleştirilmiştir:

"Şark'ta (Doğu'da) onun gibi (M. Kemal) merhametsiz bir Firavun nâdir hüküm sürmüştür"[2] diyerek durumu açıkça ortaya koymuştur.

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Mete Tuncay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması, sayfa 150.

[2] La Presse gazetesi, 9 Eylül 1928 nüshası.

****
****
****

Şapka Zulmü - 4

Eylül 1925 tarihlerinde basın da üzerine düşen görevini yapıyor ve alabildiğine sarık, cübbe ve fes üzerine hücuma geçiyordu. Şapkaya övgüler düzülerek yürütülen kampanya da fesle ilgili gazete başlıkları dikkat çekiciydi. Gazeteler fes'i şöyle veriyorlardı:

"Bu özük kazın rengindeki başlık bütün bir milletin kanının akıtıldığı bir rejimi hatırlatmaktadır."

"Opera -komik olan bu başlık."

"Bu fuar tiyatrosu malzemesi."

"İçiyle ve dışıyla tanı bir şarap şişesi kasesi."

"Gelincik."

"Horoz İbiği"ni kullanmak herkesi utandırıyor."

"Her adımda bir rüzgar esintisinde sallanan püskülüyle fes."[1]

Gazete başlıklarıyla halkın fesiyle alay ediliyor, fesli komikliklere karşı halk mücadeleye çağırılıyordu. Gazetelerin yönlendirmesiyle özellikle İstanbul'da halk içinde büyük kavgalar başlıyordu. Şapka giyenler, feslilerin sarıklıların karşısına çıkmışlar, hükümet desteğini de düşünerek tenha yerlerde gördükleri fesli kişileri, sarıklı kişileri grublar halinde feci şekilde dövüyorlardı.

M. Kemal üzerine yaptığı araştırmalarla tanınan Paul Gentizon kitabında bu konunun şahidi olarak şapkayla ilgili terör olaylarına yer verir:

"Şapka giyenler, her yerde külah giyenlerin karşısına çıktı. Hatta neredeyse baş giysisini değiştirecek yerde fes'de ısrar edenlere veya şapka giymeyip başı açık dolaşanlara karşı dayak dahil her türlü enerjik çarelere başvrulurdu. Birçok fırsatlarda sokaklarda,vapurda, gösteri salonlarında "şapka"lar,"fes"lere hücum etti! Fes ve fesliler daima yenildi. Fesler şapkalılarca parçalandı, ayaklar altına alınıp ezildi veya denize atıldı."[2]

"Şapka"lar "Fes"lere hücum etti, dayak dahil her türlü enerjik çarelere başvuruldu ifadeleri, bir yabancının gözüyle bile ne tür bir terör estirildiğini ve şapkalıların feslileri nasıl bastırdığını açıkça ifade eder. Ve en korkuncu, şapka giymeyip başı açık olanların bile dövüldüğü bir çılgınlıklar ortamı olmuştur zamanın Türkiyesi."

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Gazette Costantinople, 5 Ekim 1925, Paul Gentizon, M. Kemal ve Uyanan Doğu, sayfa 99.

[2] Paul Gentizon, M. Kemal ve Uyanan Doğu, sayfa 99, 100.

****
****
****

Şapka Zulmü - 5

Şapka kanunu çıkar çıkmaz köprünün iki başı ile anayol kavşaklarına yerleştirilen polisler fesleri ve feslileri toplamaya başladılar.[1]

Kızılay da fes toplama kampanyasına girişerek topladığı fesleri yoksullara "terlik" yaptırdı.[2]

Türkiye Cumhuriyeti'nde bulunan Asker sınıfının, Diyanet Işleri Başkanlığına bağlı memurların, ülkedeki tüm memurların ve genel olarak sivillerin resmi törenlerde giyecekleri elbiseyi belirleyen bir yönetmelik yayınladı. Resmi merasimde giyilecek kıyafet, ceketatay, siyah yelek ve pantolon olmak üzere frak olarak belirlendi. Bunu önü sert kolalı beyaz gömlek, dik veya uçları kırık beyaz kolalı yaka, beyaz fiyonklu boyun bağı, siyah rugan ayakkabı ya da maskaratları düz rugan iskarpin, silindir şapka, beyaz eldiven, baston veya siyah şemsiye tamamladı.

Resmi gecelere veya resmi tiyatrolara ise silindir şapka ile gidilecektir.[3]

Istanbul'da bulunan şapkacılar şapka yetiştirmek için Avrupa'dan "gemiler dolulusu" şapka, (birde Antiemperyalistiz diyorlar) kasket getirdiler. Halkın şapkaya yaptığı akın karşısında (mecbur, kelle gidecek yoksa) Ankara'da şapkacılarda tek bir şapka bile kalmadı.

Bu durumu Paul Gentizon "Mustafa Kemal ve Uyanan Doğu" kitabında şu sözleriyle betimliyordu:

"Kıtlık günlerinde, bazı saatlerde ekmek fırınlarının önünde olduğu gibi, şapka dükkânları da adeta müşteriler tarafından sarılıyor ve önünde uzun kuyruklar oluşturuluyordu."[4]

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Cumhuriyet gazetesi, 2 Eylül 1925, sayfa 1.

[2] Orhan Koloğlu, Islamda Başlık, Ankara, Türk Tarih Kurumu Basımevi, 1978, sayfa 95.

[3] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, Diyanet Işleri Başkanlığı Katoloğu, 051.V48.13.114.45, (17 Eylül 1925).

[4] Paul Genziton, Mustafa Kemal ve Uyanan Doğu. Çeviren: Fethi Ülkü, Üçüncü basım, Ankara, Bilgi Yayınları, 1995, sayfa, 99.

****
****
****

Şapka Zulmü - 6

Şapka fiyatları o denli yüksektiki, Hükümet, Bozok (Yozgat) Mebusu (Milletvekili) Ahmet Hamdi'nin önerisiyle, şapka almakta zorluk çeken memurlara "şapka avansı" adıyla bir yıl vadeli olmak ve ilerde maaşlarından taksit taksit kesilmek üzere borç vermeyi kabul etti.[1]

Öneri şöyleydi:

"Memurlarımızın ekserisi maişetine kifayet edebilecek maaşla istihdam edilmektedir. Elbise ve şapka masrafı için avans suretiyle verilen ve bil-fekk maaşattan mahsubunun icrası memurinin maduriyetini mucib olacağından birer maaş ikramiye itasını arz ve teklif ederim. (12.10.1341.)

Bozok (Yozgat) Mebusu (Milletvekili) Ahmet Hamdi. 26 Teşrinievvel 1341."

Memur bile olamayanların perişanlığını varın siz düşünün.

Diyanet Işleri Başkanlığı da "şapka avansı"ndan yararlanan kurumlardandı. Müftülerinde memurlara verilen elbise avansından yararlanabilecekleri, başvurmaları halinde kendilerine ödeneceği illere gönderilen genelgeler vasıtasıyla duyuruldu.[2]

Rıfat Börekçi, kuruma gönderdiği genelgede kendi görevlilerinin de şapka almaları gerektiğini, şapka fiyatlarının, memur maaşlarına oranla pahalı olduğu gerekçesiyle memurlarına 50'şer lira "şapka avansı" verileceğini bildirdi. Şapka fiyatları yükseldiği için bu avans 80 liraya çıkarıldı.[3]

Il, ilçe ve köylerde Diyanet Işleri Başkanlığı tarafından görevlendirilen din görevlileri, baş ölçüleriyle beraber, gerekli ücreti de Istanbul Müftülüğüne göndererek şapka satın almaya çalıştılar.[4]

80 lira "şapka avansı" verilen dönemde 1 ekmeğin fiyatı ise 5 kuruş civarında idi.[5] Bu zulüm değil de nedir??

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, Diyanet Işleri Başkanlığı Katoloğu, 030.18.1.1.15.61.2.

[2] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, Diyanet Işleri Başkanlığı Katoloğu, 051.V35.5.44.6.

[3] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, Diyanet Işleri Başkanlığı Katoloğu, 051.V41. 8.67.20, (6.11.1926).

[4] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, Diyanet Işleri Başkanlığı Katoloğu, 051.V08.2.6.15; 051.V16.3.16.13; 051.V05.2.2.17.

[5] Habervitrini.com, 02 Eylül 2002.

****
****
****

Şapka Zulmü - 7

DÜŞÜNCEYE BILE TUTUKLAMA, NERDE ÖZGÜRLÜK?? NERDE DEMOKRASI?? CUMHURIYET?

***

Şapka kanunu başta olmak üzere M. Kemal'in din aleyhinde yaptığı devrimlere karşı halk ayaklandı... Erzurum, Rize, Sivas, Maraş, Giresun, Kırşehir, Kayseri, Tokat, Amasya, Samsun, Trabzon ve Gümüşhane gibi illerde çıkan bu ayaklanmalar sonucunda birçok insanımız Istiklal Mahkemeleri tarafından çeşitli cezalara çarptırılmışlardır.[1]

14 Kasım'da Sivas'ta Hükümet aleyhinde beyannameler duvarlara yapıştırıldı. Sivas'ta meydana gelen olaylarla ilgili hükümet, bildiriyi hazırlayan, yapıştıran ve "düşünce" birliği yapmış olanlarla (DÜŞÜNCEYE BILE TUTUKLAMA) birlikte şehrin bütün muhtarlarını tutukladı.[2]

Rize'de de şapka inkılâbı ve diğer devrimlere karşı Cami Imamı Şaban ve Muhtar Yakup Ağa'nın girişimiyle "Dinsizliğe doğru gidiyoruz. Hükümeti bu dinsizlikten men etmek gerekir" denilerek bir eylem gerçekleşti.[3]

Isyanı bastırmak üzere görevlendirilen Hamidiye Zırhlısı, kentin açıklarına demirleyerek Rize'yi iki gün

boyunca bombaladı. Isyan, Rize'ye giden Istiklal Mahkemesinin olaya el koymasıyla sonuçlandı. Hatta bu olaylar sırasında bir de türkü çıkar ortaya: "Atma Hamidiye atma / Lahana tarlalarını…edeysun / Vergi de vereceğuz, serpuş da giyeceğuz..."[4]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Mustafa Baydar, Şapka Konusunda Atıf Hoca - Süleyman Nazif Çatışması, Türk Dili, 23, Sayı 230, sayfa 135.

[2] Cumhuriyet Gazetesi, 13 Aralık 1925, sayfa 2.

- Hakimiyeti Milliye Gazetesi, 26 Kasım 1925.

- Prof. Dr. Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, 2. baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 343.

Ayrıca bakınız: - Mahmut Goloğlu, Devrimler ve Tepkiler 1924–1930. Ankara 1972, sayfa 157.

[3] Cumhuriyet Gazetesi, 14 Aralık 1925, sayfa 2.

[4] Mahmut Goloğlu, Devrimler ve Tepkiler 1924–1930, Ankara 1972, sayfa 157.

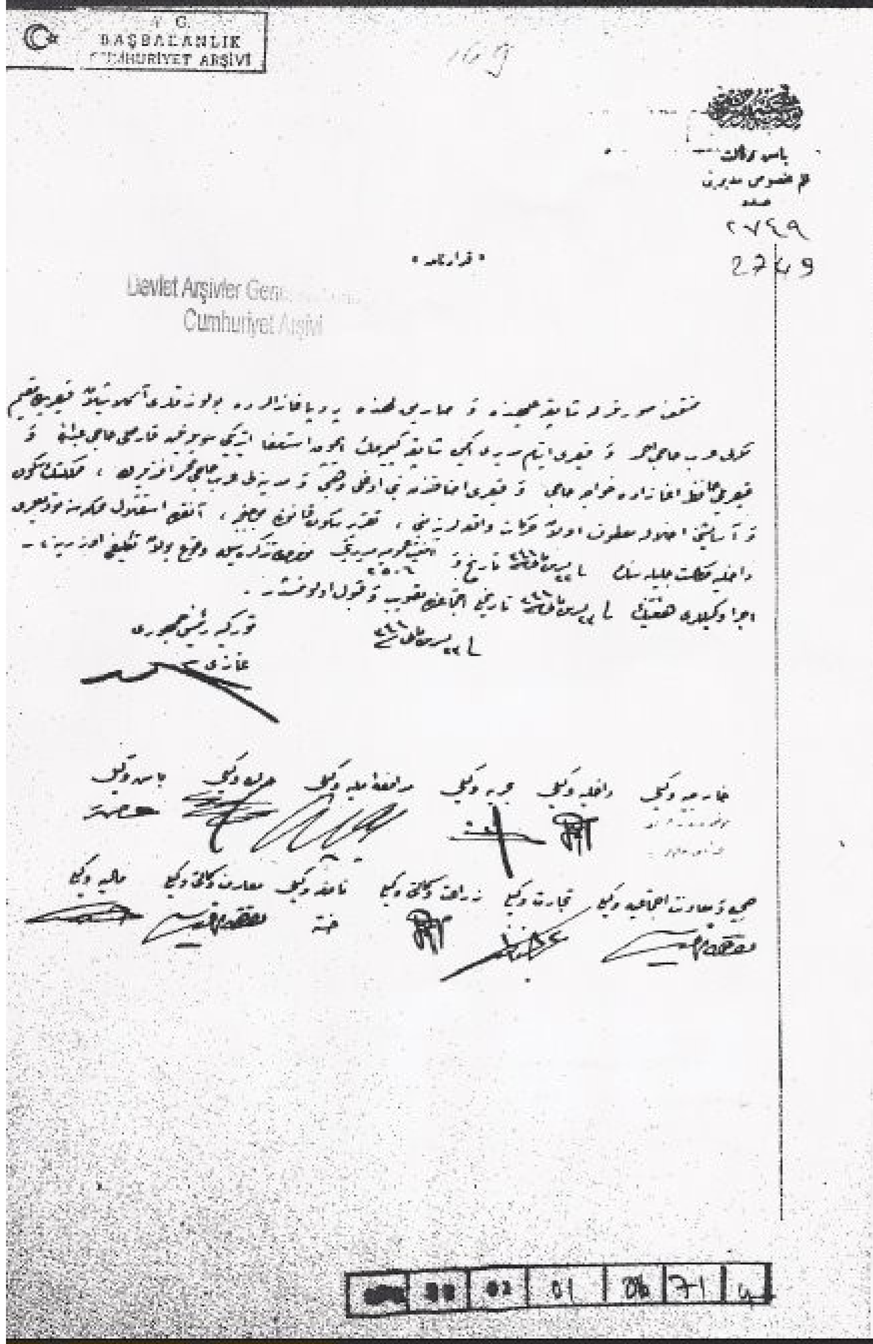
- Prof. Dr. Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Ankara Yurt Yayınları, 1981, sayfa 154.

Ayrıca bakınız: - Ersin Kalkan, O Şapkayı Torunları Giydi, Hürriyet Pazar, 19 Mart 2006, sayfa 12, 13.

Ve: - Prof. Dr. Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, 2. baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, 1998, sayfa 347.

****
****
****

Şapka Zulmü - 8

(Fotoğraf: Kayseri'de Mekkeli Hacı Ahmet, Eytam müdürü iken şapka giymemek için istifa eden Hacı Abdullah ve üç arkadaşının Ankara Istiklal Mahkemesi'ne sevki kararı. 2. dipnot: [2])

22 Kasım'da Kayseri'de halkı ayaklandırmak isteyen Mekkeli Ahmet Hamdi ve dört sarıklı arkadaşının yönlendirmesiyle yapılan yürüyüşten sonra 300 sarıklı tutuklandı.[1] Şapka kanunu "çıkmadan bir gün önce" Şeyh Ahmet Efendi ve arkadaşları 25 Kasım'da Istiklal Mahkemesinin şehre gelmesiyle yargılanmaya başlanmıştır.

Mahkeme, Mekkeli Hacı Ahmet, Eytam müdürü iken şapka giymek istemediği için istifa ettiği iddia edilen Hacı Abdullah ve 3 arkadaşının muhakemesine Ankara'da devam edilmesine karar verdi.[2] Muhakeme sonucunda Şeyh Efendi ve dört arkadaşının idam edilmesine karar verildi.

(KANUNDAN "ÖNCE" TUTUKLANIYORLAR VE IDAM EDILIYORLAR. KANUN ÇIKMAZDAN EVVEL GERIYE DÖNÜK EYLEMLER SUÇ SAYILAMAZ, BU BIR HUKUK KAIDESIDIR... AMA IDAM EDILIYORLAR.)

"Şapka Iktisası Hakkında Kanun'un TBMM'den çıktığı gün Erzurum'da, halkın bir kısmı çarşıyı kapatıp, şapka giyilmesine, tekkelerin kapatılmasına karşı Vali'nin evi önünde; "Biz gâvur memur istemeyiz" diye bağırarak yaptıkları gösteri ile Erzurum'da ilk olaylar patlak verdi. Göstericiler silah zoruyla dağıtıldı. Ilk iş olarak da gösteriye ön ayak oldukları anlaşılan 27 kişi tutuklandı.[3]

Bu olay üzerine M. Kemal ve adamlarının borazanlığını yapan Cumhuriyet gazetesi şunları yazdı:

"Erzurum'da bir iki softa, birkaç serseri inkılâbımızın ifadesi olan Türkiyat-ı Içtimaiyemize karşı nümayişe (gösteriş) sevk etmiş. Devlet görevlilerini (Valileri), gâvur kabul etmişlerdir. Bu inkılâplar vücut bulacak değildir, vücut bulmuştur. Erzurum'da nümayişin yapıldığı gün TBMM'den şapkanın mecburiyeti hakkındaki kanunun çıkmış olması kadar kudret-i inkılâp ifade eyleyecek bir hadise olamaz. Önümüzdeki hadise bir irtica hadisesidir."[4]

M. Kemal'in dönemi, okullarda anlatıldığı gibi "günlük gülistanlık" değilmiş meğer... Bir şapka uğruna ne ocaklar sönmüş.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Cumhuriyet gazetesi, 13 Aralık 1925, sayfa 2.

Ayrıca bakınız: Ergun Aybars Istiklal Mahkemeleri. Ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 343.

Ve: Mahmut Goloğlu, Devrimler ve Tepkiler 1924–1930. Ankara: 1972., sayfa 157.

Ve: Cihan Aktaş, Tanzimattan Günümüze Kılık Kıyafet ve Iktidar 1, Ikinci baskı, Ankara Nehir Yayınları, 1991, sayfa 145.

[2] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA), Fon kodu: 030.18.01.01, Yer no: 16.71.4. **Bakınız: Fotoğraf**

Ayrıca bakınız: Ergün Aybars, Istiklal Mahkemeleri 1923–1927, Ankara 1982, sayfa 304–305.

[3] Türk Ili gazetesi, 26 Kasım 1925, sayfa 1.

- Hakimiyeti Milliye gazetesi, 30 Kasım 1925.

Ayrıca bakınız: Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Ankara Yurt Yayınları, 1981, sayfa 152.

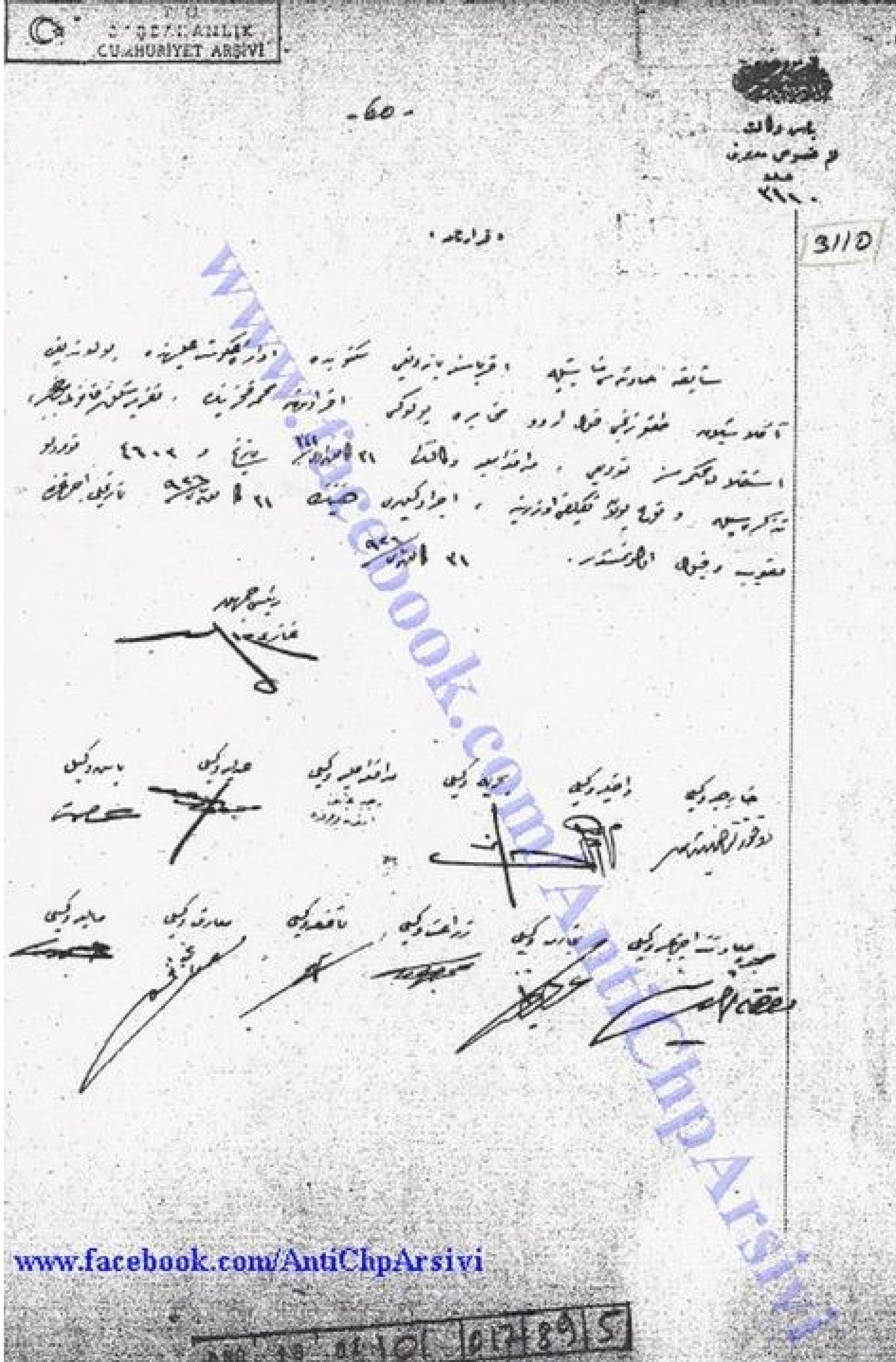
Ve: Mahmut Goloğlu, Devrimler ve Tepkiler 1924–1930, Ankara 1972, sayfa 156.

Ve: Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, 2. baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, 1998, sayfa 343.

[4] Cumhuriyet gazetesi, 27 Kasım 1925.

****
****
****

Şapka Zulmü - 9

(Fotoğraf: Bir akrabasına yazdığı mektupta şapka [kemlistlere göre dolayısıyla rejim] aleyhinde ifadeleri olduğu anlaşılan 9. Kolordu Muharebe Bölüğü'nden Mehmet Fahri'nin Istiklal Mahkemesi'ne sevki kararı.)

***

Zulüm devam ediyor... Askerin bile mektubu açılıp okunuyor ve "düşüncesi" dahi Istiklal Mahkemesine sevkine neden oluyor. Ey Zalimler... Nerde demokrasi?? Nerde insan hakları?? Nerde düşünce özgürlüğü??

***

Dokuzuncu Kolordu Muharebe Bölüğü'nden Mehmet Fahri'nin akrabalarından birine yazdığı mektupta şapka kanunu ile ilgili olarak hükümet ve rejim aleyhinde olduğu tespit edilmiş ve Müdafaa-i Milliye Vekâleti'nin ilgisi

yazısı üzerine ve Takrir-i Sükûn Kanunu'na dayanılarak Bakanlar Kurulunca Istiklal Mahkemesine sevkine karar verilmiştir.[1]

26 Kasım'da Maras'ta Üsküplü Ibrahim Hoca Camii Kebir etrafında topladığı bazı kimselerle "şapka istemeyiz" diye bağırarak hükümet aleyhine bir gösteri düzenledi. Bu olay gazetelerde "Yeni bir irtica olayı" olarak duyuruldu. Olaylar sırasında Maraş'ta Camii Kebir'in tam karşısındaki Halk Fırkası (CHP) binasında misafir olarak bulunan "Cumhuriyet" gazetesi muhabirinin anlatımına göre;

"Cuma namazından sonra, `Müslümanlar ne duruyorsunuz? Müslümanlık gidiyor, Allah Allah, Lailaheillallah!´ sözleriyle bir hareketlilik başlatıldı."[2]

Bunlar kısmen mahalli mahkemelere sevk edilirken, bir kısmı da Ankara Istiklal Mahkemesine gönderildi.[3]

Rize ayaklanmasını soruşturmak üzere bu şehre gelen Istiklal Mahkemesi, 11 Aralık'ta çalışmalarına başladı. 12–13 Aralık'ta yapılan 143 kişinin yargılaması sonucunda[4] 8'i idama, 14'ü on beşer, 22'si onar, 19'u beşer sene hapse mahkûm edildi.[5]

Giresun da ise, diğer şehirlerdekine benzer olaylar oldu.[6]

Iskilipli Atıf Hoca da "Frenk Mukallitliği ve Şapka" adlı risalesinin ayaklanmalarda rolü olduğu gerekçesiyle yargılandı.[7]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA), Fon kodu: 030.18.01.01, Yer no: 017.89.5.

Belge için Fotoğraf'a bakınız.

[2] Cumhuriyet Gazetesi, 6 Aralık 1925, sayfa 1.

[3] Cumhuriyet Gazetesi, 14 Aralık 1925, sayfa 2.

Ayrıca bakınız: Mahmut Goloğlu, Devrimler ve Tepkiler, 1924–1930, Ankara, 1972, sayfa 157.

Ve: Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Ankara Yurt Yayınları, 1981, sayfa 153.

[4] Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 346.

[5] Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 347.

Ayrıca bakınız: Ahmet Nedim, Ankara Istiklal Mahkemesi Zabıtları 1926, birinci basım, Istanbul Işaret Yayınları, 1993, sayfa 150.

[6] Hakikat Gazetesi, 14 Aralık 1925.

[7] Hakimiyeti Milliye Gazetesi, 15 Aralık 1925.

Ayrıca bakınız: Ahmet Nedim, Ankara Istiklal Mahkemesi Zabıtları 1926, birinci basım, Istanbul Işaret Yayınları, 1993, sayfa 149.

****
****
****

Şapka Zulmü - 10

(Fotoğraf: Alaşehir'de Fesini çıkarmak istemeyen vatandaş Kazım'ın Ankara Istiklal Mahkemesi'ne sevki kararı.)

Rize'den Giresun'a gelen Mahkeme heyeti, 16 Aralık'ta tiyatro binasında duruşmalara başlayarak, şapka aleyhinde bulunan 60 tutukluyu yargıladı. Yargılamanın sonucuna göre Şeyh Muharrem'le Abdullah Hoca idama; Şeyh Hüseyin ile Dadak Ali ve Tekir Ali on beşer sene hapse; Hoca Hüseyin on; Dadak Mustafa, Küçük Hüseyin, Gedik Murat, Rasim ve Osman beşer yıl hapse mahkûm edildiler.[1]

Bunların hepsi şapka takmak istemediklerinden ve bunu da açıkça dile getirdiklerinden dolayı idam ediliyor veya yıllarca hapse mahkûm oluyorlar. Batsın böyle Cumhuriyet, batsın böyle Demokrasi, batsın böyle

hürriyet, batsın böyle insan hakları, batsın böyle düşünce özgürlüğü. Nitekim batıyor zaten.

Istiklal Mahkemesi Istanbul'da da 28 kişinin tutuklanmasının ardından, 21 Aralık akşamı bir takım tutukluları da yanlarına alarak, Giresun'dan Istanbul'a hareket etti. Bu tutuklamaların gerekçesinde, Iskilipli Atıf Hocanın kitapçığını çoğaltmak ve dağıtmak da vardı. Bir risaleden dolayı tutuklama, işte demokrasi bu olsa gerek. Istanbul'da tutuklananlar arasında; Mısır gazeteleri muhabiri, bazı Türkçe gazetelerin Ingilizce mütercimi ve Milli şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un damadı Ömer Rıza, Mahfel mecmuası sahibi Tahir'ül Mevlevi, Evkaf Müsteşar sabıkı Şevki ve Nuri Bey'ler de vardı.[2]

Ankara'ya gelen Istiklal Mahkemesi, 31 Aralık'tan itibaren görevine başladı.[3]

Kararını veren Mahkeme, Molla Ibrahim, Muhtar ve Bayraktar Hamdi, Müezzin Hafız Mehmet, Inşallah Maşallah lakaplı Ali ve Pekmezci Hüseyin'in idamlarına karar verdi. Bununla birlikte, Ismail oğlu Mahmut ve Müezzin Battal Mehmet'in de içlerinde bulunduğu on bir kişi on beşer sene hapse, eski Maraş Mebusu (Milletvekili) Hasib Bey'i on sene ve diğer bir sanığı üç sene hapse mahkûm etti.[4]

Bu toplu hareketlerin dışında, münferit tepkiler de olmuştur. Örneğin, Alaşehir'de ikamet eden Kazım, fesini çıkarması için yapılan uyarıyı dikkate almayıp kimlik tespiti için kendisini karakola götürmek isteyen jandarma yüzbaşısı, takım subayı ve yazıcı nefer ile tartışmış. Tartışma esnasında jandarma yüzbaşısını, takım subayını ve yazıcı neferi sustalı çakı ile bıçakladığı gerekçesiyle Dâhiliye Vekâleti'nin isteği üzerine 4 Kasım 1925 tarihinde Istiklal Mahkemesi'ne sevkine karar verilmiştir.[5] Halk artık canından bezmiştir.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Ahmet Nedim, Ankara Istiklal Mahkemesi Zabıtları 1926, birinci basım, Istanbul Işaret Yayınları, 1993, sayfa 350-351.

Ayrıca bakınız: Hakimiyet-i Milliye Gazetesi, 20 Aralık 1925.

Ve: Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Ankara Yurt Yayınları, 1981, sayfa 155.

Ve: Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 347.

[2] Cumhuriyet Gazetesi, 12 Aralık 1925, sayfa 1. Ve Hakikat Gazetesi, 14 Aralık 1925.

[3] Cumhuriyet Gazetesi, 25 Aralık 1925.

Ayrıca bakınız: Ahmet Nedim, Ankara Istiklal Mahkemesi Zabıtları 1926, birinci basım, Istanbul Işaret Yayınları, 1993, sayfa 350, 351.

Ve: Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Ankara Yurt Yayınları, 1981, sayfa 155.

Ve: Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 347, 348.

[4] Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 350;

Ayrıca bakınız: Ahmet Nedim, Ankara Istiklal Mahkemesi Zabıtları 1926, birinci basım, Istanbul Işaret Yayınları, 1993, sayfa 352.

Ve: Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Ankara Yurt Yayınları, 1981, sayfa 157.

[5] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA), Fon kodu: 030.18.01.01, Yer no: 016.69.1. Belge için Fotoğraf'a bakınız.

****
****
****

Şapka Zulmü - 11

استانبولده صاریقلیلرك مقداری آزالیور

شهرمزده فسلرینه آبانی، تولبند وسائره صارانلرك مقداری (٢٠٠) بیكه یقیندی،
بو مقدار شمدی (١٢٠٠) ه تنزل ایده‌جكدر

یاواش یاواش ماضیه قاریشان سرپوشلره بر نظر

هیئت وكیله‌نك زمان "موظف اولمایانلرك كسوهٔ علمیه‌یی اكتسا ایده‌میه‌جكلری حقنده‌كی قرارندن صوكره، شهرمزده نه قدار صاریقلی قالدیغنه دائر بر محررمز تدقیقاتده بولونمشدر. بو تدقیقاتك ویردیكی نتیجه‌یه نظراً، بعدما شهرمزده‌كی صاریقلیلرك مقداری (١٢٧٠) ی تجاوز ایتمیه‌جكدر.

فقط، بو خصوصده‌كی هیئت وكیله قراری مؤسسات دینیه اداره‌سنه هنوز وارد اولمادیغی ایچون - صاریق صارمه حقلری ویا مجبوریتلری اولمادیغی حالده فسلرینه دولایانلردن برچوغنك سرپوشلرینی دكیشدیرمش اولمالرینه رغماً - شهرمزده‌كی صاریقلیلرك بوكونكی عدد مرتبه‌دن چوق فضله‌در.

بوكا دائر امر و تعلیماتنامه‌نك ورودینه بوكون انتظار ایدیلمكده‌در. تطبیقاته كچیلدكدن صوكره - شمدیدن اكسیلمكده بردوام اولان - صاریقلی عددینك‌ده حد كفایه‌یه اینه‌جكی پك طبیعیدر.

شهرمزده (٧٠٠) ی متجاوز جامع واردر. بو جامعلردن (٤٠٠) نده امامتده، خطابتده بر كیشی ایفا ایتمكده‌در. (٢٠٠) جامعده امام و خطیب آیری آیریدر، یعنی بو (٢٠٠) جامعك امام و خطیبلری اولان (٤٠٠) كیشی‌ده صاریق صاراجق دیمكدر.

(٨٠) دن فضله جامعك ایكیشر امامی واردر. بر قسم جامعلرك‌ده ایكیشر امامندن باشقه برده خطیبی واردر كه، بو نوع معابدك مقداری ده (٣٠) ه یقیندر. شو حالده یالكز جوامع منسوبیتندن صاریق صارمق حقنی حائز اولان (١١٠٠) موظف مأمورین علمیه واردر. مؤذنلر صاریق صارمق حقنه مالك دكلدرلر، آنجق موظف واعظلر صاریقلرینی محافظه ایده‌جكلردر.

كسوهٔ علمیه‌نك بو صورتله تفریقی، خلق طرفندن بیوك بر ممنونیتله قارشیلانمشدر. بو ایشی اكتسابه مأذون اولانلرده، هیئت وكیله‌نك بو یوكسك قراریله عامی كسوه‌نك ابتذالدن قورتارلمش اولدیغندن دولایی ممنونیتلرینی اظهار ایتمكده‌درلر.

محررمز اولجه شهرمزده‌كی صاریقلیلرك نه مقداره بالغ اولدیغی حقنده‌ده تدقیقات یاپمشدر؛ فقط صاریق بوندن اول معین بر مسلكك ویا صنفك علامت فارقه‌سی اولمادیغی ایچون بو خصوصده ثابت بر عدد بولمق قابل اولامامشدر.

آنجق محررمزك یاپدیغی تدقیقاتك ویردیكی مشترك نتیجه شهرمزده فسلرینه آبانی، تولبند وسائره صارانلرك اولجه (٢٠٠) بیكی متجاوز اولدیغنی كوسترمشدر.

(Fotoğraf: 7 Eylül 1925 tarihinde; "Istanbul'da Sarıklıların Miktarı Azalıyor" başlığı ile yayınlanan "Cumhuriyet" gazetesi.)

3 Şubat 1926'da yapılan son duruşmada Iskilipli Atıf Hoca ve Ali Rıza'nın idamlarına karar verildi. Diğer sanıklardan olan Süleyman ise Fatih'te sofular ve Tabyanlılar şeyhiydi.[1]

Iskilipli Atıf Hoca davasında şahidlerin "bilahare" yani "sonradan" dinlenmesine karar verildi. Yani Hocanın idamından "sonra" şahidlerin dinlenmesine karar veriliyor.

Böyle hukuk ucubesi, böyle bir saçmalık nerde görülmüş? Sadece M. Kemal'in rejiminde görebilirsiniz.

Hasankale Telgraf Müdürü Halit, Uşaklı Köseoğlu Ahmet, Salih, Yusuf Kenan onar, Saatçi Süleyman, Kamil Paşaoğlu Muhlis on beşer sene küreğe; Muharip Ali, Hoca Osman, Hacı Bey, Hoca Mehmet, Kara Sabri, Emekli Yüzbaşı Ismail yedişer sene ve Fatih türbedarı Hasan beş sene hapse mahkûm oldular. Hoca Tahir, Hacı Fettah'ın üç sene Adana'da; Hasan Fehmi'nin üç sene Isparta'da; Sami Muhsin, Sabuncuzade Mustafa ve Zühdü'nün üç sene Istanbul'da sürgün bulunmalarına karar verildi. Diğer sanıklar beraat etiler. Idam hükümleri ertesi sabah Meclis binasının önünde yerine getirildi.[2]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Ankara Yurt Yayınları, 1981, sayfa 158.

Ayrıca bakınız: Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 351;

Ve: Cumhuriyet gazetesi, 12 Mayıs 1926, sayfa 2.

[2] Ahmet Nedim, Ankara Istiklal Mahkemesi Zabıtları 1926, birinci basım, Istanbul Işaret Yayınları, 1993, sayfa 356.

Ayrıca bakınız: Ergun Aybars, Istiklal Mahkemeleri, ikinci baskı, Istanbul Milliyet Yayınları, Eylül 1998, sayfa 352.

****
****
****

Şapka Zulmü - 12

Kemalist rejimin bir rezilliği daha...

Şapka Kullanma Kılavuzu

***

Halka zorla şapka giydirmekle kalmadılar, şapkayı nasıl kullanacaklarını, selam vereceklerini ve hatta evde nerelerde şapkayı muhafaza edeceklerini bile "Genelge" ile bildirdiler... Böyle zulüm ve komik birşey olabilir mi?

M. Kemal ve arkadaşları şapkayı "zorla" günlük hayata dahil ettikleri için şapkanın kullanma kılavuzunun da belirlenmesi gerektiğine hükmetmişler.

Bunun için 5 Ağustos 1925 tarihinde yayınlanan bir "genelge" ile bütün devlet memurlarının şapkayı nasıl kullanacakları belli kurallara bağlandı. Memurların çalışma alanlarında ve bir üst makamda bulunan görevlinin yanına girerken başlarının açık olacağı belirtildi. Baş açık iken yapılacak resmi selamlaşma bir üst

makamda bulunan kimseleri baş ile beraber vücudun üst kısmını hafifçe öne eğmek şeklinde olacak. Baş açıkken elle resmi selamlama yapılmayacak, salonda ve daire içinde yapılacak törenlerde baş açık bulunulacak, hizmetliler dahi daire içinde başı açık hizmet edecekler.[1]

Şapka giyen birisi dışarıda karşılaştığı insanları, şapkasını sağ eli ile başından alarak selamlayacak. Alelade selamlarda şapkayı biraz kaldırmak, elini şapkanın kenarına dokundurmak yeterlidir. Fakat bu uygulama samimi arkadaşlar arasında yapılabilir. Şapkanın baştan alınarak kol ve göğüs hizasına ve selamlanan zatın derecesine göre vücudun öne eğilmesiyle yapılan selam usulü, resmi selamlama şeklidir. Sokakta karşılaşan kişi ile ayakta konuşulduğu takdirde, eğer bu kişi yaşça büyük veya saygın bir kişi ise şapka elde tutularak baş açık olarak konuşulacak.

Sohbet uzadığı vakit, muhatap olunan kişi `başınızı örtünüz´ dediği zaman şapka başa konacak. El sıkışmak suretiyle ayrılırken hürmet icabı yine şapka çıkarılmalıdır. Tanıdık birinin yanında eşi, kızı, kız kardeşi, annesi gibi kadınlar bulunur ise hanımefendiler resmi selam şekliyle selamlanacaktır.

Kahve, gazino, tiyatro, lokanta sinema, yazıhane, ev, oda, salon gibi kapalı mekânlarda baş açık olmalı, resmi bir makama girilirken baş açılarak şapka ele alınmalı, şapka resmi dairelerde kendileri için ayrılan yerlere, evlerde portmantolara asılmalıdır. Dairede işleri olanların odalara şapkalarını ellerine almaları gerekiyor. Boş masaya ya da sandalyenin üstüne şapka koymak doğru değildir.[2]

Eskiden kalma selamlaşma usulü olan başı hafif öne eğmenin yerini şapkayı çıkararak selamlaşma aldığı için halkın pratiğe dökmesinde acemilikler yaşandı ve selamlaşmalarda komik görüntüler oluştu.[3]

Inanılmaz ama gerçek...

****

KAYNAKLAR:

[1] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, Diyanet Işleri Başkanlığı Katoloğu, 051.V42.12.98.34, 9 Ağustos 1925.

[2] Cumhuriyet gazetesi, 8 Eylül 1925, sayfa 1.

[3] Açıksöz gazetesi, 8 Eylül 1925, sayfa 1.

****
****
****

Şapka Zulmü - 13

Şimdi tuttuğumuz siyaset, elimizdeki düstur şudur :

«Padişah - Halife, Hükûmet İstanbulda düşmanlar elinde esirdir. Biz vekilleriyiz. Onları, dini, milleti, devleti kurtaracağız. Ey Millet! Yunan gibi asırlardanberi kölemiz olan bir millete nasıl boyun eğeceksiniz?!. Bu millet buna dayanamaz. Gayrete geliniz. Din gayreti lâzım.» dır. Çünkü bütün millet âdeta istisnasız, padişaha muti, dine merbut, padişah din diyor, başka birşey bilmiyor. Harpten de yorulmuş, bitmiş, parasız, sefalette, bu haldeki bir milleti kolay kolay yeni bir harbe hazırlamak da mümkün değil. Bunun için Rumlar ile izzeti nefsini gıcıklıyoruz. «Bakkal Yorgi başınıza vali, mutasarrıf, taşçı Vasil Jandarma Zabiti olacak nasıl dayanacaksınız?» diyoruz. Hakika-

624 HAYAT ve HATIRATIM

ten Türk buna tahammül edemiyor. Anadoludan bu esnadaki seyahatlerimde bizzat böyle propaganda yaparken bu sözlerin herşeyden müessir olduğunu görüyordum. Aynı zamanda dili de ele alıyorduk. «Kur'an-ı Apteshane kağıdı yapacaklar. Size şapka giydirecekler.» diyorduk. Bu da pek müessir oluyordu. Talihe bak ki, şapkayı sonunda Mustafa Kemâl'in eliyle giydiler!.. Bolu, Düzce, Adapazarı, taraflarında aleyhimizde epeyce

(Fotoğraf: Hatıratta geçen söz konusu sözlerin sayfa resmi.)

Moskova ve Lozan antlaşmalarına delege olarak katılan, 14 ciltlik Türk Tarihi'ni yazan, ilk Milli Eğitim Bakanı ve aynı zamanda Sağlık Bakanlığı da yapmış olan Dr. Rıza Nur, halkı nasıl cepheye sürdüklerini ve savaştan sonra M. Kemal'in halka ne yaptığını hatıralarında şöyle anlatmaktadır:

"Şimdi tuttuğumuz siyaset, elimizdeki düstur şudur:

'Padişah, halife, hükûmet İstanbul'da düşmanlar elinde esirdir. Biz vekilleriyiz. Onları, dini, milleti, devleti kurtaracağız. Ey millet! Yunan gibi asırlardan beri kölemiz olan bir millete nasıl boyun eğeceksiniz? Bu millet buna dayanamaz. Gayrete geliniz. Din gayreti lazımdır.'

Çünkü, bütün millet adeta istisnâsız Padişah'a muti (itaatkar), dine merbut (bağlı); Padişah, din diyor, başka bir şey bilmiyor.

Harbden de yorulmuş, bitmiş, parasız, sefalette; bu haldeki bir milleti kolay kolay yeni bir harbe hazırlamak da mümkün değil. Bunun için Rumlar ile izzet-i nefislerini gıcıklıyoruz.

'Bakkal Yorgi başınıza vali, mutasarrıf; taşcı Vasil jandarma zabıtı olacak, nasıl dayanacaksınız?' diyoruz.

Hakikaten Türk buna tahammül edemiyor. Anadolu'dan bu esnadaki seyahatlerimde bizzat böyle propaganda yaparken, bu sözlerin herşeyden müessir (etkili) olduğunu görüyordum. 'Kur'an'ı' apdesthane kağıdı yapacaklar. Size 'şapka giydirecekler' diyorduk. Bu da pek müessir (etkili) oluyordu.

Talihe bak ki, şapkayı sonunda M. Kemal'in eliyle giydiler."

****

KAYNAK:

Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım (Paris), Altındağ Yayınları, Istanbul 1967, cild 3, sayfa 623, 624.

****
****
****

Şapka Zulmü - 14

(75'lik dede, Şapka Kanunu'na muhalefetten gözaltına alındı)

Batman Adliyesi'ne duruşmayı izlemek için gelen 75 yaşındaki Salih Boral, başındaki yerel sarık sebebiyle başsavcının talimatıyla 'Şapka Kanunu'na muhalefetten' gözaltına alındı.

İşlemler için yaklaşık 5 saat karakol, sağlık ocağı ve adliye arasında gidip gelen 75'lik dede çıkarıldığı mahkemece serbest bırakıldı. Gözaltı kararını veren Başsavcı Harun Yılmaz, sarık takmanın suç olduğunu ileri sürerek, Boral'ı adliyede sarıkla dolaştığı için gözaltına aldırdığını kaydetti. Hukukçular ise Şapka Kanunu'nun devlet memurları için geçerli olduğunu ve asıl şapka takmayan başsavcının suç işlediğini açıkladı.

Batman'da 3 Mayıs 2004 günü Toptancılar Sitesi'nde 3 kişinin ölümü, 22 kişinin de yaralanmasıyla sonuçlanan patlamada dükkânı zarar gören Salih Boral, site esnafınca TÜPRAŞ hakkında açılan davanın duruşmasını izlemek üzere Batman Adliyesi'ne gitti. Duruşma bitiminde adliyeden ayrılmak üzere olan Boral, neye uğradığını anlayamadan polis tarafından gözaltına alındı. Başsavcı Harun Yılmaz'ın talimatı üzerine

yakalanan ve hakkında Şapka Kanunu'na muhalefetten hazırlık soruşturması başlatılan Boral'ın sarığına mahkemece el konuldu. Bir buçuk metre uzunluğundaki sarık suç delili olarak zabıtlara geçti. Hakkında hazırlık dosyası oluşturulan Boral ile ilgili dava açılıp açılmayacağına nöbetçi savcılık karar verecek.

Duruşma salonunda ve adliye koridorlarında sarığının cebinde olduğunu söyleyen Boral, olayın kendisini çok üzdüğünü söyledi. Adliye polisinin uyarısı üzerine sarığını cebine koyduğunu ve duruşma sonuna kadar çıkartmadığını dile getiren Boral, başına gelenleri, "İçeri girerken bir polis beni uyardı. Polisin uyarısı üzerine sarığımı cebime koydum. Duruşma bitiminde bahçeye çıktık. Basın mensupları diğer arkadaşlara bir şeyler soruyordu. Fotoğraf çektik, daha sonra bahçede sarığımı taktım, adliyeden çıkmaya hazırlanırken, bir polis geldi `Amca bizimle geleceksin.´ dedi." cümleleriyle anlattı.

"(...) Polislerin beni suçlu gibi götürüp getirmesine çok şaşırdım ve üzüldüm. Yaşadığım heyecan nedeniyle tansiyonum 18'e kadar çıktı. Herkes üzüldü, beni götüren polislerden biri bile `Amca benim de babam böyle sarık takıyor. Üzülüyoruz; ama ne yapalım elimizde bir şey yok.´ dediler. Bu nasıl bir uygulama anlayamadık." (...)

****

KAYNAK: Zaman gazetesi, "75'lik dede, Şapka Kanunu'na muhalefetten gözaltına alındı", 8 Mart 2005.

****
****
****

Şapka Zulmü – 15 ve SON

Şapka İdamlarında Bir Kadın: Şalcı Bacı

Şapka Kanunu’na muhalefet ettiği gerekçesiyle idama mahkum olanlar arasında bir kadından da söz edilir. Bu, bohçacılık yaparak hayatını kazanan ve “Şalcı Bacı” diye tanınan bir kadındır. Gazeteci Nimet Arzık, bu olayı duyduğunda bir hikaye yazdığını ve adını “Şalcı Bacı Asılmağa Gidiyordu” koyduğunu anlatır. Nimet Arzık, Şalcı Bacı’nın “Şapka Kanunu’na Muhalefet suçundan asılacağı” kararına şaşırdığını, “candarmalar” onu iterek götürürlerken “Kadın şapka giye ki asıla?” diye sorarak geçtiği yollardaki “donuklaşmış” insanların içlerini kabarttığını da ifade eder.

Şalcı Bacı’nın “Kadın şapka giye ki asıla?” şeklindeki safça şaşkınlığı yansıtan sorusunu Nimet Arzık şöyle cevaplandırır:

Giyer, giymez, ama “icaplar” vardı. Görev icapları, ödev icapları, ibret icapları, gösteri icapları. Şalcı Bacı’yı iki metre boyuyla, “isli” yüzüyle, yılan yılan incelmiş örgüleriyle, siyah puşusuyla ve bütün sabır felsefesiyle darağacına vardırıyordu bu icaplar. Bildik evler arkasında kalıyordu, hükümet meydanına dek. Erkek adımlarla, bilmedik bir dünyaya doğru yürüyordu. Donuklaşmış halkın arasından, koşuşanlar vardı ağlayarak, onu o bilmedik dünyanın eşiğine kadar uğurlayan.

“Şapka Kanunu’na Muhalefet” suçundan Şalcı Bacı’yı idama gönderenlerden biri, gazeteci-yazar Çetin Altan’ın dedesi Kumandan Tatar Hasan Paşa’ydı. Altan bir kitabında bu olayın kendisini nasıl etkilediğini şöyle anlatmıştı:

Dedem Hasan Paşa çok sert bir askerdi. İsmet Paşa topçu okulunda öğrenci iken, Hasan Paşa okul müdürüydü. Sonrası ünlü komutanlar olan o dönemin öğrencileri, anlatıp dururlar Hasan Paşa’nın sertliğini. Bir şapka isyanını bastırmakla görevlendirildiği bir kentte, hızını alamayıp bir de kadın asmıştı. Sanırsam siyasal duçtan ilk asılan kadın odur tarihimizde. Kadın sehpaya çıkmadan önce “Ben bir hatun kişiyim. Şapka ile ne derdim ola ki” demiş galiba. Ben o tarihte henüz doğmamıştım. Çok ama çok sonradan öğrendim bunları. Ve inanın ince sızı gibi tatsız bir burukluk kaldı içimde.

Erzurum’da halk içinde Şapka Kanunu’na gösterilen muhalefet üzerine Vali Paşa’yla Kumandan Tatar Hasan Paşa kafa kafaya vererek bu muhalefeti kırmak için “daha kestirmeden” bir çözüm arayışına düşmüşlerdi. İşte Şalcı Bacı’yı idama götüren gelişmeler böyle başlamıştı. Nimet Arzık’ın anlattığına göre Vali ve Kumandan Paşa şöyle demişlerdi:

Ne yapalım, muhayyelelere dehşet salmak için kimse hükümetin emrinden dışarı çıkmaın diye. N'apalım? Bir kadın asalım, inkılaplara karşı geldi diye.

Sonrası da şöyle: İnkılaba karşı, gösterişli boyundan ötürü Şalcı Bacı'yı bulmuşlardı. Bohçacıydı yazık. Evden eve gezer, çarşaflar, yatak örtüleri, puşu'lar satardı, dolaştıkça yassılaşan bohçasına sarılı.

Ve evlerinde rahat oturan kadınların şikayetlerini dinlerdi, "izli" yüzünün huzuru bozulmadan bazan bir "kitaplık" laf ederdi, yerini bulan. Şalcı Bacı'nın ne şapka'dan, ne de inkılaptan haberi vardı. Ama "ihbar" diye bir müessese ardır, hala acı acı işler Türkiye'de. İşte o müessese işlemişti.

Böylece Şalcı Bacı'nın yüzü inanamazlık ve şaşkınlıkla karışmıştı. İkide bir de duralarken "Kadın şapka giye ki asıla?" diye sorarak direnmişti. Arzık hikayesinde diyor ki:

Ve asıldı. Sarkmış bücudu ne kadar, ne kadar uzandı, Türkiye'nin her tarafına gölgeler salacak kadar uzun.

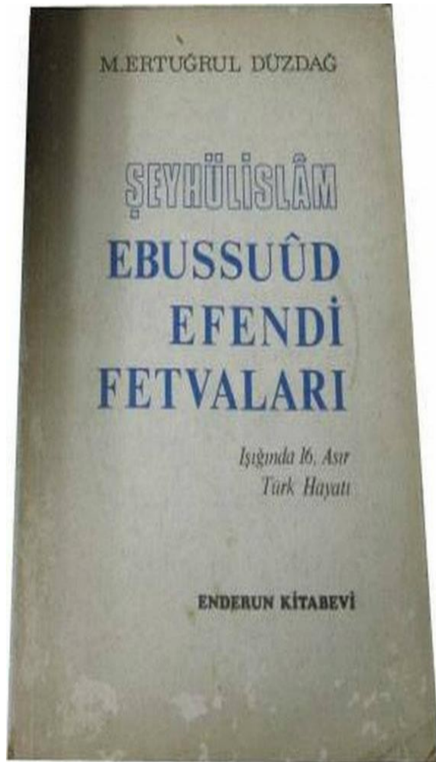
İşte Tatar Hasan Paşa'ların ve Vali Paşa'ların işine öyle geliyor diye, kendi halinde zavallı bir bohçacı kadın, şapka giymesi mümkün olmayan savunmasız Şalcı Bacı bir çırpıda Şapka Kanunu'na muhalefetten idam edilenler kervanına katılmıştı.

***

KAYNAK: Cihan Aktaş, Tanzimat'tan 12 Mart'a Kılık-Kıyafet ve İktidar.

****
****
****

Şeyhülislam'ın "şapka" fetvası

Padişah karşısında bile "Padişah emriyle nâ-meşrû olan nesne meşrû olmaz" diyebilecek kadar ilim haysiyeti ve Islam şerefiyle kemal bulmuş bir alim... Sadece Osmanlı topraklarında değil bütün Islam coğrafyasında itibar sahibi ve eserleri günümüzde de kıymetini koruyan büyük bir Islam alimi kabul edilen ve aynı zamanda ikinci "Ebû Hanife" ve "Müfitiyü's-Sakaleyn" (insanların ve cinlerin müftüsü) unvanları verilmiş olan Kanuni Sultan Süleyman'ın (radıyallahu anh) Şeyhülislam'ı Ebussuud Efendi (radıyallahu anh)'ın Fetvalarından:

Soru: Zeyd, bi-gayri zaruretin, başına yahudi şapkasın giyse, şer'an Zeyde ne lâzım olur?

Elcevap: Küfür lâzımdır.

Sadeleştirelim:

Soru: Kişi zaruret olmadan yahudi şapkasını (fötr şapka) takarsa, kişiye ne lazım gelir?

Cevap: Küfür lazım gelir. (Kafir olur)

****

KAYNAK:

M. Ertuğrul Düzdağ, Şeyhülislam Ebussuud Efendi Fetvaları Işığında 16 Asır Türk Hayatı, Enderun Kitabevi, Bölüm: 6- Gayri Müslimler, Konu: C. Kâfire Benzeyenler, 530. Mes'ele, A. 260 a.

****
****
****

Şapka; yahudi dininin semboludür

INMINDS.COM (C) 2003

Maalesef hala şapkanın yahudi dininin sembolü oldugunu bilmeyenler var... Bu konuyu bu yüzden paylaşıyoruz.

Fotoğraflara bakanlar, yahudilerin başındaki şapkayı görebilirler.

****
****
****

Müslümanlar ve "şapkalı gâvur" tabiri

Bir numaralı kemalist Falih Rıfkı Atay:

"Müslümanlar Hristiyanın iyisine `mâkul kefere´, kötüsüne `gâvur,´ beterine `şapkalı gâvur´ derlerdi."

****

KAYNAK: Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Moda, 1968, sayfa 178.

****
****
****

Şapka takmanın kafir edeceğine dair (Iskilipli Atıf Hoca)

Şiâr-ı Küfr;[1] her asırda her beldede değişebilirse de gayr-i müslim milletlerin küfre dair olan en meşhur âlametleri şapka, gayyar, zünnâr,[2] küstic,[3] gaslî ve saliptir.[4]

Şapka: Örfte küfür alameti, yani gayr-i müslimlerin müslümanlardan ayrılmalarına alamet olan baş kisvesidir.

***

SORU:

Fakihlerin çoğunluğu “Kafirlere mahsus ve onların kıyafet alâmeti olan kalanseve, yani şapkayı bir zaruret olmadan ve kendi arzusu ile giyinmek küfürdür. Zira bu alâmeti küfürdür. Onun için bunu ancak mecusilik, Hristiyanlık, Yahudilik gibi küfrün çeşitlerinden birini iltizam edenler ve kalpleri küfür rengi ile boyanmış olanlar giyebilirler. Esasen zahir alametlerle batıni işlere istidlal ve onun üzerine hükmetmek aklen ve şer’an makbul ve muteber bir yoldur.” diyorlar.

Fukahâdan bazıları da “Mecusi, Hristiyan ve diğer kâfir milletlere mahsus ve onların kıyafet adeti olan kalenseve yani şapkayı kendi arzusu ile giyen bir müslüman onlara benzemiş ve onları taklid etmiş olduğu için günahkâr olursa da kâfir olmaz” diyorlar.

İkinciye kail olanlar esbâb-ı mücibe olmak üzere diyorlar ki: Şapka gibi küfür alâmetini kendi seçimi ile giyen kimse lisanen muvahhid, kalben musaddık olduğu için mü’mindir.

Büyük müctehidlerden İmâm-ı Azam (Allah’ın rahmeti üzerine olsun) Hazretleri demiştir ki: “Bir kimse iman ve İslâmdan, ancak girdiği kapıdan çıkar.” İmâm-ı Azam’ın bu sözüne nazaran asaleten girmek ancak ikrar ve tasdik ile olur. Çünkü imanın rüknü bunlardan ibarettir. Şapka giyen kimsede ise ikrar ile tasdik mevcuttur.

***

CEVAP:

İmanın bir takım gerekleri vardır ki, onların yokluğu ile imanın zıddı olan küfür tahakkuk eder. Mesela Allah Teâlâ’ya, Peygamberlere, Allah’ın kitaplarına ta’zim, imanın lazım olan şeylerindendir. Bunları hafife ve alaya

almak ise ta'zime aykırı olduğu için küfürdür. Binaenaleyh ta'zime aykırı ve tekzib emâresi olan söz ve fiiller şer'an küfrü mucib sayılmışlardır. Esasen şeriat nazarında tekzib alâmeti ve inkar belirtisini taşıyan tasdik ve ikrâr muteber ve itimada şayan değildir.

Şu halde İmam Hazretlerinin sözünün manası imanın şer'an muteber olan hükümlerine aykırı bir söz bir fiil müslümandan sudür etmedikçe kâfir olmaz, demektir. Nitekim puta secde etmek, Allah'ı, Peygamberleri, kitapları, şeriatı tahkir ve alaya almak gibi imana aykırı olan bir iş işlemek veya bir söz söylemek, tekzib alameti ve inkar belirtisi olduğu için irtikab edenin küfrü ile hükmolunur.

"Feteva'yı Hindiyye" ve "Muhid-i Burhanî"de deniliyor (Hanefi mezhebi kaynakları) ki: "Başına Mecusi kalensevesi, yani Mecusi şapkası giyen kimsenin küfrüne kail olanların kavilleri sahihtir."

Bu söze sahip olanlara göre, akide bozukluğundan neş'et ettiğinden Mecusi kalansevesi giyen kimsenin küfrü ile hükmolunur. Nitekim "Ben Mecusiyim" diyen kimsenin bu sözü, akidesinin bozukluğunu açıkladığı için küfrü ile hükmolunmuştur.

Çünkü mecusilere mahsus ve onların kıyafet alâmeti olan kalenseveyi kendi seçimi ile giyinmek, giyenin ruhen mecusilik maneviyatı ile boyanmış olduğuna alamet ve belirtidir. Onun için bu kıyafette görülenlerin küfrü ile hükmolunur.

Şunu da arzedeyim ki, bütün milletlerin baş kisveleri milliyet ve dinleri ile bir çeşit alâkayı haizdir. Şapkalar, serpuşlar, mesela Avrupa memleketlerinde ne kadar muhtelif şekillere ayrılırsa ayrılsın, hepsinin bir asıldan çoğaltılmış olduğu ve zaman ve mekan itibariyle muhtelif bir şekil olmakla beraber o aslın ruhu muhafaza edilmekte bulunduğu şüphesizdir.

Şu halde şapka din ve milliyet alâmeti olduğu için onu giyen kimse "Ben bu millettenim" diye bir ikrarda bulunmuş olur. Mukabilinde serahat bulunan bu gibi belirtiler ise her halde sarih gibi muteberdir. Ancak mukabilinde fiilen imanın sarahatini gösteren ahval ve ameller karşısında bu ikrar hükmünden sakıt olabilirse de müslümanlar nazarında o adam kendisini şüpheden kurtaramaz. Bu mesele şapkayı giymeye sebep, kalbî ve ruhî olmadığı takdirdedir. Sebep kalbî olursa imanı gösteren ahval ve amellerin riya ve nifak ve o adamın da mürâî münafık olduğuna hükmedilir.

Esasen kılık ve kıyafet âdetinde gayr-i müslimlere benzemekten men' ve nehy ile Peygamber Efendimizin murad ve maksadı müslümanlar arasında İslâmî milliyeti kurmaktır. İslami milliyetin dayanak noktası da küfür milliyetine mahsus olan, şiar, adet ve tavırlarda kâfirlerden ayrılıp onlara benzememektir. Binaenaleyh İslâm ümmetçiliğinde gayret göstermek, imanın gereğidir. Onun için her müslüman dini hükümlere ters ve bilhassa İslâm milliyetine muhalif olan işlerden kaçınmalıdır.

Şu halde lisanen ikrar ve bedenen ibadet ve amel gibi İslâmi milliyetin açık belirtileri ile asla alâkadarlık göstermeyip kılık ve kıyafetten başka gayr-ı müslimlerden farkı kalmamış olanlar, kıyafetlerini de onlara benzetiverince batınlarındaki imanı temsil edecek ve İslâm ümmetçiliğini gösterecek hiç bir halleri kalmadığı için "Bir millete benzemeye çalışan kimse, onlardan olur." Hadis-i şerifinin iktizasınca o adamların kefere zümresine iltihak etmiş olduklarına kat-i bir surette hükmolunur.

Bu hakikati açıklamak için bir misal vermek isterim. Her devletin özel alâmetleri içeren bir çeşit bayrağı vardır ki, o bayrak hangi vapurun, zırhlının, tayyarenin, mektebin, binanın üzerinde bulunursa, o devletin olduğuna hükmolunur. Mesela bizim Yavuz zırhlısı bütün müştemilatı itibariyle İngiliz, Alman ve Fransız zırhlılarına benzediği halde yalnız şanlı bayrağının alameti farikasıyla onlardan ayrılır. Bu alameti görenler bizim zırhlımız olduğuna hükmederler.

Başka devletlerin bayrağının bizim zırhlıya çekilmesi siyaseten, örfen, adeten ve kanunen yasaktır. Onun için bunun mürtekibi, hıyaneti vataniyye, cinayet-i milliyye ve ecnebi taraftarlığı suçuyla itham edilerek idamına hükmolunur. Bunun için medeni memleketlerden hiç birisinin bayrağını bizim vapurlara, zırhlılara çekmek suretiyle onları taklit ve teşebbühe yeltenmeye hiç bir kimse cesaret gösteremez.

İşte bunun gibi "Bizden başkasına benzeyen, bizden değildir" Hadis-i şerifi ile müslümanların, şiar ve alamet-i küfürde gayr-i müslimlere benzemeye yeltenmeleri yasaklanmıştır. Binaenaleyh bizim zırhlıda başka devletlerin bayrağını görenler o zırhlının bizim olmadığına hükmedecekleri gibi şapka, haç ve sair küfür alameti giyen ve takanların İslâmî kimlikten çıkıp kâfirler sınıfına iltihak etmiş olduklarına hükmederler.

Fukaha-i Kiram Hazerâtı, Mecusi kalensevesi giyen kimsenin küfrünü açıkladıkları halde Yahudi kalansevesinden bahsetmiyorlar. Bunları giyinmek küfrü gerektirmez mi diye sorulursa cevap olmak üzere deriz ki, şer'i şerif nazarında küfr, tek bir millet sayıldığı için, küfür alametleri arasında fark yoktur.

Binaenaleyh, gayri müslim unsurlardan hangisi olursa olsun, onların adeti olan şeyleri giyinmek, takınmak, kuşanmak, sahih kavle göre küfürdür. “Bizden başkasına benzeyen bizden değildir.”

“Yahudi ve Hristiyanlara benzemeyiniz.” Hadis-i şerifi gayri müslim milletlere mahsus olan şiar ve alamet arasında şer’an fark olmadığına delildir.

Şapka, zünnâr, haç gibi küfür alâmetinden sayılan şeyleri giyinmekle, şer’an yapılması emrolunan şeyleri, mesela namaz ve zekatı terk ve nehyedilen şeyleri, mesela zinayı, hırsızlığı yapmak arasındaki fark nedir ki, evvelkiler küfür alameti ve tekzib emaresi sayıldığı halde ikinciler sayılmıyor diye bir soru ortaya çıkarsa cevap olarak deriz ki;

Vakıa ikinciler de evvelkiler gibi şer’an yasak iseler de, nefsî heves ve arzular, bunları yapmaya fıtraten meyillidirler. Onun için şehevi kuvvetleri akıllarına galip gelen insanlar dinen yasak olan nefsani arzuları yerine getirmekten uzak değildirler. İşte bunun için Peygamberimiz (S.A.V.) onları tekzib alâmeti saymamıştır.

Fakat küfür ehline ait olan adet ve alâmeti işlemek için böyle bir özür ve fıtri bir meyil yoktur. Zira bu esasen nefsin arzu ve meyil ettiği arzulardan değildir. Şu halde bunu işlemeye sebep akîde bozukluğundan başka bir şey olmadığı için İslâm, şer’i yasakların bu kısmını küfür alameti ve inkâr belirtisi saymakla bunları işleyenin küfrüne hükmetmiştir.

****

DIPNOTLAR:

[1] Küfür alameti

[2] Hristiyan rahiplerinin veya puta tapanların, papazların bellerine bağladıkları örme kuşak. (Rükûa mâni olduğu için kuşanılması İslâmiyette küfür alâmeti sayılmıştır.

[3] Mecusiler kuşağı.

[4] Haç

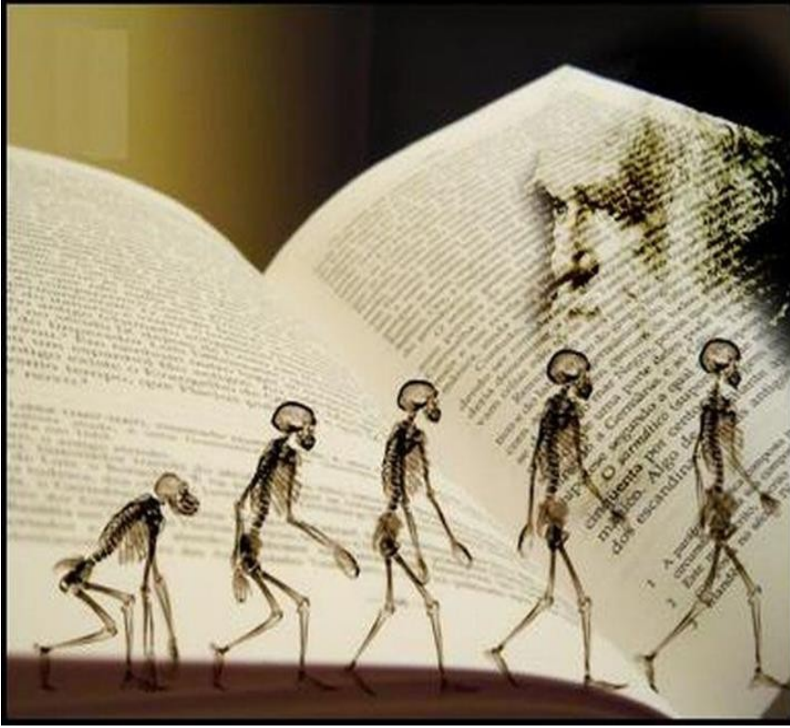
****

KAYNAK:

Iskilipli Atıf Hoca, Frenk Mukallitliği ve Şapka.

****
****
****

Atatürk ve din - Atatürk ateist mi? Atatürk tabiata mı tapıyor?

Müslümanım ama Atatürkçüyüm diyenler, M. Kemal Atatürk'ün 1925 tarihinden evvelki demeçlerini, onun müslümanlığına delil sayarlar... Halbuki o demeçler, halkın ve muhafazakarların desteğini almak için verilmişti. Bunlar daima M. Kemal Atatürk'ün özellikle bir sözünü ön plana çıkarırlar... Hani şu; "Insan dinsiz olmaz" sözü. Peki ama M. Kemal Atatürk "din"den ne anlıyor? Hep birlikte okuyalım:

(Ali Rıza Sağman'a) "...Evet, ben bilirim ki insan dinsiz olmaz. Fakat Türk'ün dini tabiattır. Bunu size münevversiniz (Aydınsınız) diye söylüyorum."[1]

**

"Çobanlar, güneş, bulut ve yıldızlardan başka bir şey bilmezler. Yeryüzündeki köylüler de ancak bunu bilirler. Çünkü, ürün havaya bağlıdır. Türk yalnız doğayı kutsal sayar."[2]

**

"Natür / Tabiat insanları türetti; onları kendine taptırdı da. Ancak; insanların dünyada yaşayabilmeleri için, onların tabiata egemenliğinide şart kıldı. Tabiata egemen olmasını bilemeyen yaratıklar varlıklarını koruyamamışlardır. Tabiat onları kendi unsurları içinde ezmekten, boğmaktan, yok etmekten ve ettirmekten çekinmemiştir."[3]

**

"Hürriyet insanın düşündüğünü ve dilediğini mutlak olarak yapabilmesidir. Bu tarif Hürriyet kelimesinin en geniş manasıdır. İnsanlar bu manada hürriyete hiçbir zaman sahip olamamışlardır ve olamazlar. Çünkü malumdur ki insan, tabiatın mahlukudur."[4]

**

"Yaşam, herhangi bir doğa dışı etkenin karışması olmaksızın dünya üzerinde doğal ve zorunlu bir kimya ve fizik seyri sonucudur."[5]

**

"…Türk yalnız tabiatı kutsal bilir."[6]

****

KAYNAKLAR:

[1] Ali Rıza Sağman, Hatıralar, Osman Ergin, Türkiye Maarif Tarihi içerisinde, Istanbul 1943, cild 5, sayfa 1631,1632.

[2] Ayın Tarihi: 1930, No.73, sayfa 6049-6055.

Ayrıca bakınız: Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri I-III, Bugünkü dille yayına hazırlayanlar: Prof.Dr. Ali Sevim, Prof.Dr. M.Akif Tural, Prof.Dr. İzzet Öztoprak.

[3] Mustafa Kemal Atatürk, Havacılık Hakkında Konuşma, 3 Mayıs 1935.

4 Mayıs 1935 tarihinde Ulus gazetesinde de yayınlanmıştır.

Ayrıca bakınız: Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri I-III, Bugünkü dille yayına hazırlayanlar: Prof.Dr. Ali Sevim, Prof.Dr. M.Akif Tural, Prof.Dr. İzzet Öztoprak.

[4] Medeni Bilgiler ve Atatürk'ün El Yazıları, Prof. Dr. A. Afetinan (Atatürk'ün manevi kızı), Atatürk Kültür, Dil Ve Tarih Yüksek Kurumu, Türk Tarih Kurumu Yayınları, sayfa 450.

[5] [1930]. Prof. Dr. A. Afetinan (Atatürk'ün manevi kızı), Atatürk Hakkında Hatıralar ve Belgeler, sayfa 267.

[6] 30 Kasım 1929, Vossische Zeitung (Alman gazetesi) Muhabirine Demeç

Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, Ankara 1989, cild 3, sayfa 124.

Ayrıca bakınız: Atatürkçü sitede yayınlanmıştır: Türk Kültürünü ve Tarihini Yaşatma Derneği, Daniel Dumoulin - Ali Kaman - Ece Develi - Hüseyin Develi.

Siteye bağlanmak isteyenlere Link:

http://www.isteataturk.com/haber/3591/ataturkten-dusunceler-z

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün ceddi balıkmış

M. Kemal Atatürk:

"İnsanlar, kurtçuklar gibi sulardan çıktılar en önce... İlk ceddimiz balıktır. İşler daha daha ilerledikçe o insanlar, primat zümresinden türediler. "Biz maymunlarız"; düşüncelerimiz insandır."

****

KAYNAK:

Ruşen Eşraf Ünaydın, Atatürk Tarih ve Dil Kurumları, sayfa 53.

****

Tabi balıklar da (kemalistler) oltaya takıldı. Birde ayetler "Insan" olarak yaratıldığımızı bildirirken, M. Kemal; "maymunlarız" diyor.

Oysa;

Rum Suresi
20 - Ve O'nun âyetlerindendir ki, sizi topraktan yaratmıştır, sonra siz şimdi insansınız. (Yeryüzüne) yayılmaktasınız.

***

Al-i Imran Suresi
59 - Doğrusu Allah katında İsa'nın (yaratılışındaki) durumu, Âdem'in durumu gibidir; onu topraktan yarattı, sonra ona "ol!" dedi, o da oluverdi.

****
****
****

M. Kemal inkılâbı; "Milleti `din´ yerine `Türk milliyetçiliği´ etrafında toplamak" şeklinde tanımlıyor (Söylev'den)

Ey "Atatürkçü ve müslümanım" diyenler, biz mi uyduruyoruz?

****

5 Kasım 1925 tarihinde Hukuk Fakültesi'nin açılışında konuşan Atatürk Türk Devrimi'nin tanımını da yapar:

"Türk inkılâbı, kelimenin ilk anda akla getirdiği ihtilâl anlamından başka, ondan daha geniş bir değişmeyi anlatır. Bugünkü devletimizin şekli, yüzyıllardan beri gelen eski şekilleri ortadan kaldıran en gelişmiş tarz olmuştur. Milletin, varlığını devam ettirmek için efradı arasında düşündüğü müşterek bağ, yüzyıllardan beri gelen şekil ve mahiyetini değiştirmiş, **yani ulus, din ve mezhep bağı yerine kişilerini Türk milliyetçiliği etrafında toplamıştır.** Türk milleti, milletlerarası genel savaş alanında hayat ve kuvvet sırrı olacak ilim ve vasıtanın, ancak çağdaş uygarlıkta bulunabileceğini değişmez bir gerçek olarak kabul etmiştir. İnkılâpların normal ve zorunlu gereği olarak genel yönetiminin ve bütün kanunlarının ancak dünyevî ihtiyaçlardan ilham alınarak yapılmasını bir hayat şartı saymıştır." [1;a,b,c]

****

KAYNAK:

[1]

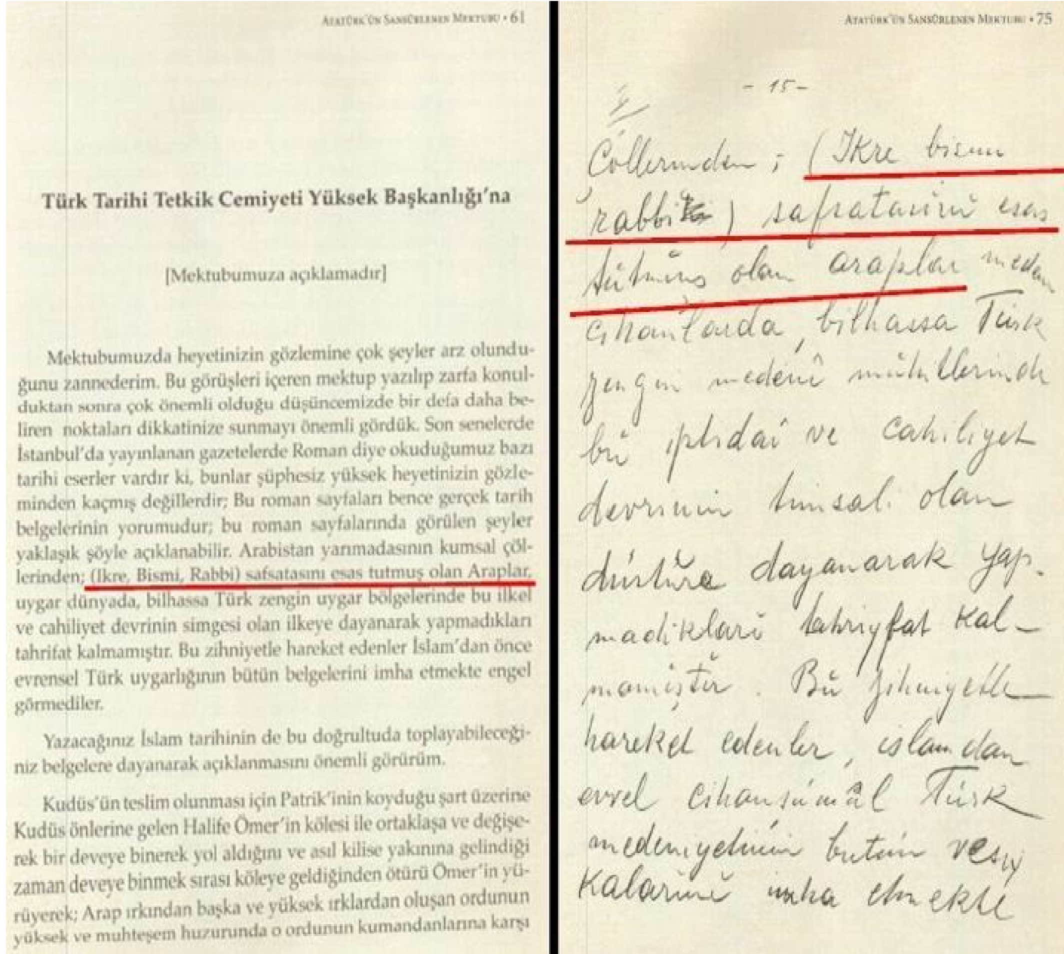
a) Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri, c. II, sayfa 240.

b) Ayrıca bakınız; Behçet Kemal Çağlar, Bugünün Diliyle Atatürk'ün Söylevleri, TDK Yayını, Ankara 1968, sayfa 159.

c) Milli Eğitimle İlgili Söylev ve Demeçler, Ankara, 1946, sayfa 5.

****
****
****

M. Kemal Atatürk: "Ikre, Bismi, Rabbi safsatası" (Haşa, Ayete "safsata" diyor)

ATATÜRK'ÜN SANSÜRLENEN MEKTUBU • 61

Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti Yüksek Başkanlığı'na

[Mektubumuza açıklamadır]

Mektubumuzda heyetinizin gözlemine çok şeyler arz olunduğunu zannederim. Bu görüşleri içeren mektup yazılıp zarfa konulduktan sonra çok önemli olduğu düşüncemizde bir defa daha beliren noktaları dikkatinize sunmayı önemli gördük. Son senelerde İstanbul'da yayınlanan gazetelerde Roman diye okuduğumuz bazı tarihi eserler vardır ki, bunlar şüphesiz yüksek heyetinizin gözleminden kaçmış değillerdir; Bu roman sayfaları bence gerçek tarih belgelerinin yorumudur; bu roman sayfalarında görülen şeyler yaklaşık şöyle açıklanabilir. Arabistan yarımadasının kumsal çöllerinden; (Ikre, Bismi, Rabbi) safsatasını esas tutmuş olan Araplar, uygar dünyada, bilhassa Türk zengin uygar bölgelerinde bu ilkel ve cahiliyet devrinin simgesi olan ilkeye dayanarak yapmadıkları tahrifat kalmamıştır. Bu zihniyetle hareket edenler İslam'dan önce evrensel Türk uygarlığının bütün belgelerini imha etmekte engel görmediler.

Yazacağınız İslam tarihinin de bu doğrultuda toplayabileceğiniz belgelere dayanarak açıklanmasını önemli görürüm.

Kudüs'ün teslim olunması için Patrik'inin koyduğu şart üzerine Kudüs önlerine gelen Halife Ömer'in kölesi ile ortaklaşa ve değişerek bir deveye binerek yol aldığını ve asıl kilise yakınına gelindiği zaman deveye binmek sırası köleye geldiğinden ötürü Ömer'in yürüyerek; Arap ırkından başka ve yüksek ırklardan oluşan ordunun yüksek ve muhteşem huzurunda o ordunun kumandanlarına karşı

ATATÜRK'ÜN SANSÜRLENEN MEKTUBU • 75

- 15 -

Çöllerinden; (İkre bismi
rabbik) safsatasını esas
tutmuş olan araplar medeni
cihanda, bilhassa Türk
zengin medeni mıntıkalarında
bu iptidai ve cahiliyet
devrinin timsali olan
düstura dayanarak yap-
madıkları tahrifat kal-
mamıştır. Bu zihniyetle
hareket edenler, islamdan
evvel cihanşümul Türk
medeniyetinin bütün vesi-
kalarını imha etmekte

M. Kemal Atatürk:

Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti Yüksek Başkanlığı'na

[Mektubumuza açıklamadır]

"Mektubumuzda heyetinizin gözlemine çok şeyler arz olunduğunu zannederim. Bu görüşleri içeren mektup yazılıp zarfa konulduktan sonra çok önemli olduğu düşüncemizde bir defa beliren noktaları dikkatinize sunmayı önemli gördük. Son senelerde Istanbul'da yayınlanan gazetelerde Roman diye okuduğumuz bazı tarihi eserler vardır ki, bunlar şüphesiz yüksek heyetinizin gözleminden kaçmış değillerdir; Bu roman sayfaları bence gerçek tarih belgelerinin yorumudur; bu roman sayfalarında görülen şeyler yaklaşık şöyle açıklanabilir.

Arabistan yarımadasının kumsal çöllerinden; "Ikre, Bismi, Rabbi **safsatasını**" esas tutmuş olan Araplar, uygar dünyada, bilhassa Türk zengin uygar bölgelerinde bu ilkel ve cahiliyet devrinin simgesi olan ilkeye dayanarak yapmadıkları tahrifat kalmamıştır. Bu zihniyetle hareket edenler Islam'dan önce evrensel Türk uygarlığının bütün belgelerini imha etmekte engel görmediler.

Yazacağınız Islam tarihinin de bu doğrultuda toplayabileceğiniz belgelere dayanarak açıklanmasını önemli görürüm." diye devam eden mektup.

IMZA:

Gazi M. Kemal
16/17.8.1931
Yalova
(Yalı ova)

***

Alak Suresi'nin ilk Ayeti; "Ikra'bismi rabbikellezî halak"

Türkçe Meal: "Yaratan Rabbinin adıyla oku!"

Buna haşa safsata diyenlerin peşinden gitmeyin. Haşa, Rabbinizi, dininizi, Peygamberinizi, Kur'an-ı Kerim'i inkar edenlerin peşinden gitmeyin.

Mümtehine Suresi

1 - Ey inananlar! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olan kimseleri dost edinmeyin. Onlar **size gelen gerçeği inkar ettikleri,** Rabbiniz Allah'a inandığınızdan dolayı Resulü ve sizi (yurdunuzdan sürüp) çıkardıkları halde siz **onlara sevgi ulaştırıyorsunuz.** Eğer benim yolumda savaşmak ve benim rızamı kazanmak için çıktınızsa **içinizde onlara sevgi mi gizliyorsunuz?** Oysa ben sizin gizlediğiniz ve açığa vurduğunuz her şeyi bilirim. Sizden kim bunu yaparsa doğru yoldan sapmış olur.

***

KAYNAK:

Atilla Oral, Atatürk'ün Sansürlenen Mektubu, (80 Yıl sonra ilk kez, kendi el yazısıyla, sansürsüz!...), Demkar Yayınevi/Tarih Dizisi, Istanbul 2011, 1. Basım, sayfa 61. Orijinal el yazısı; sayfa 75.

****
****
****

"Bizim Kutsal Kitabımız Ulusalcılığımızdır, din yok millet var"... M. Kemal Atatürk bu sözlere "aferin" demiş...

Bahsi geçen hezeyannâmenin takdim ve tahlilini sunan bir solcu dergi
(İçinde "Bravo!.." ve "Aferin!.."in klişeleri vardır.)
-Şubat 2000 s.68-

Bizim kutsal kitabımız, bilgiyi esirgeyen, varlığı taşıyan, mutluluğu kucaklayan, Türklüğü yükselten ve bütün

Türkleri birleştiren "ulusalcılığımız"dır.

O halde felsefemizde "din" sözcüğünün tam karşılığı "ulusalcılıktır."

Ulusunu seven, ulusunu yükselten ve ulusuna dayanan insan, her zaman güçlü, her zaman namuslu ve her zaman onurlu bir insandır.

Yüksek bir ulusun, ulusalcı bireyleri, ak günde mutlu, kara günde dayanıklı ve kanlı günde ezicidir.

M. Kemal atatürk metnin yanına, "Aferin", "alkışlar" sözcüklerini, el yazısı ve latin harfleri ile yazmıştır.

****

KAYNAK: Çankaya 2, Ruşeni: Din yok millet var. 18.Teşrinievvel 1926. IV + 247 y. S.345 x 220 mm. bbst. Rika, mif hattı, Erenköy Dosya içinde. Sayfa 135 ten.

Resim: %100 Osmanlı'dan.

****
****
****

Müslümanlığı bir yana bırakmak ne demek ? - M. Kemal Nutuk'ta ne demek istedi?

yapılabilir şeklindeki düşüncelerini de kaydedeyim. Efendiler, bütün insanlığın görgü, bilgi ve düşüncede yükselip olgunlaşması, Hristiyanlığı, Müslümanlığı, Budizmi bir yana bırakarak basitleştirilmiş ve herkes için anlaşılacak duruma getirilmiş saf ve lekesiz bir dünya dininin kurulması ve insanların, şimdiye kadar kavgalar, çirkeflikler, kaba istek ve iştahlar arasında bir sefalethanede yaşamakta olduklarını kabul ederek, bütün vücutları ve zekâları zehirleyen zararlı tohumları yok etmeye karar vermesi gibi şartların gerçekleşmesini gerektiren birleşik bir dünya devleti kurma hayalinin tatlı olduğunu inkâr edecek değiliz.

Fotoğraf'ta gördüğünüz gibi M. Kemal Nutuk'ta, "Müslümanlığın bir yana bırakılmasından" bahsediyor.

M. Kemal Atatürk şöyle diyor:

"Efendiler, bütün insanlığın görgü, bilgi ve düşüncede yükselip olgunlaşması, Hristiyanlığı, Müslümanlığı, Budizmi bir yana bırakarak basitleştirilmiş ve herkes için anlaşılacak duruma getirilmiş saf ve lekesiz bir dünya dininin kurulması ve insanların, şimdiye kadar kavgalar, çirkeflikler, kaba istek ve iştahlar arasında bir sefalethanede yaşamakta olduklarını kabul ederek, bütün vücutları ve zekâları zehirleyen zararlı tohumları yok etmeye karar vermesi gibi şartların gerçekleşmesini gerektiren «birleşik bir dünya devleti» kurma hayalinin tatlı olduğunu inkâr edecek değiliz."

***

Müslümanlığı bir yana bırakmak Kuran'a ve Sünnet'e uygun mu? Var mı böyle bir Ayet veya bir Hadis-i Şerif? Ben bilmiyorum...

Fakat tam tersini ifade eden bir Ayet'in olduğunu biliyoruz... Buraya ekliyorum:

Maide Suresi
49 - "Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Onların keyiflerine uyma. Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın. Eğer Allah'ın hükmünden yüzçevirirlerse, bil ki Allah, bir kısım günahları sebebiyle onları musibete uğratmak istiyor. Muhakkak ki insanların çoğu yoldan çıkanlardır."

****

Cenab-ı Hakk, "bir kısmından" bile sapılmaması gerektiğini beyan ediyor.

M. Kemal bir de "kaba istekler" ve "çirkefliklerden" ve "zekaları zehirleyen zararlı tohumlardan" bahsediyor... Sanki Islam, çirkeflik ve kaba istekleri mübah görüyor? Sanki Islam, (haşa) zekaları zehirleyen zararlı tohumlar ekiyor.

Yani kısaca, bütün bu olumsuzlukları Islam'a ve diğer batıl dinlere bağlıyor. Başka bir açıklaması var mı?

Ayrıca, "saf ve lekesiz bir dünya dini oluşturalım" diyor. Islam, saf ve lekesiz değil mi? Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) haşa başaramamışta, M. Kemal ve zihniyeti mi başaracak?

Birde dikkat ettiyseniz, hristiyanlığın, müslümanlığın ve budizmin bir yana bırakılmasından bahsediliyor, ancak "yahudiliğin" bir yana bırakılması hakkında bir bilgi "nedense" yok. Bu size bir ip ucu veriyor mu?

Yine mi Yahudilere, masonlara ve siyonistlere hizmet edecek bir proje?

****

KAYNAK: Nutuk;

Bölüm 14: Lozan Barış Konferansı ve Saltanatın Kaldırılmasına İlişkin Gelişmeler, Hilafet Meselesi

Konu 24: Hilafet Konusunda Halkın Şüphe ve Endişesini Gidermek İçin Yaptığım Açıklamalar

****
****
****

Necip F. Kısakürek'ten Atatürk'e: "ALLAHSIZ" (Tarih II, Ortazamanlar, Devlet Matbaası, Istanbul, 1931 yılının Lise Tarih kitabı)

Necip F. Kısakürek'in bahsettiği kitabın kapağı... Yazının sonunda bu kitaptan bazı sayfaların resmini ekleyeceğiz. Dinsiz bir neslin yetişmesinin sebebi nedir sanıyorsunuz?

Üstadın Dedektif X Bir mahlasıyla Büyük Doğu Dergisinde kaleme aldığı bir yazı:

1 - Güya münevver geçinen, fakat ayağını nereye bastığı ve yüzünü ne tarafa çevirdiği belli olmıyan, kokmaz, bulaşmaz bir zümre vardır ki, Birinci Cumhur Reisi (M. Kemal Atatürk) hakkında şöyle düşünür: «Onun İslâmiyete hiçbir zararı olmamıştır! Belki de, kaba taassubu yok etmek bakımından dine faydası dokunmuştur! Ne imana, ne ibadete, ne de herhangi bir dini esasa el sürmüş değildir!» Böyleleri, benzerleri ve benzerlerinin benzerleri arasında, Birinci Cumhur Reisini rahmetle ananlar, ona Mevlit okutturanlar bile vardır.

2 - Halbuki Birinci Cumhur Reisi, herhangi bir temenniye «İnşaallah...» duasını katan insan için «Bak, Allahtan bekliyor, Allaha inanıyor!» diye mukabele edecek ve Kâinatın Mefhari hakkında «Donsuz Bedevi!» hakaretini savuracak kadar Allah ve Resulünün düşmanıydı.

3 - Bize her şeyden evvel düşen borç, kıymet hükmümüzü izhara lüzum bile görmeden, ukdelerin ukdesi ve bütün tarihi görüş inkılâbının düğüm noktası olan Birinci Cumhur Reisi (M. Kemal Atatürk) mevzuunda, sadece ilmî ve (Akademik) hüccetlerle onun din, İslâmiyet ve Peygambere karşı vaziyetini tesbit etmek ve hiç olmazsa «Dine ne yaptı?» sözüne sarf imkânı bırakmamaktır. Renkler, siyahla beyaz halinde belli olsun da, mücadele ona göre dürüst ve namuskârane cereyan etsin; fakat, mevzuları bir türlü çerçeveliyememekte en feci idrak belâsı olan renkleri birbirine karıştırma zaafının önüne geçilmiş olsun...

4 - Bütün icraatı, baştan başa en keskin din ve şeriat düşmanlığını billûrlaştıran Birinci Cumhur Reisinin bu mevzuda izhar edilmiş (net) ve (ideolojik) sözleri ve görüşleri büyük bir yekûn teşkil etmediği ve bilinmediği için, icraatı sözden daha büyük bir fikir tecellisi diye alacak herhangi bir irfan zümresinin de eksikliği yüzünden, Birinci Cumhur Reisi hakkında «Canım, İslamiyete ne yaptı? Allaha ve Peygambere inanmadığı nereden malûm?» gibi bir demagocyaya muhatap bulunabilmektedir.

5 - Şimdi bizim yapacağımız, din ve imanı yok etmek için 15 yıllık icraatı dağ gibi yükselen ve bütün bir «lisan-ı hal» ile her şeyi söyliyen Birinci Cumhur Reisinin bu icraata esas teşkil edici kanaat ve sözlerini, üzerinde münakaşa edilmez şekilde vesikalara bağlamak ve onun bu cephesini artık inhiraf kabul etmez bir vuzuhla tesbit etmektir. Böylece, dine en küçük bir temayül ve sevgi içinde, Birinci Cumhur Reisini müdafaaya imkân kalmamalıdır. Müdafaacıları, cephelerini apaçık göstermeğe mahkûm şekilde, Birinci Cumhur Reisi dostluğiyle Allah ve Peygamber düşmanlığını bir arada temsile mecbur tutulmalıdır.

6 - Bu hususta tek, kafi ve riyazi hüccet, Birinci Cumhur Reisinin bizzat yazdığı, devlet işlerini bırakarak mevsimlerce meşgul olduğu ve 1931 yılında Maarif Vekâleti armasiyle devlete mal ve tabettirdiği (bastırdığı) meşhur tarihtir. Bu tarih onun bütün ruh (portre) sini ve dünya görüşünü hulâsa eder. İşte bu tarihin daha ilk sahifelerinde, Birinci Cumhur Reisinin zekâdan başka (idealist) hiçbir kıymete inanmadığı ve bütün ruh ve mavera âlemini insanlarca uydurulmuş birer masal saydığı hemen belli olur:

(M. Kemal'in yazdırdığı kitaptan): «Bundan, tabiatı anlamakta zekâmı en büyük cevher ve müessir olduğu anlaşılıyor ki, tabiatın fevkinde ve haricindeki bütün mefhumların, insan dimağı için kendi tarafından uydurma şeylerden başka bir şey olmadığı meydana çıkar.» (1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cild 1, sayfa 2, satır 35 ilâ 39.)

7 - Birinci Cumhur Reisi (M. Kemal), sadece umumi mânada bir «Allahsız» değil, ruhunda en küçük (idealist) havaya pay bırakmıyan koyu ve sert bir (materyalist)'tir. Bu bakımdan, belki de (Karl Marks) ve (Lenin)'i aşacak bir istidatta, kaba maddeden başka bir hedef tanımaz:

(M. Kemal'in yazdırdığı kitaptan):

«Her halde hayatın, herhangi bir tabiat harici âmilin müdahalesi olmaksızın, dünya üzerinde tabii, zaruri bir kimya ve fizik seyri neticesi olduğunu kabul etmek lazımdır.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 1. sahife 5, satır 10 ilâ 17.)

***

8 - Umumi mânadaki bu ruh seciyesinden sonra Birinci Cumhur Reisi, pek, ama pek hususî mânada tam bir İslâmiyet düşmanıdır:

(M. Kemal'in yazdırdığı kitaptan):

«Mekkeliler Arapları kendi mabetlerine çekebilmek için Arap yarımadasının muhtelif yerlerinde mabut tanılan 360 putu Kabede yerleştirmişlerdi. Kabenin kutsiyetini Yahudi ananelerine de raptetmişlerdi. Bu uydurmalara göre İbrahim, karısı Hacer ile oğlu İsmail'i buraya getirmişti.
Bunların hepsi, bittabi, sonradan uydurulmuş masallardır.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 2, sahife 85, satır 19 ilâ 27.)

***

9 - Birinci Cumhur Reisinin bütün hayat, fikir ve hamlelerine hâkim olan en büyük nefret kutbu, bizzat Allahın Sevgilisidir. Bu tarih kitabında, en küçük bir hürmet edası gösterilmeksizin sadece hâs ve mukaddes ismiyle, polis zabıtlarındaki sanıklara ait üslûpla anılan Gaye-İnsan ve Ufuk-Peygamber (Salât ve Selâm O'na olsun) hattâ kasden methediliyormuş gibi durulduğu noktalarda bile sistemle düşürülmek istenmiştir. Mukaddes ismi nokta nokta göstererek metinleri takdim ediyoruz:

(M. Kemal'in yazdırdığı kitaptan):

«........ 40 yaşına geldiği zaman, vatandaşlarını, kendisinin bulduğu ve doğru olduğuna inandığı yeni bir dine davet etmeğe başladı.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 2, sahife 89, satır 15 ilâ 18.)

10 - Birinci Cumhur Reisince (M. Kemal) her şey Allah Resulü tarafından (hâşâ) uydurulmuştur. Bu uydurmaların (namütenahi defa hâşâ) mecmuası da Kur'andır; yoksa o. sanıldığı gibi, Allahın kelâmı değildir:

(M. Kemal'in yazdırdığı kitaptan):

«........'in koyduğu esasların toplu olduğu kitaba Kur'an denir.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 2. sahife 90. satır 25 ila 26.)

Bakınız, uydurma diye iddia ettiği mukaddes oluşların izahını nasıl yapıyor ve Peygambere nasıl bir hile isnat ediyor:

«O, Arapların ahlâk ve âdetlerinin pek fena ve pek iptidai ve ıslaha muhtaç olduğunu anlamış, bunların ıslahı için tenha yerlere çekilerek senelerce düşünmüş ve yıllarca tefekkürden sonra kendisinde vahiy ve ilham fikri doğmuştur.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 2, sahife 40, satır 33 ilâ 36.)

Aynı hile isnadının devamı:

«........ uzun bir devredeki tefekkürlerin mahsulü olan âyetleri, lüzum ve ihtiyaçlara göre takdir ediyordu.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 2, sahife 41, satır 26 ilâ 27.)

***

11 - O kadar İslâmiyet düşmanıdır ki, bu dinde samimî olanları bile yabancılar kabul eder ve onun kaynak teşkil etliği ırk ve kavmi, İslâmiyetle beraber düşürmek ister:

«Arap olmıyan, kavimler İslamiyeti hırsla benimsediler, halbuki asıl Araplardan olan sınıflar İslamiyeti, tahakküm etmek için bir siyaset vasıtası olarak kullandılar. Nihayet nüfuz ve iktidar Arap olmıyan Müslüman kavimlerin ellerine geçti. Araplar adeta çöllerine döndüler.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 2. sahife 93, satır 25 ila 29.)

***

12 - Ve nihayet mahut tarihte ki gayet sinsi (taktik), Âlemlerin Efendisini bir kumandan ve devlet reisi olarak medheder gibi görünüp O'nun aslî, ulvi ve münezzeh mâna ve hakikatine ağız dolusu sövmek, böylece güya yeni bir rütbe ve paye adına nihaî ve mefkûrevî rütbeyi, en haşin bir küfür asabiyetiyle ayaklar altında çiğnemektir:

«Aksi takdirde........'i her şeyi bir melekten alan ve aynen muhitine tebliğ eden ümmi, cahil, hissiz, hareketsiz bir put derekesine indirmek hatasından kurtulmak mümkün olmaz.»
(1931 yılının Lise Tarih kitabı, Cilt 2, sahife 93, satır 32 ilâ 35.)

***

KAYNAK:

Necip Fazıl Kısakürek, Büyük Doğu Dergisi, 22 Aralık 1950, Sayı: 40, sayfa 3.

ALINTI: n-f-k.com

****

Sayfa resimleri:

Sayfa 79 İslam Tarihinin Başlangıcı / Arabistan:

XIV

İSLÂM TARİHİ

A. İSLÂM DİNİ ARABİSTANDA KURULDU

MEMLEKET Arabistan; garpta *Kızıldeniz,* cenupta *Aden körfezi* ve *Hint Denizi,* şarkta *Umman Denizi* ve *Acem körfezi*le kuşatılmış büyük bir yarımadadır. Şimalinde *Suriye* çölü bu yarımadayı Suriye ve Mezopotamyanın aşağı Fırat kısımlarile birleştirir.

Arabistanda üç dağ silsilesi vardır: Biri garpta Sinadan Adene kadar uzanan *Hicaz* ve *Yemen* dağlarıdır; Hicazda (2750), Yemende (3000) metre yüksekliğine kadar çıkar. Bu silsile ile Kızıldeniz arasındaki alçak kısma *Tehame* denir. Diğeri cenupta *Hadramut* kıt'asında *Mahra* dağlarıdır; bu silsile Ummana kadar uzar. Üçüncü silsile de Ummandan itibaren Fırata kadar yarımadanın şarkını kaplar.

Arabistanın bu silsileler ortasında kalan büyük bir kısmı tamamen kumlu çöldür; bu çöl başlıca şimalde *Nufut*, ortada *Yemame* ve cenupta *Dehna* çölleri adını alır *(Harita. 17)*.

Arabistan kurak ve bilhassa şark kısmı yakıcı sıcaktır. Bol su ve ırmakları yoktur. Yazın şarktan esen sam yelleri insanları boğar, ve dalgalar halinde kum yığınları sürükler.

Arazinin cenup kısmının ve bilhassa Yemen mıntakasının mümbitliği şimal kısmından çok fazladır. Yemende her türlü mahsül yetişir; kahvesi meşhurdur.

Şimalde Hicaz kısmında ise ekinlere çok az raslanır. Gerek şimal ve gerek çöl halkı göçebe olup deve, at, koyun, keçi gibi hayvanlar besliyerek geçinir. Necidin yetiştirdiği at ve develer hızda ve dayanıklılıkta çok ileridir. Deniz kıyıları halkı, balık ve inci avcılığı yaparlar; hurma fidanları yetiştirirler ve ticaretle de uğraşırlar.

Sayfa 80 Sümerler - Arap Ahlak ve Adetleri:

ARAPLAR, AHLÂK VE ÂDETLERİ

Araplar Samî ırktandırlar. Büyük kısmı *bedevi* denilen göçebelerden ibarettir. Arabistanın haşin iklim ve tabiati bu göçebelerin hayat ve âdetlerindeki iptidailiği devam ve muhafaza ettirmiştir. Bedeviler çadırlarda yaşarlar. Süt, bulgur, bulunan yerlerde hurma, külde pişmiş arpa ekmeği ile geçinirler. Kertenkele ve çekirge de yerler.

Bütün işleri kadınlar görür. Bedevî Arapların en büyük içtimaî teşekkülü kabiledir. Kabilenin irsî bir reisi bulunur. Bu reis her türlü davalara bakar. Kabileler arasında biribirlerini imhaya kadar varan kavgalar eksik değildir. Birkaç kabilenin harp maksadile birleşerek *Kail*, *Emîr*, *Seyit* namları verilen bir reisin idaresinde yaşadıkları da vakidir; fakat yine her kabile kendi istiklâlini muahafaza eyler. Araplarda kâhinler, şairler ve irsî şerifler vardır.

İSLAMİYETTENEVEL ARAP DEVLETLERİ

Arabistanın büyük bir kısmı eski zamanlarda(M. E. 2600-2800) *Sumer* e tâbi idi. Sumer hükümdarlarından *Gudea* Arabistanın her tarafile, deniz tarikile münasebette bulunurdu. Bu tarikle sumer medeniyeti Yemende ve Arabistanın şark ve şimalinde intişar etmiştir. Sumer Devletinin sukutundan sora da Sumer medeniyeti bir taraftan Mezopotamyadan Yemene göçen kabileler, diğer taraftan Sumere halef olan Babil vasıtasile tesirini devam ettirmiştir.

Eski zamanlarda Arabistanda teşekkül eden devletler şunlardır:

a) Arabistan cenubunda:

1 — *Yemende Mina Devleti:* Bu devlet, milâttan evel onuncu asırda Yemende kurulmuş, az zamanda bütün Kızıl denizin şark sahillerine hâkim olmuştur. Merkezleri evelce *Main*, sora da *Karna* şehri idi; Yemenden *Gazze* ye kadar olan kervan yolu ile Palestin ve daha şimaldeki memleketlerle münasebette bulunuyordu. Bu yol üzerinde ve *Akabe* nin cenubunde *Medyen* şehri vardı. Burada Minaların Musran şubesi bulunuyordu. Musa gençliğinde uzun müddet *Medyen* de bulunmuş ve buradaki telâkkilerden mülhem olarak kendi dininin esaslarını koymuştur. *Maka (Mekke)* ve *Yesrip (Medine)* gibi ehemmiyetli kervan durakları da gene bu yol üzerinde bulunuyorlardı.

2 — *Seba Devleti*: Milâttaan evel sekizinci asırda *Seba-*

Sayfa 84 İslamiyet Öncesi / Kabe:

İSLÂMİYETTEN EVEL ARABİSTANIN DİNÎ VAZİYETİ

İslâmiyetten evel Arabistanda intişar eden din, türlü türlü putlara tapmaktan ibaret idi ki buna islâm dini *"müşriklik"* tabir eder. Bu putların en meşhurları *Lat*, *Menat* ve *Hübel* idi. *Ata dini* de münteşir bulunuyordu. Vaktile Sumerler vasıtasile girmiş olan natürizm yani göke, yıldızlara, yere tapmak dini de mevcudiyetini muhafaza ediyordu. Sumerlerin *İL* ve *BEL* mabutları Yemenlilerce de mabut tanılırdı. Yemenlilerin sabah yıldızı olan *Astar*ları, Sumerlerin *İştar* mabududur. Araplar, bilhassa göçebeleri, din hususunda pek kayıtsız ve alaycı idiler. Pervasızca putlarına söverler, hiddetlenince onları taşlarlardı.

Gerçi, Araplar bir *Allahütaalâ*dan bahis ve Allah ismile yemin ederler, ilâhelerine Allahın kızları namını verirlerdi; fakat birçok cinlere, putlara, ağaçlara ve taşlara ibadet eden Araplarda Allahütaalânın manası, o bir sürü ilâhların sıfatı idi; bu tabirle açık surette bütün mabutların fevkinde bir Allah kastolunmıyordu.

Dine karşı bu derece kayıtsız olan Araplar içinde, *İbrahim* dini hakkında müphem bazı fikirleri, nesilden nesile nakleden kimseler vardı; bunlar *Hanif* unvanını taşırlardı. Haniflerin İbrahim dininden nakledebildikleri Allah lâfzı, ve sünnet olmak; gusletmek, tırnak kesmek gibi bazı âdetlerle, *tavaf* gibi bazı ayinler idi.

Bizans himayesindeki Suriyede, Sina ve Mısırda, Habeşistan vasıtasile Yemende hıristiyanlık az çok intişar etmişti.

Arap Yarımadasının birçok yerlerindeki yahudi kolonileri vasıtasile Musa dini de Araplarca bilinmişti. Bir aralık yahudilik Yemende hâkim bir din olmuştu. Irak vasıtasile Araplar Zerdüşt dinini de öğrenmişlerdi.

KÂBE VE SAİR MABETLER VE KÂHİNLER

Arabistanın muhtelif yerlerinde insan heykellerinden ve nebat resim ve suretlerinden ibaret ağaçtan ve taştan putların muhafazasına mahsus yerler vardı. Muhammedin neş'et etmiş olduğu Mekkedeki *Kâbe* denilen mabet bu yerlerin en büyüklerinden idi. Her mabet kâhinler tarafından idare olunurdu. Kâhinler nezirleri, sadakaları kabul ve ayinler icra ederlerdi: Gûya kayıptan haber verirler, rüyaları tabir ederlerdi.

Sayfa 85 Kabe Devamı:

Kâbe, mikâp yani tavla zarı şeklinde demektir. Filhakika, kâbe zar şeklinde, insan boyunda dört duvardan ibaretti; duvarlar harçsız, adi taştan yapılmıştı. Binanın çatısı da yoktu; dört köşesinde dört taş vardı; bunların en meşhuru *Haceriesvet* denilen bir Karataştı. Kâbe çok eskidir. Ne vakit ve kimler tarafından yapıldığı bilinmiyor. Arap an'anesi kâbenin inşasını İbrahim Peygambere atfetmektedir.

Bu mukaddes karataş an'anesi aynen Friklerde de vardı. Friklerin mukaddes sayarak ihtiram ve ibadet ettikleri Karataş bugünkü Afyon Karahisar şimalinde kadîm *Pessinüs* şehrinde bulunuyordu. Bunun kutsiyeti an'anesi bu şehrin Romalılar tarafından zaptına kadar devam etmişti. Demek ki Kâbenin bir köşesindeki Karataşın kutsiyet almasından, ziyaret ve tavaf edilmesinden çok evel Friklerde karataşın mabet ve ziyaretgâh esası olması âdeti teessüs eylemiş bulunuyordu. Kâbe bidayette mahallî bir mabet iken Mekke ahalisi burasını bir millî mabet derecesine yükseltmişlerdi. Mekkeliler Arapları kendi mabetlerine celbedebilmek için Arap Yarımadasının muhtelif yerlerinde mabut tanılan 360 putu Kâbede yerleştirmişlerdi. Kâbenin kutsiyetini yahudi an'anelerine de raptetmişlerdi. Bu uydurmalara göre İbrahim, karısı *Hacer* ile oğlu *İsmaili* buraya getirmişti; *Zemzem* de onlar için fışkırmıştı; İbrahim, oğlu İsmail ile birlikte Kâbeyi bina etmişlerdi. *Cebrail* kendilerine o zaman beyaz ve mücellâ olan Haceriesvedi getirmişti; bu taş soradan günahkârların ellerini sürmelerinden dolayı kararmıştı. Bunların hepsi, bittabi, soradan uydurulmuş masallardır.

Kureyşliler Kâbenin teşkilâtına da ehemmiyet vermişlerdi; ayrı ayrı dinî vazifeler ihdas etmişlerdi; Kâbe kapıcılığı ve hacılara su temin etmek ve fakir hacılara meccanen yemek tevzi eylemek gibi Arapları celbedecek işleri görmeğe mahsus birtakım memuriyetler ihdas edilmişti. Bu itina neticesinde Kâbe bütün Arabistanın dinî ve millî bir merkezi oldu. Bundan başka Mekkede bir panayır tesis edildi. Ticaret Kureyşliler elinde olduğundan bu panayırdan çok istifade ederlerdi. Panayırda şiir ve hitabet müsabakaları açmak suretile de Mekke ve havalisinin ehemmiyeti büyütülmüştü. Ticaretlerinin inkişafı ve Kâbeyi ziyaret etmek üzere hacıların gelmesi için emniyet ve asayişin temini lâzım olduğundan Mekkenin etrafında

Sayfa 86 Lisan ve Edebiyat:

muharebelerin men'i maksadile birtakım kaideler konmuştu. Bunların herbirine dinî şekiller verilmişti. Kâbenin İbrahim tarafından bina edilmiş olduğu söylenerek, dört ay, etrafında muharebe etmek menolunmuştu. Bu tedbirlerin herbiri Mekke ve Kâbenin ehemmiyet ve şerefini arttırmıştı. Arabistanda az çok hıristiyanlar da bulunduğundan diğer putlar arasına elinde çocuğu İsa olduğu halde Meryemin de resmi konulmuştu. İşte bu şerait içinde Kâbe Kureyşliler için iktisadî ve ticarî menfaatler teminine yarıyan bir vasıta oldu.

LİSAN VE EDEBİYAT Arap lisanı, Samî lisanlar grupundandır. Arap lisanı birtakım lehçelere ayrılmıştır. Bu lehçeler arasında epey farklar vardır. Arabistan, Suriye, Elcezire ve Mısır lehçeleri de biribirinden farklıdır. Hali hazırda arap lehçelerile konuşanların adedi çoktur. Lâkin arap lisanile konuşan insanlar, ırk noktai nazarından bir vahdet teşkil etmezler.

Arapların yazı lisanı bir türlü, konuşma lisanları başka türlüdür. Arap lisanı, Sami lisanların en zenginidir. Bu da müslüman şairlerin ve hatiplerin bilhassa müslüman Türklerin arap lisanını işlemelerinden ileri gelmiştir. Arap lûgatini yapan bir Türktür. Şairlerin arap hayatı içtimaiyesinde büyük bir mevkileri vardı. Bu şairler Arapların Şamanı ve kâhini idiler. Muvaffakıyet kazanan şairlerin şiirleri ağızdan ağıza nakledilir ve heryerde ezberlenirdi.

Şairler şiirlerini panayırlarda inşat ettikleri zaman en yüksek şairler hakemlik ederler, birinciliği kazanan şiirler Kâbe duvarına asılıp bütün Arabistanda takdir edilirdi. *Muallelka* denilen bu şiirler yedi, yahut dokuzdur.

Muallekalardan başka *Hamase* namını taşıyan kahramanlık şarkıları da vardı. Arap edebiyatının Kurandan evelki eserleri bunlardan ibaret idi.

B. İSLÂMİYETİN ZUHÛRU ESNASINDA KOMŞU DEVLETLERİN VAZİYETİ

İRAN İslâmiyetin zuhûru esnasında İranda Sasaniler hâkim idi. İranlıların şark ve şimaldeki komşuları Türkler ve garptaki komşuları Şarkî Roma-

Sayfa 90 Kuran ve Vahiy:

tai nazarından mühim bir vak'a teşkil eder. Ebubekir kuvvetli bir muhakeme sahibi idi. Ömer de pek faal ve cür'etlidi.

Muhammet Mekkelilerin hakaret ve istihzalarını sabırla karşılamış ve bütün muvaffakıyetsizliklere göğüs germiştir. Haticenin ve Ebutalibin vefatile iki büyük hamisini kaybetmiştir. Bunların vefatından sora Muhammet Mekkeyi terkederek yabancı ellere hicret etmek mecburiyetini hissetmiştir. Muhammet Mekkeye gelen arap kabilelerini ve bu meyanda Medinelileri de islâmiyete davet etmişti. Medinelilerin bir kısmı islâmiyeti kabul etti. Medineliler iktisadî cihetten Yahudi tesirinde idiler. Yahudiler ve Hanifler vasıtasile vahdaniyet dininin esaslarını biliyorlardı. Muhammet te bunları vahdaniyete davet ediyordu. Medine Arapları azlık idiler. Bundan başka aralarında bir bağlılık ta yoktu. Kendilerini bir araya toplayacak bir reise muhtaç olduklarını takdir ediyorlardı. Medinelilerle Mekkeliler arasında derin bir düşmanlık ta vardı. Medinelileri, Muhammedin davetine icabet etmiye sevkeden başlıca sebepler işte bunlardır. Şüphesiz en müessir sebep Muhammedin şahsiyetidir. Medineliler Muhammedi ve müslümanları himaye edeceklerine söz verdiler. Muhammet te Mekkeden kalkıp Medineye kaçtı (622); buna *hicret* denildi ve bu hicret islâm tarihine soradan başlangıç oldu.

KURAN VE VAHİY Muhammedin koyduğu esasların toplu olduğu kitaba *Kuran* denir. Bu esasları ihtiva eden cümlelere *Ayet*, Ayetlerden mürekkep parçalara da *Sure* derler. İslâm an'anesinde bu ayetlerin Muhammede *Cebrail* adında bir melek vasıtasile Allah tarafından *vahiy*, yani ilham edildiği kabul olunur.

Tarihî noktai nazardan da mütalea edildiği zaman görülüyor ki: Muhammet birdenbire Allahın Resulüyüm diyerek ortaya çıkmamıştır. O, Arapların ahlâk ve âdetlerinin pek fena ve pek iptidaî ve ıslaha muhtaç olduğunu anlamış, bunları ıslah için tenha yerlere çekilerek senelerce düşünmüş ve yıllarca tefekkürden sora kendisinde vahiy ve ilham fikri doğmuştur. Vahiy, ilham fikri Muhammetten evel de Araplarca meçhul değildi. Bütün iptidaî kavimler gibi, Araplar da, şairlerin, akıl erdiremedikleri kuvvetlerden ilham

Sayfa 91 İlk Vahiy:

aldıklarına inanırlardı. Bu kuvvetler Araplar için cinlerdi. Cinler, gûya, kâhinlere kayıptan haber vermek kudretini ilham ederlerdi. Bu nevi itikatlar Arabistanda herzaman o kadar canlı ve derin olmuştur ki Muhammet dahi cinlerin vücuduna samimî olarak inanmıştır. O, hakikaten cinlerin şairlere şiir ilham ettiğine kani idi. Araplar şairleri, bir kâhin gibi telâkki ederlerdi. Muhammedin Musa, İsa, dinlerine dair öğrendikleri de kendisinde bu itikadı kuvvetlendirmiştir. Bu Peygamberler de melekler vasıtasile ilham aldıklarını söylemişlerdi. O dinlerde de cin ve melek telâkkisi vardı. Dinler nazarında cinler, kötü ruhlar olduğundan peygamberler onlardan mülhem olamazlardı. Muhammet te diğer peygamberler gibi kendisine ilham eden kuvvetin insanları iğfal eden bir kuvvet olmayıp, onları hayır ve saadete irşat eden ilâhî bir kuvvet olduğuna samimî olarak inandı.

Muhammet başlangıçta her halde şedit bir heyecana maruz oldu. Birtakım dinî endişeler ve vicdanî mülâhazalarla samimî surette üzüldü. Muhammet namuskâr ve menfaat fikrinden ari olarak ortaya atıldı. Onun gayesi, muhitinin ahlâkını, dinini ve içtimaî hayatını ıslah etmekti.

İLK VAHİY Muhammedin Peygamberliğinin başlangıcına dair birçok rivayetler vardır. Bunlar pek çok efsanelerle karışmıştır. Hakikatte Peygamberin ilk söylediği Kuran ayetlerinin ne olduğu katî surette malûm değildir. Muhammet uzun bir devirdeki tefekkürlerin mahsulü olan ayetleri lüzum ve ihtiyaçlara göre takrir ediyordu. Bununla beraber kendisini tahrik eden kuvvetin tabiat fevkinde bir mevcudiyet olduğuna samimî surette kani idi. Muhammedi harekete getiren ilk amil bu samimî heyecanlar olmuştur. Muhammet bidayette irticalen dinî hitabette bulunan bir *vaiz* oldu. Vaizlikten *Nebi*liğe, Nebilikten nihayet *Allahın Resulü* haline geçti. Aralarında yaşadığı insanların manevî menfaati için ve büyük bir hakikat namına mücadeleye atıldı. sonunda cihanşümul bir dinin müessisi oldu. Muhammedin neşrettiği din, insanların kalbinde derin bir ihtizaz uyandırdı. O ölüp gittikten on dört asır sora bile islâmiyet, hâlâ kalplerde ihtizaz husule getir

Sayfa 92 Kuran'ın 3 Ayrı Konuda Mütalea Edilmesi:

mektedir. Bununla beraber içtimaî hayat, Muhammedin ilk telkinlerini bati bir tekâmül ile tadil ve tevsi etmektedir.

Kuranın içindekiler başlıca üç bahiste mütalea olunabilir.

Birincisi ve en mühimmi Allahın bir olduğuna ve ondan başka Allah olmadığına ve Muhammedin onun Resulü bulunduğuna inanmak;

İkincisi, hukukî hükümler;

Üçüncüsü, tarihe ait malûmattır.

Hukukî hükümler zaman ve mekân içinde içtimaî heyetlerin uğradıkları değişikliklere göre değişegeldiğinden on dört asır evelki zaman ve mekânın ihtiyacına göre lüzumlu ve kâfi görülmüş olan esaslar yerine bugün birçok mütenevvi kanunlar ve usuller konulmak zarureti görülmüştür. Bunlar dahi ebedî olmayıp zamanla değişmeğe mahkûmdurlar.

Tarihe ait malûmata gelince: yeni fenler sayesinde meydana çıkarılan hakikatler en yakın tarih bilgilerini bile temellerinden sarsmaktadır.

İmana ait olan birinci esas, sadeliği itibarile hakikaten pek mühimdir. Bu esasın, her muhatabın kabiliyetine göre izahında güçlük çekilmez.

Muhammet sağ iken Kuranın ayetleri bazı adamlar tarafından derilere, kemiklere, çömlek parçalarına, hurma dallarına yazılmış ise de bir arada toplanmamış, ayrı ayrı parçalar halinde kalmış idi. Birinci defa Ebubekirin hilâfeti esnasında ve son defa olarak Halife *Osman* devrinde toplanmıştır. Kuranın bizim elimize vâsıl olanı Halife Osman (644 - 656) tarafından cemedilmiş nüshasıdır. Kuranın tertibinde yalnız surelerin uzunluğu ve kısalığı gözde tutularak uzun sureler baş tarafa, kısaları en nihayetine konulmuştur. Başlangıç olduğundan yalnız Fatiha Suresi bundan istisna edilmiştir. Kuran sureleri Mekkede ve Medinede söylenmiş olmak itibarile başlıca ikiye ayrılır. Birinci devreye ait ayetler az çok hissî ve edebîdir. Medinede söylenen ayetler ise muhteviyat itibarile daha ciddî olmakla beraber edebiyat noktai nazarından Mekke devri ayetlerinden dundur.

Muhammet davet ettiği dinin, kendinden evel, Musa, İsa ve sair peygamberler tarafından davet edilen İbrahim ve Tevhit dini olduğunu söylemiştir.

Sayfa 93 Kıble'nin Kudüs'ten Mekke'ye Döndürülmesi:

MUHAMMET MEDİNEDE

Medine denilen yerin adı *Yesrip* tir. Muhammet oraya hicret ettikten sora onun oturduğu yer olmak itibarile Medine dendi. Muhammet, islâm teşkilâtına Medinede başladı, orada islâm cemaatinin siyasî ve askerî reisi oldu; Mekke müşriklerine karşı harp ilân etti.

Muhammet Medinede müslümanların ibadet etmeleri için bir *cami* (islâm cemaatinin toplanacağı yer) yaptı. Bu ilk cami damsız kerpiçten yapılmış dört duvardan ibaret idi. Caminin bir duvarına bitişik olmak üzere Muhammet ile karıları için kerpiçten yatacak odalar yapıldı. Soraları avlunun bir köşesinin üstü de hurma dallarile örtüldü. Caminin kıblesi *Kudüs* idi. Soraları Mekkeye döndürüldü.

Mekkeden gelen muhacirlere, *Muhacirin*, Medinelilere *Ensar* (yardımcı) denmiştir. Medinelilerden müslüman olanlar çok çabuk çoğaldı. Yalnız Us kabilesi kolaylıkla islâmiyeti kabul etmedi.

Muhammedin Yahudilerden gördüğü muhalefet daha şedit olmuştur.

Muhammet Arapları tatmin ve Yahudileri bertaraf etmek suretile adım adım muvaffak oldu. Fakat, islâmiyet ancak Arap Yarımadasının hudutlarını aştıktan ve Arap olmıyan kavimler, bilhassa Türkler tarafından kabul edildikten soradır ki, büyük bir din haline geldi.

Arap olmıyan kavimler islâmiyeti hırsla benimsediler, halbuki asıl Araplardan olan sınıflar islâmiyeti, tahakküm etmek için bir siyaset vasıtası olarak kullandılar. Nihayet nüfuz ve iktidar Arap olmıyan müslüman kavimlerin eline geçti. Araplar adeta çöllerine döndüler.

Muhammedi ve onun nasıl bir din müessisi ve dinî bir devlet reisi olduğunu anlıyabilmek için onun bilhassa askerî faaliyetlerini tetkik etmek lâzımdır. Aksi takdirde Muhammedi, her şeyi bir melekten alan ve aynen muhitine tebliğ eden ümmî, cahil, hissiz hareketsiz bir put derekesine indirmek hatasından kurtulmak mümkün olmaz. Halbuki Muhammet denilen şahsiyet bizatihi mütehassis, mütefekkir, müteşebbis ve muasırlarının en yükseği olduğunu yaptığı işlerle ispat etmiş bir varlıktı.

Sayfa 94 Muhammed'in Kervanlara Tecavüz Olayı !! :

C. MUHAMMEDİN BELLİBAŞLI SEFERLERİ

BEDİR MUHAREBESİ (624) Bedir muharebesi islâm tarihinde çok mühim vak'a sayılır. Muhammet Medinede yerleştikten ve az çok teşkilât yaptıktan sora Mekke ile Suriye arasında gelip giden tüccar kervanlarına tecavüzlere başlamıştı. Suriyeye ticaret için gitmiş bir kervan hepsi Kureyş kabilesine mensup 70 kadar süvari ile Mekkeye dönüyordu. Bunların başında *Ebusüfyan* vardı. Sahil yolu ile yürüyorlardı. Muhammet bunu haber aldı. Kervanın yanında nekadar servet olduğunu ve kuvvetlerinin azlığını da öğrenmişti.

Muhammet müslümanları topladı. Onlara vaziyeti anlattı ve bu kervanı vurmak üzere Medineden hareket olundu. Ebusüfyan Muhammedin kendi üzerine yürümekte olduğunu haber alınca Mekkeye Kureyşlilere adam saldırarak onları mallarını kurtarmağa davet etti. Bunun üzerine Mekke ahalisi silâha sarılarak bir sefer heyeti teşkil ettiler. Muhammet bundan vaktile haberdar olamadı. Ebusüfyan *Bedir* de pusuya uğramaktan korktuğu için Bedir mevkiinden uzaklaştı. Muhammet geldi. Bedir yakininde durdu *(Harita. 20)*. Yalnız ufak bir müfrezeyi Bedir kuyusuna yolladı. Bu sırada Kureyşliler tarafından bazı kimseler su almak için kuyuya geldiler. Muhammedin adamları bunlardan bir köleyi esir ederek Muhammede gönderdiler. Bu esirin Ebusüfyan kafilesine mensup olduğu zannediliyordu. Halbuki köle Mekkeden gelen sefer heyetine mensuptu. Köle Ebusüfyana dair bir şey bilmiyordu. Fakat kervanı himaye etmek için gelen Kureyşliler hakkında verdiği malûmattan sefer heyetinin 900 den fazla olduğu anlaşıldı. Bunun üzerine Muhammet derhal hareket ederek Kureyşlilerden evel kuyuyu tuttu ve başka su kuyularını doldurttu. Ondan sora Kureyşliler göründüler. Yapılan müsademede Muhammet muvaffak oldu. Muhammedin kuvveti 300 kişi kadar ve 70 deve idi.

Burada Muhammede muvaffakıyet temin eden, askerine eyi tertibat aldırması ve muharebeyi bizzat eyi idare etmesi oldu. Muhammet askerlerine daima birlikte sımsıkı durmalarını, düşman hücumlarına ok atarak mukabele etmeyi emretti. Kılıçlar ancak son dakidaka kullanılacaktı. Müslü-

Sayfa 95 Ganimet İhtilafı Üzerine Ayetlerin Yazılması:

manlar Muhammedin verdiği talimatı dikkatle takip ettiler. Kureyşliler yalınkılıç hücum ettikleri zaman bir ok yağmuru ile karşılandılar. İslâmlar intizamı muhafaza ettiler. Son safhada Muhammedin askerlerinden kılıcı kırılan biri, Muhammedin yanına koşarak kırılmış silâhını gösterdi. Muhammet ona bir sopa vererek "bununla vuruş„ dedi.

Kureyşlilerin bozgunluğu çok seri ve hezimetleri tam oldu. Müsademe esnasında Muhammedin gösterdiği harikulâde cesaret müslümanları dehşet ve hayret içinde bıraktı; hiç kimse onun kadar cesur olmadı, ve düşmana onun kadar yaklaşamadı. Zaferden sora Muhammet yanında Ebubekir olduğu halde bütün muharebe meydanını dolaştı.

Birçok servet ve esir müslümanların eline düştü. Ebusüfyan ancak kafilesinin bir kısmile Mekkeye kaçabildi. Muhammet tarafından, okuyup yazma bilen esirlerin herbiri on Medineliye okuyup yazma gösterme vazifesile mükellef tutuldular.

Medineye dönüldüğü zaman müslümanlar arasında ganimetlerin taksimi yüzünden ihtilâf çıktı. Muhammet bu ihtilâfı teskin için Ganaim denilen ayetleri tebliğ etti.

Bu seferden sora Muhammet dinî, siyasî ve askerî mühim teşebbüslerde bulunmuş ve herbirinde muvaffak olarak mevkiini sağlamlaştırmıştır. Yahudiler aleyhinde şedit tatbikata bu zamanda başlamıştır.

UHUT MUHAREBESİ Bedir hezimeti Kureyşlileri Muhammet ve müslümanlardan esaslı intikam arzusuna sevketti. Bütün müttefikleri olan kabilelere müracaat ettiler, hazırlık için çok para tedarik eylediler. Ebusüfyanın kaçırıp Mekkeye getirdiği servet te başlıca memba oldu. Nihayet Muhammet aleyhine yürümek üzere 3000 kişi topladılar.

Muhammet bir suretle işten haberdar oldu. Kureyşliler, büyük süratle yürümediklerinden müdafaa tertibatı için vakit bulundu.

Kureyşliler Mekkeden şimaligarbî yolu ile yürüdüler. Bedir vahasını solda bıraktıktan sora Medinenin garbına döndüler. Oradan itibaren garptan Medinenin etrafını dolaşarak Medinenin şimalinde bulunan *Uhut* dağının eteklerine kadar ilerlediler *(Harita. 21)*. Bu suretle Medineye cenuptan değil, şimalden yaklaşmış oldular. Bunun sebebi, bütün suları

Sayfa 119 Kuran'ın Toplanması:

EBUBEKİR (632—634)

Muhammet ölür ölmez bütün Arabistanda Araplar isyan ettiler. Yahudilik ve hıristiyanlık baş kaldırdı. Münafıklar kendilerini meydana vurdular. Mekkede ahalinin çoğu islâmiyeti ret ve inkâr etmek istedi. Hiç kimse Ebubekire vergi vermek istemedi.

Ebubekir, bütün bu isyanları ve kıyamları bastırdı. Arabistanı tekrar islâm hakimiyetine aldı. Halit bin Velit bu mücadelelerde asileri dehşetli bir surette ezerek temayüz etti. Kendine, *Allahın Kılıcı* (Seyfullah) unvanı verildi.

Ebubekir, Arap Yarımadasında hakimiyetini tesis ettikten sora Bizans ve İran Devletlerine karşı seferler açtı.

Muhammedin son günlerinde hazırlanan Suriye sefer kuvvetini *Üsame* nin kumandasında Suriye hudutlarına sevketti. Bu kuvvet 3000 kişi ile 1000 beygirden ibaretti. Üsame, Suriye hudutlarında bazı muvaffakıyetli muharebeler yaptı. Birçok ganimetle Medineye döndü.

Ebubekir, bir sene sora iki ordu teşkil etti. Bunlardan birini Halit bin Velit kumandasında Iraka, İran Devleti aleyhine; diğerini Ebuubeyde bin Cerrah kumandasında Suriyeye gönderdi. İranda Sasaniler hüküm sürüyordu. Suriyeye hâkim olan Bizans İmparatoru Herakliyüs idi. Halit, *Basra* civarında vukua gelen bir muharebede (633) Sasanileri mağlûp ettikten sora müslümanlar Irakta yerleştiler.

Halit, Irakta muvaffak olduktan sora Ebuubeyde bin Cerrah ordusuna yardım etmek üzere Suriyeye döndü.

Herakliyüs kuvvetleri *Şeria* ırmağına dökülen *Yermük* çayı civarında vukubulan muharebede (634) büyük inhizama uğratıldı.

Bu muvaffakıyetten sora Gassaniler kâmilen müslüman oldular.

Ebubekir, bu sıralarda öldü. Hilâfeti, iki seneden biraz fazla sürdü.

KURANIN İLK TOPLANMASI

Kuran ayetlerini bir cilt halinde toplıyarak Kuran denilen kitabı ilk vücuda getiren Ebubekirdir. Kullanılan yazının esası Summer Çivi yazısından alınmış hususî bir alfabe idi. Bu alfabe soraları muhtelif yerlerde yapılan şekillere göre muhtelif isimler almıştır.

M. Kemal Atatürk, Peygamberimiz Hz.Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) mezarını yıkılmaktan kurtardı yalanı

Gerek bana ulaşan özel mesajlar, gerekse sayfamıza gelen neredeyse her kemalistin bu asılsız iddiayı "gururla" dile getirmesi, bizi bu konuyu açmaya icbar etti.

Evvela bu asılsız iddiayı buraya yazalım...

Iddia şöyle:

"""Hz. Muhammed'in mezarını yıkıp, yerini degiştirmek isteyen zamanın Suud kralına Atatürk'ün kendi el yazısı ve imzasıyla çektigi telgraf:

Not: Yazıya başlarken Krala sayın kelimesini kullanmıyor..

" Suud kralının dikkatine !! Tarafımıza ulaşan haberlere göre Allah'ın sevgili ve özel kulu, elçisi peygamber efendimiz Hz. Muhammed Mustafa'nın kabrini yıkıp yerini degiştirecekmişsin. O mezarın tek taşına dokunursan Kurtuluş Savaşı'nı bırakır ordularımla aşağı inerim."

26 Haziran 1919 MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

(Cumhurbaşkanlığı Atatürk Özel Arşivi)"""

***

Birde düştükleri "not"ta; Krala "sayın" kelimesi kullanmadığını belirtmişler... Ne kadar da gururlanıyorlardır kimbilir.

Gelelim cevabımıza...

1 - "Sözde" telgraf "el yazısıyla" çekilmiş... Faks mı bu mübarek, el yazısıyla çekilebilsin? Telgraf sisteminde mürekkepli kalem bir kağıt şerit üzerine nokta (.) veya çizgi (-) şeklinde şekiller çizer. Daha sonra ise Samuel Morse ve yardımcısı Vail bu sistemi geliştirdiler. "Nokta ve çizgilerden" oluşan bir kodlama sistemi ortaya çıkardılar. Bu kodlama sistemi, daha sonra tüm dünyada kabul gören Mors alfabesiydi.[1]

2 - "Sözde" telgraf; "Mustafa Kemal *Atatürk*" imzasını taşıyor. Halbuki "Atatürk" soyadı taa 24 Kasım 1934 tarih ve 2587 sayılı kanunla kendisine verilmiştir.[2]

3 - Dışişleri ile ilgili yazışmalar "Dışişleri Bakanlığı" arşivinde muhafaza edilir. Oysa bu "sözde" telgrafın kaynağı "Cumhurbaşkanlığı" arşividir. Üstelik "sözde" belgenin hangi dosya ve numarada olduğu hakkında bilgi de verilmemiş. Böyle kaynak olur mu? Zaten böyle bir belge olmadığı için numarası verilemiyor olsa gerek. Eğer böyle bir belge varsa çıkarın ortaya. Şayet bulamıyorsanız yok hükmündedir, olmayan bir belge nasıl delil olur?

4 - "Suud Kralına" çekildiği iddia edilen telgrafın tarihi "26 Haziran 1919'dur. Oysa Suudi Arabistan Krallığı taa 23 Eylül 1932 tarihinde kurulmuştur.[3]

Bazıları da telgrafın 1926 yılında çekildiğini iddia ederler... Ancak bu tarih "sözde" telgrafın içeriği ile çelişmektedir. Zira metinde:

"O mezarın tek taşına dokunursan **Kurtuluş Savaşı'nı** bırakır ordularımla aşağı inerim."

ifadeleri yer alıyor. 1926 yılında Kurtuluş Savaşı mı vardı? Kurtuluş Savaşı 11 Ekim 1922'de imzalanan Mudanya Mütarekesi ile fiilen, 24 Temmuz 1923'te imzalanan Lozan Antlaşması ile resmen sona ermiştir.

Kısaca bu iddianın aslı yoktur, saçma bir iddiadır.

Nevzat Yalçıntaş, bunu M. Kemal Atatürk'ü müslüman göstermek için uydurduklarını Kadir Mısıroğlu'na itiraf etmiş ve Kadir Mısıroğlu'da bunu televizyonda açıklamıştır. Nevzat Yalçıntaş'ın Kadir Mısıroğlu'nu yalanladığını da duymadık.

Söz konusu videoyu izlemek için şu linke tıklayınız:

https://www.facebook.com/photo.php?v=191797690907454

(Allahümme Salli Ala Seyyidina Muhammed Ve Ala Ali Seyyidina Muhammed.)

****

KAYNAKLAR:

[1] http://tr.wikipedia.org/wiki/Telgraf

[2] T.C. Resmî Gazete, 24 Aralık 1934, sayı 2888, sayfa 4565.

[3] Konya Ticaret Odası, Suudi Arabistan Krallığı Ülke Raporu, Etüd-Araştırma Servisi Ocak 2009, sayfa 1.

****
****
****

Kemal Atatürk'ün; "Padişahlar gizli içerdi, ben açık içiyorum!" sözü hakkında

Bilirsiniz, M. Kemal Atatürk bir yerde halka şöyle demiş: "padişahlar gizli içerdi. Ben açık içiyorum."

Bu olayı, M. Kemal Atatürk'ün hizmetçisi Cemal Granda hatıratında şöyle anlatıyor:

"Moda koyundayız... Sıcak bir yaz akşamı. Büyük bir kalabalık çevremizi sarmış. Halk, Atatürk'ü yakından görebilmek için toplanmış, birbirinin üstüne çıkıyor. Sakarya motorunu çağırdı:

- Rakı, şarap, ne varsa hepsini halka dağıt... Bana da bir şişe bırak. Dedi.

Ben de ne kadar içki varsa, orada bulunan herkese dağıttım. Yarım bardak kadar rakı kaldı. O sırada futbolcu Fazıl gelmişti. Kalanını da ona verdim. Çok sevindi:

- Gazi bize rakı verdi... Yaşasın be... Diye bağırmağa başladı. (...)"

Cemal Granda bu malumatı verdikten sonra, M. Kemal Atatürk'ün halka doğru kadehini kaldırarak şöyle konuştuğunu yazıyor:

- Vatandaşlarım… Buna rakı derler. Vaktiyle padişahlar gizli içerdi. Ben açık içiyorum.(...)"[1]

***

Kemalistler, M. Kemal Atatürk'ün bu davranışını takdir ediyorlar... Açık sözlüymüşte... Gizlisi saklısı yokmuşta... Vs. diyorlar. Nefslerine hoş geliyor tabi. Ne var ki mesele bu kadar basit değil. M. Kemal Atatürk'ün bu davranışı, milleti "ahlaksızlaştırmaktan" başka bir şey değildir.

Bir lider düşünün ki, kendi halkına rakı, şarap daha açık bir ifadeyle; "beyni uyuşturan, aklı örten" bir maddeyi içmeye teşvik ediyor. Binbir türlü rezalete, örneğin tecavüz, cinayet vs. gibi şiddet olaylarına sebebiyet veren bir şeyi millete dağıttırıyor.

Aslında olay bu kadarla da sınırlandırılamaz... Insanların yalnızca dünyasını değil, ahiretini de mahvetmektir bu.

Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

Nur Suresi
19 - "İnananlar arasında kötü söz ve davranışın yayılmasını arzulayan kimseler için dünyada da, ahirette de acı veren bir azab vardır. (Her şeyi) Allah bilir; siz bilmezsiniz."

Kendisi bira fabrikası kurmuştu, acaba onun reklamını mı yapıyordu? "Ben para kazanayımda millet sarhoş, ayyaş, serseri olmuş önemli değil" mantığı ile mi hareket ediyordu bilinmez.

Öte yandan, bazı Padişahlar şayet içki içiyordularsa; bunu "gizlemeleri" hem dünyevî, hemde uhrevî açıdan bakıldığında doğrudur. Halkın dünya ve ahiret saadeti için bu pisliğe bulaşmasını önlemekle beraber, bir kul olarak kendileri için günahlarını gizlemeleride zarurîdir.

Nitekim Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu:

"Ümmetimin hepsi affa mazhar olacaktır, günahı alenî işleyenler hariç. Kişinin geceleyin işlediği kötü bir ameli Allah örtmüştür. Ama, sabah olunca o: "Ey falan, bu gece ben şu şu işleri yaptım!" der. Böylece o, geceleyin Allah kendini örtmüş olduğu halde, sabahleyin, üzerindeki Allah'ın örtüsünü açar. İşte bu, günahı alenî işlemenin bir çeşididir." [Buharî, Edeb 60; Müslim, Zühd 52, (2990).]

Gördüğünüz gibi, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) beyanıyla sabittir ki, insan işlediği kötü bir ameli alenîleştirmemelidir, aksi takdirde affa mazhar olamayacağı bildirilmiştir.

M. Kemal Atatürk, bir yandan halkı bu pisliği içmeye teşvik ederken, diğer yandan kendi günahını alenîleştirmektedir.

Acaba M. Kemal Atatürk, "Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler ve meczuplar memleketi olamaz" derken, "Türkiye Cumhuriyeti ayyaşlar, sarhoşlar, serseriler ve züppeler memleketi olacak" mı demek istedi? Böyle bir nesil mi tasavvur ediyordu?

Neyse...

Bu arada, demek ki Kazım Karabekir Paşa'nın söyledikleri de doğruymuş... M. Kemal Atatürk'ün kendisine şöyle dediğini yazmıştı hatıratında:

"Dini ve namusu olanlar kazanamazlar, fakir kalmaya mahkûmdurlar. Böyle kimselerle memleketi zenginleştirmek mümkün değildir. Onun için önce din ve namus telâkkisini kaldırmalıyız. Partiyi, bunu kabul edenlerle kuvvetlendirmeli ve bunları çabuk zengin etmeliyiz. Bu suretle kalkınma kolay ve çabuk olur.."[2]

Böyle birisi kesinlikle benim ATA'm olamaz. Biz, iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmakla mükellefiz, dolayısıyla kötülüğe teşvik edenler benim ATA'm olamaz.

Al-i Imran Suresi
110 - "Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten vazgeçirmeğe çalışır ve Allah'a inanırsınız.(...)"

Son olarak şu Ayeti yazalım:

Maide Suresi
90 - "Ey iman edenler! İçki, kumar, dikili taşlar (putlar) ve fal okları şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki, kurtuluşa eresiniz."

***

Bu yazıyı okuduktan sonra altta bağlantısını vermiş olduğum videoyu izlemenizi şiddetle tavsiye ederim:

https://www.facebook.com/video/video.php?v=143239962429894

****

KAYNAKLAR:

[1] Atatürk'ün uşağının gizli defteri, Turhan Gürkan, Istanbul 1971, Fer Yayınları, sayfa 186.

[2] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 83, 84.

****
****
****

M. Kemal'i savunanların iddialarına Reddiye / Cevap

Bu çalışmamızda M. Kemal Atatürk'ün;

"Fakat, bu prensipleri, gökten indiği sanılan kitapların dogmaları ile asla bir tutmamalıdır. Biz, ilhamlarımızı, gökten ve gayipten değil doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz."

şeklindeki TBMM'nde yaptığı konuşmanın Islam'a aykırı olmadığını savunmak adına; kendi tabirleri ile "müslüman ama laik" (nasıl oluyorsa artık) bizim tabirimizle de "gaflet uykusunda" olan kardeşlerimizin ortaya attıkları iddialara, Allah'ın (celle celaluhu) lütfu ve keremiyle cevap verilecektir.

Bu arada Video daki bir ayrıntıya değinelim... M. Kemal yaptığı konuşmada elini masonlar gibi göğsüne koymaktadır. Özellikle bu konuşmasında böyle bir hareket yapması ilginç...

****

--- 1. IDDIA:

Bu video montaj.

--- CEVABIMIZ:

Görüntülerin montaj olması düşünülemez. Çünkü bu sözler Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde söylenmiştir, dolayısıyla tutanaklara geçmiştir. Meclis zabıtlarına bakılırsa, video da söylenen sözlerin aynısı zabıtlarda da görülebilir:

Bakınız:

"M. Kemal Atatürk DEVRE : V Ictima : 3 TBMM ZABIT CERIDESI CILD : 20 Birinci inikad 1 - XI - 1937 Pazartesi Büyük Millet Meclisi Kütüphanesi"

****

--- 2. IDDIA:

Kuran; "Kitap" olarak "birden" inmediğine göre, Atatürk'ün kast ettiği Kuran değildir.

--- CEVABIMIZ:

Kuran'ın "birden" bir "kitap" halinde indirilmesi ile 23 yılda peyder pey indirilmesi arasında bu açıdan bir fark yoktur. Burada kavramlar üzerinden tartışma yapmıyoruz... Şayet öyle olsaydı, bir yazarın; "ben bir kitap yazdım" demesi mümkün olmazdı. Zira yazar önce sayfalara yazmıştır, akabinde bir takım işlemlerden geçtikten sonra matbaada basılır, cilt haline getirilir vs.

Bir yazarın, "ben sayfalar yazdım" ve sonra "onları kitap halinde sattık" dediği duyulmuş mudur? Biraz ciddi olmakta fayda var.

Bu söylediklerimizi Kuran-ı Kerim de teyid etmektedir:

Bakara Suresi
185 - "O Ramazan ayı ki, insanları irşad için, hak ile batılı ayıracak olan, hidayet rehberi ve deliller halinde bulunan **Kur'ân onda indirildi.** Onun için sizden her kim bu aya şahit olursa onda oruç tutsun. Kim de hasta, yahut yolculukta ise tutamadığı günler sayısınca diğer günlerde kaza etsin. Allah size kolaylık diler zorluk dilemez. Sayıyı tamamlamanızı, size doğru yolu gösterdiğinden dolayı Allah'ı tekbir etmenizi ister. Umulur ki şükredersiniz."

Ankebut Suresi
47 - "(Resulüm!) İşte sana (önceki kitapları tasdik eden) bu **kitabı indirdik.** Onun için, kendilerine kitap verdiklerimiz ona iman ediyorlar. Şunlardan da ona iman eden nice kimseler vardır. Ayetlerimizi ancak kâfirler bile bile inkâr eder."

****

--- 3. IDDIA:

Allah "gökte" midir ki Kuran "gökten" inmiş olsun? Oysa M. Kemal "gökten" inen kitaplar diyor. Allah "gökte" olmadığına göre, Kuran da "gökten" inmemiş sayılır... Yani M. Kemal Kuran'ı kastetmemiştir.

--- CEVABIMIZ:

Cenab-ı Hak, "gökten" yağmur indirdiğini Kuran'da beyan ediyor, bu durumda "size göre" Allah (celle celaluhu) "gökte" midir?

Sözkonusu Ayet'e bakalım:

Rum Suresi
24 - "Yine O'nun âyetlerindendir ki, size hem korku ve hem de umut vermek için şimşeği gösteriyor. Ve **gökten bir su indiriyor** da onunla yeryüzüne ölümünden sonra hayat veriyor. Şüphesiz ki bunda aklını kullanacak bir kavim için nice ibretler vardır."

Aynı şekilde Kuran'ın "gökten" indirilmiş olması, Allah'ın (celle celaluhu) "gökte" olduğu anlamına gelmez. Allah (subhanehu ve te'ala) "Subhan"dır, yani herşeyden, zamandan ve mekandan münezzehtir.

Zaten M. Kemal Atatürk'ün video da söyledikleri ile yaptıkları örtüşüyor. Rabbimizin hükümlerini almak yerine, bizzat kendi tabiri ile "doğrudan doğruya hayattan" almıştır... Yani, kendi arzu ve hevesine uymuştur. Oysa bir müslümandan beklenen, Allah'ın (azze ve celle) kanunlarına uymasıdır.

Nitekim "Taha" Suresi'nde Alemlerin Rabbi şöyle buyuruyor:

16 - "Sakın kıyamete inanmayıp, kendi heva ve hevesine uyan kimse seni, ona iman etmekten alıkoymasın; sonra helak olursun."

Neticede M. Kemal Atatürk'ün; "Gökten indiği sanılan..." demesiyle, Kuran'ın Allah (azze ve celle) katından olduğuna "iman" etmediği ortaya çıkıyor.

"Bize ne, iman etmezse etmesin" demekte yersiz, zira dinimize göre bu nokta da çok önemlidir...

Şöyle ki:

Laiklik; Kuran'ın Rabbimizin katından olduğuna **iman etmeyen birisi tarafından** müslüman bir millete dayatılmıştır. "Bu düşüncede olan birisinin kurduğu sistem" bizi yönetiyor. Bu düşünce esasına dayalı bir yönetimin; Rus, yunan ve ingiliz yönetimlerinden, bayrağı "haç" olan yönetimlerden ne farkı var?

Bir müslümanın bu düşünce yapısında olan birisinin yönetimi ve düzeni altında yaşaması nasıl düşünülebilir? Asla düşünülemez... Aynı zamanda şu sebeple de dinimizin onaylamadığı bir husustur bu;

"Nisa Suresi"nde Rabbimiz şöyle buyuruyor:

59 - "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere de itaat edin ve **sizden olan emir sahibine** de itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz; Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resulüne arz edin. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir."

Ayet-i Kerime'de "sizden olan emir sahibine itaat edin" buyuruluyor... Yani, "müslüman olan" emir sahiplerine uymak ile mükellefiz. Müslüman olmayana itaat olunmaz... Kuran'ın Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) indirilmesinin bir "sanıdan" ibaret olduğunu ifade eden birisine nasıl müslüman denir ?

Işte biz, Islam nizamına uygun bir yönetim ve sistem istiyoruz. Bunu da ancak Kuran'ın Allah (celle celaluhu) katından olduğuna iman eden bir müslümanın sağlayacağını düşünüyoruz. Bir müslümanın, kendi kitabı olan "Kuran" ile yönetilmek istemesinden daha doğal ne olabilir?

Bir müslüman, nasıl olurda Kuran ile yönetilmek istemez?

Al-i Imran Suresi
23 - Kendilerine Kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? **Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin** diye çağrılıyorlar da onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar işte böyle arka dönenlerdir.

Bakara Suresi
170 - Onlara: "Allah'ın indirdiğine uyun." dendiği vakit de: "Yok, ATA´larımızı neyin üzerinde bulduysak ona uyarız." dediler. Ya ATA´ları bir şeye akıl erdiremez ve doğruyu seçemez idiyseler de mi onlara uyacaklar?

Nisa Suresi
61 - Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Peygambere gelin!" denince, münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün ŞOK el yazıları !!! (Türk Tarih Kurumu Basımevi)

ATATÜRK KÜLTÜR, DİL VE TARİH YÜKSEK KURUMU
TÜRK TARİH KURUMU YAYINLARI
XVI. DİZİ – Sa. 9²

MEDENÎ BİLGİLER
VE
M. KEMAL ATATÜRK'ÜN EL YAZILARI

Prof. Dr. A. ÂFETİNAN

3. Baskı

TÜRK TARİH KURUMU BASIMEVİ – ANKARA
1998

Bakmadan önce okuyunuz: Muhalif olacak arkadaşlar ve inanamayan arkadaşlar için, bu raporların M. Kemal Paşa'ya ait olduğunun resmi devlet raporunun bulunduğunu ve Afet Inan'ın "Medeni Bilgiler" adlı eserinde de mahfuz olduğunu hatırlatmak isteriz. Aynı zamanda Doğu Perinçek de, 2000'e Doğru dergisinde yayınlamıştır. Yani kimse "bunlar uydurma" demesin! Ayrıca, "o olmasaydı" ile başlayıp ".....olurdu" ile biten cümleler de kurmayınız. Zira bu, vaki olmasını derpiş ettiğiniz durumu, kendi eşrafınıza olan güvensizliğinizden kaynaklandığını gösterir.

"ATATÜRK VE ALLAH" DAVASI

Atatürk'ün elyazıları doğrulandı

ADTYK Atatürk Araştırma Merkezi'nin 2. Asliye Ceza Mahkemesi'ne gönderdiği yazıda, 2000'e Doğru'nun 8. sayısında yer alan belgelerin aslına uygun olduğu belirtildi. Ancak Cumhurbaşkanlığı Kütüphanesi'nde bulunan, Atatürk'ün kenar notlarını içeren metin gönderilmedi.

Atatürk ve Allah

ATATÜRK'ÜN EL YAZISIYLA ALLAH'IN DOĞUŞU

Atatürk'ün Kemalizmin resmi tarih tezlerini içeren Türk Tarihinin Ana Hatları adlı kitabın ilk daktilo taslağına yazdığı değişiklik ve eklerden bir sayfa (1930).

AKDTYK "Belgeler Atatürk'ün yazısı..."

Atatürk hakkındaki belgeler doğrulandı

Yakın Tarih Ansiklobedisi
Yeni Nesil 2. Baskı Şubat 1990 İstanbul s. 87

Orijinal belge, Anıtkabir Kütüphanesi'nde.

Fotokopisi, Türk Tarih Kurumu'nda, Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Askeri Tarih ve Stratejik Etüdler Başkanlığı'nda ve *Aydınlık* gazetesi arşivinde.

Atatürk'ün Elyazısı

El Yazısının Metni

Masum ve cahil insanları, yüzlerce allaha taptırmak, veya, allahları, muay... toplamak ve en nihayet bir allah kabu..., siyasetin doğurduğu neticelerdir.

Hangi mabedin Hükümdarı, dolayısile papasları, kuvetlenir ve diğer mabetlere hakim olursa, O mabedin papasları kendi allahlarının büyüklüğünü tanıtmaya, diğer allahları ehemiyetten düşürmeye çalışırlardı. Netekim, Tinis hanedanından I inci Pepi'nin yaptırdığı Menfis (Memphis), payitahat olunca, burası için yeni ve en büyük bir allah lazımdı. Tinis papasları bunun çaresini buldular. Tinisin (Helyopolis) mahalli allahı, insan şeklinde temsil edilen atom (Ataum = ammon) idi. Fakat, bu ilah, bütün mısırlıların gözünü dolduramazdı. Umumiyetle, mısırda, güneşe mensup bir allaha tapınmağa alışılmıştı.

Doğu Perinçek, Kemalist Devrim 2 Din ve Allah
Kaynak Yayınları 5. Basım İstanbul, Aralık 1996 sh. 207

9. Din birliğinin de bir
millet teşkilinde müessir
olduğunu söyleyenler vardı;
fakat biz, bizim gözümüz
~~bizim önündeki~~ önündeki
türk milleti tablosunda bunun
aksini görmekteyiz.
türkler arapların dinini kabul
etmeden evvel de büyük bir
millet idi, arap dinini kabul
ettikten sonra, bu din ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~, ne arapların, ne
aynı dinde bulunan acemlerin,
ve nede mısırlıların ve sairenin
türklerle birleşip bir millet
teşkil etmelerine hiç bir
tesir etmedi. bilakis, türk
milletinin milli rabıtalarını
gevşetti; milli hislerini, milli
heycanini ~~[illegible]~~ uyuşturdu. bu pek
tabii idi. Çünkü Hz Muhammedin
kurduğu dinin gayesi, bütün

DİN VE MİLLET

Din birliğinin de bir millet teşkilinde müessir olduğunu söyleyenler vardır. Fakat biz, bizim gözümüz önündeki türk milleti tablosunda bunun aksini görmekteyiz.

Türkler araplarm dinini kabul etmeden evvel de büyük bir millet idi. **Arap dinini kabul ettikten sonra,** bu din, ne arapların, ne aynı dinde bulunan acemlerin ve ne de mısırlıların vesairenin türklerle birleşip bir millet teşkil etmelerine hiçbir tesir etmedi. **Bilakis, türk milletinin milli rabıtalarını gevşetti; milli hislerini, milli heyecanını uyuşturdu. Bu pek tabii idi. Çünkü, Muhammed'in kurduğu dinin gayesi, bütün...**

Prof. Dr. Afet İnan, Medeni Bilgiler ve Atatürk'ün Elyazıları, Sh. 364

milliyetlerin fevkinde şamil
bir arap milliyeti siyasetine
müncer oluyordu. bu arap
fikri, ~~[illegible]~~ Ümmet kelimesi
ile ifade olundu. Hz Muhamme-
din dinini kabul edenler, kendi
lerini unutmaga, hayatlarini
allah kelimesinin, her yerde
yükseltilmesine hasr etmeğe
mecburdular. bununla bera-
ber, allaha kendi milli lisa-
nında değil, allahın arap kav-
mine; ~~[illegible]~~ gönder-
~~[illegible]~~ diği arapça kitapla
ibadet ve münacatta bulu-
nacaktı. Arapça öğrenme-
dikçe, allaha ne dediğini
bilmeyecekti. Bu vaziyyet
karşısında türk milleti ~~[illegible]~~ bir
çok asırlar, ne yaptığını,
ne yapacağını bilmeksizin,
adeta, bir kelimesinin

(15)

...milliyetlerin fevkinde şamil **bir arap milliyeti siyasetine müncer oluyordu.** Bu arap fikri, *Ümmet* kelimesi ile ifade olundu. Muhammedin dinini kabul edenler, kendilerini unutmağa, hayatlarını allah kelimesinin, her yerde yükseltilmesine hasretmeğe mecburdurlar. Bununla beraber, allaha kendi milli lisanında değil, allahın arap kavmine, gönderdiği arapça kitapla ibadet ve münacatta bulunacaktı. Arapça öğrenmedikçe, allaha ne dediğini bilmeyecekti. Bu vaziyyet karşısında **türk milleti bir çok asırlar, ne yaptığını, ne yapacağını bilmeksizin, adeta, bir kelimesinin.**

manasini bilmediği halde
Kurani ezberlemekten
beyni sulanmış, hafızla
ra döndüler. başlarına
geçe bilmiş, olan haris ser-
darlar, türk milletince, karışık
cahil Hocalar
ağziyle, ateş ve azap ile
müdhiş bir muamma
halinde kalan, dini, hırs
ve siyasetlerine alet
ittihaz ettiler. bir taraftan
arapları zorla emirleri
altına aldılar, bir tarafta
avrupada, allah kelimesini
ilası parulası altında,
hıristiyan milletlerini idarele
altına geçirdiler, fakat onların
dinlerine ve milliyetlerine
ilişmeği düşünmediler.
ne onları ümmet yaptılar

Medeni Bilgiler, s. 366.

(16)

manasını bilmediği halde Kuran'ı ezberlemekten beyni sulanmış, hafızlara döndüler. Başlarına geçebilmiş olan haris serdarlar, türk milletince, karışık, cahil hocalar ağziyle, ateş ve azap ile müdhiş bir muamma halinde kalan, **dini, hırs ve siyasetlerine alet ittihaz ettiler.** Bir taraftan arapları zorla emirleri altına aldılar, bir taraftan Avrupada, allah kelimesinin ilâsı [yüceltilmesi] parulası altında, hıristiyan milletlerini idareleri altına geçirdiler, fakat onların dinlerine ve milliyetlerine ilişmeyi düşünmediler.

Ne onları ümmet yaptılar,

ne onlarla birleşerek (17)
bir kuvvetli millet yaptılar
mısırda, belirsiz bir adamı
halifedir diye yok ettiler,
hırkasıdır diye bir palas
pareyi, hilafet alameti ve imtiyazı olarak
altın sandıklara koydular.
halife oldular. gâh şarka
gâh garba veya her tarafa
birden saldıra saldıra türk milletini
allah için, peygamber için
topraklarını, menfaatlerini
benliğini unutturacak
allaha mütevekkil kılacak derin
bir gaflet ve yorgunluk
beşiğinde uyuttular
milli duyguyu boğan, fani dünya
ya kıymet verdirmeye, sefalet
zaruretler, felaketler his
olunmaya başlayınca,
o asıl Hakiki saadeti o öldükten
sonra ahirette kavuşacağını
vat ve temin eden dini akide

Medeni Bilgiler, s. 367.

(17)

ne onlarla birleşerek bir kuvvetli millet yaptılar. **Mısırda, belirsiz bir adamı halifedir diye yok ettiler, hırkasıdır diye bir palaspareyi,** hilâfet alemeti ve imtiyazı olarak altın sandıklara koydular, halife oldular. Gâh şarka, gâh garba veya her tarafa birden saldıra saldıra **Türk milletini allah için, peygamber için topraklarını, menfaatlerini, benliğini unutturacak, allaha mütevekkil kılacak derin bir gaflet ve yorgunluk beşiğinde uyuttular.** Milli duyguyu boğan, fani dünyaya kıymet verdirmeyen, sefaletler, zaruretler, felaketler his olunmaya b ıl hakiki saadete öldükten sonra ahirette kavu ve temin eden dini akide

Atatürk'ün Elyazısı

ve dini his, millet uyandığı
zaman onun şu acı hakikati görmesine
mani olmadı. Bu feci manzara
karşısında kalanlara, kendileri-
den evvel ölenlerin, ahiretteki
saadetlerini düşünerek veya
bir an evvel ölüm niyaz ederek
ahiret hayatına kavuşmak telkin
eden din hissi; dünyanın acılı
duyulan tokatiyle, derhal
türk milletinin vicdanın-
daki çadırını yıktı, davetli-
leri, türk düşmanları olan
arap çöllerine gitti.
türk vicdanı umumisi,
derhal, yüzlerce asırlık kudret
ve küşayişiyle, büyük
heycanlarla çarpıyordu.
ne oldu? türkün milli
hissi, artık ocağında ateş-
lenmişti; Artık türk, cenneti
değil, eski büyük türk cedlerinin
mukaddes miraslarının

Medeni Bilgiler, s. 368.

(18)

ve dini his, millet uyandığı zaman onun şu acı dikkati görmesine mani olmadı. Bu feci manzara karşısında kalanlara, kendilerinden evvel ölenlerin, ahiretteki saadetlerini düşünerek veya bir an evvel ölüm niyaz ederek ahiret hayatına kavuşmak telkin eden din hissi; dünyanın acısı duyulan tokatıyle derhal Türk milletinin vicdanındaki çadırını yıktı, davetlileri, türk düşmanları olan arap çöllerine gitti. Türk vicdanı umumisi, derhal, yüzlerce asırlık kudret ve küşayişiyle [açıklıkla, ferahlıkla], büyük heycanlarla çarpıyordu. Ne oldu? Türkün milli hissi, artık ocağında ateşlenmişti. **Artık türk, cenneti değil, eski, hakiki büyük türk cedlerinin mukaddes miraslarının,**

Atatürk'ün El Yazısı

Hürriyet

Hürriyet, insanın, düşündü-
ğünü ve dilediğini [illegible]
[illegible]
[illegible]
mutlak olarak yapabilmesi-
dir.
Bu tarif, Hürriyet kelimesinin
en geniş manasıdır.
İnsanlar, bu manada, hürri-
yete, hiç bir [illegible] zaman sahip
olmamışlardır ve olamazlar.
Çünkü, malumdur, ki insan,
tabiatın mahlukudur. Tabiatın
kendisi dahi, mutlak hür
değildir; kâinatın kanunlarına
tabidir. Bu sebeble, insan
ilk önce, tabiat içinde, tabiatın
kanunlarına, şartlarına,
sebeplerine, âmillerine bağlı-
dır. Mesela, dünyaya gelmek
veya gelmemek, insanın elin-
de [illegible] olmamıştır ve
değildir. İnsan, dünyaya geldik-
ten sonra da, daha ilk anda,
tabiatın ve bir çok mahlukatın
zebunudur. Himaye edilmeye,
beslenmeye, [illegible] büyütül-

Medeni Bilgiler, s. 450.

DİN VE ÖZGÜRLÜK

1

Hürriyet

Hürriyet, insanın, düşündüğünü ve dilediğini mutlak olarak yapabilmesidir.

Bu tarif, hürriyet kelimesinin en geniş manasıdır. İnsanlar, bu manada, hürriyete hiç bir zaman sahip olmamışlardır ve olamazlar. **Çünkü, malumdur ki, insan tabiatın mahlukudur.** Tabiatın kendisi dahi, mutlak hür değildir, kâinatın kanunlarına tabidir. Bu sebeble insan ilk önce, tabiat içinde, tabiatın kanunlarına, şartlarına, sebeplerine, âmillerine bağlıdır. Mesela, dünyaya gelmek veya gelmemek, insanın elinde olmamıştır ve değildir. İnsan, dünyaya geldikten sonra da, daha ilk anda, tabiatın ve birçok mahlûkların zebunudur. Himaye edilmeye, beslenmeye, bakılmaya, büyütülmeye muhtaçtır.

Medeni Bilgiler, s. 451.

2

İpditai insanların, tabiatın her şeyinden, gök gürültüsünden, geceden, taşan bir nehirden ve vahşi hayvanlardan ve hatta birbirlerinden korktuklarını biliyoruz. İlk his ve düşüncesi korku olan insanın her düşünce ve dileğini mutlak surette yapmağa kalkışmış olması düşünülemez.

İptidai insan kümelerinde, ata korkusu ve nihayet, büyük kabile ve kavimlerde, ata korkusu yerine kaim olan **allah korkusu, insanların kafalarında ve hareketlerinde hesapsız memnular yaratmıştır.** Memnular ve hurafeler üzerine kurulan bir çok adetler ve ananalar, insanları düşünce ve harekette çok bağlamıştır. O kadar ki, düşünce ve hareket serbestisi gibi bir hak mefhumu malum olmamıştır.

Cemaatların başına geçebilen adamlar, cemaatı Allah namına idare ederdi

4

Muhammedin menşei

Muhammedin aile ve Atalarına ait bütün malûmat Tarihi olmaktan ziyade efsanevîdir. Peygamber zamanında bu malûmat yoktu; bunlar sonradan icat olunmuştur.

Arapların aile şecerelerinin tutulması usulü Halife Ömer zamanında başlamıştır. Bu usul bir takım düzme şecerelerin uydurulmasına yol açtı. **Hakikatta, Muhammedin menşei hakkında pek az şey bilinmiştir, okadar ki onun asıl ismi dahi malûm olmamıştır; Muhammet, Peygamberin ismi değil, lakabıydı.**

Peygamberin cetleri hakkındaki malûmat dahi tarihi vesikalara uymaz. **Araplar, Peygamberin İbrahim neslinden geldiğini ispata çalıştılar;** Araplar bu suretle bütün

Doğu Perinçek Atatürk Din ve Lâiklik Üzerine
2. Basım, Kaynak Yayınları İstanbul, Aralık 1997 Sh. 145.

(9)

Kuranda öğrendiğimize göre, **Muhammet** **hiç değişmeden yaşamış bir insan değildi;** o da hayat ve Hadiselerin zaruri icapları karşısında adeta **hergün değişmiştir.**

Muhammet, iptida allahın resulüyüm diyerek ortaya çıkmamıştır; bunu düşünmemiştir. Bu düşünce, senelerce mücadele ettikten ve fikirlerini neşreyledikten sonra kendisinde hasıl olmuştur.

asıl meselenin Hal noktası şurdadır:

Bütün iptidai kavimlerde olduğu gibi Araplarda da, şairlerin akıl erdirmedikleri kuvetlerden ilham aldıklarına inanırlardı. Bu kuvetler Araplar için Cinler idi. Cinler, güya kâhinlere de kâyıptan haber vermek

Atatürk Din ve Laiklik Üzerine Doğu Perinçek
Kaynak Yayınları 2. Basım, İstanbul, Aralık 1997. s. 155.

****

Ilimhazinem.com sitesinden alıntılanmıştır.

KAYNAK: M. Kemal Atatürk'ün El Yazıları "Medeni Bilgiler", Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1998.

****
****
****

Milletimiz Kuran'dan tiksinir mi haşa ? Peki M. Kemal ne diyor?

Milliyet.com.tr

Sık Kullanılanlara Ekle | Açılış Sayfası Yap | Sitene Ekle | İletişim | Kurumsal

Milliyet Online | Blog | Emlak | Arabam | İnsan Kaynakları | Cumartesi | Pazar | Ege | Seri

Arşiv Arama ARA | » Detaylı Arama

Haber İndeksi | Arşiv | Haberci | Üyelik | Bülten | Hızlı Erişim

SON DAKİKA | ANA SAYFA | YAZARLAR | SİYASET | EKONOMİ | FİNANS | DÜNYA | SPOR | GÜNCEL | YAŞAM | MAGAZİN | ASTROLOJİ | HAVA DURUMU | OMBUDSMAN | ÇİZERLER | Bilim ve Teknoloji | Kültür ve Sanat | Eğitim | TV Rehberi

YAŞAM

Atatürk'le ABD'li elçinin gizli kalmış din sohbeti

Atatürk'ün, 1932-1933'te Türkiye'de görev yapan ABD Büyükelçisi Charles H. Sherrill'le yaptığı 'dinle ilgili' söyleşi ilk kez yayımlandı

İSTANBUL Milliyet

A YEAR'S EMBASSY TO MUSTAFA KEMAL
CHARLES H. SHERRILL

Atatürk'ün, biyografisini yazan ABD Büyükelçisi Charles H. Sherrill'e 1933'te açıkladığı "dinle ilgili" düşünceleri ilk kez yayımlandı. Söyleşide, Sherrill'in kitabına almayıp rapor olarak ABD Dışişleri'ne gönderdiği açıklamalar yer aldı. 1932-1933 yıllarında Ankara'da görev yapan Sherill'in hazırladığı rapor, ilk kez araştırmacı yazar Rıfat N.Bali'nin hazırladığı makalede yayımlandı. Radikal'de dün yayımlanan raporda,Atatürk'ün çocukluğuyla ilgili olarak şunlar kaydedildi:
"Galiba, 6 ve 7 yaşındayken annesi onu bir sıbyan mektebine göndermek istiyordu. Burada öğretmen Kuran dersleri de verecekti. Bu, uzun Arapça bölümleri ezberlemek demekti. Diğer yandan babası oğlanın din eğitiminin verilmediği laik bir mektebe gitmesini istiyordu.

M. Kemal, "Türk halkının uzun zamandan beri ezberden okuduğu bazı Arapça duaların gerçek manasını anladığı zaman tiksineceğini" söylüyor

(Dikkatinizi çekeriz sözkonusu eser ilki 1934 yılında Atatürk yaşarken, üç kez Türkçeye çevrildi ve M. Kemal müdahale etmedi... Demek oluyor ki bunları gerçekten M. Kemal söyledi. Ayrıca "Radikal" ve "Milliyet" Gazetesi'nde de yayınlandı... Ben Milliyet Gazetesi'nde yayınlanan haberin resmini çektim ve buraya yükledim.)

****

Atatürk'ün din hakkındaki görüşlerine ışık tutacak yeni bir belge ortaya çıktı. 1932-1933 yıllarında Ankara'da görev yapan ABD Büyükelçisi Charles H. Sherrill'in hazırladığı ve Atatürk'ün kendi ağzından dinle ilgili görüşlerini içeren rapor ilk kez Toplumsal Tarih dergisinde araştırmacı yazar Rıfat N. Bali'nin hazırladığı yazıda yayımlandı.

Büyükelçi, Ankara'da görev süresi boyunca Atatürk ile yaptığı görüşmelere ve gözlemlere dayanarak "A Year's Embassy to Mustafa Kemal" adlı bir kitap hazırlamıştı. Eser ilki, **1934 yılında Atatürk yaşarken**, üç kez Türkçeye çevrildi. Kitabın en ilginç bölümü Atatürk'ün dine bakışını içeren kısımdı. Bu bölümde yazar, Atatürk'le yaptığı uzun bir mülakata yer vermiş ancak Atatürk'ün sözlerinin bir kısmını kitaba almamış bunu da "Din konusundaki şahsi görüşleri hususunda söylediklerinin tamamını burada vermek hiç doğru olmaz" satırlarıyla dile getirmişti.

Ancak Sherill, kitaba sadece bir bölümünü aldığı görüşmeyi özetleyerek bir rapora döktü ve ABD Dışişleri Bakanlığı'na gönderdi. ABD Dışişleri Arşivi'ndeki bu raporu, Rıfat N. Bali Türkçeye çevirip Toplumsal Tarih'e yazdı. Aşağıda, raporun tam metni yer alıyor.

ABD BÜYÜKELÇİLİĞİ
Sayı:423
Ankara, 17 Mart 1933
Konu: Türkiye'de din
MÜNHASIRAN MAHREM
Saygıdeğer Hariciye Vekili
Washington
(...)

Arapça neden yasaklandı?

"Türk halkının uzun zamandan beri ezberden okuduğu bazı Arapça duaların gerçek manasını anladığı zaman tiksineceğini söylüyor.
Kuran'dan alınan Arapça bir bölüm okudu. Bu surede Hz.Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası ile amca kızının yaptıkları bir şeyden ötürü cehenneme gidecekleri yazıyor. (Tebbet Suresi)

'Düşünen bir Türkün böylesi bir duayı okumaktan elde edeceği dini ilhamı veya dine ilgi göstermesini tahayyül edebilir misin?' dedi.

Bu fikrini geliştirdikçe ben de gitgide Kuran'ın Türkçe okunmasını teşvik etmesinin sebebinin Kuran'ın Türkler arasında gözden düşmesi olduğu neticesine varıyorum. Daha sonra umumi ve şaşırtıcı bir beyanda bulunarak Türk halkının gerçekte hiçbir şekilde dindar olmadığını, aralarından camilere giden az sayıda kişinin alışkanlıktan veya yüksek sesle söylenen duaların cezbine kapılarak camiye gittiğini ileri sürdü."

****

KAYNAK: ABD BÜYÜKELÇİLİĞİ, Sayı: 423, Ankara, 17 Mart 1933, Konu: Türkiye'de din, MÜNHASIRAN MAHREM, Saygıdeğer Hariciye Vekili, Washington.

ABD Dışişleri Arşivi'ndeki bu raporu, Rıfat N. Bali Türkçe'ye çevirip "Toplumsal Tarih"e yazdı. Ayrıca Milliyet Gazetesi'nde haber olarak yayınlandı, bakınız: Milliyet, 7 Eylül 2006.

****
****
****

M. Kemal Atatürk Ahiret'e inanmıyor mu? (Söylev'den)

(Felsefe yerine Kur'an-ı Kerim okusaydı, kendisi hakkında daha hayrlı olabilirdi.)

M. Kemal'i sevenler aman dikkat: "Kişi sevdiği ile haşrolunur."

Evvela konuya geçmeden önce bir izah yapmakta fayda var.

M. Kemal Atatürk'ün inancı bizi neden ilgilendiriyor, önce bunun cevabını verelim.

"Taha" Suresi'nde Alemlerin Rabbi şöyle buyuruyor:

16 - "Sakın kıyamete inanmayıp, kendi heva ve hevesine uyan kimse seni, ona iman etmekten alıkoymasın; sonra helak olursun."

M. Kemal Atatürk'ün, (altta göreceksiniz) ; "Ahiret'e inanmadığını" söylemesiyle "iman" etmediği ortaya çıkıyor.

"Bize ne, iman etmezse etmesin" demekte yersiz, zira dinimize göre bu nokta çok önemlidir...

Şöyle ki:

Laiklik; man etmeyen birisi tarafından müslüman bir millete dayatılmıştır. "Bu düşüncede olan birisinin kurduğu sistem" bizi yönetiyor. Bir müslümanın bu düşünce yapısında olan birisinin yönetimi ve düzeni altında yaşaması nasıl düşünülebilir? Asla düşünülemez... Aynı zamanda şu sebeple de dinimizin onaylamadığı bir husustur bu;

"Nisa Suresi"nde Rabbimiz şöyle buyuruyor:

59 - "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere de itaat edin ve **sizden olan emir sahibine** de itaat

edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz; Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resulüne arz edin. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir."

Ayet-i Kerime'de "sizden olan emir sahibine itaat edin" buyuruluyor... Yani, "müslüman olan" emir sahiplerine uymak ile mükellefiz. Müslüman olmayana itaat olunmaz.

Işte biz, Islam nizamına uygun bir yönetim ve sistem istiyoruz. Bunu da ancak iman eden bir müslümanın sağlayacağını düşünüyoruz. Bir müslümanın, kendi kitabı olan "Kuran" ile yönetilmek istemesinden daha doğal ne olabilir?

****

****

Şimdi gelelim konumuza...

M. Kemal Atatürk şöyle diyor:

Vaktiyle kitaplar karıştırdım. Hayat hakkında filozofların ne dediklerini anlamak istedim. Bir kısmı her şeyi kara görüyordu. "Mademki hiçiz ve sıfıra varacağız, dünyadaki geçici ömür esnasında neşe ve mutluluğa yer bulunamaz" diyorlardı.

Başka kitaplar okudum, bunları "daha akıllı adamlar" yazmışlardı. Diyorlardı ki: "Mademki sonu nasıl olsa sıfırdır, bari yaşadığımız sürece şen ve keyifli olalım."

Ben kendi karakterim itibariyle ikinci hayat anlayışını tercih ediyorum, fakat şu kayıtlar içinde:

Bütün insanlığın varlığını kendi şahıslarında gören adamlar mutsuzdurlar. Besbelli ki, o adam birey sıfatıyla mahvolacaktır. Herhangi bir şahsın yaşadıkça memnun ve mesut olması için lazım gelen şey; kendisi için değil, kendisinden sonra gelecekler için çalışmaktır. Makul bir adam, ancak bu şekilde hareket edebilir. Hayatta tam zevk ve mutluluk, ancak gelecek kuşakların şerefi, varlığı ve mutluluğu için çalışmakta bulunabilir.

***

KAYNAK: Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, 17 Mart 1937, cild 2, sayfa 280, 281.

Ayrıca bakınız: Ulus gazetesi, 20 Mart 1937.

****

Oysa Allah (celle celaluhu) Ahiret'e inanmayanlar hakkında aşağıdaki ve benzer birçok ayet vahyetmiştir:

Nisa Suresi
36 - Ey iman edenler! Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği Kitab'a, ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse sapıklığın en koyusuna düşmüş olur.

***

Ankebut Suresi
20 - De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın da, Allah ilk baştan nasıl yaratmış bakın. İşte Allah bundan sonra (aynı şekilde) ahiret hayatını da yaratacaktır." Gerçekten Allah her şeye kadirdir.

***

Araf Suresi
147- Âyetlerimizi ve ahiretteki karşılaşmayı inkâr edenlerin amelleri hepten boşa gitmiştir. Çekecekleri ceza kendi yaptıklarından başkası mı olacaktır?

***

Hud Suresi

19 - Onlar ki, Allah yolundan döndürmeye çalışırlar ve o yolu eğri büğrü yapmak isterler. Üstelik onlar, evet onlar ahirete de inanmazlar.

***

Nahl Suresi
22 - İlâhınız bir tek ilâhtır. Bununla beraber ahirete inanmayanların kalbleri inkârcı, kendileri de böbürlenen kimselerdir.

***

Mü'minun Suresi
74 - Fakat ahirete inanmayanlar ise, ısrarla yoldan çıkmaktadırlar.

***

Neml Suresi
4 - Şüphesiz biz, ahirete inanmayanların işlerini kendilerine süslü gösterdik de onlar ilerisini göremezler, kalpleri körelmiştir.

5 - İşte bunlar, kendileri için oldukça ağır bir azab bulunan kimselerdir, ahirette en çok ziyana uğrayacaklar da onlardır.

***

Rum Suresi
7 - Onlar, sadece bu dünya hayatının dış yüzünü bilirler. Ahiretten ise onlar hep gafildirler.

****
****
****

"Hakimiyet Milletindir" diyen M. Kemal Atatürk, Milletin vekillerini tehdit ediyor. (Nutuk'tan)

meselesi değildir. Mesele, zaten oldubitti haline gelmiş olan bir gerçeği kanunla
ifadeden ibarettir. Bu mutlaka olacaktır. Burada toplananlar. Meclis ve herkes
meseleyi tabii olarak karşılarsa, sanırım ki uygun olur. Aksi takdirde, yine gerçek,
usulüne uygun olarak ifade edilecektir. Fakat belki de bazı kafalar kesilecektir.

M. Kemal Atatürk, mecliste yaptığı konuşmayı NUTUK'TA şöyle anlatıyor:

Mesele, zaten oldubitti haline gelmiş olan bir gerçeği kanunla ifadeden ibarettir. Bu mutlaka olacaktır. Burada toplananlar. Meclis ve herkes meseleyi tabii olarak karşılarsa, sanırım ki uygun olur. Aksi takdirde, yine gerçek, usulüne uygun olarak ifade edilecektir. Fakat belki de bazı **kafalar kesilecektir.**

NUTUK'TA geçen sözkonusu sözlerin resmi için Fotoğraf'a bakınız.

KAYNAK: Nutuk;

14. Bölüm: Lozan Barış Konferansı ve Saltanatın Kaldırılmasına İlişkin Gelişmeler, Hilafet Meselesi

10. Konu: Karma Komisyon'a Anlattığım Gerçek:

****

NOT: Böyle demokrasi olur mu? Böyle insan hakları olur mu? Açıkca anlaşılıyor ki, M. Kemal'in yaptıkları, halkın onayı ile gerçekleşmemiştir. Halka rağmen, zorla tatbik edilmiştir.

****
****
****

Bu sözler, analarımıza, ninelerimize ve dinimize hakaret değil midir ?

"...Kimi yerlede kadınlar görüyorum ki, başına bir bez, ya da bir peştemal ya da benzer bir şeyler atarak yüzünü, gözünü gizler ve yanından geçen erkeklere karşı ya arkasını çevirir, ya da yere oturarak yumulur. Bu durumun anlamı, gösterdiği nedir?

Efendiler uygar bir ulus anası, ulus kızı bu şaşırtıcı biçime, bu vahşi duruma girer mi? Bu durum ulusu çok gülünç gösteren bir görünüştür. Hemen düzeltilmesi gerekir."

****

KAYNAK: Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yay., C. II., s. 217

***

Peki, Allah subhanehu ve Teala ne buyuruyor?

Nur Suresi

31 - Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) korusunlar; namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere, zinetlerini teşhir etmesinler. Baş örtülerini, yakalarının üzerine (kadar) örtsünler.(...)

Ahzab Suresi

59 - Ey peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına hep söyle de cilbablarından (dış elbiselerinden) üzerlerini sımsıkı örtsünler. Bu onların tanınmalarına, tanınıp da eziyet edilmemelerine en elverişli olandır. Bununla beraber Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.

****
****
****

Cumhuriyetin İlk Yıllarında Sünneti (hıtam) Yasaklama Teşebbüsü

ΓΙΑΡΗΝ

سنت مسئله‌سی

Türkiye'de müslüman çocukların sünnet (hıtam) edilmelerinin yasaklanmak istenmesi hareketine karşı sâbık Şeyhulislâm **Mustafa Sabri Efendi**'nin o sıralarda Batı Trakya'da çıkarmakta olduğu **"Yarın Gazetesi"**'nde verdiği cevâba âid makalenin başlığı

Yanlış duymadınız.. Evet, İslâm'ın emri olan "sünneti" yasaklamak istediler. Sene, hicri 1346 yani 1928..

İsmet İnönü, 4. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak hükümetin başında. Cumhurbaşkanı ise M. Kemal Paşa..!! Fazla izahâte gerek var mı?

Üstte görülen, Mustafa Sabri Efendi'nin çıkarmakta olduğu "Yarın" gazetesi. Siyah kutu içine aldığımız yerde "Sünnet meselesi" yazıyor. (Fotoğraf'ta)

Makale, sünneti yasaklamak isteyen zihniyete cevaplarla dolu...

ALINTI: %100 Osmanlı

****
****
****

Inkılâbın, milleti gavurlaştırmayı amaçladığına dair bir delil

"Şapka inkılâbından sonra diğer bir arkadaşımızın, Ankara valisi Yahya Galip Beyin bir ziyaretini hatırlarım. Aynı zamanda mebus (milletvekili) olarak bulunan Yahya Galip Bey de çok yakınımızdı. Bir teklifi vardı. Nedir? dedim.

- Şapkanın orta yerine bir ay-yıldız koyalım. Diğer milletlerden farkımız belli olur? dedi. Teklifi bu. Yahya Galip Beye:

- Canım biz bunları farkımız olmasın diye yapıyoruz. Sen ne teklif ediyorsun, tarzında çıkıştım.."

****

KAYNAK: İnönü'nün hatıraları, Ulus gazetesi 5 Nisan tarihli nüsha

****

Peki Islam ne diyor?

"Kim bir kavme benzerse, o da onlardandır." (Ebu Davud, Libas, 4; Müsned, 2/50)

"Bizden başkasına benzeyen bizden değildir." (Tirmizî, İstizan, 7)

****
****
****

"Elmalılı Tefsirini M. Kemal Atatürk yazdırdı" yalanı

(Yazının altına bir "NOT" düştüm, mutlaka okunmalıdır.)

Konuya geçmeden önce... Şayet M. Kemal Atatürk Elmalılı tefsirini yazdırmış olsa bile bu ne anlama geliyor? Müslüman olduğu anlamına mı geliyor? O halde Kur'an'ı tercüme ettiren bütün devletlerin reisleri müslüman mı olmuş oluyor? Farzedelim ki öyle (haşa)... O halde "Tanrısızlığın ilmihali" isimli ateist düşüncenin ürünü olan kitabı tercüme ettirmesi M. Kemal Atatürk'ü "ateist" yapmaz mı? Söz konusu kitabın basımı M. Kemal Atatürk'ün emriyle Istanbul'da Devlet matbaasında gerçekleştirilmiştir. 1928 yılında, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları arasında "Aklı Selim" adıyla yayımlanmıştır. Dikkatinizi çekerim "Aklı Selim" adıyla yayımlanmıştır. "Aklı Selim".

Tanrı tanımayanlar, akıllı mı oluyor yani?

Milli Gazete yazarı FAHRI GÜVEN “Küçük Hamdi’nin Tefsirine M. Kemal Paşa’nın dahli” adlı makalesinde

Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır’ın “Hak Dini Kur’an Dili” adlı tefsirinin nasıl kaleme alındığını yazdı. İşte Fahri Güven’in makalesinden alıntı;

Küçük Hamdi’nin Tefsirine M. Kemal Paşa’nın dahli

Yaşadığı dönemde “Küçük Hamdi” ismiyle maruf olan Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır’ın kaleme almış olduğu “Hak Dini Kur’an Dili” adlı tefsir, Cumhuriyetin ilk döneminde kaleme alınmış bir tefsirdir. Aradan neredeyse 70 küsur yıl geçmesine rağmen hâlâ işlerliğini ve önemini korumaktadır. Bu tefsir Birinci TBMM’nin güzide vekillerinin talebiyle kaleme alınmıştır. (1. TBMM'ne M. Kemal darbe yapmıştır ve ardından kendine yakın olanları seçmek suretiyle 2. TBMM'ni kurmuştur.*) M. Kemal Paşa’nın bu tefsiri yazdırttığı düşüncesinin hiçbir temeli, dayanağı yoktur.

Geçenlerde değer verdiğim bir Hoca Efendi’yi ziyaretimde konuyla ilgili Elmalı’nın tefsirinden bahis açıp, Elmalılı’nın M. Kemal Paşa’nın emriyle tefsiri yazdığını söylemesi karşısında gerçekten çok şaşırdım. Kalabalık bir topluluk önünde Hoca Efendi’yi uyarmanın doğru olmadığını düşünerek bu büyük sehvi görmezden geldim. Daha sonra fırsatını bulup uygun bir lisanla bahsi geçen “İddianın” yanlış olduğunu, tefsirin tamamıyla 1. TBMM’nin güzide müntesiplerinin aldığı karar sonucunda Muhammed Hamdi Yazır’ın telif ettiğini uygun bir lisanla anlattım.

Fakat gelin görün ki, karşılıklı takdiramiz duygular beslediğimiz Hoca Efendi bizim söylediklerimize, bir başka ifadeyle söz konusu tefsirin “M. Kemal Paşa ile hiçbir alakası olmadığı” şeklindeki beyanımızı kabul etmedi. Derken daha sonra beş altı kişi daha geldiğinde tartışmamız sürdü. Hoca Efendi’ye, “Söylediklerini doğrulayan hiçbir kaynağın olmadığı” şeklindeki ifademiz karşısında iş istenmeyen bir boyuta taşındı. Savunduğu düşüncelerin doğru olmadığını belirttim. Hoca Efendi anlayamadığım bir şekilde yanlışı savunmakta ısrar etti. Konuyu bir kez araştırıp birkaç gün sonra görüşmeyi talep edince rahat bir nefes aldım. Çünkü bu çok doğru bir yöntemdi. Talebini kabul edip ayrıldık. Söylediklerimi kaale almasa da Hoca Efendi’nin bu teklifi içime su serpmiş, beni bir nebze olsun memnun etmişti.

Belirtilen gün ve saatte tekrar buluştuk. Hoca Efendi yanlışta ısrar edip, ben inceleyip araştırdım, konu benim belirttiğim şekilde demesin mi? Tabii iş iyice zıvanadan çıktı. Kendisine konuyla ilgili yirmiden fazla makaleyi takdim edip yanlışını ortaya koydum. Tabii Hoca Efendi alı al moru mor olmuştu. Ne var ki ayrılırken çok üzgündüm. Değer verdiğim Hoca Efendi’ye karşı güvenim sarsılmıştı. Neden bu kadar ısrarcı olmuştu. Hâlâ bu sorumun cevabını kendi kendime verebilmiş değilim. Peki evladım bir bakalım, nerede yazıyor? Diye cevap verseydi sanki kıyamet mi kopardı?

Üzüntüm ise güven sarsılmasından kaynaklanıyordu. Defalarca acaba konuyu hiç açmasa mı idim, diye düşünmeden edemedim.

Hâsılı, Cumhuriyet’in ilk yıllarında yayınlanan Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır’ın “Hak Dini Kur’an Dili” adlı tefsirinin M. Kemal Paşa’nın emriyle hazırlandığına dair iddianın hiçbir aslı astarı yoktur. Bir kaç arkaik muharririn bu meyanda yazdığı yazılarında hiç bir mesnedi yoktur.

* Anti CHP Arşivi" Sayfa yöneticisi

****

ÖNEMLI NOT:

Konu, M. Kemal'in "Elmalılı Tefsirini" yazdırıp yazdırmadığı ile ilgilidir. Bunu yazdırmadığı da konuda ele alınmıştır.

Ama...

M. Kemal'in fransızcadan Türkçe'ye tercüme ettirdiği bir Kuran meali var... Fakat bunların ikisi birbirinden farklıdır. Yazımızda da geçtiği üzere 1. Meclis'in güzide müntesipleri Kuran'ın mealini Mehmet Akif'e, tefsirini de Elmalılı Hamdi Yazır'a yazdırmak istemişler.

Mehmet Akif meali yazdıktan sonra, meali kendisinin ve 1. Meclis'in niyeti dışında M. Kemal ve bazı arkadaşlarınca "Türkçe ibadet" ucubeliğine alet edileceğini ve meale "Kuran" muamelesi yapılacağını sezdiği icin, teslim etmekten vazgeçmiş ve aldığı ücreti de iade etmiştir. (Kuran; orijinal lafzıyla Kuran'dır, tercüme edilenler Kuran olmayıp ancak meal olabilir ve meal ile ibadet -namaz vs.- edilmez.)

1. Meclis'e darbe yapan M. Kemal ve cuntası yeni bir meal arayışı içerisine giriyor. (Elmalılı Hamdi Yazır'ınki meal olmayıp tefsirdir.)

Tarihlere bakalım:

M. Akif mealinin ve Elmalılı tefsirinin yazılma kararı 1. Meclis döneminde vuku buluyor... Yani 1923'ten önce olması lazım, zira o tarihte M. Kemal ve cuntası tarafından 1. Meclis'e darbe yapılmıştı. M. Kemal'in tercüme ettirdiği Kuran meali ise 1931 yılında fransızcadan Türkçe'ye tercüme edilmiş [1] ve Türkçe açıklamalarıyla yayımlanmıştır. 1932 yılı Ocak ayında bu çeviriden alınma parça, ilk kez Istanbul'da bir camide açıkca okundu.[2]

Dolayısıyla bunlar birbirinden farklı konular.

Kazım Karabekir M. Kemal'in, Kuran'ı (1931) tercüme ettirmek hususundaki maksadını kendisine şöyle açıkladığını yazıyor;

“Evet Karabekir, Arapoğlu'nun yavelerini (yalanlarını) Türk oğullarına öğretmek için Kuran'ı Türkçe'ye tercüme ettireceğim ve böylece de okutturacağım, ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler..”[3]

M. Kemal Atatürk'ün yakın dostu Falih Rıfkı Atay'da Kazım Karabekir ile M. Kemal Atatürk'ün münakaşa ettiklerini "Atatürkçülük nedir?" isimli eserinde teyid etmektedir.[4]

Neticede Elmalılı Hamdi Yazır'ın tefsiri başka, 1931 yılında M. Kemal'in talimatıyla fransızcadan Türkçe'ye tercüme edilen Kuran meali başkadır. Ikisini karıştırmamak lazım. Ayrıca orada bulunanlardan hiç kimsenin, Kazım Karabekir'in bu sözlerini yalanladıkları bize ulaşmadı.

Not biraz uzun oldu ama umarım açıklayıcı olmuştur.

****

KAYNAKLAR:

[1] Cemil Meriç, Ümrandan Uygarlığa (4. Baskı, İletişim Yayınları, İstanbul 1998), sayfa 322

[2] Osman Ergin, Türk Maarif Tarihi (Eser Matbaası, İstanbul 1977), 5/ 1950.

[3] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 94

[4] Falih Rıfkı Atay, Atatürkçülük nedir?, Istanbul 1966, sayfa 47,48.

Not kısmı "Anti CHP Arşivi" Sayfa yöneticisine ait.

****
****
****

Yahudi Protokollerinden

“Biz dünya halklarını milliyetçilik damarlarından yakalarız. Bu damarları öyle pompalarız ki neticede bu duygular dini inançların üzerine taşarlar, daha sonra vatan, millet, bayrak gibi kelimelerle onları topluca savaşlara sürükleriz.”

(YAHUDİ PROTOKOLLERİNDEN)

Hatırlayınız "Jön Türkler."

****
****
****

Okullarda çocuklarımıza şirk merasimi mi yaptırıyorlar ?

Okullarda çocuklarımıza şirk merasimi mi yaptırıyorlar ?

****

ANDIMIZ:

"Varlığım Türk varlığına armağan olsun."

EL CEVAB:

Enam Suresi
162 - De ki: Benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm hep âlemlerin Rabbi Allah içindir.

****

ANDIMIZ:

"Ey bu günümüzü sağlayan, Ulu Atatürk" ***

EL CEVAB:

Müminun Suresi
80 - Ve O, yaşatan ve öldürendir; gecenin ve gündüzün değişmesi O'nun eseridir. Hâlâ aklınızı kullanmaz mısınız?

***

NOT:

*** 29 Ağustos 1972 tarih ve 14291 sayılı Resmî Gazetede yayımlanan ilkokullar yönetmeliğinin 78. Maddesinde “Öğrenci Andı”nda bu cümle yer alıyordu, ancak daha sonra değiştirilmiştir.

****
****
****

Türk Tarih Kurumu: M. Kemal Ingiliz Valisi olmak istedi

14 Kasım 1918 günü, bir gün önce İstanbul'a gelip Pera Palas'ta ikamete başlamış olan M. Kemal Paşa, İngilizlerin Daily Mail Gazetesi'nin muhabiri G. Ward Price'ı aracı yaparak General Harrington'la görüşmek ister. Price, Pera Palas'ta yaptığı görüşmeyi hatıralarında şöyle aktarıyor: "M. Kemal, yapmak istediği bir teklif için Britanya resmi makamlarıyla nasıl temas edeceğini" bildirmemi rica etti.

"Bu harpte yanlış cephede savaştık, dedi, eski dostumuz Britanyalılarla asla kavga etmek istemezdik... Biliyoruz, partiyi kaybettik... Anadolu'nun Müttefik Devletler tarafından işgal edileceğini tamamen biliyordum... Bu topraklar üzerindeki bir Britanya idaresinden o kadar hoşnutsuzluk gösterilmemesi gerektir."

Kim kahraman, kim hain?

Anadolu'da **İngiliz idaresinden o kadar da rahatsızlık duyulmaması** gerektiğini söyledikten sonra M. Kemal, bu topraklar üzerindeki **İngiliz idaresinde bir vali olarak çalışmaya hazır** olduğunu gazeteci aracılığıyla işgalci yetkililere şöyle iletecektir:

"Eğer İngilizler Anadolu için sorumluluk kabul edecek olurlarsa Britanya idaresinde bulunan tecrübeli Türk valileri ile işbirliği halinde çalışmak ihtiyacını duyacaklardır. Böyle bir selahiyet dâhilinde **hizmetlerimi arzedebileceğim** münasip bir yerin mevcut olup olmayacağını bilmek isterim..." [1]

Türk Tarih Kurumu'nun çevirtip bastığı bir kitaptan alındı bu çarpıcı sözler.

****

KAYNAK:

[1] Price'ın Extra-Special Correspondent (Çok Özel Yazışmalar) adlı kitabından (1957, sayfa 104) aktaran Gotthard Jaeschke, Kurtuluş Savaşı ile İlgili İngiliz Belgeleri, Çeviren: Cemal Köprülü, Ankara 1991, Türk Tarih Kurumu Yayınları, sayfa 98.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün Balıkesir Hutbesi'yle ilgili

Her ne kadar başlığa Balikesir "Hutbesi" yazdıysamda, M. Kemal'in yaptığı konuşma "Hutbe" olamaz. Hutbenin Cuma ve Bayram namazlarının bir unsuru olduğunu bilmek için ilahiyat tahsili almaya veya derin dini bilgiye sahip olmaya gerek yok.

Söz konusu konuşma 7 Şubat 1923 tarihinde yapıldı ve bu tarih "Çarşamba" gününe tekabül ediyor. Ne Cuma, ne de Bayram günü. Inanmayanlar şu linkteki online (internet) takvimden arattırabilirler:

http://www.takvim.com/index.php

***

Demekki kemalistlerin şımarık bir çoçuk edasıyla dillendirdikleri gibi M. Kemal "ilk ve tek" hutbe okuyan Cumhurbaşkanı değildir. Kaldı ki, o tarihte M. Kemal Cumhurbaşkanı bile değildi. Ilk Cumhurbaşkanlığı seçimi 29 Ekim 1923 yılında gerçekleştirilmiştir.

Anlayacağınız yalan üstüne yalan... Kemalist rejim dile gelse kesin; "nerem doğru ki" derdi.

Neyse...

Kemalistler M. Kemal'in müslüman olduğunu ispatlamak için Balıkesir'de yaptığı bu "hitabeyi" delil olarak sunarlar...

M. Kemal'in bu konuşmasından iki paragraf alıntılayacağım, bakalım söyledikleri ile yaptıkları örtüşüyor mu?

"Ey millet! Allah birdir, şanı büyüktür. Allah'ın selâmeti, sevgi ve iyiliği üzerinize olsun. Peygamberimiz Efendimiz Hazretleri, Cenâb-ı Hak tarafından insanlara dinî hakikatleri tebliğe memur edilmiş ve resul olmuştur. Temel nizamı, hepimizin bildiği Kur'ân-ı Azimüşşan'daki açık ve kesin hükümlerdir."

***

Temel nizamın Kur'an'daki açık ve kesin hükümler olduğunu söylüyor, o halde neden bayrağı Haç olan Isviçre'den medeni, Diktatör Hitler'in Nazi Almanya'sından borçlar/ticaret ve Diktatör Mussolini'nin faşist Italya'sından ceza kanunlarını temel nizam olarak müslüman millete dayatıyor??

Burada açıkça tenakuz var? Demekki M. Kemal bu konuşmasında samimi değildi.

***

Bir paragraf daha:

"Efendiler! Camiler birbirimizin yüzüne bakmaksızın yatıp kalkmak için yapılmamıştır. Camiler, söylenenleri dinleme ve ibadet ile beraber din ve dünya için neler yapılması lazım geldiğini düşünmek, yani birbirimizin görüş ve düşüncelerini almak için yapılmıştır. Millet işlerinde her ferdin zihninin başlı başına faaliyette bulunması lâzımdır. İşte biz de burada din ve dünya için, geleceğimiz için her şeyden önce hakimiyetimiz için neler düşündüğümüzü meydana koyalım."

***

Madem Camiler din ve dünya işinin konuşulması gereken yerdir, o halde neden din ve dünya/devlet işlerini ayırdı?

Peki neden Camiler için kapatma kanunu çıkarılıp, 19 Şubat 1932 tarihinde "Halkevleri" kuruldu?

O halde neden bir daha bu konuşmadan sonra Camiye giderek din ve dünya işleri hakkında bir konuşma yapmadı?

Bu sorular cevapsız kalmaya mahkumdur herhalde... Gördüğünüz gibi çelişki üstüne çelişki. Bu noktada cevaplanması gereken başka bir soru var...

M. Kemal neden bu konuşmayı yaptı?

Bize göre Lozan görüşmeleri yakın zamanda kesildiği için, muhtemelen karşı tarafa; "Ya benimle anlaşırsınız, ya da Hilafeti (dolayısıyla Şeriat'ı) kaldırmam" mesajı verdi.

Tabii bir de halkın duymak istediği şeyleri söylemek o kritik dönem için önemliydi. Balıkesir insanının milli ve dini duygularının çok kuvvetli olduğunu hesaba katarsak, vakayı daha iyi kavramış oluruz.

Yani, resmen dini kullandı.

***

M. Kemal'in daha sonra dinimizin aleyhinde sözleri de olmuştur. Bu durumu Kazım Karabekir, söz konusu Balıkesir konuşmasına da değinerek hatıralarında şöyle yazmaktadır:

"16 Ağustos'ta İsmet Paşa ile görüştüm. 18 Temmuz'da Teşkilât-ı Esasiye münasebetiyle Fethi Bey ve arkadaşlarıyla yaptığımız (islâmlık terakkiye -ilerlemeye- manidir) münakaşasını ve Gazi M. Kemal'in yakın zamanlara kadar her yerde islâm dinini, Kur'ân'ı ve hilâfeti medh-ü sena ettiği ve pek fazla olarak Balıkesir'de minbere çıkıp aynı esaslarda hutbe dahi okuduğu halde dün gece Heyet-i ilmiye muvacehesinde Peygamberimiz ve Kur'an hakkında hatır ve hayale gelmeyecek tecavüzde bulunduğunu anlattım ve bu tehlikeli havanın Lozan'dan yeni geldiği hakkındaki kanaatin umumi olduğunu da söyledim."[1]

***

Hatta Kazım Karabekir paşaya göre M. Kemal Halife ve Padişah olmak istiyordu:

"Hilâfet ve saltanatı almak için koyu bir mutaassıp çehre ile minberlere kadar çıkıp hutbeler okumak,

muvaffak olamayınca da bizzat medh-ü sena edilen mukaddesata dil uzatmak ve bunları altüst etmek üzere bir diktatörlüğe çıkmak gibi iki tehlikeli ifradın birinden diğerine atlamak herkesin yapabileceği bir iş değildi. Fakat bu felaha (kurtuluşa) doğru bir gidiş de değildi."[2]

***

Neticede M. Kemal'in Balıkesir'de söyledikleri sadece kağıt üzerinde kaldı. Artık kimse Balıkesir "Hutbe"sine dayanarak, M. Kemal'in müslüman olduğunu iddia etmesin. Kur'an'a göre de Müslüman olmayan idareciye itaat edilmez.

***

Bana göre halkla resmen alay etmiştir... Bu arada nedense aklıma şu ayetler geldi:

Bakara Suresi

14 - Onlar iman edenlere rastladıkları zaman: "İnandık" derler. Fakat şeytanlarıyle yalnız kaldıkları zaman: "Biz, sizinle beraberiz, biz sadece (onlarla) alay ediyoruz." derler.

15 - (Asıl) Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde serserice dolaşmalarına mühlet verir.

***

Başka bir konuda da belirtmiştim, buraya da yazayım... Cenab-ı Hakk "15"inci ayette; "serserice dolaşmalarına `mühlet´ verir." buyuruyor.

M. Kemal'de Ekim 1923'ten, Kasım 1938 yılına kadar tam "15" yıl saltanat sürmüştür.

Tesadüflere inanmam...

****

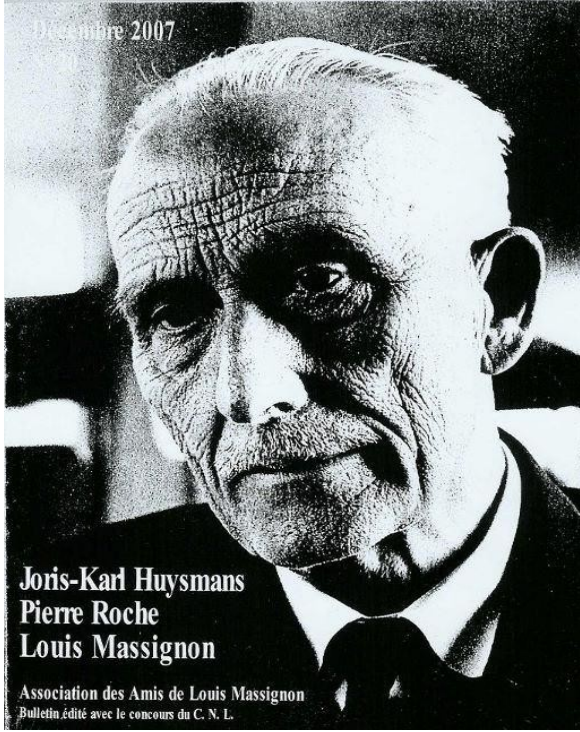
KAYNAKLAR:

[1] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 85

[2] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 115.

****
****
****

Bir Mason'un itirafı... (Kemalistlere ibretle okumalarını tavsiye ediyorum)

"Müslümanların herşeyini bozduk, yok ettik. Dinleri inançları, dine bağlılıkları ve insani duyguları yok oldu. Onların milli ve manevi değerlerini, batı medeniyeti potasında eriterek kendimize benzettik.

Islamiyeti öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı, Kur'an öğrenmeyi **suç ve gericilik[irtica] olarak göstermeyi başardık.** Artık çoğu hiçbirşeye tam olarak inanmıyor.

14 Asırlık dinlerini, itikatlarını, ibadetlerini tartışılır hale getirdik! Onları derin boşluğa düşürdük.

Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha kolay oldu! Maaş bağlayarak, vize vaadi, yurt dışı imkanı, hatta cinselliği kullanarak Müslümanları hıristiyan yapınız.

****

KAYNAK:

Louis Massignon, Su Dergisi, yıl 1,sayı:3,mayıs-haziran 2005

****

NOT: En dikkate değer yer ise şurası:

"Islamiyeti öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı, Kur'an öğrenmeyi **suç ve gericilik [irtica] olarak** göstermeyi başardık."

Irtica/gericilik, size birşey hatırlatıyor mu?

Emeğe saygı babında belirteyim... Gizli Savaş | Osmanlı Torunları sayfasında görmüştüm, epruli.com sitesinden alıntıladım.

****
****
****

"Hakimiyet kayıtsız şartsız M. Kemal'in" mi ?

İstendiği kadar “Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir” densin, “halk egemenliği”nden söz edilsin, “seçimler”den bahsedilsin, M. Kemal döneminde bu kavramlar, diktatörlüğün gerçek yüzünü gizlemek amacıyla kullanılmıştır. 1924 Anayasası ölü doğmuş bir metin olarak kaldı. Yerini CHF’nin (CHP) tüzüğü aldı. Mebus (Milletvekili) tayinleri M. Kemal tarafından bizzat yapılıyordu. 1927’de yayınladığı bir tamimde M. Kemal şunları söylüyor:

“Aziz vatandaşlarım, Cumhuriyet Halk Fırkası namına bütün memlekette Türkiye Büyük Millet Meclisi azalığı için tespit ettiğim zevatın umumiyesini ıttılanıza (bilginize) arz ediyorum. Her vatandaş için yeni devrede beraber çalışmayı münasip gördüğüm arkadaşlarım heyeti umumiyesinin birlikte görülmesini faideli addettim. Bunlardan her daire-i intihabiye’ye (seçim bölgesine) tefrik edeceğim mebus namzetlerini ayrıca imzam tahtında arz edeceğim.” [1]

Mebus (Milletvekili) tayinini CHF’ye bile bırakmıyor. Kimlerin mebus olacağına ve kimlerin hangi illerin mebusu olacağına kendisi karar veriyor… 1 Nisan 1931 tarihli Cumhuriyet Gazetesi’nde, “… Kaç mebus alınacak? Hakiki vaziyeti hiç kimse tahmin edemez. Kati vaziyet Gazi hazretleri umumi listeyi ilan edince anlaşılacak” deniliyordu.

Meclise girecek tüm üyelerin bir tek kişi tarafından seçildiği koşullarda, serbest seçimlerden ve hakimiyetin millete ait olduğundan söz etmek mümkün müdür? Herhalde, “Hakimiyet kayıtsız şartsız M. Kemal’in ve onun yakın çevresinindir” demek, gerçeğe daha uygun düşüyor.

Hıfzı Vedet Velidedeoğlu'nun iki dereceli seçim yasasındaki yönteme göre yapıldığını, ancak illerdeki seçimlerin "formaliteden" öteye geçmediğini belirttiği 1923 seçimleri, Halk Fırkası tarafından gösterilen adayın mutlaka seçilmesi esasına göre sonuçlanır. [2] Adayar belirlenirken, adayın kendisine bir şey sorulmamış ve hatta bilgi verilmemiş olması, seçimin bir diğer ilginç yönlerinden birisini oluşturur.

Bu konuda Yakup Kadri'nin anlattıkları ilginçtir. Yakup Kadri, kendisinin ve Hakkı Tarık'ın İstanbul'dan aday gösterileceğini düşündüğünü, ancak İstanbul listesi açıklanınca derin bir hayrete düştüğünü, çünkü hem kendisinin hem de Tarık'ın isminin listede bulunmadığını belirttikten sonra, daha sonra kendi ismini Mardin, Hakkı Tarık'ın isminin ise Giresun listesinde görünce şaşkınlığının bir kat daha arttığını belirtir. [3]

****

KAYNAKLAR:

[1] Hakimiyet-i Milliye, 31 Ağustos 1927, Atatürk’ün Tamim Telgraf ve Beyannameleri, cilt IV, sayfa 534.

[2] Hıfzı Vedet Velidedeoğu, Milli Mücadele`de Anadolu, sayfa 246

[3] Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Politikada 45 Yıl sayfa 34

****
****
****

M. Kemal Atatürk heykele karşıydı, onun ölümünden sonra yaptırıldı yalanı

Ilk Atatürk heykeli 3 Ekim 1926 tarihinde dikilmiştir. M. Kemal Atatürk, heykelinin ilk dikilişi hakkında Istanbul Belediye Başkanı Muhiddin Bey'e teşekkür Telgrafı çekmiştir:

(6 Ekim 1926)

Istanbul Şehremini (Belediye Başkanı) Muhiddin Beyefendiye,

- Muhterem Istanbul halkının ilk defa heykelimi rekzetmek (dikmek) suretiyle gösterdiği yüksek kadirşinaslıktan ve resm-i kuşat münasebetiyle hakkımda izhar buyurulan necip hissiyattan dolayı samimî teşekküratımı arzederim efendim.

IMZA

Reisicumhur Gazi M. Kemal [1]

***

Ilk Atatürk heykeli hakkında malumat [2] :

Sarayburnu Atatürk Anıtı, Istanbul

YERI: Istanbul, Sarayburnu Parkı

TARIHI: 3 Ekim 1926

SANATÇISI: Heinrich KRIPPEL

MALIYETI: 15.000 TL.

YAPIM YERI: Avusturya/Viyana, Vereinigte Metallwerk

ANIT

Malzeme: Heykel bronz, kaide mermer.

Boyutlar: Heykel yaklaşık 3 m., kaide 3 m.

***

Sarayburnu'ndaki heykeli aynı yıl Konya'ya, 1927'de Ankara'nın Ulus Meydanı'na, 1928'de Taksim Meydanı'na, 1930'da Kırklareli'ne, 1932'de Izmir'in Konak Meydanı'na ve Samsun'a dikilen heykeller ve anıtlar izledi. Heykeller ve anıtların sayısı kısa sürede çığ gibi büyüdü.

****

KAYNAKLAR:

[1] Vakit Gazetesi, 7 Ekim 1926.

Ayrıca bakınız; Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı, Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri, cild 4, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1991, sayfa 575.

[2] Atatürk Araştırma Merkezi, Cumhuriyet Dönemi Anıt Heykelleri, Yrd. Doç. Dr. Kıvanç Osma, Ankara 2003, sayfa 32,33.

Bu resimde 1937'de Adana'da heykelinin başında mason nizam duruşuyla

Bu arada, küfür ve tehdit eden kemalistlere sesleniyorum... Bakın ATA'nız ne diyor:

"Ben manevi miras olarak hiçbir ayet, hiçbir dogma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Benim manevi mirasım ilim ve akıldır."
M. Kemal Atatürk

Ayet bırakmıyormuş... "Sözde" dogma da bırakmıyormuş. Ama resimde gördüğünüz gibi heykelinin yanında poz vermiş. Bazı şeylerin dogmalaşmasını istemiş herhalde. Ama "sözde" hiçbir dogma bırakmıyorum diyor.

Madem ATA'nızın izindesiniz, o halde; "ATA'nızı dogmalaştırmayın."

****
****
****

Cumhuriyet ve "Büyük Devlet" kompleksleri

Cumhuriyet iktidarları "büyük devlet" kompleksinden hiçbir zaman kurtulamadılar. Mazlum halkların yanında değil, her zaman onları ezen sömürgeci-emperyalist devletlerin safında yer aldılar. 1920'li ve 1930'lu yıllarda yapılan bürokratik

düzenlemeler (İnkılaplar) abartılmış, tüm uygarlıkların kaynağının Türkler olduğu ve tüm dillerin de Türkçeden türediği gibi hezeyanlar bir döneme damgasını vurmuştur.

Türk aydınları, yalan üretip ürettikleri yalanla yaşamak gibi, talihsiz bir konumda bulunmuşlardır. Sözde, topluma rasyonalist düşünceyi yerleştirmek amacıyla yola çıktıklarını iddia etmelerine rağmen, her zamankinden daha çok hurafe üretmişler, M. Kemal'i putlaştırmayı marifet saymışlardır.

****

KAYNAK: Doç. Dr. Fikret Başkaya Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Ist., 1991, sayfa 25.

****
****
****

"M. Kemal neden Meclis kurdu ?" sorusunun cevabı

Devrin gözde Kemalist yazarı Yakup Kadri Karaosmanoğlu bey anlatıyor:

"(...) Hiçbir şey için, 'Ben karar verdim' demedi. Bütün inkılâblar Meclisten çıkardı.

290 kişilik Meclis içinde 40 kişilik bir grubumuz vardı.*(Alta not düştüm) Atatürk yapacağı inkılâbları bize anlatırdı. Biz bunların Meclis içinde propagandasını yapardık. Sonra müzâkerelerde yavaş yavaş havaya onun fikirleri hâkim olurdu. İnkılâb kanunları Meclislerden birbiri ardına geçerdi.

Atatürk geceleri Çankaya'da bambaşka bir insan olur bizimle sohbet ederdi. Birgün şaka havası içinde bize inkılâp kanunları ile ilgili olarak, 'Ben karışmam. Günün birinde bir irtica ihtilâli olursa, bu kanunları Meclisten geçiren sizlersiniz. Siz hesap verirsiniz' demişti."

****

KAYNAK: Yankı, 17-23 Mayıs 1971

NOT: Yani, yaptığı Islam dışı kanunların hesabını vermekten ve tek sorumlusu olmaktan korkuyor. Adeta şeytanın Ahiret'te irad edeceği ve Ibrahim Suresi'nde bahsi geçen hutbede "sizi çağırdım, siz de bana uydunuz" demesine benziyor. Ancak bir farkla, şeytan yalnızca çağırıyor, oysa M. Kemal gerektiğinde zor kullanıyordu. Zaten Meclis'i kendi ideallerini gerçekleştirmek için kullandığı açıkca anlaşılıyor. Istediği kanun maddesi çıkmayınca milletvekillerini tehdit ettiğini bizzat kendisi Nutuk'ta yazmıştı.

****
****
****

Yukardaki konuda bahsedilen 40 kişilik bir grup ile ilgili:

Mustafa Armağan

Cumhuriyeti kuran gizli komite

Tarihimizde bu kadar büyük etki yapmış başka bir oylama var mıdır bilmiyorum ama 4 Mart 1925 tarihli Takrir-i Sükûn Kanunu, toplam üye sayısı 287 olan bir TBMM'de sadece ve sadece 122 oyla kabul edilmişti dersem sanırım ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Bırakın 367'yi, üye tam sayısının yarıdan bir fazlası demek olan salt çoğunluk bile yoktu ortada. Hem de ne için? Trafik Kanunu için değil, Türkiye'nin kaderini değiştiren bir oylama için.

Sordunuz, biliyorum: Peki bu kanun nasıl meşru kabul edilmişti?

Vallahi orasını pek karıştırmayın, zira o zamanlar Sabih Kanadoğlu olmak biraz cesaret isterdi.

İlk TBMM en sert tartışmaların yaşandığı ve bu yüzden zapt edilmesi çok çok zor olan bir meclisti. Oradan kanun geçirmek, tabiri caizse deveye hendek atlatmak gibiydi. Her üye başlı başına bir devlet organı gibi çalışıyor; mecliste çok ilginç tartışmalar, hatta kavgalar yaşanıyor; savaş yıllarında herkesin beli silahlı olduğu için ateşli tartışmalar sırasında tabancaların çekildiği bile oluyordu.

Milletvekilleri, kelimenin gerçek anlamında milletin vekilleriydi, yani bir partinin kıyağı sayesinde değil, kendi özellikleri ve güvenilirlikleriyle oraya gelmişlerdi ve seçmenlerine karşı derin bir sorumluluk duygusuyla hareket ediyorlardı. Müzakereler uzayınca kanunların çıkması gecikiyor, bu da sistemde aksamalara yol açıyordu.

İşte bu aşamada inkılap tarihi kitaplarımızda sözü edilmeyen gizli bir komite kurulacaktı. Selamet-i Umumiye Komitesi denilen bu gizli örgütün 1922-1923 döneminde demokratik hayatımızı nasıl biçimlendirdiğini ve ardından gelen yine bir gizli komite işi olduğu anlaşılan Takrir-i Sükun Kanunu'yla Türkiye'de çok sesliliğin nasıl bıçak gibi kesilip Metin Toker'in deyişiyle bir 'mezar sessizliği'nin nasıl hakim olduğunu yeni nesle anlatmak lazım ki, tarihin tek bir çizgi halinde değil, uzaktan düzmüş gibi görünen eğri büğrü çizgilerden oluştuğunu görebilsinler.

Peki birinci meclisin bu iş bitirici gizli komitesinin mahiyeti neydi? Kimlerden oluşuyordu? Ve daha önemlisi, neler yapmıştı?

Ahmet Demirel "Birinci Mecliste Muhalefet" adlı değerli incelemesinde komitenin işlevini, önemli meseleleri meclisten geçirmek ve meclis çoğunluğunu denetim altına almak şeklinde özetliyor. Bu komite gizli görüşmeler yoluyla diğer milletvekili arkadaşlarının güvenlerini kötüye kullanarak bir "azınlık tahakkümü" meydana getirmekteydi. 1922 baharında faaliyete geçen komitenin ilk sınavı, Mustafa Kemal Paşa'ya başkomutanlık verilmesi müzakereleriydi. Öyle bir meclis vardı ki karşılarında, Mersin mebusu Selahattin [Köseoğlu] şöyle kükreyebiliyordu Mustafa Kemal'in talepleri karşısında:

"Yüksek Meclis görüşme ve tartışma makamıdır, onay makamı değildir. Buradan millete emrolunmaz. Millet, buradan isteklerini beyan eder. Böyle şeyler görüşme yapılmaksızın geçerse, o zaman Meclis yok demektir. Meclisin şahsına hürmet edilmelidir."

İsmet İnönü hatıralarında Mustafa Kemal'in bu sıkı muhalefet yüzünden iki defa meclisi kapatmayı düşündüğünü ve "Bu iş böyle olmayacak. En iyisi meclisi kapatmak" dediğini aktarır. İşte Selamet-i Umumiye Komitesi çetin meclis denetimini aşmanın bir yolu olarak devreye sokulmuş ve millî iradeyi bazen ikna, bazen baskı ve bazen de tehditle yönlendirmiş görünüyor.

Bunun kanıtını, eski Başbakan Rauf Orbay'ın 1926 tarihli bir mektubunda ve asıl geniş bilgiyi, komitenin kurucularından Dr. Emin Erkul'un 2-3 Mart 1954 tarihli "Vakit" gazetesinde yayınlanan hatıralarında buluyoruz. Erkul, bu gizli komitenin nasıl bir derin devlet gibi çalıştığını içeriden şöyle anlatıyor:

"Birinci Millet Meclisi'nin sonlarına kadar gerek Meclis'e ve gerekse birinci gruba hakim ve nâzım rolünü ifa etmiş olan bu zümreye ancak 35 kişi iştirak etmişti. Bu 35'ler tam bir tesanüt halinde hareket ediyor ve evlerde gizli oturumlar tertip ederek Meclis ruznamesindeki maddeleri müzakereye ve neticeye bağlıyordu. Zümrede verilen kararlar birinci grup müzakerelerinden evvel yakın arkadaşlara telkin ediliyor ve grup içtimalarında müdafaa edilerek grup ekseriyetinin kararına iktiran ettiriliyordu. Bir kere grubun ekseriyeti

tarafından kabul edilen herhangi bir mevzu grup toplantılarında muhalif veya müstenkif kalanlar dahi olsa disiplin kavaidi mucibince ekseriyet kararına uyarak Meclis'te ekseriyet temin ediliyordu."

Dr. Emin Erkul'un söylediklerinden çıkardıklarımız şunlar:

1) Gizli komite 1922 baharından 1923 Ağustos'una kadar gerek Meclis'e, gerekse sonradan CHP adını alacak olan Birinci Grup'a hakim olmuş ve onu yönetmiştir. 2) Bu komite 35 kişiden oluşmaktaydı. 3) Tam bir dayanışma içerisinde önemli gündem maddeleri görüşülmeden önce evlerde gizli gizli toplanıyor, kendilerini Meclis yerine koyarak müzakerelerde bulunuyor ve Birinci Grup üyelerine telkinde bulunduktan sonra Meclis'e giriyor ve oturumlarda önceden belirlenmiş taktikleri uygulayarak istedikleri kanunu çıkartıyorlardı.

Bu gizli komitenin Meclis'te zaman zaman terör havası estirdiğini, bazı çatışma ve kavgalarda rol oynadığını ve gerekirse şiddete başvurduğunu, hem organizatörlük, hem de tetikçilik yaptığını söyleyebiliriz. Ne var ki bu ikna veya şiddet eylemleri de bir yerde işe yaramaz olunca, özellikle de Lozan'ı kabul etmeyecekleri anlaşılınca yine bu gizli komitenin baskısıyla Meclis'in kendini feshi ve seçimlere gitmesi gerçekleşecektir. İşte Mustafa Kemal Paşa'nın Çankaya Köşkü'nde İsmail Habib Sevük'e söylediği "Kız gibi bir Meclis yapalım" sözü tam da bu ortamda dillendirilmişti.

İkinci Meclis gerçekten "kız gibi" oldu mu, olmadı mı tartışmalı. Ancak Türkiye'de demokrasinin kesintiye uğramasında en büyük dönüm noktalarından birini teşkil eden Takrir-i Sükûn Kanunu'nun bu Meclis tarafından zoraki kabul edilmesi olayına baktığımızda bu gizli komitenin Tek Parti Dönemi boyunca bir hayalet gibi başımızın üzerinde gezindiğini söyleyebiliriz.

Kim bilir belki hâlâ o hayaleti kovamadık evimizden. Kovulacağına aklınız kesiyor mu?

****
****
****

Bu, M. Kemal Atatürk'ün Islam düşmanlığının dışa vurumu değil midir?

M. Kemal Atatürk'ün Islami isimlere neden takıntısı vardı?

(Fotoğraf: Hatıratın Cemal Granda'ya ait olduğuna dair kendi el yazısıyla tasdiki ve imzası.)

İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Tarih Ana Bilim Dalı Başkanı olan tarihçi Mehmet Ö. Alkan bir röportajda M. Kemal'in, aynı zamanda Peygamberimizin de ismi olan "Mustafa" isminden hoşlanmadığını söylemişti.[1] Zaten nüfus cüzdanından "Mustafa" ismini çıkarttığı da biliniyor.[2]

M. Kemal Atatürk'ün uşağı Cemal Granda'nın hatıratından alıntıladığımız bölümde göreceğiniz gibi, M. Kemal, asıl adı "Cemalettin" olan Cemal Granda'ya bu adından dolayı kızıyor. Halbuki, "Cemalettin" arapça kökenli olup; "Dinin güzelliği" anlamına gelir.[3]

Ayrıca M. Kemal'in kendi babasını tanımadığını yine Cemal Granda'nın hatıratından alıntıladığımız bu bölümde göreceksiniz. Aslında bizim için pek önemli değil, ancak kemalistlerin yalanlarını görebilmeniz açısından önemlidir.

Sözü, 3 Temmuz 1927'den ölümü olan 10 Kasım 1938'e kadar M. Kemal'in yanından hiç ayrılmayan ve bu müddet zarfında M. Kemal Atatürk'e hizmet eden, Cemal Granda'ya bırakıyoruz:

O akşam ilk kez konuştuğum Atatürk'le aramızda şunlar geçti:

- Senin ismin nedir?
- Cemal!..
- Sonu yok mu bunun?
- Var, Cemalettin…

Bunun üzerine Atatürk birden bana doğru ilerliyerek:

- Haaa… dedi. Isimler Kemalettin olur, fakat Cemalettin olmaz. Sen yine Cemal kal. Dinin Cemali miydin ki, sana bu ismi koydular? Aradan yarım saat geçmişti. Yemek devam ediyordu. (…)

Fakat Atatürk, bu Cemal adına tutulmuş olacak ki yeniden seslendi:

- Bu Cemalettin ismini kim koydu sana?

Artık adamakıllı korkmağa başlamıştım;

- Babam, diye cevap verdim.
- Öyle ise baban ne adammış senin. Diye sertçe çıkıştı.

Bunun üzerine:

- Ben babamı tanımıyorum. Deyince yüzü daha da sertleşti:
- Babamı tanımıyorum ne demek? Sen babasız mı doğdun? Baban yok mu senin?..
- Ben dokuz aylıkken babam ölmüş.

Atatürk üzüldüğümü yüzümden okumuş olacak ki, birden sesini yumuşattı:

- Ananı tanıyorsun ya yeter!.. Dedi. Ve biraz durduktan sonra ekledi: Ben de babamı tanımıyorum ya… (…)

Atatürk tekrar beni çağırdı. Yemek istiyecek sanıyordum. Fakat O'nun aklı hep benim ismimde değil miymiş.

- Ulan, bu ismi sen mi koydun, baban mı? Diye bar bar bağırmaya başladı.

Çok korkmağa başlamıştım. Benim korktuğumu görünce daha fazla bağırıyordu. Artık elim ayağım titremeğe başlamıştı. Ayakta duracak halim yoktu. Belki daha fazla kızar da koğulurum, diye gözünden uzaklaşmağa karar verdim. Saat üçe doğru sofrayı bırakarak yatmağa gittim.

O gece sabaha dek gözümü uyku tutmadı. Yattığım yerde dua ediyordum. Kabusla karışık korkulu rüyalar gördüm. Yavaş yavaş geldiğime pişman bile olmağa başlamıştım. Bu isim de başıma iş açıyordu galiba… Nereden bulmuşlardı bu "Cemal"i de, bana takmışlardı?[4]

***

NOT:

Yani, dini de bir yana bıraktım. Bir insana, kendi seçmediği isimden dolayı bu kadar zulüm yapılır mı? Hani demokrasi? Hani insan hakları? Hani vicdan özgürlüğü? Hani düşünce özgürlüğü?

****

KAYNAKLAR:

[1] Taraf Gazetesi, 16 Kasım 2011.

[2] Nüfus Cüzdanı bu dosyamızda mevcut. 116 numaralı konumuza bakınız.

[3] Türk Dil Kurumu (TDK), Devletin Resmi Web sitesinin bağlantısı: http://tdkterim.gov.tr/bts/

Boş alana "Cemalettin" yazınız ve aratınız.

[4] Atatürk'ün uşağının gizli defteri, Turhan Gürkan, Istanbul 1971, Fer Yayınları, sayfa 19-21.

****
****
****

Insan Hakları Ihlali, Zulüm (Istiklal Mahkemesi tutanaklarından)

(Fotoğraf: M. Kemal Atatürk ve Ali Çetinkaya [Kel Ali] aynı karede)

Şükrü Bey söz istedi:

- Bu işte Abdülkadir'in pek mühim bir rol oynadığı anlaşılıyor, tavzih edeceğim (açıklama yapacağım). Bir avukat tutacağım...

Reis (Ali Çetinkaya):

- Istiklal Mahkemeleri, dava vekillerinin canbazlığına gelmez. Mahkememizim derecatı yoktur. Millet hükme intizar ediyor, ne söyleyecekseniz açıkça söyleyiniz. Avukatlara falan geçilecek vaktimiz yok.

****

KAYNAK:

Azmi Nihat Erman, Izmir Suikasti ve Istiklal Mahkemeleri, Temel Yayınları, Istanbul 1971, sayfa 112.

NOT: Buradaki Şükrü Bey; Izmir Milletvekilidir. Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey ile karıştırılmamalıdır.

****
****
****

M. Kemal Atatürk memleketi batırdıklarını itiraf ediyor

Sayfamızda memleketimizin M. Kemal Atatürk döneminde sadece manevi değil, aynı zamanda maddi açıdan da kötü bir durumda olduğuna dair paylaşımlar yapmıştık. Ne var ki, okullarda, Atatürk döneminde herşeyin güllük gülistanlık olduğu ezberletilerek beyni yıkanan kemalistler bize tepki gösteriyorlardı.

Oysa biz hakikati yazıyorduk... Nitekim ATA'ları bile bizi teyit ediyor... M. Kemal Atatürk 1930 tarihinde çıktığı bir yurt gezisi kapsamında 6 Mart akşamı Antalya'ya gelmişti.

Sonrasını Atatürk'ün özel hesaplarını tutan ve harcamalarını yapan kişi olarak bilinen ve büyük bir güven duyulan Umumi Kâtibi (Genel Sekreteri) Hasan Rıza Soyak anlatıyor:

"Kapıyı kapattı, bir koltuğa yığılır gibi oturdu. Eliyle işaret ederek beni de oturttu. Çok yorgun, düşünceli ve sinirli görünüyordu. Bir sigara yaktı:

"- 'Bunalıyorum çocuk, büyük bir ıstırap içinde bunalıyorum' dedi, '... görüyorsun ya, her gittiğimiz yerde mütemadiyen (sürekli olarak) dert, şikayet dinliyoruz. Her taraf derin bir yokluk, maddi, manevi perişanlık içinde. Ferahlatıcı pek az şeye rastlıyoruz; maateessüf memleketin hakiki durumu bu işte..."

****

KAYNAK: Hasan Rıza Soyak, Atatürk'ten Hatıralar, Yapı Kredi Yayınları, 1973, sayfa 405.

****
****
****

M. Kemal ve Kapitalizm

M. Kemal halkın zenginleştirilmesinden yana değil, aksine elit bir kesimin palazlanmasından yanaydı... Nitekim Kazım Karabekir Paşa'ya bu fikrini şöyle açıklamıştı:

"Dini ve namusu olanlar kazanamazlar, fakir kalmaya mahkûmdurlar. Böyle kimselerle memleketi zenginleştirmek mümkün değildir. Onun için önce din ve namus telâkkisini kaldırmalıyız. Partiyi, bunu kabul edenlerle kuvvetlendirmeli ve bunları çabuk zengin etmeliyiz." [1]

Dr. Hikmet Kıvılcımlı ise, Geberen Kapitalizm adlı eserinde şu detayları veriyor:

"1929 Türkiye'sinde 25 milli kapitalle sanayi ve maden şirketi vardı. Bunların idarelerinde 20 kadar mebus (milletvekili) alakadardı. Mevcut Milli 38 bankada 31 tane mebus bulunuyordu. Yani, hemen hemen her büyük yerli şirketin mecliste bir mebusu var! Her şirkette bulunan çok eski temyiz azalarını, büyük askeriye ve mülkiye erkanını da hesaba katmalıdır. Sonra bütün büyük endüstriye 7 banka egemendi demiştik. Bunlardan üçü devlet bankasıdır; fakat yalnız birinde (15-20 müesseseyi güden İş Bankası'nda) 13 mebus vardır. İş Bankası'nın sabık müdürü Celal sıfatı ile Türkiye'nin ekonomi politik müdürü olmuştur." [2]

Ne var ki; Kıvılcımlı'nın yazdıklarını nüanse etmek gerekir. Bir kere meclisin niteliği hakkında açıklık olmalıdır. Meclis, gerçek ve özgür bir seçimle oluşan bir meclis değildi. Bir "memurin" meclisiydi. Dolayısıyla söz konusu olan, sermayenin meclisteki temsilcilerinden çok, bürokratların sanayi ve ticaretin kilit noktalarına çöreklenmesi ve sermayenin denetiminde söz sahibi olmalarıdır. [3]

"İlk aferizm (çıkarcı özel iş) fesadı; Ankara'da iş takibine gelenleri haraca kesmekle başlamıştır… Bugün Milli Savunma'nın bir eksiltmesine katılan iki rakip firmadan ikisinin de temsilcilerinin aynı milletvekili olduğu görülmüştür. İş Bankası'nın bir nevi politikacılar bankası olarak kurulmuş olması, Cumhuriyet tarihi için pek acıklı bir aferizm salgınının başlangıcı olmuştur." [4]

Ancak yukarıdaki ifadeden tek yönlü bir ilişki olduğunu varsaymak yanıltıcı olur. Nitekim bir yandan bürokratlar "burjuvalaşırken", diğer yandan mülk sahibi sınıflar da bürokrasiye entegre oluyorlardı. [5]

"Sürekli olarak mebusluğa tayin edilenlerden biri Emin Sazak'tır. Emin Sazak, 1920-1950 arasında, yani otuz yıl müddetle, devamlı olarak mebusluk yapmıştır. 1920'li yıllarda derebeyliğine dayanarak mebus seçilmiştir… 1927, 1931, 1935 dönemlerinde bizzat Ebedi Şef, Gazi M. Kemal, 1939, 1943 dönemlerinde de, Milli Şef İsmet İnönü tarafından mebusluğa tayin edilmiştir." [6]

Emin Sazak, Eskişehir yöresinin en büyük toprak ağalarından biridir. Topraklarının 70 bin dönümü bulduğu ileri sürülürdü. "Emin Bey'in arazisinin içinde dört tane tren istasyonu vardır. Beylikahır, Yalınlı, Yunus Emre ve Sazak istasyonları. Ayrıca Sazak, Beylikahır, Nazlı, Saray, üç Başlı, Ahırüzü, Ahırköy, Yaylaköy, Karaçam, Yunus Emre, Kızılören gibi 15 köy bu toprakların içinde yer alıyor. Üzerinden Porsuk çayının aktığı bu verimli topraklarda Emin Sazak 7 tane çiftlik kuruyor. Her çiftlikte bir saray var. Sazak Köyü'nde ise üç tane konağı bulunuyor. Ayrıca Samsun'da da mülkü ve arazileri var." [7]

Halk ise sürünüyor...

****

KAYNAK:

[1] Uğur Mumcu, Kazım Karabekir Anlatıyor, Tekin Yay., Ist., 1993, sayfa 84.

[2] Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Geberen Kapitalizm, sayfa 71-72.

[3] Doç. Dr. Fikret Başkaya Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Ist., 1991, sayfa 118.

[4] F. R. Atay, Çankaya, sayfa 426.

[5] Doç. Dr. Fikret Başkaya Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Ist., 1991, sayfa 119.

[6] Ismail Beşikçi, CHF Tüzüğü ve Kürt Sorunu, Komal Yay., 1978, sayfa 278-279.

[7] Ismail Beşikçi, CHF Tüzüğü ve Kürt Sorunu, Komal Yay., 1978, sayfa 278-279.

****
****
****

Emperyalist Batı neden M. Kemal Atatürk'ü övüyor ?

Emperyalist Batı neden M. Kemal'e hayran oluyor? (Eğer gerçekten böyle bir şey varsa!) Devlet aydını burada da kendini ele veriyor.

Gerçek Yönleriyle Atatürkçülük'ün yazarı;

"Batılı yazar ve politika adamları Türk Devrimi'nden Doğu aleminden bir kader, alın yazısı değiştirir gibi, Batı Medeniyetine yönelmesini bir takdir, hayranlık ve büyük bir başarı sayarak bahsetmişlerdir" diyor.

Herhalde emperyalist devletlerin yöneticileri ve sözcüleri, M. Kemal'in **mavi gözlerine hayranlık duymuyorlardı.** Onu **emperyalist çıkarlar** açısından değerlendiriyorlardı... Bu açıdan bakılınca da kuşkuya yer yoktu. Zira tutulan yol "yeni-sömürgeciliğin" yoluydu.

Türkiye'de 1920'lerde, 1930'larda gerçekleştirilenler, **klasik sömürgeciliğin tasfiye** edildiği Emperyalist Savaş sonrasında birçok yoksul ülkede gerçekleştirilenlerin **öncüsüydü...** Gerçekleştirilen "inkılaplar"ın Batı'ya bir zararı dokunmadığı gibi, tam tersine Batı'nın işini daha da kolaylaştırmaktaydı. Bu durumu çok iyi bilen emperyalist yöneticiler, M. Kemal'in kişiliğinde **güvenilir bir müttefik** bulmuşlardı. Onun kişiliğinde ayrıca Batı hayranlığının en radikal temsilcisini bulmuşlardı...

Bu yüzden, **klasik sömürgecilikten kurtulan ülkelere** Batılı yöneticilerin, akıl hocalarının, bu arada "bilim adamları"nın, **M. Kemal örneğini vermeleri** boşuna değildir. Böylece, sanki bir "üçüncü yol" varmış gibi gösterilmek isteniyordu.

M. Kemal Hareketi gerçekten emperyalizme karşı olsaydı, emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarına ciddi bir darbe indirseydi başkalarına örnek gösterilmesi söz konusu olur muydu?

Emperyalist devletler sömürüp baskı altında tuttukları, kaynaklarına el koydukları ülkelerdeki hayati çıkarlarının tehlikeye girmesini isterler miydi? Batılılar, artık klasik sömürgeciliğin gününü doldurduğu bir dönemde, **M. Kemal liderliğinde aralanan kapının yeni sömürgeciliğin yolu olduğunu çok iyi biliyorlardı...**

M. Kemal Hareketi, emperyalizmin çıkarlarına zarar vermiyordu ve emperyalizmle yeni bir "dengenin kurulması" demekti. Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın mazlum halkları, M. Kemal'inkine benzer bir yol izledikleri sürece, emperyalizmin bundan hiçbir zararı olmazdı...

Emperyalistler, Türkiye'deki düzeni diğer azgelişmiş ülkelere örnek göstermekten çıkar umuyorlardı. Bu amaçla, M. Kemal Hareketi "ilerici" bir hareket olarak gösterilmek isteniyordu... Böylece, "ilerici" bir görüntü veren bir **cila altında sömürgeciliğin yeni bir biçimi sergileniyordu. Sonradan buna neo-colonialisme (yeni-sömürgecilik) denilecekti.** Yaklaşık yetmiş yılda yaşadıklarımız, yapılan tüm abartmaların, ideolojik zorlamaların ne anlama geldiğini gösteriyor.

Azgelişmişlik sürecindeki diğer ülkelerden Türkiye'nin gerçekten bir farkı var mı? Eğer bugün Türkiye Batılılar'ın her istediğini yaptırabildikleri bir ülke olmaktan kurtulamamışsa, bunun nedeni, ülke kaynaklarını **yerli asalak sınıfların emperyalistlerle ortaklaşa talan etmeleri ve sağlıklı gelişme yollarını tıkamalarıdır.** İşte bu talan, M. Kemal'in kişiliğinin gerisine gizlenerek yapılıyor.

Asalak sınıfların ve emperyalistlerin sömürüsü devam ettikçe, bu, "Atatürkçülük" oluyor. Bu sömürüye karış çıkan her kim olursa, "Atatürkçülük yolundan sapmış" sayılıyor.

M. Kemal, mülk sahibi sınıfların siyasal ve ideolojik **temsilcisi** olarak, o sınıfların çıkarlarını gerçekleştirmek amacıyla bazı "inkılaplar" yaptı.

****

KAYNAK:

Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Istanbul 1991, sayfa 97, 98.

****
****
****

M. Kemal'in yarı-sömürge Kemalist sistemi

"1923-1925 aralığında pamuk ve yün iplik ile dokuma ve hazır elbise, Türkiye'nin toplam ithalatının % 30-43'lük bölümünü oluşturmaktaydı. Tarım dahil, ulusal ekonominin gelişme düzeyi öylesine düşük ve emperyalist devletlere bağımlılık o denli büyüktü ki, Türkiye `tahıl´ bile ithal etmek zorunda kalmıştır. 1923 yılından 1929'a değin Türkiye, 71.58 milyon lira tutarında 643 bin ton tahıl ithal etmiştir."[1]

Genellikle İstanbul, İzmir gibi birkaç liman kentinde toplanmış cılız bir hafif sanayi söz konusuydu. "Belli başlı diğer şehirlerde yalnız birkaç un, debagat fabrikası mevcuttur.

Anadolu'da, diğer yerlerde önemli sanayi müesseseleri bulunmuyor."[2] Gelişen ve yayılan kapitalizm, özellikle sanayi devrimi sonrasında, yerli sanayi (el sanatları) büyük ölçüde ortadan kaldırmıştı. Bu sürecin sonucunda ülke ekonomisi "sanayisizleştirilerek" süreç içinde emperyalist merkezlere "organik" olarak bağlanmıştı.

"(...) Istanbul'un yüzyıllarca en büyük işi olan saraçlık bitmiştir. Çanta, bavul vb. dışardan geldiğinden bu meslekte ancak 200 kişi kalmıştır. Saraçlar ithal malı deri ile çalışmaktadır. Fakat deriye 27 kuruş, deriden mamul eşyaya 15 kuruş gümrük konduğu için, saraçlık ölmüştür. Özel sanayi olan dericilik, Yedikule'de 1500 kadar usta ve işçiye bir geçim sağlamaktadır... Dokumacılık çok gerilemiştir. Pamuk iplikleri ve pamuklu dokuma, çoğu İtalya ve İngiltere'den olmak üzere, dışardan gelmektedir... Bütün demirler gibi, demir eşya da ithal olunmaktadır. Demir mamulatı sanayiinde, yılda yalnız 30 bin lira gibi çok küçük değerde imalat yapılmaktadır."[3]

Cumhuriyetin ilanını izleyen dönemde, İstanbul Ticaret Odası tarafından hazırlanan rapordan yapılan yukardaki alıntı, ülkenin dış kapitalizmin etki alanına girmesiyle, yerli sanayinin nasıl yok olmaya yüz tuttuğunu ortaya koyuyor.

8 Mart 1921'de Maliye Bakanı Ferit Bey, TBMM'de yaptığı bir konuşmada şunları söylüyor:

"Şimdiye kadar hali Türkiye çalışıyor, üretiyor, fakat ürünlerinden başkaları yararlanıyor. Memleketimizde herkes çalışıyor, birçok alın teri dökerek elde ettiğimiz iptidai maddeleri bin rica ve minnetle yok pahasına harice satıyoruz.

Sonra yabancılar bu maddelerin şeklini değiştirerek bize iade ediyorlar. Bir kuruşa satıyoruz, yirmi kuruşa satın alıyoruz. Kırk kuruşa bir okka yün veriyoruz, aynı yünü binikiyüz kuruşa bir metre halinde yalvararak geri alıyoruz. Bu dünyanın neresinde görülmüştür.?"[4]

Aslında Bakan'ın bu duruma şaşması gerekmezdi. Benzer eşitsiz ticari ilişkiler hemen tüm sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için geçerliydi. Ve uluslararası işbölümü ve "eşit olmayan uzmanlaşmanın" ve şartlandırmanın sonucuydu.[5]

****

KAYNAKLAR:

[1] A. Hamdi (Başar) iktisadi Devletçilik, c.I, sayfa 55,78,79.

[2] Osmanlı Sanayii 1913-1915.

[3] Ticaret Odası iktisat Komisyonu Raporu, A. Hamdi Başar, Barış Dünyası Dergisi, sayı 58,55,52,53.

[4] istanbul Sanayi Odası Dergisi. 15 Nisan 1969.

[5] Doç. Dr. Fikret Başkaya Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Ist., 1991, sayfa 123.

****
****
****

"M. Kemal zamanında ekonomi iyi durumdaydı" yalanı (kemalist kaynaklı paylaşım)

Kapitalizm neymiş, kimler Amerikancıymış okuyalım

****

Iş Bankasının Atatürk dışındaki kurucuları Cumhuriyetin mutlu azınlığını göstermek bakımından ilgi çekicidir. Kurucular ve yöneticiler Istiklal Savaşından gelme nüfuzlu politikacılar, tüccar ve eşraftır.

Kurtuluş Savaşından gelme nüfuzlu politikacılar ile sivrilmiş eşraf ve tüccarı bir araya getiren bu özel banka devlet gücüyle kısa zamanda gelişecek ve bu sayede birçok kapitalist imal edecektir. Banka içinde, kendilerini iş hayatının göbeğinde bulan Kurtuluş Savaşı temsilcileri de iş hayatının tadına kolayca varacaklardır. Celâl Bayar liderliğinde Muammer Eriş, Siirtli Mahmut, Kılıç Ali, Recep Zühtü, Salih Bozok, Nuri Conker, Cevat Abbas vb. gibi kişiler Iş Bankası Grubu olarak tanınacak ve bu grubun adı, affaınsme tartışmalarında sık sık işitilecek. Iş Bankası, 1925'te kurulacak Sanayi ve Maden Bankasıyla beraber devlet eliyle fert zengin etmenin öncülüğünü yapacaktır.

Falih Rıfkı Atay'ın yorumuyla, Kolay kazanç elde etmeye çalışanlar, yerli, yabancı, Ankara'da nüfuz tüccarlarını bulmakta ve onlar vasıtası ile bankayı kendi teşebbüsleri içine sürüklemekte idi. (...) öyle bir sistem kurulmak isteniyordu: Devletin yapacağını banka yapmalı idi. Şüphesiz arada bankanın yabancı iş ve yerli nüfuz komisyoncuları, asıl hisseyi paylaşacaklar. Iş Bankasının, ya da Iş Bankası Grubu diye adlandırılan iş bilir yöneticilerin katıldığı 'tatlı' kârların çeşitli örneklerine rastlıyoruz.

Bunlardan ilgi çekici bir tanesi, gene mebuslarla (milletvekili) iş adamlarının 1925'te ortaklaşa kurdukları Şeker Şirketi'dir. Kurucular Şakir Kesebir, Edirne Mebusu Faik Oztrak, Bilecik Mebusu Ibrahim Çolak ve 'Şeker Kralı' Hayri Ipar'ın yönetiminde dört tüccar. Bu ortaklık Iş Bankasını ve Ziraat Bankasını kendi bünyesine aldıktan sonra şeker ithalatını ele geçirmiştir, iş Bankasının nüfuzundan ve grubundan yararlanarak şeker fabrikalarının üretimi düşük tutulmuş, ithal malı şekerler tekelden satılarak astronomik kazançlar sağlanmıştır.

Devlet 1939'da şeker fabrikalarını kontrolü altına alınca, aynı fabrikaların üretimi bir yılda 42.000 tondan 90.000 tona yükselmiştir. Bu miktar daha sonra 120 bin tona çıkacaktır.

Iş Bankasının bir diğer faaliyeti Paşabahçe şişe ve cam fabrikalarıdır. Ancak bu işletmenin tekeli Karako ve Ortaklarına verilmiştir. Bu ortaklık, Iş Bankası yöneticilerinin onayıyla; fabrika mamullerini pahalıya satmakta (daha doğrusu sattırmamakta), kendi ithal ettiği Polonya ve Alman mallarını piyasaya ucuza vererek büyük kârlar sağlamaktadır. Fiyatları suni şekilde yüksek tutan Paşabahçe fabrikasının zararı pahasına Karako ve ortakları, onlara bu imkânı sağlayan iş bilir grubu kazanmaktadır.

Mutlu azınlığın bu büyük aracı, Inönü'nün Cumhurbaşkanlığına kadar fonksiyonunu yerine getirecektir. 1939'da Iş Bankası grubunun skandallarıyla ilgili dosyalar hazırlanacak, fakat devr-i sabık yaratmamak görüşündeki 'namuslu kanat' tarafından gün ışığına çıkartılmayacaktır. Cumhuriyetin ilk döneminde mutlu azınlık yararınca işleyen bir usul de, devletin çeşitli tekeller kurup bunu özel teşebbüse devretmesidir.

Bu şekilde 'seçme' kişilere kazanç sağlanmakta, komisyonlar alınmaktadır. Istanbul, Izmir limanlarının işletmesi, kibrit inhisarı (önce Belçika'nın De Bont firmasına, sonra The American Turkish Investement Corp'a) petrol benzin ithalat inhisarı (Tekeli) (American Standart Oil şirketine), vb. özel şirketlere bırakılmaktadır.

(AMERIKAN ŞIRKETLERINE BIRAKILIYOR... KIM AMERIKANCIYMIŞ VE KIMLER MEMLEKETI SATIYORMUŞ GÖRÜYORUZ ["Anti CHP Arşivi" Sayfa Yönetimi])

...Devam ediyor...

Mutlu azınlığın önemli kolu olan eşraf ve toprak ağalarına, devlet, Iş Bankasının görevini Ziraat Bankasına gördürerek arka çıkmaktadır.

Bu banka Cumhuriyetten önce, devlet sermayesiyle kurulmuştur. 1924'te yeni başkent Ankara'ya nakledilerek bir anonim şirket haline getirilir; o günlerin eğilimlerine uygun olarak meclis iş idaresine Anadolu eşrafı, tüccar ve mebuslar girer.

Bankanın yeniden kuruluşunda amaç, köylüye ucuz kredi sağlamaktır. Ancak bu amaç idare meclisinin yapısı uyarınca kısa zamanda terk edilecek, devlet parası ya toprak ağaları ve öteki eşrafa sermaye olacak, ya da onların tefecilik yaparak köylüyü soymalarında kullanılacaktır. Küçük çiftçinin bankadan kredi alabilmesi için kefil bulması, ya da toprağını bankaya ipotek etmesi gerekmektedir. Kefil, tabiatıyla, eşraf ya da ağa olacaktır. Bu aracılar, verdikleri kefalet karşılığında köylünün toprağına ipotek koymakta, köylü para bulamazsa onun borcunu bankaya ödeyip toprağı ele geçirmektedir.

Sürekli para sıkıntısı içindeki köylü bu 'kefalet' işine kendini çabucak koyuvermiştir.

1928'de köylünün kefil göstererek aldığı borcun toplamı 2 milyon lirayken, bu meblağ 1931' de 12,7 milyona yükselecek, bankaya toprağın ipotek edilmesiyle borçlanılan miktar ise 13 milyonu bulacaktır. Bu 13 milyonun yarısı, ipotek karşılığında aldığı borç 500 liradan az olan küçük çiftçiye aittir.

Ziraat Bankasının eşrafa verilen kredileri hızlı bir tefeciliğin, selem usulünün sermayesi olmaktadır. Ürünler daha tarladayken yok pahasına kapatılmakta; eşraf, bankadan % 10 faizle aldığı borcu % 80 % 100 faizle muhtaç köylüye nakletmektedir.

Devletin koruyucu kanadında palazlanan eşraf ve ağa takımına Cumhuriyet idaresinin sağladığı bir kolaylık da Medeni Kanundur.

Hemen hiç para ödemeden bankaya ortak olan bu kimseler, hızla gelişen bankadan büyük kazanç sağlamışlardır:

Mahmut Celâl (Bayar), Siirt Milletvekili Mahmut, Hüseyin Beyzade Ibrahim, Mora Yenişehirlizade Ethem Hasan, Cebelibereket Milletvekili Ihsan, tüccardan Hanifzade Ahmet, Edirneli Emin, eşraftan Sükkerizade Tevfik Paşa, Süreyya Emir Paşa, manifatura tüccarı Hafız Halit, Trabzon Milletvekili Hasan (Saka), Kavaklı Ibrahim Paşazade Hüseyin, Attarzade Rasim, Sivas Milletvekili Rasim, Inegöllüzade Mehmet Saffet, Uşakkizade Mahmut Muammer, tüccardan Altıağazade Mustafa, ecza-i tıbbiye taciri Necip, Yelkencizade Lütfi, Izmir Milletvekili Rahmi, Muhasebecizade Rıza, Kınacızade şakir, Yozgat Milletvekili Salih, Nemlizade Sıtkı, Yozgat eşrafından Akif Paşa, Hacı Ebubekirzade Osman, Ali Ramiz ve şürekâsı, Remzizade Ferit,

Ertuğrul Milletvekili Dr. Fikret, Rize Milletvekili Fuat, Gaziantep Milletvekili Kılıç Ali, Avundukzade Mahmut, Ragıp Paşazade şakir.

Başına eski Iktisat Vekillerinden Celâl Bayar'ın getirildiği bankanın yönetim kurulunda ise Atatürk'e yakınlığı ile tanınan politikacılar çoğunluktadır:

Mahmut (Soydan), reis, Siirt Milletvekili; Mahmut Celâl (Bayar), aza ve Müdir-i Umumi, Izmir Milletvekili; Rahmi (Köken), aza, Ticaret Vekili, Izmir Milletvekili; Salih (Bozok), aza, Bozöyük Milletvekili; Kılıç Ali, aza, Gaziantep Milletvekili; Dr. Fikret, aza Ertuğrul Milletvekili; Fuat (Bulca), aza, Rize Milletvekili; Kınacızade şakir, aza, Ankara Milletvekili.

****

KAYNAK:

D. Avcıoğlu, Türkiye'nin Düzeni, sayfa 186, 187 (Dipnot olarak)

Ismail Cem, Türkiye'de geri kalmışlığın Tarihi, Can Yayınları 17. basım, 2007 Istanbul, sayfa 271, 272, 273

****
****
****

Milleti soyup soğana çevirdiler (3 Bölüm)

M. Kemal sadece "dini" değil, "Halkçılığı" da kullandı - 1

M. Kemal'in yalnız dini değil, aynı zamanda "Halkçılık" kavramını da kullandığını bu çalışmamızda göstermeye çalışacağız. Bu çalışma 3 bölümden oluşacak, üçüncü bölümü de ilerleyen günlerde paylaşıma sunacağız inşallah.

M. Kemal'in daha önce dini kullandığını Türk Tarih Kurumu tarafından basılmış olan bir kitaptan delillendirmiştik... Okumak isteyenlere bağlantıyı/linki yazının sonunda vereceğiz, dileyen bağlanabilir.

****

Milli Mücadele yıllarından başlayarak, "halkçılık" kavramının, değişik dönemlerde farklı amaçlar için ama, her seferinde bir manipülasyon aracı olarak kullanıldığı görülüyor. (...)

Milli Mücadele'de M. Kemal; halkçılık kavramını, meclis içindeki ve dışındaki muhalefeti, özellikle de İttihatçıların "radikal" kanadını etkisizleştirmek için kullanıyordu. 1930'lu yıllarda ise, halkçılık, kitlelerin iktidardan kaçışını ve hoşnutsuzluğunu ödünlemek ve kitleleri denetim altında tutmak amacıyla yeniden gündeme getirilmiştir.

Kemalistlerin halkçılığıyla ilgili olarak K. Karpat; "Halk `için´ hükümet teorisi hakikatte yerini, `hükümet için´ halk prensibine bırakmıştı."[1]

M. Kemal Nutuk'ta, "Yeşil Ordu" çevresinde kümelenen "sol muhalefefi tasfiye etmek amacıyla bir "halkçılık" programı oluşturduğunu söylüyor:

"Gizli dernek üzerinde incelemelerde bulundum. Bu derneğin zararlı bir biçim ve nitelik aldığı inancına vardım. Hemen kapatılmasını düşündüm."[2] diyor.

Milli Mücadele'de emekçi kitlelerden yana bir eğilimin ortaya çıkması M. Kemal'e büyük bir "tehlike" olarak görünüyor. "Yeşil Ordu" ve "Halk Zümresi" muhalefetlerini ortadan kaldırmak için 13 Eylül 1920'de kendi "halkçı programını" açıklıyor.

M. Kemal siyasal yaşamının hiçbir döneminde "halkçılık" kavramından "halk yararına" bir yönetim

anlamamıştır. Ona göre halkçılık padişahın, Osmanlı Sultanı'nın siyasal iktidarına son vermektir. Emekçi sınıfların M. Kemal"in "ebedi şef" olarak ülkenin kaderini elinde tuttuğu dönemdeki
siyasal etkinliği, padişahlık döneminden "daha fazla değildi..."

Öte yandan, XIX. yüzyılın başından beri hiçbir Osmanlı Sultanı M. Kemal kadar "sınırsız yetkilere" sahip olmamıştı. Sonradan anayasaya dönüşecek olan halkçılık programının altıncı maddesinde, "Hakimiyet bila kaydü şart milletindir. Usulü idare halkın mukadderatını bizzat ve bilfiil idare etmesi esasına müstenittir" deniyor.

Dikkat edilirse burada sözü edilen, "iktidarın" artık Sultanın olmayacağıdır.

M. Kemal, aynı yılın Eylül ayında Ali Fuad Paşa'ya;

"Mecliste sonradan meydana çıkan 'Halk Zümresi' bizim tanıdığımız arkadaşlardır. Bunlar memlekette bir toplumsal devrimin kısmen olsun gerekli olduğuna inananlardır. Bu girişimin tehlikelerini kavrayamamaktadırlar. Hükümetten ayrı bir grup yapmaktan vazgeçirmek istedik, mümkün olmadı. Fakat şimdi **halkçılık programı altında hükümetçe** bir program kabul ettik. 'Halk Zümresi' kendiliğinden dağılmış gibidir."[3] diyor.

Yukarıdaki ifade, M. Kemal'in "halkçılık"tan ne anladığını ortaya koyuyor. (...)

Milli Mücadele'nin ilk yıllarından, Milli Şef döneminin sonuna kadar, "halkçılık", yönetici kliğin(hizbin) ideolojik bir zorlamasıydı. Halkçılık halktan yana bir yönetim değil, bütünüyle halktan kopuk ve ona yabancılaşmış baskıcı bir yönetimin uyduruk ideolojisinin bir parçasıydı.[4]

****

KAYNAKLAR:

[1] K. Karpat, Türk Devrimi Tarihi sayfa 250.

[2] M. Kemal, Nutuk, 7. Bölüm: Iç Isyanlar ve Doğu Cephesindeki Gelişmeler

15. Konu: Çerkez Etem Bey ve kardeşlerinin ilk kez dikkate değer görülmeye başlayan bir takım tutum ve davranışları

[3] A.F. Cebesoy, Milli Mücadele Hatıraları, sayfa 474-475.

[4] Alıntı: Doç. Dr. Fikret Başkaya Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Ist., 1991, sayfa 156,157,158,168.

****

M. Kemal sadece "dini" değil, "Halkçılığı" da kullandı 2

Birinci bölümde, bu çalışmanın 2 bölümden oluşacağını yazmıştık, fakat iki bölüm yetmeyecek, çalışmayı 3 bölüme yayacağız inşallah.

1. bölümde M. Kemal'in muhaliflerini ekarte (saf dışı) etmek için kendine özgü bir "halkçılık programı" geliştirdiğini yazmıştık.

Devam ediyoruz...

Hiçbir halkçı yanı olmayan "halkçılık programı", bütünüyle taktik amaçlar için uydurulmuştu. Yoksul halkın desteğini sağlamak, en azından başlangıçta Sovyetler Birliği'ne "şirin görünmek" asıl amaçtı. En geniş anlamda "halkçılık", halk dışındaki bir "seçkinler grubunun" halk adına ve yararına bir şeyler yapmak istemesi olarak tanımlanabilir. Halk kitlelerinin kaderini tayin etmesinin, "kendileri tarafından" değil de, onun yerine geçen bir "seçkinler grubu" tarafından "üstlenilmesi"dir.

Milli Mücadele döneminde M. Kemal ve çevresinde "halkçılık" kavramı taktik bir amaçla kullanılıyordu. Bunun böyle olduğunu 17 Şubat 1923'te toplanan İzmir İktisat Kongresi göstermiştir. Bu kongrede "milli" bir burjuva sınıfı yaratmaya dönük kararlar alınmıştır. M. Kemal'in Fırkası da, milletin bütün sınıfların refah ve saadetini temine matuf bir program yerine, kongrede alınan ve emekçi sınıfların ezilmesine yönelik politikanın bir "aracı" haline gelecekti.

Buradaki amaç siyasal iktidarı güçlendirmek ve mülk sahibi sınıfların konumlarını sağlamlaştırmaktı. Dolasıyla, yapılan bu düzenlemeler emekçi halk kitleleri yararına hiçbir yenilik getirmiyor, hiçbir yarar sağlamıyordu. Öte yandan, yerel burjuvazinin emperyalist burjuvaziyle ilişkilerini rasyonel temeller üzerine oturtuyordu. Ve "Atatürk inkılapları", hızlı bir "palazlanma" sürecine sokulan ve Batı karşısında "aşağılık duygusunu" bir türlü üzerinden atamayan yerel asalak burjuvazinin isteklerine cevap verecek düzenlemelerdi.

Baskı yasaları ve sıkıyönetim altında gerçekleştirilen "Atatürk inkılapları", emekçi kesimlere hiçbir şey getirmediği gibi, daha fazla sömürülmeleri ve ezilmeleri sonucunu doğurmuştu. İktidar da geniş halk kitlelerindeki hoşnutsuzluğun farkındaydı. Tepkinin boyutunu ölçmek için bir "Serbest Fırka" deneyi de gerekti.[2]

"Serbest Fırka" deneyimini ve sonucunu da üçüncü bölüme bırakalım.

****

KAYNAKLAR.

[1] Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Istanbul 1991, sayfa 158,159,163,164.

[2] Emin Türk Eliçin, Kemalist Devrim İdeolojisi, Ant Yay., İstanbul 1970, sayfa 63.

****

M. Kemal sadece "dini" değil, "Halkçılığı" da kullandı 3 ve SON

Halk, 18 kuruşa devlet eliyle ithal edilen şekerin neden kendisine 60 kuruştan satıldığını biliyordu. "Halkçı" diktatörlük 18 kuruşa ithal ettiği şekeri altı komisyoncudan geçirerek halka ulaştırıyordu. Çoğu zaman da, şeker yoksul halka hiç ulaşmıyordu. Bir koyunun 50 kuruşa satıldığı bir ortamda bir emekçi ailesinin şeker satın alması zaten olanaksızdı.

Yoksul halk şekerden önce, ekmeği bile yeteri kadar yiyemiyordu. "Türk çitfçisi"nin istihsal ve geçinme vaziyeti anketinin amaçları değerlendirilirken, 1935-36 yıllarına ilişkin şunlar söyleniyor:

"Fakir gruptaki hububat istihlaki yetişkin erkek başına senede 416 kilo ekmeğe tekabül ettiği halde, hali vakti nispeten daha iyi olan II'nci grupta bu istihlâkin (tüketimin) azalacak yerde 452 kiloya yükselmesi, köylünün 1935-36 senesinde ekmek ihtiyacını bile tamamiyle karşılayamaz olduğunu göstermektedir. II. grupta kâhil (yetişkin) erkek başına senelik ekmek istihlaki I 'nci gruba nazaran 70 kilo buğday ekmeği daha fazla, yani cem'an (toplam) 34 kilo fazladır."[1]

Komisyoncuları zengin etmeyi amaç edinen bir siyasal iktidar, elbette emekçi toplum kesimlerinin yararını bir yana itecekti. Zaten söz konusu olan "sınıfsız bir toplum"du. (...)

İstanbul'un büyük tüccarları, Milli Mücadele'de vatan kurtaran, şimdi karşılığını isteyen sivil-militer bürokratların soygun ve sömürü olanaklarını artırmak için, her seferinde yoksul halka daha fazla yükleniyordu.

"Gelir farkı gözetilmeksizin", her yetişkin erkek "yurttaş"tan yılda 8 ila 15 lira arasında değişen yol vergisi alınıyordu. Yetişkin beş nüfusa sahip bir köylü ailesi için bu, yılda yaklaşık 60 TL. ödeme zorunluluğu demekti.

Bir ton buğdayın 40 liraya satıldığı koşullarda bu vergiyi ödemenin ne demeye geldiğini anlamak zor değildir.

"Sınıfsız", "imtiyatsız", "kaynaşmış" toplumda hapishaneler vergilerini ödeyemeyen yoksul köylülerle dolup taşıyordu...

Devlet, tüketim malları üzerinde tekel kurarak, yeni vergiler koyarak, eski vergileri artırarak yoksul halk üzerindeki baskıyı daha da artırıyordu. Kötü ürün ve fiyatların aşırı düşüşü karşısında vergi yükü giderek artıyordu. 1927'yi baz alan endekse göre, vergi yükü 1934'te 153'e çıkmıştı. Nüfus başına gayri safi gelir ise, aynı yılları esas alan endekse göre, (1927=100), 1930'da 92.6'ya, 1934'de 60.5'a kadar gerilemişti.[2]

Gelirde aşırı düşüşler olurken , artan vergilerin yarattığı baskı dayanılmaz boyutlardaydı...

Yol vergisiyle ilgili olarak, Gülten Kazgan şunlan yazıyor:

"Amacı demiryolu yapımının finansmanı olan Yol Vergisi de bir "baş" vergisi idi, her ailedeki yetişkinlerden alınan (8-15 TL. oranındaki) bu vergi, gelirdeki azalıştan bağımsız bir yük getiriyordu. Ürün fiyatları (üçte bire) 1/3'e düşünce, bir de buna kötü ürün yılları eklenince, tutarı aynı kalan verginin (gelir üzerinden) yükü bununla ters orantılı olarak ağırlaşmış oluyordu. Nitekim 1930'larda (1932-1934), 1932'deki kötü ürün yılının da etkisiyle, bu vergiyi ödeyemeyip bedeni yükümlülüğü yerine getiren yol yapımında çalışanların sayısı 700 bin kişiyi buldu. Aynı durum hayvan sayım vergisi için de geçerliydi: Hayvan başına kuruş olarak tahsil edilen bu vergi, hayvanların fıyatları veya hayvansal ürünlerin fiyatlarından bağımsızdı. Vergi 1929'da tekrar artırılmıştı. Bu ürünlerin fiyatları yarı yarıya düşerken, verginin aynı kalması, gelir üzerinden ödenen verginin ağırlaşması demekti."[3]

Öte yandan iç ticaret hadlerinin % 40 (1930) civarında tarımın aleyhine olarak bozulduğu bir ortamda , "ruhları çağıranlar"ın neden geri yollayamadıklarını anlamak kolaylaşıyor. "Güdümlü muhalefet'e hemen büyük bir kitle desteğinin ortaya çıkması, "yeni parti"nin kitleler yararına bir programa sahip olmasından değil, iktidar partisinden kaçışın bir göstergesiydi. Halk yığınları Fethi Bey'in lideri olduğu partinin ne programından ne de temel politikalarından haberdardı.

Ama sağduyuyla "halkçı ve inkılapçı iktidar"dan kaçıyordu...

Samet Ağaoğlu, "Serbest Fırka" kurucularının İzmir'e gelişinde halkın Serbest Cumhuriyet Fırkası'na gösterdiği büyük ilgiyi şöyle anlatıyor:

"(...) Halk Anadolu Gazetesi'nin matbaasına doğru yürümüş... Matbanın iç tarafına saklanmış olan polis neferleri, halkı korkutmak için olacak, izdihamın üzerine tabanca boşaltmaya koyulmuş ve atılan kurşunlardan biri 14 yaşındaki mektepli bir çocuğa rastgelerek öldürmüştür.

"Bu meyanda hiçbir şeyden haberi olmayan bizler otelde idik ve alt kattaki salonda bir çokları ile görüşüyorduk. Birden bire otele büyük bir kalabalık hücum etti. Herkes müteheyyiç ve mütehevvirdi (heyecanlı ve öfkeliydi). Kimi ağlıyor, kimi nefrin ediyor, kimi tehditler savuruyor. "Kalabalığın ortasında ihtiyar bir adamcağız kucağında taşıdığı bir çocuğu birden bire Fethi Bey'in ayaklarına atarak[4]:

- "İşte size bir kurban. Başkalarını da veririz! Yalnız sen bizi kurtar, dedi ve ağlayarak Fethi Bey'in ellerine sarıldı. Manzara müthiş ve tüyler ürperticiydi. Kanlara bulanmış körpe mektepli bir çocuk Fethi Bey'in ayakları altında son nefesini veriyordu. Babası da Fethi Bey'in ellerine sarılarak yakıcı bir lisanla daha başka evladını da kurban vermeye hazır olduğunu söylüyordu. Yalnız bizi kurtar! Kurtar bu zalim mutemetlerin elinden diye yalvarıyor."[5]

M. Kemal o kadar halkçıydı da, millete neden bu kadar zulmediyordu?

****

KAYNAKLAR:

Anti CHP Arşivi Facebook Sayfası

[1] Türk çitfçisi'nin istihsal ve geçinme vaziyeti anketi Ankara, 1938, sayfa 41-55.

[2] Atatürk Döneminin Ekonomik ve Toplumsal sorunları 1923-1938, Iktisadi ve Ticari Ilimler Akademisi Mezunları Derneği Yay. 1977, sayfa 252.

[3] Atatürk Döneminin Ekonomik ve Toplumsal sorunları 1923-1938, Iktisadi ve Ticari Ilimler Akademisi Mezunları Derneği Yay. 1977, sayfa 252-253.

[4] Alıntı: Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Istanbul 1991, sayfa 165,166,167.

[5] Samet Ağaoğlu, Serbest Fırka Hatıraları, sayfa 57.

****
****
****

Devlet Menemen/Kubilay olayına davetiye mi çıkardı?

Menemen vakasını bahane ederek başka şehirlerden bu hadise ile alakası olmayan birçok Alimi gözaltına aldılar ve birçok insan idam edildi.

Genelkurmay Başkanlığı'nın arşivine göre Kubilay'ın katilleri "esrarkeş" - DEVLET, MENEMEN OLAYINA DAVETIYE MI ÇIKARDI ?

6 Kişilik irticai kalkışma olur mu!?..

Menemen Vakası dediğimiz şey; hepi topu 6 esrarkeşin, Menemen'de bir sabah vakti giriştikleri bir olaydır ve hülasa ettiğimiz bu tabloyla alakalı olarak 75 senedir yazılıp çizilenler de, ana hatları bu olan çerçevenin biraz genişletilmesi ve süslenmesinden ibarettir.

Olayların ardından Menemen, Manisa ve Balıkesir'de sıkıyönetim ilan edilir ve Divan-ı Harp kurulur. Menemen olayına sebep olan 6 kişinin Manisa'dan başlayıp Menemen'e kadar süren yolculukları sırasında geçtikleri ve uğradıkları yerlerden insanlar tutuklanır. Menemen'de olay sırasında orada bulunanlardan bazıları da tutuklanır.

Menemen olayları ile alakalı tutuklamalar, İstanbul'a, Konya'ya hatta başka bazı yerlere uzanır ve 6 esrarkeşin sebep olduğu bu olay irticai bir kalkışma olarak lanse edilmeye başlanır. General Mustafa Muğlalı'nın başkanlığında kurulan Divan-ı Harp, 2 hafta kadar süren duruşmalarda, 37 idam kararı alır. Bunlardan 9'unun yaşları küçük olduğu için değişik cezalara çevrilir ve 28'i infaz edilir. İdam edilenler, olaylara sebep olanlara sigara, ip satan ya da yolculukları sırasında görüştükleri insanlardır.

1930 senesinin 23 Aralığı sabahı Menemen'de meydana gelen bu olayın irticai bir kalkışma olduğu iddiası, yıllardan beridir tekrarlanır durur. Oysa olay; öncesi, meydana gelişi ve sonrası ile birçok bilinmeyeni barındırmakta ve irticai bir kalkışma olmaktan çok, bir tertip, bir tezgah olma ihtimali daha ağır basmaktadır.

Esrarkeşler tarafından gerçekleştirilen ve devletin de adeta davetiye çıkardığı Menemen vakası, müslümanlara fatura edilmek istenmiştir...

****

'İrticaî kalkışma' şeklinde sunulan Menemen Olayı ile ilgili önemli belgelere ulaşıldı. Genelkurmay ve Emniyet arşivi, Kubilay'ı katledenlerin esrarkeş olduğunu ortaya koyuyor.

Genelkurmay, ayrıca dönemin yerel idarecilerini, haberdar olmasına rağmen olaylara seyirci kalmakla suçluyor.

Tarihe 'Menemen Olayı' olarak geçen Asteğmen Kubilay'ın katledilmesinin üzerinden 76 yıl geçti. Ancak 'irticaî kalkışma' olarak sunulan hadiseyle ilgili şüpheler zihinlerden hiç çıkmadı. Gerek Mehdiliğini ilan edip topladığı bir avuç müridini esrar içirerek kendisine bağlayan Derviş Mehmet'in kimliği, gerekse resmî makamların olay sırasındaki ihmalleri, resmî teze karşı çıkan araştırmacıların "komplo" iddiasına yol açtı. Bu tartışma her 23 Aralık'ta yeniden gündeme gelirken, Zaman olayın perde arkasıyla ilgili önemli bir belgeye ulaştı.

O dönemde Büyük Erkan-ı Harbiye Riyaseti olarak adlandırılan Genelkurmay Başkanlığı'na ait 26 Aralık 1930 tarihli bir belge, hükümet yetkililerinin ihmallerine dikkat çekiyor. Genelkurmay tarafından Menemen'e gönderilen 1. Kolordu Komutanı Vekili Muğlalı Mustafa Paşa (Mustafa Muğlalı) hadiseden üç gün sonra Ankara'ya ilettiği raporda Derviş Mehmet'in şüpheli hareketlerinin yetkili mercilerce bilindiğine işaret ediyor.

Buna rağmen gerekli takibatın yapılmadığı; uzaktan seyirci kalınarak adeta "olay çıkmasına göz yumulduğu" ima ediliyor.

Emniyet arşivlerindeki bir belgede ise Derviş Mehmet'in etrafındaki insanları esrara alıştırıp, istediğini yaptırdığı belirtiliyor. Dokuz maddeden oluşan dört sayfalık Genelkurmay raporunda da kendisini "Mehdi" ilan eden Derviş Mehmet'in Manisa'da bir esrarkeş kahvesini mekan edindiği ve çevresindeki insanlarla uzun süre şüphe uyandıracak fiiller içinde bulunduğu kaydediliyor. Derviş Mehmet'in bu şüpheli halinin bilinmesine rağmen ortadan kaybolduğuna dikkat çekilen raporda, "Kayboluşları Manisa hükümetine bildirilmesine rağmen, Menemen'e gelene kadar 15 gün boyunca gezdikleri civar köylerde ahaliye telkinatta bulunmalarına rağmen bundan haberdar olunmaması ve hükümet konağı önüne gelene kadar Menemen hükümetinin bundan hiçbir suretle malumat almaması" eleştiriliyor.

sada ilk ön ayak olarak ortaya atılan bu şerirlerin Manisada iken bir esrarkeş kahvesinde daimî surette içtima ederek orasını tekke haline getirdikleri ve sonzamanlarda hepsinin sakal bırakmak suretiyle bütün bütün calibi şüphe vaziyet aldıkları ve bu hal Manisa zabıtasınca da malum olduğu halde Manisadan birdenbire gaybibetleri ve hatta bu gaybûbetlerin aileleri tarafından Hükûmete malumat verilmesi üzerine Manisa Hükûmetinin bunlar için hiç bir teşebbüste bulunmaması ve civar kazaların nazarı dikkatleri celbedilmemesi gerek Manisada gerekse haricinde teşkilâtların olup olmadığı hakkında tahkikat ve tetkikat yapılmayarak işin tesadüfe bırakılması Manisadan ayrıldıktan sonra paşa köy , yağcılra , Bozalan , Çukur köy ve civarlarında on beş gün kadar dolaşarak ahaliye bir takım telkinatta bulummalarından hiç kimsenin haberdar olmaması 23/12/930 günü sabah namazına doğru musellehan ve birlikte sabah namazını kılarak ve camiden ellerine birde bayrak alarak yine ahali ile camiden çıkışlarından ve sabahleyin Hükûmet konağı önüne kadar gelişlerinden Menemen Hükûmetinin hiç bir suretle malumat almaması Hükûmet konağı önüne gelen şerirlerin etrafına toplanan ahaliden üçte ikisinin — üzerinde tabanca bulunması ve şerirler tarafından söylenen nutukları bunlar tarafından alkışlanması yaralı düşen zabiti şerirler reisi tarafından binek taşında bıçakla buğazı kesilirken ahalinin bu hali yine alkışlarla karşılaması Menemen kaymakamı beyin Hükûmet konağı ciheti askeriye tarafından işgal edildikten sonra ancak Hükûmete gelmesi ve bu zamana kadar adeta seyirci vaziyetinde kalması ve bir silâh arkadaşı koyun gibi karşısında boğazlanırken Menemen Jandarma kumandanının dört neferi ile Hükûmet konağı içerisine girerek kadın gibi saklanması .

7 - Sevku 'idare hatalarına alâydan telef[illegible]la kuvvet talep eden [illegible]

Belge No:13212-5/1

Büyük Erkânı harbiye Riyasetinin 26/12/930 tarihli ve 6747 No: [illegible] sureti ,

24 / 12 / 930 tarih ve 75 No: şifreye zeyildir .

[illegible]

Büyük görmek için tıklayın

1. Kolordu Komutan Vekili Mustafa Paşa'nın hazırladığı Menemen Raporu, 26 Aralık 1930 tarihini taşıyor.

selâmeti memleket namına kâmilen vücutlarının kaldırılması elzemdir.
kanaatinde bulunduğumu arzederim efendim .
77 No: lıdır .
I. K. O.K . W.
Mustafa
aslı gibidir .

Dahiliye Vekâletine

kopuklar idi ve muvaffak olamazsam cenazem çıkacak-
tır .
4) Bunların hepsinde esrar ve esrarlı sıgara olup -
Derviş Mehmet bunları Manisada alıştırmış ve bunun-
la da tasarrufunu arttırıyormuş .
5) Bu çetenin hepsi ashabı Kehfin namlarını taşımak-
ta ol[illegible]ralının namı Mernus[illegible] .

Emniyet raporu: Esrarlı sigarayla tasarrufunu artırıyormuş

Kubilay'ı öldüren Derviş Mehmet'in çevresindeki insanları esrarla etki altına aldığına ilişkin bir başka resmî bilgi de Emniyet Genel Müdürlüğü kayıtlarında yer alıyor. Dönemin İçişleri Bakanlığı'na 25 Aralık 1930'da "Vali Kazım" imzasıyla gönderilen 7 maddelik raporun 4. maddesinde şunlar yazılı:

"Bunların hepsinde esrar ve esrarlı sigara olup, Derviş Mehmet bunları Manisa'da alıştırmış ve bununla da tasarrufunu artırıyormuş."

Genelkurmay raporunda Menemen kaymakamı ve ilçe jandarma komutanı hakkında da ağır suçlamalar var. Kaymakamın hükümet konağına çok sonradan geldiği ve olan bitene uzaktan seyirci kaldığı kaydedilirken, jandarma kumandanı için, "Hükümet konağı içerisine dört neferiyle birlikte girerek kadın gibi saklandı." ifadeleri kullanılıyor.

"Büyük Erkan-ı Harbiye Riyaseti'nin 26/12/1930 tarihli ve 6747 No'lu tezkeresinin suretidir" üst başlığı bulunan dokuz maddelik raporun 6. maddesinden bazı satırbaşları şöyle:

"Şu mes'elede çok şayan-ı dikkat ve mühim gördüğüm noktalar Manisa'da ilk önayak olarak ortaya atılan bu şerirlerin Manisa'da iken bir esrarkeş kahvesinde daimi surette içtima ederek orasını tekke haline getirdikleri ve son zamanlarda hepsinin sakal bırakmak suretiyle bütün bütün calib-i şüphe vaziyet aldıkları ve bu hal Manisa zabıtasınca da malum olduğu halde Manisa'dan birdenbire gaybiyetleri ve hatta bu gaybiyetlerin aileleri tarafından hükümete malumat verilmesi üzerine Manisa hükümetinin bunlar için hiçbir teşebbüste bulunmaması ve civar kazaların nazar-ı dikkatleri celbedilmemesi gerek Manisa'da gerekse haricinde teşkilatların olup olmadığı hakkında tahkikat ve tetkikat yapılmayarak işin tesadüfe bırakılması Manisa'dan ayrıldıktan sonra Paşaköy, Yağcılar, Bozalan, Çukurköy ve civarlarında on beş gün dolaşarak ahaliye birtakım telkinatta bulunmalarından hiç kimsenin haberdar olmaması 23/12/1930 günü sabah namazına doğru musellahan ve birlikte sabah namazını kılarak ve camiden ellerine bir de bayrak alarak yine ahali ile camiden çıkışlarından ve sabahleyin hükümet konağı önüne kadar gelişlerinden Menemen hükümetinin hiçbir suretle malumat almaması..."

Aynı maddenin sonunda kaymakamlık ve jandarma komutanının tavrı da şu sözlerle eleştiriliyor:

"Menemen kaymakamı beyin, hükümet konağı cihet-i askeriye tarafından işgal edildikten sonra ancak hükümete gelmesi ve bu zamana kadar adeta seyirci vaziyetinde kalması ve bir silah arkadaşı koyun gibi karşısında boğazlanırken Menemen jandarma kumandanının dört neferi ile hükümet konağı içerisine girerek kadın gibi saklanması..."

Raporun 7. maddesinde ise Kubilay'ın askerlerinin neden cephanesiz olduğu sorgulanıyor:

"Sevk u idare hatalarına alaydan telefonla kuvvet talep eden jandarma kumandanı şu kuvvetin ne için ne maksatla ve ne gibi bir vaziyet karşısında talep edildiği hakkında alayı tenvir etmemiştir. Jandarma kumandanının noksan olarak verdiği bu malumat alayca gönderilen ilk bölüğün cephanesiz olarak yola çıkarılması kuvvetlerin vaziyeti hakim olmasına sebep olmuştur."

23 Aralık 1930'da Menemen'de neler yaşandı?

Mustafa Fehmi Kubilay, Giritli Hüseyin ve Zeynep çiftinin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1906 doğumlu Kubilay'ın asıl mesleği öğretmenlikti. 23 Aralık 1930'da İzmir'in Menemen ilçesinde meydana gelen olay sırasında askerlik görevini yapıyordu. "Mehdi" olduğunu iddia eden Giritli Mehmet (Derviş Mehmet) 7 Aralık'ta, 6 müridiyle Manisa'dan yola çıkarak, civardaki Paşa köyünde yaptıkları hazırlık ve propagandalardan sonra 23 Aralık sabahı, gün doğarken tekbirlerle Menemen'e girdi. Belediye meydanında çevresine topladığı yaklaşık yüz kişiyle hükümet karşıtı sloganlar atmaya başladı. Silahlı olan asiler bir müfrezenin başında olaya müdahale eden Asteğmen Kubilay'ı, hemen ardından da Hasan ve Şevki adındaki iki mahalle bekçisini öldürdü. Olay, arkadan yetişen askerî birlikler tarafından şiddetle bastırılırken, Derviş Mehmet ve iki müridi öldürüldü.

31 Aralık 1930'da toplanan bakanlar kurulu, Menemen ilçesi ile Manisa ve Balıkesir merkez ilçelerinde bir ay süre ile sıkıyönetim ilan edilmesine karar verdi. Sıkıyönetim komutanlığına 2. Ordu Kumandanı Fahrettin Paşa (Altay), Divan-ı Harp Reisliği'ne 1. Kolordu Komutan Vekili Muğlalı Mustafa Paşa atandı. Olay 1 Ocak 1931'de Denizli Milletvekili Mazhar Müfit (Kansu) ve arkadaşlarınca verilen soru önergesiyle TBMM gündemine getirildi. Soru önergesini Başbakan İsmet Paşa (İnönü) cevaplandırdı. Daha sonra sıkıyönetim ilanına ilişkin önerge tartışıldı ve oybirliğiyle kabul edildi.

Erdal Şen - Politika Muhabiri Zaman Gazetesi

Ayrıca Milli Gazete yazarı Ekrem KIZILTAŞ'ın yazısından istifade edilmiştir.

****
****
****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 1 (14 Bölüm)

[Fotoğraf: Milli Mücadelede İlk Kurşunu Sıkan Mehmet Çavuş (KARA) (1894 - 1962)]

Yakın zamana kadar, Millî Mücadele'de düşmana karşı ilk kurşunun, İzmir'in işgali sırasında Hasan Tahsin Recep (asıl adı Osman Nevres)'in, Yunanlılar'a attığı iddia edilirdi. Son yıllarda yapılan araştırmalar ve ortaya konan vesikalar, Millî Mücadele'de düşmana karşı atılan "ilk kurşunun -hattâ kurşunların-", Dörtyol'da (Adana), 19 Aralık 1918'de, Mondros Mütarekesi'nden elli gün sonra, yiğit Dörtyollular'ın cesur evlâdı Mehmet Çavuş (Mehmet Kara) ve müfrezesi tarafından atıldığını ortaya çıkarmıştır.[1]

Dörtyollu Kara Hasan, Kuzuculu Köyü'nde bir teşkilât kurarak düşmana karşı direnişe geçti. Mal ve hayvanlarını satarak silâhlanan yöre gençleri de Kara Hasan'a katıldılar. Böylece, zamanla sayısı 300-400'e varan bir millî teşkilât ortaya çıktı.[2]

1919 yılı başlarında harekete geçen Kara Hasan (Hasan Paşa[3]) ve çetesi de, Türkiye'de, işgal güçlerine karşı, millî direnişi ilk başlatan teşkilât olmuştur.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] P. Du Veou, La Passion de la Cilicie 1919-1922, (Çev.: Reşat Gögen, Kilikya Faciaları adıyla basılmamış daktilo metni), Paris 1937, s.40-42. A. Hulki Saral Türk İstiklâl Harbi IV, Güney Cephesi, Gnkur. Basımevi, Ankara 1966. s. 55, 56.; A. Cevdet Çamurdan, Kurtuluş Savaşı'nda Doğu Kilikya Olayları, Adana 1969, s. 87-159.; Kadir Aslan'ın müracaatı üzerine, Hatay Valiliği ve Dörtyol Kaymakamlığı'na, ATAŞE (Genelkurmay Askerî Tarih ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü) tarafından gönderilmiş olan 29 Ocak 1992 tarih ve 3214-4-92 Arşiv sayılı ve ATAŞE Tarih Uzmanı İlhamı Bebek tarafından hazırlanan, 27 Ocak 1992 tarihli rapor.; ayrıca; Kadir Aslan, Milli Mücadelede Dörtyol, Hatay 1991, s. 22-29.

[2] Damar Ankoğlu, Hatıralarını, İstanbul 1961, s. 126, 127.; A. Hulki Saral Türk İstiklâl Harbi IV, Güney Cephesi, Gnkur. Basımevi, Ankara 1966. s.56.; Fahri Belen, Türk Kurtuluş Savaşı, 2. Baskı, Kültür ve Turizm Bak., Ankara 1983, s. 258.; ayrıca, "Millî Mücadele Döneminde ilk direnme hareketleri Dörtyol-Adana

Bölgesi'nde başladı. 19 Aralık 1918'de, Ermeni milis kuvvetlerinin öncülüğünde ilerleyen Fransız İşgal Kuvvetleri'ne karşı, Dörtyol Bölgesi'nde Kuva-yı Milliye çarpışmaya başladı. Bu direnme hareketleri gelişerek, bütün güney bölgesine yayıldı", bk. Ertuğrul Zekâi Ökte, Millî Mücadele Döneminde Millî Hareketler Ordu İşbirliği, (Konferans Metni), İstanbul 1981, s. 12.; Kadir Aslan, Milli Mücadelede Dörtyol, Hatay 1991, s. 40-105.; Ayr. bkz. Kemal Çelik, Millî Mücadele'de Adana ve Havalisi 1918-1922, (1st. Üni. Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Doktora Tezi), İstanbul 1993, s. 44, 45.

[3] Müfreze Kumandanı Kara Hasan'a, çevre halkı ve arkadaşları tarafından "Paşa" unvanı verilmiştir. Bugün, Dörtyol İlçesi'ndeki askerî kışla da "Kara Hasan Paşa" adını taşımaktadır.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 2

Peki, Dörtyollu Mehmet Çavuş, Milli Mücadele'de ilk kurşunu attığında M. Kemal Atatürk neredeydi dersiniz?

Sultan Vahideddin M. Kemal'in Milli Mücadele'ye katılması için Samsun'a gitmesini emretmiştir, fakat M. Kemal günlerce yola çıkmadı, çeşitli temaslarda bulunarak İstanbul'da oyalandı. Hatta hükümet 6 Mayıs 1919'da yazdığı bir tezkere ile kendisinden acele etmesini istemek zorunda kaldı.[1]

Bu bilgiyi Prof. Dr. Akandere de teyid etmektedir ve M. Kemal'in İstanbul'da oyalanması hakkında:

13 Kasım 1918 tarihi ile 9. Ordu Müfettişi olarak Samsun'a gitmek amacıyla İstanbul'dan ayrıldığı 16 Mayıs 1919 tarihleri arasında çeşitli temaslar ve faaliyetlerde bulunmuştu. Onun bu temas ve faaliyetleri; "kurulacak hükümetlerde Harbiye Nazırı olarak görev almak, siyasî yönden iktidara gelme ümidi..."[2] diyerek konuyu özetlemektedir.

Öte yandan M. Kemal'in 11-13 Ekim 1918'de Halep'ten Vahideddin'e çektiği "çok gizli" telgrafta:

"Derhal İngilizlerle ayrı barış yapmak üzere ***kendisinin de katılacağı yeni bir Bakanlar Kurulu*** oluşturulmasını önermesi"[3] de olayı yeterince aydınlatmaktadır.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993, sayfa 157.

[2] Prof. Dr. Osman Akandere, "Millî Mücadele'nin Başlarında Mustafa Kemal Paşa'da Sine-i Millet Düşüncesi İle Askerlikten İstifası Öncesi ve Sonrası Kendisine Gösterilen Bağlılıklar" Selçuk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Türkiyat Araştırmaları Dergisi, Sayı:11, Konya 2002, sayfa 247-309., 249.

[3] Atatürk'ün Bütün Eserleri, cilt 2, İstanbul 2003, Kaynak Yayınları, sayfa 232.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 3

Mondros Ateşkes Anlaşmasının imzalanması ve bu anlaşmanın uygulanması sonucu, halk, bir takım fiili çalışmalar içerisine girmiştir. Bu amaçla mahalli bir takım teşekküller kurulmuştur. Bunlara genel olarak "Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri" adı verilmektedir. Her cemiyet, kendi yöresini işgalden kurtarılmasını sağlamak, işgale karşı direnmekle görevliydi. M. Kemal Paşa, Samsun'a ayak basmadan önce emperyalist güçlere karşı Anadolu ve Rumeli halkı tarafından pek çok il ve ilçede teşkilatlanmalar ve işgale karşı koyma girişimleri başlamıştı.[1]

2 Aralık 1918'de Edirne'de kurulan "Trakya Paşaeli Müdafaa-i Heyet-i Osmaniye Cemiyeti", 7 Ekim 1919'da Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti ile birleşmişti. 4 Aralık 1918'de Istanbul'da Vilayat-ı Şarkiye Müdafaa-i Hukuk-u Milliye Cemiyeti kurulmuş ve 10 Mart 1919'da bunun Erzurum şubesi de resmen açılmıştı. Bunlar gibi yararlı dernekler, henüz işgal hareketi başlamadan kurulmaya başlamıştır.[2]

***

Devam edecek inşaallah...

****

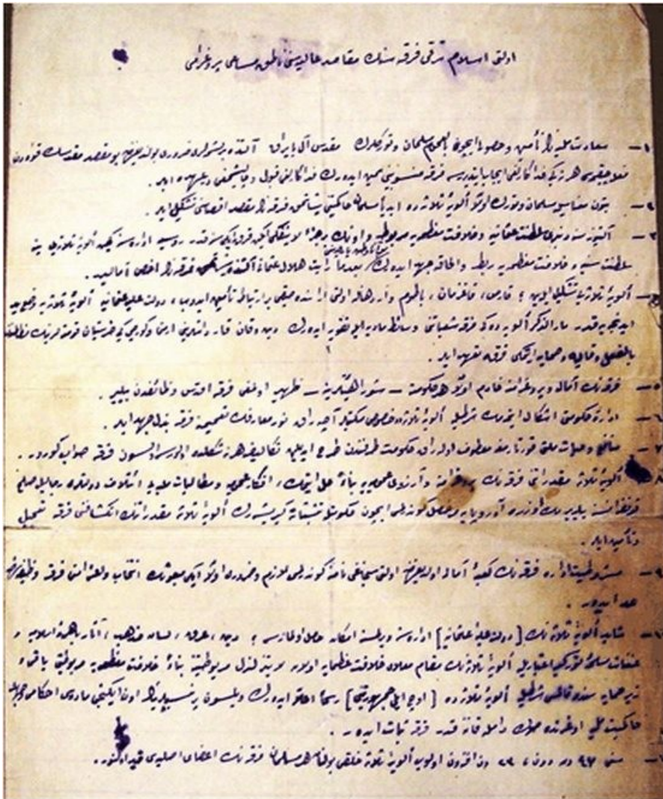
KAYNAKLAR:

[1] Prof. Dr. Yücel Özkaya, Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Sayı 10, Cilt 9, Kasım 1987.

[2] Prof. Dr. Yücel Özkaya, Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Sayı 10, Cilt 9, Kasım 1987.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 4

(Gördüğünüz gibi M. Kemal Samsun'a çıkmadan evvel millet pes etmemiş, yenilgiyi kabul etmemiş ve düşmana boyun eğmemişti)

(Fotoğraf: Oltu İslam Terakki Fırkasının Mekâsıd-ı Âliyesini Nâtık Programı)

Evvelki bölümde yararlı derneklerin henüz işgal hareketi başlamadan ve M. Kemal Atatürk Samsun'a çıkmadan önce kurulmaya başladığını yazmıştık...

Bunlardan "Kars Islam Şurası" 5 Kasım 1918'de faaliyete geçmiştir. 30 Kasım 1918 tarihinde ise Kars'ta toplanan kongrede "Kars Millî İslâm Şûrası Merkez-i Umumisi" adı altında 3 hükümet birleşmiştir. Başkanlığına Cihangirzade İbrahim Bey seçilmiştir.[1] 17-18 Ocak 1919'da Kars'ta "Cenub-u Garbi Kafkas Hükümeti Muvakkate-i Milliyesi" adıyla çalışmalarını sürdürmüştür.[2]

25 Mayıs 1919'da ise Oltu'da "Oltu Şura Hükümeti" kurulmuştur.[3] Istanbul'da 21 Aralık 1918'de "Kilikyalılar Cemiyeti" kurulmuş, bunun bir şubesi Adana'da açılmıştır.[4]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Dr. Ahmet Ender Gökdemir, Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Sayı 19, Cild 7, Kasım 1990.

[2] Dr. Ahmet Ender Gökdemir, Cenûb – i Garb – i Kafkas Hükûmeti, Ankara, 1998, sayfa 90.

[3] S. Esin Dayı, I.Oltu İslam Terakki Komitesi Kongresi, sayfa 65.

[4] Utkan Kocatürk, Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti Tarihi Kronolojisi, 1918-1938, Ankara 1983, sayfa 14.

Ayrıca bakınız: Zeki Sarıhan, Kurtuluş Savaşı Günlüğü, 1, Öğretmen Dünyası Yayınları, Ankara 1982, sayfa 69.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 5

(Hani M. Kemal Samsun'a çıkmadan evvel millet pes etmişti?? Hani yenilgiyi kabul etmiş ve düşmana boyun eğmişti??)

Istanbul'da 29 Kasım 1918'de Milli Kongre ve 4 Mayıs 1919'da Milli Ahrar çalışma hayatına girdi. Trabzon'da 12 Şubat 1919'da "Muhafaza-i Hukuk-u Milliye Cemiyeti" kuruldu.[1] Trabzon Muhafaza-ı Hukuk-ı Milliye Cemiyeti, vilayetin siyasî olduğu kadar, sosyal ve ekonomik geleceğiyle de ilgilenmeyi kendine görev edindiğinden bu tür sorunların çözümüne yönelik bir rapor bile hazırladı.[2] Samsun'da 19 Şubat 1919'da "Karadeniz Türkleri Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti", Istanbul'da 27 Mayıs 1919'da "Türkiye Müdafaa-i Vatan Cemiyeti", Diyarbakır'da da "Müdafaa-i Vatan Cemiyeti" kuruldu.[3]

Bu amaçlarla kurulan diğer başlıca cemiyetler ise şunlardır:

Müdâfaa-i Heyet-i Osmaniye, İzmir'de İzmir Müdâfaa-i Hukuk-ı Osmaniye Cemiyeti, Manisa'da İstihlas-ı Vatan Cemiyeti, Erzurum'da Vilayat-ı Şarkiye Müdâfaa-i Hukuk Cemiyeti, İzmir'de Redd-i İlhak Cemiyeti, Balıkesir'de Balıkesir Hareket-i Milliye, Alaşehir'de Alaşehir Kongresi, Denizli, Aydın Nazilli'de Heyet-i Milliyeler, İstanbul'da Rodos ve İstanköy Adalar Müdâfaa-i Hukuku-ı İslamiye Cemiyeti, Trabzon'da Trabzon Muhafaza-i Hukukı Milliye Cemiyeti, Sivas'ta Anadolu Kadınları Müdafaa-i Vatan Cemiyeti, İstanbul'da Milli Kongre Cemiyeti.[4]

Toplumun kendi haklarını ve varlığını korumak için kurulan bu cemiyetler kısa bir süre sonra ülkede yerel iktidarların en önemli temsilcileri haline gelmiştir.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasi Partiler: 1859-1952, İstanbul 1952, sayfa 506-509; Mesut Çapa, Milli Mücadele Döneminde Trabzon Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti, Trabzon 1998, sayfa 9-16; Cevat Dursunoğlu, Milli Mücadelede Erzurum, İstanbul 1998, sayfa 22,23; Mahmut Goloğlu, Atatürk ve Trabzon, Ankara 1981, sayfa 2-5.

[2] Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), DH/İ-UM, E-51/74.

[3] Prof. Dr. Yücel Özkaya, Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Kasım 1987, sayfa 139,140.

[4] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasi Partiler: 1859-1952, İstanbul, Doğan Kardeş Yayınları sayfa 478-527.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 6

Bu arada kadınların da, vatanı kurtarmak için cemiyetler kurduklarını görmekteyiz. Bunların en önemlisinin Sivas'taki Anadolu Kadınları Müdafaa-i Vatan Cemiyeti olduğu bilinmektedir. Bu cemiyet, daha sonra Niğde, Konya, Kayseri, Amasya, Pınarhisar, Erzincan, Kastamonu, Yozgat, Burdur, Kangal'da da çalışmalara başlamıştır.

Hepsinde hareket ve çıkıs noktası aynı olup, vatanı isgalcilerden kurtarmak ve her türlü istilaya karsı koymaktır.

Bu derneklerden İstanbul'daki Millî Kongre ile Erzurum'daki Müdafaa-i Hukuk Derneklerinin Fransızca yayınlar yaptıklarını da bilmekteyiz. Millî Blok Fırkası ise, Amerika ile işbirliği yapmak gibi çalışmalarda bulunuyordu. Cemiyetlerle ilgili sayıları binleri geçen belgeler mevcuttur.[1]

Öte yandan henüz, İzmir işgal edilmeden (yani daha M. Kemal Atatürk Samsun'a çıkmadan), İzmir'in işgal edileceğinin duyulması üzerine 14 Mayıs'ı 15 Mayıs'a bağlayan gece, İzmir'in Redd-i İlhak Heyeti, İzmir'de bir miting tertiplemişti. Bu mitingde, işgale karşı direnme konusu işlenmişti. Dağıtılan beyannamede, Türkün, Wilson prensipleri adıyla hakkının zorla alındığı, Yunan işgalinin Türkler tarafından memnunlukla kabul edileceğinin söylendiği, Yunanlıların İzmir'de çoğunluk olduğunun iddia edildiği, bunların yalan olduğu açıklanmaktaydı.[2]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Prof. Dr. Yücel Özkaya, Ulusal Bağımsızlık Savaşı Boyunca Yararlı ve Zararlı Dernekler, Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Sayı 10, Cilt 4, Kasım 1987.

[2] Genelkurmay, Harp Tarihi, Ask. Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı, İstiklâl Arşivi, Klasör, 399, Dosya. 27/7, Fihrist. 2; Tank Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasî Partiler, İst.1952, sayfa 493,494; Bilge Umar, İzmir'de Yunanlıların Son Günleri, İst. 1974, sayfa 85-105.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 7

15 Mayıs 1919'da İzmir'in işgali üzerine Türk halkının işgalcilere tepkisi iyice artmıştı, yurdun her yerinde mitingler düzenlenmiş ve işgale karşı tepkiler olanca ağırlığı ile su yüzüne çıkmaya başlamıştı. M. Kemal, 19 Mayısta Samsun'a çıkmadan önce, Doğu Anadolu'da 17 Mayısta Hınıs'ta, 18 Mayısta Erzurum'da Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri İzmir'in işgalini protesto eden mitingler düzenledikleri gibi, batı Anadolu'da da 16-19 Mayıs ve daha sonraki tarihlerde Redd-i İlhak Cemiyetleri tarafından yapılan mitinglerle ve İzmir'in işgali protesto edilmişti.[1]

Bu arada Redd-i İlhak Dernekleri de, vatanı korumak için gerekli çalışmaları yapmaktaydı. Redd-i İlhak Heyet-i Milliyesi, Yunanlıların Aydın'ı almasından sonra, 23 Haziran 1919'da Söke, Denizli, Sarayköy belediyelerine çektiği telde, Yunanlıların buradan muhakkak çıkarılacağını ve "Yunanlıların bir Müslüman yurdu olan Aydın vilâyetinden ihracı için icap ederse senelerce uğraşmaya ahdetmeliyiz" diye niyetlerini açıklamaktaydı.[2]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Genelkurmay Harp Tarihi Dairesi, Askerî ve Stratejik Etüt Başkanlığı, Atatürk Arşivi, Klasör. 15.

[2] Genelkurmay, Harp Tarihi, Ask. Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı, İstiklâl Arşivi, Klasör. 402, Dosya. 6, Fihrist. 36.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 8

Bu millî kuvvetler İzmir cephesinde Yunanlılar, Cenup cephesinde Fransızlar ile çarpışıyorlar.

Her yerde vatan müdafaası için harıl harıl çeteler teşekkül ediyor. Meselâ İzmir'de Demirci Efe, Sarı Efe, Çerkes Etem, ilâh... Bursa'da Gökbayrak, Giresun'da Pontusçulara karşı Topal Osman, Adapazarı ve Sakarya boylarında Yahya Kaptan (Trabzon tarafındandır. Bir çok katil olan bir kaçakçı şakî) çetesi, İbo, ilâh... Bunlar hep vaziyetin yarattığı binefsihi teşekküllerdir.

sayfa 560 ∴

Görülüyor ki, Millî Kıyam ve hareket binefsihi ve her tarafta millet tarafından düşünülmüş ve yapılmıştır. Bir kişinin değil, binlerce kişinin. Mustafa Kemal'in, İsmet'in bunda habbe-i vâhide hissesi yoktur. Bu esnada hâlâ Mustafa Kemâl meydanda değil. O Anadoluya defedilinceye kadar bu işlerle değil, başka işlerle meşgul olmuştur. Yine İsmet hiç olmazsa Mandacılar fik-

karar veriyor. Canına o kadar tak demiş ki. «İstanbuldan gitsin de nereye giderse gitsin» diyor. Amasya mıntakasına ordu müfettişi tâyin ediliyor. Zabitlerce hali malûm olduğundan Harbiye Nezareti kabul etmiyor. Dahiliye Nazırı olan Mehmet Ali de muhalefet ediyor. Vahidettin ısrar ediyor; tayin ediyorlar. İşte bu suretle tard ve teb'it olarak Mustafa Kemâl İstanbul'dan çıkıp Amasyaya varıyor. (19 Mayıs 1335) Bunu kendi de inkâr edemiyor. (Sh, 7 Nutuk). Demek ki arzusuyla Millî Kıyama iştirâk için gelmiş değildir. Mütarekeden onun Samsun'a geldiği tarihe kadar çok zaman geçmiştir. Her tarafta Millî Kıyam çoktan vukuâ gelmişti. Demek millî kıyamda da âmil değildir. Şimdi bu adam bu şerefleri nasıl kendisine mal eder, bilmem? Hem de bu vukuatın âmil ve şâhitleri binlerce olarak hayatta iken... Herkesi asmış, kesmiş, herkesin ağzına kilit vurmuş şimdi alabildiğine yalan söyleyip övünüyor. Kimse itiraz edemiyor ki.. Hür bir memleket olsa çoktan paçavraya çevrilirdi. Millî Kıyam ve milleti kurtarmak uğrunda nice canlarını vermiş, nice kellesini koltuğuna alarak çalışmış adamlar var. Bunların bir hatırasını bile yadetmeyip, onların kanları pahasına aldıkları şerefleri bir adam kâmilen kendine alıyor, hem bir katre kanını bile zayi etmeden... Alçak dünya!.. Sende neler olur!..

Mustafa Kemâl'in Anadolu'ya geçmesinin sebebi hakkında ortada dönen şöyle bir rivayet de var: Ferit Paşa işgal kuvvetlerine karşı bir kuvvet elde etmek ihtiyacını hissetmiş. Bu rivayete göre de bu ihtiyacı hisseden Vahidettin'miş. Bu kuvvet Anadoluda ordular ve halktan askerî bir kuvvet yapıp, bunu işgal kuvetlerine ve padişaha muarız gösterip bunlara istiklâl talep ettirmek imiş. Bu projeyi fiile çıkarmak için Mustafa Kemal'i münasip görmüşler. Padişah, Mustafa Kemâl'e para vermiş. Kezâ hükûmet bütçesinden de ona birkaç bin lira vermişler ki, bunun ilmühaberinin fotoğrafisini Pariste Repuplique enchanee gazetesi neşretti. Padişah ve Ferid, Mustafa Kemâl'i çağırmışlar, işi söylemişler. Kendisini memur edip eline bir de ferman

vermişler. Aynı zamanda bu işi yapacağına ve kendisine verilen emirleri dinliyeceğine, birgün emir verilince vazgeçeceğine dair namusu üzerine de yemin ettirmişler.

Mustafa Kemâl'in tayinini haber alan bütün vatanperverler telâş edip onun gönderilmesini mene çalışmışlardır. Bunlardan biri de Sadrazam Tevfik Paşa'dır. Hazine-i Hassa Müdürü Refik Bey ile padişaha: «Mustafa Kemâl namussuzdur. Yollamasın, başka birini yollasın» diye haber göndermiştir. Bunu bizzat Refik Bey söylüyor. İşte Mustafa Kemâl'in bu namusu ve millete hizmetler etmiş, ihtiyar aleyhindeki büyük buğz ve adâveti -ki nutkunda görülür- bundan ileri gelmektedir.

İşte Millî Kıyamın başına geçecek olan Mustafa Kemâl'in buraya kadar olan tercüme-i hâli budur.

(Sıkılmadan okuyunuz)

Kurtuluş Savaşı'nda M. Kemal Atatürk'ün ne kadar payı varmış, Moskova ve Lozan antlaşmalarına delege olarak katılan, 14 ciltlik Türk Tarihi'ni yazan, ilk Milli Eğitim Bakanı ve aynı zamanda Sağlık Bakanlığı da yapmış olan Dr. Rıza Nur'dan öğrenelim.

(Burada yazanları ilerleyen bölümlerde başka kaynaklardan teyid ettireceğiz inşaallah.)

Fotoğrafa bakınız, Dr. Rıza Nur'un hatıratının sayfa resmi... Fotoğrafta yazanları göremeyenler için buraya da yazalım:

***

Bu milli kuvvetler Izmir cephesinde Yunanlılar, cenup (Güney) cephesinde Fransızlar ile çarpışıyorlar.

Her yerde vatan müdafaası için harıl harıl çeteler teşekkül ediyor. Mesela İzmir'de Demirci Efe, Sarı Efe, Çerkes Ethem... Bursa'da Gökbayrak, Giresun'da Topal Osman, Adapazarı ve Sakarya boylarında Yahya Kaptan çetesi, İbo...

Görülüyor ki, Milli Mücadele hareketi her tarafta millet tarafından düşünülmüş ve yapılmıştır. Bir kişinin değil, binlerce kişinin. Mustafa Kemal'in, İsmet'in bunda zerre kadar hissesi yoktur. Bu esnada Mustafa Kemal hâlâ meydanda değil. O Anadolu'ya kovuluncaya kadar başka işlerle meşgul olmuştur. Mustafa Kemal Anadolu'ya Milli Mücadele için gelmemiştir. Kovulmuştur. Bunu da kendisi Nutkunda söylüyor.

Amasya mıntakasına ordu müfettişi tayin ediliyor. Zabitlerce hali malum olduğundan Harbiye Nezareti (Savunma Bakanı) kabul etmiyor. Dahiliye Nazırı (Içişleri Bakanı) olan Mehmet Ali de muhalefet ediyor. Vahidettin ısrar ediyor; tayin ediyorlar. Işte bu suretle tard ve teb'it olarak M. Kemal Istanbul'dan çıkıp Amasya'ya varıyor. Bunu kendi de inkar edemiyor. (Nutuk, sayfa 7). Demek ki arzusuyla Milli Kıyama iştirak için gelmiş değildir. Mütarekeden (Mondros Ateşkes anlaşmasından) onun Samsun'a geldiği tarihe kadar çok zaman geçmiştir. Her tarafta Milli Kıyam çoktan vukua gelmişti. Demek milli kıyamda da âmil (etken) değildir. Şimdi bu adam bu şerefleri nasıl kendisine mal eder, bilmem? Hem de bu vukuatın âmil ve şahitleri binlerce olarak hayatta iken… Herkesi asmış, kesmiş, herkesin ağzına kilit vurmuş simdi alabildiğine yalan söyleyip övünüyor. Kimse itiraz edemiyor ki.. Hür bir memleket olsa çoktan paçavraya çevrilirdi. Milli Kıyam ve milleti kurtarmak uğrunda nice canlarını vermiş, nice kellesini koltuğuna alarak çalışmış adamlar var. Bunların bir hatırasını bile yadetmeyip, onların kanları pahasına aldıkları şerefleri bir adam kâmilen kendine alıyor, hem bir katre kanını bile zayi etmeden… Alçak dünya!.. Sende neler olur!..

M. Kemal'in Anadolu'ya geçmesinin sebebi hakkında ortada dönen şöyle bir rivayet de var: Ferit Paşa işgal kuvvetlerine karşı bir kuvvet elde etmek ihtiyacını hissetmiş. Bu rivayete göre de bu ihtiyacı hisseden Vahidettin'miş. Bu kuvvet Anadolu'da ordular ve halktan askerî bir kuvvet yapıp, bunu işgal kuvvetlerine ve padişaha muarız gösterip bunlara Istiklal talep ettirmek imiş. Bu projeyi fiile çıkarmak için M. Kemal'i münasip görmüşler. Padişah, M. Kemal'e para vermiş. Keza hükümet bütçesinden de ona birkaç bin lira vermişler ki, bunun ilmühaberinin fotoğrafisini Paris'de "Repuplique enchance" gazetesi neşretti (yayınladı). Padişah ve Ferid, M. Kemal'i çağırmışlar, işi söylemişler. Kendisini memur edip eline bir de ferman vermişler. Aynı zamanda bu işi yapacağına ve kendisine verilen emirleri dinleyeceğine, birgün emir verilince vazgeçeceğine dair namusu üzerine de yemin ettirmişler.

M. Kemal'in tayinini haber alan bütün vatanperverler telaş edip onun gönderilmesini mene çalışmışlardır. Bunlardan biri de Sadrazam Tevfik Paşa'dır. Hazine-i Hassa (padişah hazinesi) Müdürü Refik Bey ile padişaha: M. kemal namussuzdur. Yollamasın, başka birini yollasın diye haber göndermiştir. Bunu bizzat Refik Bey söylüyor. Işte M. Kemal'in bu namusu ve millet hizmetler etmiş, ihtiyar aleyhindeki büyük buğz ve adaveti –ki nutkunda görülür- bundan ileri gelmektedir. Işte Milli Kıyamın başına geçecek olan M. Kemal'in buraya kadar olan tercüme-i hali budur.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım (Paris 1929), Altındağ Yayınları, Istanbul 1967, cild 3, sayfa 560, 565, 566.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 9

(Evvelki bölümde Dr. Rıza Nur'un hatıratından alıntı yapmış ve bunları başka kaynaklardan teyit edeceğimizi belirtmiştik.)

Necip Fazıl Kısakürek:

FIKIR ALTINCI MEHMED VAHIDÜDDIN'IN

EVET; millî şahlanışın başında 14 - 15 ve Cumhuriyetin ilânında 19 yaşında bir çocuk olan biz, bunca yıl boyunca gördüğümüz, işittiğimiz, okuduğumuz ve mânalandırdığımız şeylerin yekûnu olarak şu hükme varmış bulunuyoruz ki, Birinci Dünya Harbi felâketi ve Imparatorluk devletinin çöküşünden sonra Türk haklarını sağlamak yolunda millî bir şahlanışa ilk olarak meydan açma fikri, bu hareketin şefliğini yapan M. Kemal Paşadan önce ve onun şahsında Sultan 6. Mehmed Vahidüddin'indir. Yâni aynı hareketin, vatan hainliğiyle suçlandırdığı adamın... Bu iddiayı tam bir fikir namusiyle ana tezimiz olarak başa alıyor ve en ince teferruatına kadar ispatını boynumuza borç biliyoruz.

Mütarekenin başlarında, Kâzım Karabekir, Ali Fuat, Cafer Tayyar, Refet Bele gibi genç kumandanlar Istanbul'da toplanmıştır. Memleketteki birliklerin başı boş; ve bütün yüksek kumanda hey'eti, Başkumandan huzurunda toplantıya çağırılmışcasına merkezdedir. Bu vaziyet ve ondaki panik havası ilk olarak Kâzım Karabekir'in dikkatine çarpıyor. Bir yazısında diyor ki, merhum Kazım Karabekir:

"1918 de Harbiye Nezareti Müsteşarı Miralay Ismet (Inönü) Beye, milletin istiklâlini kurtarmak için düşüncelerimi şöyle izah ettim: Genç kumandanların Istanbul'da toplanması ve hususiyle beni bu şereften ayırmak büyük bir gaflet olmuştur. Beni derhal bu şerefe iadeye çalışınız!"

Yine Kâzım Karabekir'den:

"1 Kânunuevvel 1918'de Erkânı Harbiye-i Umumiye Reisi Cevat Paşa Hazretlerini ziyaretle Istanbul'da toplanmaklığımızın gafletini izah ve benim Şarka iademi ve ordunun zayıflatılmamasını rica ettim. Bununla beraber Sadaretten istifa etmiş olan Izzet Paşaya da aynı fikirleri söylemiştim!"

Ve Kâzım Karabekir'in kalemiyle bu vaziyeti ilk görenin Vahidüddin olduğu hakikati:

"6 Kânunuevvel 1918 selâmlık merasiminde usulen huzura kabul olundum. Padişah dahi, sulhun temini görüşülmeden evvel ordusunun zayıflatılmaması ve bilhassa genç kumandanların iş başından ayrılmaması, aksi hâlde bir Endülüs vaziyetinin pek uzak olmadığını anlatarak benim Şarka ve Istanbul'da toplanan genç kumandanların da Anadoluya, oranları başına iadeleri hâlinde Türklüğün öldürülemeyeceğini söyledi. Bu mülakat benîm ve diğer genç kumandanların iş başına geçmemizi temin eden âmilerden (etkenlerden) biri olmuştur."

Bu satırları küçücük bir insaf ile okuyan, bütün zaafların Vahidüddin tarafından görülmüş ve çarelerinin düşünülmüş olduğunu hemen kavrar.

NOT: Necip Fazıl'ın kitabından alıntıya devam edeceğimizden ötürü kaynağını son bölümde vereceğiz.

***

Devam edecek inşaallah...

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 10

Necip Fazıl Kısakürek devam ediyor:

Tam ve emin bir kaynak olması gereken Kâzım Karabekir Paşa, şu garazsız satırlarla da, M. Kemal Paşanın hem Harbiye Nazırlığına (Milli Savunma Bakanlığına) talip oluşunu, hem millî hareket diye bir şey düşünmediğini göstermiş oluyor:

"- 11 Nisan 1919'da Mirliva (Tuğgeneral) M. Kemal Paşa Hazretlerini ziyaret ettim. Ziyaret sebeplerinden birisi de müşarünileyhin Istanbul'da kalıp Kabineye dahil olmak hususundaki arzularından vazgeçirmek gayesine matuftu. Ben Paşa Hazretlerini ziyarete bir yaverimle gittim. Kendileri hasta yatıyordu. Üçüncü ziyaretçi olarak gelmiş bulunan bir zâta, Paşa tarafından Ruşen Eşref Bey diye takdim olundum"

Bu yazıları nakleden muharrir neticeyi şöyle bağlamaktadır:

"— Bütün bunlardan anlaşılan bir hakikat var ki, dağılan Türk ordularının genç ve ihtiyar kumandanlarının Mütareke esnasında Istanbul'da toplanmasıdır. Başta bulunanlar, bunun doğru olmadığını ve kumandanlara yeni vazifeler verilerek Anadolu'ya hizmete gönderilmesi lüzumunu öne sürmüşlerdir. Ikinci bir hakikat de, Istiklâl Harbinde büyük hizmetleri olan kumandanların teker teker M. Kemal'e gelerek görüşmeleridir. Izmir'in işgali ve Ittihat ve Terakkiye mensup olanların tevkifi, Anadolu'yu galeyana getirdi. Galeyan halinde bu genç ve tecrübeli kumandanların kolorduların başına geçmeleri, yeni ve millî bir teşkilâtın kurulmasına ilk sebebi teşkil etmiştir. Çünkü Türk milletinin Istanbul' da mitingler yaparak galeyanı başlamış, Anadoluyu Yunan kuvvetlerinin istilâsı üzerine halk da silâha sarılarak, dağlara çıkarak Kuvva-i Milliye teşkilâtı kurmuştu. Garpta (Redd-i Ilhak) Kongresinin, Şarkta ise (Erzurum Kongresinin toplanmasına yerli halk mümessilleri karar vermişlerdi."

Artık, çöküş karşısında birliklerini bırakıp Istanbul'a dönen ve orada toplanan kumandanlar arasında M. Kemal Paşanın ilklerden biri tek emelinin Harbiye Nazırlığından ibaret bulunduğu ve genç kumandanların millî bir mukavemet için kıt'aları başına dönmeleri fikrinin padişahtan geldiği açık mıdır? Bu o kadar açık bir keyfiyettir ki, M. Kemal Paşanın Padişahla karşılaşmalarındaki şekilden hemen belli olacaktır.

NOT: Necip Fazıl'ın kitabından alıntıya devam edeceğimizden ötürü kaynağını son bölümde vereceğiz.

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 11

Üstad Necip Fazıl'ın çalışmasını aktarmaya devam ediyoruz...

Sayfamızı takip edenler artık Atatürkçü Sabahattin Selek ismine yabancı değildir. Bilhassa "M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır" konusunda onun eserinden paylaşımlar yapmıştık. "Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı" yalanını ortaya koymak için birçok konu paylaştık ve muteber eserlerden iktibaslar yaptık... Bildiğiniz gibi birkaç bölümdür Üstad Necip Fazıl Kısakürek'in bu mevzu hakkında yaptığı çalışmayı aktarıyoruz. Belki hala yarısını dahi paylaşamadık. Eee, üstadın çalışması haliyle daha geniş çaplı oluyor. Gerçekten Üstad Necip Fazıl delilleriyle (kaynaklar yazının içinde) konuyu açıklığa kavuşturuyor. Kemalist kaynaklara başvuruyor, orada yazanları tahlil ediyor, cevap veriyor vs. Sabahattin Selek'in, "Milli Mücadele'yi Vahidüddin (radıyallahu anh) başlatmadı" tezini, Üstad Necip Fazıl ustaca ve o yalın üslubuyla çürütüyor.

NOT: Paylaşımı bu çapta internette bulabileceğinizi sanmıyorum, direk kitaptan alıntıladık. O halde konunun kıymetini bilelim ve yayılmasına çaba sarf edelim. Değerlerimize, aynı yolun yolcusu olduğumuz muhterem büyüklerimizin eserlerine sahip çıkalım.

Söz, Üstad Necip Fazıl'da...

Mareşal, benim Fransa'da tahsil arkadaşım merhum Burhan Toprak'ın kayın babasıdır. O yoldan tanıdığım ve en derin mahremiyetine kadar sokulduğum, kabul
edildiğim insan... Onunla Vahidüddin mes'elesi etrafında konuştuklarımı ileride anlatmak üzere, bizzat kendisinden dinlediğim hayatî bir noktayı açıklayayım:

«— Vahidüddin benden, genç kumandanların listesini istedi. Vatanına aşkla bağlı, vatan acısiyle yanan, vatan kurtarmak yolundaki bir hamleyi omuzlayabilecek kabiliyette azimli, fedakâr ve atılgan kumandanlar kaydiyle istedi bu listeyi... Yazıp verdim... Her kumandanın karakterini de isminin yanına not ettim. listenin başında Mustafa Kemal vardı.»

Mareşal Fevzi Çakmak, Padişaha verdiği listede, Mustafa Kemal Paşayı fevkalâde becerikli, kabiliyetli, hamleci, teşebbüs ruhuna malik, fakat son derece ihtiraslı ve yüksek emelli bir insan olarak göstermiştir

Bu noktayı, daha evvel bahsettiğimiz, Sabahaddin Selek adlı Halk Partilinin (CHP), «Anadolu Ihtilâli» eserinde de tespit edebiliriz. Bu eserin 42nci sahifesinde Vahîdüddin'in gözlüğünden Mustafa Kemal Paşa hakkında şu teşhiş göze çarpar:

«— Mustafa Kemal'i veliahtlığında, Almanya seyahatinde tanımıştı. Bu genç Paşa, daha o zaman çok tehlikeli lâflar etmiş, onu ürkütmüştü. Nihayet bir ordu kumandanı olduğu hâlde, harbin son günlerinde Adana'dan kendisine baş vurup, falanı Sadrâzam, beni de Harbîye Nâzırı yap, diyen Mustafa Kemal Paşada

büyük bir ihtiras seziyordu.»

Böylece muharrir, Mustafa Kemal Paşanın (belki makbul mânada) ihtirasını tespit ettikten sonra, Padişah ve Millî Şahlanış Hareketi ve Mustafa Kemal Paşa arasında şöyle bir münasebet arıyor, yahut bulduğunu sanıyor:

«— Kuva-yı Millîye hiçbir zaman Padişaha karşı görünmediği halde, Padişahın gösterdiği husumet, hakikatte Kuva-yı Millîye akımına değil, bizzat Mustafa Kemal Paşa'yadır. Sultan Abdülâziz'e Hüseyin Avni Paşa, Sultan Abdülhamid'e Mithat paşa nasıl amansız birer düşman görünmüşler ise, Sultan Vahidüddin'in karşısına da Mustafa Kemal Paşa çıkmıştı. Hem Mustafa Kemal Paşa öbürlerinden daha tehlikeliydi. Padişahın evvelâ ordusunu, sonra vilâyetlerini elinden almış, tebaasını kendisinden ayırmıştı. Elbette sıra, tahtına da gelecekti. Millî Mücadelenin devamı müddetince, hiçbir ân söz konusu edilmemekle beraber, en şiddetli mücadele Vahidüddin ile Mustafa Kemal arasında cereyan etmiştir. Çünkü, mutlaka biri diğerini tasfiye edecekti ve her ikisi de bunu gayet iyi biliyordu. Vahidüddin; Istanbul'da kalmak ve Kuva-yı Milliyeye karşı davranmakla, partiyi daha başangıçta kaybetmiştir. Halbuki, Istanbul'un işgaline ve hattâ bir süre sonraya kadar, Vahidüddin'in elinde tahtını kurtaracak büyük bir fırsat vardı: Anadoluya geçmek. Eğer bunu yapabilseydi, Mustafa Kemal Paşa, Zât-ı Şahanenin nihayet bir Sadrâzamı olurdu.»

Bu satırları almaktan maksadımız, tarihçi geçinenlerimizin indî görüşler peşinde hakikati tahrif işini nereye kadar götürdüklerini belirtmektir. Mustafa Kemal Paşanın Vahidüddin'e karşı bakış ve niyetini gayet doğru tespit eden muharrir, düşünemiyor ki, Padişah bizzat Anadolu'ya geçemezdi. Geçmiş olsaydı Millî Şahlanış Hareketi daha başındayken boğulurdu. Biraz sonra anlayacağız. Anadoluya geçmek isteyen Veliaht Abdülmecid Efendinin karşısına çıkardıkları engel; ve fiilen Anadoluya geçip de geri çevirdikleri Şehzade Ömer Faruk Efendiye karşı alınan tavır, millî hareket gelişmeye başlar başlamaz saraya ne gözle bakıldığının şaşmaz delilidir. Demek ki, Mustafa Kemal Paşanın karşısına çıkan Vahidüddin değil, Vahidüddin'in karşısına çıkan Mustafa Kemal Paşa... Bu noktayı ileride göstermek ve Millî Şahlanış Hareketinin fikirde ilk müellifini doğrudan doğruya Vahidüddin olarak belirtmek üzere hikâyemize geçelim:

Işte Anadolu'ya üstün vasıflarda bir kumandan göndermek ve ona, millî bir mukavemet mikrakı kurdurmak gayesiyle Vahidüddin, Mustafa Kemal Paşayı saraya çağırıyor. Hikâyeyi, evvelâ Enver Behnan Şapolyo'nun kitabından Mustafa Kemal Paşa diliyle tespit edelim:

«Yaverim Cevat Abbas yine eve geldi. Telâşlıydı.

— Zât-ı Şahane sizi akşam yemeğine davet ediyor! Dedi. Mayısın 4 üncü akşamı yedibuçukta Yıldız Sarayına gittim. Beni çok küçük bir odaya aldılar. Biraz sonra Mehmed Vahidüddin geldi. Ayağa kalktım. Beni yanına oturttu. O kadar yakın ki, âdeta diz dize idik. Padişahın sağında hemen dirseğini uzatarak dayadığı küçük bir masanın üstünde bir kitap vardı. Odada sessizlik hüküm sürüyordu. Anlaşılıyor ki, sarayda hiç neş'e yok... Padişah akıbetini düşünüyor. Odanın Boğaziçine açılan büyük bir penceresinden görülen manzara şuydu:

Itilâf devletlerinin donanmaları sırayla dizilmişler, topları saraya müteveccih ... Tehdit edici korkunç bir manzara... Bu odada oturmakla bu manzarayı görmemek kabil değil... Mehmed Vahidüddin dedi ki:

— Paşa, Paşa, sen şimdiye kadar devletimize çok hizmet ettin. Bunların hepsi artık bu kitaba gitti!

Bu bir tarih kitabıydı.

— Bunları unutunuz! Bundan sonra yapacağınız hizmet, şimdiye kadar yaptığınızdan çok mühim olacaktır. Dikkat ve sadakatle çalışırsanız, devleti, düştüğü bu felâketten kurtarabilirsiniz. Bir çok kumandanları Anadolu'nun kolordularına dağıttım. Sizin vazifeniz, bunları teftiş etmek olacaktır.

— Bu hususta elimden geleni yapacağım, bana emniyet buyurunuz efendim. Padişahın en büyük endîşesi:

Kuvvetlerimiz dağılmıştır. Umumî Harpten yorgun çıkarak takatimiz kalmamıştır. Bütün ümit; galip devletlerin arzuları hilâfına bir harekette bulunmamaktadır. Onların şikâyet ettiği hâdiseleri de önlemek lâzımdır. Vahidüddin ayağa kalktı, elimi sıkı sıkı sıktı:

— Muvaffak olunuz!

Sarayı terkettim. O zaman bir kadife kutu içinde bir takım da hediyeler verdi. Yaverim Cevat Abbas'la gecenin karanlığında derin düşünceler içinde Yıldız tepelerini aşarak Şişliye geldik.»

Mustafa Kemal Paşanın ağzından rivayet edilen bu sözlerde, âni olarak huzura çağırılmanın gayesine ait açık bir delâlet yoktur. Kolordu kumandanlarının teftişine memur edilmek ve «galip devletlerin arzuları hilâfına bir harekette bulunmamak» emri, böyle bir tâyinin ruhunu izah edemez, müphem kalır ve asıl sebebin gizlendiği hissini verir. Aynen Mustafa Kemal Paşa dilinden bu anlatışı başa alarak, işin hakikatini biz anlatalım. Bu işe, şu anda hayatta bulunan eski bir yaverin, bize vesika kıymetindeki beyanlariyle girişeceğiz.

***

ESKI YAVERIN ANLATTIKLARI

Sultan Vahidüddin'in bugün hayatta bulunan yaverlerinden, eski Sadrâzam Tevfik Paşanın oğlu Ali Nuri (Oktay) Beyefendi Ayaspaşa'daki meşhur Fark Oteli'nin sahibidir. Vaktiyle Hariciye Konağı olan, derken Tevfik Paşa mülkiyetine geçen, Paşanın Londra Sefirliğinde yanıp kül olan eski binadan bir yangın arsası kalmış, sonra Tevfik Paşa zamanında oraya 7 odalık bir kârgir inşa çıkılmış, daha sonra da 210 odasiyle bugünkü Park Oteli yerleştirilmiştir. Seksen küsur yaşındaki Ali Nuri Beyefendiyi, Sultan Vahidüddin hakkında en nadide bilgilerin sahibi olması gereken eski ve müstesna bir insan olarak telefonla aradım. Bu türlü insanların dünyamızdan ayrılmasiyle son kaynakların da kuruyacağı kaygısı içinde, âdeta son vapuru kaçırmak istemeyen bir yolcu telâşı içindeydim. Telefonda, şivesi ecnebiye çalan ihtiyar bir ses, kim olduğumu ve ne istediğimi anladıktan sonra, şu cevabı verdi:

— Birkaç gündür gripli halde ve istirahat etmekteyim. Eğer gripe yakalanmaktan korkmazsanız, oteldeki daireme buyurunuz, görüşelim!

Hemen gittim. Beni Park Otelinin iki kat aşağısındaki bir daireye indirdiler. Sağlı ve sollu, önlü ve arkalı üç oda veya hücrenin çerçevelediği küçük, fakat gayet hususî çizgileri ve renkleri olan bir dairecik... Eski ve (stil) eşya ve duvarlarda eski zaman resimleri... Ali Nuri Beyefendinin pederleri Tevfik Paşayla, kayın babaları Sadullah Paşa, ayrı çerçeveler içinde yanyana... Daha neler ve neler!...

Ön kısmında, şahniş tarzında çıkıntılı bir hücreciğin duvarlarında, sivil ve asker, mazi tipleri ve bu arada Ali Nuri Beyefendiye bir ithaf yazısiyle (hediye edilmiş (Von Der Goltz) Paşanın fotoğrafı. Ali Nuri Beyefendi, bu çıkıntılı hücreciğin pencere köşesinde duvara yaşlı ve Amerikan üsluplu masasına geçip bana karşısında yer gösterdi.

Kahverengi, uzun (rob do şambr)i içinde, uzun boylu, beyaz saçlı ve bıyıklı, fevkalâde güzel, hele gençliğinde misilsiz derecede yakışıklı bir insan hissini veren bu asil tavırlı adam, bir anda ruhumu doldurdu. Onda, biraz fazla alafrangalığı bir tarafa, aradığım bütün köklü mânaları buldum. Birkaç hoş-beş lâfından sonra hemen mevzua girdim:

— Tevfik Paşa gibi, Osmanlı tarihinin en nazik zamanlarından birinde Hükümet Reisliği etmiş bir zâtın oğlusunuz! Merhum ve muhterem pederiniz, tıpkı Vahidüddin'in son padişah olması gibi, Osmanlı Sadrâzamlarının sonuncusu... Siz de Mütareke ve işgal devrinde Sultan yaverisiniz! Bu bakımdan, gurbet illerdeki mezarı üzerinde koskoca bir yalan dağı oturtulan Vahidüddin'i yakından tanımış olmak gibi bir imtiyaza sahipsiniz. Allahtan, daha çok uzun olmasını dilediğim ömrünüzün bundan böyleki süresini, hepimizinki gibi yalnız Allah bilir. Ebedî hayata ve Hesap Gününe inanmış bir insan olarak, aynı hisle dolu olduğunuz ümidi, hattâ emniyeti içinde, Vahidüddin mevzuuna ait bildiklerinizi öğrenmeye, böylece Allahın rızasını kazanmanızı ve hiç bir hakikatin gizli kalmasına razı olmamanızı istemeye geldim. Vereceğiniz bilgileri, kabul buyurursanız kaynak göstermek, istemezseniz menbaı gizli tutmak şartiyle Türk millî vicdanına takdim edeceğimî Lütuf buyurunuz! Esmer yüzünde ince bir zevk ve tehassüs meltemi, tek tek cevap verdi:

— Istediğiniz gibi hareket edebilir, kaynak olarak ismimi ortaya atabilirsiniz! Artık hem memleketimiz, hem de şahsen ben, o şartlar içindeyiz ki, ortada çekinilecek hiçbir şey görmüyorum!

Ilk intibaım, fevkalâde bir takdir duygusu oldu.

Eski yaver devam etti:

— Sultan Vahidüddin devrinde kurmay binbaşıydım. Asıl sınıfım süvari... Hem Erkân-ı Harbiye Mektebinde hocalık ediyor, hem de «Yaverân-ı Hazret-i Şehriyârî» kadrosunda bulunuyordum. Hayatım, sarayla Erkân-ı Harbiye Mektebi arasında geçiyordu. Balkan Muharebesine istirak etmiş, Birinci Dünya Savaşına katılmıştım.
Muhatabım derin bir iç geçirdi. Bir ân sükût ve devam:

— Sultan Vahidüddin'i şehzadelik, veliahtlık zamanından beri yakından tanırım. Kardeşim Hakkı Beyin kayın

babası (Ali Nuri Beyin biraderi Hakkı Bey Vahidüddin'in kızı Ulviye Sultanın zevciydi) olarak da bilhassa veliahtlığında kendisiyle yakından temasım olmuştu. O zamanlara ait söyle bir hatıram var: Vahidüddin'in veliahtlığında bir gün, Kuruçeşmede huzurunda bulunurken bir hey'et geldi. Bu hey'etin azasını şu anda hatırlayamayacağım. Padişahçı bir fırka kurmak isteyen bir hey'et... Veliaht hey'eti kabul etti. Gelenler gayelerini izah ettiler. Padişahçı bir fırka kurmak istediklerini, bu yolda teşkilâtlanmaya gittiklerini ve kendisinden yardım ve destek beklediklerini söylediler. Vahidüddin hayretler içinde kaldı ve şu cevabı verdi;

«Padişahçı bir fırka kurmak da ne demek?... Böyle bir fırka, sanki aksine ihtimal açarcasına zaaf ve şüphe telkin etmiş olmaz mı? Padişah bütün bir milletin babasıdır; nasıl bir partiye maledilebilir? Bayrak, bir partinin olabilir mi?»

Anlıyorsunuz ki, Sultan Vahidüddin, sahtelik ve uygunsuzluğu hemen gören, anlayan ve ona karşı duran bir seciye sahibiydi.

Sordum:

— Zekâ ve şahsiyeti üzerinde hükmünüz?

— Dehâ çapında bir zekaya malik değildi. Fakat ortanın üzerinde bir anlayış, hususiyle çok hızlı bir intikal sahibiydi. Hâdiseleri tam da oluş anlarında kestirmek, mânalandırmak, değerlendirmek ve yerli yerine oturtmakta hünerliydi.

— Umumî Harp sona erip de imparatorluğun çöküşü demek olan Mütareke ve işgal günlerinde tavrı nasıl oldu? Eski yaver Ali Nuri Beyefendi ayağa kalktı, ilerileyerek yandaki odadan maroken kaplı küçük bir hâtıra defteri alıp getirdi, koltuğuna yerleşti ve defteri uzun uzadıya inceledikten sonra cevap verdi:

— Tarihleri şaşırmamak için hususî defterimi kurcalamalıyım. Izmir'in işgalinden bir gün sonra. (Izmir 15 Mayıs 1919'da işgal edildi) 16 Mayıs Cuma günü... Vahidüddin düşmandan mütareke istemiş bir hükümetin başında... Mütareke hükümlerine göre ordusunun hemen dağıtılması icab ediyor. fakat böyle işlere girişebilmek için tarafların karşılıklı olarak mütareke hükümlerine riayet edileceğinden emin olmaları lâzım... Bu nokta ise hiçbir tarafın emin olamayacağı bir şey... Padişah mütereddit ve ıstırapların en yakıcısı içinde... O günkü Cuma namazında ve selâmlık resminde Sultan Vahidüddin'i görenler, ıstırabın bir insanı ne hale getirebileceğine ait en canhıraş tabloyla karşılaşmış olurlardı.(...)

Sultan Vahidüddin, Millî Mücadeleye, Millî Kurtuluş Hareketine bütün gönlüyle bağlıydı. Hareket başladıktan sonra beni sık sık huzura çağırır, dahilî ve askeri vaziyetler üzerinde benden fikir alırdı. Taş basması büyük bir harita yaptırmıştım. Bu harita üzerinde kırmızı ve mavi, iğne bayraklarla vaziyeti Sultana izah eder ve askeri durumu gösterirdim. Kuva-yi Millîye hareketleri üzerinde her muvaffakiyet haberini alısında derinden bir «oh!» çeker, ferahlar ve dünyaya yeni gelmiş gibi olurdu. Bu manzara, benim gözlerimle tespit ettiğim ve Allah ile resul huzurunda her ân tekrarından çekinmeyeceğim bir hakikilik ve samimîlik ifadesidir. Eski yaver, derin bir tahassüs tavriyle sustu. Bu kitabın muharriri olarak vazifem, böyle, büyük bir tarih vesikası belirtici şahsiyeti dilediğim istikamete çekmek değil, gerçek yönleri ondan öğrenmek ve kendisini asla telkin altına almamak olduğuna göre, her şeyi kendisine ve tabiî seyrine bırakmayı tercih ettim ve asıl incelik noktasının ben davet etmeden gelmesini bekledim.

O nokta geldi. Eski yaver birdenbire şu sözleri söyledi:

— Bahsettiğim Cuma Selâmlığından sonra Mustafa Kemal Paşa huzura davet ve kabul edildi. Sultan Vahidüddin, onu Anadolu'ya geçmeye ikna etti.

Telâşla doğruldum:

— Ikna mı etti? Mustafa Kemal Paşanın bu hususta ikna edilmeye ihtiyacı var mıydı?

Söz, bu naziklerin naziği can noktasına gelince, muhatabım toparlanarak tane tane devam etti:

— Izah edeyim: Mustafa Kemal Paşanın huzura kabul edilişinden bir iki saat sonra Basyaver Naci Bey (Millî Mücadeleye katılan, birçok kumandanlıklarda bulunan, uzun zaman meb'usluk eden, Nâzik Naci Pasa lâkabiyle mâruf General Naci Eldeniz) yaverler odasına geldi ve haykırdı: «Hünkâr Mustafa Kemal Paşayı ikna edebildi!» Bu haykırış kelimesi kelimesine kulaklarımdadır. «îkna» tabiri yerindedir.

— Mustafa Kemal Paşanın gayesi Anadolu'ya geçmek değil miydi?

Muhatabım, delmek istediğim zarın nezaketini anladı. Küçük bir fikir hazırlığından sonra cevap verdi;

— Ben Mustafa Kemal Paşayı büyük asker ve kumandan tanırım. Öbür meziyetleri üzerinde söyleyecek bir sözüm yoktur. Mustafa Kemal Paşanın gayesi, o zamanki hükümete girmekten başka bir şey değildi. Hem de bir çoklarının sandığı gibi Harbiye Nâzırı olmak değil, Sadrâzam olmak gayesini güdüyordu. 1919 Ilkbaharında vaziyet şöyleydi: Şark ordumuz silâhlarını bırakmıyor ve ortada Itilâf devletleriyle aramızın yeniden açılacağı korkusu hüküm sürüyordu. Mustafa Kemal Paşa da kudretli ve iradeli bir kumandan biliniyordu. Bu kanaat bilhassa Hünkâra aitti. Mustafa Kemal Paşanın o günlerdeki kanaat ve görüşü ise Istanbul hükümetinin Itilâf kuvvetlerine karşı direnmesi, isteklerini kabul ettirmesiydi. Işte bu tavrı göstermek için hükümeti eline almak istiyordu. Halbuki bu kanaat ve görüş siyasî ve amelî bir kıymet ifade edemezdi. Zira Mondros Mütarekesini imzalamış olan mağlûp bir hükümetten galip düşmanlarına karşı bir direnme, karşı koyma iktidarı beklenemezdi.

Ali Nuri Beyefendinin sözünü kestim:

— Böyle olunca, o ân için Kabineye girmek imkânını bulamayan Mustafa Kemal Paşadan, millî hareketi evvelden plânlamış ve gaye edinmiş olması beklenemez!
Muhatabım bu dikkate cevap vermeden devam etti:

— Mustafa Kemal Paşa Anadolu'ya gönderilmiştir. Onu göndermekte ancak iki gaye olabilirdi: Ya Ingilizlerin isteğine uygun şekilde Şark Ordusunu silâhsızlandırması Ve Doğudaki mukavemeti kırması için, yahut da tam aksi olarak millî bir mukavemet ve hareket zemini açması için...

— Hangisi olduğunu sanıyorsunuz?

— Ben sadece ihtimalleri kaydediyor ve hâdiselere ait unsurları veriyorum. Dileyen, dilediği gibi hükmetsin!... Ben, kendi hesabıma ayrıca bir tefsir yapmayı emin bir yol görmüyorum. Emin olduğum tek nokta, Mustafa Kemal Paşanın, Anadolu'ya geçmek üzere Padişah tarafından ikna edildiğidir. Hâdiseler hangi ihtimale daha fazla yer veriyorsa öyle!...

Dâvanın şahdamarına ait suali sordum:

— Bu mevzuda, Vahidüddin'in Mustafa Kemal Paşaya, «Ben Halife ve Padişah olarak Anadolu'ya geçecek olursam düşman kuvvetleri birden telâşa düşüp topyekûn anavatan üzerine çullanır ve memleketi tam bir esarete mahkûm eder. Sen bir kumandan olarak git, gerekirse bana ve hükümete âsi ol ve milleti şahlandır» dediği ve büyükçe bir para verdiği yolundaki sızıntılar doğru mudur, değil midir?

— Bilmiyorum! Onu hükümet gönderdiğine göre elbette gerekli tahsisatı vermiştir.
Bu siyasî karşılığa şöyle mukabele ettim:

— Tahsisat ayrı ve tabiî... Ayrıca Sultanın öz cebinden verdiği büyük bir para var mı, yok mu? Bir rivayete göre 30, bir rivayete göre 42, başka bir rivayete göre de 60 bin altın lira...

— Bilmiyorum! Mustafa Kemal Paşanın bu vazifeye, Padişahın emriyle Ferit Paşa tarafından gönderildiğini biliyorum!

— Emir veren Padişah olduğuna göre asıl maksadını hükümetten gizli tutmuş olması ihtimali yok mudur? Hususiyle Sultan Vahidüddin'in son derece ketum ve tedbir zekâsına malik bir insan olduğu düşünülecek olursa?

— Olabilir!... Vahidüddin Ferit Paşayı sevmez ve ona itimad etmezdi. Nitekim Paris'de Versay Sarayındaki sulh müzakereleri zamanında babamı çağırttı ve ona şu emri verdi: «Sen de Ferid'in arkasından git ve onu kontrol et!...»

Muhatabım bu noktada dâvanın aslî çizgisini bırakarak tarihî kıymet bakımından ehemmiyetli olsa da Sulh Konferansına ait hususiyetlere daldı ve oradan yine Vahidüddin'in vatan bağlısı seciyesine döndü. Onları yerinde tekrar ele almak üzere, biz, dâvamız ve tezimizin asıl düğüm noktası olan Vahidüddin - Mustafa Kemal Paşa görüşmesine gelelim ve onu Mustafa Kemal Paşadan dinledikten sonra, bir de, kendi gözlüğümüzden ve vesika çerçevesinden seyredelim...

***

DÜĞÜM NOKTASI SAHNE

Millî şahlanış hareketinin fikirde müellifi ve bu maksatla Mustafa Kemal Paşayı Anadolu'ya gönderen, doğrudan doğruya Vahidüddin... Bu işin sahnesi de, Yıldız Sarayında, denize karşı küçücük bir oda... Zât-ı Şahane, daha Önceki bir iki temasın peşinden Mustafa Kemal Paşayı son olarak bu salonda kabul ediyor ve ömrü boyunca son defa görmüş oluyor. Şimdi bu sahneyi, biraz sonra ortaya dökeceğimiz vesikaların delâletlerindeki yekûn ve muhasebe neticesi olarak biz çizelim:

Mustafa Kemal Paşa, Padişahla daha evvelki karşılaşmasında gayesi temellendirilmiş olarak Dokuzuncu Ordu birliklerine müfettiş tâyin edilmiş ve bu
birliklerin yayılı olduğu mıntıkaya gitmek için hemen Samsun'a hareket etmek üzere hazırlığını tamamlamıştır. Ve işte bu sebeple Padişahın karşısında bulunuyor. Onun bu yeni vazifeye tâyinini izah eden dış sebep Samsun ve civarındaki Türkler ve Rumlar arası çatışma ve bundan doğan huzursuzluk... Askeri selâhiyetler yanında mülkî yetkileri de bulunan Mustafa Kemal Paşa, bu huzursuzluğun hemen giderilmesini isteyen Ingilizlere karşı şöyle izah edilmektedir :

— Huzursuzluğu giderecek, nizam ve âsâyişi getirecek ve Şark Ordusundaki mukavemeti kaldıracak olan general işte bu zâttır: ingilizlere karşı bir aldatmaca zanniyle oynanan bu oyun, Vahidüddin tarafından kendi öz hükümetine de aynı şekilde telkin edilmiştir.

«Anadolu Ihtilâli» isimli eserin 190 inci sahifesinde, bu tâyinin doğrudan doğruya Hünkâr tarafından yaptırıldığı şu satırlarla kaydediliyor:

«Vahidüddinin kaçmasını takiben, 150'lik listeye dahil olmadığı halde memleketi terkeden Nâci Azmi Yeğen Beyin ifadesine göre, sabık Sultan, bir gün kendisine şöyle demiştir:

— Samsun'a bir müfettiş gönderileceğini öğrenince yâverânımdan Erkân-ı Harp Mirlivası Mustafa Kemal Paşayı da nazar-ı itibara alınız» diye emir eyledim!»

Vahidüddin aleyhtarı bir kalemin tetkiki neticesi olarak ortaya atılan bu şahadetten açıkça anlaşılıyor ki, Mustafa Kemal Paşayı yeni vazifesine tâyin ettiren, ne Harbiye Nâzırı, ne de Sadrâzamdır. Sadece ve sadece, gayesini hükümetinden bile saklamış olan Padişahtır; ve bu işde Vahidüddin'in isteyerek veya istemiyerek tâyini tasdik ettiği yolundaki nakiller uydurmadan ibarettir.

Aynı kitabın, 189 uncu sahifesinin sonlarında ve 190 inci sahifesinin başında Hünkâr ve Paşa arasındaki münasebeti belirtirken diyor ki;

«— Sultan Vahidüddin'in Mustafa Kemal Paşa hakkında kanaati, hiç şüphe yok ki, ona en az bu önemli görevin verilmesine müsaade edecek kadar müspetti. Veliahtlığından beri tanıdığı fahri yaverinin kabiliyetinden, kendisine olan bağlılığından şüphe edecek hiç bir sebep yoktu. Ikisi de Enver'i sevmiyorlardı. Aynı kimseye duyulan bu ortak his, onları az çok birbirine yaklastırmış olmalıydı. Kaldı ki, Vahidüddin, Mustafa Kemal Paşanın ancak büyük işlerle tatmin olunabilecek mizacını biliyor ve muhtemelen onun şahsında, ilk taraf için de kârlı neticeler sağlayacak bir müttefik görüyordu.»

Ancak «itiraf» kelimesiyle vasıflandırabileceğimiz bu görüşten sonra öyle bir hakikat unsuruna dokunuluyor ki, tâyin emrinin tepeden inme Sultandan geldiği,
laboratuar hükmiyle ortaya; çıkıyor:

«Böyle bir yorumda bulunmamızın en önemli sebebi, Mustafa Kemal Paşanın tâyinine ait iradeyi ufak bir tereddüt göstermeden derhal almasıdır. Harbiye Nezareti, Paşanın tayinini, Padişaha arzedilmek üzere 30 Nisan'da Sadarete yazmış ve aynı gün Padişahın irâdesi alınmıştır.»

Artık şüphe kalıyor mu, Vahidüddin'in, Mustafa Kemal Paşayı, maksadı her neyse ruhunda gizlemiş olarak, bizzat tâyin ettirmiş olduğunda?.. Ve bu tâyinin resmen hükümet ve Itilâf kuvvetlerine, Samsun ve havalisini huzura kavuşturmak ve Şark Ordusunu Mütareke şartlarına yanaştırmak için diye gösterildiğine...

Şimdi sıra, naziklerin naziği noktaya geldi. Acaba Mustafa Kemal Paşa, eski Yaver Ali Nuri Bey tarafından «ikna edildi!» tabiriyle ifade olunduğu gibi, bu tâyin sırasında, ister Padişah, ister hükümet cephesinden kendisine gösterilen sebebi kabul etmiş bulunuyor muydu? Kabul etmişse «ikna» edilmeye ne ihtiyacı olabilir? Kabul etmemişse, tâyin muamelesini daha başında durdurması icap etmez mi? Hele millî şahlanışı kamçılamak gibi bir hareket kendi öz dâvası ve plâniyse, Padişah tarafından ikna edilmek diye bir şeyin onun semtine bile uğramaması gerekmez mi?

Eski yaverin derin bir saffet ve samimiyetle bildirdiğine ve Naci Paşa gibi Mustafa Kemal'in güvenini kazanmış bir zatı şahit tutmasına göre şüphe yoktur ki, son dakikada Padişah ile Fahrî Yaveri arasında bir «ikna» tablosu cereyan etmiş ve bu iş de başarı Padişahta kalmıştır. Şu hâlde Mustafa Kemal Paşayı, son defa çıktığı Padişahın huzurunda yeni vazifesini tereddütle benimseyici bir ruh haleti içinde kabul etmeye mecburuz.

Işte bu ruh haletiyle karşısına geçen Paşayı, Vahidüddin, küçük salonda evvelâ ayakta kabul ve sonra ona yer göstererek kendisiyle dizleri üzerine dokunacak şekilde yakın oturuyor. Ve tezimiz bakımından, her ne oluyorsa bu son karşılaşma neticesinde oluyor. Vahidüddin Mustafa Kemal Paşaya pencereden, düşman donanmasını göstererek birçok kaynak tarafından belirtildiği gibi şöyle diyor:

— Paşa, namlularını saraya çevirmiş olan düşman toplarını görüyor musun?. Bu vaziyet karşısında saray ve devlet olanca emniyetini kaybetmiş bulunuyor! Derken Vahidüddin gelen kahveyi Mustafa Kemal Paşaya eliyle verdikten ve yine eliyle sigara ikram ettikten sonra devam ediyor:

— Böyle yakın oturuşumuz ve fısıldarcasına konuşmamız en münasip şekildir. Şu sarayın duvar tuğlaları arasında bizi kimbilir kaç kulak dinlemektedir? Bu üslûptan fevkalâde hislenen ve tesir altına giren Mustafa Kemal Paşa, nihayet Millî Şahlanış Hareketinin düğüm noktası olan ve tarihe intikal edeceği gün vatan çapında bir hâdise teşkil edeceği muhakkak bulunan şu hitap karşısında kalıyor:

— Paşa! Türkiye'yi kurtarmak için Istanbul'dan herhangi bir hareket beklemeye imkân yoktur. Istanbul, vatanın kalbi olarak düşman pençesinin içindedir. Onu ve onunla beraber topyekûn vatanı vücuddan, vücudun kalbi çevreleyici temel âzasından başka hiçbir şey kurtaramaz! O da, imparatorluğun kalble rabıtaları büsbütün çözülmüş eczasından sonra elde kalan mazlum ve çilekeş ana vatandır. Yâni Anadolu!.. Anadolu'ya geçmek ve orada millî bir kıyama zemin açmak lâzımdır! Mustafa Kemal Paşa bu sözleri büyük bir dikkat ve iddia ettiğimiz gibi biraz da (sürpriz) tavrîyle dinleyedursun...

Bize denilebilir ki:

— Bu, tiyatro konuşmaları gibi hayalden uydurma hissini veren lâfları nereden çıkarıyorsun? Ilmî ve tarihî hakikat belirtmeleri için mutlaka vesikaya istinat ettirilmeleri gereken bu diyalogları kimlerin şahadetiyle ispat edebilirsin?

Cevabımız şudur:

— Evvelâ beni dinleyin! Sonra da ispatını isteyin! Ve ben Vahidüddin - Mustafa Kemal Paşa tablosunu çizerken peşin hüküm tavırlarından uzak kalın! Ruhunuzu ne o taraftan, ne bu taraftan, tesir dışı tutun ve neticeye göre hükmedin! Riyaziyede bir kaide vardır: Ya hüküm ve netice başa alınır ve ispat onu takip eder, yahut ispat peşin olur ve netice sonda gelir. Biz hükmü başa alarak ispatını ondan sonra vermek metodunu tercih ediyoruz.

Şöyle ki:

Padişah diyor ki, Mustafa Kemal Paşaya:

— Sizi Anadolu'ya, işte bu millî kıyam zeminini açmanız için gönderiyorum! Düşman kuvvetlerine, hususiyle Ingilizlere ve hükümete karşı gidiş sebebimiz ayrıdır. Işgal kuvvetleri, sizin Samsun'da âsayişi iade edeceğiniz ve Şarktaki ordu mukavemetini kaldıracağınız kanaatini besleyeceklerdir. Gerçek sebebi ise yalınız siz ve ben bileceğiz. Millî ruhu Anadolu'nun her yerinde, hissedilir şekilde parça parça kendisini göstermeye baslamıştır. Size düşen iş, bu ruhu büsbütün alevlendirerek orduyu da içine alan bir daire merkezinde bütünleştirmek Ve teskilâtlandırmaktır. Henüz haber almış bulunduğumuza göre Yunanlılar Izmir'i işgale başladılar. öbür işgal mıntıkaları da malûmunuz... Artık Yunanlıya kadar yol veren bu son işgal, eminim ki, büyük bir millî infial ve karşı koymaya vesile olacaktır. Içinde bulunduğumuz belâlı şartlar karşısında, tek merkezli ve yekpare bir millî hareket üzerimize farzdır. Böyle bir hareketin sevk ve idaresini hangi kumandana emanet edebileceğimi uzun uzun düşündüm. Nihayet, taşıdığınız vasıflar bakımından sizi buldum! Bahanelerin her tarafa emniyet verici en münasibiyle de alâkalı makamlara derhal tâyininizi irade ettim.

Vahidüddin, ayrı bir telkin tavrı ve toniyle devam ediyor:

— Hatıra şöyle bir sual gelebilir: «Ya siz, Padişah ve Halife olarak niçin bizzat Anadolu'ya geçip millî şahlanışı en yüksek merkezine kavuşturmayı düşünmüyorsunuz? Niçin bizzat Anadolu kıyamının başına geçmiyorsunuz?»

Çünkü böyle bir teşebbüs, hareketi başlamadan boğmak, boğulmasına sebep olmak neticesini doğurur. Eğer ben gizlice hazırlanıp Anadoluya ve millî mukavemetin başına geçecek olursam, bu teşebbüs millî kıyamı en üstün derecesine çıkarır amma, milletimiz için bir felâket, intihar gibi bir şey olur. O zaman Itilâf kuvvetleri şu andaki tereddütlü vaziyetlerini bir anda değiştirirler, toparlanırlar, işin aldığı ehemmiyet karşısında topyekûn üzerimize saldırırlar ve topyekûn tasfiyemize giderler. Hareketi de, artık ikinci bir davranışa imkân bırakmamacasına bastırırlar. Bu da artık sulha ve yeniden şart koşma imkânına kökünden sed çeker. Sulh Konferansının hazırlanmakta olduğu şu ân, devlet merkezinden gelmeyip de, milletten gelen ayarlı bir direnme ise, haklarımızı konferans masasında daha iyi koruyabilmemiz için, ancak göz korkutma plânında, o plân taşınmadıkça destek teşkil edebilir. Böylece Avrupa, uyumayan, gerekirse istiklâli için canını fedaya âmâde bir millet karşısında olduğunu anlar ve şartlarını hafif tutabilir. Yâni millî şahlanışın muvaffak olabilmesi için mutlaka, Istanbul, devlet ve Padişah dışında vücut bulması ve düşmanlarımıza azamî telâş ve dehşet hissini vermiyecek çapı muhafaza etmesi lâzımdır. Hattâ bu hareket, bana ve hükümetime aykırı diye de gösterilebilir. Evet Paşa; Anadolu'ya, en ince bir san'at, askerî ve mülkî idare dehâsıyle, işte bu gayeyi gerçekleştirmek üzere geçecek ve Allah'ın inayetiyle muvaffak olacaksınız!

Padişah, topyekûn Mîllî Kurtuluş Hareketine temel teşkil eden, fakat tarihi, ıstırabından çatlatacak şekilde toprağa gömülen, gözlere gösterilmeyen ve ancak birkaç fâninin ruh mahzeninde gizli kalan bu telkinlerden sonra Mustafa Kemal Paşaya, bizzat Mustafa Kemal Paşa tarafından itiraf edildiği gibi şu son sözü söylüyor:

«— Muvaffak ol!»

Padişahın Mustafa Kemal Paşaya son sözü:

— Size bu azîm dâvada muvaffak olmanız için kesemden (...) altın veriyorum. (Tamamiyle tespit edilemeyen bu rakam, evvelce de kaydettiğimiz gibi, bir rivayete göre 30, bir rivayete göre 42, bir rivayete göre de 60 bin liradır)... Ayrıca, elinize, teşebbüslerinizde muvaffak olmanız ve gereken itimat ve selâhiyeti telkin edebilmeniz için bir de «Hatt-ı Hümayun» tutuşturulacaktır. Tarafımdan ayrıca hâtıra kabilinden size bir hediye verecekler... (Üzerine Padişahın adına ait ilk harfler işlenmiş olan altın saat)... Gidiniz ve vatanı kurtarınız! Artık bu dâvaya ve onun tatbiki prensipine kanaat getirmiş bulunuyor musunuz?

Mustafa Kemal Paşa, eski yaverin «ikna edildi!» demesinde, başyaver Naci Beyin de (Naci Pasa) yaverler odasına gelip «Hünkâr Mustafa Kemal Paşayı ikna etti!» diye haykırmasında belirtildiği gibi, henüz tereddütlü olduğu besbelli bulunan bu mevzuda tam bir teslimiyetle huzurdan ayrılıyor ve bir gün sonra «Bandırma» Vapuriyle Samsun'a hareket ediyor. Defalarca çizilen tablo... Kendisine tam hareket edeceği sırada Dahiliye Nâzırı Mehmed Ali Bey tarafından bir zarf içinde, ayrıca ve resmî mahiyette bir tahsisat verileceği de bildirilmiştir. Mustafa Kemal Paşa huzurdan çıkarken, artık bir daha görmeyeceği Sultan Vahidüddin'den, bizzat hâtıralarını anlatırken söylediği gibi, su iki kelimelik cümleye muhatap oluyor:

«— Muvaffak ol!»

Şimdi iş, bir roman üslûbiyle canlandırmaya çalıştığımız, fakat gerçeğin tâ kendisinden ibaret olan bu sahneyi ve Millî Mücadele Hareketini açma fikrinin topyekûn Padişaha ait olduğunu ispat noktasına gelmiş bulunmakta: Beraberce, evvelâ delilleri tek tek muayene, sonra onları bütün bir terkip hâlinde muhakeme ve değerlendirme işinin laboratuarına girelim:

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 12

("ş" harfleri "s" harfi olarak gösteriliyor.)

Üstad Necip Fazıl devam ediyor:

Delillerimiz, muhtelif kıymet ve kuvvette olarak tam 11 tanedir. Kıymet ve kuvvet sırasına göre numaraladığımız bu delillerin 4 tanesi riyazi vesika derecesinde; 5 tanesi, yine vesikaya yakın açık karine hükmünde; son 2 tanesi de nakli doğrudan doğruya tarafımdan olduğuna ve dayanakları vefat etmis bulunduğuna göre bir itimat mes'elesi olarak, inanılacak olursa en büyük, inanılmazsa sıfır denecek kadar küçük, fakat Öbürleriyle bir arada, inanılması zarurî mahiyettedir:

Kat'î vesikalar:

1 — Eski Dahiliye Nâzırı Mehmed Ali Beyin Avrupa'da nesrettiği vesikalar...

2 — Vahidüddin'in Seyhülislâmları arasında dinî ve ahlâkî vasıflariyle en üstünü olan Mustafa Sabri Efendinin, Mısırda nesredilip memlekete sokulması yasaklanan meshur ve müthis eseri...

3 — Eski yaver Ali Nuri Beyin tespiti...

4 — Kâzım Karabekir'in hâtıraları...

5 — Mustafa Kemal Pasaya, usûl ve teamül dısı olarak verilen Hatt-ı Hümâyûn... Vesika değerinde karineler:

6 — Vahidüddin'in, ne yapacaklarını bilemez sekilde kıt'alarını bırakıp Istanbul'da toplanan genç kumandanları vazifeleri ve birlikleri basına göndermesi ve bu arada ortaya koyduğu kıymet hükmü...

7 — Vahidüddinin Millî Hareket basladıktan sonra onu, ask, heyecan, ümit ve ıstırap içinde ve görülmemis bir alâka ve benimseyisle takip edisi.

8 — Sehzade Mahmut Sevket Efendinin anlattıkları...

9 — Bâzı tarihçilerin sahadetleri... Vesika üstü vesika değerinde, fakat bir itimat mes'elesi olarak, inanılıp inanılmaması serbest, Öbür vesikalarla karsılastırılınca da sıhhati asikâr, sahsi nakiller :

10 — Maresal Fevzi Çakmak'tan dinlediklerim.,,

11 — Refet Pasanın bana anlattıkları... Simdi ispat laboratuarında bu vesikaların teker teker tahlilleri yapılınca görülecektir ki, eğer son Osmanlı Padisahı 6. Mehmed Vahidüddîn olmasaydı, istiklâl Harbi olmayacaktı.

***

ISPAT LABORATUARINDA

Birinci delil, kaydettik ki, Eski Dahiliye Nâzırı Mehmed Ali Beyin Avrupa'da nesrettiği vesikalardır. «150'lik»lerden olan Mehmed Ali Bey, baslangıçta Mustafa Kemal Pasanın yakın dostlarından biriydi ve onu değerlendirmek için elinden geleni yapmıstı. Bu nokta hâtıra ve (etüd) mahiyetindeki birçok yazıda gösterilmistir. Millî Mücadele zaferle neticelenip ona uzak veya aykırı kaldıkları kabul edilenlerden 150 kisi kara listeye alınınca Mehmed Ali Bey de ona dahil -edildi ve Paris'e giderek orada yasamaya ve «La Republique Enchaînee - Zincire Vurulmus Cumhuriyet» isimli bir gazete çıkarmaya basladı. Bu gazetede Mustafa Kemal Pasa aleyhinde kendince birçok iddia Öne sürdüğü ve ağır ithamlarda bulunduğu gibi, riyazi değerde vesikalar da nesretti. Bunlardan biri, Vahidüddin'in emriyle Dahiliye Nezareti «tahsisat-ı mesturesi-örtülü ödeneği»nden pasanın tam vapura bineceği sırada verilen 25 bin liradır. Simdi bu vesikayı, bir Vahidüddin aleyhtarı ve Halk Partisi mensubu insanın, yani dâvamıza zıt bir kaynağın daha evvel de bahsettiğimiz eserinden gösterelim:

«Anadolu Ihtilâli - Sabahaddin Selek - Sahife 117»:

«Mustafa Kemal Pasa, Istanbul'dan ayrılısından yedi buçuk ay geçtikten sonra Ankara'ya geldiği zaman bin iki yüz lira parası vardı. Müftü Rifat Efendi, Ankara tüccarından altı bin lira toplayarak Pasaya verdi.»

Muharrir bu bilgiyi, Millî Mücadelenin Maliye Vekillerinden Hasan Fehmi Beyden aldığını kaydediyor ve söyle devam ediyor:

«Mustafa Kemal Pasa parasız idi. Büyük projelerle Istanbul'dan ayrılırken, Anadolu'da kendisine verilecek bin liranın değerini düsündü mü bilmiyoruz. Inceleyebildiğimiz belgeler ancak sunu gösteriyor ki, Mustafa Kemal Pasa Istanbul'dan hareket edeceği günlerde karargâhına mensup subayların üçer aylık maaslariyle, bir miktar olağanüstü Ödenek almak için çok uğrasmıstır. Zaferden sonra tasfiye ettiği siyasî hasımları onun, Padisah tarafından verilmis önemlice bir para ile Anadolu'ya geçtiğini söylerler. Halbuki bu söylentinin doğruluğunu gösterecek en ufak bir delile henüz rastlanmıs değildir. Mustafa Kemal Pasanın Istanbul'dan ayrıldığı sıralarda Dahiliye Nezaretini isgal eden Mehmed Ali Bey Paris'te çıkardığı «La Republîque Enchene» (imlâsı yanlıs) adlı gazetesinde 9. Ordu Kit'ası Müfettisine verdiği yirmî bes bin liraya ait makbuzun klisesini yayınlamıstır. Iste Mustafa Kemal Pasanın Anadolu'ya götürdüğü para bundan ibarettir.»

Tezadın derecesine bakın ki, parasız gösterilen Mustafa Kemal Pasanın neticede 25 bin lira aldığı kabul ediliyor da, kâğıt para hesabiyle de olsa bugünkü paraya nispetle 4 milyon lira değerinde bir meblâğ, «bu da bir sey mi?» gibilerden hafife alınıyor; sonra da, olup olacak yalınız bin iki yüz lirası bulunduğundan bahsediliyor!

Hesap açıktır:

O zaman altın 4 kâğıt lira değerindeydi. Bugünküne kıyasla 175 misli fark... O hâlde kâğıt parayla o zamanki 25 bin lira, bugünün en asağı 4 milyon lirasına denk... Öyleyse nasıl olur da bu para, Mustafa Kemal Pasaya hususî ve siyasî ihtiyaç mevzuunda verildiğine göre yedi buçuk ayda tükenmis olabilir? Su anda mevzuımuz sadece Dahiliye örtülü ödeneğinden çıkan parada olduğu için Vahidüddin'den ve Sultan'ın hususî kasasından çıkan en az 30 bin lirayı nazara almıyoruz. Alacak olursak, o zamanki kâğıt parayla 120 bin bugünkü değer Ölçüsiyle de 22 milyonluk bir 'kıymet vahidi karsısında kalırız. Hepsi 28 milyon... O da, bilinenin en küçük haddi kabul edilmek sartiyle... Bundan sonra Halk Partili muharrir, parasız gösterdiği Mustafa Kemal Pasaya 25 bin liranın nasıl verildiğini bülbül gibi bizzat naklediyor:

«Dahiliye Nezareti, Örtülü Ödeneğinden Ödenen bu parayı Mehmet Ali Bey, yanında Emniyet Sube Müdürlerinden Kâdi Bey olduğu hâlde, Mustafa Kemal Pasayı Samsun'a götürecek vapura hareketinden biraz önce gelerek bizzat vermis ve klisesi yayınlanan makbuzu da orada Badi Bey yazmıstır.»

Dikkat edilecek nokta sudur ki, biz bu paranın Mustafa Kemal Pasa tarafından sahsî tasarrufuna geçirildiği ve gaye yolunda tarfedilmediği Iddiasında değil, sadece kendisine verildiği ve dolayısiyle onun bu gayeye Padisah tarafından memur edildiğini gösteren bir vesika karsısında bulunduğumuz dâvasındayız. Samsun ve havalisinde asayisi iade etmeye ve Sarktaki birliklerin mukavemetini ortadan kaldırmaya memur edilerek gönderilen bir kumandana, karargâh kadrosunun üç aylık maas ve masrafları ödendikten sonra ayrıca bu kadar büyük bir meblâğ vermeye lüzum ve sebep yoktur. Böyle bir para, ancak ve ancak memleket çapında bir harekete baslamanın ilk imkânlarını sağlamak için verilebilir ve mutlaka büyük bir tesebbüse delâlet eder. Bu tahlil noktası kat'î ve riyazidir; ve bu para, her nereye sarfedilmis olursa olsun, mutlaka alındığı sabit bir meblâğ olduğuna göre, Mustafa Kemal Pasayı Anadolu'ya gönderen Padisahın hususî maksadını, bu maksadın da Millî Mücadele cephesini kurdurmaktan baska bir sey olamayacağını ispat eder. Vesikalardan en ehemmiyetlisi Seyhülislâm Mustafa Sabri Efendinin, Mısırda basılan, adını vermekten bile çekineceğim eseridir. Ben bu eseri gözümle görmedim ve içinden hiçbir parçaya aslı veya tercümesiyle sahit olmadım. Sadece uzaktan eseri, onun memlekete girmesinin siddetle yasaklandığını ve tasıdığı tezi biliyorum. Bu eserde sahsî ve indî fikirleri muharririne bırakarak ve bu fikirler karsısında ne düsündüğümüzü bildirmekle mükellef olmayarak kaydedelim ki, aynen eski Dahiliye Nâzırı Mehmed Ali Beyin Paris'teki nesriyatında olduğu gibi, fikir dısı vesika göziyle bu eserde, okuyanlar tarafından bana söylendiğine göre birçok mühim nokta hattâ tezimiz bakımından hayatî kıymette ifsalar vardır.

Biz Mustafa Kemal Pasa hakkında sahsî ve indî fikirleri merak ve onlara istinat ve istirâk etmekten uzak ve müstağni olduğumuz için, ancak, Millî Kurtulus Hareketinin ilk müellifinin Vahidüddin olduğu üzerindeki vesikaları değerlendirmek mevkiindeyiz. Bize kesin olarak bildirildiğine göre bu eserde, Pasayı Anadolu'ya ve Anadolu hareketini açmak üzere gönderenin Vahidüddin olduğu yazılmakta, vesikalariyle gösterilmekte ve kendisine Padisah tarafından verilen altın liraların miktarı, verilis tarzı ve gayesi nakledilmektedir. Istikbalin hakikatsever tarihçisine, ehemmiyetli bir kaynak olarak isaret ettiğimiz bu eseri, fikirleri dısında bir vesika deposu diye vasıflandırır ve geçeriz.

Üçüncü vesika, Sadrâzam Tevfik Pasa mahdumu, eski Sultan yaveri, yasını basını almıs ve herhangi bir hakikat tahrifçiliği sedyesinden uzak Ali Nuri Beyefendinin, kendi görüsü olarak ve Basyaver Naci Beye (General Eldeniz) istinat ettirerek söylediği «Padisah Mustafa Kemal Pasayı Anadolu'ya geçmeye ikna etti!» sözüdür ki, hamlenin Padisahtan geldiği ve bu dâvada Mustafa Kemal Pasanın baslangıçta mütereddit bulunduğu üzerinde hiçbir süphe bırakmaz.

Dördüncü vesika ise Millî Mücadelenin en mübarek çehrelerinden Kâzım Karabekir Pasanın, su, türlü maceralara vesile olan, Inönü devrinin basında tabettirilip toplatılan, sonra bâzı değisikliklerle tekrar yayınlanan eseridir ki, tetkike açık bu eserde baslıca delâlet, bir Örneğini daha evvel gösterdiğimiz sekilde, Mustafa ¦ Kemal Pasanın Mütareke ve isgal hengâmesinde Kabineye girmekten baska bir sey düsünmediği ve bu niyetinden kendisini Karabekir Pasanın caydırmağa çalıstığıdır. Kat'î vesika hükmündeki bu ifadeyi, Mustafa Kemal Pasanın baslangıçta millî bir sahlanmaya yol aramadığı, o hâlde bu fikri Padisahtan aldığı seklinde yorumlamak, mücerret hak ve hakikat bakımından zarurî olur. Besinci vesika, derin bir tahlile tâbi tutulacak olursa, belki bütün vesikaların en kuvvetlisi olarak Mustafa Kemal Pasaya verilen Hatt-ı Hümâyûndur. Evvelâ Hattı kelimesi kelimesine göz önüne serelim:

«Yâveran-ı sehriyarîmden Erkân-ı Harbiye Merlivası Mustafa Kemal Pasaya:

Harb-i Umuminin müttefikin hesabına zıyaı üzerine tahassül eden vaziyet-î siyasiye, ecdâd-ı izamım mülkünü ve makamı Hilâfet ve Saltanatımı müskül ve tehlikeli bir sahaya sürüklediğinden Hükûmet-i Seniyemin kararı veçhile tâyin olunduğunuz mıntıkada asayisi temin ve merzi-i sahaneme mugayir ahvalin hudüsunu menile cümleten def-i sâ'le bezl-i cehd ü gayret ederek milletimin masumiyetini te'yîd ve mülkümün eyâdi-i mütearrizinden tahlisi için yek vücut olarak hareket edilmesini, selâm-ı sahanem asker ve memurine ve ehaliye tebliiğini irade ettim,
Mehmed Vahiduddin»

Simdi bu Hattı, en açık dille sadelestirelim:

«Yaverlerimden Kurmay Tuğgeneral Mustafa Kemal Pasaya: Umumî Harbin müttefikler hesabına kaybedilmesi üzerine doğan siyasî durum, büyük atalarımın mülkünü ve Hilâfet ve Saltanat makamını çetin ve korkulu bir yere sürüklediğinden hükümetimin karariyle atandığımız mıntıkada asayisi sağlamak ve sahane rıza ve dileğime aykırı hâllerin meydana gelmesini engelleyerek ve topyekûn korkulu seylerin def'ine cehd ve gayret göstererek milletimin dokunulmazlığını gerçeklestirmek ve memleketimin saldırgan ellerden kurtarılmasını sağlamak için tek vücut hâlinde davranılmasını sahane selâmımla beraber asker ve memurlara ve halka bildirilmek üzere irade ettim!»

Bu ferman, en küçük süpheye yer bırakmayacak sekilde, Millî Kurtulus hareketini Vahidüddin'in açtığına kat'î burhandır.

Söyle ki, bütün Osmanlı tarihinde buna benzer [bir fermanın herhangi bir kimseye verildiği görülmüs değildir. Görülmemis olan, açıkça vatan kurtarıcılığı rolünün verilmesi ve bu gaye uğrunda asker, memur ve halka tek vücut hâlinde harekete geçmesi emrinin bildirilmesine Mustafa Kemal Pasa'nın memur kılınmasıdır.

Gerçekten bu ferman, simdiye kadar meçhul kalmıs bir vesika olmadığı hâlde hakikî mânası ve açık delaletiyle kimsenin tam dikkatini çekmemis, yâni malûm içinde meçhul kalmıstır. Bu da, fermanın, belki açığa vurulur da Padisahın gayreti düsman devletlerin gözüne batar kaygısiyle biraz müphem ve karanlık yazılmasından ve sahte bahaneyi basta göstererek kaleme alınmasından doğmaktadır. Fermanın bütün ruhu sonundaki su cümlelerdedir:

«Milletimin dokunulmazlığını gerçeklestirmek ve memleketimin saldırgan ellerden kurtarılmasını sağlamak için tek vücut hâlinde davranılmasını, sahane selâmımla beraber asker ve memurlara ve halka bildirilmek üzere irade ettim!»

Böyle bir ferman, basit bir âsâyis isi için Anadoluya gönderilen bir pasaya verilemez.

Bu ferman, ehemmiyetli kısmı sona getirip birdenbire dikkati çekmemek taktiği içinde sunu söylüyor:

— Istiklâl ve masuniyeti elden gitme vaziyetine gelen millet ve vatanı kurtarmak için, asker, memur ve halk elele veriniz ve tek vücut hâlinde ileriye atılınız! Bu da Millî Mücadeleyi tasarlama ve açma emrinden baska hiçbir sey olamaz ve bu dâvanın Mustafa Kemal Pasaya ilk defa Padisah tarafından telkin edildiğine dair riyazî kat'iyetteki senedi teskil eder.

Garip bir hayal cömertliğiyle:

— Fermanı Vahidüddin'e Mustafa Kemal Pasa dikte etmis olabilir!

Denilecek olursa cevabı gayet basittir:

O hâlde Vahidüddin Mustafa Kemal Pasanın tâbi ve müttefiki demek olur ki, bu vaziyet onun sonradan gördüğü muamele ve bir vatan haini sayılmasiyle kolayca bağdastırılamaz. Hususiyle Padisahtan böyle bir ferman almak lüzumunu hisseden bir insanın onu, faaliyeti esnasında kullanması gerekir ki Mustafa Kemal Pasa bu fermanı hiç kimseye göstermediğinden fermanın kendi isteğiyle alınmadığı ve Padisahın müstakil ve mücerret iradesini temsil ettiği ortaya çıkar.

Bakın bu ferman hakkında karsı tarafın muharriri (Anadolu Ihtilâli - Sabahattin Selek - Sahife 190 ve 191) ne diyor:

«— Bir metin hâlinde ortaya atılan Hatt-ı Hümâyûnun uydurma olması ihtimali kanatimizce zayıftır. Fakat, Mustafa Kemal Pasanın bunu isine yarar bir belge saymadığı ve hiçbir yerde kullanmadığı da muhakkaktır.

Pasanın karargâhı ile birlikte, Sivas'taki III. Kolordu Kumandanlığına giden Albay Refet (Bele) Bey bile böyle bir belgeden haberdar olmadığını bize söylemistir. Bu Hattı Hümâyûn doğru da olsa, Padisaha bundan bir seref payı çıkarmak mümkün değildir. Hükümdarın söylediği yuvarlak lâflar, herhalde Mustafa Kemal Pasanın yapacaklarını kasdetmiyordu »

Mustafa Kemal Pasanın, bizce de kabul edildiği gibi, bu fermanı kimseye göstermemis ve hiçbir yerde kullanmamıs olması, tezimizi zayıflatmak yerine kuvvetlendirir mahiyettedir ve iradenin Padisahtan geldiğini göstermek yerine göstermemeyi tercih ettiğine ve uygun bulduğuna isarettir. Ilk hamle ve irade Padisahtan da gelmis olsa, onu gerçeklestirmenin seref payı yeterken, bütün hakları inhisar altına alıcı taraf tutmalar, Mustafa Kemal'i tutmak ve değerlendirmek olamaz. Âdet ve usûl dısı olarak Mustafa Kemal Pasa'nın eline verilen ferman, onun, millî sahlanma hareketini uyandırmak, gelistirmek ve gayesine erdirmek yolunda Vahidüddin tarafından Anadolu'ya gönderildiğine sasmaz hüccettir; ve ondan sonra kendisince ısmarlanan bu azametli isi yerine getirebilmenin serefi bir insana yeter.

Simdi is, bes muhtesem vesikadan sonra bu vesikaların teyidcisi ve karine mahiyetinde, altıncı, yedinci, sekizinci ve dokuzuncu vesikalara geliyor:

Altıncı vesika:

Daha evvelki bahislerde geçtiği gibi, Vahidüddin'in, perisan kıt'alarını bırakıp Istanbul'da toplanan genç kumandanları yeni tâyinlerle, birlikleri basına göndermesi ve ardından hemen kıymet hükmünü belirtip «yoksa hâlimiz Endülüs'e döner; bir sey yapabilmek için bu kumandanların kıt'aları basında olmaları lâzımdır!» demesi, Millî Hareketi o zamandan tasarlamaya basladığının muhkem karînesidir.

Yedinci vesika:

Eski yaver Ali Nuri Beyefendinin, Anadolu hareketi sırasında Vahidüddin'in tavır ve edasına dair verdiği kat'î ve emin bilgidir. Onu dinleyelim:

«— Vahidüddin, Anadolu hareketine ait zafer ve muvaffakiyet haberleri geldikçe, saadetinden ne yapacağını bilemezdi. Nitekim Dumlupınar zaferinde, selâmlık resmi, Padisahın emriyle, Yıldız camii yerine Sultan Selim camiinde ve ihtisam içinde yapıldı ve sehitlerin ruhuna Fatihalar okundu. Bâzı rîc'at ve arazi kaybetme ânlarında o kadar üzülürdü ki, duyduğu acıyı belirtmek kabil değil... Kendisinde askerî bir kültür ve anlayıs mevcut değildi, fakat böyle ânlarda hiçbir iyi tefsir ve izahı kabul etmezdi. Sakarya müdafaa ve çekilmesi sırasında üzüntüsü son haddine varmıs ve Ankara'nın düsmesi ihtimaline karsı korkusu, onu, çılgına çevirmisti. Beni çağırıp izahat istedi. Her zamanki tas basması haritayı açıp vaziyeti izaha çalıstım. Düsmanın asıl menzilinden çok uzaklasmıs bulunduğunu, bu hâlin askerlikçe makbul bir vaziyet olmadığını, er veya geç, yunanlıların bu ihtiyatsızlığı çok ağır ödeyeceklerini ve ümitsizliğe düsmemek gerektiğini anlattım. Kabul etmedi ve söyle dedi: (Anadolu'nun yarısı gitmis vaziyettedir. Yunanlılar aileleriyle gelip buralara yerlesebilirler. Ümidim zayıflıyor ve ıstırabım tahammül hududunu tasıryor. Dayanamıyorum!) Bu sözlere mukabele ederek, Yunan ordusunun bir asiret ordusu olmadığını, bütün ordu unsurlarının, çoluk - çocuklarını Yunanistan'da bırakmıs olduklarını ve asla beraberlerine alamıyacaklarını, ana üs çevresinden bu kadar uzaklasmakla her gün biraz daha zayıflamaya doğru gittiklerini ve elbette millî kuvvetlerimizin bir gün bu durumdan faydalanacaklarını ileriye sürdümse de Sultanı tatmin ve teselli edemedim. Askerî vaziyette en küçük fenalık onu nasıl kahredip yaralıyorsa, en küçük iyilik de saadetinden uçacak hâle getiriyordu. Sultan Vahidüddîn, Kuva-yı Milliyecilere karsı olmak veya ihânet olmak söyle dursun, en büyük korku ve ıstırabını onların mücadeleyi kaybetme ihtimalinde yasıyordu. Bu duygusunda da son derece samîmiydi. Onun çektiği acıyı tarihte hiçbir hükümdar çekmemistir. Milli mücadeleye karsı belli baslı bir zümrenin takındığı menfi tavırla Vahidüddin'deki namütenahi müspet tavrı birbirinden ayırmak ve tek tek görebilmek lâzımdır.»

Sekizinci vesika:

«Sarıklı Mücahitler» ismiyle, Kadir Mısıroğlu tarafından yazılan ve basılan eserde, Sehzade Mahmut Sevket Efendiye ait beyan, sarayın, Millî Mücadele uğruna Mustafa Kemal Pasaya ettiği yardımın Istanbul'dan hareketinde verdiği ve verdirdiği meblâğlardan ibaret kalmayıp sonradan ve hareketin baslangıç zamanında yüzbinlere ulastığını ve yarım milyona yaklastığını belirtmektedir ki, bugünün değer ölçüsüyle 100 milyonluk bir kıymet ifade eder ve Millî Mücadeleyi, ilk merhalede, doğrudan doğruya Padisah iradesine bağlar.

Dokuzuncu vesika:

Sadece bir karîne olarak, bazı tarihçilerin sahsî görüs ve kanaatlerinden ibaret ve bütün olup bitenlerin fikir adamları üzerindeki intihalarını gösterici umumî hükümler...

Mustafa Kemal Pasanın, kendisine bizzat hâtıralarını anlattığı tarihçi Enver Behnan Sapolyo'ya, Hava Yolları Ankara terminal binasında ve birkaç Büyük Doğucu genç huzurunda sordum:

—- Sen, Mustafa Kemal Pasanın, Istiklâl Savasını açmak üzere Anadolu'ya Vahidüddin tarafından gönderildiğini kabul ediyor musun? Cevabını nesredeceğim!

Cevabı iki kelimelik oldu:

— Kabul ediyorum!

Muharrir Tekin Erer su karsılığı verdi:

— Bu herkesçe malûm bir hakikat!... Bunun yazısını da yazdım! Daha ismini vermek isteyen ve istemeyen nice ilim ve fikir adamı aynı kanaattedir ve aralarında mesleği tarihçilik olan profesörler de vardır. Bu umumî karineden de hususî mânâlar devsirmek hakkımızdır.

Sıra, inanılıp inanılmamakta herkesi serbest tutan ve sıhhatini ancak yukarıdaki vesika ve karinelerle birlikte mütalâa edilmek metodunda bulan sahsî kurcalama ve arastırmalarıma ve bunların sağladığı iki muazzam tespite gelmistir.

Onuncu vesika:

Maresal Fevzi Çakmak'tan dinlediklerim... Kaydetmistim ki, ben, Maresali, damadı, Paris'te tahsil arkadasım Burhan Toprak vasıtasiyle tanımıs, tez zamanda büyük teveccüh ve itimadına mazhar olmus ve kendisiyle, ileri geri, her seyi konusabilecek bir ruh sarmas - dolasına ermistim. Bu sarmas - dolas o kadar derindi ki, Ikinci Dünya Savasının baslarında bir gun, sırtımda süvari teğmeni üniforması, Genel Kurmay dairesinde, Maresali, sonradan bir fıkramda yazdığım gibi, su korkunç davete muhatap tutacak kadar ileriye gitmistim:

— Memleket harbe girmediği hâlde ruhî, ahlâkî, idarî, iktisadî bir felâket uçurumuna düsmüs bulunuyor! Avrupa gazeteleri hâlimizi bir «cinnet» ifadesi olarak kaydediyor ve bizi kopacak bir ihtilâlin bütün sırlarını tamamlamıs sayıyor. Bu vaziyette niçin orduyu harekete geçirmiyor ve bu gidise «dur!» demiyorsunuz?

Derin bir iç çekisinden sonra Maresal su mukabelede bulunmustu:

— Ben Yeniçeri değilim!

— Pasam! Yeniçeriliği kaldırmak için bile bir kerecik Yeniçeri olmaya mecburuz. Münasebet derecemi anlatmak için kaydettiğim hu konusmadan birkaç yıl evvel Maresal'in Çankaya'daki köskündeyiz... Maresal, ben ve damadı Burhan Toprak...

Maresale diyorum ki:

— Ben Vahidüddin'e vatan haini diyemiyorum. Aksine, onun cihanda esi görülmemis bir talihsiz ve mazlum olduğu kanaatindeyim. Siz o devrin baslarında Erkân-ı Harbiye-i Umumîye Reisi olduğunuza göre birçok sey bilmek mevkiindesiniz. Vahidüddin, Millî harekete, basından sonuna ;kadar aleyhtar bir insan mıydı, yoksa, aksine, Mustafa Kemal Pasayı bu gayeye sevk ve tesvik eden kimse mi? Maresal hemen bana gözlerini dikti ve dâvudî sesiyle gürledi:

— Kim söyledi sana, bu dâvada Vahiddüddin'in böyle bir rolü olduğunu?

Maresalin bu cevabı, mes'eleyi bîr nevi kabul eder mahiyetteydi amma, açık bir sarahatten mahrumdu.

— O zamanki hâdiselere yakın insanlar arasında böyle bir söylenti var! Hattâ sizden, bu ise lâyık genç kumandanların listesi istenmis...

— Doğrudur; benden böyle bir liste istendi; fakat ne için olduğu bildirilmedi. Sadece, genç, muktedir ve büyük tesebbüslere müstait kumandanlar kaydiyle istendi.

— Bu, Millî Kurtulus Savasını açtırmak için bir kumandan arandığına karîne teskil etmez mi?

— Orasını bilemem!

— Verdiğiniz listede Mustafa Kemal Pasa var mıydı?

— Hem de en basta...

— Ne mütalâa yürüttünüz adının yanında?...

— Gereken neyse onu...

— Eğer bu bahis sizi sıkıyorsa sormakta devam etmeyeyim!

— Yooo! Sorabilirsin!

— Millî Mücadeleyi açmak fikri ilk defa kimin tarafından ileri sürülmüstür?

— Mustafa Kemal ve Cevat Pasalarla ben, bir gün Beykozdaki evimde bulustuk. Sual suydu: Vatan nasıl kurtarılabilir? Benim tezim (gerillâ) harbiyle mukavemete devam etmek ve çete savasları vererek düsmanı yıpratmak ve nihayet usandırmaktı. Fakat muntazam askerî teskilât ve düsman karsısında cephe kurmakla bu dâvanın halledilebileceğini sanmıyorduk. Çete harpleri bütün vatanın istilâsını davet etse de bize son çare görünüyordu. Mustafa Kemal Pasa ise hükümet içinden Riyası direnmeler ve göz korkutucu tavırlarla bir netice alınabileceği, hiç olmazsa sulh sartlarının hafifletilebileceği kanaatindeydi.

— O hâlde topyekûn bir millî sahlanma hareketini Önceden tasarlamıs değildi.

— Önceden veya sonradan; hareketi meydana getirdi ya.

— Benim için, tespite muhtaç nokta, ilk fikir ve hamlenin, Vahidüddin ile Mustafa Kemal Pasa'dan hangisine ait bulunduğu ve Padisahın, millî hareketi tesvik ve telkin eden bir insan mı, yoksa ona zıt ve düsman emellerine bağlı bir vatan haini mi olduğudur? Maresal, sık - boğaz edilircesine hakikati söylemeye mecbur edildiği, kusatma hareketine benzer sualler karsısında son sözünü söyleyip bahsi kapattı:

— Ben Vahidüddin'i vatan haini kabul edemem! Son sözüm bundan ibaret... Baska bir sey de söyleyemem !

Damadı Burhan Toprak da ilâve etti:

— Maresal her seyi söylemis oldu. Bahsi burada keselim!

Maresalden sonra sıra su vesikada:

11'inci:

— Refet Pasa'dan dinlediklerim...

Ben Refet Pasayı; Istanbula Millî Sahlanma Hareketinin ilk temsilcisi olarak gelip, halkın, ayak tozuna kapandığını gören su zarif ve ;asîl ruhlu Generali, 1924 yılında, 20 yasında bir Üniversite talebesiyken ve «Vakit» gazetesinin kısa bir müddet Ankara muhabirliğini üzerime almıs bulunuyorken tanıdım. O zamanların, kömürle mi, odunla mı, neyle islediği belli olmayan ve Istanbula 30 saatte varan trenlerinden birinde, yırtık, kırmızı kadifeli birinci mevki kompartımanında tek basıma oturur ve hareket saatini beklerken birdenbire kapı açıldı ve içeriye ince astragan kalpaklı, ince yüzlü ve narin yapılı bir insan girdi. Hemen ayağa kalkarak, Istanbul'a geldiği zaman (Darülfünun - Üniversite) salonunda bir hitabe vermis olan ve bu bakımdan sahsiyle tanıdığım Refet Pasayı hürmetle selâmladım ve kendimi takdim ettim:

— Vakit gazetesi Ankara muhabiri...

Gayet memnun ve gülümser bir yüzle mukabele etti:

— Size rastlamaktan bahtiyarım! Aklı basında bir gazeteciyle seyahat etmek ve dertlesmek fırsatını bulduğum için çok sevindim!

O tarihlerde Refet Pasa birkaç fikirdasiyle kurdukları (Rauf Bey, Ali Fuat ve Kâzım Karabekir Pasalar) «Terakkiperver Cumhuriyet Partisi»nin erkânından bulunuyor ve muhalefeti sakadan kakaya götürür gibi bir tavır tasıyordu. Kendisiyle trende en asağı 12 saat dertlestik. Maresale belli baslı bir tez etrafında sorduğum suallere karsılık Refet Pasa kendi kendisine konustu ve en derin saffet içinde baslayan Millî Sahlanma Hareketinin, zaferden sonra, onu (dejenere) eden, (tereddiye götüren) bir parti kadrosu ve istismarcı hizip eline geçmek üzere bulunduğundan yakındı, Söyle diyordu:

— Mustafa Kemal, bu dâvayı zafere kadar gerçek bir (idealizm) plânında yürütmüstür. Tasıdığı kumandanlık ve liderlik vasıflarından ise kimsenin süphe etmesine imkân yoktur. Fakat zafer kazanıldıktan sonra etrafında öyle bir dalkavuk halkası peydahlanmıstır ki ister istemez onu tesiri altına almıs ve bütün suç bu halkada olmak üzere rejimin havasını bulandırmıstır. Benim bütün hıncım iste bu dalkavuklar halkasınadir. Ve saatlerce hâtıra ve tenkit... Tren Eskisehir garına girerken, kimsecikler görünmeyen istasyon meydanını göstererek dedi ki:

— Millî Müdafaa sırasında bu istasyonda bana yapılan merasimi hatırlıyorum da su ânın tenhalığı karsısında zamanın inkılâplarına ibret ve dehsetle bakıyorum. Bu dünya ve onun sahte kıymetleri kimseye baki değil!..

Sonra birdenbire doğrularak ilâve etti:

— Su, îtalyada sürünen Vahidüddin'in encamına bak! Bu talihsiz hükümdar, vatanını kurtarmak için elinden geleni yapmıs amma sonunda kimseye yaranamamıs olmak söyle dursun, ismi vatan hainine çıkarılmıs bir bedbahttır. Ben onun, Mustafa Kemal'i bu ise sevk ve tesvik eden tek adam olduğunu yakından biliyorum. Elbette bu hakikat bir gün tarihe intikal edecektir.

Refet Pasa, o gece daha öyle seyler anlattı ki, hiçbirini kaydetmeye imkân yok...

Kendisine 30 küsur yıl sonra Ankara Palas'ta rastladım. Daima aynı zarafet ve ruh tamamlığı içinde bu cin gibi ihtiyar, masamda ve bir kaç sahidin huzurunda (hepsi hayatta) hâtıralarını Büyük Doğu'ya yazması ve bilhassa Vahidüddin mevzuunu ele alması yolunda ettiğim teklife su cevabı verdi:

— Necip Fazıl!.. Benim bir ayağım çukurda... Değer mi Ömrümün son günlerinde gençlere mahsus bir dâvaya kıyam edip örselenmeye... Sen açtığın ve bayrağını tasıdığın yolda devam et! Ama benden bir sey bekleme! Tezini ve 1951 Büyük Doğu'larında nesre basladığın Meclis zabıtlarını biliyorum. Benim bu bahiste sözüm tek cümleden ibarettir ve sudur:

Sultan Vahidüddin Birinci Dünya Savasından sonraki felâketi, millette hiçbir ferdin hissedemeyeceği mikyasta derinden duymus, vatanın kurtarılması yolunda genç kumandanları Anadolu'ya dağıtmıs ve bu isin basına geçmesi için de maddî ve manevî her fedakarlığı göstererek Mustafa Kemal'i seçmis ve onu Anadolu'ya göndermis olan insandır! Tarih, Ilâhî adaleti hâdiseler üzerinde o türlü tecelli ettiren bir ilimdir ki, günü geldiği zaman, benim gibi insanların hâtıra defterlerinden kefenlerine kadar her seylerini sorguya çekerek hakikati tespit etmeyi bilir. Simdilik bizi bırakın da mezarımıza kavgasız ve dâvâsiz gidelim!

Baslı basına ve en selâhiyetli ağızdan sahadet teskil edici tarzda, sahibinin meydana çıkmak istemeksizin ortaya attığı bu sözler, 1965'de yayınlanan mahut «Anadolu Ihtilâli» isimli eserde Refet Pasanın portresi çizilirken âdeta teyit edilmektedir: Sahife 330:

«Görev kabul edip Mustafa Kemal Pasa ile birlikte Anadolu'ya gelmesi, isteksiz bir sekilde de olsa «Amasya Kararları»na imza koyması, Albay Refet Beyi Kuvay-ı Milliye liderleri arasına sokmustur. Hükümete karsı olmaya pek hevesli görünmediği, daha kolordusunun basına geçmeden belli oldu. Fakat bir defa ok yaydan çıkmıstı. Bir hayli düsünmüs olmasına rağmen, geri dönemezdi. Bu sebeple kendisini Anadolu alayları içinde, birkaç ay müddetle bocalar hâlde görürüz. Mustafa Kemal Pasanın basladığı isin çıkar yol olduğuna inanamiyordu. Pasaya karsı da fazla güveni yoktu.»

Sahife 131, 132:

«Büyük zaferden sonra Mustafa Kemal Pasa basına gaile açabilecek bir kumandan seçmek istemediği için, Istanbul'a ilk giren kumandan olmak serefini de Refet Pasaya bırakmıstır. Refet Pasa, tam anlamiyle oportünist bir tiptir Fakat Sef, onun nerede kullanılacağını biliyordu. Bunun içindir ki, Millî Mücadele devrine mahsus muhasebede, Kefet Pasanın faaliyeti, herseye rağmen olumlu bir sonuç vermektedir. Refet Pasanın Mustafa Kemal Pasa ile olan iliskisi, Kâzım Karabekir Pasanın Mustafa Kemal Pasa ile olan iliskisini andırır. Sefin sefliğini reddedememek, fakat Sefe fazla güvenmemek, Sef üzerinde Kendi ağırlığını daima hissettirmeye çalısmak ve kendisini ikinci adam yerine lâyık görmek seklinde özetleyebileceğimiz bu iliski zafere kadar sürdü. Refet Pasaya Mustafa Kemal Pasa ile ilk anlasmazlığa düstüğü mes'elenin hangisi olduğunu sorduk. «Hiçbir zaman anlasamadık» cevabını verdi Refet Pasa, Kâzım Karabekir Pasanın Doğu seferini tesadüfi ve ucuz bir zafer olarak kabul ediyor. Karabekir Pasayı, Ali Fuat Pasayı, Rauf Beyi beğenmiyor ve küçümsüyor. Hâtıralarını yazmayısının sebebini de söyle açıklıyor: (Yalancı kahramanları nasıl ortaya dökeyim? Herkesle döğüsecek değilim ya...) Sözü geçtikçe, Mustafa Kemal Pasadan (Yaman adamdı) diye söz etmesine rağmen, Milli Mücadelenin kazanılmasında en büyük seref payını Refet Pasa kendisine ayırmaktadır.»

Hiçbir kıymet hükmü koymaksizın bize ve dünya görüsümüze aykırı muharrirden aldığımız bu satırlar, Refet Pasadan dinlediklerimizin, söylenmis söz olarak aynen vâki olduğunu zıt kıyas yoluyle ispat eder. Bu sözlerdeki hakikat derecesine gelince, onun da takdiri, bunca vesika ve karineden sonra okuyucuya ve tarihe aittir. Sahsımıza vâki beyan ve ifsalar arasında, bir de, eski kumandanlardan Çolak Selâhaddin namiyle ve üstün ahlâk ve faziletiyle tanınmıs, Ilk Mecliste Mersin Meb'usu ve «Ikinci Grup» üyesi bir zât vardır ki, Istiklâl Savasının saffet ve asliyetini kaybetmemis ve asla nefs hırsına düsmemis büyük kahramanlarından biri olduğu hâlde namsız ve nisansız bırakılmıs ve su anda yine namsiz ve nisansız mezarında, Allah dostlarına mahsus bir unutulmusluk siarı içinde istikbalin gerçek tarihçisine kalmıstır. 1949 Büyük Doğu'larında hâtıralarını yayınlamak için Harbiyedeki evinde ziyaret ettiğim ve tasıdığı yüksek sahsiyete hayran olduğum bu eski kumandan, bana, kelimesi kelimesine söyle demisti:

«— Ben sizin cesaretinize sasıyor ve dâvanızda muvaffak olmanız için dua ediyorum. Fakat ben aynı cesarete malik değilim. Her seyi bilen ve Millî Mücadeleyi basından sonuna 'kadar her safhasiyle tanıyan bir insan olarak, hâtıralarımın ancak ölümümden sonra nesrini istemek ve hayattayken rahatsız edilmekten kaçınmak zorundayım!»

O gün muhterem bir hanımefendi intibaını veren kerimelerini de selâmlamak serefene nail olduğum bu ulvî zâtın bilgilerini tarihe arzetmek vazifesi, geride bıraktığı aile efradına düsmektedir. Simdi is, hakikati sımsıkı tesbit eden bu 11 vesika ve karineden sonra, bizzat Mustafa Kemal Pasanın dilinden ve kaleminden çıkma son bir vesikaya dayanmıs bulunmaktadır ki, delâletindeki ehemmiyet ve kıymet bakımından bin kere üstündür. Ona, vesikaların vesikası ismini lâyık görüyor ve artık onunla beraber bütün ispat unsurlarını bir arada mütalâa edip kat'î hükme bağlama mevkiinde bulunuyoruz.

***

VESIKALARIN VESIKASI VE HÜKÜM

Vesikaların en büyüğü, 11 adet belge içine almadığımız ve birdenbire (sürpriz) tesiri yapmasını beklediğimiz bir tanesidir ki, Mustafa Kemal Pasanın Anadoluya Millî Hareketi körüklemek için Padisah tarafından gönderildiğini teyit ve itiraf edici, mahiyette bizzat kendisince saraya çekilen bir telgraf ve bu telgrafın Birinci Millet Meclisinde okunan ve zapta geçen metninden ibarettir.

«T.B.M.M. Zabıt Ceridesinin (cilt 1 - Ikinci basılıs - sene 1940) 4 ve 5 inci satırları aynen söyledir:

«— Dilhâh-ı mikdârilerinden mülhem azm ve iman ile vazife-i âcizanemde müdavim bulunuyorum.»

Aynen sadelestirilmis sekli:

«— Mülk ve memleket sahibi zât-ı sahanelerinin arzu ve dileklerinden aldığım azm ve iman ile âciz vazifeme devam etmekteyim.»

Bu satırlar, Mustafa Kemal Pasanın, Samsuna çıkısından kısa bir müddet sonra ve Ingilizlerin kuskulanmasiyle Harbiye Nâzırı Sevket Turgut Pasa tarafından Istanbul'a davet edilmesi üzerine saraya çektiği uzun telgraftan basit bir cümledir ve birden dikkat çekici mahiyette değildir. Halbuki her sey bu cümlenin içinde... Mustafa Kemal Pasa, 24 Nisan 1336 (1920) Cumartesi günü sabah saat 10'da Meclis kürsüsüne çıkıyor ve zabıt ceridesinin:

«Ankara Meb'usu Mustafa Kemal Pasanın Mütarekeden Meclisin açılmasına kadar geçen zaman zarfında cereyan eden siyasî ahval hakkındaki nutukları»

Diye kaydettiği ilk mufassal konusmasını yapıyor. Bu konusmada, Anadolu'ya gönderilisini:

«— Mülki ve askerî hususatla muvazzaf olmak üzere Ordu Müfettisliğine tayin edildim. Bu teveccühü din ve mîllete hizmet etmek için en büyük bir mazhariyet-i îlâhiyye addeyledim.»
(Zabıt ceridesi - sahife 9 - satır 4, 5, 6, 1, 8)

Seklinde gösterdikten sonra, 19 Mayıs 1919'dan 24 Nisan 1920'ye kadar 11 aylık hâdiselerin bilançosunu çiziyor. Ankarada, eski Millet Meclisine giden Istasyon caddesinin basındaki, eski zaman yapısı, genis çatılı ve Ittihatçılarca uydurulmus sözde Türk mimarîsi tipli tas bina... Üyeleri arasında birçok sarıklının bulunduğu ilk Meclis bu binada yuvalanmıstır. Iste, Hacıbayramda kurbanlar kesilerek ve aynı binanın önünde eller semaya kaldırılarak edilen dualardan sonra, 24 Nisan günü ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi, siyah astragan kalpaklarla beyaz sarıkların ve birkaç kırmızı fesin kokteyli hâlinde bu binada ikinci içtimaını yapmakta ve

henüz Padisahlık idaresine karsı bir isyan tavrı almamıs, aksine, her seyi Saltanat ve Hilâfeti kurtarmak gayesine bağlamıs olarak, millî kıyamın önderi, genç Pasayı dinlemektedir Pasa, biraz evvel görüldüğü gibi, Anadolu'ya geçisini din ve millet uğrunda yüklenilmis bir vazife Kabul edip bu vazifeyi Padisahın dilhâhı (iç dileği) atarak kendisine verilmis bir memuriyet seklinde göstermekte... Bu vaziyette, Padisah tarafından değil de, onun hükümetince Istanbul'a dönmeye zorlanacak olursa istifa edip milletin sinesinde kalacağını ve millî kıyam yolunda daha belli adımlarla tek basına yürüyeceğini telgrafında Sultana bildiren Pasa aynı telgrafta sözü söyle bağlıyor:

«— Tâ ki, millet mazhar-ı istiklâl ve saltanat ve hilâfet-I muazzama-i hümâyûnları masûn-u indi'a olsun!.. Lâyezal sadakati âbidânemi daima ınnteza-yid olduğuna itimad-ı sahanelerini arz ve istirhama mücaseret eylerim.»

Aynen sadelestirilmis sekli:

«— Tâ ki, millet istiklâline kavussun ve muazzam saltanat ve hilâfetleri çökmekten korunsun!.. Düsmez ve küçülmez, kulca sadakatimin her ân arttığına sahane itimadınızı dilemeğe cesaret gösteririm.»

Denilebilir ki:

— Mustafa Kemal Pasanın telgrafta kullandığı «dilhâh» kelimesi Padisahın doğrudan doğruya Anadolu hareketini açmak üzere verdiği bir emir mânasına gelmez ve sadece azm ve iman yolunda mücerret bir dilekten baska bir sey belirtmez. O günlerin politikası olarak da Padisaha böyle hitap etmek icap eder. Eğer bu delâlet, ferman ve irade seklinde Mustafa Kemal Pasaca kabul edilseydi mes'ele kalmazdı. Öyle mi? O hâlde Mustafa Kemal Pasanın, Anadolu'ya gönderilisini ferman ve irade üstü bir telkinle vâki kabul ettiğinin mutlak ispatına geçelim:

Bahis mevzuu telgrafın suretini, Birinci Mecliste okunmasından tam 7 ay evvel 24 Eylül 1335 (2919) tarihinde «Irade-i Milliye» gazetesi nesretmistir. Orada «dilhâh» kelimesi yerine «ilka» lâfzı vardır. îlka; yâni bir seyi koymak, bir fikri asılamak, bir mânayı ruha sokmak. Böyle bir mürettip hatâsı olamayacağına göre, anlıyoruz ki, Vahidüddin, Mustafa Kemal Pasanın bizzat kullandığı kelimeyle ona Anadolu'ya geçmek fikrini ilka etmistir. Bu da millî kıyamı hazırlamak vazifesinden baska bir sey olamaz.

****

KAYNAK: Necip Fazıl Kısakürek, "Vatan Haini değil, Büyük Vatan Dostu Sultan Vahidüddin".

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 13

حوضه‌دن ، مصطفی کمال پاشا حضرتلری ، طرفندن ذات شاهانه‌یه
کشیده ایدیلان عریضهٔ تلغرافیه

مابین همایون باشکتابت جلیله‌سی واسطه‌سیله عتبهٔ همایونه جناب پادشاهی‌یه

M. Kemal'in 14 Haziran 1919 tarihinde Samsun/ Havza'dan Sultan Vahdettin'e (rh.a) yolladığı bir telgrafta Milli Mücadele'ye kendi arzusuyla katılmadığı görülüyor:

Bunu bizzat M. Kemal kendisi söylüyor:

"Beni İstanbul'dan nefy ve ted'ib (yola getirme) maksadıyla Anadolu'ya gönderdiler."[1]

Yani "gönderildiğini" itiraf ediyor.

Diğer taraftan Istiklal Harbinin önde gelen isimlerinden Rauf Orbay'ın hatıralarında da M. Kemal'in henüz Anadolu'ya geçme kararını vermediği yazılıdır.[2]

Kazım Karabekir'in hatıralarında yazdıkları da bunu teyid ediyor... Kazım Karabekir, M. Kemal ile aralarında geçen bir görüşmeyi şöyle anlatıyor:

Karabekir: «Paşam, İstanbul'da çok kalmayınız. Ve buradaki diğer komutanlar üzerinde de müessir (etkili) olarak bir an evvel Anadolu'yu kuvvetlendirelim. Birçok batmış milletler istiklâllerine kavuşurken asırlar doldurucu muazzam tarihi olan Türk milletini kurtaralım.»

M. Kemal: «Vaziyet size hak verdiriyor. İyi olayım gelmeye çalışırım.» dedi.[3]

"Gelmeye çalışırmış" Yani gönülsüz...

M. Kemal'in 14 Haziran 1919 tarihinde Samsun/ Havza'dan Sultan Vahdettin'e (rh.a) yolladığı bir Telgraf 'ta da Milli Mücadele'ye kendi arzusuyla katılmadığı görülüyor:

"Huzurdayken İzmir'in işgali karşısında "pek mahzun olan" kalbinizin "bu nokta-i necâta ait ilhamatı"nı, (yani ülkenin sizin öncülüğünüzde millî mukaddes bir kudretle kurtulacağına dair verdiğiniz ilhamları) şu an gibi hatırlıyorum. Sizin "ilkâ"nızdan, (yani Şemseddin Sami'nin "Kamus-i Türkî "sine bakılırsa, "benim fikrimi çelmenizden") aldığım imanın azmiyle görevime devam ediyorum."[4]

"Benim fikrimi çelmenizden" diyor, daha ne desin? Kendisi Milli Mücadele'ye "ikna" edilmiş.

Peki M. Kemal Samsun'a gitmeye neden ikna edilmeye çalışılmıştı? M. Kemal'in Istanbul da kalmak istemesinin nedeni, sonradan ihanet ile suçladığı insanların kabinesine (hükümetine) girmek isteyişindendir.

Bunu Kazım Karabekir hatıralarında yazmıştır:

«..Yıldırım ordularının grubunun lağvı üzerine açıkta kalmış olan Mirliva (Tuğgeneral) M. Kemal Paşa Hazretleri'ni ziyaret ettim. Bu ziyaret sebeplerinden biri de müşarünileyh (anılan kişiyi, yani M. Kemal'i) İstanbul'da kalıp `Kabineye´ girmek hususundaki arzularından sarfınazar ettirmek (vazgeçirmek) gayesine matuftu..»[5]

M. Kemal'in 11-13 Ekim 1918'de Halep'ten Vahdettin'e çektiği "çok gizli" telgrafta "Derhal İngilizlerle ayrı barış yapmak üzere kendisinin de katılacağı yeni bir Bakanlar Kurulu oluşturulmasını önermesi" de olayı yeterince aydınlatıyor.[6]

Son olarak "Gazi'nin Hayatı" isimli eserin 79. sayfasına bakalım:

"M. Kemal Paşa, Anadolu'ya kendisini uzaklaştırmak isteyen hasımları tarafından gönderilmiştir."[7] Gördüğünüz gibi bu eserde de M. Kemal'in "gönderildiği" yazmaktadır.

M. Kemal ve müdafileri "hasımları tarafından uzaklaştırıldığını" iddia ederler... Onların "yorumu" budur. Oysa Milli Mücadele'ye gönderildiğini M. Kemal'in telgrafında görüyoruz.

****

KAYNAKLAR:

[1] M. Kemal Atatürk, Nutuk, sayfa 7.

[2] Orbay Rauf, Cehennem Değirmeni, c. 1, İstanbul 1993, sayfa 231.

[3] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993 sayfa 33.

[4] (Telgraf için fotoğrafa bakınız.) Atatürk'ün Tamim Telgraf ve Beyannameleri, C.I, Der. Nimet Arsan, Ankara 1963, sayfa 15-17.

Ayrıca: Türkiye Büyük Millet Meclisi Zabıt Ceridesi,:Cilt: 1, Devre:1, İçtima :1,, İnikat:2, sayfa 10-11. (Meclis tutanakları)

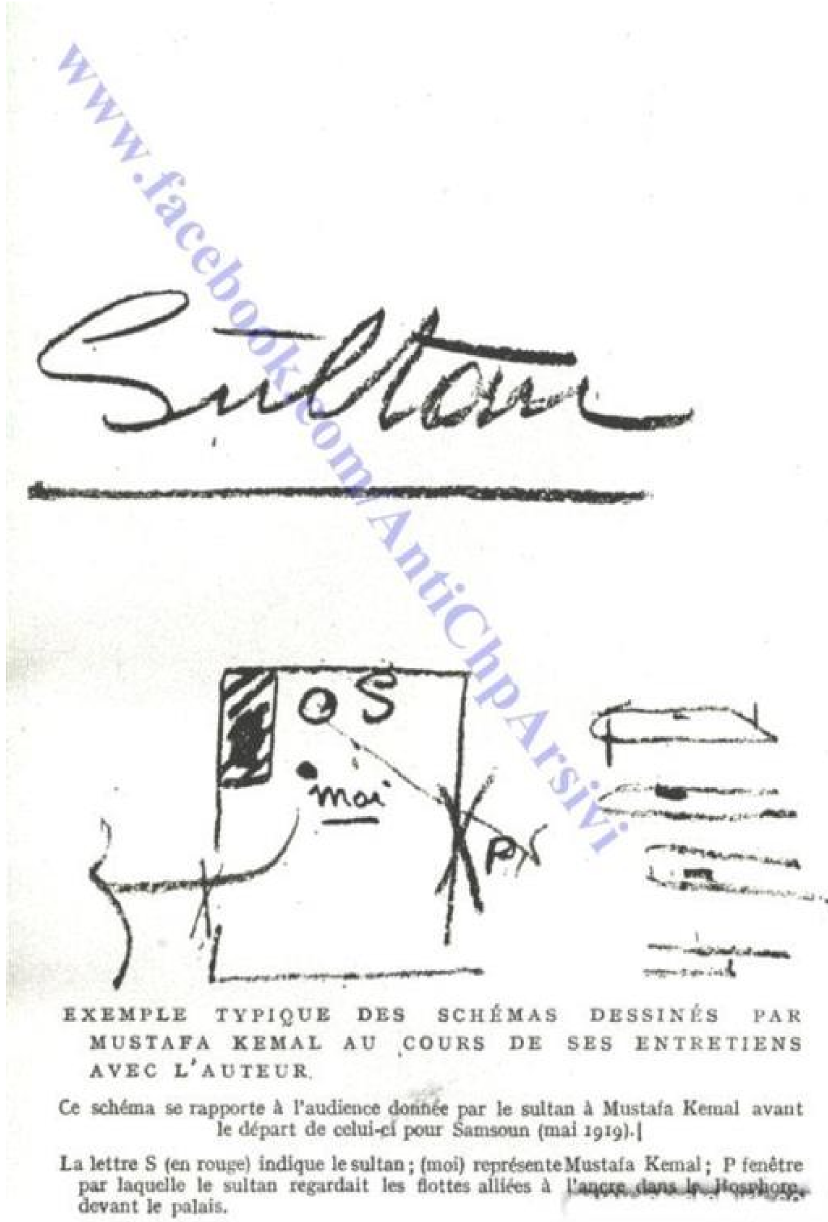
[5] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993 sayfa 25, 26.

[6] Atatürk'ün Bütün Eserleri, cilt 2, İstanbul 2003, Kaynak Yayınları, sayfa 232.

[7] Gazi'nin Hayatı, sayfa 79 (Kitap, M. Kemal Atatürk yaşarken hazırlanmıştır.)

****

Milli Mücadele'yi M. Kemal Atatürk başlattı yalanı - 14 ve SON

EXEMPLE TYPIQUE DES SCHÉMAS DESSINÉS PAR MUSTAFA KEMAL AU COURS DE SES ENTRETIENS AVEC L'AUTEUR.

Ce schéma se rapporte à l'audience donnée par le sultan à Mustafa Kemal avant le départ de celui-ci pour Samsoun (mai 1919).

La lettre S (en rouge) indique le sultan; (moi) représente Mustafa Kemal; P fenêtre par laquelle le sultan regardait les flottes alliées à l'ancre dans le Bosphore, devant le palais.

(M. Kemal Atatürk'ün Sultan Vahidüddin ile son görüşmesini anlatmak için, General Charles H. Sherrill'e çizdiği kroki. Krokide görülen "moi" kelimesi, fransızca; "ben" demektir.)

Bu gerçeği M. Kemal Atatürk (her ne kadar kamuoyuna açıklamaya cesaret edemese de) yakın dostlarından Falih Rıfkı Atay ve Amerika Büyük Elçisi General Sherrill'e bizzat itiraf etmiştir.

Charles H. Sherrill, M. Kemal Atatürk'ün Samsun'a hareket etmeden önce Sultan ile son görüşmesini kendisine şöyle anlattığını yazar:

- "Odaya girdiğim zaman, sultan şurada bir masanın yanında oturuyordu, (odanın çabucak çizdiği krokisinde sultanın bulunduğu yeri kırmızı kalemle işaretlemişti). Ben burada idim (burasıda mavi kalemle noktalanmıştı). Bir pencere vardı (pencerenin bulunduğu yere bir P harfi koymuştu). Sultan benimle konuşurken durmadan pencereden dışarı bakıyordu."

Heyecanla sormuştum:

- "Acaba pencerenin dışında ne vardı?"

Mustafa Kemal bu sorunun cevabını vermeden önce, önündeki kağıda mavi kalemle gemilerin krokisini çizmiş ve sonra bana dönerek:

-"Yıldız Sarayı'nın hemen karşısında, Boğaz'da demirli duran müttefik donanmasına bakıyordu" demişti.

***

Şimdi aynı görüşmeyi bir de Falih Rıfkı Atay'dan dinleyelim:

- "Yıldız Sarayı'nın ufak bir salonunda Vahdettin'le adeta diz dize denecek kadar yakın oturduk. Sağında, dirseğini dayamış olduğu bir masa ve üstünde bir kitap var. Salonun Boğaziçi'ne doğru açılan penceresinden gördüğümüz manzara şu. Birbirine paralel hatlar üzerine düşman zırhlıları! Bordalarındaki toplar sanki Yıldız Sarayına doğrulmuş! Manzarayı görmek için oturduğumuz yerlerden başlarımızı sağa sola çevirmek kafi idi. Vahdettin hiç unutmayacağım şu sözlerle konuşmaya başladı:

"Paşa paşa, şimdiye kadar devlete çok hizmet ettin, bunların hepsi artık bu kitaba girmiştir (elini demin bahsettiğim kitabın üstüne bastı ve ilave etti:) tarihe geçmiştir." O zaman bunun bir tarih kitabı olduğunu anladım. Dikkatle ve sükunla dinliyordum:

"Bunları unutun, dedi, asıl şimdi yapacağın hizmet hepsinden mühim olabilir. Paşa paşa, devleti kurtarabilirsin!"

***

Yani açıkça görülüyor ki, Milli mücadeleyi Sultan Vahidüddin başlatmıştır, ancak M. Kemal Atatürk kendisine verilen geniş yetkileri fırsat bilerek Osmanlı ordusunu kendisine bağlamış ve Osmanlı devletine darbe yapmıştır.

Sultan Vahidüddin'e (radıyallahu anh) hain diyenler utansın.

****

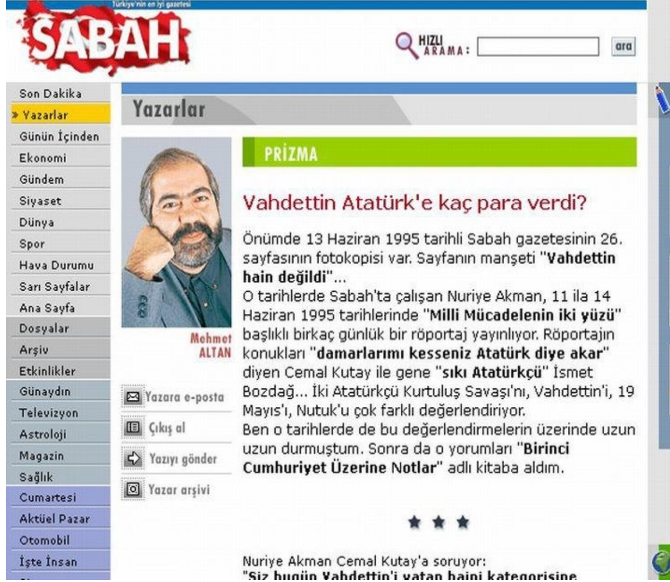
KAYNAKLAR:

[1] General Charles H. Sherrill, Mustafa Kemal'in Bana Anlattıkları, Örgün Yayınevi 2007, sayfa 107.

[2] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Pozitif Yayınları, sayfa 187,188.

****
****
****

Vahdettin Atatürk'e kaç para verdi? - Mehmet Altan yazıyor

Vahdettin Atatürk'e kaç para verdi?

Önümde 13 Haziran 1995 tarihli Sabah gazetesinin 26. sayfasının fotokopisi var. Sayfanın manşeti "**Vahdettin hain değildi**"...
O tarihlerde Sabah'ta çalışan Nuriye Akman, 11 ila 14 Haziran 1995 tarihlerinde "**Milli Mücadelenin iki yüzü**" başlıklı birkaç günlük bir röportaj yayınlıyor. Röportajın konukları "**damarlarımı kesseniz Atatürk diye akar**" diyen Cemal Kutay ile gene "**sıkı Atatürkçü**" İsmet Bozdağ... İki Atatürkçü Kurtuluş Savaşı'nı, Vahdettin'i, 19 Mayıs'ı, Nutuk'u çok farklı değerlendiriyor.
Ben o tarihlerde de bu değerlendirmelerin üzerinde uzun uzun durmuştum. Sonra da o yorumları "**Birinci Cumhuriyet Üzerine Notlar**" adlı kitaba aldım.

* * *

Nuriye Akman Cemal Kutay'a soruyor:

Önümde 13 Haziran 1995 tarihli Sabah gazetesinin 26. sayfasının fotokopisi var. Sayfanın manşeti "Vahdettin hain değildi"...

O tarihlerde Sabah'ta çalışan Nuriye Akman, 11 ila 14 Haziran 1995 tarihlerinde "Milli Mücadelenin iki yüzü" başlıklı birkaç günlük bir röportaj yayınlıyor. Röportajın konukları "damarlarımı kesseniz Atatürk diye akar" diyen Cemal Kutay ile gene "sıkı Atatürkçü" İsmet Bozdağ... İki Atatürkçü Kurtuluş Savaşı'nı, Vahdettin'i, 19 Mayıs'ı, Nutuk'u çok farklı değerlendiriyor. Ben o tarihlerde de bu değerlendirmelerin üzerinde uzun uzun durmuştum. Sonra da o yorumları "Birinci Cumhuriyet Üzerine Notlar" adlı kitaba aldım.

Nuriye Akman Cemal Kutay'a soruyor:

"Siz bugün Vahdettin'i vatan haini kategorisine sokmuyorsunuz?"

Kutay cevap veriyor: "Elbette hain değildi. Dünyanın en namuslu adamlarından biriydi. Ölürken yastığının altından parasızlıktan alamadığı ilaçlarının reçeteleri çıktı. Bunu Tarık Mümtaz Göztepe anlatıyor. Ve cenazesini rehin ettiler San Remo'da. Akrabaları, arkadaşları cenazeyi kaçırdılar da gömüldü. Bunlar hakkında hüküm verebilmek için önce bilgili olmak lazım. Bakın Hazine-i Hassa Reisi Refik Bey'i çağırıp sayım yaptırdı gitmeden evvel. Nuriye Hanım, oradan kaşıkçı elmasını alıp gidebilirdi. Hakkıydı, ailesinin çünkü. Kesinlikle bunlar namusu müeccem.

Daha sonra şöyle devam ediyor: "Kafanız hiç karışmasın devrimlerin kaderi budur. Evet, Atatürk, Vahdettin'e 'vatan haini' dedi ama bence hata etti. Ama o günkü şartlara göre onu demesi aşağı yukarı bir çaresiz savunmaydı. Atatürk, Cevat Üstün isimli bir büyükelçinin İkinci Viyana Muhasarası kitabının yeniden tetkikini Türk Tarih Kurumu ilk başkanı Tevfik Bıyıklıoğlu'ndan istemiş. Çünkü Üstün'ün gördükleri ile herkesin zannettikleri arasında bir aykırılık bulmuş. Bu vesileyle 'Ben de Milli Mücadele'de sarayın hareketini o günün şartlarına göre değerlendirdim ama şimdi elbette başka düşünüyorum' demiş."

Son Padişah Vahdettin'in Atatürk'ü Samsun'a göndermeden kendisine ne kadar para verdiği de, gene bu röportajda gündeme geliyor.

Kutay'ın cevabı şu:
"25 bin altın. O zaman bu parayla İstanbul'un onda biri satın alınırdı. Ben bunu Demokrat Parti milletvekili olan hukukçu Celal Fuat Türkgeldi'nin babası Mabeyn Başkatibi olan Ali Fuat Türkgeldi'den dinledim."

İsmet Bozdağ da, Atatürk'e kırk bin altın değerinde para verildiğini Abdülhamit'in kızı Şadiye Sultan'dan dinlediğini belirtir. Üstelik bu kırk bin altını Vahdettin'in çiftliğini ve atlarını satarak temin ettiğini söyler.

İki Atatürkçü "para verildiğinde" birleşirler ama miktarı ve kaynağı hususunda farklı noktada dururlar.

İsmet Bozdağ, röportaj sırasında Atatürk'ün "Vahdettin'in yaveri" olduğunu, Erzurum Kongresi'ne "Hazret-i Şehriyari kordonlarıyla" geldiğini, Samsun'a doğru yola çıkmadan bir gün önce "sarayda padişahla yemek yediğini", ertesi sabah da "içeriği net olarak söylenmeyen" görevin kendisine verildiğini hatırlatır. Ayrıca Mustafa Kemal'e "gizli" görevinde tanınan yetkilerin tarih içinde yalnızca Köprülü Mehmet Paşa'ya tanındığını çünkü Mustafa Kemal'in Samsun'a yolculuğunda sadece askeri değil sivil müesseselerin de emrine verildiğini vurgular.

Cemal Kutay bu çarpıtmaların doğuşunu Nutuk'a yaklaşımda bulur. Şu açıklamayı yapar "İlk yapılacak şey, Nutuk'un bir tarih olmadığını açıkça ortaya koymak. Yani Nutuk'a isnat ederek bir hadisenin tek başına Nutuk'un çerçevesi içinde izahı mümkün olmadığı kabul edilmelidir.

...Mustafa Kemal ne yazık ki kendi nutkunda Milli Mücadele'nin kuruluşunu hakiki olarak anlatmamıştır." İsmet Bozdağ da aynı fikirdedir:

"Mustafa Kemal tarihi doğru anlatmıyor, yani hepsini anlatmıyor, bir parçayı vermiş üst tarafı karanlık." Bunlar Atatürkçülerin tam on yıl önceki yaklaşımları... O gün Türkiye kulağının üzerine yatmıştı. Şimdi bu tartışmalar yeniden alevlendi.

Bakalım "siyasal propagandaya" dayalı olmayan gerçek ve objektif bir tarih yorumumuz ne zaman gündeme gelecek?

****

KAYNAK:

Mehmet Altan, Sabah gazetesi, 23 Temmuz 2005.

****
****
****

Dürrizâde Fetvası Ingiliz baskısıyla verilmiştir – 1 (4 Bölüm)

(Haşa) Sultan Vahdettin'i (radıyallahu anh) "hain" ilan edenlere cevap...

****

Temelinde şeriat olan Osmanlı'da dine uygun mudur diye Şeyhülislâm'ın görüşü alınır, yani fetvası istenirdi...

Şeyhülislâm'ın bir fetvası Padişah'ı dahi tahtan indirebilirdi.

Anadolu'da Milli Mücadele'ye katılanların önde gelen isimlerini idam edebilmek için Şeyhülislâm fevasına ihtiyaç vardı.

Bu konuda o tarihlerde İstanbul'da Sebilürreşad Mecmuası'nı çıkartan Eşref Edip Bey;

"...Şeyhülislâm, Haydarızâde İbrahim Efendi idi. Anadolu'daki harekata taraftar idi. İngilizler, Hükümeti tazyik ederek (baskı yaparak) fetva istiyorlardı. Şeyhülislâm bu fetvayı vermeyerek görevinden ayrıldı. Yerine Dürrizâde Abdullah Efendi geçti. (...) Şeyhülislâm, istenen bu fetvaları, işgal kuvvetlerinin haddi aşmış zulüm ve baskıları altında verdi" diyordu[1].

Fotoğraf'ta gördüğünüz Dürrizâde Fetvası ve ikinci bir fetvaya göre idam edilmeleri şart ve uygun olanlar şunlardır:

"M. Kemal Paşa, Ali Fuat Cebesoy, Kara Vasıf, doktor Adnan Adıvar ve Halide Edip Adıvar, İsmet İnönü, Bekir Sami Bey, İsmail Fazıl Paşa, Celalettin Arif Bey, Hamdullah Suphi Bey, Rıza Nur Bey, Yusuf Kemal Tengirşek, Cami Baykut, Ankara müftüsü Rıfat Börekçi..."

Neticede Kuva-yı Milliye'nin devlete ve Padişah'a asi olduğuna dair Şeyhülislâm Dürrizade Abdullah Efendi Fetva verdi. Ve "Fetva-yı Şerife" adıyla 11 Nisan 1920 tarihinde Devlet'in resmi organı olan Takvim-i Vekayi ile o tarihlerde İstanbul'da çıkan Peyam-ı Sabah gazetelerinde yayınlandı[2]

Sultan Vahdettin'i (radıyallahu anh) "hain" ilan edenler, bu fetvayı gerekçe gösteriyorlar, oysa bu fevtanın İngilizlerin baskısı ve zorlamasıyla verilmiş olduğunu ileri sürenlerin sayısı bir hayli fazla[3]. Bunu da bu çalışmamızda delillendireceğiz biiznillah.

****

Dürrizâde Fetvasını buraya ekliyoruz ve ilerleyen günlerde konumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz inşaallah...

Tamamı beş fetvadan oluşan Şeyhülislâm Dürrizâde Abdullah Efendi'nin Fetva-yı Şerife'si bugünkü dille şöyledir:

"Dünya düzeninin sebebi olan ve kıyamet gününe kadar Ulu Tanrı'nın daim eyleyeceği İslâm Halifesi Hazretleri'nin veliliği altında bulunan İslam memleketlerinde bazı kötü kimseler anlaşarak ve birleşerek ve kendilerine elebaşılar seçerek Padişah'ın sadık uyruklarını hile ve yalanlarla aldatmakta, yoldan çıkartmaktadırlar. Padişahın yüksek buyrukları olmaksızın asker toplamaktadırlar. Görünüşte askeri beslemek ve donatmak bahaneleriyle, gerçekte ise mal toplamak sevdasıyla, şeriata uymayan ve yüksek emirlere aykırı bir takım haksız ödemeler ve vergiler koymakta ve çeşitli baskı ve işkencelerle halkın mal ve eşyalarını zorla almakta ve yağmalamaktadırlar. Böylece insanlara zulmetmekte, suçlamakta ve Padişahın ülkesinin bazı köy ve şehirlerine saldırmak suretiyle tahrip ve yerle bir etmektedirler. Padişahın sadık tebaasından nice suçsuz insanları öldürmekte ve kan döktürmektedirler. Padişah tarafından atanmış bazı dini, askeri ve sivil memurları istedikleri gibi memuriyetten çıkarmakta ve kendi yardakçılarını atamaktadırlar. Hilâfet merkezi ile Padişah ülkesi arasındaki ulaştırmayı ve haberleşmeyi kesmekte ve devletin emirlerinin yapılmasına engel olmaktadırlar.

Böylece, hükümet merkezini tek başına bırakmak, Halifenin yüceliğini zedelemek ve zayıflatmak suretiyle yüksek Hilafet katına ihanet etmektedirler. Ayrıca Padişah'a itaatsizlik suretiyle devletin düzenini ve asayişini bozmak için düzme yayımlar ve yalan söylentiler yayarak halkı azdırmaya çalıştıkları da açık bir gerçektir. Bu işleri yapan yukarıda söylenmiş elebaşılar ve yardımcıları ile bunların peşlerine takılanların dağılmaları için çıkarılan yüksek emirlerden sonra bunlar, hala kötülüklerine inatla devam ettikleri takdirde işledikleri kötülüklerden memleketi temizlemek ve kulları fenalıklardan kurtarmak dince yapılması gerekli olup, Allah'ın "öldürünüz" emri gereğince öldürülmeleri şeriata uygun ve farz mıdır" Beyan buyrula?

Cevap: Allah bilir ki olur.

Dürrizâde El-Seyid Abdullah

Böylece Padişahın ülkesinde savaşma kabiliyeti bulunan müslümanların adil Hâlifemiz Sultan Mehmet Vâhdettin Han Hazretlerinin etrafında toplanarak savaşmak için yapacağı davet ve vereceği emre uymak suretiyle adı geçen asilerle çarpışmaları dince gerekir mi? Beyan Buyrula.

Cevap: Allah bilir ki gerekir.

Dürrizâde El-Seyid Abdullah

Bu takdirde, Halife Hazretleri tarafından sözü edilen asilerle savaşmak üzere görevlendirilen askerler, çarpışmazlar ve kaçarlarsa büyük kötülük yapmış ve suç işlemiş olacaklarından dünyada şiddetle cezayı, ahirette de çok acı azâbı hakk ederler mi? Beyan Buyrula.

Cevap: Allah bilir, ederler,

Dürrizâde El-Seyid Abdullah

Bu takdirde, Halife askerlerinden asileri öldürenler gazi, asilerin öldürdükleri şehit sayılırlar mı? Beyan buyrula.

Cevap: Allah bilir ki, sayılırlar.

Dürrizâde El-Seyid Abdullah

Bu takdirde, Padişah'ın asilerle savaşmak için verdiği emre itaat etmeyen müslümanlar, günahkar ve suçlu sayılıp şeriât yargılarına göre cezalandırılmayı hak ederler mi? Beyan buyrula.

Cevap: Allah bilir ki, ederler.

Dürrizâde El-Seyid Abdullah"[4].

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1]Eşref Edip, Sebilürreşad, C.10, Sayı: 238, sayfa 202.

[2] Takvim-i Vekayi, 11 Nisan 1336/1920, No: 3824; Peyam-ı Sabah, 11 Nisan 1336/1920, No: 493. Ayrıca bkz., ATASE Arş., Kl: 525, D:129, Fh: 1-1.

[3] Hayrettin Abidin, Tarihte Ankara İstiklal Harbi ve Bursa Hatıratı, Suhulet Kütüphanesi, Ankara, 1934, s. 43; Yunus Nadi, Birinci Büyük Millet Meclisi'nin Açılışı ve İsyanlar, İstanbul, 1955, s. 239; Yunus Nadi, Kurtuluş Savaşı Anıları, İstanbul, 1978, s. 239; Fahri Belen, Türk Kurtuluş Savaşı, Kültür Bakanlığı Yayını, Ankara, 1983, s. 162; Tevfik Bıyıkoğlu, Atatürk Anadolu'da, Ankara, 1955, sayfa 57.

[4] Ergün Aybars, Türkiye Cumhuriyeti Tarihi, İzmir, 1987, C.I, sayfa 369-370. Ayrıca sadeleştirilmemiş şekli için bkz., Ek: I.

****

Dürrizâde Fetvası Ingiliz baskısıyla verilmiştir - 2

(Haşa) Sultan Vahdettin'i (radıyallahu anh) "hain" ilan edenlere cevap...

Devam ediyoruz...

Türkiye Cumhuriyeti'nin ikinci ve son mareşali, ilk Milli Savunma Bakanı ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Cumhuriyet dönemindeki ilk Genelkurmay Başkanı olan ve Istanbul'un işgalinden (16 Mart 1920) sonra Ankara'ya kaçan[1] ve 27 Nisan 1920 günü TBMM'de bir konuşma yapan Fevzi (Çakmak) Paşa da Dürrizâde Fetvası hakkında Ingiliz baskısını doğrulayarak şunları söylemektedir:

"Ancak tâbii malumatınız var, bu kabinenin (Damat Ferit Paşa Hükümeti) teşekkülü ile beraber temasa geldiğim gerek o kabine erkanından olan zevattan, gerekse Harbiye Nezaretinde bulunan bazı arkadaşlardan aldığım malumata nazaran o kabineye tazyik icra ettiler (baskı uyguladılar). Fetvayı veriniz diye. Nihayet o fetvayı aldılar. Malumunuz vechile o fetva Ingiliz süngüsü ile alınmış, Islamı sinesinde birbirine düşürmek için ilk defa yazılmış acı bir vesikadır. Milletin hissi hakikat beyni (milletin gerçeği kavrayan hissi), ümit ederim ki, bundaki feceati görecek ve bunun ehemmiyeti sıfıra inecektir (Meclis'te Milletvekillerinin `Şüphesiz´ Sedaları)."[2]

Fevzi Çakmak'ın bu açıklamaları ve verilen diğer bilgiler fetvanın Ingiliz baskısıyla alındığı yönündedir. Bu arada Damat Ferit de fetvanın Ingiliz istek ve baskısıyla hazırlandığını belirtmektedir.[3]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Fevzi Paşa'nın Ankara'ya kaçışı ile ilgili bilgi için bkz., Ali Fuat Cebesoy, Milli Mücadele Hatıraları, Vatan neşriyatı, Istanbul, 1955, sayfa 367-372.

[2] TBMM Zabıt Ceridesi, C.I, sayfa 92. (Meclis tutanakları)

[3] Gotthard Jaeschke, Türk Kurtuluş Savaşıyla Ilgili Ingiliz Belgeleri, 2. Baskı, Ankara, 1956, sayfa 153.

****

Dürrizâde Fetvası Ingiliz baskısıyla verilmiştir - 3

(Haşa) Sultan Vahdettin'i (radıyallahu anh) "hain" ilan edenlere cevap...

Devam ediyoruz...

Birinci ve ikinci bölümde yaptığımız açıklamalardan başka şu üç delil de Ingiliz baskısını doğrular mahiyettedir:

1 - Damat Ferit Paşa Hükümeti'ne Ingiliz baskısıyla yazdırılan bu fetva, yine Ingiliz ve Yunan uçaklarıyla Anadolu'ya dağıtılmıştır.

2 - Bu konuda önemli bir delil de M. Kemal Paşa'nın kurdurttuğu Anadolu Ajansı'nın yayınladığı haberdir. Kazım Karabekir Paşa'nın belgelediği bu haber şöyledir:

"Ingilizlerin Istanbul'da ve emirleri altında bulunan hükümet (`hükümet´ diyor, Sultan Vahdettin değil) marifetiyle teşkilatı milliye aleyhine bazı fetvalar çıkartmak üzere istimal-i cebir ettikleri (zor kullandıkları) istihbar olunuyor (haber alınıyor). Işgali vuku bulan Millet Meclisi bir takım tevkifat ile mefluç bir hale getirilmeden Zat-ı Şahane'nin (Padişah'ın) ve Millet Meclisi'nin müzahiri itimad olan bir heyet-i vukela iş başında iken böyle fetvalar elde etmeye muvaffak olamayan Ingilizlerin işgal ile Zât-ı Şahane'yi (Padişah'ı) esir ve Salih Paşa kabinesinin cebren iskat ettikleri (zorla susmaya mecbur bırakma) ve Millet Meclisi'ni keenlemyeküm (yok) hükmüne koyup ve Ferit Paşa gibi sırf kendilerinin emrine tabi bir adamı sedarete çıkardıktan sonra efkar-ı umumiye'yi (kamuoyunu) iğfal maksadıyla bu gibi teşebbüslerde bulunmaları ve sırasıyla bir takım fetva ısdar etmeleri (yayınlatmaları) ihtimalden baidi (uzak) görülmez".[1]

3 - Amerikan gizli belgeleri, yayınlanan fetvanın Itilaf devletlerince dikte ettirildiği ve akıllıca olmadığını belirtiyor.[2]

Görüldüğü üzere, fetvanın Ingiliz baskısıyla Şeyhülislâm'dan alındığı aşikardır. Başka aşikar olan bir husus da, Ingilizlerin destek ve baskısıyla dördüncü defa Sadrazamlık koltuğuna oturan Damat Ferit Paşa'nın[3] birinci derecede rol oynadığıdır.

Ayrıca son zamanlarda akademisyenlerce yazılan kitaplarda da fetva konusunda Damat Ferit Paşa suçlanırken, **Sultan Vahdeddin'in (radıyallahu anh) bu fetva ile ilişkisi bulunduğuna dair ifadelere yer verilmemektedir.**

Mesela Prof. Dr. Ahmet Mumcu, Açık Öğretim Fakültesi için hazırlanan, Atatürk Ilkeleri ve Inkılap Tarihi I, adlı eserinde (sayfa 87), **sadece** Damat Ferit Paşa'yı suçlamaktadır.

Aynı şekilde Prof. Dr. Ergün Aybars, Türkiye Cumhuriyeti Tarihi, (C.I, Izmir, 1987) adlı kitabında (sayfa 195-196) **sadece** Damat Ferit Paşa'yı suçlamaktadır.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Kazım Karabekir, Istiklâl Harbimiz, Istanbul, 1988, sayfa 595.

[2] Orhan Duru, Amerikan Gizli Belgeleriyle Türkiye'nin Kurtuluş Yılları, Istanbul, 1978, sayfa 88.

Ikinci dipnota kadar olan kısmı (biz kısalttık) aktaran: Mehmet Kafkas, Milli Mücadele'de Öncüler I, Nil Yayınları, Izmir, 1991, sayfa 163-164.

[3] Mehmet Kafkas, Milli Mücadele'de Öncüler I, Nil Yayınları, Izmir, 1991, sayfa 157-159.

****

Dürrizâde Fetvası Ingiliz baskısıyla verilmiştir - 4 ve SON

(Haşa) Sultan Vahdettin'i (radıyallahu anh) "hain" ilan edenlere cevap...

Devam ediyoruz...

Son delilimiz bizzat M. Kemal'dir. M. Kemal 24 Nisan 1920 tarihli gizli oturumda Meclis kürsüsünde Sultan Vahdettin'i savunuyor ve özetle şöyle bir konuşma irad ediyor:

"Bu fetva Padişah'ımıza iftiradır, kendi ağzıyla bana bu fetvayı okusa dahi bunun ona baskı ve zorla söylettirildiğine inanırım... Fevzi Çakmak'ın aramıza katılmadan önce Milli Mücadele aleyhindeki emirleri de Ingiliz süngüsü altında yazılmıştır ve biz de Istanbul'da bulunmuş olsak, başka türlü davranamazdık."

****

Meclis tutanaklarını [1] buraya yazıyorum... Son paragrafın Türkçe sadeleştirilmiş şeklini hemen orijinal metnin altına ekleyeceğim.

M. Kemal:

"Efendimiz Hazretleri (Padişah) edayi sa-lât (Namaz) için Camiye gittikleri zaman kendilerini muhafaza eden kıtaatı askeriye islâm askeri değildir. İngiliz askeridir. Bu şeraiti elimeye duçar olmuş olan Padişahımızla hususî temas dahi mümkün olamaz. Sureti umumiyede bir şey arzedeyim : Farzedelim ki resmî ve hususî her türlü temas mümkündür. Ne anlamak istiyoruz? Bu temastan millet; istiklâlini, tamamiyeti mülikiyesini Makamı Hilâfet ve Saltanatın müstakil ve masun olmasını vicdanî bir emel telâkki etmiştir. Bunun için burada çalışıyoruz ve çalışacağız. Halifei müsliminin bundan başka bir şey düşünmesine imkân tasavvur ediyor musunuz? Ben şahsan hiç bir şey düşünmem. Zati Şahanenin (Padişah'ın) ağzından işitsem mutlaka bunun icbar ve tazyik (zorlama ve baskı) altında olduğuna hükmederim. (...)

Daha dün okuduğumuz sâniadan (iftiradan) ibaret olan fetva cümlenizin malûmudur. Hürriyetine, serbestisine malik olan böyle bir Halife verdirir mi? Cümlenin malûmu olan Hükümetin evamiri muhtacı tefsirdir.

Son paragraf:

Bu kabineden evvel Harbiye Nazırı Fevzi Paşa Hazretleri namus ve haysiyet ve şerefi itibarile kendisini yakından tanıyan arkadaşlarımızın tahtı tasdikında olduğu üzere şüphe ve tereddüt edilmiyecek evsafı güzideye maliktir. Bir emirde İngilizlere hürmet edeceksiniz, İngilizlerin emrini dinliyeceksiniz, böyle hareket etmediğiniz takdirde mahvolacağız, bu tarzı hareketi hamiyeti vataniyenizden rica ederim diyor ve bazı zaif muhakemeli insanlar ihtimal ki vaziyet başka türlüdür, bu kadar muhterem bir arkadaş böyle desin. Fakat biz böyle bir teeniye lüzum görmedik ve bunun düşman tarafından not edildiğine hükmettik. Kaçırdığı yaveri

Salih Bey buraya geldi ve aman dedi. Harbiye Nazırı süngü altında dır ve zorla imlâ ve imza ettiriyorlar, o emre ehemmiyet vermemesi lüzumunu bildirmek için beni gönderdi dedi ve bu gün o zati şerif tahlisi giriban ediyor, Geyvede bulunuyor. Bir saat evvel kendisile ke-zalik Dahiliye Nazırı Hazim Bey ayni tebliği ediyor. Rüesayı memurini mülkiyeye rica ediyor. Bütün hissiyatı vataniyesine müracaat ederek aman ingilizlere bir şey yapmayınız diyor. Beyefendiler; şimdi İstanbul muhitine nasıl emniyet edeceğiz ve Istanbulun o tazyiki elimi muvacehesinde biz dahi olsak insanız, bizim karşımıza gelen sözün düşmanlarımız tarafından işidilmiyecek ve işi-dildiği takdirde duçarı mehalik olmıyacağımıza emniyet ederek nasıl söyliyebiliriz?

****

Son paragrafın sadeleştirilmiş hali:

Savaş Bakanı Fevzi Paşa namus, şeref ve haysiyetinden şüphe etmeyeceğimiz bir arkadaşımızdır. Bize gönderdiği bir emirde "İngilizlere saygı göstereceksiniz, emirlerini dinleyeceksiniz, böyle hareket etmezseniz mahvolacağız" diyordu. Bazı zayıf düşünceli kişiler muhtemelen tereddüde düşüyorlardı. Fakat biz bunun düşman tarafından not edildiğine hükmettik. Yaveriyle haber gönderdi, "Aman, Fevzi Paşa süngü altında, o emre önem vermeyin" diye. İstanbul'un acı baskısı altında biz dahi olsak, insanız, işitildiği takdirde mahvımıza sebep olacak bir sözü nasıl söyleyebiliriz?"

****

M. Kemal Atatürk ve avenesine verilen idam fermanından dolayı, Sultan Vahidüddin'e artık hain denilemeyecek

M. Kemal Atatürk ve avenesine verilen idam fermanından dolayı Sultan Vahidüddin'e (radıyallahu anh) hain diyenler, M. Kemal ve Fevzi Çakmak'ın Sultan'ı savunduklarını biliyorlar mı? Bu fetva verilene kadar Ingilizlerin müslüman halka zulmettiği biliniyordu... Söz konusu fetvanın Ingilizlerin baskısıyla verildiğini daha evvel bir konumuzda delilleriyle ortaya koymuştuk.

Bu konuda ise M. Kemal Atatürk ve Mareşal Fevzi Çakmak'ın Meclis'te Sultan'ı nasıl savunduklarını göreceksiniz.

Işte Meclis tutanaklarında Sultan müdafaası:

(Cep telefonundan katılıp, Meclis tutanaklarını göremeyenler için buraya da yazalım)

M. Kemal Atatürk'ün Sultan'ı savunması [2] :

için bittabi İngilizler tarafından görülecektir. İngilizlerin malûmatı, vesikası olmadan İstanbula girilemez ve çıkılamaz. Bu heyet Zâti Şâhâneye vasıl olur ve bir şart ile, İngiliz âmali dairesinde milleti sevk ve idare etmek imkânından bahsederse, bu heyet Zâtı Şâhâneye işte millet vahdetini muhafaza ediyor, istiklâliyeti katiyen feda etmez, Makamı Muallâyı saltanatın bu makasidi ulviyenin istihsâli için çalışmasına karar vermiştir derse böyle bir vazifei mukaddesenin ifasına memur olacak heyetin yeri, böyle bir vazifei mukaddeseyi ifa edecek Makamı Saltanat değil Malta olur. Zati şahane ile hususî temas hasıl etmek dahi vâridi hatırdır ve o her suretle araştırılmaktadır, Ancak nazarı dikkati âlinizi celbederim ki halifei mukaddesimiz Efendimiz Hazretleri edayi salât için Camiye gittikleri zaman kendilerini muhafaza eden kıtaatı askeriye islâm askeri değildir. İngiliz askeridir. Bu şeraiti elimeye duçar olmuş olan Padişahımızla hususî temas dahi mümkün olamaz. Sureti umumiyede bir şey arzedeyim : Farzedelim ki resmî ve hususî her türlü temas mümkündür. Ne anlamak istiyoruz? Bu temastan millet; istiklâlini, tamamiyeti mülikiyesini Makamı Hilâfet ve Saltanatın müstakil ve masun olmasını vicdanî bir emel telâkki etmiştir. Bunun için burada çalışıyoruz ve çalışacağız. Halifei müsliminin bundan başka bir şey düşünmesine imkân tasavvur ediyor musunuz? Ben şahsan hiç bir şey düşünmem. Zati Şahanenin ağzından işitsem mutlaka bunun icbar ve tazyik altında olduğuna hükmederim. O halde ne işitmek istiyoruz? Daha dün okuduğumuz sâniadan ibaret olan fetva cümlenizin malûmudür. Hürriyetine, serbestisine malik olan böyle bir Halife verdirir mi? Cümlenin malûmu olan Hükûmetin evamiri muhtacı tefsirdir. Bu kabineden evvel Harbiye Nazırı Fevzi Paşa Hazretleri namus ve haysiyet ve şerefi itibarile kendisini yakından tanıyan arkadaşlarımızın tahtı tasdikında olduğu üzere şüphe ve tereddüt edilmiyecek evsafı güzideye maliktir. Bir emirde İngilizlere hürmet edeceksiniz, İngilizlerin emrini dinliyeceksiniz, böyle hareket etmediğiniz takdirde mahvolacağız, bu tarzı hareketi hamiyeti vataniyenizden rica ederim diyor ve bazı zaif muhakemeli insanlar ihtimal ki vaziyet başka türlüdür, bu kadar muhterem bir arkadaş böyle desin. Fakat biz böyle bir teeniye lüzum görmedik ve bunun düşman tarafından not edildiğine hükmettik. Kaçırdığı yaveri Salih Bey buraya geldi ve aman dedi. Harbiye Nazırı süngü altındadır ve zorla imlâ ve imza ettiriyorlar, o emre ehemmiyet vermemesi lüzumunu bildirmek için beni gönderdi dedi ve bu gün o zati şerif tahlisi giriban ediyor, Geyvede bulunuyor. Bir saat evvel kendisile kezalik Dahiliye Nazırı Hazim Bey ayni tebliği ediyor. Rüesayı memurini mülkiyeye rica ediyor. Bütün hissiyatı vataniyesine müracaat ederek aman İngilizlere bir şey yapmayınız diyor.

Beyefendiler; şimdi İstanbul muhitine nasıl emniyet edeceğiz ve İstanbulun o tazyikı elimi muvacehesinde biz dahi olsak insanız, bizim karşımıza gelen sözün düşmanlarımız tarafından işidilmiyecek ve işidildiği takdirde düçarı mehalik olmıyacağımıza emniyet ederek nasıl söyliyebiliriz? Binaenaleyh böyle bir temastan ne faide hasıl olur? Bendeniz takdir edemiyorum. Ancak mühim anda bulunuyorum. Her türlü tedabiri ciddiyetle almak lâzımdır.

Müsaade buyurursanız bir meseleden daha bahsetmek istiyorum. Efendiler, vaziyeti dahiliyeyi teşrih için daha fazla tafsilâta girişmek lüzumsuz olacak. Maamafih teferrüat hakkında yine beraber çalışacağız, itimat izhar ediyorlar ve yine işitiyorum ki bu teveccüh ve itimadın sevkile meselâ riyaset meselesi mevzubahs olduğu zaman büyük şükran ve minnet ile görüyorum ki tekmil arkadaşlarım hakkı âcizanemde büyük teveccühler, muhabbetler izhar ediyorlar. Meselâ riyaset meselesi mevzubahs olduğu zaman seni reis intihap edelim dediler. Ben bu meselede kat'î ve samimî olmak isterim. Bunun için şahsıma ait olmakla beraber, bunu yine şahsımın haricinde bir mesele olarak kabul etmek daha doğru dedim. Benim mevcudiyeti maddiyemi bırakalım, bir isim üzerine konuşalım.

Daima milletin müdrik olduğunu, milletin kuvvetli olduğunu biliyorsunuz, ki maksadımızı kurtarmak için harice karşı, ecanibe karşı, düşmanlarımıza karşı milletin müdrik ve kuvvetli olduğunu, milletin âmili hakikî olduğunu ispat etmek lâzımdır. Bu hakikatin mütecelli ve maddî bir delilidir. Milletin âmili hakikî olduğunu ispat etmek lâzımdır. Bunu ispat etmek lüzumundan bahsettiğim bir hakikattir ve huzuru âlileri bu hakikatin hiç şüphesiz delilidir. Bu yalnız milletimizce değil ecanipçe de malûmdur.

Fakat düşmanlarımız daima bu hakikati setretmek, âlemi medeniyete karşı milletimizi böyle mütesanit, vahdet yapabilecek, kendi kendini idare edecek evsaftan mahrum göstermek suretile kıymet ve ehemmiyetini tenkis ediyorlar. Daima bu vahdetleri, bu mevcudiyetleri şu veya bu şahsın üzerinde temerküz ettirmek, hatta İngilizlerin yeni günlerde yani İstanbulu işgal sırasında İngilizlerin Hükûmete ver-

"Efendimiz Hazretleri (Padişah) edayi salât (Namaz) için Camiye gittikleri zaman kendilerini muhafaza eden kıtaatı askeriye islâm askeri değildir. İngiliz askeridir. Bu şeraiti elimeye duçar olmuş olan Padişahımızla hususî temas dahi mümkün olamaz. Sureti umumiyede bir şey arzedeyim:

Farzedelim ki resmî ve hususî her türlü temas mümkündür. Ne anlamak istiyoruz? Bu temastan millet; istiklâlini, tamamiyeti mülikiyesini Makamı Hilâfet ve Saltanatın müstakil ve masun olmasını vicdanî bir emel telâkki etmiştir. Bunun için burada çalışıyoruz ve çalışacağız. Halifei müsliminin bundan başka bir şey düşünmesine imkân tasavvur ediyor musunuz? Ben şahsan hiç bir şey düşünmem. Zati Şahanenin (Padişah'ın) ağzından işitsem mutlaka bunun icbar ve tazyik (zorlama ve baskı) altında olduğuna hükmederim. (...)

Daha dün okuduğumuz sâniadan (iftiradan) ibaret olan fetva cümlenizin malûmudur. Hürriyetine, serbestisine malik olan böyle bir Halife verdirir mi? Cümlenin malûmu olan Hükümetin evamiri muhtacı tefsirdir.

Son paragraf:

Bu kabineden evvel Harbiye Nazırı Fevzi Paşa Hazretleri namus ve haysiyet ve şerefi itibarile kendisini yakından tanıyan arkadaşlarımızın tahtı tasdikında olduğu üzere şüphe ve tereddüt edilmiyecek evsafı

güzideye maliktir. Bir emirde İngilizlere hürmet edeceksiniz, İngilizlerin emrini dinliyeceksiniz, böyle hareket etmediğiniz takdirde mahvolacağız, bu tarzı hareketi hamiyeti vataniyenizden rica ederim diyor ve bazı zaif muhakemeli insanlar ihtimal ki vaziyet başka türlüdür, bu kadar muhterem bir arkadaş böyle desin. Fakat biz böyle bir teeniye lüzum görmedik ve bunun düşman tarafından not edildiğine hükmettik. Kaçırdığı yaveri Salih Bey buraya geldi ve aman dedi. Harbiye Nazırı süngü altında dır ve zorla imlâ ve imza ettiriyorlar, o emre ehemmiyet vermemesi lüzumunu bildirmek için beni gönderdi dedi ve bu gün o zati şerif tahlisi giriban ediyor, Geyvede bulunuyor. Bir saat evvel kendisile kezalik Dahiliye Nazırı Hazim Bey ayni tebliği ediyor. Rüesayı memurini mülkiyeye rica ediyor. Bütün hissiyatı vataniyesine müracaat ederek aman ingilizlere bir şey yapmayınız diyor. Beyefendiler; şimdi İstanbul muhitine nasıl emniyet edeceğiz ve Istanbulun o tazyiki elimi muvacehesinde biz dahi olsak insanız, bizim karşımıza gelen sözün düşmanlarımız tarafından işidilmiyecek ve işidildiği takdirde duçarı mehalik olmıyacağımıza emniyet ederek nasıl söyliyebiliriz?

****

Son paragrafın sadeleştirilmiş hali:

Savaş Bakanı Fevzi Paşa namus, şeref ve haysiyetinden şüphe etmeyeceğimiz bir arkadaşımızdır. Bize gönderdiği bir emirde "İngilizlere saygı göstereceksiniz, emirlerini dinleyeceksiniz, böyle hareket etmezseniz mahvolacağız" diyordu. Bazı zayıf düşünceli kişiler muhtemelen tereddüde düşüyorlardı. Fakat biz bunun düşman tarafından not edildiğine hükmettik. Yaveriyle haber gönderdi, "Aman, Fevzi Paşa süngü altında, o emre önem vermeyin" diye. İstanbul'un acı baskısı altında biz dahi olsak, insanız, işitildiği takdirde mahvımıza sebep olacak bir sözü nasıl söyleyebiliriz?"

****

Fevzi Çakmak'ın Sultan'ı savunması [3] :

İKİNCİ CELSE

Açılma saati : Z. S. 4

REİS — Mustafa Kemal Pş. Hazretleri

KÂTİPLER : Haydar B. (Kütahya), Muhiddin Baha B. (Bursa)

REİS Pş. — Meclisi açıyorum. Evvelâ müsaade buyurursanız Çelebi Efendi Hazretlerinin bir takriri var, okunsun.

2. — TAKRİRLER

1. — Konya Mebusu Abdülhalim Çelebi Efendinin, İstanbul'a bir heyet izamına dair takriri (Okundu.)

CELÂLEDDİN ARİF B. (Erzurum) — Müsaade buyurulur mu? Fevzi Paşa Hazretleri vakayii reyülayn görmüşlerdir. İhtisasatını tamamiyle bize bildirmeleri için kendilerinden istirham edelim. İhtisasatını bildirsinler ondan sonra bu takriri müzakereye vaz'edelim.

REİS Pş. — Fevzi Paşa Hazretlerini beş, on dakika evvel istikbal ettik. Yeni vâsıl olmuşlardır. İstanbul ahvalinden, Zatı Şahanenin zatından, muhitinden, yakininden malûmattar bulunuyorlar. Tensip buyurursanız Heyeti Muhteremenize lâzımgelen izahat ve malûmatı ita buyursunlar (Hay hay, rica ederiz sadaları).

4. — BEYANAT

1. — Fevzi Paşa Hazretlerinin İstanbul ahvaline ve Zatı Şahane ile olan mülâkatına dair beyanatı

(Fevzi Pş. alkışlar arasında kürsii hitabete geldi).

FEVZİ Pş. — Evvelemirde İstanbul'un esaret muhitinden kurtularak Ankara'nın hür muhitine geldiğimden dolayı Cenabıhakka hamd ve şükürler ederim (Alkışlar) ve beni lütfen karşılayan arkadaşlarıma amik şükranımı takdim ederim.

Efendiler, gerek Padişahımız Efendimiz Hazretleri, gerek bendeniz, beş yüz senelik bâkir payitahtımızın ilk defa Âda tarafından işgali feciasını görmek betbahtlığına uğramış felâketzedelerdeniz. Üç gün evvel İstanbul'un sureti işgali haber alındı ve bunda bilhassa İslâm kanı dökmek ve dökülen İslâm kanlariyle yine İslâmları mahkûm etmek ciheti hainanesi düşmanlarımızca teemmül edilmişti. Bunun için lâzımgelen evamir ve tebligat ifa edildi ve ben bizzat Harbiye Nezaretinde gece, gündüz mevcut bulundum. O gece İngilizler otomobillerle İstanbul, Üsküdar, Beyoğlu muhitine bahriye efradı çıkararak lâzımgelen nikatı tuttular ve sırf fesat başlangıcı olmak üzere Şehzadebaşı'nda Onuncu Kafkas Fırkası Karargâhında bulunan karargâh efradı üzerine hücum ederek muzikacı efradını şehidettiler (Kahrolsunlar sadaları) ve muzikacı efradını meydana çıkararak efradı birer birer öldürdüler. Bir kısmı pencereden aşağı atladı. Bir kısmı yataklarında öldü. Bunların resimlerini Fransızlar çıkarıp Avrupa'ya gönderdiler. (Allah rahmet etsin sadaları). Ancak evvelce verilen talimat ve bilâhara yapılan tebligat sayesinde askerler müsellehan sokaklarda bulunmadı, kışlalarına çekildi. Hiçbir tarafta kimsenin burnu kanamaksızın İngilizlerin fesadâmiz olan tertibatı, teşebbüsatı bihamdillâhütaalâ yalnız beş, on neferimizin hainane şehadetiyle neticelendi. O sırada İngilizler Harbiye Nezaretini işgal ederek benim nezaret odasına kadar süngülü neferlerini soktular ve lâzımgelen emirleri vermekliğimi tebliğ ettiler. Zaten evvelce emirler verildiği için ben kendilerini kemali sükûnetle karşıladım. Ancak göksüne düşman süngüleri dayanmış bir Harbiye Nâzırı, İstanbul'un artık hür ve makamı hilâfet olmak meziyetini kaybettiğini görmüş bir Harbiye Nazırı sıfatiyle pek meyus bulunuyordum. Derakap Sadrazâma malûmat verdim. Kabinenin içtimaını emretti. O sırada dört yüzü mütecaviz iki sıra dizilmiş süngülü İngiliz efradı arasından geçerek, kapıların birikmiş birtakım Ermeni, Rum ahalinin enzarı tahkiri arasından (Kahrolsunlar sadaları) geçerek sekinetle Babıâliye gittim. Hükûmet lâzımgelen protestoyu, her halde milletin şerefine lâyık bir surette yazmakta kusur etmedi ve o sırada gerek Meclisi

Milliye karşı yapılmış ahvali, gerek askerlerimizin uyurken öldürülmesini protesto etti. Bilhassa, gerekse bilâkayıt Harbiye Nezaretine karşı yapılmış bu tecavüzü protesto etti. Ancak İngilizlerin maksadı, etrafı tethiş etmek olduğu için Nezaret Makamında bulunmuş birtakım zevatı ellerine kelepçe vurarak yalın ayak, baş kabak yük otomobillerine atarak hakaretle şuradan, buradan topladıklarını haber aldım. Esbabını sual ettiğimizde hiçbir cevap alamıyorduk. Bu suretle efkârı münevvereye karşı büyük bir tehdit ifa ederek herkesi sindirmek ve İstanbul'da hâkimi münferit kesilmek istendiği anlaşılıyordu. Cuma selâmlığına gittiğim sırada Zatı Şahanenin selâmlığa çıkıp çıkmamasını İngilizlerden sormaya mecbur olduk. Çünkü efendiler; silâhlı bir neferin dışarı çıkmasına müsaade etmiyorlardı. Halbuki Makamı Hilâfette bulunan Zatı Şahanenin şimdiye kadar tabii kuvvei cismaniye gösteren silâhlı askerler arasından, teamül veçhile camiişerife teşrif buyurmaları lâzımgeldiğinden biz buna şüphesiz cesaret edemedik. Böyle bir vaziyette İngilizlerin gelip silâhları toplaması suretiyle Makamı Hilâfetin büsbütün hakaret mevkiine düşmesini istemedik, tecviz etmedik. Mecbur olduk asker göndermemeye. Askerler gidemedi. Yalnız bahriyeden elli kişilik bir müfreze gitti, bilâhara İngilizler müsaade ettiler. Sırf Maiyeti Seniyede bulunan biraz asker geldi. Onlar arasından Zatı Şahane kemali meyusiyetle geçerek camiişerife teşrif buyurdular.

İSMAİL FAZIL Pş. (Yozgad) — Hangi camiye Paşam?

FEVZİ Pş. (Devamla) — Yıldız'da Hamidiye Camiine efendim. Namazdan evvel bendenizi kabul ettiler, fevkalâde müteheyyiç bulunuyorlardı, buyurdular ki; ben, bugün böyle azılı elim içinde camiye gelmek istemiyordum. Fakat, bu bir vazifei diniyedir, vazifei diniyeyi geri bırakmayı münasip görmedim. Cenabıhakka karşı bir ibadettir, ancak elli senelik mesaisinin, gerek benim ve gerekse dinin kabinesin üzerine yıkıldığını görmekle fevkalâde dilhunum, cakozun altında ezildik diyerek teessüf buyurdular. Ayağa kalktılar, birkaç defa kemali hüzün ile bendenize hitabettiler. Teselli verecek hiçbir şey yoktu. Birkaç defa İngilizler dritnotlarının toplarını Saraya doğru çevirmişler, güya uzaktan atılmamış gibi dritnotların bir kısmını Köprüye kadar sokarak, her türlü tehdidatı yapmaktan kusur etmemişlerdir. Oradan çekildik, her gün yeni tevkifat ve tehdidata maruz kalıyorduk. Zatı Şahane ertesi selâmlıkta bendenizi tekrar kabul ile buyurdular ki; aman Anadolu ile irtibatı temin ediniz, bendeniz dedim ki; irtibat müheyyadır. Ancak İngilizler mâni oluyorlar. Her bir telgrafımızı kontrole tâbi bulunduruyorlar. Fransızca yazmak lâzımgeliyor ve onları da imzalattırıyorlar. Şüphesiz biz her bir suhuleti gösteriyoruz. Ancak İngilizler tarafından duçar olduğumuz müşkülât bizi büyük bir tazyik içinde bulunduruyor. Bu maruzatım üzerine, aman zinhar siz çekilmeyiniz ve Anadolu ile irtibatı tesis ediniz, buyurdular. Bendeniz bu ferman üzerine yaverimi göndermek hususuna teşebbüs ettiğim gibi Kabine de bazı zevatın gönderilmesine teşebbüs etti. İngilizler muvafakat ettiler, buradan zevatın gönderildiğini ve bir taraftan da bazı kolordularla irtibatımızı arz ettiğim vakit fevkalâde memnun oldular ve bu suretle meselenin hüsnü suretle halledileceği ve İstanbul işgalinden İngilizlerin beklediği gayenin artık kaybolmak üzere bulunduğu hissolunuyordu. Biz de memnun idik. Bu sırada efendiler; bendeniz üzerine vâki olan tazyikat ref olundu. Çünkü samimiyetle İngilizlere diyordum ki; tehdit ile bir şey yapamazsınız, tatmin ediniz. Bizi siz tatmin ederseniz, hakkı hayat bahşederseniz, biz her şeyi yapmaya hazırız ve bu tatmin de bununla olmaz, Kabineyi tatmin ediniz. Bu ricamız aksi tesir icra ederek her gün Kabineye nota bombardımanı oldu. Gece, gündüz şu şöyle olmuş, bu böyle olmuş, en ufak şeylerle Kabineyi taciz ederek Kabineyi çekilmeye icbar ettiler. Filhakika Kabine de bir iki hafta müddet tazyikı tahammül etti. Bu tazyikın esasını efendiler; Kuvayi Milliyenin ret ve takbihi teşkil ediyordu. Kuvayi Milliyeyi reddediniz, diyorlardı. Bizce Kuvayi Milliyenin, haksız işgallerden zuhur ettiğini, İzmir'in işgalinde Yunanlıların birçok mezalimi, Avrupa'nın bitaraf devletleri tarafından tasdik olunduğu malûm ve müberhen iken bizim, Kuvayi Milliyeyi ve bu tazyikten doğmuş olan cepheyi reddetmemiz doğrudan doğruya milletimize karşı bir ihanet olurdu. Biz bunu yapamayız. (Alkışlar) İzmir'in, bununla beraber Vilâyatı Şarkiyenin düçarı tecavüz olacağına dair sık, sık rivayetlerin şuyuu ve bir (Pontos) Hükûmetinin, Trabzon, Samsun havalisinde, Karadeniz sahilinde zuhur etmek üzere bulunduğuna dair pek sıkı havadislerin deveranı büsbütün milleti heyecana getirdi ve bu suretle Kuvayi Milliye teşekkül etmiştir. Bu teşekkülden maksat, milletin bigayrihak duçar olduğu tecavüzlere karşı ırz ve namusunu meşru bir surette müdafaa ve muhafaza etmek, ordunun mütareke mucibince kolları bağlanmış olduğundan millet kendi kollarıyla müdafaa etmek istiyor: O orduyu kullanamıyoruz, Millet bunu görüyor, tabiî müdafaai meşruai nefsiyede bulunuyor. Milletin bazı harekâtı vardır. Biz bunu reddedemeyiz. Ancak şunları reddederiz: Kuvayi Milliye namına bazı ifratkârların, harekâtı vardır. Millete bazı yerlerde fenalık yaparlar. Bazısını öldürür, bazısını kaldırır. Bu gibi harekât milletin arzusu dahilinde değildir. Keyfî birtakım icraat yapanları

İ : 5 27.4.1336 C : 2

IKINCI CELSE

Açılma saati : Z. S. 4

REİS — Mustafa Kemal Pş. Hazretleri

KÂTİPLER : Haydar B. (Kütahya), Muhiddin Baha B. (Bursa)

REİS Pş. — Meclisi açıyorum. Evvelâ müsaade buyurursanız Çelebi Efendi Hazretlerinin bir takriri var, okunsun.

2. — TAKRİRLER

1. — Konya Mebusu Abdülhalim Çelebi Efendinin, İstanbul'a bir heyet izamına dair' takriri

(Okundu.)

CELÂLEDDİN ARİF B. (Erzurum) — Müsaade buyurulur mu? Fevzi Paşa Hazretleri vakayii reyülayn görmüşlerdir. Ihtisasatını tamanıiyle bize bildirmeleri için kendilerinden istirham edelim. Ihtisasatmı bildirsinler ondan sonra bu takriri müzakereye vaz'edelim.

REİS Pş. — Fevzi Paşa Hazretlerini beş, on dakika evvel istikbal ettik. Yeni vâsıl olmuşlardır. İstanbul ahvalinden, Zatı Şahanenin (Padişah'ın) zatından, muhitinden, yakininden malûmattar bulunuyorlar. Tensip buyurursanız Heyeti

Muhteremenize lâzımgelen izahat ve malûmatı ita buyursunlar (Hay hay, rica ederiz sadaları).

4. — BEYANAT

1. — Fevzi Paşa Hazretlerinin İstanbul ahvaline ve Zatı Şahane ile olan mülakatına dair beyanatı (Fevzi Pş. alkışlar arasında kürsü hitabete geldi).

FEVZİ Pş. — Evvelemirde İstanbul'un esaret muhitinden kurtularak Ankara'nın hür muhitine geldiğimden dolayı Cenabıhakka hanıd ve şükürler ederim (Alkışlar) ve beni lütfen karşılayan arkadaşlarıma amik şükranımı takdim ederim.

Efendiler, gerek padişahımız hazretleri ve gerek bendeniz 500 senelik baki payitahtımızın ilk defa düşman tarafından işgali faciasını görmek bedbahtlığına uğramış felaketzedelerdeniz. üç gün evvel İstanbul' un işgal edileceği haberi alındı. bunda bilhassa islam kanı dökmek ve bilhassa dökülen islam kanlarıyla yine islamları mahkum etmek cihet hainanesi düşmanlarımızca düşünülmüştü. bunun için gereken emir ve tebligat yapıldı ve ben bizzat harbıye nezaretinde gece gündüz mevcut bulundum. o gece ingilizler otomobillerle İstanbul, üsküdar, beyoğlu muhitine bahriye efradı çıkararak lazım gelen noktaları tuttular ve sırf fesat başlangıcı olmak üzere şehzadebaşı' ndaki 10. Kafkas Fırkası Karargahında bulunan karargah efradı üzerine hücum ederek mızıkacı erleri şehit ettiler.(kahrolsunlar sadaları) mızıkacı erleri meydana çıkararak birer birer öldürdüler. bir kısmı pencereden aşağı atıldı, bir kısmı yataklarında öldürüldü, bunların resimlerini fransızlar çıkarıp Avrupa'ya gönderdiler.(Allah rahmet eylesin sadaları) ancak evvelce verilen talimat ve daha sonra yapılan yayınlar sayesinde erler silahlı olarak sokaklarda bulunmadı. kışlalara çekildi. hiçbir tarafta kimsenin burnu kanamaksızın ingilizlerin fesatçı maksatla hazırladıkları tertip ve teşebbüsleri tanrıya şükürler olsun yalnız beş on neferin şehadetiyle neticelendi. o sırada İngilizler harbiye nezaretini işgal ederek benim nezaret odasına kadar süngülü neferlerini soktular. lazım gelen emirleri vermekliğimi tebliğ ettiler. zaten evvelce emir verildiği için ben kendilerini sükutla karşıladım. ancak göğüsüne düşman süngüleri dayanmış bir harbiye nazırı istanbul' un artık hür ve hilafet makamı meziyetini görmüş bir harbiye nazırı sıfatıyla pek üzgün bulunuyordum. derakab sadrazam' a malumat verdim. kabinenin toplanmasını emretti. o sırada 400' den fazla iki sıraya dizilmiş süngülü İngiliz eratı arasından geçerek kapılara birikmiş ermeni ve rum ahalinin hakaretli nazarları arasında(kahrolsunlar sadaları) geçerek sükûnetle babıâli' ye gittim. hükümet lazım gelen protestoyu herhalde milletin şerefine lâyık bir surette yazmakta kusur etmedi ve o sırada gerek milli meclis' e karşı yapılmakta olan ve gerekse meclisi milliye karşı yapılmış ahvali, gerek askerlerimizin uyurken öldürülmesini protesto etti. bilhassa harbiye nezaretine karşı yapılmış tecavüzü protesto etti.

Ancak İngilizlerin maksadı etrafı korkutmak için nezaret makamında bulunmuş bir takım zevatı ellerine kelepçe vurarak yalın ayak, başı kabak, yük otomobillerine atarak hareketle şuradan buradan toplattıklarını haber aldım. sebebi sorulduğunda hiçbir cevap alamadım. mesele münevverlere karşı büyük bir tehdit savurmak ve İstanbul' da hakimi münferit kesilmek istedikleri anlaşılıyordu.

Cuma selamlığına gittiğim sırada zâtışâhane' nin selamlığa çıkıp çıkmamasını ingilizlere sormağa mecbur olduk. çünkü efendiler silahlı bir neferin dışarı çıkmasına müsade etmiyorlardı. halbuki zatışahane ve makamı hilafet şimdiye kadar tabii kuvveti cismaniye göstererek silahlı bir askeri kıta arasından adet olduğu üzere camii şerife teşrif buyurmaları lazım geldiğinden biz buna şüphesiz cesaret edemedik. böyle bir vaziyette ingilizlerin gelip silahları toplaması suretiyle hilafet makamını büsbütün hakir mevkiye düşürmesini istemedik. böyle bir vaziyette taviz vermeye mecbur olduk, asker göndermeye yalnız denizcilerden 50 kişilik bir müfreze gitti. daha sonra İngilizler müsaade istediler, sırf maiyeti seniyede bulunan biraz asker geldi. onlarından arasından zatışahane çok üzgün olarak geçerek camii şerife teşrif buyurdular.

Fazıl Paşa* - Hangi camiye paşam?

Fevzi Paşa - (devamla) Yıldız' da Hamidiye Camiine efendim. Namazdan evvel beni kabul ettiler, fevkalade müteheyyiş bulunuyorlardı. buyurdular ki ben böyle azabı elim içinde camiye gitmek istemiyordum. fakat vazifei diniyedir. vazifeyi diniyeyi geri bırakmayı münasip görmedim. cenabı hakka karşı bir ibadettir, ancak elli senelik mesainin gerek benim ve gerekse sizin kabinenin üzerine yıkıldığını görmekle fevkalade üzgünüm. enkazın altında ezildik, diyerek teessüf buyurdular. ayağa kalktılar, birkaç defa büyük üzüntü ile bendenize hitap ettiler. teselli verecek hiçbir şey yoktu. birkaç defa ingilizler harp gemilerinin toplarını çevirmişler, güya uzaktan atılamazmış gibi köprüye kadar sokularak zırhlıların bir kısmıyla her türlü tehditleri yapmakta kusur etmemişlerdi. oradan çekildik, hergün yeni tevkifler ve tehditlerle karşılaşıyorduk. zatışahane ertesi günü selamlıkta bendenizi tekrar kabul buyurdular. dediler ki; aman anadolu ile irtibatı temin ediniz, bendeniz dedim ki; irtibat müheyyadır, ancak ingilizler mani oluyorlar. her bir telgrafımızı kontrole tabi bulunuyorlar. şüphesiz her bir suhuleti gösteriyoruz, ancak ingilizler tarafından duçar olduğumuz güçlük bizi büyük bir tazyik içerisinde bulunduruyor. bu maruzatın üzerine; sakın siz çekilmeyiniz ve anadolu ile irtibat tesis ediniz buyurdular. bendeniz bu ferman üzerine yaverimi göndermek hususunda teşebbüs ettiğim gibi kabine de bazı zevatın gönderilmesine teşebbüs etti. ingilizler muvafakat ettiler. gönderildiğini ve her bir taraftan da bazı kolordularla irtibatlarımız arzettiğim vakit fevkalade memnun oldular. ve bu suretle meselenin hüsnü suretle hallolacağını ve İstanbul' un işgalinden ingiltere' nin beklediği gayenin artık kaybolmak üzere bulunduğu hissolunuyordu. biz de memnunduk. bu sırada efendiler, bendeniz, üzerinde vaki olan tazyikler de

kaldırıldı. çünkü samimiyetle ingilizlere diyordum ki; tehdit ile birşey yapamazsınız. siz bizi tatmin ederseniz hayat bahşedersiniz, biz herşeyi yapmaya hazırız ve bu tatmin de benimle olmaz, belki kabineyi tatmin ediniz, bu ricamız aksi tesir yaparak hergün kabineye nota bombardımanı başladı, gece gündüz şu şöyle olmuş, bu böyle olmuş gibi en ufak şeylerle kabineyi taciz ederek çekilmeye icar ettiler.

Filhakiki kabine de bir iki hafta müddetle baskıya dayandı. bu tazyiklerin esasını efendiler kuvayi milliye' nin red ve kabahatlendirilmesi teşkil ediyordu. kavuya milliyeyi reddediniz diyorlardı. bizce kuvayi milliyenin haksız işgallerden ortaya çıktığını, izmir' in işgalinde yunanlıların birçok zulüm yaptıkları Avrupa' nın bitaraf devletler tarafından tasdik olunduğu görünürde iken bizim kuvayi milliyeyi ve bu tazyikten doğmuş cepheyi reddetmemiz doğrudan doğruya milletimize bir ihanet olurdu. biz bunu yapamayız.(alkışlar) İzmir' in bununla beraber şark vilayetlerinin tecavüzüne uğrayacağına dair sık sık rivayetlerin ortaya çıkması ve bir pontus hükümetinin trabzon, samsun havalisinde karadeniz sahillerinde zuhur etmek üzere bulunduğuna dair pek çok havadislerin dolaşması, büsbütün milleti heyecana getirdi ve bu suretle kuvayi milliye teşekkül etmiştir. bu teşekkülden maksat milletin haksız olarak duçar olduğu saldırılara karşı ırz ve namusunu meşru bir surette savunma ve muhafaza etmek istiyordu. orduyu kullanamıyoruz, millet bunu görüyor. tabii meşru nefis müdaafasında bulunuyor, milletin bazı harekâtı vardır. biz bunu reddedemeyiz. ancak şunları reddederiz. kuvayi milliyenin namına bazı taşkınlıkların harekatı vardır, millete bazı yerlerde fenalık yapanlar bazısını öldürür, bazısını kaldırır, bu harekat milletin arzusu dahilinde değildir. keyfi bir takım ticaret yapanları reddetmek istiyoruz. fakat umumiyet itibariyle kuvayi milleye namına bir reddiye yazmak doğrudan doğruya kendisini iskât etmek demektir. hükümet ancak milletin arzusu ile ve millete faydalı olmak için iktidar mevkiine gelir. milletin zararı için mevkii iktidarda duramaz. bizim bu nota teatisi esnasında tekrar bir olay oldu. dediler ki nerde Kuvayi Milliye köprüleri bozdu ise oradan İstanbul' a erzak gelmiyor.

Istanbul aç kalırsa kuvayi milliye evvela sorumludur. sonra da siz sorumlusunuz, çünkü Kuvayi Milliyeyi reddetmediniz, ve bu devirde şunu da söylemekten çekinmediler ki biz Amerika' dan un getireceğiz, fakat bunu hristiyanlara vereceğiz, islamları düşünmeyeceğiz.(kahrolsunlar) maksat bize tazyik edip, illaki Kuvayi Milliye'yi red ve tel in ettirmekti. tekrar bendeniz bunu üzerine telgraflar yazdım. aman köprüleri bozmayınız, erzak gönderiniz buraya, biliyordum bunların tesiri olamazdı. nihayet efendiler bir nota yazdık. şimdiye kadar arzettiğim hususatı tafsilatlı olarak hikaye ettik, çünkü bu arzettiğim maddelerin bir kısmı hariciyemize giriyor, şifahi notalarla, şifahi takrirlerle anlatılıyordu. bunlar tarih sayfalarına geçmeyecek ve inkâr edecekler diye bunları tafsilatlı olarak yazdım. bir nota yazdık ve bu notada dedik ki bizim maksadımız sulhü sağlamaktır ve bu sulh ile biz bizzat osmalıların memleketini kurtarmak değil, dünya sulhûnü temin edeceğiz. millete kabul ettireceğiz ve sizin bize bahşedeceğiniz adilane şartlarla sulh yapacağız. ve millete ayrılık gayrılık olmama hissini bizim kabine tekeffül ediyor, bu kadar sulhe istekli ve kendisini ortaya atan bir kabineyi ne yolda telakki edecektir?

Düşmanlarımıza bunu anlatmak istiyorduk, madem avrupa sulh istiyor, sulh yapıldıktan sonra açıklanacaktır. biz bunu tekeffül ediyoruz. biz yapacağız diyoruz, bu gayet ağır, belki altından çıkamayacağımız müşkülata vatan aşkıyla giriyoruz. fakat acaba ingilizlerin fikri nedir? ingilizlerin teklifi nedir? bunu anlamak efendiler, ingilizler bu teklifimizi kabul etmediler.(hay hay sadaları) ve bunun üzerine bir mazbata yazdırdık. Babıâli' de kabinenin sulhçü siyaseti ingilizlerce kabul olunmuyor ve İngilizlerin maksadı bizim içimize nifak sokarak birbirimize düşürmektir. (kahrolsunlar sadaları) maalesef bir heyet de bulmuşlar, harb istiyorlar. fakat böyle bir harb ki kendilerinin burnu kanamaksızın birbirimize düşürmek ve harbetmek istiyorlar. yine maatteessüf zatışahane tazyik içinde bulunduğu için biz durduk, tahammülün fevkinde baskıya uğradık, en nihayet bize dediler ki, efendiler... gayet ağır muameleye duçar olacaksınız, yani bizi babıali' den süngü ile atacaklar, bunu ihsas ettiler. biz buna tahammül edecektik. ancak o zaman hükümet merkezi istanbul' da kalamazdı. biz çekildik, bizden sonra kabine bir iki gün kurulamadı, ancak tabi malumatımız var. bu kabinenin teşekkülü ile beraber benim temasa geldiğim gerek o kabine erkânından zevatın, gerekse harbiye nezaretinde bulunan arkadaşlarımdan aldığım bilgiye nazaran kabineye tazyik icra ettiler, fetvayı veriniz diye. nihayet o fetvayı aldılar. malumunuz olduğu üzere o fetva ingiliz süngüsü ile alınmış islâmı sinesinden birbirine düşürmek için, ilk defa yazılmış acı bir vesikadır. milletin hakikat hissi ümit ederim ki bu fecaatı görecek ve bunun ehemmiyetini sıfıra indirecektir. (şüphesiz sadaları)

Refik Bey* - Zaten yoktur, inmiştir.

Fevzi Paşa (devamla) - Efendiler, bendeniz İstanbul' dan daha evvel çıkmak istiyordum. ancak temasım evvela ingilizlerin siyasetini anlamak hususuna matuf idi. anladım. bunda hiç şüphem kalmamıştır. saniyen ingilizlerin askerlikçe ne yapacaklarını tedkik etmek idi. bunların en büyük arzuları içimizdeki bazı hayinleri teşvik ederek millet arasına kan düşürmek ve bu kan ne kadar genişlerse işleri o kadar kolaylaşacaktır. ve bunu söylemekten de çekinmiyorlardı. yani en ağır ne olursa olsun bizi mahvedecek, sulhü imza etmeye rıza göstermiyoruz, biz buna rıza gösterecek bir heyet bulacağız, fakat rıza gösterecek heyet millet namına olsun, buraya dikkat isterim.

Müşfik Bey* - Kabul etmez millet.

Fevzi Paşa (devamla) - Yani diyorlar ki, sulhü milletle yapacağız, bunun için siz milleti elinize alınız, millet elimizde deyiniz, ondan sonra biz sulhü yaparız. bu ne demektir efendiler? birbirinizle boğazlaşınız, kuvvetsiz ve zayıf kalınız, biz de bir ingilizin burnu kanamadan Anadolu' yu istila edelim, sizi esir edelim demektir. (kahrolsunlar sadaları) allah' ın lutfundan kuvvetle umud ederim ki ingilizler şimdiye kadar bir çok şeylerde aldandıkları gibi - Çanakkale hücumunda olduğu gibi - bu meselede de aldanacaklardır.(alkışlar) bunları aldatan efendiler birkaç haindir. ve bu hainler içimizde ne kadar az olursa, biz birbirimizle nifak halinde ne kadar azimkârane hareket edersek, ingiliz planı tamamıyla ve o kadar çabuk suya düşecektir. bizde bir fenalık ortaya çıkarsa, derakab bastırılır ve ingilizler görürlerse Türkler tek bir kitle halinde kendi hayat haklarını istiyorlar, bunu görürlerse efendiler, istikbalimizi kurtardık demektir. (alkışlar)(inşallah sadaları) bendenizin hissiyatı bundan ibarettir, hürmetlerimi arz ederim efendiler.(teşekkür ederiz sadaları)

Reis Paşa* - Paşa hazretlerinin verdiği bu izahatı bastırıp yayınlasak.(hay hay sadaları) Çelebi Hazretleri İstanbul' da bir heyetin izamı hakkında verdikleri takriri bu izahattan sonra geri alıyorlar.(alkışlar)

****

KAYNAKLAR:

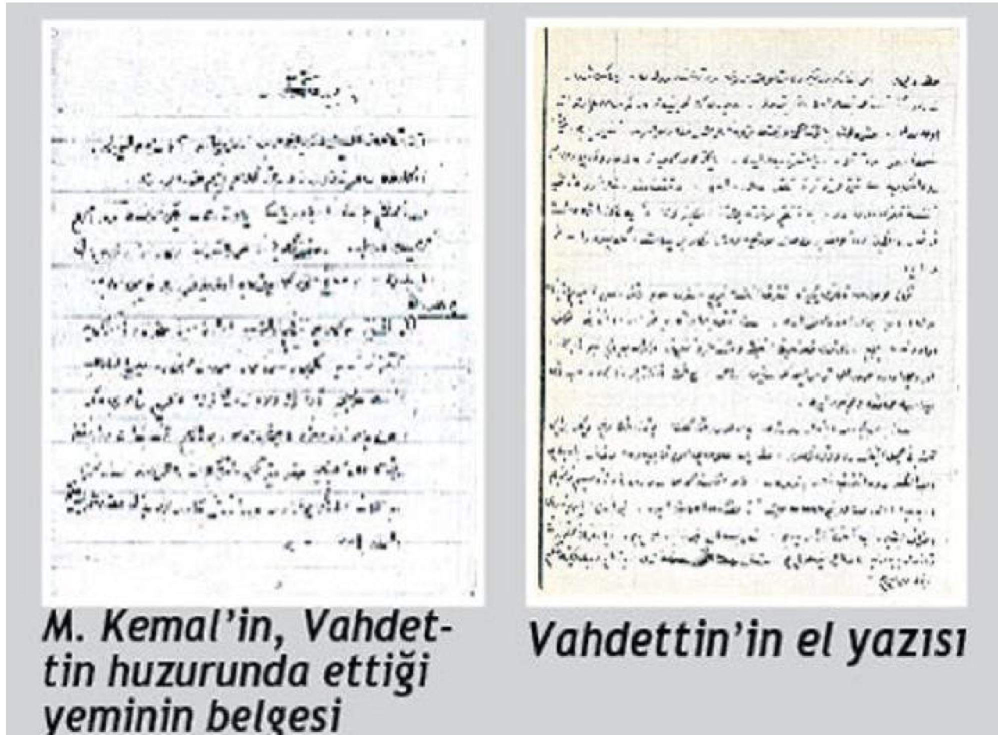
[1] T.B.M.M. Gizli Celse Zabıtları, 24 Nisan 1336 (1920), Devre: 1, İçtima: 1, 2 nci in'ikat - 4 ncü celse, Cilt : 1, sayfa 9. (Meclis Tutanakları)

[2] T.B.M.M. Gizli Celse Zabıtları, 24 Nisan 1336 (1920), Devre: 1, İçtima 1, 2 nci in'ikat - 4'ncü celse, cild 1, sayfa 9. (Meclis Tutanakları)

[3] T.B.M.M., Zabıt Ceridesi, Devre 1, İçtima senesi 1, İçtima 5, 27.4.1336 Salı, ikinci celse, cild 1, sayfa 90-93. (Meclis Tutanakları)

****
****
****

Tarihe ışık tutan Avni Paşa'nın hatıratı çıktı - Mustafa Armağan

M. Kemal'in, Vahdettin huzurunda ettiği yeminin belgesi

Vahdettin'in el yazısı

(Fotoğraf: [solda] M. Kemal Atatürk'ün Vahidettin [radıyallahu anh] huzurunda ettiği yeminin belgesi. [Sağda] Vahidettin'in el yazısı.)

Rusya'dayken sevgili Timofey iç burkan bir olay anlatmıştı. Çarlık döneminde insanlar okullarda günlük tutmaya özendirilir, hemen her ailede birileri mutlaka günlük tutarmış.

Ancak Stalin iktidarında bu günlükler milletin başına bela olmuş, zira evleri basan polis, önce günlüklerden ailenin siyasi tutumunu itiraz edemeyeceği kanıtlarla deşifre ediyormuş. Sonra gelsin mahkemeler, sürgünler, idamlar... Paniğe kapılan halk, günlükleri sobalarında yakarak kurtulmaya çalışırken, Petersburg'un üstünü koyu bir duman tabakası kaplamış.

Ben bunu Türkiye'de 1950'den önce çok az ciddi hatıratın yayınlanışına benzetiyorum. Yayınlananların çoğu da 1945 sonrasına rastlar. Demek ki, Tek Parti döneminin aynı zamanda hatıratlar üzerinde kurduğu bir diktatörlükten de söz edebiliriz. Kâzım Karabekir'inki gibi yakılan hatıratlar Rusya ile Türkiye arasındaki bağlantıyı kuvvetlendirmeye yarıyor sadece.

Yakın tarihin yeniden yazılacağı günler yaklaşırken (inşaallah), 90 yıldır korku duvarının arkasına saklanan hatıratlar birer ikişer arz-ı endam ediyor. Hafızamızın yırtıkları onarılıyor. Velhasıl, kendimizle yeniden konuşmaya başlıyoruz; kendimizle, yani tarihimizle...

Timaş Yayınları'ndan yeni çıkan "Vahdeddin'in Sırdaşı Avni Paşa Anlatıyor" adlı kitap bize I. Dünya Savaşı ve Milli Mücadele'nin bilinmeyenlerini yetkin bir tanığın ağzından aktararak tarih mahkemesine yeni kanıtlar sunmakla kalmıyor, karanlığın alanını biraz daha daraltıyor. Kitabın değerini artıran özelliklerden biri, hem Paşa'nın hem de Vahdettin'in anlattıklarını ve sonunda da Padişah'ın yazdırmaya ve yazmaya başladığı tamamlanmamış bir hatıratını içermesi.

Mustafa Kemal'in Vahdettin'in huzurundaki yemini

Avni Paşa'nın hatıratında çok ilginç bilgilere rastlıyoruz. Mustafa Kemal Paşa'nın Samsun'a gitmeden önce Vahdettin'in huzurunda ettiği yemin bunlardan biri.

Bir Mayıs günü Padişah askeri üniformasını giymiş olup ayakta durmaktadır. Sadrazam Damat Ferid ile Yaver Avni Paşa iki yanında, birer adım gerisindedirler. M. Kemal Paşa bu üçlünün karşısında askerî duruşuna dinî bir eda katarak ilerlemiş ve sağ elini Kur'an-ı Kerim'in üzerine basarak şu yemini etmişti:

"Bakanlar Kurulu'nca düzenlenip Padişah'ın iradesine sunulan 21 maddelik özel talimatta bana verilen yetkiler doğrultusunda Padişahımızın Anadolu illerindeki bütün mülki ve askeri memurlar üzerinde icrasına görevlendirildiğim denetleme ve soruşturmaları, Halife hazretlerinin yüksek rızası çerçevesinde iftihar kaynağım ve kölece övüncüm olan tam bir sadakatla elimden geldiği kadar yapacağıma vallahi billahi."

Kısaltıp sadeleştirdiğimiz yemin metni kitapta rastladığımız orijinal bilgilerden sadece biri. Dahası var elbette. İnkılap tarihlerinden beyni kireçlenmiş nesillere sarsıcı, şaşırtıcı gelecek bilgiler bunlar.

Mustafa Kemal, Vahdettin'i nasıl övmüş?

Genellikle Mustafa Kemal Paşa'nın komuta ettiği 7. Ordu'nun Filistin'de yenilmediği, başarıyla geri çekildiği anlatılır. Avni Paşa ise bu olayı farklı anlatıyor:

"Filistin bozgununu gayet veciz ve yalın sözlerle ifade eden ve değerlendiren M.Kemal Paşa'nın işbu telgrafına ilave edecek bir şey yoktur. Yalnız Şam'ın savunmasıyla görevlendirilen İsmet İnönü'nün bu defa da sorumluluklarını, görevini ve Şam'ı yüz üstü bırakıp kendi kararıyla Halep'e firar ve oradan İstanbul'a kaçtığını ve kendisinin (M.Kemal'in) Halep'te sahra muharebesi yapacak halde değilken, Halep'in meşhur 'sahra âlemi'nin birçoklarından geri kalmadığını ilave etseydi, bir askerî ve insanî fazilet göstermiş olurdu. (...) Ordu ve kolordularını düşmana teslim edip yalnız aziz canlarını kurtaran kahraman komutanlar elleri boş olarak Halep'e gelebilmişlerdi."

Avni Paşa daha sonra Mustafa Kemal Paşa'nın Filistin'e Padişah Yaveri üniformasıyla gelişine dair bir hatırasına yer veriyor. 7. Ordu Komutanı olarak Filistin'e gönderilen M.Kemal'in şerefine Şam civarında, Başmenzil karargâhında bir yemek verilmiştir. Mustafa Kemal, yemekteki konuşmasında Vahdettin'i övmüş ve yüksek hoşgörüsünden onur duyduğunu anlatmıştır. M.Kemal'e göre Vahdettin "feraset ve zekâ" sahibidir, olayları çok yerinde değerlendirmektedir ve tek taraflı barış yaparak ülkeyi savaştan çıkarmaya çalışmaktadır. Zaten kendisi de Padişah'ın bu hedefini gerçekleştirmek üzere buradadır.

İzmir'in işgalinden sonra protesto amacıyla istifa etmeye hazırlanan kabine üyelerini ziyarete giden M.Kemal Paşa'nın, "O halde benim Samsun'a gönderilmem ne olacak?" diye telaşlandığını ve onlara "Aman efendim, bence istifanız hiç uygun değildir. Aksine, ısrar ederek göreve devam etmek gerekir." dediği de Avni Paşa'nın iddiaları arasında.

Küçümsenip alay edilen Misak-ı Halife...

Avni Paşa'nın hatıratından öğrendiğimiz bir başka gerçek ise Misak-ı Milli yanında bir de Misak-ı Halife'nin varlığıdır. Misak-ı Milli İtilaf devletlerine karşı yayınladığımız hakkımız olan meşru topraklara dair asgari şarttır. Misak-ı Halife ise Osmanlı'nın bıraktığı geniş topraklar üzerindeki Hilafet'ten gelen manevî haklarıdır. Nitekim Damat Ferid Paşa'nın Paris Konferansı'nda dile getirmek istediği ama İtilaf devletlerince küçümsenip alay edilen talepler gerçekte Misak-ı Hilafet'le ilgiliydi.

İngilizler Misak-ı Halife'den hiç mi hiç hoşlanmamışlardı. Çünkü Hilafet'in gücünün tehlikeli bir şekilde kullanılması ihtimalini tehlikeli buluyorlardı. İngilizlerin Halife'yi Anadolu ile uzlaşmaya zorlarken Hilafet'in kaldırılmasını isteyişleri arasındaki çelişkiye dikkat çeken Avni Paşa'nın aşağıdaki ifadesi bence kitabın en çok tartışılacak paragrafı:

"... Hilâfet'in Türkiye'de kalması lüzum ve gereğine daha ziyade inandım. Yaptığım değerlendirmeden müteessir olanlar; "Paşa, Ankara'da ve Kuvâ-yı Milliye'de hiçbir fert yoktur ki, sizin şimdi söylediklerinizi düşünmüş olsun. Kuvâ-yı Milliye İstanbul'a gelecek İzmir, Edirne'yi almakla ve yalnız Misak-ı Milli'nin tahakkukunu görmekle yetinecektir. Millet de bunun için Mustafa Kemal'in heykelini dikecektir." dediler. Ben de cevaben; "Sizler Mustafa Kemal'in bir heykelinin dikileceğini söylüyorsunuz. Ben ise iki heykelinin yapılacağını zannediyorum. Şu fark ile ki; birini tunçtan; Milliciler Ankara'da yaparlar, diğerini de İngilizler altından Londra'da yapacak ve sırf bunun için Kuvâ-yı Milliye'nin harekâtına katlanacaktır zannediyorum." dedim."

[...]

Ne yazık ki, mevcut kanunlar dolayısıyla (...) işaretiyle yayınlanamayan kısımlar bu hizmeti yeterince yerine getirmesine mani olmuş görünüyor. Artık bu utancı daha fazla yaşamak istemiyoruz. Hatıratlar özgürce konuşabilsin. Ağızlarına takılan susturucular çıkartılsın. Jean Genet'nin dediği gibi tarihin bizi nasıl çarpık çurpuk insanlar haline getirmeye çalıştığı bu meşum üç noktalardan yeterince belli değil mi?

Avni Paşa kimdir?

1878 Batum doğumlu olan Ahmed Avni Paşa, Harb Okulu'ndan mezun oldu, 1897 Yunan Savaşı'na, ardından Balkan ve I. Dünya Savaşları'na katıldı. Vahdettin'in Başyaverliğine atandı, bir ara Bahriye Nazırlığı yaptı. Cumhuriyet'ten sonra 150'likler listesine alındı. Vefatına kadar Vahdettin'in yanında bulundu. Mezarı Lübnan'ın Cünye kasabasındadır (1934). Ailesi tarafından muhafaza edilen hatıratını, Osman Öndeş yayına hazırladı.

***

NOT: Köşe yazısını kısalttık.

****
****
****

Sevr; "Proje"dir ve onaylanmamıştır, benimsenmemiştir (13 delil)

CLASSIFICATION CANCELED AUTHORITY LETTER
OF 1-8-58 FROM W. H. ANDERSON, STATE DEP'T
BY DATE

L'Accord et le Traité de Sèvres

La base de la nouvelle situation des rapports franco-turcs est, pour nous autres Turcs, la répudiation du Traité de Sèvres. D'un geste admirable de justice et de clairvoyance politique, la France vient de déchirer ce document odieux qui nous réduisait en servitude. Dans sa sollicitude pour les Turcs et pour l'Islam, la France, fidèle à ses traditions de droiture et de liberté, rétrocède même à la Turquie des territoires turcs que le traité lui donnait. Elle a noblement reconnu qu'elle allait s'approprier des terres qui font partie intégrante de notre patrimoine national, et elle n'a pas hésité à rassurer notre inquiétude par une renonciation qui lui fait le plus grand honneur. Cette mesure, qui abolit les funestes dispositions de Sèvres, désolidarise la France, aussi bien à nos yeux que de fait, de la politique orientale de l'Angleterre et des aventures grecques. Non point que le gouvernement français ait jamais prêté les mains de bon cœur à cette politique, ni encouragé ces aventures : bien au contraire, ce fut lui qui nous défendit ardemment chaque fois qu'il fut question de porter atteinte à notre existence. A Spa, à Hythe, à San-Remo, à Londres enfin, il ne manqua pas une occasion de prendre notre défense et de rappeler à M. Lloyd George sa promesse solennelle de ne pas attenter à la vie du peuple turc et de lui laisser pleine liberté dans ses territoires et dans sa capitale. Les conseils français aux dirigeants grecs politiques et militaires n'ont pas manqué non plus : l'on sait avec quelle désinvolture furent accueillies les judicieuses réflexions du maréchal Foch, du général Gouraud, du colonel Georges.

Bu konumuzda Sevr'in sadece bir "Proje" olduğunu, itilaf devletlerince ciddiye alınmadığını 13 delille ispat edeceğiz inşaallah.

***

1 - M. Kemal Atatürk, benim tespitlerime göre Nutuk'ta, tam 15 defa Sevr'den "Proje" olarak bahsetmiştir.

Elimde bulunan, Bedi Yazıcı'nın eski Türkçe ve yeni Türkçe olarak yazdığı Nutuk'un[1];

562. sayfasında 2 defa
572. sayfasında 1 defa
632. sayfasında 3 defa
728. sayfasında 5 defa
732. sayfasında 1 defa
734. sayfasında 1 defa
740. sayfasında 2 defa

olmak üzere toplam 15 kez Sevr; "Proje" olarak tanımlanmıştır. Daha fazla olabilir, benim bulabildiklerim bu kadar.

Üstelik 728. sayfasında M. Kemal şöyle diyor:

"Efendiler! Mondros Mütârekesi'nden sonra Türkiye'ye muhasım devletler tarafından dört defa sulh şeraiti teklif edilmiştir. Bunların birinicisi Sevr Projesidir. Bu proje hiçbir müzakerenin mahsûlü olmayıp Düvel-i İtilafiye tarafından Yunan Başvekil Mösyö Venizelos'un da iştirakiyle tanzim ve Vahidettin'in hükümeti*** tarafından 10 Ağustos 1920 de imza edilmiştir. Bu proje TBMM'nce bir `zemin-i münakaşa bile´ addedilmemiştir."

***Dikkat edilirse M.Kemal Paşa, bu metni daima proje diye isimlendirmekte ve projenin imzalanışını Vahideddin'in Hükümeti tarafından diyerek Vahideddin Han'a değil, hükümete izafe etmektedir. Doğrusu, o hükümetin murahhasları (delegeleri) tarafından olacak.

Ayrıca münakaşa bile edilmemiş, ancak her nedense günümüz kemalistleri Sevr'e dayanarak Sultan Vahideddin'i (radıyallahu anh) haşa ihanet ile suçlamaktadırlar.

Bu birinci delilimizdi.

****

2 - İsmet İnönü, Ulus gazetesinde yayınlanan hatıratında "Proje" tabirini kullanmıştır.[2]

****

3 - Amerikan arşivlerinde bulunan, "Türk-Fransız Anlaşmasını" çeşitli yönleriyle inceleyen Fransızca bir belge var elimde...[3]

Belgeye göre Fransa ve Türkiye'nin dostlukları çok eskiye dayanmakta ve Türkiye zaten büyük savaşta Fransa ile değil Ruşya ile savaşmaktadır. İşgal durumunda ise Fransa ve Fransızlarla karşılaşan Türk halkı onlarla eskiden olduğu gibi dost olmuştur. Fransa gerçekçi bir yaklaşımla Türkleri bir uşak durumuna düşüren Sevr andlaşmasını reddetmiş ve kendi mirasının kalıntıları olan topraklan böylece Türklere geri vermiştir. Fransa böylece kendisini İngiltere'nin doğu siyasetinden ayırmış ve Yunanlılar gibi maceracı olmadığını göstermiştir. Fransa zaten Türkleri parçalamaya yönelik anlaşmalara Spa, Hythe ve San Remo'da karşı çıkmış ve Lloyd George'a Tüik halkının hayatına dokunmaması ve onu kendi topraklarında hür bırakma konusunda verdiği sözü hatırlatmış. Yunanlıların maceracı davranışı mareşal Foch, general Gouraud ve albay Georges tarafından iyi karşılanmamış. Fransa böylece Türklerin meşru isteklerini kabul etmiş.

Yani, Fransa Sevr'i ciddiye bile almamış ve reddetmiştir.

****

4 - Kemalist tarihçi Prof. Sina Akşin, 1983'te "Yaba" dergisine şöyle yazmıştır:

"ABD 1919 sonunda Avrupa siyasetinden elini eteğini çekmek kararını aldı. İngiltere, Müslüman sömürgelerine ibret olsun diye Yunanistan'ı kendi uydusu yapıp Türkiye'yi ezmek kararındaydı. Fransa ve İtalya, onun müttefiki olarak bu karara katılıyor görünüyorlardı. Nitekim Sevres Antlaşması'nı birlikte yaptılar. Fakat anlaşılan kimse Sevres'i ciddiye almıyordu ki hiçbir devlet bu antlaşmayı onaylamadı. Sevres'i, garip bir şekilde, bile bile ölü doğurdular."[4]

****

5 - Yine Prof. Sina Akşin, "İç Savaş ve Sevr'de Ölüm" isimli eserinde şu sözlere yer vermiştir:

"Vahidettin imzalattığı Sevr Antlaşması'nı hiçbir zaman onaylamadı (…) İlginç olan başka bir şey, sonbaharda Vahidettin'in kendisi de `feragat silahını´ kullanmaya başladı. (…) De Robeck bu olasılık karşısında hayli heyecanlandı, çünkü [eğer Vahidettin tahttan çekilirse] Abdülmecit'e bu antlaşmayı onaylatmak çok zor olacaktı. (…) Vahidettin San Remo'da dikte ettiği anılarında Sevr'i zorunluluktan ve zaman kazanmak amacıyla imzalattığını, ama onaylamaya hiç niyeti olmadığını söylemiştir."[5]

****

6 - İngiltere Parlamentosu tutanaklarında yapılan bir araştırmada üyelerden birinin Sevr'i "insanlık kibrinin ve ahmaklığının anıtı" saydığını görüyoruz. Bir şeyi daha: Lozan görüşmelerini kabul etmek suretiyle Sevr'i "yırtan taraf" olarak İngiliz hükümetini tebrik ettiğini görüyoruz.[6]

****

7 - Osmanlı barış heyeti başkanı Tevfik Paşa bu `antlaşma (muahede) projesinin "Devlet ve istiklal merhumları ile katiyen kabil-i telif" olmadığını yani `bağımsızlık´ ve hatta `devlet´ kavramlarıyla bağdaşmasının mümkün olmadığını söylemiştir.[7]

****

8 - Sevr şartlarının Türkiye'ye bildirilmesinin üzerinden sadece 10 gün geçmiştir ki Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, Sultanahmet meydanında düzenlenen mitingde kürsüye çıkıp ateşli bir konuşma yapmış ve projedeki şartların asla kabul edilemeyeceğini haykırmıştır.[8]

****

9 - Sultan Vahidettin ise Sevr'den her bahsedildiğinde `Musibetler Mecmuası´ `Mecelle-i Mesaib´ diyen ve Antlaşmayı tasdik etmektense tahtımdan feragat etmekte kararlıydım, ifadesini kullanan Padişah Vahideddin Han, Avni Paşa'ya dikte ettirdiği hatıralarında kendini şöyle ifade etmiştir;

`… O Sevr ki ilk defa elime aldığımda keskin bir acı ve korkulu bir ürperti hissettim… Sevr bana göre ne bir antlaşma ne de bir paktı. Kötülüğün baştan aşağıya ta kendisiydi.´

Bu belge elime geldiğinde, mecburi ve geçici bir imza taktiğiyle biraz zaman kazanmaya çalıştım. Eğer işler kötü gider ve bu oyalamayı başaramazsam antlaşmayı imzalamaktansa tahtan feragata kararlıydım.[9]

****

10 - Sultan Vahidettin, yurdu terk ettikten sonra da Mekke'de yayınladığı bildiride, Sevr'i tasdik etmediğini beyan etmiştir.[10]

****

11 - Hükümdarın damadı İsmail Hakkı Okday Bey'e göre ise Sultan Vahideddin, anlaşmanın geçici bir süre ile dahi imzalanmasına karşıdır:

`…Sultan Vahideddin Han, ekim ayında müttefiklerin onca baskısına ve Damat Ferit Paşa'nın kanunî mecburiyet olduğunu hatırlatmasına rağmen Sevr'i geçici olarak dahi imzalamayı reddetmişti. Sevr'i daha sonra imzalamayı reddederek Sultan çok açık bir biçimde bu barışın şartlarını kabul etmediğini yeterince göstermişti.´[11]

****

12 - Sultan kendi ifadesi ile "her kötülüğün kendisi" olan bu Sevr paçavra projesini, Damat Ferid Paşa'nın zorlamasına rağmen sultan tarafından imza edilmemiş bulunduğu devrin İç İşleri Bakanı Ahmet Reşit Bey tarafından hatırlarında açıkça ifade edilmiştir:

"Zat-ı Şahane'nin bu metni Sadrazam Ferid Paşa'nın, telkin ve zorlamasına rağmen, tasdikinden kesin bir şekilde kaçındığı şüpheden uzaktır."[12]

****

13 - Son olarak tarihçi Murat Bardakçı'nın sözlerine yer verelim:

"Milletlerarası bir anlaşmanın imzalanmış olması, bugün olduğu gibi, o zamanlarda da metnin yürürlüğe girmesi için kâfi değildi. Metin imzalanır ve devletler kendi kanunlarının öngördüğü şekilde onayladıktan sonra 'teati ederler', yani onay belgelerini karşılıklı olarak birbirlerine verirler ve anlaşma ancak bundan sonra yürürlüğe girerdi.

Sevr'in 433. maddesinde, 'Onay belgelerinin Türkiye ve üç müttefik devlet tarafından en kısa süre içinde Paris'e gönderilip bir tutanak hazırlanmasından sonra yürürlüğe gireceği' yazılıydı. Türkiye ise anlaşmayı onaylamadı, onay belgelerinin gönderilmesi ve teatisi diye birşey sözkonusu olmadı, dolayısıyla da Sevr, bizim açımızdan hiçbir şekilde resmiyet kazanmadı."[13]

****

Binaenaleyh, iddiamızı 13 delille ispatlamış bulunuyoruz...

Aslında Sevr'in bir çok maddesi zaten Lozan'da M. Kemal Atatürk ve zihniyeti tarafından kabul edilmiştir. Sevr'in 139. maddesi; "İşgal altındaki Müslümanlarla bütün ilişkinizi keseceksiniz" mealindedir...

Peki bunu M. Kemal Atatürk yapmadı mı?

Osmanlı Devleti'ni bir gaye için parçalamak istediler. Acaba "Yurtta sulh, cihanda sulh"un bu gayeyle bir ilgisi var mıydı?

****

KAYNAKLAR:

[1] Bedi Yazıcı, Moda, Şubat 1995.

[2] İnönü hatıraları, Ulus gazetesi, 24 Temmuz 1968.

[3] Fotoğrafa bakınız.

[4] Prof. Sina Akşin, Türkiye'nin Önünde Üç Model, Telos Yay., 1997, sayfa 42.

[5] Prof. Sina Akşin, İç Savaş ve Sevr'de Ölüm, T. İş Bankası Yay., 2010, sayfa 220 vd.

[6] M. Çufalı, "Lozan konferansı ve…", ATAM, Temmuz 2000, sayfa 564.

[7] Ikdam gazetesi, 15 Mayıs 1920, sayfa 1.

[8] Mustafa Armağan, Zaman gazetesi, "Sevr'i tartışmaya açma zamanı geldi mi?" 18 Temmuz 2010. Mustafa Armağan'dan 4,5,6'ıncı dipnotlarda istifade edilmiştir.

[9] Şerif Paşa'nın Sultan Vahideddin'den Tuttuğu Şahsi Notlar, (1924-1925) den naklen Murat Bardakçı, Şahbaba, İstanbul 1998, sayfa 165-168.

[10] Sultan Vahideddin Han`ın Mekke Beyannamesi (1923).

[11] Sultan Vahideddin'in Damadı İ.Hakkı Bey'in Notlarından Naklen Murat Bardakçı, Şahbaba, İstanbul 1998, sayfa 165-168.

[12] Ahmet Reşit Bey, Gördüklerim Yaptıklarım, İstanbul 1945, sayfa 299.

[13] Murat Bardakçı, Hürriyet gazetesi, "Hiç endişelenmeyin, Sevr'i biz zaten onaylamamıştık", 31 Ağustos 2003.

****
****
****

Vahidüddin zaferi Ayasofya'da kutladı - Sultana Hain diyenler utansın

Sultan Vahidüddin (rh.a), başlattığı Kurtuluş Savaşı'nın zaferle neticelendiğini öğrenince bu saadetli günü Ayasofya'da kutlamak ister. Halbuki zaferini kutlamak istediği bu insanların niyetlerini iyi bilmektedir.

Tabloyu ecnebi Sinyor Piyetro Quaroni'nin kaleminden sunalım:

"Türk ordusu, her semti alevler içinde yanan İzmir'e girmişti. Yunanistan'la yapılan harp, artık sona ermişti. (..) Sultan'ın Ayasofya'da Türk kuvvetlerinin zaferini tes'id (kutlamak) için, teberrüken mevlüd okutacağı duyulmuştu. Bu, cidden düşündürücü bir haberdi. Zira Ankara Hükümeti Sultan hakkındaki fikrini, ona karşı neler tasmim ettiğini artık gizlememekte idi. Ve Sultan, kendisini de devirecek olan kuvveti, zafere ulaştırdığından ötürü, Cenabı Hakka hamd edilmesini istiyordu. (..)

Büyük Camie vardığım zaman hava kararmış, gece olmuştu. Ayasofya mü'minlerle dolup taşmakta idi. Büyük iç kapıdan girince, hemen loş bir yer seçip bir halı üstüne bağdaş kurdum. Bence Ayasofya'nın içi insan elinin yapabildiği şeylerin en güzellerinden biridir. (..) Binlerce kandilden ruha sükûn veren tatlı bir ışık dökülüyordu. (..) Mollalar, hafızlar sıra ile Kur'an okuyorlardı.

Mihrabın yanında, bu mü'minler kalabalığının önünde O, tek başına duruyordu. Başında gri bir kalpak vardı. İçine kırmızı çuha kaplanmış mavimtrak paltosunun yakaları cömertçe açılmıştı. O.. Majeste Altıncı Mehmed.. Osmanlıların İmparatoru, mü'minlerin emiri, zıllullahi fi'l-arz, krallar kralı, sultanlar sultanı, âlemdeki hüsrevlere taçlar dağıtan ve daha nice unvanların sahibi SULTAN...

Cemaat halinde eda edilen bir İslâmi ibadet, yani namaz kadar ihtişamlı bir manzara olamaz. (..) Ulemadan bir zat mihrapta birkaç basamak yükseldi. (..) Arapçanın bazen peltek, bazen sert seda verişini, Türk dilinin kıvrak ahengi takip ediyordu. Kulaklarım arasıra bir kelimeyi farkedebiliyordu... Ama etrafımı saran halkın ne derece kendinden geçmiş ve alevlenmiş olduğunu hissediyordum.

Ve hutbe biter bitmez bu halktan korkunç bir haykırış yükseldi:

— 'Kahrolsun gavurlar!'

Ve şu anda kendimi bilhassa yalnız ve daha da fazla gâvur bulan ben, itiraf ederim, hiç utanmadan itiraf ederim ki, ben de, tıpkı onlar gibi gırtlağım yırtıla yırtıla haykırdım:

— 'Kahrolsun gâvurlar!'

Namaz, mevlüt ve duâ bitince sert bir kumanda duyuldu. (..) Majeste Sultan Ayâsofya'dan ayrılıyordu. Yanımdan geçerken dikkat ettim:

Başını biraz sağına eğmiş, gözlerini hafifçe yummuş, duâ okur gibi bir hali vardı. Dirsekleri hâlâ bükülmüş, avuçları hâlâ kıbleye doğru açıktı. Yüzü çok sararmıştı."

****

KAYNAK: Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu, Ordu ve Politika, Istanbul 1967, sayfa 367.

****
****
****

M. Kemal Atatürk tarafından aldatılan din adamlarının Kurtuluş Savaşı'ndaki rolü - 1 (4 Bölüm)

İ : 2 24.4.1336 C : 1

mahkûm edilmek gibi ihtimaller karşısında bırakıldım ve bittabi buna muvafakatte mazurum ve eğer icbar edilirsem memuriyeti âcizanemden istifa ederek kemakân Anadolu'da ve sinei millette kalacağımı ve vazaifi vataniyeme bu kere daha sarih hatvelerle devam edeceğim. Ta ki millet mazharı istiklâl ve saltanat ve hilâfeti muazzamai hümayunları masunu indiras olsun. Lâyezal sadakati âbidanemin daima mütezayidolduğuna itimadı şahanelerini arz ve istirhama müceseret eylerim.

Üçüncü Ordu Müfettişi Fahri
Yaveri Hazreti Şehriyari
M. Kemal

mızdır. İşleri bozulmak üzere iken yeniden düzelmesine meydan vermeyin! (Mırıltılar ve alçak sesleri) denilmekte idi.

Ali Kemal Beyin de bu teşebbüsünün önüne [illegible] bu münasebetle atebei ulyayı cenabı [illegible] Haziran 133[illegible] ta[illegible] Müdafaai [illegible]kuku Milliye istihzaratını şiddetle menediyor. Pek hazin ve müessifdir ki aynı tarihte Posta ve Telgraf Müdüri Umumisi de sadayi milleti boğmaya matuf gafilâne ve derhal akamet ve nedamete mahkûm bir telgraf neşreylemişti.

Dipnot: 7

[illegible]n âlemi ha[illegible] bugünlerde [illegible]yliyen teda[illegible] [illegible]afazai selâ[illegible] [illegible]dirdik. [illegible]len bugüne [illegible]mız esnasın[illegible] [illegible]i fiiliyesine

Makamı hilâfet ve saltanatın mâsuniyeti istiklâlini, istiklâli millî ve millî hudutlarımız dâhilinde imkânı hayat bahşedecek bir sulhu temin edecek tedabiri teemmül ve tatbik etmek üzere millet tarafından salâhiyeti fevkalâdeyi haiz bir Meclisin Ankara'da içtimaı lüzumuna milletin nazarı dikkatini celbetmek hususundaki vazifei milliye ve vataniyemizi de ifa ettik.

— 29 —

Dipnot: 6

İ : 2 24.4.1336 C : 3

[illegible]hiyeti itibariyle [illegible]i esasından ıskat [illegible]lleti bir emrivaki [illegible]mak hedeflerine [illegible]ü İstanbul'da doğ[illegible] [illegible] vazıyed edilmiş[illegible] [illegible]ısan cebren ıskat [illegible]şriiye mevcut de[illegible]

[illegible]cti siyasiye altına [illegible]ursa olsun ecnebi [illegible]olunabileceği ilân [illegible] muvasalâtı tahtı [illegible]nefse ait teşkilâtı [illegible]ş ve mütecavizle[illegible]

ûmum milletçe de aynı kanaatler dairesinde idrak ve ihata olunduğunu ve Meclisi Âlinizin şekil ve mahiyetinin, iradei milliyeye samimiyetle, kuvvetle müstenit bulunduğunu göstermiştir.

Meclisinizde temessül ve tecelli eden kudreti milliyemiz makamı hilâfet ve saltanatı ecnebi tazyikatından kurtaracak ve Devleti Osmaniyeyi inhilâl ve esaretten tahlis edecek tedabiri ittihaz eyliyecektir ve istiklâli tammesi şart olan makamı hilâfete merbutiyeti vicdaniyeleriyle müftehir ve müteselli olan âlemi İslâmiyet, ile yaşamak kabiliyetini nefsinde gören bir milletin esir olamıyacağına kanaatle harekâtımızı hatve, hatve takibeden bütün cihanı medeniyet ve insaniyet sizlere zahir olacaktır. (Hararetli alkış-

(Fotoğraf: 6 ve 7'inci dipnotlara dair Meclis tutanakları)

Halk, Kurtuluş Savaşı'nı "düşmandan kurtuluş" olarak anladığı için, "görünürde" düşmana karşı mücadele eden M. Kemal Atatürk'ün yanında yer almıştır. Ancak M. Kemal Atatürk "gerçekte" düşmandan değil; Osmanlı Devleti'nden, Hilafet'ten ve Allahu Teala'nin emirleri olan Şeriat'tan, kısaca Islam'dan kurtulmak maksadıyla mücadele ediyordu.

Din adamlarıda, M. Kemal'in gerçek maksadını anlamamış ve bu oyuna gelmişlerdir.

M. Kemal Atatürk 22 Aralık 1919 tarihinde, yani Kurtuluş Savaşı'nın başlarında, din adamlarından destek almak ve "Islam mücadelesi" yaptığı intibaını vermek gayesiyle Hacıbektaş'ı ziyaret etmiştir.[1] Yine aynı amaçla 23 Nisan 1920 tarihinde Birinci Türkiye Büyük Millet Meclisi Cuma günü ve dualarla açılmıştır.[2]

Ancak yunanlıların vatanımızdan çıkmasıyla birlikte M. Kemal Atatürk'ün gerçek yüzü de ortaya çıkmıştır.

Nitekim Sakarya Meydan Savaşı'ndan sonra beraberindekilerle Ankara'ya dönen M. Kemal Atatürk, dua etmek için Hacı Bayram Veli'nin türbesine gitmek isteyenlere:

- "Öyle şey olmaz, yurt toprağını karış karış kanını akıtarak ve canını vererek savunan Mehmetçiğin hakkını ben evliyalara kaptırmam!" Deyip doğruca meclis binasına sapmıştır.

M. Kemal böyle bir davranışta bulunmasının gerekçesini ise şöyle açıklamıştır:

- "Kimileri benim bu davranışıma kamunun inancını inciten yersiz bir davranış gözüyle bakmış olabilirler; ama ben, hele yurdun savunmasında, güvenilecek gücün evliyaların, yatırların 'maneviyatı' olamayacağını hatırlatmayı 'artık' zorunlu bulmuştum."[3]

Yani, M. Kemal'in "artık" bunlara ihtiyacı kalmamıştır.

Başka bir vak'a ise şöyledir:

"Meclise geldik. Bir de müezzin geldi. Müezzin ezan okudu. Meclis kapısından içeri girdiğimiz zaman Atatürk'ün önüne sırmalı elbiseler giyinmis bir Imam dikildi. Atatürk ne istediğini sordu. Imam ellerini kaldırarak, "Dua etmeden girilmez!" dedi. Atatürk, "Bu yurt Mehmedçiğin süngüsü ile kurtarıldı ve bu meclis onun gayretiyle kuruldu. Yoksa senin duanla degil! Çekil oradan!" dedi ve imamı eliyle iterek meclise girdi."[4]

Gördüğünüz gibi, M. Kemal Atatürk halkı ve din adamlarını aldatmıştır.

Öte yandan M. Kemal Atatürk TBMM'nin açılışının öncüsü ve en örgütlü son kongrede, Sivas Kongresi'nde, şöyle and içmiştir:

"Makam-ı Celil-i Hilâfet ve Saltanata, Islâmiyete, Devlete, millete ve memlekete manen ve maddeten hizmetten başka bir gaye takip etmeyerek... çalışacağıma... namusum ve bilcümle mukaddesatım namına vallah, billâh."[5]

Üstelik, 24 Nisan 1920 tarihli Meclis konuşmalarında da Hilafet makamını ve Saltanatı koruyacağını söylemiştir (sadeleştirdik) :

"Hilâfet makamının ve saltanatın bağımsızlığının dokunulmazlığını, milli bağımsızlığımızı ve milli sınırlarımız içinde yaşama imkân verecek bir barışı sağlayacak önerileri ayrıntıları ile tespit edip uygulayabilmek için, millet tarafından olağanüstü yetkiye sahip bir meclisin Ankara'da toplanması gereğini millete duyurmakla ilgili milli görevimizi ve vatan borcumuzu da yerine getirdik.(...)

Meclisimizde oluşan ve beliren milli kudretimiz, Hilâfet makamı ve saltanatı yabancı baskısından kurtaracak ve Osmanlı devletini dağılma ve tutsaklıktan kurtarma önlemleri alacaktır. Tam bağımsızlığa sahip, hilâfet makamına vicdani bağlılığı ile övünen, islâm dünyası içinde yaşama anlayışını kendinde gören bir milletin tutsak olamayacağı inancıyla, davranışlarımızı adım adım izleyen bütün medeni dünya ve insanlık sizlere yardımcı olacaktır. (Hararetli alkışlar)"[6]

Ayrıca aynı gün Meclist'e, Sultan Vahidüddin'e (radıyallahu anh) "Üçüncü Ordu Müfettişi ve Padişahın Fahri Yaveri M. Kemal" imzasıyla şöyle bir telgraf çektiğini beyan etmiştir (sadeleştirdik) :

"Millet bağımsızlığına kavuşsun, saltanat makamı ile yüce ve büyük hilâfet yok olmaktan kurtulsun. Sonsuz

bağlılığımın daima artmakta olduğunu bildirerek buna inanmanzı rica ederim."[7]

Mesele gayet açık değil mı? Hilafeti, Şeriat'ı ve Saltnatı kaldıran M. Kemal değil miydi? Resmen halkı ve din adamlarını kandırmıştır. Bunu zaten kendisi de itiraf etmektedir...

Yaveri Mazhar Müfit Bey, M. Kemal Paşa'nın Erzurum Kongresi'ni açarken yaptığı konuşmanın sonunda şu sözlere yer verdiğini yazar:

"En son olarak niyazım şudur ki, Cenâb-ı Vacibü'l-Amal Hazretleri, Habib-i Ekrem'i hürmetine, bu mübarek vatanın sahip ve müdafii ve diyabeti celile-i Ahmediye'nin ilâyevnilkıyâme- haris-i estakı olan millet-i necibemizi ve makam-ı saltanat ve hilâfet-i kübrâyı masun ve mukaddesatımızı düşünmekle mükellef olan heyetimizi muvafık buyursun."

Mazhar Müfit, bu konuşmayı yadırgayarak Paşa'ya niçin böyle bir konuşma yaptığını sorar.

Kongre akşamı Paşa'ya:

- "Erzurum, nutkunuzun sonunu **müftü efendinin duası gibi** bitirdiniz", dedim. Bu tarz konuşmamı hoş gördüğü için sadece güldü ve:

"Maksadını anlıyorum, anlıyorum amma şimdi vazifemiz halkı, vatanı ve esir padişahı kurtarmaya **inandırmaktan** ibarettir."[8]

Türk Tarih Kurumu tarafından basılan kitaptan alıntıladığımız bu diyalogtaki itirafı, M. Kemal Atatürk'ün Nutuk'undan da teyit etmek mümkündür...

M. Kemal Atatürk Nutuk'ta şöyle demektedir:

"Gerçek, Osmanlı Saltanatının ve Hilâfetin yıkılmış ve ortadan kalkmış olduğunu düşünerek yeni temellere dayanan, yeni bir devlet kurmaktan ibaretti. Fakat durumu olduğu gibi dile getirmek amacın büsbütün kaybedilmesine yol açabilirdi (...)."[9]

Yani, amacının büsbütün kaybedilmemesi için durumu olduğu gibi dile getirmemiş. Peki durumun aslı neydi? Görünürde düşmandan, ancak gerçekte Osmanlı Devleti'nden, Hilafet makamından, Allahu Teala'nin emri olan Şeriat'tan yani kısaca Islam'dan "kurtulmaktır."

Açıkça yalan söylediğini itiraf ediyor. Bu hainlik değil de nedir?

Bu durumda Laikliği ve Kemalizmi; "Millet istedi" denilebilir mi?

Bu hususta bir Hadis-i Şerif konuyu yeterince izah ediyor... Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmaktadır:

"Müslüman bir halka, Allah'ın görüp gözetmek üzere idâreci kıldığı hiçbir kul yoktur ki, onları aldatıp (zulmetmiş) olduğu halde ölürse muhakkak Allah ona cenneti haram etmiş olmasın." (Buhârî, Ahkâm 8)

Ikinci bölümde, din adamlarının Kurtuluş Savaşı'nda rolü varmıymış, yokmuymuş, göreceğiz.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] M. Kemal'in ziyareti ile ilgili Arşiv Belgeleri (1911-1921 Tarihleri Arasına Ait 106 Belge), T.C. Başbakanlık Osmanlı Arşivi Daire Başkanlığı, Yayın No:1, Gn. No:060, Ankara 1982, sayfa 77.

[2] Lord Kinross, Atatürk, Bir Milletin Yeniden Doğuşu, Istanbul 1980, sayfa 335.

[3] Hadi Besleyici, Atatürk'ü Anlamak, sayfa 123, 124.

Ayrıca bakınız; Kânî Demirkan, Atatürk Devrimleri, sayfa 128, 129.

[4] Kemal Arıburnu, Atatürk'ten Anekdotlar-Anılar.

[5] Sivas Kongresi Tutanakları, Haz: Uluğ Iğdemir, Ankara 1969, sayfa 5, 3.

[6] TBMM Zabıt Ceridesi, Devre 1, Içtima senesi 1, Içtima 2, 24 Nisan 1920, celse 3, cild 1, sayfa 29, 30. (Meclis tutanakları) Fotoğrafa bakınız.

[7] TBMM Zabıt Ceridesi, Devre 1, Içtima senesi 1, Içtima 2, 24 Nisan 1920, celse 1, cild 1, sayfa 11. (Meclis tutanakları) Fotoğrafa bakınız.

[8] Mazhar Müfit Kansu, Erzurum'dan Ölümüne Kadar Atatürk ile Beraber, Türk Tarih Kurumu yay., 1986, cild 1, sayfa 85.

[9] M. Kemal Atatürk, Nutuk, 6. Bölüm: Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Toplanması, 3. Konu: Hükümetin Kurulması.

****

M. Kemal Atatürk tarafından aldatılan din adamlarının Kurtuluş Savaşı'ndaki rolü - 2

İ : 2 24.4.1336 C : 1

istirham eylerim.
Müfettişi ve Fahrî
ızreti Şehriyarî
Kemal

ydın'daki fecayii
etin uyanıklığı ve
bir dereceye var-
katen uyuşturmak
aşa Paris'e davet
eti altında giden
ik etmedi, ben de
phesine iştirak et-
gramını istizah et-
ki, Harbiye Nazı-
:
ıtlardan biriyle he-
ınur.)
ziran, sene 35
Harbiye Nazırı

disini tahlis eder buyurmuşlardı, binaenaleyh; mâruzatımda arz etmek istediğim bu ifadei hümayunlarıdır.

Dilhahı miktarilerinden mülhem azim ve iman ile vazifei âcizanemde müdavim bulunuyorum. İradéi mülûkâneleri veçhile Sadrazam Paşa kulunu daima mehamı umurda tenvir ve icabatını arz ve tatbik etmekteyim. Şu bir ay zarfında hemen tekmil Anadolui Şahanelerinin vilâyat, elviye ve kazalarına ve hudut boylarına kadar olan efkâr ve âmali millete ve tekmil kumandanların ve tabakatı memurinin hissiyat ve icraatına vukuf ve nüfuz hâsıl ettim. Binnetice bâriz bir surette tahakkuk ediyor ki; millet baştan aşağı uyanık olup istiklâli devlet ve milleti ve hukuku âliyei saltanat ve hilâfeti teyit için kavi bir azim ve iman ile mücehhez bulunuyor. İstanbul'da iken milletin bu kadar kuvvetli ve az vakitte felâketlerden bu derece müteyakkız olduğunu tahayyül edemezdim.

(Fotoğraf: 3'üncü dipnota dair Meclis tutanağı)

Bu konu, Kemalist çevrelerde dillendirilen, "din adamlarının Kurtuluş Savaşı'nda payı yoktu" şeklindeki iddialara net bir cevap niteliği taşımaktadır... Ayrıca, "Fetva" düşmanı olan bu zihniyete "Fetva"nın gücünü göstermek şart oldu.

M. Kemal Atatürk'ün Adana'dan Istanbul'a çektigi telgraf üzerine kurulmuş olan Ahmet Izzet Paşa kabinesi, Mondros Mütarekenamesi'ni (Ateşkes Anlaşması'nı) imzalamıştır. Vatanımızın "işgali", Ahmet Izzet Paşa kabinesinin on günlük Bahriye Nazırı Rauf Orbay (daha sonra M. Kemal'in TBMM'sinde Başbakan olmuştur !!!) tarafından imzalanan, Mondros Mütarekesi'nin 7'inci maddesine göre vaki olmuştur. Anadolu halkı, bu mütarekenin koşullarını öğrenir öğrenmez silaha sarılmış ve işgalcilere karşı direnmeye ve örgütlenmeye girişmiştir.[1]

Amasyalısıyla, Trakyalısıyla, Denizlilisiyle, Aydınlısıyla, Maraşlısıyla, Anteplisiyle, Erzurumlusuyla, Adanalısıyla, Ankaralısıyla, emperyalistlere karşı ayaklanmıştır. Kısaca çoluğuyla-çocuğuyla, kadınıyla-erkeğiyle Türk Milletinin bütün fertleri harekete geçmiştir. Kadınlarımız cephelere mermi taşımış, çocuklar yetişkinlerin yanı sıra vuruşmalara katılmış, başta Müftülerimiz olmak üzere pek çok din adamı vazifeye koşmuştur.[2]

Nitekim M. Kemal Atatürk, 14 Haziran 1919'da Sultan Vahidüddin'e (radıyallahu anh) Samsun/Havza'dan çektiği ve daha sonra 24 Nisan 1920 tarihli Meclis konuşmasında da açıkladığı telgrafta, bu durumu şöyle bildirmektedir (sadeleştirdik) :

"Şu bir ay içinde Zat-ı Şahanelerinin (Padişah'ın) Anadolu'sundaki hemen bütün il, liva, ilçe ve hudut boylarına kadar olan yerlerdeki milletin durumunu ve tüm kumandan ve memurların düşünce ve çalışmalarını öğrendim ve bilgi edindim. Sonuç olarak açık bir şekilde görülüyor ki, **millet baştan aşağı uyanık olup devlet ve milletin bağımsızlığı ve yüce saltanat ve hilâfet hakkının korunması için kesin kararlı ve inançla dolu bulunuyor.** Istanbul'da iken milletin bu kadar kuvvetle ve az sürede felâketlerden bu derece etkilenebileceğini düşünemedim."[3]

Evet, Milletin ruhunda ve benliğinde mevcut olan direnme gücünü ateşleyen hocalar, müftüler, din adamları Milli Mücadele fikrinin doğuşunda önemli bir faktör olmuşlardır. Meselâ; Müftü Ahmet Hulusi Efendi, 15 Mayıs 1919 günü düzenlediği mitingte Denizli halkına;

"işgal edilen memleket halkının silaha sarılması dinî bir görevdir"

dediğinde, herkes Müftü Efendi'nin etrafında birleşmiştir. Halkla bütünleşen Ahmet Hulusi, Denizli ve çevresinde etkili olmuş ve daha sonraki günlerde Milli Mücadele için önem arzeden hizmetlerde bulunmuştur.

Izmir'in işgali üzerine 16 Mayıs 1919 günü Denizli-Sarayköy'de de işgali tel'in (lanetleme) mitingi düzenlenmiştir. Bu mitingte Ilçe Müftüsü Ahmet Şükrü Efendi[4], halka, Izmir'in kâfir Yunanlılar tarafından işgal edildiğini, bu kâfirlerin bulunduğu yerde namaz kılınamayacağını ve kılınmasının caiz olmadığını bildirerek düşmana karşı konmasını istemiştir.[5]

Denizli-Çal Müftüsü Ahmet Izzet Çalgüner (Buradaki Ahmet Izzet, yukarıda bahsedilen Ahmet Izzet Paşa değildir) Efendi de ilçesinde ve çevresinde halkın millî harekâta katılmaları için çalışmalarda bulunan din adamlarının ilklerindendir. O, 17 Mayıs 1919 günü Çal halkını Çarşı Camii'nde toplayarak onlara düşman istilasına karşı seyirci kalınmamasını ve silahla mukavemet edilmesinin gerekli olduğunu anlatmıştır. Daha sonraki günlerde de aynı camide yapılan toplantılarla halkı düşmana direnme konusunda bilinçlendirmeye ve teşkilatlandırmaya çalışmıştır. Bu amaçla, ilçenin nüfuzlu kişileriyle toplantı yapmıştır. Böyle bir toplantıda; "Allahımız bir, Peygamberimiz bir, kitabımız bir, vatanımız bir olduğuna göre muhafazasına mecburuz. Mukaddesatımızı müdafaa için Allah'ın ve Peygamber'in emirlerine uymak gereklidir. Çöken Saray Saltanatının yerine milletinin kalbindeki iman nuru bir kat daha parlamıştır..." şeklinde yürekleri ürpertici bir konuşma yapmıştı.

Bu arada Ahmet Izzet Efendi, toplantıda hazır bulunanlardan bir de imzalı senet almıştır. Çal halkından yirmi kişinin imzaladığı senette; "Efendim! Bâlada muharrer esami sahipleri (yukarıda isimleri yazılı olanlar), cümlemiz dinimizi, vatanımızı, namusumuzu vikâye için size iştirak etmeye söz veriyoruz. Buna dair her ne emir olursa ifasına amadeyiz".[6]

Çal Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nin de kurucularından olan Ahmet Izzet Efendi, Çal ve çevresinden topladığı 100 gönüllü ile Aydın-Köşk cephesinde düşmanla çarpışmıştır.[7]

Aynı şekilde Acıpayam Müftüleri Hasan (Tokcan) Efendi ile Mehmet Arif Akşit (1920'de Hasan Efendi, milletvekili seçilince yerine Müftü olmuştur) ve Tavas Müftüsü Cennetzade Tahir Efendi de ilçelerinin halkını Milli Mücadele lehinde bilinçlendirmişlerdir. Bu arada Ahmet Izzet Efendi gibi Müftü Hasan Efendi de çevresine topladığı gönüllülerden oluşturduğu Acıpayam Müfrezesiyle, Aydın Cephesi'ne gitmiştir. Burada düşmana karşı vatan topraklarını savunmuştur.[8]

Aydın halkının direnişe katılmasını sağlamakta zorluk çeken 57. Tümen Komutanı Albay Şefik Bey, Muğla'nın Bozöyüklü bucağından Hatip Hacı Süleyman Efendi'yi Çine'ye davet etti. Daha önce Muğla'daki Millî örgütlenmede rol almış olan Hacı Süleyman Efendi, 12 Haziran 1919'da Çine'ye geldi. Buranın ileri gelenleriyle görüşerek aynı gün Çine Heyet-i Milliyesi'nin kurulmasını sağladı.[9]

Üçüncü Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Bozöyüklü Hacı Süleyman Efendi ve hizmetlerinden şöyle söz eder:

"... Hacı Süleyman Efendi iri yarı, gösterişli, gür ve erkek sesli, pervasız bir din adamıydı. Gördüğü herhangi bir haksızlığa karşı koymaktan zevk duyardı. Heyet işe başlayıp memleketin umumi vaziyetini görüşürken Müftü Efendi (Çine Müftüsü)"

"- Yalnız Yunanlılarla kalsak kolay, fakat müttefikleri de var ve kuvvetli"

Mütalâasını ileri sürmüştü... Hacı Süleyman Efendi samimi bir edâ, fakat şiddetli bir lisanla müftüye cevap verdi:

"- Hoca! Hoca! Ingiliz, Fransız kim olursa olsun memleketimizi kurtarmaya çalışacağız. Icap ederse hepimiz şerefimizle öleceğiz" diye bağırdı.

Bundan sonra heyet ciddi bir azimle milli vazifesine sarıldı. Ianeler toplandı. Gönüllü kaydedildi. Bunların ailelerine para yardımı yapıldı. Silahlandırılan yüz kişilik ilk kafile Menderes Köprüsüne, Yunanlıların karşısına sevk olundu".[10]

Aydın'ın merkezinde yine milli ordu fahri müftüsü olarak cephelerde hizmet yapan Aydın I. Dönem TBMM üyelerinden Esat Ileri ile Nazilli'de Müderris Hacı Süleyman Efendi'nin önemli hizmetleri olmuştur. I. Dönem için Izmir'den milletvekili de seçilen Hacı Süleyman Efendi, Demirci Mehmet Efe'nin Milli Mücadele lehinde hizmete katılmasında etkili olmuştur.[11]

Öte yandan Yunan işgali öncesinde Izmir'de düzenlenen mitingte de Izmir Müftüsü Rahmetullah Efendi, vatan sevgisinin imandan olduğunu, Izmir'in asırlardır ezan sesleri yükselen semalarında kulakları tırmalayan çan seslerine katlanmaktansa şerefle ölerek şehadet şerbetini içmenin daha iyi olacağını açıklayarak konuşmasını şu sözlerle bitiriyordu:

"Kardeşlerim... Ciğerlerinizde bir soluk nefes kaldıkça, damarlarınızda bir damla kan kaldıkça, anavatanımızı düşmanlara teslim etmeyeceğinize Kur'an-ı Kerim'e el basarak benimle birlikte yemin edin...".[12]

Rahmetullah Efendi, "...bu sakalım kanımla kızarabilir, ama bu alına Yunan alçağını sukûnetle selâmlamış olmanın karasını sürerek Huzur-u Ilâhiye çıkamam" diye haykırmıştır.[13]

Manisa'da da Manisa Müftüsü Âlim Efendi, Cemiyet-i Islâmiyye adıyla bir örgüt kurarak faaliyete geçmiştir. Izmir'in işgalinden sonra Müftü Âlim Efendi, Kırkağaç Müftüsü Hacı Rifat Efendi, Burhaniye Müftüsü Mehmet Muhip Efendi, Edremit Müftüsü Hafız Cemal Efendi, Tire Müftüsü Sunullah Efendi, Yunan işgalini din açısından değerlendiren bir fetva vermişlerdir. Bu fetvada, Yunan işgali ve zulmünün haksızlığı belirtildikten sonra, buna karşı fiilî mukavemetin yani cihad yapmanın farz olduğu açıklanıyordu.[14]

Rahmetullah ve Âlim Efendilerden başka Batı Anadolu'da; Balıkesir Müftüsü Hacı Ahmet Efendi, I.Dönem TBMM Üyelerinden Müderris Abdulgafur ve Hasan Basri (Çantay) Efendiler[15], Edremit Müftüsü Cemal Efendi, Biga Müftüsü Hamdi Efendi, Ivrindi'de Hafız Hamid Efendi, Fart Nahiyesinde Müderris Ibrahim Efendi, Balya Müftüsü Hüseyin Efendi, 1920 Nisan'da Anzavur'un adamlarınca şehit edilen Gönen Müftüsü Şevket Efendi, Bandırma Müftüsü Hakkı Efendi, Tire Müftüsü Sunullah Efendi, Uşak Müftüsü Ali Rıza Efendi, Uşak Sabık Müftüsü Ibrahim (Tahtakılıç) Bey[16], Eşme Müftüsü Nazif Efendi[17], Turgutlu Müftüsü Hasan Basri Efendi, Demirci Müftüsü Ismail Hakkı, Soma Sabık Müftüsü Osman Efendi, Bakırlı Hafız Hüseyin Efendi, Salihli Sabık Müftüsü Mehmet Lütfi Efendi, Manisa Müftüsü Âlim Efendi'nin görevden alınması üzerine yerine müftü olan Abdülhamit Efendi, Kırkağaç Müftüsü Hacı Rifat Efendi gibi isimler çalışmalarda bulunmuştur.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Prof.Dr. Bayram Kodaman, Amasya Protokolü, Belgelerle Türk Tarihi Dergisi (BTTD), Sayı: 16 (Haziran 1986), sayfa 20.

[2] Mete Tuncay, TC.'nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması (1923-1931), 2. baskı, Istanbul, 1989, sayfa 219.

[3] TBMM Zabıt Ceridesi, Devre 1, Içtima senesi 1, Içtima 2, 24 Nisan 1920, celse 1, cild 1, sayfa 10. (Meclis tutanakları) Tutanak için fotoğrafa bakınız.

Gönderdiği telgraf hakkında bakınız; Atatürk'ün Tamim Telgraf ve Beyannameleri, cild 1, Der. Nimet Arsan, Ankara 1963, sayfa 15-17.

[4] Ahmet Şükrü Efendi, TBMM'de I.dönem Aydın Milletvekili olarak da görev yapmıştır.

[5] Tarhan Toker, Kuva-yı Milliye ve Milli Mücadele'de Denizli, Denizli, 1983, sayfa 23.

[6] Orhan Vural, Istiklâl Savaşı'nda Müftülerin Hizmetleri, Sebilürreşad, cild 1, Sayı: 12, sayfa 185-187.

[7] Genelkurmay Başkanlığı Askeri Tarih, Stratejik Etüt Başkanlığı Arşivi (ATASE Arş.), Klasör (Kl) : 425, Dosya (D) : 2, Fihrist (Fh) : 31.

[8] Genelkurmay Başkanlığı Askeri Tarih, Stratejik Etüt Başkanlığı Arşivi (ATASE Arş.), Klasör (Kl) : 792, Dosya (D) : 85, Fihrist (Fh) : 67-2.

[9] Celal Bayar, Ben de Yazdım, cild 6, sayfa 1969.

[10] Celal Bayar, Ben de Yazdım, cild 6, sayfa 1959-1960.

[11] Ali Sarıkoyuncu, Yunan Megalo ideası ve Batı Anadolu'nun Düşman Işgalinden Kurtarılmasında Din Adamları, Diyanet Ilmi Dergi, cild 30, Sayı: 4, sayfa 45.

Ayrıca, Hacı Süleyman Efendi hakkında daha fazla bilgi için bkz., Sadi Borak, Hacı Süleyman Efendi, Istanbul, 1947.

[12] Ali Sarıkoyuncu, Milli Mücadele'de Afyon Müftüsü Hüseyin (Bayık) Efendi, 3.Afyonkarahisar Araştırmaları Sempozyumu, Afyon, 1994, sayfa 74.

[13] Ali Sarıkoyuncu, Yunan Megalo ideası ve Batı Anadolu'nun Düşman Işgalinden Kurtarılmasında Din Adamları, Diyanet Ilmi Dergi, cild 30, Sayı: 4, sayfa 45.

[14] Teoman Ergül, Kurtuluş Savaşında Manisa (1919-1922), Izmir, 1991, sayfa 25.

[15] Hasan Basri Hoca, halkı Milli Mücadele lehinde bilinçlendirmek için bir de gazete çıkarmıştır. "Ses" adını verdiği gazetesinde işgallere karşı konulması konusunda yazılar yazmıştır. Ayrıca bakınız; Doç. Dr. Mücteba Uğur, Hasan Basri Çantay, Ankara, 1994.

[16] 1908 yıllarında Uşak Müftülüğü görevini yürüten Ibrahim Tahtakılıç'ın, Milli Mücadele'deki hizmetleri için bakınız; Ilhan Tekeli-Selim Ilkin, Ege'de Sivil Direnişten Kurtuluş Savaşına Geçerken Uşak Heyet-i Merkeziyesi ve Ibrahim (Tahtakılıç) Bey, Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara, 1989, sayfa 365-381.

[17] Müftü Nazif Efendi, Muntazam ordu haline getirilinceye kadar Kuva-yı Milliye'de çalışmıştır. Eşme ve Çevresinde Kuva-yı Milliye'yi örgütlemiştir. Müftü Nazif Efendi hakkında konuyla ilgili malumat için bakınız; Celal Bayar, Ben de Yazdım, cild 8, sayfa 2460.

****

Atatürk'ün aldattığı din adamlarının Kurtuluş Savaşı'ndaki rolü 3

Hacı Rifat Efendi, Ayvalık cephesinde fiilen savaşa katılmış ve düşmana esir düşmüştür. Cephede düşmanla çarpışırken esir düşen bir diğer isim de, Manisa Müderrislerinden Hacı Hilmi Efendi'dir. Bu iki din adamı, Atina'da uzun süre esaret hayatı yaşamışlardır.[1] Bu arada Milli Mücadele lehindeki çalışmalarından dolayı Bilecik Müftüsü Mehmet Nuri Efendi de 1921 Nisan'ında Yunan askerlerince şehit edilmiştir.[2]

Adana, Maraş, Antep ve Urfa'da da halka mücadele fikrini aşılayanlar, yine din adamlarıdır. Bunlar Adana'da; Müftü Hüsnü, Müderris Abdullah Faik Çopuroğlu, Çamurzade Hafız Osman Efendi (Kozan Müftüsü), Abdülmecit Efendi (Bahçe Müftüsü), Yusuf Ziya Efendi (Osmaniye Müftüsü), Mehmet (Aldatmaz) Efendi (Karaisalı Müftüsü), Maraş'ta; Maraş Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti kurucularından Vezir Hoca diye tanınan Mehmet Alparslan, Hoca Hasan Rafet Seçkin ve Hoca Ali Sezai Kurtaran Hoca Efendiler, Antep'te; Müftü Rifat Efendi, Imam-Hatip Kazım, Mehmet, Abdülkadir ve Müezzin-Kayyım Ahmet Efendiler, Urfa'da; Müftü Hasan Hüsnü, Şeyh Saffet (Yetkin), Müftü Osman (Siverek Müftüsü) ve Müderris Âlim Asım Efendiler gibi din adamlarıdır.[3]

Onların önderliğinde emsalsiz bir savunma hareketi olan Maraş Müdafaası gibi müstesna bir kahramanlık örneği verilmiştir. Maraş halkının Ermeni çeteleriyle Fransız askerlerine karşı koymasında, "Türk ve Islâm hakimiyetinin bulunmadığı bir yerde Cuma namazı kılınmaz" fetvası etkili olmuştur. Özellikle Sütçü Imam'ın ilk kurşunu atması, bu yörede de Milli Mücadele kıvılcımının ateşlenmesi için kâfi gelmiştir.[4]

Konya'da; Milli Mücadele'yi fikirde, şuurda ve vicdanda yerleştiren binbir güçlük ve yokluk içinde istikrarlı bir yönetim kuran Müderris Ali Kemalî, Mehmet Vehbi, Müftü Ömer Vehbi ve Abdulhalim Çelebi gibi önde gelen şahsiyetlerdir. Ali Kemalî Efendi, Delibaş Mehmet'in adamlarınca şehit edilmiştir.[5]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Ali Sarıkoyuncu, "Milli Mücadele'de Afyon Müftüsü Hüseyin (Bayık) Efendi", 3.Afyonkarahisar Araştırmaları Sempozyumu, Afyon, 1994, sayfa 74.

[2] Belgelerle Türk Tarihi Dergisi (BTTD), Sayı : 36, Belge No: 12. Ayrıca bakınız; Şeyh Edebâli ve Milli Mücadele'de Bilecik Müftüsü Mehmet Nuri Efendi, Diyanet Ilmi Dergi, Cild 4, Sayı 3'ten Ayrı Basım.

[3] Bu din adamlarının Güney cephesindeki hizmetleri için bakınız; Hakkı Şenkon, "Maneviyatın Yurt Müdafaasındaki Rolü", Sebilürreşad, Cild 2, sayfa 367.ve diğerleri (vd.) ; Hulusi Yetkin, Gaziantep Tarihi ve Dâvâları, Gaziantep, 1968; Sahir Uzel, Gaziantep Savaşının Içyüzü, Kayseri, 1964; Bedri Alpay, "Istiklal Savaşının Sarıklı Kahramanları", Sebilürreşad, Cild 2, sayfa 336 vd; Adil Bağdatlıoğlu, Uzun Oluk, Istanbul,1942, sayfa 53 vd; Hulusi Yetkin, Gaziantep Savaşı Hatıralarından Derlemeler, Gaziantep, 1962, sayfa 20 vd.; Cemal Kutay, Kurtuluşun ve Cumhuriyetin Manevi Mimarları, sayfa 303-304.

[4] Yaşar Akbıyık, Milli Mücadele'de Güney Cephesi (Maraş), Kültür Bakanlığı Yayını, Ankara, 1990, sayfa 112 vd.

[5] Hasan Güzel, Konya'da Milli Mücadele'yi Destekleyen Din Adamları, Yüksek Lisans Tezi (Basılmamış), Ankara Üniversitesi Türk Inkılap Tarihi Enstitüsü (AÜTİTE), Ankara, 1988.

****

Atatürk'ün aldattığı din adamlarının Kurtuluş Savaşı'ndaki rolü 4 ve SON

Birinci Dünya Savaşı esnasında Van ve çevresini işgal eden Ruslara karşı silahlı mücadelede bulunan Bediüzzaman Said Nursi de Milli Mücadele'nin ilk günlerinde Istanbul'da bulunuyordu."Ben tehlikeli yerde mücadele etmek istiyorum. Siper arkasında mücahede hoşuma gitmiyor. Anadolu'dan ziyade burayı daha tehlikeli görüyorum"[1] diyen Said Nursi, Fevzi ve M. Kemal Paşaların ısrarlı davetleri üzerine Ankara'ya gitmiş, TBMM'nce kendisine resmen hoşâmedî (hoşgeldin) töreni ifa edilmiştir.[2] Ancak Kurtuluş Savaşı'ndan sonra gerçek yüzünü gösteren M. Kemal Atatürk bu ve benzer hocalara dünyayı zindan etmiştir.

Ayrıca

Antalya'da; Müftü Yusuf Talat, Müderris Rasih (Kaplan), Hacı Hatip Osman ve Çil Ahmet Efendiler,

Burdur'da; Müderris Hatipzade Mehmet ve Müftü Halil Efendiler,

Isparta'da; Müderris Hafız Ibrahim (Demiralay), Müftü Hüseyin Hüsnü, Şeyh Ali, Müderris Şerif, Eğridir Müftüsü Hüseyin Hüsnü, Yalvaç Müftüsü Hüseyin, Sütçüler'de Müderris Ismail, Uluborlu Müftüsü Tahir, Şarkîkaraağaç Müftüsü Ahmet (Bilgiç) Efendiler,

Afyon'da; Müftü Hüseyin (Bayık) Efendi, Müderris Ismail Şükrü, Mehmet Şükrü, Nebil, Gevikzade Hacı Hafız ve Müderris Bolvadinli Yunuszade Ahmet Vehbi Efendiler,

Kütahya'da; Müftü Fevzi, Müderris Ibrahim, Mazlumzade Hafız Hasan, Hacı Musazade Hafız Mehmet ve Müftü Mehmet Akif (Simav Müftüsü) Efendiler,

Bursa'da; Müftü Ahmet Hamdi, Şeyh Servet, Mustafa Fehmi (Karacabey Müftüsü), Ahmet Vasfi (Gemlik Müftüsü), Mehmet Niyazi (Mudanya Müftüsü), Müderris Hacı Yusuf, Ömer Kamil, Hacı Sadık, Şeyh Hacı Ahmet, Abdullah, Mehmet Kamil, Ali Rıza ve Mustafa Kamil Efendiler, Izmit'te: Halil Molla, Rıfat Hoca, Osman Nuri, Hafız Eşref, Kara Hafız Maksut, Imam-Hatip Mehmet Ali, Geyve'den Hafız Fuat Çelebi ve Hoca Bekir Efendiler,

Eskişehir'de; Müderris Veli, Abdullah Azmi, Müftü Salih ve Müftü Mehmet Ali Niyazi (Sivrihisar Müftüsü) Efendiler,

Uşak'ta; Müftü Ibrahim, Ali Rıza ve Nazif (Eşme Müftüsü) Efendiler,

Kırşehir'de; Müftü Halil, Müfit, Çelebi Cemaleddin, Niyazi Baba ve Hayrullah (Çiçekdağı Müftüsü) Efendiler,

Niğde'de; Müftü Mustafa Hilmi, Müderris Abidin Efendiler,

Aksaray'da; Müftü Ibrahim Efendi,

Nevşehir'de; Müftü Süleyman Efendi,

Çankırı'da; Müftü Ata ve Mehmet Tevfik Efendiler,

Çorum'da; Müftü Ali, Müderris Kazım ve Iskilip Müftüsü Ismail Hakkı Efendiler,

Yozgat'ta; Müftü Mehmet Hulusi, Kadı Halil Hilmi, Müderris Hasan ve Abdullah (Boğazlıyan Müftüsü) Efendiler,

Kayseri'de; Müftü Nuh, Remzi ve Müderris Mehmet Alim Efendiler,

Malatya'da; Müderris Tortumluzade Hacı Hafız Mustafa ve Mustafa Fevzi Efendiler,

Mersin (Içel)'de; Hocazade Emin, Kadı Ali Sabri, (Tarsus Kadısı) Müderris Naim, Ali Rıza, Mut Müftüsü Mustafa Kazım ve Silifke Müftüsü Ali Efendiler,

Kilis'te; Müderris Abdurrahman Lami Efendi,

Diyarbakır'da; Müftü Ibrahim ve Abdülhamit Efendiler,

Mardin'de; Müftü Hüseyin ve Müderris Hasan Tahsin Efendiler,

Siirt'te; Müftü Halil Hulki ve Salih, Müderris Hoca Ömer Efendiler,

Bitlis'te; Müftü Abdülmecit Efendi,

Hakkari'de; Müftü Ziyaeddin Efendi,

Van'da; Müftü Hasan, Müderris Abdülhakim ve Sıddık Efendiler,

Muş'ta; Müftü Hasan Kamil ve Müderris Ilyas Sami Efendiler,

Bingöl'de; Müderris Fikri Efendi,

Elazığ'da; Müftü Halil ve Mahmut Müderris Muhiddin ve Mustafa Şükrü Efendiler,

Ağrı'da; Müderris Ibrahim ve Abdülkadir Efendiler,

Kars'ta; Müftü Ali Rıza, Müderris Ahmet Nuri Efendiler,

Artvin'de; Müftü Ahmet Fevzi Efendi,

Erzurum'da; Kadı Hoca Raif, Müftü Sadık, Kadı Hurşit, Ispir Müftüsü Ahmet, Oltu Müftüsü Mehmet Sadık, Müderris Emin, Yakup ve Nusret (Alay Müftüsü) Efendiler ,

Erzincan'da; Müftü Osman Fevzi, Şeyh Fevzi ve Müftü Şevki (Iliç Müftüsü) Efendiler,

Sivas'ta; Müftü Abdulgafur, Kadı Hasbi ve Müderris Mustafa Taki Efendiler,

Gümüşhane'de; Müftü Mehmet Fevzi, Müderris Mustafa, Azmi ve Müftü Hasan (Şiran Müftüsü) Efendiler,

Bayburt'ta; Müftü Fahrettin Efendi,

Rize'de; Müftü Mehmet Hulusi, Müderris Ibrahim Şevki, Şeyh Ilyas ve Mataracızade Mehmet Şükrü Efendiler,

Trabzon'da; Müftü Mahmut Imadeddin, Ahmet Mahir, Mehmet Izzet (Akçaabat Müftüsü), Mehmet Kamil (Maçka Müftüsü), Müderris Ibrahim Cûdi ve Müderris Hatipzade Emin Efendi,

Giresun'da; Müftü Ali Fikri, Alizade Imam Hasan, Görele Müftüsü Şevki ve Tirebolu Müftüsü Ahmet

Necmeddin Efendiler,

Ordu'da; Müftü Ahmet Ilhami Efendi,

Samsun'da; Müftü Vekili Yusuf Bahri, Müderris Adil ve Ömerzade Hoca Hasan Efendiler,

Tokat'ta; Müftü Katipzade Hacı Mustafa Efendi, Hoca Fehmi Efendi, Tokat Müftü Yardımcısı Ömer ve Hafız Mehmet Efendiler,

Kastamonu'da; Müftü Salih, Müderris Şemsizade Ziyaeddin ve Inebolu Müftüsü Ahmet Hamdi Efendiler,

Sinop'ta; Müftü Salih ve Ibrahim Hilmi ve Boyabat Müftüsü Ahmet Şükrü Efendiler,

Bartın'da; Müftü Hacı Mehmet Rifat Efendi,

Zonguldak'ta; Müftü Ibrahim, Devrek Müftüsü ve Kadısı Abdullah Sabri ve Mehmet Tahir , Ereğli Müftüsü Mehmet, Müderris Nimet ve Safranbolu Müftüsü Said Efendiler,

Bolu'da; Müftü Hafız Ahmet Tayyar ve Müderris Mehmet Sıtkı Efendiler,

Amasya'da; Müftü Hacı Tevfik, Vaiz Abdurrahman Kamil, Gümüşhacıköy Müftüsü Ali Rıza, Müderris Hoca Bahaeddin ve Hacı Mustafa Tevfik Efendiler,

Trakya'da; Edirne Müftüsü Mestan ve Saray Müftüsü Ahmet, Keşan Müftüsü Raşit ve Şarköy Müftüsü Âsım Efendiler,

Istanbul'da; Şeyh Ata (Özbekler Dergahı Şeyhi) Efendi [3], Saadeddin Ceylan (Hatuniye Dergahı Şeyhi) Efendi, Vaiz Cemal Öğüt Efendi ve Müftü Mehmet Rifat, Müderris Hacı Atıf, Beynamlı Mustafa, Medreseler Müdürü Hoca Tahsin, Aslanhane Camii Imam-Hatibi Ahmet, Müderris Hacı Süleyman, Müderris Abidin, Müderris Abdullah Hilmi ve Hacı Bayram Şeyhi Şemseddin Efendiler; Milli Mücadele'nin önde gelen din adamlarıdır.[4]

***

NOT:

Fotoğrafta emeği olanlara teşekkür ederim. Evvelce bir sayfadan alıntılamıştım ancak tam olarak hangisiydi hatırlamıyorum. Yanılmıyorsam "Ehl-i Sünnet ve Tasavvuf Müdaafası" olacak.

****

KAYNAKLAR:

[1] Bediüzzaman Said Nursi-Tarihçe-i Hayatı, Eserleri, Meslek ve Meşrebi Ankara, 1958, sayfa 90.

[2] TBMM Zabıt Ceridesi, C.24, sayfa 457. (Meclis Tutanakları)

[3] Şeyh Ata Efendi'nin Anadolu'ya silah ve personel sevkinde önemli hizmetleri olmuştur. Ismet Inönü'den Halide Edip'e ve Mehmet Akif'e kadar çok kimse Şeyh Ata'nın Dergahından Anadolu'ya hareket etmişlerdir. Albay Hüsamettin Ertürk, işgal altındaki Istanbul'dan Anadolu'ya silah sevkiyatını idare eden vatanperverleri zikrederken şu din adamlarını da saymaktadır: Topkapı'da Kayyım Ahmet, Imam Necati, Kadıköy'de ilk milli teşkilatı kuran Şeyh Muhip Efendi ile oğlu Yusuf Efendi, Aksaray'da Imam Tevfik Efendi, Üsküdar'da Hafız Nuri ile Bektaşi Tarikatından Ali Nutki Baba, Sarıyer'de Hafız Mehmet Bey'dir. (Hüsamettin Ertürk, Iki Devrin Perde Arkası, Istanbul, 1957, sayfa 222-239)

[4] Hakimiyet-i Milliye Gazetesi, 5 Mayıs 1336; Kadir Mısıroğlu, Kurtuluş Savaşı'nda Sarıklı Mücahitler, Istanbul 1969, sayfa 109 ve diğer sayfalar.

Ayrıca bakınız;

Cemal Kutay, Kurtuluşun ve Cumhuriyetin Manevi Mimarları, sayfa 43 ve diğer sayfalar. Ali Sarıkoyuncu, Milli

Mücadele'de Zonguldak ve Havalisi, Kültür Bakanlığı Yayını, Ankara, 1993, sayfa 96-120; Ali Sarıkoyuncu "Milli Mücadele'de Amasya Müftüleri Hacı Tevfik ve Abdurrahman Kâmil Efendiler, Diyanet Ilmi Dergi, cild 31, sayı 2, sayfa 61-200.

****
****
****

Milli Mücadele'de sadece Yunanlılara karşı savaştık - 1 (5 Bölüm)

TÜRKİYE İLE RUSYA

Sovyet Rusya Yardımları:

Rusya'da iç savaşın Sovyetler lehine gelişme göstermesi üzerine, Çarlık yanlısı beyaz ordulara yardım amacıyla 1919 yılı başlarında Ingiltere, Fransa, Italya ve Yunanistan Kırım'a 850.000 kişilik kuvvet göndermişlerdi. Zor durumda kalan Sovyet yöneticileri, Milli Mücadeleyi ilgi ile izliyorlardı. Anadolu ve Trakya'da Müdafaai Hukuk derneklerinin kurulmasını ve halkın yabancı işgallere karşı silahlı Kuvayi Milliye birlikleri kurmasını, bir çeşit komünist ihtilali hazırlığı olarak değerlendiriyorlardı. Izvestia gazetesi, başlayan Türk ihtilalinin Sovyetlerin Ekim ihtilalinin bir benzeri ve devamı olacağını belirtiyordu.

Nihayet 16 Mart 1921 günü Moskova Andlaşması imzalanmıştır. Andlaşmadan sonra Sovyetlerden önemli miktarlarda para ve silah yardımı sağlanmaya başlanmıştır. Kurtuluş Savaşı süresince Sovyet Rusya'dan sağlanan para yardımı, 11 milyon altın Ruble ile 100.000 lira değerindeki külçe altındır. Sovyetler silah olarak da dört tümeni donatmaya yeterli 37.812 tüfek, 324 makineli tüfek, 66 top ve bunların cephanesini vermişlerdir.[1]

Bu zikrettiklerimiz yalnızca "dış" yardımlardır, iç yardımlara ve halktan alınan vergilere konumuzun hacmini aşacağı için değinmedik...

Ancak eldeki Osmanlı ve Rus altını ile Fransa'dan 1500 adet hafif makineli tüfek ve cephanesi satın alınarak ordunun en büyük eksikliği giderilmiştir. Ayrıca satın alınan 200 adet kamyonetle ordu ilk kez motorlu ulaşıma kavuşmuştur.

Italya'dan Rus altını karşılığında 20.000 adet tüfek, 20 adet uçak ve çeşitli malzemenin satın alındığını belirtmek gerekir.[2]

Bolşevik Rusya'nın Türkiye'ye karşı ilgisi, Büyük Millet Meclisinin kurulmasından çok önce başlamıştı. Batı

emperyalistlerine karşı kurtuluş mücadelesi yapan Türkiye, Rusya'yı nasıl tabiî müttefik saymış ise, Rusya da içinde bulunduğu şartlar sebebiyle Türkiye'yi tabiî müttefik saymak zorunluğunda idi. Bolşevik Rusya'nın durumu, az çok Türkiye'ye benziyordu. Rusya, çetin bir iç savaş içinde idi. İtilâf Devletleri, Bolşeviklere karşı savaşan Çarlık taraflısı Rus kuvvetlerini her bakımdan destekliyorlardı. Polonya ile yaptığı savaşta yenilgiye uğramıştı. Bolşevik Rusya'nın menfaatleri, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Türkiye ile dostluk kurmayı gerektiriyordu.

Şöyle ki: Rusya ve Türkiye aynı düşmanlarla mücadele ediyorlardı. Hiç değilse, mücadele kazanılıncaya kadar işbirliği yapılmalıydı, İngiltere; İstanbul'a, Anadolu'ya, Kafkaslara, İran'a ve Afganistan'a hakim duruma gelmekle Rusya'yı güneyden kuşatmış oluyordu. Üstelik İngiltere, İstanbul'un ve Boğazların kontrolünü elinde bulunduruyordu. Yunanistan'ı Anadolu'ya yerleştirerek, bu kanaldan Anadolu'nun kontrolünü de sağlamak istiyordu. Büyük Savaşın sonunda özgür Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan devletlerinin kurulmasına önayak olmuş ve böylece Rusya'yı hem Güney Kafkasya'dan, Bakü petrollerinden yoksun bırakmış, hem de bu stratejik bölgede Rusya'ya karşı bir baraj kurmuş bulunuyordu. Bu baraj veya "Cordon sanitaire", ancak Türk-Rus işbirliğiyle yıkılabilirdi. İstanbul, Boğazlar ve Anadolu'nun Türklerin elinde bulunması ve Rusya'ya dost bir Türkiye'nin yaşaması, Rusya'nın güvenliği bakımından son derece önemliydi. Nitekim, İkinci Dünya Harbinde bu gerçek bir kere daha anlaşılmıştır. Bütün bunların dışında, Rusya ideolojik durumu bakımından da Türkiye ile dostça ilgilenmekte idi. Yeni rejimi Rus toprakları üzerinde yerleştirme çabası ve III. Enternasyonalin kararları, Rusya'nın Türk kurtuluş hareketine seyirci kalmasını önlüyordu. Müslüman Türk halkına yapılacak yardım, müslüman doğu halklarının sempatisini sağlıyacak, Moskova'nın prestijini arttıracaktı. Komünist Enternasyonal'in icra komitesi, 1 Mayıs 1919 da yayınladığa bir bildiride, Türkiye'ye önemli bir yer ayırmış, "Türkiye'nin işçi, asker ve köylüleri"ne seslenerek, başladıkları İhtilâli başarıya ulaştırmalarını ve kendi "Kızıl Ordu"sunu ve "İşçi, asker ve köylü Sovyetleri"ni kurmalarını istemiştir.

Komünist Enternasyonal'in ve dolayısiyle Sovyet liderlerinin, Türkiye ile doktrin açısından ilgilenmesini tabiî karşılamak gerekir. Fakat, bu konuda, Sovyet liderleri arasında bir düşünce birliği olduğunu sanmıyoruz. Nitekim, Türkiye ile Rusya arasında temaslar başladıktan sonra bu münasebetin bir dostluk andlaşmasına ulaşması, bir çok kesintilere uğramak sureti ile, bir hayli uzun sürmüştür. Fakat, gerçek olan şudur ki, Türk Millî kurtuluş hareketinin kendilerinde bir müdahale ve zorlamayı gerektirmeksizin kendilerince bir sosyalist ihtilâle dönmesi Bolşevik Rusya'yı memnun edecekti.[3]

13 Eylül 1919 günü G. W. Çiçerin ve Neriman Nerimanof'un imzaları ile Türkiye İşçi ve Köylü'lerine hitaben yayınlanan bir bildiride, doktriner konulara hiç değinilmeksizin, İngiltere'nin İstanbul ve Boğazları ele geçirdiğinden, Türkiye, İran, Afganistan ve Kafkasları egemenliği altına almak üzere olduğundan söz edilmiş ve bu durum karşısında Türk anavatanının kurtarılmasının, ancak, Türk işçi ve köylüsünün çabasına kaldığı belirtildikten sonra "Rus işçiler ve Köylüler Hükümeti"nin Türkiye'ye kardeşlik elini uzatmaya hazır olduğu ifade edilmiştir."[4]

Rus resmî şahsiyetleri, Türkiye ile kurulacak dostluk için rejim konusunda bir tâviz istemedikleri halde, aksi kanaatte olanların düşüncelerine, Baku Kongresinde Mutişev adlı bir Kafkas delegesinin şu sözleri örnek teşkil eder: "M. Kemal'in hareketi bir millî kurtuluş hareketidir. Biz bunu destekliyoruz, çünkü emperyalizme karşı yaptığımız mücadele sona erer ermez, bu hareketin bir sosyal ihtilâle döneceğine inanıyoruz."[5]

Sovyet milletler komiserliğinin "Rusya'nın ve doğunun bütün müslümanlarına" seslenen bir bildirisinde de şöyle denilmektedir: "İstanbul, müslümanların elinde kalacaktır. Türkiye'nin taksimine ve Türkiye topraklarından bir Ermenistan kurulmasına dair olan andlaşma da yırtılmış ve yok edilmiştir."[6]

Ruslar henüz Erzurum Kongresi (23 Temmuz 1919) yapılmadan önce Anadolu'da belirmeye başlayan millî hareket ile ilgilenmişlerdi. Bu dönemde İstanbul ve Anadolu'daki millî şefler ile Rusların bazı temaslar yaptıklarını biliyoruz, İstanbul'daki temaslar, yukarıda da kısaca değindiğimiz gibi, eski İttihatçılarla olmuştu. Anadolu'da ise, biri Balıkesir'de bulunan Kâzım (Özalp) Beyle, diğeri de Havza'da bulunduğu sırada M. Kemal Paşa ile yapılmıştır. Kâzım (Özalp) Paşa bu teması bize şöyle anlattı: "Balıkesir'e bir Türk tercüman ile bir gün bir Rus geldi. Teklifi şu idi: Siz memleketinizi kurtarmak için Yunanlılara karşı savaşıyorsunuz. Bolşevik Rusya ile birlik olduğunuzu ilân ederseniz, istediğiniz kadar silâh ve para veririz. Ben, böyle bir şeyi ilân etmeyiz, fakat para ve silâh verirseniz alırız, dedim."[7]

M. Kemal Paşa'nın Havza'da bulunduğu günlerde (25 Mayıs 12 Haziran 1919) bir Rus Albayı (ünlü Rus Mareşali Budiyenny) Havza'ya gelerek M. Kemal Paşa ile görüşmüştür.[8] "Albay Budiyenny" ile M. Kemal Paşa arasında geçen konuşmalar, çok dolaylı olarak nakledildiğinden, üzerinde bir yorum yapma imkânı yoktur. Esasen önemli olan husus böyle bir görüşmenin yapılmış bulunmasıdır. Yoklama mahiyetinde olan bu ilk temaslardan sonra, ilk resmî temas Büyük Millet Meclisinin açılışından iki gün sonra (26 Nisan 1920) M. Kemal Paşa'nın Lenin'e gönderdiği, askerî ve siyasî bir ittifak yapılarak batı emperyalizmine karşı birlikte mücadele edilmesi teklifini taşıyan mektup ile başlar. Bu mektuba, 3 Haziran 1920'de Sovyet Dışişleri Bakanı

Çiçerin cevap vermiştir. M. Kemal Paşa'nın Lenin'e yazdığı mektuptan sonra Rusya'ya iki defa heyet gönderilmiş ve ikinci heyet ile birlikte (1920 Aralık ayı) Moskova büyükelçiliğine tâyin olunan Ali Fuat Paşa da Moskova'ya gitmiştir. Türk elçilik heyetinin 19 Şubat 1921'de Moskova'ya varması ile yarıda kalmış müzakereler yeniden başlıyarak, 16 Mart 1921 tarihli Moskova Andlaşması imzalanmıştır.[9]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Alptekin Müderrisoğlu, Kurtuluş Savaşının Malî Kaynakları, sayfa 49, 51.

[2] Alptekin Müderrisoğlu, Kurtuluş Savaşının Malî Kaynakları, sayfa 48.

[3] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 450.

[4] Prof. Dr. Fahir H. Armaoğlu, Siyasi Tarih - Ankara 1964, sayfa 630.

[5] Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Siyasî Tarih - Ankara 1964, sayfa 637.

[6] Kâzım Karabekir, İstiklâl Harbimiz, Türkiye Yayınevi, İstanbul 1960 sayfa 709. (Bu bildirinin tarihi belli değildir. Ancak, Kâzım Karabekir Paşa, 6 Mayıs 1919 tarihli bir telgrafında bu bildiriyi sonradan ele geçirdiğini yazdığına göre, bildirinin 1919 yılı Mart veya Nisan aylarında yayınlanmış olması gerekir.)

[7] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 454. Sabahattin Selek: "8.12.1959 günü yaptığımız görüşme notlarından." (Kâzım Paşanın Rus ile yaptığı görüşmenin tarihini kesin olarak öğrenemedik. Fakat 1919 yılı Haziran ayında yapılmış olması muhtemeldir).

[8] Samih Nafiz Tansu, İki Devrin Perde Arkası, (Albay Hüsamettin Ertürk'ün Hatıraları). Hilmi Kitabevi, İstanbul 1957.

[9] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 455.

****

Milli Mücadele'de sadece Yunanlılara karşı savaştık - 2

TÜRKİYE İLE İNGİLTERE

Ingilizler M. Kemal Atatürk ile yapmış oldukları gizli anlaşma gereği olsa gerek, Milli Mücadele lehine birçok hamle yapmışlardır. Bu hamlelerin M. Kemal'in asıl amacına nasıl hizmet ettiğini anlayabilmek için: "M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır" isimli konumuzu okumanızı tavsiye ediyorum. Ancak bu konumuzda da Kurtuluş Savaşı'nda Ingilizlere karşı savaşılmadığı ve ingilizlerin M. Kemal kuvvetlerinin kazanmasını istediklerini gösteren bazı bilgilere yer verelim. Yine de belirttiğim gibi, "M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır" isimli konumuz mutlaka okunmalıdır.

***

M. Kemal Hareketinin emperyalist devletlere karşı olmadığı, silahlı çatışmanın başladığı dönemde de sık sık dile getirilmişti. Ege'yi temsilen 23 Ağustos 1919'da Alaşehir'de toplanan kongre, oybirliğiyle aldığı bir kararla, İngiliz Generali Milne'ye çektiği telgrafta şunları bildiriyordu:

"İzmir İli ve Balıkesir bağımsız sancağı, Türk ve Müslümanların birlik olarak düzenli örgüte bağlı milli kuvvetleriyle savundukları nokta, sadece Yunanlıların haksız ve hilekâr saldırılarına ve bu işgal saldırılarında işledikleri cinayet ve kötülüklere engel olmaktan ibarettir. **İtilaf (İngiliz, Fransız vs.) devletlerine karşı çıkma

fikri, hiç kimsenin aklından geçmeyen boş bir düşüncedir.** Bundan dolayı, Büyük Kongre (Alaşehir), bütün düşünen insanlık tarafından haklılığının ve meşruluğunun onaylanacağı inancında bulunduğu Kuvayı Milliye eylemlerinden, **Müttefik birliklerine karşı saldırı anlamı çıkarılmasını, şu kesin gerçekler karşısında büyük bir insafsızlık sayar.** Kongre bundan dolayı derin üzüntüsünü sunar. Küçük Asya'da Müttefik Devletler Başkumandanı bulunmanız nedeniyle, daha çok kan dökülmesini önlemek amacıyla, **Yunan birliklerinin şimdiki yerlerinden daha ileri gitmemeleri için emir buyuracağınız konusundaki soylu açıklamanız, Kongre üyelerini derin bir minnet, şükran hissiyle duygulandırmıştır.** Pek soylu ve pek insancıl olan şu asil arzu, kuşkusuz ki, en büyük övgülere değer, yüksek ve soylu bir yaklaşımın ürünüdür. [1]

Telgrafta ayrıca;

"Eğer İzmir yöresinin işgalinde kesin bir politik zorunluluk görüldüğü takdirde... zalim ve gaddar Yunan askeri tarafından değil, insanlık ve uygarlıkla donanmış olan uygar **İtilaf devletleri (İtilaf Devletleri: İngiltere, Fransa vs.) askerleri tarafından gerçekleştirilmesi" ! isteniyordu. [2]

Aydın'da, Muğla yöresi Umumi Milli Kuvvetler Komutanı Demirci Mehmet Efe de; "**Gerçi çok terbiyeli** davrandıkları ve her türlü **yardımı yaptıklarından dolayı,** İtalyanlardan **sızlanacak bir şeyimiz yok ise de, eğer herhangi bir hükümet bizi kontrol edecekse, bu işin daha büyük ve daha aydın bir devlet tarafından yapılmasını yeğ tutardık"** diyor. [3]

M. Kemal Atatürk 17 Kasım 1918 tarihinde, İstanbul'da kendi parasıyla çıkardığı "Minber" gazetesinde yayımlanan söyleşisinde şöyle der:

"Bu harpte İngilizlerle Arıburnu, Anafarta ve Filistin cephelerinde karşı karşıya bir çok muharebeler verdim... **Kalbimde kin ve düşmanlık hissiyatı yer bulmamıştır.** İngilizlerin Osmanlı milletinin hürriyetine ve devletimizin bağımsızlığına riayette gösterecekleri hürmet ve insaniyet karşısında yalnız benim değil, bütün Osmanlı milletinin **İngilizlerden daha hayırhah (iyiliksever) bir dost olamayacağı** kanaatiyle etkilenmeleri pek tabiidir." [4]

Ertesi gün, 18.11.1918 günlü Vakit gazetesinde yayımlanan söyleşisinde yine bu doğrultuda konuşmuştur:

"Hükümetimizle mütareke imzalayan devletlerin ve bu devletler adına Mütareke Şartnamesi'ni yapan **Britanya hükümetinin Osmanlılara karşı olan iyi niyetlerinden şüphe etmek istemem**; eğer sözkonusu şartname hükümlerinin uygulanmasında yanlış anlamaya neden olacak yönler görülüyorsa, bunun sebebini derhal anlamak ve muhataplarımızla **anlaşmak** lazımdır." [5]

Zaten Emperyalizmin genel çıkarları ve emperyalistler arası çelişkiler, I. Emperyalist Savaş'ın bir Türk-Yunan savaşı biçiminde sürmesine neden oldu. Başlangıçta Yunanlılara destek vermelerine rağmen, İngiliz emperyalizminin çıkarları Sovyet tehdidinin söz konusu olduğu koşullarda, bu desteğin 1921'den itibaren çekilmesini gerektirdi. Artık bundan sonra İngiltere'nin temel siyaseti, Doğu'da Bolşevizmin yayılmasını durdurmaktı. İngiliz desteği kalktığı andan itibaren de Yunanlıların Anadolu'da barınma şansı yoktu. Bu nedenle Türk-Yunan savaşı abartıldığı kadar önemli bir savaş değildi. Zaten Milli Mücadele'nin seyri de İngilizlerin takındığı tavra göre biçimlenmiştir.[6]

İ. İnönü Cumhuriyetin ellinci yılı dolayısıyla verdiği bir demeçte;

"İstiklâl mücadelesinin başarısı da esasında İngilizlerin buna karar vermesi ve diğer müttefikleri de bunu kabule mecbur etmesiyle mümkün olmuştur" diyor.[7]

"Güçlü yönetimini merkeziyetçi temellere oturtmuş bir Türkiye, Avrupa kapitalizminin planlarını gerçekleştirme konusunda ihtiyaç olan her türlü savunma görevini üzerine getirecektir ."[8] Milli Mücadele'nin aynı zamanda İngiliz ve diğer İtilaf Devletleri'yle de bir savaş olduğu sonradan uydurulmuştur.

Yanında (Almanya gibi güçlü bir devlet başta olmak üzere) ittifak devletleri varken yenik düşen imparatorluğun bir başına bunların tamamıyla başa çıkması o günün koşullarında mümkün değildi. Dolayısıyla "yedi düvelle savaş" bir efsanedir. Zaten emperyalistler Anadolu'ya yerleşmek niyetiyle girmediler ve savaşmadan da çekildiler. Çekilirken de Fransızlar Türklere, Yunanlılara karşı kullanacakları silahlar sattılar. "Bazı Fransız subaylarının kurtuluş ordusu saflarında savaştığı rivayet edilir."[9] İtalyanlar da kendi bölgelerindeki silah depolarını açarak, Kuvayı Milliye'ye yardım ediyorlardı.

İngilizlerin asıl amacı Anadolu topraklarının bir bölümünü ele geçirmek değil, Doğu sömürgelerinin güvenliğini sağlamaktı.[10]

İstiklâl Harbinde yalnız Yunanlılarla değil, bunların gerisinde asıl İngiltere ile harb ettiğimiz yolunda ötedenberi söylenip gelen sözler gereğinden fazla ciddiye alınmamalıdır.[11]

Nitekim Yakın tarihimizde değerli araştırmalar yapan Prof. Jaeschke, 1937'den sonra yayınlanan İngiliz ve Amerikan kaynaklarını da tetkik ederek yazdığı son etüdünde bize kanaatimizi doğrulayan yeni bilgiler vermektedir.

Profesör Jaeschke şöyle diyor: "Birinci Dünya Harbinde, İngiltere, Anadolu'nun paylaşılmasına katılmamıştır. Fakat, Allenby'nin göz kamaştırıcı başarıları, İngiltere'yi kendi başına, Osmanlı devletiyle mütareke yapmaya ve uygulanmasını üzerine almaya ve herşeyden önce İngiliz menfaatlerinin uğrayacağı zararlar düşünülmeden, sözde esaret altındaki azınlıkların kurtarılmasını eline almaya sürüklemiştir. Fakat, Kars ve İzmir olayları, Rumların ve Ermenilerin İngiliz ordusunun itibarını yükseltecek insanlar olmadıklarını göstermişti. Ermeni dostu sıfatiyle Türkiye'ye gelen Amerikalılar, hattâ İngilizler, Türk dostu olarak dönmüşlerdi. Kan dökülmelini enlemeye çalışan İngiliz Yüksek Komiserleri ve yardımcıları, kısa zamanda, Yunanlı müttefikin haklı olduğundan şüphelenmeye başlamışlardı. Atina'daki İngiliz elçisi bir raporunda 'Yunanlıların şahsiyeti çekici değildir. Türk karakteri ise, İngiliz duygularına daha yakındır' diyordu. (...) tanınmış İngilizlerin kurdukları Osmanlı Cemiyeti, Lloyd George'a yazdığı bir mektupta yalnız İngiltere ve Hindistan menfaati adına değil, dünya barışı için de, Türkiye'nin Trakya, Anadolu ve başkenti İstanbul'dan mahrum edilmiyeceği yolundaki sözüne bağlı kalmasını istiyordu (12 Şubat 1920).

Lloyd George, İngiltere'de, Türkler lehine uyanan sempati duygularını üzüntüyle karşılarken, İzmir çıkarmasını tasvip etmeyen İngiliz Genel Kurmay Başkanı Sir Henry Wilson, eski Türk dostluğuna dönülmesini hararetle arzu ediyordu. Bu zat, 1920 sonlarına doğru, İngiliz politikası, M. Kemal ile dost olmaktır, diyordu. 1921 sonlarında Churchill de, M. Kemal ile anlaşmaya yanaşmıştı. İstanbul'daki İngiliz kuvvetleri kumandanlığına yeni tâyin olunan Sir Charles Harrington'a 14 Aralık 1921de yazdığı bir mektupta, Genel Kurmay Başkanı Wilson: 'Yapacağımız en doğru hareket İstanbul'dan çıkıp gitmek ve Türklerle dost olmaktır' diyordu".[12]

Lloyd George'a rağmen, İngiliz menfaatleri uğruna gerçeği söylemekten ve yazmaktan çekinmeyen askerler ve politikacılar azımsanacak gibi değildi. Venizelos ve Lloyd George, birbirlerini karşılıklı etkiliyerek kendilerini büyük bir ihtirasa kaptırırlarken, soğukkanlı düşünenler, Türklerin kazanmasını temenni ediyor, ellerinden geleni yapıyorlardı. Henüz İzmir'in Yunanistan'a verilmesi kararlaştırılmadan böyle bir ihtimalin belirmesi üzerine, İngiliz Dışişleri Bakanlığındaki iki uyanık memur ile ünlü tarih profesörü Toynbee bu konuda bir rapor hazırlıyarak hükümeti muhtemel bir hataya karşı uyarmışlardı. Bu raporda İzmir yerine Doğu Trakya'nın Yunanistan'a verilmesi tavsiye ediliyordu. Gerekçe olarak da, Yunanistan'ın kendi başına Anadolu'da barınamıyacağı ve başarısızlığa uğrayacağı, Yunanistan'da da Venizelos'un iktidardan düşeceği, halbuki Yunanlıların doğu Trakya'da kendi güçleri ile tutunabilecekleri gösterilmişti.[13]

Gerçekleri sonradan farkedenlerin başka bir örneğini de eski dışişleri bakanı Balfour'un şahsında görmekteyiz. Amerika'nın Berlin sefiri Gerard, Balfour'a çektiği 15 Şubat 1921 tarihli telgrafta, Balfour dışişleri bakanı iken Ermeniler hakkındaki vaadini hatırlatarak "Büyük Britanya'nın Ermeni meselesi hakkındaki Amerika kamu oyunu göz önünde bulundurmasını şiddetle istiyoruz ve Türkiye meselesinin, andlaşmanın Amerika Senatosunda tasdikinden sonra tetkik ve mütalâasının mümkün olup olmıyacağını soruyoruz" diyordu. Balfour'un görüşü değişmişti. Yeni gelişmeler karşısında artık başka türlü düşünüyordu. Bu telgrafa verdiği cevapta kısaca şöyle demekte idi:

"insani prensiplere dayananlar hariç olmak üzere Büyük Britanya'nın Ermenistan'da hiçbir menfaati yoktur. Büyük Britanya'nın elinde olmıyan olaylar bu fikrin gerçekleştirilmesini önlemiş ve Türkiye ile barışı geciktirerek kötü sonuçlara sebep olmuştur. Ermenistan'a kuruluş devresinde yardım edecek olan devletin asker kuvveti kullanmaya da mecbur olacağından korkarım. Büyük Britanya şimdiye kadar yaptığı taahhütlerin sorumluluğu altında kalmamak için büyük güçlüklerle karşılaşmış bulunmaktadır. Bunlara bir de Ermenistan'ı ilâve edemez."[14]

Balfour, uzun cevabında milletlerin mukadderatlarını bizzat tâyin etmeleri prensibine müracaat edildiği takdirde bile, Büyük Ermeni Devletinin kurulmak istendiği bölgede halkın çoğunluğunun islâm olduğuna ve oyların Ermeniler aleyhine çıkacağına ayrıca işaret etmiştir. Yine 1921 yılında Lord Curzon, İngiltere'nin Atina sefiri Lord Granville vasıtası ile Gunaris'e, Yunanistan'ın, tam bir tarafsızlık politikası takibine karar vermiş olan İngiltere'ye artık güvenmemesi gerektiğini bildirmiştir.[15]

İngiliz Yüksek Komiserliğine ve İstanbul'daki İngiliz Ordusu Başkumandanlığına hâkim olan bu görüş, yani İstanbul'da kuvvetli bulunmak ve mili harekete gözdağı vermek hevesi, 16 Mart 1920 günü İstanbul'un fiilen işgalini hazırlamıştır. Millî Mücadele boyunca İstanbul'da büyük ölçüde bir yeraltı faaliyeti devam etmiştir. Anadolu'ya sayısız silâh ve cephane kaçırılmış, yüzlerce sivil ve askerî şahıs hemen hemen büyük güçlüğe

uğramadan Anadolu'ya geçebilmiştir. İngiliz yüzbaşısı Armstrong'un acı yakınmalarına rağmen, eğer İstanbul'daki İngiliz makamları kesin olarak isteselerdi, yeraltı faaliyetini tamamen değilse bile büyük ölçüde önliyebilirlerdi. (...)

Sonra İngilizler, hilâfetten kurtulmak istiyorlardı. M. Kemal Paşa ile bu konuda anlaşabilirlerdi. Fakat, bütün bunları gözden kaçıran İngilizler, İstanbul'u işgal edip Osmanlı Meclisini dağıtmakla, M. Kemal Paşa'ya ikinci büyük bir koz vermiş oluyorlardı. (Birinci büyük koz yunanlıları İzmir'e çıkarmaktı) M. Kemal Paşa, asıl yapmak istediğini, İngilizlerin sayesinde artık bundan sonra yapmak imkânını bulacaktı. Burada, Türk kurtuluş hareketine yardım etmek istiyen meçhul bir kuvvetin İstanbul'daki İngiliz sorumlu kişilerini ve bunlar kanalı ile İngiliz hükümetini yanıltmış ve teşvik etmiş olmak ihtimali bile akla geliyor. Herhalde bu noktanın aydınlanmaya muhtaç tarafları olsa gerek.[16]

Türk kurtuluş hareketine yardım etmek isteyen bu meçhul kuvvetin kim olduğunu öğrenmek için okumaya devam edelim...

14 Kasım 1918 günü, bir gün önce İstanbul'a gelip Pera Palas'ta ikamete başlamış olan M. Kemal Paşa, İngilizlerin Daily Mail Gazetesi'nin muhabiri G. Ward Price'ı aracı yaparak General Harrington'la görüşmek ister. Price, Pera Palas'ta yaptığı görüşmeyi hatıralarında şöyle aktarıyor: "M. Kemal, yapmak istediği bir teklif için Britanya resmi makamlarıyla nasıl temas edeceğini" bildirmemi rica etti.

"Bu harpte yanlış cephede savaştık, dedi, eski dostumuz Britanyalılarla asla kavga etmek istemezdik... Biliyoruz, partiyi kaybettik... Anadolu'nun Müttefik Devletler tarafından işgal edileceğini tamamen biliyordum... Bu topraklar üzerindeki bir Britanya idaresinden o kadar hoşnutsuzluk gösterilmemesi gerektir."

Anadolu'da **İngiliz idaresinden o kadar da rahatsızlık duyulmaması** gerektiğini söyledikten sonra M. Kemal Atatürk, bu topraklar üzerindeki **İngiliz idaresinde bir vali olarak çalışmaya hazır** olduğunu gazeteci aracılığıyla işgalci yetkililere şöyle iletecektir:

Eğer İngilizler Anadolu için sorumluluk kabul edecek olurlarsa Britanya idaresinde bulunan tecrübeli **Türk valileri** ile işbirliği halinde çalışmak ihtiyacını duyacaklardır. Böyle bir selahiyet dâhilinde **hizmetlerimi arzedebileceğim** münasip bir yerin mevcut olup olmayacağını bilmek isterim..."[17]

Zaten daha evvel M. Kemal Atatürk'ün 11-13 Ekim 1918'de Halep'ten Vahidüddin'e çektiği "çok gizli" telgrafta:

"Derhal İngilizlerle ayrı **barış yapmak** üzere kendisinin de katılacağı yeni bir Bakanlar Kurulu oluşturulmasını önermesi" yukarıdaki bilgileri doğrulamaktadır.

M. Kemal'in bu ilginç teklifine bakalım...

Şöyle diyordu padişahın yaveri Naci (Eldeniz) Bey adına gönderdiği telgrafta:

"Müttefiklerle olmadığı takdirde (İngilizlerle) ayrı olarak ve **mutlaka barışı sağlamak lazımdır** ve bunun için kaybedilecek bir an bile kalmamıştır."

Orijinali: "Müttefiken olmadığı takdirde (İngilizlerle) münferiden behemahal sulhü takarrur ettirmek lazımdır ve bunun için fevt olunacak bir an dahi kalmamıştır."[18]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, Tekin Yay. İstanbul 1977, sayfa 21.

[2] Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, Tekin Yay. İstanbul 1977, sayfa 22.

[3] Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, Tekin Yay. İstanbul 1977, sayfa 24.

[4] Atatürk'ün Bütün Eserleri, Kaynak Yay., cild 2, sayfa 291.

[5] Atatürk'ün Bütün Eserleri, Kaynak Yay., cild 2, sayfa 292.

[6] Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., İstanbul, 1991, sayfa 33.

[7] Milliyet Gazetesi, 29 Ekim 1973.

[9] Çağlar Keyder, Türkiye'de Devlet ve Sınıflar, İletişim Yay., İstanbul, 1989, sayfa 63.

[10] Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., İstanbul, 1991, sayfa 33.

[11] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 459.

[12] Prof. Jaeschke'nin bu etüdünün tercümesi için bakınız; Tevfik Bıyıklıoğlu, Atatürk Anadolu'da - Türkiye îş Bankası Yayını, Ankara 1959, sayfa 2-24.

[13] Hikmet Bayur, Atatürk - Hayatı ve Eseri, - Ankara 1963 sayfa 328.

[14] Esat Tiras, Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi. - Ankara 1950, sayfa 709-710.

[15] Albay Bujac, 1918-1922 Yunan Ordusunun Seferleri, Genel Kurmay yayını, çeviri: Kurmay Yarbay: İbrahim Kemal, 1939, sayfa 217.

[16] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 466, 467.

[17] Price'ın Extra-Special Correspondent (Çok Özel Yazışmalar) adlı kitabından (1957, sayfa 104) aktaran Gotthard Jaeschke, Kurtuluş Savaşı ile İlgili İngiliz Belgeleri, Çeviren: Cemal Köprülü, Ankara 1991, Türk Tarih Kurumu Yayınları, sayfa 98.

[18] Atatürk'ün Bütün Eserleri, cilt 2, İstanbul 2003, Kaynak Yayınları, sayfa 232.

****

Milli Mücadele'de sadece Yunanlılara karşı savaştık - 3

TÜRKİYE İLE FRANSA

Türkiye'nin Fransa ile olan ilişkileri, Türk-İngiliz ilişkilerine benzememektedir. Bu değişikliğin ilk anda göze çarpan iki özelliği vardır: Millî Mücadele boyunca Türkler ile İngilizler arasında silâhlı bir çatışma olmadığı halde (Ali Fuat Paşanın Eskişehir üzerine yaptığı harekette bile silâhlı çatışma olmamıştır) Fransızlarla Adana, Urfa, Antep ve Maraş bölgesinde 1920 yılı sonralarından 1921 yılı ortalarına kadar çetin bir savaş devam etmiştir. (Halk savaşıyor) Buna karşılık, Ankara Hükümetini resmen ilk tanıyan Batı devleti Fransa olmuş ve 20 Ekim 1921 tarihinde Ankara'da yapılan Türk-Fransız Anlaşması ile Fransızlara karşı savaş son bulmuştur.[1]

Harbin başlangıcında, Fransız - İngiliz menfaat çatışması açıkça belli idi. Topraklarının önemli bir kısmı Almanlar tarafından işgal olunan Fransa, her şeyden önce anavatanı kurtarmak kaygusunda idi. Bu sebeple bütün kuvvetlerini Alman ordusuna karşı kullandığından, ileride kendisine az pay düşer korkusiyle Türkiye aleyhinde önemli askerî harekât yapılmasını istemiyor ve Osmanlı topraklarının bölüşülmesine ait görüşmeleri geciktirmeğe çalışıyordu.[2]

İşte, istiklâl Harbinde Türk-Fransız münasebetlerinin oluşumunu etkileyen, bu çatışmadır. Harbin sonunda, Fransa'nın en önemli meselesi Almanya barışı idi. Almanya'ya bir daha belini doğrultamıyacak ağır şartların yükletilmesine çalışılıyordu. İngiltere'yi buna razı etmek için de Clemanceau'nun yürüttüğü Fransız politikası, Lloyd George'un dümen suyuna girmişti. Osmanlı imparatorluğundan kopan Arap memleketlerinden daha az pay almaya ses çıkarmayışı, Yunanistan'ın Türkiye aleyhinde büyüyüp kuvvetlenmesine göz yumuşu, hep bu yüzdendi. Halbuki, gerçekte Fransa'nın Orta Doğu'daki menfaatleri, Türkiye'nin yaşamasında idi. Batı Anadolu'nun verimli topraklarını da eline geçirecek, Yunanistan'ın Doğu Akdeniz bölgesinde bir kuvvet haline gelmesi, ancak İngiltere'nin işine yarayacaktı. (...)

Fransız, Alman barışı uğrunda yaptığı bunca fedakârlığa rağmen istediğini elde edemedi. Çünkü, İngiliz siyasetinin değişmez özelliklerinden biri de, harp gayelerine ulaştıktan sonra yenilenlerin safına geçip onları tutmaktır. Böylece, bir denge kurmuş ve kazançlarını korumanın çaresini bulmuş olur. Alman donanması imha edildiğinden, artık İngiltere için bir tehlike değildir. Diğer yandan, Almanya'nın parçalanması ve güçsüz bir hale getirilmesi, kara Avrupasında Fransız hâkimiyetini sağlıyacaktır. İngiltere, buna da göz yumamazdı. En azından, yeni bir Alsas Loren meselesi yaratılmamalı idi. Son olarak, harpten önce Almanya, İngiltere için iyi bir pazardı. Harp sonu güçlükleri ve işsizlerin artışı sebebiyle İngiltere, Alman pazarına şimdi daha çok muhtaçtı. Fransa, özetlediğimiz bu durumdan dolayı, İngiltere'den, kopmuştu. Güney Anadolu'da Türklerle yapmakta olduğu savaş, Fransa'ya bir şey kazandırmadıktan başka, İngiltere'nin işine yarıyordu. Üstelik, ayaklanmış olan Arap milliyetçilerini bastırarak Suriye Mandasını elde tutabilmek için önemli kuvvetlere ihtiyacı varken, Türk cephesinde fena halde hırpalanıp ağır kayıplara uğramanın bir anlamı yoktu; ve sömürgelerinde, islâm âleminde prestijini kaybetmek tehlikesi günden güne büyüyordu.[3]

Fransa, yavaş yavaş ayılıyordu. Nitekim, Venizelos'un 1920 Şubatında Atina'ya yazdığı telgraflarda Fransa'nın tutumundan şikâyet eden cümlelere rastlamaktayız. Bunlardan birinde, Venizelos, Fransız Başbakanını yola getirilemiyecek bir hâlde bulduğunu belirtiyordu. Durumu daha iyi aydınlatmak için, Paris'teki Yunan elçisinin Venizelos'a yazdığı 25 Mart 1920 tarihli telgrafını buraya alıyoruz:

"Öğleden sonra Millran tarafından kabul edildim, İstanbul'daki müttefikler yüksek komiserleri tarafından gönderilen raporlardan sonra alınan kararları gözden geçirmeyi Mösyö Millran kabul etmiştir, İngiliz, Fransız, İtalyan yüksek komiserleri, Anadolu'ya İngiliz ve Fransız'lardan oluşan bir kuvvet gönderilmeden ve yeni bir harp yapılmadan Türkiye'ye barış şartlarını kabul ettirmenin imkânsızlığından söz ediyorlar, İngiliz ve Fransız yüksek komiserleri bu inançlarında kararlıdırlar. İki komiser, Türklerin önemli kuvvetleri bulunduğuna inanıyorlar. Bu kuvvetler, Millran ile konuştuğum zaman iddia ettiğim gibi 65 bin kişiden ibaret değildirler. Yüksek komiserler, Türklerin katliâm yapacaklarına ve eğer 100 bin kişilik bir kuvvet gönderilmezse Fransa menfaatlerinin tehlikeye düşeceğine inanmaktadırlar. Yunanistan ile olan dostluğu için Fransa menfaatlerinin tehlikeye düşürülmesine kadar gidemiyeceğini Mösyö Millran bana söyledi."[4]

Clemanceau, çoktan Başbakanlıktan ayrılmıştı. Millran'dan sonra, Leygues'in Başbakanlığı pek kısa sürdü ve 16 Ocak 1921 de Briand Başbakan oldu. Barışseverliğiyle ün yapmış olan Briand, Fransız politikasına hemen yeni bir yön verdi.

Sevres Andlaşmasının hafifletilmesi için zorlamaya başladı. İtalya da Fransa'yı desteklediğinden Londra Konferansı hazırlandı. Briand, bu konferansta Türkiye'yi açıkça destekliyecek ve Bekir Sami Bey ile bir de anlaşma imzalıyacaktı. Fransız politikasının yön değiştirerek Türkiye lehine kaymasını tarafsız bir gözlemci şöyle anlatır:

"Gerçekten Fransızlar doğudaki İngiliz rolünü, Ren bölgesi işinde İngilizlerin yardımlarını görmek için kabul etmişlerdi. Fakat şimdi anlıyorlardı ki, Arabistan'ın paylaşılmasında zararlı çıktıkları gibi padişah hükümetinin İngiliz nüfuzunu kurması yüzünden İstanbul'daki mevkilerini de elden bırakmışlardı. Ayrıca Yunanistan'ın ikinci Wilhelm'in kayınbiraderi Kral Konstantin'i geri çağırmış olması fena halde keyiflerini kaçırmıştı. Bütün bunlardan başka da Anadolu'da kendilerine verilen toprakların ordu kuvveti ile elde edilemiyeceğine kanaat getiren İtalyanlar, Anadolu'daki kıtalarını geri çekmişlerdi. İşte, Kilikya'da ortaya çıkan tehlikeli durumun Fransa'nın doğudaki prestijini zedelemeden önce, sonuç bakımından İngilizlerin hatırı için girişilmiş bir maceraya son vermek fikri, Fransa'da bu suretle doğmuştur."[5]

Türk - Fransız münasebetlerini, Piyer Loti ve Klod Farer gibi ünlü Fransız yazarlarının Türkiye lehindeki yazıları da büyük ölçüde etkilemiştir. Türkiye Büyük Millet Meclisi, zaman zaman bu yazarlara teşekkürlerini iletmiş ve Fransız basını Ankara'ya muhabirler göndererek Türk-Fransız yakınlaşmasına faydalı olmuştur. Ankara Anlaşmasından sonra, Fransa, Türkiye'nin harbi kazanmasını büyük bir samimiyetle istemekte idi. Her ne kadar hâlâ İngiltere ile bir ittifak cephesinde beraber bulunuyor ise de, Fransa'nın menfaati, şüphesiz Türkiye'nin kazanmasında idi. 1922 Mart ayında Yusuf Kemal (Tengirşek) Bey, Batının mütareke tekliflerini anlamak üzere Londra'ya gidişinde ve dönüşünde Paris'ten geçmiş ve Fransa'nın Türkiye'yi samimiyetle desteklediğine şahit olmuştur.

Yusuf Kemal (Tengirşek) Bey, Fransa'da yaptığı temasları bize şöyle anlattı:

"Paris'te Briand'ı köyünde ziyaret ettim. Beni öğle yemeğine alıkoydu. Ona Londra'ya gitmekte olduğumu söyleyerek İngiliz bakanları ile konuşurken nasıl bir tavır takınmam gerektiğini sordum.

- 'Doğuda artık tek kuvvet olarak siz kaldınız' cevabını verdi.

'İngiliz bakanları da acaba bunun farkında mıdırlar' diye sordum.

- 'Onlar bunu benden daha iyi bilirler' şeklinde cevap verdi."

"Londra Konferansından dönüşte Poincare (Bu tarihte, Fransa Başbakanı Poincare idi) beni kabul etti. Aramızda şu konuşma geçti:

- 'Alelacele gidişinizin sebebi nedir?'

Fazla kalmakta bir fayda görmüyoruz.

- 'Mütâreke şartlarını mı beğenmediniz?'

Evet.

- Fakat unutuyorsunuz ki, vatanınız düşman işgali altındadır.'

Evet biliyorum, fakat çıkacaklardır.

- 'Ne zaman?'

Onu ben bilmem, Genel Kurmay bilir. Vatanımdan tek düşman askeri kalmamalıdır. Mütâreke o vakit olur. Bugün elimizdeki şartları Büyük Millet Meclisi kabul etmez. M. Kemal Paşa kabul etmek şöyle dursun, istekli görünce, Meclis onu Meclisin kapısı önünde asar.

- 'Meclise hürmetlerimi söyleyin. Mütâreke şartlarını da kabul etmeyin. Fransız hudutlarından çıkıncaya kadar bütün seyahat kolaylıklarınızın sağlanması için gerekli emri vereceğim.' "[6]

Başka bir örnek vermek gerekirse Milli Mücadele'nin "lider kadrosu"ndan olan Kara Vasıf Bey, 27 Kasım 1919 Heyet-i Temsiliye toplantısında, Fransız elçiliği yetkilileriyle görüşmesini özetlerken şunları söylemektedir:

"Görüştüklerim Karargaha mensup Fransızlarla... Sefarete mensup olanlar dedi ki, 'siz ne istiyorsanız neşrettiririm, yalnız memleketimin menfaatine mani olmasın.' Asil bir hanedana mensup imiş. Kendisi asker.

Açıkça fikrini sordum.

- 'Dedi ki, bu gün iki cereyan var: Biri Bolşevizm, diğeri Islamizmdir. İkisi de en ziyade İngilizlere müteveccihtir, bize değil, ilerde bize de. Bolşevizmi bırakabiliriz. Fakat Islamizmi bırakamayız. Cezayir, Tunus ilerde oraya da sirayet edebilir. Bizi maddi olarak temin ediniz ki, Pan Islamizmi, Pan Turanizmi gütmüyorsunuz.'

Dedim ki, biz sizin gördükleriniz gibi iki şey görebiliyoruz. Bunlardan biri islamcılıktır, diğeri asrileşmek. Kendi kendimizi idare edecek bir halde yaşamak. Bunu da Avrupa'dan alacağız. **İslam cereyanları bize iyi değildir. Medeni değildir.** Aynı zamanda istila altındadır. Serbest değildirler dedim... Buna inanmadı. Aynı zamanda inanmış göründü. O aynı zamanda Kürt meselesini intihabata karışmayan Hürriyet ve İtilafı ve Süleymaniye'yi söyledi. Ben de o İngilizlere karşı Şeyh Mahmud'un hareketidir dedim... Bu, grup halinde bir kabile. Biz istiklâl istiyoruz diyen yoktur... Sizde de sosyalistler böyle istiyor denirse, milletin hepsi tabii böyle değildir dedim."[7]

Unutmamak gerekir ki, Fransızlar, işgal ettikleri yerlerden çekilirken **10.089 adet tüfek, 1505 sandık cephane ve 10 adet uçağı hediye** adı altında Türk ordusuna bırakmışlardır.[8]

Mayıs 1922'de "Helle" isimli bir Yunan Kurvazörünün hücumunu da, Kilikya yakasında **bir Fransız harp gemisi** püskürtmüştür.[9]

Zaten evvelce Fransız sempatizanlarının koruyucu rolünü oynayan Osmanlı Harbiye Nazırlığındaki Fransız irtibat subayı Albay Mougin, kendi hükümetine, Türk toprak bütünlüğünü bir Fransız güdümü altında korumayı öneriyordu.[10]

Ancak Saray'ın böyle bir teklifi kabul etmeyeceği de sır değildi. Nitekim Sultan Vahdettin'e (radıyallahu anh) teklifi iletmesi için dönemin başyaveri Naci Bey'e yapılan bu öneri, bizzat Naci Bey tarafından reddedilmiştir.

Mougin'in bu gayretleri yanında, esasta Fransızların Türk milliyetçileriyle (M. Kemal Atatürk ve arkadaşlarıyla) ulusal akımın başlangıcından beri, bir anlaşmaya varmak istedikleri gözden kaçmıyordu.[11]

Öte yandan Osmanlı ve Rus altını ile Fransa'dan **1500 adet** hafif makineli tüfek ve cephanesi satın alınarak ordunun en büyük eksikliği giderilmiştir. Ayrıca satın alınan **200 adet** kamyonetle ordu ilk kez motorlu ulaşıma kavuşmuştur.[12]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 470.

[2] Yusuf Hikmet Bayur, Yeni Türkiye Devletinin Haricî Siyaseti, İstanbul 1934, sayfa 10.

[3] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 471, 472.

[4] Yusuf Hikmet Bayur, Yeni Türkiye Devletinin Haricî Siyaseti, İstanbul 1934, sayfa 48.

[5] Norbert Von Bischoff, Ankara (Türkiye'deki Yeni Oluşun Bir İzahı). Çeviri: Burhan Belge, Ulus Gazetesi Tercümeler Kütüphanesi: 9, Ankara 1936, sayfa 146.

[6] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 474. (Sabahattin Selek: "Yusuf Kemal Tengirşek ile 19.12.1959 günü yaptığımız görüşmenin notlarından.")

[7] Uluğ İğdemir, Heyet-i Temsiliye Tutanakları, Türk Tarih Kurumu Yayını, Ankara 1975, sayfa 132.

[8] Alptekin Müderrisoğlu, Kurtuluş Savaşının Malî Kaynakları, sayfa 51.

[9] Dr. Hülya Baykal, "Kurtuluş Savaşı'nda Türk-Fransız İlişkileri ve Bir Fransız; Türk Dostu Albay Mougin", Atatürk Yolu, cild 2, No 7, Mayıs 1991, sayfa 488.

[10] Salahı Sonyel, Türk Kurtuluş Savaşı ve Dış Politika, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1973, sayfa 100.

[11] Tayyip Gökbilgin, Milli Mücadele Başlarken, cild 1, Ankara 1959, sayfa 184.

[12] Alptekin Müderrisoğlu, Kurtuluş Savaşının Malî Kaynakları, sayfa 48.

****

Milli Mücadele'de sadece Yunanlılara karşı savaştık - 4

TÜRKİYE İLE İTALYA

Atatürkçü Sabahattin Selek ile başlayalım:

"İtalya da, tıpkı İngiltere ve Fransa gibi, bir emperyalist devlet olarak yeni sömürgeler kazanmak ve büyümek istiyordu. Onu, Birinci Dünya Harbine sokan tek sebep, bu istekti. Henüz, birkaç yıl önce, 1911'de Trablusgarp ve Bingazi'yi Türklerden almıştı. Akdeniz memleketi olduğu için, menfaatlerini hesaplarken, birinci derecede Akdeniz çevresini düşünmek zorunda idi. Fakat, İngiltere ve Fransa'nın yanında güçsüz olduğunu da biliyordu. Harp başladığı zaman, İtalya merkezî devletlerin dostu idi, fakat harbe girmemişti. İtilâf Devletleri, İtalya'yı kendi yanlarında harbe sokmak için, 28 Nisan 1915'de Londra'da yapılan gizli bir

anlaşma ile tatmin edici menfaatler gösterdiler. Oniki adayı İtalya'ya bırakan ve Anadolu paylaşıldığı takdirde, İtalyan payının İngiltere, Fransa ve Rusya paylarından az olmıyacağını belirten bu anlaşmadan sonra İtalya da harbe girdi. Fakat, üç büyük devlet arasında, Osmanlı İmparatorluğunun paylaşılmasına ait, başka gizli anlaşmalar vardı. Bu anlaşmaların hükümleri politik zorunluklar sebebiyle 1916 Eylül'ünde İtalya'ya bildirildi. İşte bundan sonra, İtalyanların müttefikleriyle olan münasebetleri tatsız bir safhaya girmiştir. Çünkü, İtalya, kendi dışında kalan anlaşmalara göre, Anadolu'daki payının Fransız payından az olacağını öğrenmişti. Çekişmeler savaş sonuna kadar sürdü. Yalnız, 1917 Rus İhtilâli patlayıp, Rus ordusu Alman cephesinde tesirsiz kalmaya başlayınca, İngiltere ve Fransa, İtalya'ya daha çok muhtaç olduklarını gördüler. İtalya da işin farkında idi."[1]

Bu defa, pazarlıklar Rusya olmaksızın yeniden başladı ve İzmir bölgesi de İtalya'ya vaadedildi. Rusya'nın tasvibi şartına bağlanan bu anlaşma, Rusya'da Bolşevik rejimi kurulduktan sonra hükümsüz sayılacaktı.[2]

Fakat, paylaşma anlaşmalarının böylesine kaypak bir şekilde gelişmesi, Anadolu'nun asıl sahipleri yararına oluyordu. Çünkü, haksız menfaatler, ortakların arasını açıyordu. Nitekim, İtalya, önce kendisine vaad olunan İzmir'in Yunanistan'a verilmesinden ötürü müttefiklerine kızdı ve menfaati icabı Türklere yaklaştı. Kaldı ki, İtalya çok ilgili bulunduğu Balkanlarda da (Yugoslavya ve Arnavutluk) tatmin edilmemişti. İtalyan ordusu Arnavutlukta güç duruma düşerek oradan çekilmişti. Türkler, Anadolu'da işgallere karşı direniyorlardı, İtalya'nın iç durumu karışıktı. Nitti kabinesi, 20 Haziran 1920'de düşmüş, yerine Gioletti Hükümeti geçmişti. Dışişleri Bakanlığına Kont Sforza getirilmişti.

İtalya'nın dış politikası, bundan sonra daha açık bir renk alacak, bir süre için emperyalist ve maceracı heveslerden sıyrılacaktı. Özellikle, Kont Sforza'nın dışişleri bakanı olması, Türkiye bakımından büyük bir kazançtı."[3]

Sforza, Mondros Mütârekesinden sonra İstanbul'da İtalyan Yüksek Komiseri olarak bulunmuştu, İzmir'in Yunanlılar tarafından işgal edileceğini, 20 gün önce (!!!) Türklere haber vermişti.[4]

Sforza, M. Kemal Atatürk ile de ilgilenmişti, İtalyan Yüksek Komiserliği, bir gün M. Kemal Atatürk'ün müracaatı üzerine evinin aranılmasını önlemiş (!!!) ve ertesi gün evinin kimse tarafından tecavüze uğramıyacağına dair kendisine bir belge göndermiştir. Araya giren bazı kimselerin aracılığı ile M. Kemal bir İtalyan iş adamının bürosuna giderek görüşmüştür. Bu gerçeği gerek M. Kemal Atatürk'ün hatıralarından[5] gerekse Kont Sforza'nın yazdıklarından[6] öğreniyoruz. Kont Sforza aynı eserde M. Kemal Atatürk'ün mason olduğunu da yazmıştır.

Türkiye'deki İtalyan işgali, her yerde yumuşak olmuş. Türkler hoş tutulmaya ve kazanılmaya çalışılmıştır. Şüphesiz, böyle hareket etmekle hem Anadolu'daki iktisadî çıkarlarını muhafaza etmeyi, hem de Türklerin Yunanlılara karşı mücadelelerini kolaylaştırmayı düşünüyorlardı. Gerçekten, İtalyan işgal bölgesinde, Kuvayi Milliye, kolaylıkla teşkilâtlanabilmiş, İtalyanlardan teşvik ve yardım görmüştür. İtalyanların, kendi işgal bölgeleri içinde Türk halkına karşı davranışları özetle şu esaslara dayanmakta idi: Yunan ve İngiliz düşmanlığı telkin etmek. İtalya'nın Türklere dost olduğuna herkesi inandırmak. Köylülere iyi muamele etmek. Alış-veriş yaparken fazla para vermek. Dispanserler açarak hastalara parasız bakmak.

Çocuklara şefkatli davranmak, çikolata ve hediyeler vermek. Yunan işgal bölgesinden gelen göçmenlere, muhtaç halka yardım etmek (çadır, battaniye, yiyecek vererek). Çiftçilere ve tüccarlara kredi vermek (Bunun için Banko di Roma şubeler açmıştır). Posta teşkilâtı yapmak. Okul açmak. Gençler arasından ücretli askerler toplamak. Türk hükümet memurlarına, subay ve kumandanlara, çay, kahve, şeker, kaşar peyniri gibi sıkıntısı çekilen yiyecek maddeleri ikram etmek. Bozuk yolları yapmak, camileri tamir ettirmek. İtalyanlar, Türklerle daima iyi geçinmeye, sevgi ve güvenlerini kazanmaya çalışmışlar ve bir İtalyan askeri öldürüldüğü zaman bile hâdise çıkarmaktan çekinmişlerdir.[7]

Nitekim Aydın'da, Muğla yöresi Umumi Milli Kuvvetler Komutanı Demirci Mehmet Efe:

"Gerçi çok terbiyeli davrandıkları ve her türlü yardımı yaptıklarından dolayı, İtalyanlardan sızlanacak bir şeyimiz yok ise de, eğer herhangi bir hükümet bizi kontrol edecekse, bu işin daha büyük ve daha aydın bir devlet tarafından yapılmasını yeğ tutardık" demektedir.[8]

İtilaf devletleri tarafından aldatıldığını anlayan İtalya, Rus altını karşılığında **20.000 adet tüfek, 20 adet uçak** ve çeşitli malzemeyi Ankara hükümetine satmakla[9] kalmamış, kendi bölgelerindeki silah depolarını açarak, Kuvayı Milliye'ye yardım etmiştir.[10]

Ankara Hükümeti ile İtalya arasındaki iyi ilişkiler diğer yandan İtalya'nın müttefikleriyle olan ilişkilerini olumsuz yönde etkilemiş ve İtalya suçlanmıştır. Özellikle Yunanlılar her fırsatta İtalya'nın Ankara Hükümeti'ne yardım

ettiğini ileri sürmüşlerdir. Anadolu'daki Yunan ordularına başkomutanlık yapanlardan H. Anesti, Türk zaferinden sonra Yunan ordusunun Anadolu'da niçin hezimete uğradığı konusunda açıklamalar yaptı. 10 Eylül 1922 tarihli "Kathimerini" gazetesinde yer alan açıklamalarında H. Anesti, Türkiye'nin İtalya'dan aldığı uçaklar konusunda şunları söylemiştir:

"Mükemmel donanımlı uçakları Kemalist orduya götüren bir İtalyan gemisinin Mersin'e gitmekte olduğunu haber aldık. Kemalist ordu bu uçaklarla bizden daha güçlü duruma gelmişti. Derhal İtalyan kumandan Signor Calamida nezdinde teşebbüse geçerek geminin yükünün boşaltılmamasını talep ettim. İtalyan kumandan, 'bahriye ve dışişleri bakanlıklarına sorması gerektiğini' söyledi. Bu arada Mersin limanına varan geminin yükü boşaltıldı. Birkaç gün sonra yaptığımız keşif uçuşunda çok güçlü ve mükemmel sistemli düşman uçaklarını gördük"[11]

1921'den sonra genel politikasını değiştiren İtalyanlar, iç meselelerinin çok karışık olması yüzünden yeni bir anlaşmaya gitmek lüzumunu bile hissetmeden, Anadolu'dan 1921 Haziran ayı içinde tamamen çekildiler ve Türkiye'yi kendi haline bıraktılar. 5 Temmuz 1921 tarihinde ise artık Antalya ve çevresini de bosaltmıştı.[12]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 475.

[2] Ergün Aybars, Türkiye Cumhuriyeti Tarihi, Ege Üniversitesi Basımevi, İzmir 1987, sayfa 94 ve diğerleri.

[3] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 475, 476.

[4] Galip Kemalî Söylemezoğlu, Hariciye Hizmetinde 30 Sene, 4'üncü cildin son kısmı, İstanbul, sayfa 31.

[5] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Atatürk'ün Bana Anlattıkları (Atatürk Devri Hatıraları), Dünya Yayınları, No. 5, sayfa 101.

[6] Kont Sforza, Les Batissenrs de L'europe Moderne, sayfa 358.

[7] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 477, 478.

[8] Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, Tekin Yay. İstanbul 1977, sayfa 24.

[9] Alptekin Müderrisoğlu, Kurtuluş Savaşının Malî Kaynakları, sayfa 48

[10] Fikret Başkaya, Paradigmanın İflası, Doz Yay., İstanbul, 1991, sayfa 33.

[11] İtalyan "Oriente Moderno" Dergisi, II, 15 Ekim 1922, sayfa 294.

Aktaran: Yrd. Doç. Dr. Mevlüt Çelebi, Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, sayı 31, cild 11, Mart 1995.

[12] Antalya Büyükşehir Belediyesi, 2010-2014 Stratejik Planı, Bölüm: Kentin Tarihi, sayfa 20. (Akdeniz Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi/Tarih Bölümü.)

Bağlantı: http://www.sp.gov.tr/documents/planlar/AntalyaBuyuksehirBelediyesiSP1014.pdf

****

Milli Mücadele'de sadece Yunanlılara karşı savaştık - 5 ve SON

YUNANİSTAN'IN ANADOLU SEFERİ

(İsmet İnönü'nün "2 Eylül 1920" tarihli telgrafı: "Ve düşmanlarımızın silâh kuvvetiyle çok geniş olan memleketimizi esaretleri ve hükümleri altına almalarına maddeten imkân yoktur.")

Yunanlilarin İzmir'i işgal etmesine müsaade eden Lloyd George'a en büyük tepki İtalya'dan geldi. Fransa'da durumdan pek memnun değildi. Öte yandan İngiltere'de de Disraeli'nin izinden giden muhafazakarlar ve olaya stratejik açıdan bakan askerler de bu politikayı eleştirmekteydiler. Muhafazakar politikacılar daha çok (özellikle Sovyetlerin Kafkasya'ya hakim olmasından sonra), Yunanistan'ı Ankara hükümeti üzerine sürmenin, M. Kemal ve arkadaşlarını Sovyetler Birliğine yaklaştıracağını düşünmekteydiler. Yunanistan'ın tek başına tüm Anadolu'yu denetim altında tutması ise askeri açıdan mümkün değildi. Batı'dan gelen baskının artması ise M. Kemal ve arkadaşlarını giderek Sovyetler'e yaklaştırmaktaydı. Öte yandan gelişen olaylar içerisinde M. Kemal'in hilafet makamını ele geçirip bunu İngilizlere karşı kullanmak gibi bir amacı olmadığı anlaşılmaktaydı. 1920 Kasım'ında İngiliz dostu liberal görüşlü Başbakan Venizelos'un seçimleri kaybedip iktidardan düşmesinden sonra gelişen olaylar İngiltere'nin Türkiye'ye karşı izlediği politikanın değişmesine yol açacaktır.[1]

Yunanistan'a Anadolu'dan vaadedilen pay, İzmir ve hinterlandından ibaretti. Bu sebeple Yunan Ordusu, İzmir'e çıktıktan 1919 Haziran sonuna kadar geçen bir buçuk ay içinde payına düşen bölgeyi işgal etmiş ve durmuştu. Yunanlılar isteseler de, Türkiye'den daha büyük faydalar sağlamak için diledikleri gibi hareket edemezlerdi. Bu, ancak İngiltere'nin izni ile olabilirdi. Türkiye hakkındaki İngiliz politikası ve İngiltere'nin zafer ortaklariyle olan anlaşmaları, Yunanistan'a bu tarz bir şans tanıyacak gibi görünmüyordu.[2]

Zira Henry Wilson, İstanbul'daki İngiliz kuvvetleri komutanlığına yeni atanan Sir Charles Harrington gibi etkin asker ve diplomatlar da, Lloyd George'un politikasını beğenmiyorlardı. Hatta ünlü İngiliz Tarihçi Arnold Toynbee de sunduğu bir raporunda hükümeti, Yunanistan konusundaki muhtemel bir hataya karşı uyarmıştı. Yunan ileri gelenleri de Venizelos'un Asya politikasının tehlikeli bir düş olduğunu, ekonomik, etnik, ve stratejik gerçeklere uymadığını İzmir'in Yunanistan'ın mezarı olacağını dile getiriyorlardı . Kral Konstantin de Venizelos'la aynı görüşte değildi. O Türkiye saldırmadıkça savaş açılmasına taraftar değildi.[3]

General Wilson'un İstanbul'daki İtilâf Orduları Başkumandanlığı görevinden 7 Ekim 1920 tarihinde alınıp, yerine Yunan hükümetine verilen desteği eleştiren General Harrington'un getirilmesi, Yunanlılara yapılan yardımların kesileceğinin en belirgin işaretiydi.

Yunanistan Anadolu'da ne yapabilirdi? En ölçülü hedef, Sevres Andlaşmasiyle Batı Anadolu'da kendisine verilen küçük, fakat zengin toprak parçasını elde tutmaya ve Yunanlılaştırmaya çalışmak değil mi? Bu bile bir hayaldi. Yunanistan'a katılacak arazideki Türk çoğunluğunun, şu veya bu suretle Yunan yönetimine boyun eğeceği kabul edilse bile, yine de Yunanistan burada barınamazdı. Çünkü Sevres Andlaşması, ancak haritada bir sınır çiziyordu. Batı Anadolu'da, tabiat ve coğrafya böyle bölücü bir sınır tanımıyordu. Aksine, doğudan batıya doğru uzanan dağlar, nehirler, vadiler ve yollar, İzmir bölgesini Anadolu içlerinden gelecek her türlü saldırıya karşı açık tutuyordu. Bu bölge, olsa olsa, daha doğuda Bursa -Uşak veya Eskişehir - Afyon hattında savunulabilirdi. Nitekim, Sakarya'dan çekildikten sonra Yunanlılar bu yolda bir savunmayı seçtiler. Fakat, bu sefer de cephe çok genişliyor ve 100-150 bin kişilik bir ordu ile tutulamıyacak ölçüde büyüyerek 500-600 kilometreyi buluyordu. Yunanlılar, şüphesiz bu güçlükleri az veya çok sezmişlerdir. Onun içindir ki, bütün hesaplarını Türkiye'nin taksim edilmesine ve Türklerin Anadolu yaylasından atılmasına bağlamışlardı. 1921 Temmuz'unda giriştikleri taarruz ile, henüz fazla güçlenmediğini sandıkları Türk Ordusunu yokedeceklerini ve Batı Anadolu'ya rahatça yerleşeceklerini ummaları bu sebeptendir. Yalnız önemli bir gerçeği daha gözden kaçırmış bulunuyorlardı: Anadolu toprakları çok genişti. Yunan Ordusu Ankara'yı alsa bile, Kayseri'ye, Sivas'a kadar uzanıp, üssünden bu kadar uzaklaşamazdı. Bu problemlerin Yunan kumandanları arasında zaman zaman tartışıldığını da bazı belgelerden anlıyoruz. (...)

Evvelâ, uzun sürecek bir harbe, Anadolu'ya yerleşmeye, Yunanistan'ın iç durumu da, malî imkânları da, elverişli değildi. Kralcı -Venizelist bölünmesi, ordu da dahil, Yunan hayatının bütün safhalarına yayılmıştı. Yeni Kralcı yönetim, memlekette muhalefeti tatmin etmek, fakat Anadolu'da harbi sürdürmek zorunluğunda idi. Hükümet, iç sükûnu sağlamak ve nümayişleri önlemek için uğraşırken, ister istemez ordunun ihtiyaçlarını ihmal ediyordu. En sıkışık zamanlarda bile ordunun istediği yedek kuvvetleri, malzemeyi vaktinde hazırlayıp Anadolu'ya gönderemiyordu. Ordunun ikmâl ve iaşe işleri, bakımı, kendi öl-çülerine göre tatmin edici sayılamazdı ve gittikçe bozuluyordu. Ordu, şüphesiz ihmal edildiğinin farkındaydı. Yüksek kumanda kademesinde, kumandanlar arasında çeşitli görüş ayrılıkları, geçimsizlikler hüküm sürüyordu. Birbirlerine

nefretle bakan Kralcı ve Venizelist subaylar, erler, orduda yanyana savaşıyorlardı. Bunların İstanbul ve İzmir meyhanelerine kadar akseden kavgaları Anadolu'yu tutan Türk basınında geniş bir yer kaplıyor ve M. Kemal Paşa'nın Meclis karşısındaki durumunu desteklemekte işe yarıyordu. Yunanistan'daki halk ve Anadolu'daki asker harp-ten bıkmıştı. 13 sınıf silâhaltında bulunuyordu. Bundan 5 sınıf, Anadolu'da harp bittiği zaman 45 aydır askerlik yapmakta idi. Yunanistan'a Anadolu'da yer ve misyon veren üç büyük devletin Türk-Yunan Harbine karşı tutumları zamanla değişmişti. İtalya, baştan beri pek de gizlemeden Anadolu'daki Yunan menfaatlerine karşı idi. Fransa, Türklerle an-laşmış ve harbe son vermişti. İngiltere'deki eski ateşli Yunan dostlarında, Lloyd George dahil, bir gevşeme baş göstermişti. Yunanistan'a yapılan malî yardımlar kesilmekte idi. Yunanistan'ın 1920'1921 bütçesi 1 milyar 33 milyon drahmi (o günün kambiyo rayicine göre 115 milyon Türk lirası) gelir, 1 milyar 289 milyon drahmi (142 milyon TL.) masraf ile önemli ölçüde açık veriyordu. Masraf bütçesinden 535 milyon drahmi (53 milyon TL.) harp masraflarına ayrılmıştı. Bütçe açığını kapatmak için büyük devletler Yunanistan'a yardım ediyorlardı. Kanada, İngiltere'nin aracılığı ile beş milyon İngiliz lirası vermişti, İngiltere ve Fransa da onar milyon İngiliz lirası vermek üzere anlaşmışlardı. Bu iki devlet başlangıçta 6,5 milyon lira verdikten sonra, Kral Konstantin'in gelmesi üzerine -yardımı kesmiş bulunuyorlardı. 14 Kasım 1920 seçimlerinde Kralcılar Venizelos'u devirmekle, Yunanistan'ı Fransa ve İngiltere'den uzaklaştırmış ve dolayısiyle Venizelos'un memleketi sürüklediği çıkmazı büsbütün derinleştirmiş oluyorlardı.[4]

Millî Mücadeleyi yönetenler bu ferahlatıcı gerçeğin farkında idiler. Yunanlılar taarruz edip toprak kazandıkça umutsuzluğa kapılmamaları ve Büyük Millet Meclisini yatıştırmaya çalışmaları bundan ileri geliyordu. Genel Kurmay Başkanı Albay İsmet Bey, Kolordulara yazdığı 2 Eylül 1920 tarihli bir telgrafta bu gerçeği şöyle ifade ediyordu:

"Ve düşmanlarımızın silâh kuvvetiyle çok geniş olan memleketimizi esaretleri ve hükümleri altına almalarına maddeten imkân olmadığı..."[5]

Ingiltere'nin Yunan hükümetine yardımı kesmesi, cephedeki askerleri zor durumda birakmıştı. Yunan ordusunun bitkinliğini yukarıda belirtmiştik. Bu durumu şimdi Yunan Kolordu Kumandanlarıdan Kondilis ve Prens Andrea'nın hatıralarından alacağımız parçalarla tesbite çalışalım.

General Kondilis "Anadolu Seferi" adlı hatıralarında 2 Eylül gününü anlatırken şöyle der:

"Bugüne kadar cephemizde devam eden. muharebeler pek çetin olmuştu; cephanemiz pek az kalmıştı. Erler günlerden beri açtı. Biraz kaynamış buğday ile nefislerini körletiyorlardı. Mücadele gece gündüz devam etmekte olduğundan istirahat için gece bile vakit yoktu. Düşmanın direnmesi günden güne artmakta devam ediyordu ve bundan da muharebenin daha fazla şiddetle devam edeceği anlaşılıyordu."[6]

General Prens Andrea ise 2 Eylül'ü şöyle anlatır:

"Son dört gün zarfında ekmek İstihkakının yalnız 1/4'ü ve pek az cephane gelmişti. İstihkak yalnız etten ve kaynamış buğdaydan ibaretti. Bu da odun ve ateş temin edilemediğinden güçlükle hazırlanabiliyordu. Bu mahrumiyetler yü-zünden durum günden güne kötüleşmekte ve çok zayiat meydana geldiği, erzak ve cephanenin tükendiği hakkında erler arasında yayılan söylentiler yüzünden pek çok endişe edilmekte idi. Bu söylenti ve hikâyeler erlerin mecburî olan hareketsizlikleri yüzünden artıyor ve düşüncesizce yapılan caniyane propagandalar büsbütün alevleniyordu. Gerçek şudur ki, biz artık genel bir çıkmaza saplanmıştık. Ordu Başku-mandanı, yalnız düşmanın kudret ve kuvvetini dikkate alarak harekete başlamış ve orduyu içine sürükledikleri memleketin ve arazinin tabiatını veyahut kıtaları ikmal etmek için lüzumlu olan vasıtaları yeteri kadar hesap etmemiştik. Daha şimdiden zayiat pek ciddî, kıtaların hareket kabiliyetleri nakliyat güçlüklerinden pek azalmış, erlerin morali öncekinden pek farklı, düşmanın aksine olarak karar, cesaret, hareket kabiliyeti vasıflarına sahip olduğunu göstermiştir. Zaafımız o dereceydi ki Ankara'ya girsek bile kışın yaklaşmasından evvel de düşman tarafından ciddî bir surette hırpalanmak ve yıpratılmaktan kurtul-mak için bu şehri bırakmak ve Eskişehir'e dönmek mecburiyetinde kalırdık."[7]

Yunan hükümeti sonsuz bir umutsuzluğa düştü. Siyasî, iktisadi ve malî sıkıntı son haddini bulmuştu. Yunanistan, artık dayanacağı bir büyük devlet kalmadığını da anlamaya başladı. 20 Ekimde Ankara'da imzalanan Türk-Fransız anlaşması, Türklere şerefli bir barışın kapılarını açarken, İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Gürzon, Yunan başbakanı Gonaris'e 27 Ekimde barış zorunluğundan söz ederken "İngiltere'nin Türkiye ile barış yapması gereklidir" diyordu. Açıkçası, Yunanistan'a başının çaresine bakması hatırlatılmış oluyordu. Lloyd George da "Yunanistan'a müsbet bir yardım yapılamıyacağını" söylemişti. Avrupa'da yaptığı temaslardan eli boş dönen Gonaris, Genel Kurmay başkanı Stiratikos'a, gözyaşlarını tutamıyarak, şöyle diyordu:

"Küçük Asyayı terketmemiz gerekiyor. Kış olanca şiddeti ile ilerliyor. Askerlerimiz yorulup zahmet çekiyorlar;

az zaman sonra onlara bakacak paramız kalmayacak, yabancı devletler bizi sergüzeştlerle dolu olan bu siyasete sevk ve tahrik ettikten zavallı halkı milletlerin hürriyeti v.s. hakkındaki vaadleri ile tehlikeye maruz bıraktıktan sonra, şimdi artık yalnız kendi menfaatlerini temine uğraşıyorlar, vaadlerini unutuyorlar, insani dayanışmayı unutuyorlar ve bizi terkediyorlar. Büyük harp Avrupa'nın ahlâkını o derece bozdu ki, her türlü asil duygular tamamıyla sönmüştür, sözünü namusluca yerine getirme hususunda her türlü duygu ortadan kalkmıştır. Zira Hıristiyan halka dikkatli davranılması ve özen gösterilmesi Avrupalılar için bir namus borcu olması lâzımdı." Ve arkasından ilâve ediyordu: "Oradan çekilip gitmemiz lâzım geliyor."

Kısaca özetlersek, M. Kemal Atatürk'ün Osmanlı Devleti'ne darbe yapabilmesi için evvela Ingiliz yardımıyla Yunan Ordusu Izmir'e çıkarıldı ve ardından Yunan hükümetinin yardım taleplerine menfi cevap verilerek geri çekilmeleri sağlandı. Böylece "güya" düşmanı kovan M. Kemal Atatürk kahraman oldu ve kazandığı prestij ile Osmanlı Devleti'ne darbe yaptı.

****

KAYNAKLAR:

[1] Balıkesir Üniversitesi (BAÜ) Necatibey Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü Araştırma Görevlisi Dr. Mehmet Temel, Ulusal Çıkar Politikası Açısından İngiltere'nin Osmanlı Devleti'ne ve Milli Mücadeleye Bakışı", Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, I, 1 Ocak 1998), sayfa 128.

[2] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 428.

[3] Ömer Kürkçüoğlu, Türk İngiliz İlişkileri (1919-1926), Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi (A.U.S.B.F.) Yay., 1978.

[4] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 2, sayfa 433 - 436.

[5] Kâzım Karabekir, İstiklâl Harbimiz, Türkiye Yayınevi, İstanbul 1960, sayfa 868.

[6] General Kondilis hatıraları, "Anadolu Seferi", sayfa 519, (2 Eylül günü notu).

[7] Prens Andrea, Felâkete Doğru, Genel Kurmay Yayını, sayfa 129, (2 Eylül notu). Çeviri: Emekli Albay Hüseyin Rahmi, İstanbul 1932.

[8] General Stiratikos'un hâtırası, sayfa 331, (Korgeneral Baki Vandemir, Sakarya'dan Mudanya'ya, sayfa 105).

****
****
****

Atatürk olmasaydı özgürce yorum yapamazdın diyenlere Cevap (19 Bölüm)

"Atatürk olmasaydı özgürce yorum yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 1

(Sanki şimdi yapabiliyoruz)

Atatürk'ten, "Bu adam" diye söz eden Prof. Dr. Atilla Yayla'ya Ceza...

Mahkeme Hákimi, Atatürk'ün hatırasına alenen hakaret etmek suçundan 4.5 yıla kadar hapis cezası istemiyle yargılanan Prof. Yayla'yı suçlu buldu. Yayla, önce 1 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı; ardından cezası duruşmalardaki saygılı tutumu nedeniyle 1 yıl 3 ay hapse çevrilip, ertelendi. Hákim, Yayla'nın 2 yıl süreyle uzman bir kişi tarafından denetlenmesine, bu süre içerisinde aynı yönde bir "suç işlemesi" halinde cezasının infazına karar verip duruşmayı bitirdi.

****

KAYNAK: Hürriyet Gazetesi, 29.01.2008

http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/ShowNew.aspx?id=8122404

****

"Atatürk olmasaydı özgürce yorum yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 2

(Sanki şimdi yapabiliyoruz)

Zekeriya Sertel 5 yıl süren Takrir-i Sükun Kanunu dönemini şöyle anlatır;

“Basın sıkı bir baskı altında yaşıyordu. Telefonla gazete başyazarlarına verilen emirlerin dışına çıkılamazdı. En ufak bir hata yüzünden, gazete haftalarca kapatılır, sorumlular mahkemeye verilirdi. Yani tek kelimeyle halk nefes alamıyordu. Havasızlıktan ve hürriyetsizlikten boğuluyordu.”

****

KAYNAK: Zekeriya Sertel Hatırladıklarım, 3. Baskı, İst. 1977, sayfa 191-192.

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 3

(Sanki özgürlük vardı)

4 Mart 1925 yılında yürürlüge giren Takrir-i Sükun Kanunu döneminde ilan edilen sıkı yönetim ortamında, hükümet 3 Mayıs 1925 tarih ve 1846 sayılı kararname ile "Havali-i Şarkiyede İdare-i Örfiye Mıntıkasında tatbik edilecek sansür Talimatnamesi"ni kabul etmiştir. [1]

Gazetesi kapatılan ve aralarında Ahmet Emin'in de bulunduğu çok sayıda yazar Doğu illerindeki İstiklal Mahkemelerinde yargılanmaya başlanmıştır. [2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Mete Tunçay, TC'nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931, Cem Yayınevi, İst. 1992, sayfa 141

[2] Ahmet Emin Yalman, Gördüklerim ve Geçirdiklerim 1922-1944, Cilt:3, Rey Yayınları, İst. 1970, sayfa 194-195.

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 4

(Sanki özgürlük vardı)

1931 Matbuat Kanunu'nun ilginç maddesi:

8 Ağustos 1931'de yürürlüğe giren 25 Temmuz 1931 tarih ve 1881 sayılı yasanın 30. Maddesi:

"İntihar olaylarını o yerin en büyük zabıta memurundan izin almaksızın yayınlamak yasaktır." [1]

1931 Matbuat Kanunu'nun bazı maddeleri 19 yıl içinde beş kez değişikliğe uğramıştır.

Bu yasada yapılan ikinci değişiklik 4 Haziran 1932'de olup, 32. maddeye ilişkindir. Madde, özgün biçimiyle intihar olaylarını o yerin en büyük zabıta memurundan izin almaksızın yayınlamayı yasaklarken, bu değişiklikle "ülke içindeki ve dışındaki intihar olayları..." biçimini almıştır [2]

1881 sayılı bu yasada yapılan en kapsamlı değişiklik ise 28 Haziran 1938'de gerçekleşmiştir.

Üçüncü kez değişikliğe uğrayan 38. maddeye ise, "ülke içindeki ve dışındaki intihar olayları...."na "okul, fakülte ve enstitülerde disiplini bozacak nitelikteki olayların, yayınını da en büyük mülkiye amirinin iznine bağlı kılan" ekleme yapılmıştır. [3]

****

KAYNAKLAR:

[1] TBMM ZC, C:3, D:4, 25 Temmuz 1931 (Meclis Tutanakları)

[2] TBMM ZC, D:4, C:9, 4 Haziran 1932 (Meclis Tutanakları)

[3] Prof. Nurşen Mazıcı, 1930’a Kadar Basının Durumu ve 1931 Matbuat Kanunu”, Atatürk Yolu Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Dergisi, Cilt:5, Sayı:18, Ankara 1998, sayfa 152

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 5

(Sanki özgürlük vardı)

1931 Matbuat Kanunu'nun ilginç ve hukuka aykırı maddesi:

"Her gazete ya da derginin yayınından doğan sorumluluk genel yayını fiilen yöneten kişi ile bu gazete ya da dergi sahibine aittir." (madde 27) [1]

Yani bir yazarın yazdığı yazıdan üç kişinin, yazı işleri müdürü, genel yayın yönetmeni ve gazete sahibinin de sorumlu tutulması, özellikle yalan haber yazan bir muhabirin cezasına diğer üç kişinin de ortak olması hem basın özgürlüğüne hem de hukuka aykırıdır.

8 Ağustos 1931'de yürürlüğe giren 25 Temmuz 1931 tarih ve 1881 sayılı bu yasanın 27. maddesinin basın özgürlüğü ve temel haklar açısından en çok eleştirilen madde olduğunu Çetin Özek [2] ve Remzi Balkanlı [3] kitaplarında yazmışlardır.

****

KAYNAKLAR:

[1] TBMM ZC, C:3, D:4, 25 Temmuz 1931 (Meclis Tutanakları)

[2] Çetin Özek, Basın Suçlarında Ceza Sorumluluğu, İ.Ü. Yayınları: 1795, Hukuk Fakültesi yayınları: 397, İst. 1972, sayfa 128-131.

[3] Remzi Balkanlı, Matbuat Hürriyeti, Yeni Mat. Ank. 1951, sayfa 57-62.

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 6

(M. Kemal gazetecilere ne kadar hosgörülüymüş okuyalım)

"Ülkenin ulusal siyasetine dokunacak yayından dolayı bakanlar kurulunun kararı ile gazete ve dergilerin yayınına devam edenler hakkında 18. madde (hükümlere muhalefet eden gazete ve dergiler en büyük mülkiye amirinin emriyle derhal kapatılırlar...) hükmü uygulanır. Bu surette kapatılan bir gazetenin sorumluları, tatil süresince başka bir ad ile gazete çıkaramazlar",

biçiminde düzenlenen 50. madde, istendiği gibi yorumlanmaya yatkın olup "ülkenin genel siyaseti" kavramı ile hükümete gazete kapatma yetkisi vermesi karşısında Kayahan İçel, basın özgürlüğünden söz edilemeyeceğini ve bunun totaliter** bir düzenleme olduğunu belirtiyor.

** Totaliter: Demokratik hak ve özgürlüklerin baskı altında tutulduğu, bütün yetkilerin bir elde veya küçük bir yönetici grubunun elinde toplandığı demokratik olmayan devlet düzeni.

****

KAYNAK: Kayahan İçel, Kitle Haberleşme Hukuku, S. Garan Mat. İst. 1977, sayfa 36.

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 7

(Sanki özgürlük vardı)

Dört Yasak;

1 - Anadolu Ajansı'nın haberlerinden başka haber yazılmayacaktır.

2 - Sansasyonel başlık yapılmayacaktır.

3 - Başmakale yazılmayacaktır.

4 - İkinci baskı ve ilave yapılmayacaktır. (Dahiliye Vakâleti'nden bildirilmiştir.)

10 Haziran 1940

NOT: Şimdi bir Atatürkçü gelip; "Bak, Anadolu Ajansı haber yapabiliyormuş" demesin, zira bu gazetenin kurucusu M. Kemal'dir.

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 8

(Sanki özgürlük vardı... Onu yazma bunu yazma.)

Karabekir'in Meclis Konuşması;

Mebus (Milletvekili) General Kâzım Karabekir'in 23 Aralık 1940 günü TBMM'de yaptığı beyanat gazetelerimizde hiçbir şekilde yayınlanmayacak ve bu beyanattan bahsedilmeyecektir. (Başvekilimizin emriyle tüm vilayetlere Matbaa Umum Müdürlüğü'nden) 23 Aralık 1940

****

Karne ile Ekmek Satışı Hususunda;

Halkımıza vesika ile ekmek satışı hususunda gazetelerde hiçbir şekilde haber yapılmayacaktır. (Matbaa Umum Müdürlüğü) 9 Ocak 1942

****

Artan Şeker Fiyatları;

Son günlerde artan şeker fiyatları hakkında gazetelerde haber yapılmayacaktır. (Matbaa Umum Müdürlüğü) 29 Ocak 1942

****

Şikâyet Kılıklı Neşriyat;

Ekmekten, Odundan ve kömürden, etten, şikâyet kılıklı neşriyat yapılmayacaktır. (Matbaa Umum Müdürlüğü) 10 Ocak 1942

****

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 9

(Sanki özgürlük vardı)

8 Ağustos 1931'de çıkarılan 1931 Matbuat Kanunu'nun 8 Ağustos 1931'de yürürlüğe giren 25 Temmuz 1931 tarih ve 1881 sayılı yasasının 40. maddesi:

"Padişahlık ve hilafetçilik yolunda (...) yayın yapılamaz."

NOT: Hilafet ile ilgili Ayet ve Hadis-i Şerif'ler de bu yasak kapsamına giriyor herhalde...

****

KAYNAK: TBMM ZC, C:3, D:4, 25 Temmuz 1931 (Meclis Tutanakları)

****

"Atatürk olmasaydı özgürce yorum yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 10

(Sanki şimdi yapabiliyoruz)

Rauf Orbay'ın cumhuriyetin ilanından bir gün sonra İstanbul basınına verdiği ve cumhuriyetin ilanında izlenmiş olan yöntemi eleştiren demeci, Halk Partisi içindeki yol ayrımının dönemeç noktasıdır. Orbay İttihat ve Terakki deneyimine gönderme yaparak, 1908'in özgürlük umutlarının 1913'te bir parti despotizmine dönüşmesinin ülkeye getirdiği felaketli sonuçları vurgulamıştır.

****

KAYNAK: Rauf Orbay, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e (Hatıralar) cild 3, sayfa 413-414.

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 11

(Fikre bile tahammülleri yok, bunlardan daha yobaz ve gerici olur mu?)

-- Başbakanlıktan Yasak;

Türk rejiminden bu rejimin ideolojisinden gayrı, velev fikri tetkik namı altında dahi olsa başka ideolojilerden asla bahsedilmeyecektir. (Başbakan Refik Saydam) 22 Mayıs 1942

****

-- Mahkeme Kararlarına Dair;

Mahkemelerimizin verdiği kararların aleyhinde hiçbir surette haber yapılmayacaktır. (Matbaa Umum Müdürlüğü) 6 Mayıs 1942

****

-- Ek Yasak;

Zabıta, adliye ve mülkiye memurlarının yaptıkları hata ve işledikleri suçlara ait neşriyat yapılmayacaktır. (Matbaa Umum Müdürlüğü) 24 Mayıs 1942

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 12

(Libya'dan veya Suriye'den ne farkı var?)

4 Mart 1925 yılında yürürlüğe giren Takrir-i Sükun Kanunu'nun 1. maddesi, "irtica ve isyana ve ülkenin sosyal düzenini, huzur ve sükununu, ve emniyet ve asayişini ihlale yönelen örgüt, kışkırtma, özendirme, girişim ve yayını hükümet, Cumhurbaşkan'ının onayı ile doğrudan doğruya ve idareten yasaklamaya yetkilidir" hükmünü getirmiştir.

"Kötü üne sahip olmak", "ülkenin genel siyasetine aykırı yayın yapmamak" gibi nesnellikten uzak, tartışmaya açık hükümlerle basın kıskaç içine alınırken, olası
bir yasa boşluğundan yararlanmaya çalışılır "paranoik" kaygıyla cezaların
artırılması, teminat yatırtılması, gazete çıkarma izinlerinin oldukça sıkı
kurallara bağlanması totaliter bir politikanın çarpıklaşmış bir tezahürü olarak nitelenebilir.

6 Mart 1925'te Tevhid-i Efkar, İstiklâl, Son Telgraf, Sebülürreşat gazeteleri ve 14 Nisan 1925'te "Şeyh Sait isyanı bahane edilerek muhalefet susturulmak isteniyor" içerikli yazısı ile H. Cahit'in Tanin gazetesi de kapatılmış, H. Cahit de Çorum'a sürgün edilmiştir.

****

KAYNAK:

Prof. Nurşen Mazıcı, Atatürk Döneminde Muhalefet 1919-1926, Dilmen Kitabevi, Istanbul. 1984, sayfa 153

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 13

(Sanki özgürlük vardı)

Zamlara Dair;

Otomobil yedek parçalarıyla lastiklerin bittiği, un stokunun azaldığı, meyve ve sebzeye yapılan zamlar asla yazılmayacaktır. (Matbaa Umum Müdürlüğü'nden yapılan Tebliğ) 10 Ağustos 1940

****

Meteoroloji Tahminleri;

Geçmiş, halihazır ve geleceğe dair meteorolojik tahminlerin neşredilmemesinin bütün gazetelere tebliğini rice ederim. (Başvekil namına Müsteşar Vehbi Bey'den Tüm Valiliklere) 4 Kasım 1940

****

İnönü’nün Gezisi;

Reisicumhur İsmet İnönü, Ankara Civarında küçük bir seyahat yapmak üzere hareket etmiştir. Gazeteler bundan başka hiçbir şey yazmayacaklardır. (Matbaa Umum Müdürü) 14 Aralık 1940

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 14

(M. Kemal gazetecilere ne kadar hosgörülüymüş okuyalım)

1931 Matbuat Kanunu nedeniyle Vatan ve Vakit gazeteleri kapatılmış, gazetelerin sahip ve yazarları İstiklâl Mahkemeleri'nde yargılanarak tutuklanmışlardır. İzmir'de Sada-i Hak, Trabzon'da İstikbâl ve Kahkaha, İstanbul'da Press de Suar kapatılan diğer gazeteler arasındadır. [1]

Ayrıca, Ulusal Kurtuluş Savaşı'na destek veren, ordunun Dumlupınar'da Yunanlılan yenmesini sevinçle karşılayan, 1931 Matbuat Kanunu'yla gazetelerin kapatılması sonucu Cumhuriyet Halk Fırkası'nın (CHP) yayın organı olarak çıkacak olan Kadro dergisi yazarlanndan Vedat Nedim, Şevket Süreyya ve Milli Eğitim Bakanlarından Hasan Ali'nin yer aldığı ve Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası'nın yayın organı olan Aydınlık dergisi de bu yasayla kapatılan süreli yayınlardan bir başkasıdır. [2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Prof. Dr. İzzet Öztoprak, Kurtuluş Savaşı 'nda Türk Basını, Tisa Mat., İst. 1981, sayfa 379-391.

[2] Prof. Nurşen Mazıcı, "1930’a Kadar Basının Durumu ve 1931 Matbuat Kanunu", Atatürk Yolu Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Dergisi, Cilt:5, Sayı:18, Ankara 1998, sayfa 140, 141.

****

Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 15

(M. Kemal gazetecilere ne kadar hosgörülüymüş okuyalım)

25 Temmuz 1931 tarih ve 1881 sayılı yasanın çıkmasından önce 14 Eylül 1930'da Yeni Asır gazetesi yazarlarından Behzat Arif, Yazı İşleri Müdürü Abdullah Abidin üç buçuk yıl ağır hapis cezasına çarptırılmışlardır."

****

KAYNAK: Çetin Yetkin, Türkiye'de Tek Parti Yönetimi 1931-1945, Altın Kitaplar İst. 1983, sayfa 67.

****

"Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 16

(Sanki özgürlük vardı... Onu yazma bunu yazma.)

****

Vergi Zamları;

Vergilere yapılması düşünülen zamlar hakkında hiçbir neşriyatta bulunulmamasının, gazetelere tebliğini rica ederim. (Matbaa Umum Müdürü) 19 Mart 1941

****

Bakanlar Kurulu Toplantıları;

Bakanlar Kurulu toplantılarının ne zaman ve hangi gündem maddeleri üzerine toplanacağına dair haber yapılmamasının gazetelerin baş yazarlarına tebliğini rica ederim. (Matbaa Umum Müdürü) 23 Ağustos 1941

****

Tren Kazaları Hakkında;

Memleket genelinde vuku bulan Tren kazaları hakkında gazetelerde haber yapılmayacaktır. (Matbaa Umum Müdürü) 4 Şubat 1941

****

Un, Şeker Vesair Maddeler;

Memleket genelinde baş gösteren un, şeker, yağ, tuz gibi vesair maddelerin stoklarının bitmesi hususunda gazetelerde haber yapılmayacaktır. (Dahiliye Vekâleti) [İÇİŞLERİ BAKANLIĞI] 7 Mayıs 1941

****

Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 17

(Bakalım M. Kemal ne kadar demokratmış)

Partinin kurulmasına yol açan olaylar zincirinin ilk halkasını, Kâzım Karabekir, 1923 Nisan seçimlerinin hazırlık aşamasına dayandırır:

"Gazi M. Kemal, 'ben muhalif istemiyorum' diyerek, kendisine kavlen ve tahriren en çok sadakat gösterenleri ve Birinci Meclis'te fiiliyatıyla bu emniyeti kazananları ve hemen bütün karargâhının mensuplarını namzet gösteriyordu. Ben de böyle emre uyan bir meclisle, dünyaya hakim İtilaf devletlerinin emniyetini kazanamayacağımızı ve dahilde de hürriyet mefhumunu kaldıracağımızı ve belki daha şiddetli bir muhalefete yol açılacağını söyleyerek [seçim komitesinden ayrıldım]."

****

KAYNAK: Karabekir, İstiklal Savaşımızın Esasları, sayfa 138.

****

Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 18

(M. Kemal gazetecilere ne kadar hosgörülüymüş okuyalım)

CHP iktidardadır ve Tek Parti dönemidir. 4 Mart 1925 tarihinde çıkarılan Takrir-i Sükun yasası yürürlüktedir. Yasanın ertesi günü, jet hızıyla gazeteler kapatılmaya başlanmış, sorumlu müdürleri ve bazı yazarları İstiklal Mahkemeleri'ne gönderilmiştir.

Bunlardan, Sebilürreşad'dan Eşref Edip, Tevhid-i Efkar'dan Velid Ebuzziya, Son Telgraf'tan Sadri Ethem, Fevzi Lütfi, Toksöz'den Abdulkadir Kemali, Vatan Gazetesi'nden Ahmet Emin Yalman, Ahmet Şükrü, Suphi Nuri, İsmail Müştak ve İhsan Safa'dan oluşan 10 gazeteci Şark İstiklal Mahkemesi'nin bulunduğu Elaziz'de yargılanmaktadır. Üç ay süren mahkemenin sonucunda, gazetecilerden M. Kemal'e sunulmak üzere bir "af" dilekçesi yazmaları istenir. Dilekçedeki ifadeler ise inanılır gibi değildir.

İşte on gazetecinin kaleme aldığı o dilekçe;

"Ankara'da Reis-i cumhur Gazi M. Kemal Paşa Hazretlerine;

Şark İstiklal Mahkemesi karşısında sorgulanmalarınız ikmal ve icra olunduğu şu günlerde tahdis-i nimet kabilinden bir hareketle huzur-i ulviyetinize çıkmayı vecibeden addettik.Cumhuriyetin sadık bir amelesi, inkılabın samimi bir hadimi olduğumuzu isbat etmiş olmak kanaatiyle bipeyan bir fahr ve gurur hissederek zat-ı riyaset penahilerine bir kere daha arz ederiz ki; bu kanaat şu dakikada vicdanlarımızı müsterih etmekle beraber bundan sonra çok güvendiğimiz nokta, asalet-i kalbinizin lütf-i hata püşanesidir.

Bu lütfun yad-ı itminan karanesiyle ve zeval-i na-pezir bir kalbi irtibatla bundan sonra vazifemize devam edebilmek, vicdanlarımızda hasıl olan intihabı müstakbel hareketlerimize rehber edinerek, yüksek gayemize doğru temiz nasiyle ile yürüyebilmek için feyz-i enzar-ı itimadınızın bizlerden diriğ buyrulmamasına pek muhtaçtır.

Huzur-ı mahkemede taayyun eden masumiyetimiz için Büyük Münci'nin yüksek vicdanından duyacağımız afv ve müsamaha müjdesi iledir ki bizim için kıymettar olur.

Bu lütfu bizden esirgemeyeceğinizi uluv-vu kalbinizden ümid ederek en derin tazimatımızı arz ve takdim ederiz, Muhterem Resi-i Cumhur Hazretleri" [1]

***

Telgraf çekilmiş, dört gözle karar beklenmektedir.

Çok geçmez cevap gelir. M. Kemal, gazetecilerin hatalarını kabul ettiklerini ve pişman olduklarını belirterek, mahkemeden insaflı olunmasını istemektedir.

Gazetecilerin "hataları" varmış !?! Üstelik M. Kemal'e göre "hatalarını" kabul etmişler. Demek "sözde hatalarını" kabul etmeseler ve yalvarırcasına af dilemeseler vay hallerine. Günümüzün kemalist gazetecilerine ve "o olmasaydı bu yorumları yazamazdın" diyen beyni yıkanmışlara duyurulur.

Siyasi baskı altında çıkan kararda ise, M. Kemal'e yazılan af dilekçesine gönderme yapılarak, mahkemenin beraatle sonuçlandığı açıklanır..

Kaş yapalım derken göz çıkarıyorlar... Burada da mahkemeye siyasi baskı söz konusu. Günümüzün kemalist yargı ımensuplarına duyurulur.

Basın üzerindeki sert rüzgarlar, ünlü gazeteci Ahmet Emin Yalman'ı otomobil lastiği ticaretine, Hüseyin Cahid Yalçın'ı sürgüne,ardından da İsmail Müştak'la birlikte gümrük komisyonculuğuna mecbur edecektir.

****

KAYNAK:

[1] On gazetecinin imzası (TTK Arşivi)

****

Atatürk olmasaydı özgürce bu yorumu yapamazdın" diyen Laiklere Cevap - 19

(M. Kemal gazetecilere ne kadar hosgörülüymüş okuyalım)

SCF'nin kapatılmasından sonra Son Posta Gazetesi'nde gerek Ahmet Ağaoğlu gerekse Zekeriya Sertel'in CHF'ye (CHP) yönelik yaptığı sert eleştiriler sonucu, Sertel ve gazetenin Sorumlu Müdürü Selim Ragıp üç yıl ağır hapis cezasına çarptırılmışlardır. Matbuat Kanunu'ndan sonra kapatılan dergiler ise Muhit ve Türk Yurdu'dur.

****

KAYNAK: Zekeriya Sertel, Hatırladıklarım, Gözlem Yayınları, İst. 1977, sayfa 199-201.

****

KONUYA EK OLARAK; Kapatılan diğer Gazeteler:

Tevhid-i Efkar: 1908'de Ebuziyya Tevfik tarafından çıkartılmaya başlanmış ve ölümünden sonra oğulları Velid ve Talha Bey gazeteyi çıkarmaya devam etmişlerdir. Gazete, Ulusal Mücadele döneminde Mustafa Kemal'in resmini ve biyografisini yayınlayan ilk gazetedir ve Sivas Kongresi'ne Ruşen Eşref'i muhabir olarak gönderilmiştir. Başyazar Velid Ebuziyya, Ulusal Mücadele yıllarında İstanbul'dan Anadolu'ya silah kaçırılmasında yardımcı olduğu için İstiklal Madalyası ile onurlandırılmıştır. Bütün bunlara ragmen, gazete, Takrir-i Sükun Kanunu'na göre 5 Mart 1925'te süresiz olarak kapatılmıştır. M. Kemal Atatürk'ün ölümünden sonra 1940'ta yayın hayatına devam etmiştir.[1]

Tanin: Kemalistlerin diktatörlük, baski rejimi dedigi Osmanli Devleti'nde Ağustos 1908'de kurulmus, ancak ısmarlama tarihçilerin Cumhuriyet, Özgürlük, Hürriyet gibi süslü, cicili - bicili kelimelerle övdüğü M. Kemal Atatürk döneminde kapatılmıştır. Hüseyin Cahid (Yalçın)[2], Tevfik Fikret ve Hüseyin Kazım tarafından çıkartılmaya başlanan gazete, diğer iki yazarın ayrılmasıyla Hüseyin Cahid gazeteyi üstlenmiştir. Tanin, 1925'te Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası İstanbul Beykoz Şubesinde yapılan polisin aramasını 'baskın' olarak yorumlayınca hükümet kararıyla (Mahkeme falan yok) kapatılmış ve Hüseyin Cahid İstiklal Mahkemesi'nde yargılanarak Çorum'a sürgüne gönderilmiştir.[3]

Halkın Sesi: 1924'te Mehmet Sırrı (Sanlı) tarafından çıkartılmaya başlanan gazetenin daha sonra adı Sada-i Hak olmuştur. Gazete, Takrir-i Sükun Kanunu gereğince kapatılmıştır.[4]

Vatan: Amerika'da gazetecilik eğitimi almış ve liberal demokrasiyi savunan Ahmet Emin (Yalman) Vakit gazetesinden ayrıldıktan sonra 26 Mart 1923'te bu gazeteyi kurmuştur. 1924 yılında kurulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nı destekleyen gazete, Ağustos 1925'te hükümet kararıyla kapatılmıştır. Yalman, İsyan Bölgesi İstiklal Mahkemesi'nce Elazığ'da yargılanmış ve beraat etmiştir. M. Kemal Atatürk'ün ölümünden sonra 1940'ta gazete tekrar yayın hayatına başlamıştır.[5]

Aydınlık, Orak Çekiç ve Bursa'da Yoldaş dergileri: Şeyh Sait İsyanı'nı bir irticai hareket olarak yorumlayıp lanetleyen ve bu konuda hükümeti destekleyen yazılar yazan Aydınlık, Orak Çekiç ve Bursa'da Yoldaş dergileri 6 Mart'ta kapatılmış, hükümetin bu kararını öğrenen Aydınlık başyazarı Dr. Hüsnü ve yazarlar Hasan Ali ve Nazım Hikmet yurt dışına kaçmışlar. 62 "Aydınlık", ismini Türk basınında tekrar 1968'li yıllarda gösterir.[6]

Son Telgraf: 14 Haziran 1924'te yayına başlayan gazete, Fevzi Lütfi (Karaosmanoğlu), Hüseyin Avni, Sadri Ethem ve Suphi Nuri (İleri) tarafından çıkartılmıştır. Son Telgraf, daha ilk sayısında amacını,"Türklük, cumhuriyet ve inkılap" değerlerini savunmak ve yükseltmek diye açıklamıştır. Mustafa Kemal'i, Ankara Hükümeti'ni ve Halk Fırkası'nı eleştiren gazete, kısa sürede etkili bir muhalif gazete olmuştur. Gazete Takrir-i Sükun Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle birlikte diğer muhalif gazeteler gibi 6 Mart 1925'te kapatılmıştır.[7]

Toksöz: Gazete, birinci dönem milletvekillerinden Abdülkadir Kemali tarafından 1924 yılında Adana'da çıkartılmaya başlanmıştır. Ancak yerel bir gazete olarak fazla etkili olmadığı anlaşılınca gazete, Kemali tarafından İstanbul'a taşınarak burada yayın hayatına devam etmiş ancak bu gazetede kapatılmıştır. 12 Ocak 1925 tarihli mahkeme kararıyla başyazar 6 ay hapis ve 50 lira para cezasına çarptırılmış, daha sonra

Kemali, Elazığ ve Ankara İstiklal Mahkemeleri’nde yargılanmıştır.[8]

İkdam: Osmanli Devleti'nde 1894’te mülkiye mezunu olan Ahmet Cevdet tarafından İstanbul’da çıkartılmaya başlanmıştır. Ulusal Mücadeleyi destekleyen ve Ankara’ya ilk muhabir gönderen gazetelerden biridir. Buna ragmen Ahmet Cevdet İstanbul İstiklal Mahkemesi’nde yargılanmış ve beraat etmiştir. Bundan sonra etkinliğini yitiren gazete, Ali Naci (Karacan) tarafından 1926 yılında devralınmış ve 1928’de yayın hayatı son bulmuştur.[9]

****

KAYNAKLAR:

[1] Enver Behnan Şapolyo, Türk Gazeteciliği Tarihi, Ankara, Güven Matbaası, 1969 sayfa 222-223.

Ayrıca bakınız; Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, İzmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 10-11.

Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, İstanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 143-146.

[2] Murat Çulcu, Gazeteciler Davası, İstanbul, Kastaş Yayınları, 1993, C: 1, s. 24-28

[3] Enver Behnan Şapolyo, Türk Gazeteciliği Tarihi, Ankara, Güven Matbaası, 1969 sayfa 224-225. Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, İzmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 11. Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, İstanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 143-146.

[4] Dr.Taner Bayazıt, İzmir Basınında Demokrasi Mücadelesi (1923-1950), İzmir 1992, sayfa 14-17.

[5] Enver Behnan Şapolyo, Türk Gazeteciliği Tarihi, Ankara, Güven Matbaası, 1969 226-228. Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, İzmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 12. Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, İstanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 143-146.

[6] Ergün Aybars, İstiklal Mahkemeleri, İstanbul, Milliyet Yayınları, 1998, sayfa 308-317.

Ayrıca bakınız; Alpay Abacalı, Türk Basınında Demokrasi, Ankara, Kültür Bakanlığı Yayını, 1994, sayfa 126-141;

Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, İzmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 230- 242.

Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, İstanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 146-155.

Orhan Koloğlu, Türk Basını, Ankara, Kültür Bakanlığı yayını, 1993, sayfa 53- 63.

İsmet Bozdağ, Basın İstibdadı, İstanbul, Emre Yayınları, 1992, sayfa 142-166.

Ibrahim Örs-Orhan Meriç, Türk Basınında Cumhuriyetin 60 Yılı, Hürriyet Ofset, İstanbul, 1984, sayfa 11-46.

Murat Çulcu, Gazeteciler Davası, İstanbul, Kastaş Yayınları, 1993, cild 1-2.

Nurettin Öz, Türkiye’de Basın İktidar İlişkileri (1920-1927), Ankara, Gazi Üniversitesi Yayını, 1991. sayfa 184-202.

[7] Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, İzmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 12. Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, İstanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 143-146.

[8] Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, İzmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 12-13. Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, İstanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 143-146.

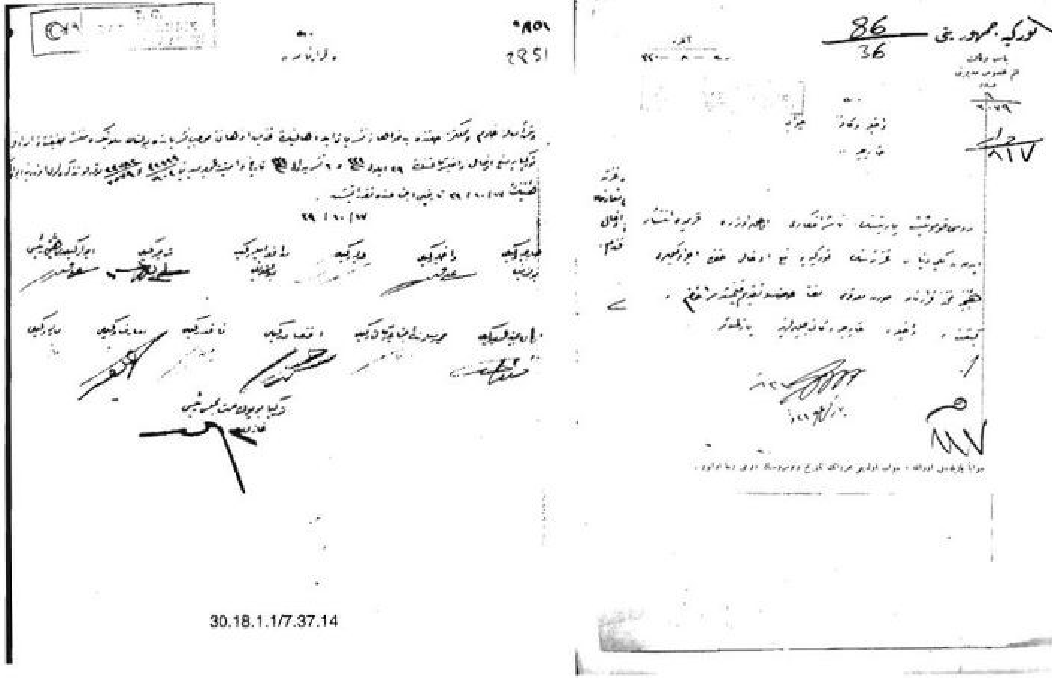
[9] Enver Behnan Şapolyo, Türk Gazeteciliği Tarihi, Ankara, Güven Matbaası, 1969, sayfa 220-222.

Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, İzmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 13-14.

Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, İstanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 143-146.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün Türkiye'ye Girişini Yasakladığı Gazeteler

(Fotoğraf: [solda] Hakikat ve Imdat gazetelerini yasaklayan Kararname. [sağda] Başbakanlıktan Içişleri ve Dışişleri Bakanlıklarına, Yeni Dünya Gazetesinin yasaklandığı hakkında yazı)

(Bu diktatörlük değil de nedir??)

***

Bir ülkenin Anayasa'sında Cumhuriyet yazması, o ülkede Cumhuriyet olduğunu göstermez... Tıpkı sahte ürünlerin ambalajında marka ambleminin olması gibidir bu... O marka amblemi, milleti aldatmak ve içeriğin sahteliğini kamufle etmek için ambalaja konmuştur. Bu ürünleri araştırmayan, bunlara dokunmayan, kurcalamayan ve nasıl olması gerektiğini bilmeyenler; sıradan bir reklam filmi ile kolayca aldatılabilir.

Aynı şekilde, M. Kemal Atatürk'ü ve rejimini dokunulmaz kabul eden, sorgulamayan, incelemeyen ve dinimize uygun olup olmadığına bakmayanlar da, basit bir propaganda ile uyutulabilir. Zaten öyle de olduğu açıkca ortada değil mi? Yapılan bütün hukuksuzluklara, Islam düşmanlığına, yasaklara; kısaca Firavunluğa rağmen, bazılarının hala bu çelişkinin farkına varamaması, bunun en bariz göstergesidir.

Halbuki 1923 - 1928 arası Rusya, Fransa, Mısır, Avusturya, Suriye vs. gibi ülkelere ait bazı gazetelerin Türkiye'ye girişinin yasaklanması, M. Kemal Atatürk'ün kurduğu rejimin diktatörlük olduğunun delillerinden sadece birisidir... Lakin göremeyen gözler var.

Böyle bir rejimin, Hitler'in Nazi Almanya'sından veya kemalistlerce özgürlüklerin kısıtlandığı bir ülke olarak tanımlanan Iran'dan farkı nedir? Özgürlük yalnızca bedeni açmak mıdır??

Düşünce, ifade, bilgi edinme ve haber alma özgürlüğü gibi temel hakların ihlal edildiği bir ülkede Cumhuriyet'ten bahsedilebilir mi??

Gelelim Türkiye'ye girişi yasaklanan gazetelere...

17 Ekim 1923 tarihinde İmdad ve Hakikat gazetelerinin Türkiye'ye girişi yasaklandı.[1] Aynı şekilde "Posta" isimli evrak, "Politiki Erena" isimli risale, "Rizo Pastis", İtila, Adalet, Yarın, Pastis, ve Politiya gibi gazetelerin de ülkeye girişine yasak kondu.[2]

22 Temmuz 1923'te TBMM Reisi M. Kemal Atatürk başkanlığında toplanan İcra Vekilleri Heyeti aldığı kararla, Yeni Fikir gazetesinin Türkiye'ye girişini ve yayınlanmasını yasakladı. Aynı kararla Trabzon'da basılan İstikbal gazetesine de yayın yasağı kondu.[3]

İcra Vekilleri Heyeti 1 Eylül 1923'te M. Kemal Atatürk başkanlığında toplanarak Yeni Hayat, Rençber, Komünist ve Başkurd gazetelerinin ülkeye girişini yasakladı.[4]

Ziya gazetesi de bu yasaklardan nasibini aldı ve 19 Haziran 1923 tarihinde Türkiye'ye girişi ve satışı yasaklandı.[5]

Correspondan Enternasyonal ve Rizo Postis gazeteleri de ülkeye girişi yasaklanan gazeteler kervanına katıldı.[6] 22 Temmuz 1923 tarihinde yine toplanan İcra Vekilleri Heyeti Anadolu gazetesinin Türkiye'ye girişini yasakladı. Aynı tarihte gerekenin yapılması Içişleri ve Dışişleri Bakanlıklarına bildirildi.[7]

20 Ağustos 1924 senesinde ise Yeni Dünya gazetesinin ülkeye girişi yasaklandı[8] ve aynı gün Içişleri ve Dışişleri Bakanlıkları konu hakkında bilgilendirildi.[9]

Paris'te çıkartılan ve Türkçe yayınlanan Mücâhede gazetesi Cumhurbaşkanı M. Kemal Atatürk'ün başkanlığında toplanan İcra Vekilleri Heyeti kararıyla yasaklandı ve kararın yerine getirilmesi Içişleri ve Dışişleri Bakanlıklarına iletildi.[10] 18 Mart 1925 tarihinde Takrir-i Sükun Kanunu'na dayanarak "bütün Suriye basınının" Türkiye'ye girişi yasaklandı. Alınan karar 4 Mart 1929'a kadar geçerliydi.[11]

****

KAYNAKLAR:

[1] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA) Bakanlar Kurulu Kararları (BKK), 30.18.1. 1/17,34.14. (Belge için fotoğrafa bakınız [solda])

[2] İbrahim Ethem Atnur, Icra Vekilleri Kararlarıyla Türkiye'ye Girişi Yasaklanan Gazeteler (1923-1928), Atatürk Dergisi, Cild 4, Sayı 3 (2005), sayfa 27.

[3] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, BKK, 030.18.1.1/7.25.18. Karar 2616.

[4] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, BKK, 030.18.1.1/7.30.11.18. Karar 2710.

[5] Mustafa Yılmaz, Atatürk Döneminde Bakanlar Kurulu Kararları İle Yasaklanan Yayınlar, Meslek Hayatının 25. Yılında Prof.Dr.Abdülhaluk M.Çay Armağanı, Ankara 1998, cild 2, sayfa 1275.

[6] Mustafa Yılmaz, Atatürk Döneminde Bakanlar Kurulu Kararları İle Yasaklanan Yayınlar, Meslek Hayatının 25. Yılında Prof.Dr.Abdülhaluk M.Çay Armağanı, Ankara 1998, cild 2, sayfa 1276.

[7] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, BKK, 30.18.1.1/7.25.21,Karar:2619.

[8] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, BKK, 030.18.01.01.010.40.14, Kararname, 817.

[9] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, BKK, Kararname; 817. (Belge için fotoğrafa bakınız [sağda])

[10] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, BKK, 030.18.01.01.010.41.9,Karar 832.

[11] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, BKK, 10.86.567-7.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün yönetimi diktatörlüktür (7 Bölüm)

7 bölümden oluşan bu yazı dizimizin tamamını bu başlık altında topladık.

****

M. Kemal'in yönetimi - 1

Ilerleyen günlerde devam edecek inşaallah.

(5. dipnot çok önemli)

Şimdi hep birlikte M. Kemal (Atatürk) nasıl biridir, sistemi yöntemi nasıldır? Örnek almış olduğu müreffeh toplumlara, batıya ne kadar benzemiştir, sistemini benzetmiştir? Hep ileri sürüldüğü gibi demokrasinin hüküm sürdüğü, çağdaş demokrat laik bir ülke midir Kemalistlerin ülkesi..?

"Aydını olmayan... Filozofu; gazetecisi olan, asker zihniyeti ile yürütülen bir hareket"[1] olan Kamalizm, pozitivist bir dünya görüşünü Müslüman bir topluma cebir yoluyla (zorla) benimsetme ideolojisidir.

Ideolojilerin birer dünya görüşünden çok, birer siyasi strateji olduğunu kabul edersek, Kamalizm \`modernlik´ denen temel dünya görüşü ile başa çıkmada devletin topluma mutlak hakim kılınmasıdır. Bu teşebbüse \`Cumhuriyet´ adının takılmış olması Türk Tarihinin büyük paradokslarından biridir.

"Cumhuru sindirmeye azmeden cumhuriyet!"[2] Cumhuru sindirmeye azmeden yönetim biçimlerine genel olarak "diktatörlük" denmektedir. "Modern diktatörlüklerle geçmişin bütün tiranları arasındaki temel farklılık, terörün artık öncelikle muhalifleri korkutmanın ve yok etmenin bir aracı değil, tamamen boyun eğmiş halk kitlelerini yönetmenin daimi aygıtı olarak kullanılmasında yatmaktadır."[3]

Kemalist yönetimin bir diktatörlük olup-olmadığı da bu topraklarda zaman zaman tartışılmıştır. Bu tartışma ortamını oluşturanlar genelde bu ideolojiyi tamamen reddeden ve yerini bir başka ideolojiyle doldurmaya muvaffak olamayan ya da alternatif devrimci-inkarcı tavır içerisinde olan, Türkiye'de şeriatçı yahut anarşist-komünist olarak nitelenen kimselerdir. Bu hususta özelde M. Kemal'in genelde tüm Kemalistlerin sözleri ya da yaptıkları açıklayıcı ve bağlayıcıdır.

Kurduğu sistemi anlatırken, M. Kemal Paşa, 1 Aralık 1921'de \`bu hükümet kitaplarda adı geçenlerden hangisidir?´ yollu bir soruya:

"Efendiler bizim hükümetimiz demokratik bir hükümet değildir, sosyalist bir hükümet değildir...Fakat ne yapalım ki demokrasiye benzemiyormuş, sosyalizme benzemiyormuş, hiçbir şeye benzemiyormuş! Efendiler biz benzememekle ve benzetmemekle iftihar etmeliyiz!"[4] (Demogojiye bakar mısınız.) diyerek bir anlamda \`Alaturka Düzen´ anlayışını ve daha sonra Orhan Erkanlı tarafından \`Askeri Demokrasi´ adını alan bu M. Kemal'e has yönetim biçimini ortaya koyuyordu.

M. Kemal'in sofra arkadaşı ve en yakın dostlarından Falih Rıfkı Atay ise bu konuda şöyle bir açıklama yapmaktadır:

"M. Kemal de, Ismet de, nihayet, Enver gibi birer askerdirler. Ankara iktidarı, ister istemez kafasının dikine giden bir \`askerî dikta rejimi´ olacaktır. Cumhuriyet, işin iç yüzünü \`maskelemekten´ başka bir şey değildir."[5]

****

KAYNAKLAR:

[1] Şerafettin Dönmez, Atatürk'ün Çağdaş Toplum ve Din Anlayışı, sayfa 181.

[2] Fikriyat Dergisi, Mustafa Özel, C.1, sayfa 11.

[3] Hannah Arendt,Totalitarizmin Kaynakları,C.1, sayfa 25.

[4] Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri,I, sayfa 196-197.

[5] Falih Rıfkı Atay, (1961) 2004, Çankaya: Atatürk'ün Doğumundan Ölümüne Kadar, Pozitif Yayınları, Istanbul, sayfa 416.

****
****

M. Kemal'in yönetimi - 2

Devam ediyoruz...

"Bir Fransız gazeteci, Türkiye'nin bir sarhoş (M. Kemal), bir sağır (Ismet Inönü) ve üç yüz sağır-dilsiz tarafından yönetildiğini yazmıştı. M. Kemal, "Yanlış´ diye cevap verdi, 'Türkiye'yi yalnız bir tek sarhoş (M. Kemal) idare eder."[1]

1930 yılının ortaları M. Kemal: "Bugünkü manzara aşağı-yukarı bir dictature (diktatör) manzarasıdır...(ve) Ben öldükten sonra arkamda kalacak müessese, bir istibdat (despotluk) müessesesidir."[2] demektedir...

Cumhuriyet devrimlerinin "tepeden inmeci" ve "halka rağmen" karakterini bizzat M. Kemal Atatürk'ten dinlemek daha açıklayıcı olacaktır:

"Biz büyük bir inkılap yaptık. Memleketi bu çağdan alıp yeni bir çağa götürdük. Birçok eski müesseseleri yıktık. Bunların binlerce taraftarı vardır. Fırsat beklediklerini unutmamak lazım. En ileri demokrasilerde bile rejimi korumak için, sert tedbirlere müracaat edilmiştir. Bize gelince, inkılabı koruyacak tedbirlere daha çok muhtacız... Kan ile yapılan inkılaplar daha sağlam olur, kansız inkılap ebedileştirilemez. Fakat biz inkılaba erişmek için lüzumu kadar kan döktük. Bu kanlarımız, yalnız muharebe meydanlarında değil, aynı zamanda memleketin dahilinde de döküldü. Temenniye değer ki, bu dökülen kanlar kafi gelsin ve bundan sonra kanlar dökülmesin."[3]

Öte yandan M. Kemal'in 1923 yılında yaptığı ve 7 Aralık 1929 tarihli Milliyet Gazetesi'nde yayınlanan şu açıklaması da ilginçtir:

Fransız Devrimi, ancak yüz yılda başarılmıştır. Biz ise, devrimimizin henüz üçüncü yılındayız. Kimse iddia edemez ki, bizim devrimimiz de bir tepkiyle, bir gericilik hareketiyle karşılaşmasın. Fakat, bu üç yıl içinde akıttığımız kanların yeterli görülmesi için, çıkacak gerici hareketleri doğduğu yerlerde boğmaya çalışmalıyız. [4]

****

Fesubhanallah, bu sözler akla da mantığa da aykırı. Kan ile yapılan inkılapların sağlam olduğu nerde görülmüş? Hem adam kendisi kan döktüğünü itiraf ediyor.

Devam edecek inşaallah.

****

KAYNAKLAR:

[1] L. Kinross, Atatürk, sayfa 309.

[2] Osman Okyar, Mehmet Seyitdanlıoğlu, Fethi Okyar'ın Anıları –Atatürk, Okyar

ve Çok Partili Hayat-, sayfa 98.

[3] [1923] Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, cild 2, sayfa 68,69.

Ayrıca bakınız; Erdem Atatürk Kültür Merkezi Dergisi, Atatürk Özel Sayısı, cild 1, sayı 12, Eylül 1998, sayfa 911.

VE: M. Kemal Atatürk, Bursa Konuşması, 22 Ocak 1923; Avni Doğan, Kurtuluş, Kuruluş ve Sonrası, sayfa 165.

[4] 1923, Gazi ve İnkılâp, Mahmut Soydan, Milliyet gazetesi, 7.12.1929.

****
****

M. Kemal'in yönetimi - 3

Devam ediyoruz...

M. Kemal'i böyle konuşmaya iten sebepleri anlamamıza katkıda bulunacak bir pasaj da şunlar aktarılmaktadır, bir kitabın yasaklı olmayan ve yayınlanabilir izni olan bölümünde:

"...Onu (M. Kemal), askeri tehlikeyi savuşturmak için geçici olarak diktatör yapmışlardı. Muzaffer kumandanın sürekli diktatöre dönüşmesine izin vermemekte kararlıydılar.

Onlara karşı hazırlıklıydı. Bir akşam her zamanki sakin tavrı içinde Halide Edip ona dedi ki:

- Barıştan sonra dinleneceksiniz Paşam; çok zor bir mücadeleden çıktınız.

- Dinlenmek mi, ne dinlenmesi? dedi M. Kemal yırtıcı bir tavırla. Yunanlılardan sonra birbirimizle dövüşeceğiz; birbirimizi yiyeceğiz.

- Bu, gerçekten gerekiyor mu?

- Muhaliflerime ne buyurulur? diye bağırdı M. Kemal. Gözlerini kızgın olduğu zamanlardaki gibi kısmış, bakışlarına meşum (uğursuz) bir parıltı yerleşmişti. Onları halka linç ettireceğim. Hayır! Dinlenmeyeceğiz. Birbirimizi öldüreceğiz diye sesine devam etti, sesi hafiflemişti. Dahası, bu mücadele sona erdiği zaman, her şey çok sıkıcı olacak. Yeni bir heyecan bulmamız gerekecek."[1]

Bu alıntıyı doğrulayacak bir pasaj da Halide Edip "1922 Ağustos'unun son günlerinde cephe karargahında, M. Kemal Paşa ile görüştüğünü ve bu görüşmede İsmet (İnönü) ve Fevzi (Çakmak) Paşaların da hazır bulunduğunu anlatır. Adıvar'ın anlattığına göre, M. Kemal, bu görüşmede Meclis'teki muhalefetten hoşnutsuzluğunu dile getirmiş, İkinci Grup'tan birkaç mebusun (milletvekilinin) adını vererek 'onların halk tarafından linç edilmeye layık olduklarını' söylemiş ve 'savaş bitince durumun çok sıkıntılı olacağını' belirtmiştir."[2]

****

Ne kadar da demokrat, tam bir Cumhuriyet adamı (!)

Devam edecek inşaallah.

****

KAYNAKLAR:

[1] H.C. Armstrong, Bozkurt, Arba yayınları, Çev. Gül ÇAĞALI GÜVEN, birinci baskı, Istanbul 1996, sayfa 153,154.

[2] Halide Edip Adıvar,Türk'ün Ateşle İmtihanı, Istiklal Savaşı Hatıraları, Nurer UĞURLU başkanlığında bir kurul tarafından hazırlanmıştır. Dizgi - Baskı - Yayımlayan: Yenigün Haber Ajansı Basın ve Yayıncılık A.Ş. Eylül 1998, sayfa 28. (Cumhuriyet Gazetesi'nde yayınlanmıştır)

****
****

M. Kemal'in yönetimi - 4

Devam ediyoruz...

Bir başka yazar Lewis Thomas da aynı konuyu şu sözlerle işlemiştir:

"M. Kemal iş başına geldiğinde, bırakınız geniş köylü kitlesini, kentlerde oturan halkın büyük kesiminin bile siyasal yaşama katılma konusunda pek geleneği yoktu. Atatürk, partisinin örgütlenmesi konusunda ön saftaydı, Partisinin tartışılmaz Başkanıydı; Meclise girecek milletvekilleri konusunda söz ve yetki sahibiydi. Bütün bunlar O'na bir bakıma 'diktatör' dedirtecek özelliklerdi..."

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAK:

Atatürkçülük, II. Kitap, sayfa 181.

****
****

M. Kemal'in yönetimi - 5

Devam ediyoruz...

M. Kemal'in monarşisine bir tepki olarak Kazım Karabekir, Ali Fuad Cebesoy, Rauf Orbay ve Refet Bele vs. paşalar, içerisinde `Cumhuriyet´ kelimesinin de yer aldığı bir muhalefet partisi kurmayı düşünmüşlerdir. Amaç hem monarşiyi eleştirmek hem de daha demokratik bir yapıya geçerek halkın desteğini alabilmekti.

Istiklal Harbinin önde gelen bu değerli paşaları Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nı kurma aşamasında iken, Halk Fırkası'nın (CHP) köktenci kanadı tarafından bu girişim, `tahammül edilemez´ bir durum olarak yorumlanmış ve bundan dolayı Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (17.11.1924) kurulmadan bir hafta önce Recep Peker tarafından yapılan bir öneriyle Halk Fırkası'nın adına Cumhuriyet eklendi. (10.11.1924).[1] Böylece Cumhuriyet Halk Fırkası (Partisi) adını almış oldu.

Yaklaşık bir ay sonra M. Kemal'in "The Times" muhabiri Mc Cartney ile yapmış olduğu mülakatta (11.12.1924); The Times muhabirinin, M. Kemal'e muhalefetin M. Kemal yönetimini `istibdat´ (despotluk) olarak yorumladığını sorması üzerine, M. Kemal baskıcı bir yönetimin mevcudiyetini itiraf eder nitelikte bir cevap verir:

"Bir başka nokta daha var. Muhalefet kişisel istibdada karşı olduğunu söylüyor. Böyle bir ifade, böyle bir istibdadın var olduğunu ima etmekte. Fakat programları, böyle bir istibdadı nasıl ortadan kaldıracaklarını

gösterecek hiçbir hususu içermemektedir. Kişisel olarak ben, böyle bir istibdadın var olduğuna inanmıyorum. Ancak, bu istibdat var olsa bile (bu sözü itiraf sayabiliriz), bu yalnızca hakimiyet-i milliye ile Halk Fırkası'nın temel ilkelerini korumak için vardır."[2]

Konuya bir de M. Kemal yandaşlarının gözüyle bakalım...

Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın kurulma amacını M. Kemal'in yakın arkadaşlarından Falih Rıfkı Atay şöyle değerlendirmektedir:

"Yeni seçimlerde Birinci Millet Meclisi'nin ikinci grubu tasfiye edilmiştir. Fakat bir muhalefet partisinin bütün unsurları yeni Meclise gelmiştir. Aralarında siyasî şöhretler, yarı veya tam aydınlar şöyle böyle Türkçüler, fakat bilhassa Osmanlılar vardır. Devrimci değildirler. Gerici de değildirler. Bunlar `bilâ kayd-ü şart Hâkimiyet-i Milliye´ prensibini tutacaklar, M. Kemal'in **diktatör olmaması için** dostça, muhalifçe uğraşacaklardır. Biraz sonra **ilk gerçek demokrasi savaşını bunlar verecekler,** `Terakkiperver Cumhuriyet´ Fırkasını kuracaklardır. Kendileri ile M. Kemal arasında asıl ayırıcı çarpışma, Cumhuriyet ilân edildiği zaman başlıyacaktır."[3]

Kısaca nerden baksanız bir diktatörlük söz konusu.

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] M.Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek-Parti Yönetimi'nin Kurulması, sayfa 103.

Ayrıca bakınız: E. Jan Zürcher,Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, sayfa 78.

[2] M. Philips Price, A History Of Turkey, 134'ten naklen M.Tunçay, Türkiye Cumhuriyetinde Tek-Parti Yönetimi'nin Kurulması, sayfa 171, dipnot 63.

[3] Falih Rıfkı Atay, [1961], Çankaya: Atatürk'ün Doğumundan Ölümüne Kadar, Pozitif Yayınları, Istanbul 2004, sayfa 393.

****
****

M. Kemal'in yönetimi - 6

Şu ana kadar M. Kemal'in Antidemokratik görüşlerine yer verdik, bu bölümde ise M. Kemal'in yakın arkadaşlarının görüşlerine yer vereceğiz... Ardından bu görüşleri meşru göstermek için `üretilen´ gerekçelerin gerçeği yansıtmadığını kanıtlayacağız.

Ikinci Inönü Savaşları sırasında Bursa'dan geriye doğru göçen ve içinde subay ve ailelerinin bulunduğu bir kafileye rastlanır. Milli Şef Ismet Inönü şöyle diyor hatıratında(Ulus, 17 Mayıs 1968): "Kafileyi durdurdum. Subayları bir kenara topladım. Içinde bulunduğumuz vaziyeti bilesiniz. Bundan başka, subay olarak da yerinizi bilmelisiniz. Padişah düşmanınızdır. Yedi düvel düşmanınızdır. Bana bakın, dedim. Kimse işitmesin millet düşmanınızdır!"[1]

Istiklal Mahkemesi üyelerinden Lütfi Müfit Beyin "Bizim belli, milli amacımız vardır. Ona varmak için ara sıra `kanunun üstüne de çıkarız´ demesi egemen anlayışı yansıtmaktadır."[2]

Dönemin ünlü gazetecilerinden olan ve bir süre Matbuat ve Neşriyat Umum Müdürlüğü yapan Zekeriya (Sertel)'in; "neden mebuslar (milletvekilleri) `tayinle´ işbaşına getiriliyor?" sorusuna M. Kemal Paşa'nın yakın arkadaşı Mazhar Müfid (Kansu) şu cevabı veriyor:

"Siz ne zannediyorsunuz? Bu halka seçim hakkı tanırsak, Meclise kimler girer biliyor musunuz? Hacılar, hocalar, şeyhler..." 1930'larda dönemin ünlü gazeteci ve yazarı Falih Rıfkı Atay da Cumhuriyetin neden demokratik olamayacağını şöyle ifade etmektedir: "Türkiye'de demokrasi, hoca ve mürteci saltanatı demektir!."[3]

Sanki M. Kemal Meclis'e şeyhler ve hocalar tayin etmemiş gibi...

Sürekli olarak "mebusluğa" (milletvelilliğe) `tayin´ edilen şeyhler de var, peki bunlara ne diyecekler? 1920-50 döneminde Vanlı Ibrahim Arvas, tayin listelerinde sürekli yer alan bir şeyhtir. Aynı şekilde Hakkı Ungan, 1923'ten öldüğü 1943 yılına kadar mebus tayin edilmiş bir şeyhtir. Diyarbakır Mebusu Zülfü Tigrel, Siirt Mebusu Şeyh Halil Hulki, Mahmut Soydan, Süreyya Özgeevren sürekli "mebus" tayin edilen şeyhler arasındadır.[4]

Yukarda adı geçen şeyhler ve hocalar M. Kemal tarafından "tayin" edilenlerdir, halkça seçilenler değil. Işte kemalist yalan ve çelişkiler böyle ortaya çıkar.

M. Kemal'in arkadaşları da kendisi gibi demogoji yapmaktadır. Kimin neyi, ne kadar, ne zaman yapacağına karar verme tekeline sahip olma çabası içerisinde olan bu kesim, dayatmalarını aralıksız sürdürmektedir. Saltanat'a karşı olduğunu iddia eden bu kesim, kendi saltanatını kurmuş ve bunu demogoji ile meşru göstermeye çalışmaktadır. "Demokrasi" ise bunu maskelemekten ibarettir. Bizim saf Atatürkçüler de kendilerini hala "özgür" zannediyorlar. Allah (celle celaluhu) islah etsin.

****

KAYNAKLAR:

[1] Ş.Süreyya Aydemir, Ikinci Adam, cild 1, sayfa 274.

[2] Ergün Aybars, Istiklal Mahkemeleri, cild 1, sayfa 95.

[3] Ali Osman Eğilmez, Türkiye Cumhuriyeti Tarihine Giriş, 175-176.

[4] Ismail Beşikçi, CHF Tüzüğü ve Kürt Sorunu, Komal Yay., 1978, sayfa 278, 279.

****
****

M. Kemal'in yönetimi - 7 ve SON

M. Kemal'in yönetimini daha iyi anlamak için bir dönem Başbakanlık yapmış olan Recep Peker'in şu sözlerini okumamız yeterli olacaktır:

"Inkılapları yapmak için çok kere zor kullanmak lazımdır. Saydığım anlamda bir değişiklik yapılırken mukavemet ve irtica unsurları, yerine göre elinde silahla veya cebinde kitapla, kafasında eskiye alınmış somurtkanlık, dilinde iğfal ve tehevvürle (öfkelenme) gelip karşımıza dikilir. Bunları vurup devirmedikçe inkılabı yapmanın ve hatta uzun devirler korumanın imkanı yoktur (...) Türk inkılabı en ziyade zor kullanmayı gerektiren bir hususiyet gösterir."

****

KAYNAK:

Recep Peker, Inkılap Dersleri, Iletişim Yay., sayfa 18-19.

Ayrıca bakınız; Cengiz Aktar, Türkiye'nin Batılılaştırılması, sayfa 91-92. ve Baskın Oran, Türk Milliyetçiliği, sayfa 210, dipnot: 455.

****
****
****

Atatürk "Bıyıklı Diktatörler" listesinde "ilk sırada"

(Fotoğraf: Dergiden bir görünüm)

Amerikan Foreign Policy dergisi M. Kemal Atatürk'ü, Hitler ve Stalin gibi diktatörlere de yer verdiği "Bıyıklı Diktatörler" konulu listesinde "ilk sıraya" koydu.

Ilk sırada M. Kemal Atatürk'e yer verilen listede, Atatürk için "Kayzer" nitelemesinde bulunuldu.

Böylece M. Kemal Atatürk, diktatörlükte; Hitler ve Stalin gibi diktatörlere fark atmış oldu.

Hadi bize "yobaz" diyorsunuz, oysa bunu biz değil; M. Kemal'in ulaşmak istediğini söylediği "Muasır Medeniyetler seviyesinin" en güçlü temsilcilerinden olan devletin bir dergisi söylüyor.

Ama haksız da sayılmazlar... O kadar insanı asıp kesmesinden sonra herhalde "Nobel Barış ödülü" verecek değillerdi.

****

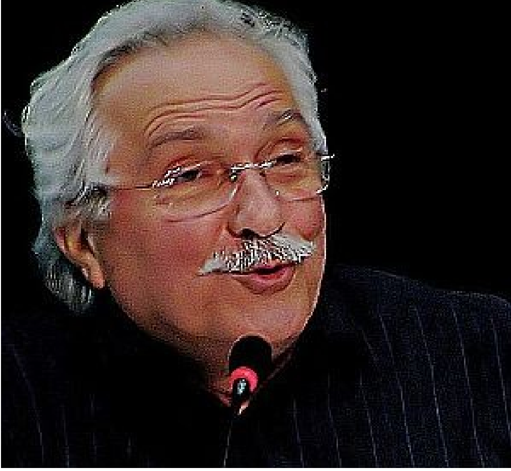
KAYNAK: Amerikan "Foreign Policy" dergisi, Charles Homans, 30 Mart 2011.

Dergiye buradan bağlanabilirsiniz:

http://www.foreignpolicy.com/articles/2011/03/30/stiff_upper_lip

****
****
****

Atatürk ve diktatörlük - Yavuz Bahadıroğlu

Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurulu'nda konuşan BDP milletvekili Altan Tan, "Kemalist diktatörlük" deyince CHP ve MHP'den itiraz geldi.

Altan Tan'ın söylediği tam olarak şu: "İskilipli Atıf Hoca, mazlum ve mağdur bir Müslümandır. Kemalist diktatörlüğün katlettiği on binlerce insandan sadece biridir. Allah'tan rahmet diliyorum. Kemalist diktatörlüğün bir huyu var; öldürüyor, asıyor, işkence kuruyor ve ondan sonra da 'İngiliz ajanı' diyor. İngilizler, bir kurşun atmadan İstanbul'dan çıktılar ve Ankara hükümetine İstanbul'u teslim ettiler."

Neye itiraz ediliyor, Atatürk'ün "diktatör" olduğuna mı, İngilizlerin tek kurşun atmadan, sadece Halife/Padişah'ı gemilerine alarak ülkelerine döndükleri gerçeğine mi?..

Sahi, İngilizler neden geldiler, niçin gittiler?

Anadolu'yu işgal etmek gibi bir niyetleri olmadığına göre (çünkü yapabilecekken yapmadılar) neden geldiler?..

Hiçbir cephede onlarla çatışmadığımıza, savaşmadığımıza, yenmediğimize göre, niçin gittiler?

Soru iki: Ne getirdiler, ne götürdüler?

Padişahlık döneminde işgal ettikleri Başkent'i Ankara hükümetine hangi amaçla teslim ettiler?

Ankara Hükümeti'ni çok mu sevdiler acaba, bir "kara kaş-kara göz" hikâyesi mi?.. Peki siz İngiltere'nin tarih boyunca "akıntıya kürek" çektiğini hiç gördünüz mü?..

Açıkçası bu konu açıklanmaya muhtaç bir konudur. Ne var ki, ilkokul seviyesinde bilgilenmiş kişiler bu konulara şiddetle tepki gösterdikleri için kimse izaha yanaşmıyor...

Zaten meşhur "Koruma Kanunu" da izin vermiyor.

Diktatörlük meselesine gelince: Bir mecliste muhalefet yoksa, muhalefet edenlerin defteri bir şekilde dürülüyor (İzmir Suikastı bahanesiyle Kâzım Karabekir Paşa'nın da içinde olduğu bazı İstiklâl Savaşı kahramanlarının yargılanması, bazılarının kaçmaya zorlanması gibi), hatta bazıları öldürülüyor (Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey ve topal Osman Ağa), psikolojik savaş taktikleriyle bazıları gözden düşürülüyorsa, yasama, yürütme ve yargı tek kişinin emriyle hareket ediyorsa, bir kanunun reddi ihtimali belirince kürsüye çıkıp, "baş kesme işareti" de yaparak, "Bu, mutlaka olacaktır. Burada toplananlar, Meclis ve herkes meseleyi tabiî görürse, fikrimce uygun olur. Aksi takdirde, yine gerçek gerektiği şekilde ifade olunacaktır. Fakat ihtimal bazı kafalar kesilecektir" (1922 Nutuk II, S. 691) şeklinde TBMM üyeleri "tehdit" edilebiliyor, sindiriliyor ve ancak o sayede istenen amaca ulaşılabiliyorsa...

Nedir böyle bir rejimin adı?..

Böyle bir rejime “demokrasi” denebilir mi?..

Rejimin başındakilere “demokrat” denebilir mi?

Zaten Atatürk de “demokrasi” iddiasında hiç olmamıştır. Bakın ne diyor?

“Efendiler, bizim hükûmetimiz demokratik bir hükûmet değildir, sosyalist bir hükûmet değildir ve gerçekten kitaplardaki hükûmetlerin, islâmî niteliği bakımından, hiç birine benzemeyen bir hükûmettir.

“... Sosyal bilim bakımından bizim hükûmetimizi ifade etmek gerekirse ‘halk hükûmeti’ deriz... Fakat ne yapalım ki demokrasiye benzemiyormuş, sosyalizme benzemiyormuş, hiçbir şeye benzemiyormuş! Efendiler, biz benzememekle ve benzememekle övünmeliyiz! Çünkü, biz bize benziyoruz, efendiler!” (Aralık 1921).

Kısacası Atatürk, “Demokrasinin de sosyalizmin de canı cehenneme” diyor, “bizim rejim başka rejim!”

Ne var ki siyaset biliminde bu tür rejimlere bir isim verilmiştir: “Diktatörlük”!

Hukuk dışı “İstiklâl Mahkemeleri”ni başka türlü nasıl kuracaksınız, sırf şapka giymediği için insanları nasıl asacaksınız?

****
****
****

M. Kemal Atatürk ve Masonluk - 1 (7 Bölüm)

Bu bölümde M. Kemal'in Osmanlı'yı yıkmaya çalışan masonların teşkil ettiği hareketin bir parçası olduğunu ve M. Kemal'in masonluğunu okuyacaksınız.

Yazı dizimizin birinci bölümünde M. Kemal'in mason olduğuna dair, birisi ' Türk Tarih Kurumu' kaynaklı 4 delil zikredeceğiz.

Hemen konuya girelim...

Nesta H. Webster eserinde[1], "Jön Türkler hareketi, İtalyan Büyük Doğu'sunun direktifi altında, Selanik Mason Locaları tarafından başlatılmıştır. Aynı makam, daha sonra M. Kemal'in başarıya ulaşmasında da yardımcı olmuştur."[2] diyerek mason localarının Osmanlı'dan Cumhuriyete geçişte ve Cumhuriyet döneminde oynadığı role özlü bir şekilde işaret etmektedir.

Aynı şekilde, 1920 yılında Londra'da yayınlanan Morning Post gazetesi de;

"Kesin olarak söyleyebiliriz ki, Türk İhtilali hemen hemen tümüyle bir mason-Musevi komplosudur."[3] ifadesiyle bu rolü teyid etmektedir.

Bundan da anlaşılıyor ki, M. Kemal'in içinde bulunduğu hareket; "Mason yapılanmasıydı."

Peki M. Kemal mason muydu, bu konuda deliller var mıdır?

Hemde birçok...

Evet, M. Kemal bir masondu.

Hem de M. Kemal'e ithafen "Tek Adam" kitabını yazan "Şevket Süreyya Aydemir'in tanımlamasıyla, 'O bir cilacı değil, bir yontmacıydı'."[4]

M. Kemal, mason olmak için ilk başvurusunu, 1905 Kasım'ından 1907 Ekim'ine kadar görevli kaldığı Şam'da yapmıştır. Mimar Sinan dergisinde Semih Tezcan "Mim Kemal Öke ve Atatürkle Diyalogu" başlıklı makalesinde, Büyük Üstad Mustafa Hakkı Nalçacı'nın torunu Ümit Nalçacı'dan rivayeten, M. Kemal'in Şam'da görevliyken Mason olmak için yaptığı başvurunun kabul edilmediğini yazmaktadır.[5]

"M. Kemal 13 Ekim 1907'de (Şamdaki görevini tamamlayarak) Selanik'e döner. 29 Ekim 1907'de İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne girer. Üye alımları ya Ömer Naci'nin evinde, ya da mason locası `Macedonia Risorta´nın bekleme odasında yapılmaktadır. İkinci mekanda subaylar önce tekris edilerek mason, sonra yemin ettirilerek Cemiyet üyesi yaptırılmaktaydı."[6] diyen mason yazar Tamer Ayan, üye listelerinde yer alan isimlerden bazılarını sıraladıktan sonra bir sonraki sayfada konuyla ilgili değerlendirmesini şöyle yapmaktadır:

"Atatürk çevresindeki, hem ittihatçı, hem mason olan asker ve sivil arkadaşlarının etkisiyle, `önce mason, sonra ittihatçı´ kuralına uygun olarak önce `Macedonia Risorta´ locasında mason olmuş ve bunu takiben de İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne 1907 yılında 322 numara ile üye yapılmıştır."[7]

Araştırmacı Bilal Şimşir, Türk Tarih Kurumu tarafından yayınlanan, "İngiliz Gizli Belgeleri'nde Atatürk" adlı çalışmasında, 20 Ocak 1921 tarih ve sayı 35, İstanbul Genel Karargahı'ndaki General Harington'dan İngiltere Savunma Bakanlığı'na gönderilen "Şifre Tel No:1,9821-Gizli" kayıtlı evrakta, M. Kemal hakkında derlenen bilgilerde;

"1907'de Selanik'e atanınca, İttihat ve Terakki'ye ve İtalyan Mason Locası'na girdi"[8] denildiğini aktarmaktadır.

"1965-66 yıllarında Hollanda Grand Orienti araştırmacı üstadlarından Lowensteijn, ünlü Türk masonlarını araştırmaya koyulup, İstanbul'daki Obediyansa bir yazıyla baş vurarak bilgi ve belge ister. Kendisine 'Türkiye Büyük Locası Büyük Sekreteri Nafiz Ekemen' imzalı bir yanıt gelir. Anılan yazıda Kargotich (Kargaliç) adlı eski bir Yugoslav masonun, Atatürk'ün Makedonya'da bir locada mason olduğu ve kalfa derecesine kadar yükseldiği hakkındaki ifadesi önemle aktarılır. Kargatovich'in, Yugoslavya Büyük Locası yıllığında M. Kemal'in Masonluğu hakkındaki bilgileri okuduğunu kesin bir şekilde dile getirdiği belirtilir."[9]

****

KAYNAKLAR:

[1] Nesta H. Webster, Gizli Cemiyetler ve Yıkıcı Faaliyetler, Londra, 1928, sayfa 284.

[2] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 127.

[3] Morning Post gazetesi, 1920. Aktaran: Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 127.

[4] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 92.

[5] Mimar Sinan Dergisi, Semih Tezcan "Mim Kemal Öke ve Atatürkle Diyalogu" 1998, sayı 109, sayfa 16. Aktaran: Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 159-160.

[6] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 159-160.

[7] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 159-161.

[8] Bilal Şimşir, İngiliz Belgelerinde Atatürk, Türk Tarih Kurumu Yayını, 1979, 3. Cilt, sayfa 96.

[9] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 186.

****

M. Kemal Atatürk ve Masonluk - 2

Birinci bölümde M. Kemal Atatürk'ün mason olduğunu biri Türk Tarih Kurumu kaynaklı 4 delil sunmuştuk... Bu bölümde ek olarak 6 delil daha zikredeceğiz.

M. Kemal'in mason olduğu, pek çok ülke yayınında da açıkça yer almıştır.

M. Kemal'in "beni en iyi anlatan kitap"[1] dediği "Bozkurt" adlı kitapta M. Kemal'in mason olduğu yazıyor:

"M. Kemal Vedata Locası'nda bir birader olarak örgüte katıldı."[2]

Aynı kitapta bir de şu hadise nakslediliyor:

"Fransız Sarraut, Cavid için kişisel bir ricada bulunmak üzere Ankara'ya gelmişti. Sarraut, Doğu Farmason locasının tanınmış bir ismiydi. M. Kemal'e meslekteki bir mason birader olarak başvurmuştu."[3]

Jürgen W. Diener, Beyaz Zambaklar dergisinde M. Kemal'in mason olduğunu yazmıştır. Diener onun Makedonya (Risorta et Veritas) locasına mensup bulunduğunu bildirir.[4]

G. Gamberini de "Mille Volti di Massoni" adlı 1975 tarihli çalışmasında, dünyanın bin ünlü masonu arasında M. Kemal'e de yer vermektedir.

1988'de, Hamburg'da Atatürk'ü anma töreninin yapıldığı mason locasının duvarlarındaki dünyaca ünlü masonlar listesinde onun da adı bulunuyordu.[5]

1932'deki "Beynelmilel Masonlar Birliği AMI"nin Büyük Konvan'ının dönemin diktatörü M. Kemal'in tam kontrolündeki Istanbul'da toplanması anlamlıdır. O toplantıda dünyanın en üst kademe masonlarının Cumhurbaşkanı olarak M. Kemal'e gönderdikleri "bağlılık mesajları" onu kendilerine yakın saydıklarının delilidir.

Dünyaca ünlü Özgür Ansiklopedi "Wikipedia" (Almanca) da, M. Kemal'in mason olduğunu bildiriyor.[6]

****

KAYNAKLAR:

[1] Yalın Alpay, gazetesiz.com.tr, 17 Ocak 2011.

Ayrıca bakınız: Engin Ardıç, Sabah, 05 Mart 2011.

[2] H.C. Armstrong, Bozkurt, Arba yayınları, Çev. Gül Çağalı Güven, birinci baskı, Istanbul 1996, sayfa 16.

[3] H.C. Armstrong, Bozkurt, Arba yayınları, Çev. Gül Çağalı Güven, birinci baskı, Istanbul 1996, sayfa 198.

[4] Jürgen W. Diener, Beyaz Zambaklar dergisi, Mart 1938, sayı 38.

[5] Suat Parlar, Türkler ve Kürtler, Bağdat Yayınları, sayfa 496, 497.

[6] http://de.wikipedia.org/wiki/Gro%C3%9Floge_der_Freien_und_Angenommenen_Maurer_der_T%C3%BCrkei#cite_note-10

****

M. Kemal Atatürk ve Masonluk - 3

Ilk iki bölümde M. Kemal'in mason olduğuna dair biri Türk Tarih Kurumu kaynaklı 10 delil sunmuştuk. Bu bölümde son delillerimizi zikredeceğiz ve bu bahsi kapatacağız. Nasipse ilerleyen günlerde yayınlayacağımız 4. bölümde; "M. Kemal'in masonluğunun neden gizlendiğini" ele alacağız inşaallah.

Devam ediyoruz...

Diğer yandan M. Kemal'le Mütareke yıllarında Istanbul'da tanışan mason Kont Sforza da "Modern Avrupa'nın Kurucuları" adlı kitabında onun mason olduğunu yazar.

"M. Kemal; Yüksek Komiser Sforza'nın kendisini davet ederek: 'Ekselans, bir tehlike karşısında sefarethanenin (elçiliğin) emrinize hazır olduğunu ben de söyleyebilirim' dediğini zikretmektedir.

Bunun hakkında Sforza da şunları söylüyor:

'İstanbul'daki bazı Britanya ajanları ilk işgâl günlerinde (onu) Malta'ya göndermeyi tasavvur etmişlerdi. Bu tasavvur öğrenilir öğrenilmez M. Kemal'in dostları gelerek tehlike vukuunda kendisine Italyan sefarethanesinde bir ilticagâh bulunabilip bulunamayacağını bana sordular. Ben Italya'nın, eski kahraman bir hasmı korumayı şüphesiz reddetmeyeceği cevabını verdim. Bu cevabım… M. Kemal'in tevkifine ait her türlü projeden vazgeçilmesi için kâfi geldi."

M. Kemal'in "dostları" kimlerdir ve mason üstadı olan Sforza'ya nasıl ulaşmışlardır?

Sforza'nın yazdıkları dışında, Daniel Ligou'nun mason Ansiklopedisi'nde ve daha pek çok kaynakta M. Kemal'in mason olduğu belirtiliyor.[1]

****

KAYNAK:

[1] Kont Sforza, Les Batissenrs de L'europe Moderne.

****

M. Kemal Atatürk ve Masonluk - 4

Şayet M. Kemal masonsa, localar niçin ona hala açıktan sahip çıkmamaktadır?

Bu soruyu mason yazar Tamer Ayan, yakın tarihte yayınlanan ve alıntılar yaptığımız "Atatürk ve Masonluk"

adlı kitabının önsözünde kısaca şöyle cevaplandırmaktadır:

"Eski mason yöneticileri, Atatürk'ün mason olduğu ortaya çıktığı takdirde, bu sıfatının Atatürk'e zarar vereceğini düşündüklerinden(...). 'Ya Atatürk'ün mason olduğunun duyulması ona zarar verirse?', 'Ya da, Atatürk düşmanlarının eline kötüye kullanabilecekleri yeni bir koz verilirse?' "[1] kaygısıyla sessiz kalmayı yeğlemişlerdir.

Nitekim Atatürk'ün mason olduğunun anlaşılmasının tepki yaratmasından endişe duyanlar arasında, bu konuda belgesel araştırmalar yapan ve önemli ip uçları yakalayan mason araştırmacı Osman Zeki Koylan da vardır. "Koylan, dönemin büyük üstadına gönderdiği (...) Atatürk'ün masonluğuna ilişkin bazı verileri, hatta kendisine göre kanıtları içeren 12 Ekim 1981 tarihli önemli mektubunu, bu konuda duyduğu endişeyi, aşağıdaki cümlelerle dile getirerek bağlar:

'Netice itibarı ile: bize karşı umumi (genel) bir antipati (soğukluk) devam ettiğinden, Atamızın intisabı konusunun harice (dışarıya) intikalini asla tecviz etmiyorum (onaylamıyorum). Mamafih (bununla birlikte) localara tamimini takdirinize arz ederim... Yıllarca araştırmalara rağmen bir türlü çözümlenmeyen bu meçhulü gün ışığına çıkarmak bana nasip oldu."[2] diyerek hem M. Kemal'in masonluğunu belgelediğini; hem de bu bilginin dışarıya (haricilere) açıklanmasının isabetli olmayacağını söyleyerek sorumuzun cevabını vermektedir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 10.

[2] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Istanbul, 2008, sayfa 37.

****

M. Kemal Atatürk ve Masonluk - 5

Mason localarının M. Kemal'in şefliği döneminde kapanması (1935) mevzuuna gelince...

Araştırmacı Suat Parlar, çalışmasında M. Kemal'in mason olduğuna dair kuvvetli iddialar bulunduğu, en azından masonluğu felsefe olarak benimsediği bilindiği halde, 1935'de mason localarının niçin kapandığı meselesine eğiliyor ve şöyle diyor:

"Devletin en önemli kurumlarının başında zaten masonlar varken, (locanın) malvarlığı konusunda alınacak tedbirler, sembolik olmaktan öte bir anlama sahip değildi!"[1]

M. Kemal'in özel hekimi ve yakın arkadaşı olan Büyük Üstad Mim Kemal Öke'nin Mason Derneği'nin 1949 yılındaki büyük kongresinde yaptığı ve Türk Mason Dergisi'nin birinci sayısının 12-14'üncü sayfalarında yayınlanan konuşmasında bu konuyla ilgili olarak söyledikleri aydınlatıcıdır:

"Memleketin siyasi akışları bir an için bizim mesaimizi men etmişti. Bu yalnız bizim değil, Türk Ocakları, Kadınlar Birliği vesaire gibi teşekküllere de teşmil edilmişti. Bu tatili mesai bir kapanış değil, bir ima üzerine olmuştur. Atatürk mason teşekkülü için çok büyük iltifatta bulunmuş, Ankara'daki binaya her yıl 3 bin lira yardım etmişlerdir. Bugün başımızdakiler de aynı yardımda bulunmuşlardır. Atatürk memleketimizi ziyarete gelen tanınmış şahsiyetleri bu lokalde kabul ve ziyaret etmiştir. Mason teşekkülünü Atatürk kapattırmamıştır. Siyasi ahval o zaman böyle bir imayı mecburi kılmıştır.

O zaman başkanlıktan Mareşal Fevzi Çakmak'ın emri üzerine ayrılmıştım. Mareşal askerlerin bu kabil teşekküllerde bulunmamalarını emretmiştir. Ortalığı karıştırmak, şahsi taassuplarını kullanmak isteyen baykuşlara bu kürsüden tekrar ediyorum: `Bu teşekkül Atatürk'ün ruhunu tazib (ruhuna azab) etmemiş, taziz etmiştir (sevgi ile anmmıştır)."[2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Suat Parlar, Türkler ve Kürtler, Bağdat Yayınları, sayfa 496, 497.

[2] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Yurt Kitap Yayın, Istanbul, 2008, sayfa 229, 230.

****

M. Kemal Atatürk ve Masonluk - 6

Devam ediyoruz...

Mason Yazar Tamer Ayan da bu konuyu ele alarak, "Eğer Atatürk masonlara yapılan suçlamalara inansa, hatta inanmak değil şüphe bile etse; üzerine titrediği rejimin selameti için Masonluğu kanun yoluyla kapatmaz, hatta masonları Istiklal mahkemeleri ve Takriri Sükun Kanunları gibi olağanüstü yöntemlerle sindirmez miydi?" diye sorarak şu hükmü veriyor:

"(...) Atatürk, ülkeye ışık veren bu pencereyi tuğlayla ördürüp iptal ettirmemiştir; ancak kamuoyunu ve rejimi masonluğun aleyhine yönlendiren ve şartlandıran antimasonik baskı ve propagandanın, masonluğa telafi edilmez ölçüde zarar vermesini önlemek amacıyla, sadece perdelerinin ev sakinlerinin eliyle kapatılmasını ve oturanların da tatile çıkmasını sağlamıştır. Özetle Atatürk masonluğu yasaklatmamıştır. Bilakis böylesi bir ılımlı çözümle zulümden kurtarmıştır."[1]

Kaldı ki M. Kemal'in gazetesi Anodolu Ajansı'nda Masonlar şu bildirgeyi yayınlamışlardır:

"Mes'ul ve maruf (sorumlu ve herkesçe bilinen) imzalar altında Ajansımıza verilmiştir. Türk Mason Cemiyeti memleketimizin sosyal tekamülünü ve günden güne artan muazzam terakkilerini dikkate alarak ve Türkiye Cumhuriyetinde hakim olan demokratik ve cidden laik prensiplerin tatbikatından doğan iyilikleri müşahede ederek faaliyetine, bu hususta **hiç bir kanun olmaksızın** nihayet vermeyi ve bütün mallarını memleketimizin sosyal ve kültürel kalkınmasına çalışan Halk Evlerine teberruu muvafık (bağışı uygun) görmüştür."[2]

Ayrıca Şükrü Kaya hükümet adına kamu oyuna yaptığı resmi açıklamada;

"Türk Masonları kendi **ideallerinin hükümetin esas programına dahil olduğunu** görerek, kendi teşkilatlarını **kendileri fesh etmişlerdir. Hükümetin bu iş üzerinde hiç bir teşebbüsü ve alakası yoktur." ** diyerek durumu belirtmiştir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Tamer Ayan, Atatürk ve Masonluk, Yurt Kitap Yayın, Istanbul, 2008, sayfa 340.

[2] Anadolu Ajansı, 10 Ekim 1935.

****

M. Kemal Atatürk ve Masonluk - 7 ve SON

M. Kemal Atatürk'ün Cumhuriyetçi (daha doğrusu diktatörlük) kadrosunda görev alanların büyük bölümü Masondur.

Bir bakıma yönetim ve devrimlerin gerçekleştirilmesi Masonlara emanet edilmiştir.

Işte kadro:

Fethi Okyar, Rauf Orbay, Refet Bele Paşa, Ali İhsan Sabis Paşa, Meclis Başkanı Kazım Özalp Paşa, Meclis Başkanı Abdülhalik Renda, Başbakan Hasan Saka, İçişleri Bakanları Şükrü Kaya ve Mehmet Cemil Ubaydın, Dışişleri Bakanları Bekir Sami Kunduh ve Tevfik Rüştü Aras, Sağlık Bakanları Rıza Nur, Adnan Adıvar, Refik Saydam, Behçet Uz, Milli Eğitim Bakanları Reşit Galip, Hasan Ali Yücel, Ekonomi Bakanı Sırrı Bellioğlu, Milletvekilleri Cevat Abbas, Atıf Bey, Edip Servet Tör, Yunus Nadi, Reşit Saffet Atabinen, Memduh Şevket Esendal, Hilmi Uran, Tevfik Fikret Sılay, Ahmet Ağaoğlu, Ankara Valisi Nevzat Tandoğan ve Belediye Başkanı Süleyman Asaf İlbay, İstanbul Valileri Muittin Üstündağ, Lütfü Kırdar, Danıştay Başkanı Mustafa Reşat Mimaroğlu, Jandarma Genel Komutanı Galip Paşa, İstiklal Mahkemesi Başkanı Necip Ali Küçüka, Amiral Mehmet Ali Paşa Atatürk'ün çevresinde ülkeye hizmet etmiş Masonlardır.[1]

Yedi bölümlük yazı dizimizde sunduğumuz delilleri, beyni resmi ideoloji telkiniyle yıkanmış olup düşünme mekanizmasını kullanamayanların kabul etmesi elbette güç.

****

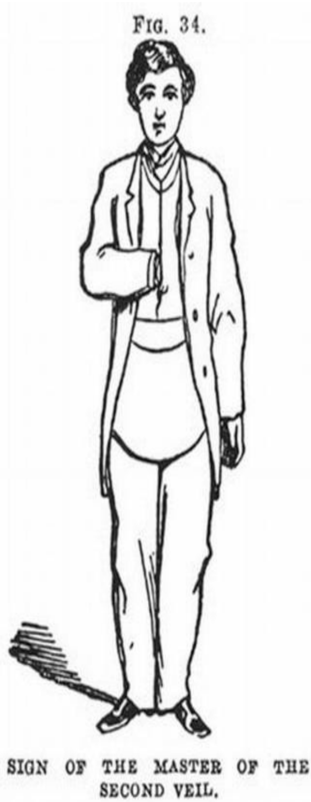
KAYNAK:

[1] Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası

NOT: Erol Karayel'in çalışmasından büyük ölçüde istifade edilmiştir.

****
****
****

Mason Nizam Duruşunun Kaynağı...

Neredeyse herkesin bildiği halde, kemalistler (kabul edemedikleri için) şu soruyu soruyorlar:

"M. Kemal'in elini göğsünde tutmasının mason nizam duruşu olduğunu nerden biliyorsunuz, kaynağınız nedir?"

***

Cevap:

NİZAM VAZİYETİ

3. Derece Nizam Vaziyeti

Sağ kol parmaklar bir gönye gibi birleştirilmiş şekilde kalbin altında (elbisenin içine doğru) tutulur.

****

KAYNAK:

Masonlar Büyük Locası Üstadı Celil Layiktez, Başlangıçtan Bugüne Kadar Ritüelimizin Inkişafı, Mimar Sinan Yayınları No:1, Yenilik Basımevi Istanbul 1972, Üçüncü Dereceye Mahsus Muhtıra, sayfa 11.

****
****
****

Dr. Rıza Nur'a atılan iftiralara cevap

Tarih boyunca insanlar, kendi putlarını red edenleri, eleştirenleri çeşitli iftiralarla sindirmeye çalışmışlar... Onlara "deli, mecnun" gibi ithamlarda bulunmuşlardır. Aslında bu, gerçek ve doğruların ortaya çıkmasını kabullenememekten kaynaklanan aciz bir yöntemdir. Maalesef Peygamberler de (selam olsun onlara) bu tür suçlamalara maruz kalmışlardır.[1]

Son dönemde bu suçlamalardan ve iftiralardan, Moskova ve Lozan antlaşmalarına delege olarak katılan, 14 ciltlik Türk Tarihi'ni yazan, ilk Milli Eğitim Bakanı ve aynı zamanda Sağlık Bakanlığı yapmış olan Dr. Rıza Nur'da nasibini almıştır... Kendisi M. Kemal Atatürk'ün yaptıklarını, icraatlarını, karakterini eleştirmiş ve bazı gizli kalmış gerçekleri ortaya çıkarmıştır. Elbette bu, M. Kemal Atatürk'ü ilah mertebesine çıkaran ve doğrulara cevap veremeyenleri rahatsız etmiştir... Dolayısıyla karalama kampanyası başlatılmış ve çarşaf çarşaf iftiranameler basında yayınlanmıştır.

Bu çalışmamızda, Dr. Rıza Nur'un yazdıklarına cevap vermek yerine, ona "deli, mecnun" diyerek ve hatıratından bazı cümleleri cımbızlayarak manayı tahrif edenlere cevap verilecektir.

Aynı zamanda bu çalışmamızda, kemalistlerce ülkemizde 90 yılı aşkın bir süredir, yapılagelen suçlamaların, iftiraların, karalamaların, saptırmaların, sindirmelerin, belge tahrifinin, çamur atmaların, aşağılamaların hangi boyutlara vardığının adeta bir özetini bulacaksınız.

Bu iftiranameyi kaleme alan şahsın ismini bilmiyoruz, ancak kendisine Dr. Rıza Nur'un M. Kemal Atatürk'e taktığı "NERON" ismini takıyoruz.

NERON sözlerine şöyle başlıyor:

"Hayatım ve Hatıralarım" adlı 2005 sayfalık baştan sona iftira ve uydurma ile dolu kitabında..."

Kitabın baştan sona "iftira ve uydurma" olduğunu söyleyen Neron, her nedense bu iftiralara cevap ver(e)mez.

Neron, "Saldırganların pek çok kaynak dediği de bu kitaptır" diyerek M. Kemal Atatürk'e yönelik eleştirileri münferit bir vak'a gibi göstermeye gayret eder ve okuyucuya M. Kemal'in başka muhalifinin olmadığını telkin etmeye çalışır. Öyle anlaşılıyor ki, Rauf Orbay, Refet Bele, Kazım Karabekir, Cafer Tayyar, Mustafa Sabri vs. gibi muhalifleri okuyucudan gizlemek istemektedir.

Neyse...

Neron, Dr. Rıza Nur'un "Türk Tarihi" adlı kitabında "M. Kemal'in hakkını teslim ettiğini" söyler, ancak Rıza Nur'un hatıratında bunun gerekçesini açıkladığından hiç bahsetmez. Rıza Nur, "Türk Tarihi" isimli eserin basımının M. Kemal'i övmekten geçtiğinin altını çizer ve buna rağmen aynı eserde üstü kapalı olarak M. Kemal'i eleştirdiğine vurgu yapar.

Neron, Dr. Rıza Nur'un Paris'e yerleşmesini hastalığına bağlar, oysa hatıratında defaatle, M. Kemal'in diğer muhalifler gibi kendisini de yok edeceğinden endişelendiği için Paris'e yerleştigini beyan eder. Ayrıca M. Kemal ve avenesinin gerçek yüzünü yazmanın ancak yurtdışında mümkün olduğuna değinir.

Rıza Nur'un hatıralarını çeşitli müzelere 1960 yılına kadar okuyuculara sunulmamak koşuluyla emanet etmesini; "olay tanıklarının ölmesini beklemek" şeklinde yorumlar... Halbuki herkesce malumdur ki, M. Kemal'in idaresi diktatörlüktür ve muhaliflerini en şiddetli biçimde susturmuştur.

Buna dair birkaç misal vermekte fayda mülahaza etmekteyiz...

Zekeriya Sertel 5 yıl süren Takrir-i Sükun Kanunu dönemini şöyle anlatır;

"Basın sıkı bir baskı altında yaşıyordu. Telefonla gazete başyazarlarına verilen emirlerin dışına çıkılamazdı. En ufak bir hata yüzünden, gazete haftalarca kapatılır, sorumlular mahkemeye verilirdi. Yani tek kelimeyle halk nefes alamıyordu. Havasızlıktan ve hürriyetsizlikten boğuluyordu."[2]

14 Ocak 1923 günü M. Kemal, Karabekir ve Fevzi Paşa ile trenle İzmir'e gider. M. Kemal o gün çok öfkelidir. Öfkesinin nedeni de Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey'in çıkaracağı gazete için Ankara'ya matbaa makinası getirmesidir.

Karabekir o gezide yaşadıklarını şu sözlerle anlatır:

"Gazi M. Kemal pek asabi idi. Muhaliflerden Ali Şükrü Bey, (Ankara'ya matbaa makinası getirmiş.. Tan adında bir gazete çıkaracakmış, siz hâlâ uyuyorsunuz) diye yaveri Cevat Abbas Bey'e verdi; veriştirdi. Ve **(yakın, yıkın)** diye çıkıştı. Yalnız kalınca kendilerini teskin ettim. Bu tarzdaki beyanatının dışarıya aks edebileceğini ve pek de doğru olmadığını anlattım."[3]

1931 Matbuat Kanunu'nun ilginç ve hukuka aykırı maddesi:

"Her gazete ya da derginin yayınından doğan sorumluluk genel yayını fiilen yöneten kişi ile bu gazete ya da dergi sahibine aittir." (madde 27) [4]

Yani bir yazarın yazdığı yazıdan üç kişinin, yazı işleri müdürü, genel yayın yönetmeni ve gazete sahibinin de sorumlu tutulması, özellikle yalan haber yazan bir muhabirin cezasına diğer üç kişinin de ortak olması hem

basın özgürlüğüne hem de hukuka aykırıdır.

8 Ağustos 1931'de yürürlüğe giren 25 Temmuz 1931 tarih ve 1881 sayılı bu yasanın 27. maddesinin basın özgürlüğü ve temel haklar açısından en çok eleştirilen madde olduğunu Çetin Özek [5] ve Remzi Balkanlı [6] kitaplarında yazmışlardır.

Son olarak Kazım Karabekir'in daha basılamadan toplatılıp yakılan[7] "İstiklal Harbimiz" adlı eseri, o dönemin diktatörlük olduğunun en bariz delilidir. Bu durumda Dr. Rıza Nur'un isabetli bir karar verdiğini söyleyebiliriz.

Yazımızın başında, gerçekleri ortaya çıkaran insanların "deli, mecnun" diye yaftalandığına dikkat çekmiştik.

Işte Neron'ların, Dr. Rıza Nur'un hatıratından yola çıkarak, koyduğu teşhisler:

- İzolasyon
- depresyon
- homoseksüel eğilimli
- Obsesif- kompülsiv sendrom
- depersonelizasyon (aşağılık duygusu)
- agresif ve hostil (saldırgan ve kızgın)
- psikopat
- mitomani (yalan söyleme)
- fabulasyon
- fanteziler
- megalomani
- narsisizm
- paranoid reaksiyon
- egosantirizm

***

Dr. Rıza Nur'a cevap vermek yerine, ona bütün bu teşhisleri koymak, bir nevi; "biz bu adama cevap veremiyoruz, en iyisi mi siz bu adamın dediklerini dinlemeyin, inanmayın çünkü bu adam delidir" demekten farksızdır. Akıl ve vicdan sahibi bir insan, buradaki kastı kolayca anlayabilir.

Islam tarihini okuyanlar, bunun Mekkeli müşriklerin metodu olduğunu teyit edeceklerdir.

Diğer taraftan Neron, şöyle der: "işte yeni Rıza Nurların peşinden gittiği, hep kaynak gösterdikleri kişi bu."

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, okuyucular, M. Kemal Atatürk'ü bu hasta ruhlu (!) adamdan başka kimsenin eleştirmediğine ve bunun münferit bir vak'a olduğuna inandırılmak istenir, ancak nafile.

Telkinat devam ediyor. Rıza Nur'a bir koğuş hastaya yetecek kadar hastalık teşhisi koyan Neron, hıncını alamaz ve ilmen cevap veremeyenlerin belirgin özelliği olan "belden aşağı vurma" yöntemine başvurur... Rıza Nur'un cinsel yönden sağlıklı olmadğını, tecavüze uğradıgını vs. yazar. Ancak biz bu iddianın temelsiz olduğunu kanıtlayacağız.

Şimdi Rıza Nur'un hatıratından cımbızlamak suretiyle kasten manası tahrif edilmek istenen cümlelere gelelim:

Neron'un cımbızlaması:

"Yataktan fırladım. Adam da derhal kaçtı. Baktım ki donum kesilmiş. Artık uyuyamadım."

Cevabımız:

Burada okuyucuları aldatma amacı güdülmüştür. Okuyucusuna saygısı olmayan, onu kandırmaya çalışmaktan utanmayan birisine cevap verdiğim için kendimden utanıyorum desem yalan olmaz. Lakin herşeyi bir yana bırakıp cevabımızı vereceğiz.

Rıza Nur bu vak'ayı hatıratında şöyle anlatır:

"Son sınıfa geldik. Sınıfta Anadolulu bir çocuk vardı; fakirdi. Babası pansiyona koymuş, gitmiş. Buna acıdım. Çok iyi ahbap olmuştuk. Harçlığımdan buna da verirdim. Bir aralık çamaşırı da kalmamıştı. Çamaşırlarımdan

da bir kısmını getirip verdim. Bu çocuğu hakiki ve saf bir sevgi ile severdim. Benden bir-iki yaş büyüktü. Bir gün beni evine çağırdı. Gece kalmağa da zorladı. Halamdan korktuğum halde nasılda uydum, kaldım. 'Rakı içelim' dedi, içtim. Bana bir yatak yaptılar, yattım. Uyumuşum. Bir aralık birden uyandım. Anladım ki; karanlıkta biri yatağımdan donumu çekiyor ve kesiyor. Yataktan fırladım. Adam da derhal kaçtı. Baktım ki; donum kesilmiş. Artık uyuyamadım. Giyindim. Bu işi yapan o çocuktu. Bereket versin ki, uyandım. Bu hakarete uğrayışım aklımı başımdan aldı. Şunu bulayım, boğayım dedim. Evindeyim, korktum. Pencereyi de açtım. Bir şey olsa bağıracağım. Hem de düşündüm, aklım başıma geldi: 'Bu adi çocuk bana istediğini yapamamıştır. Bunu dallandırmaktansa kapatmak evladır' dedim." (cild 1, sayfa 78, 79.)

Başka söze ne hacet?

***

Neron'un cımbızlaması:

"Ne hayvan, ne de insan sevmem. Hele insanlar, iğrendiğim şeylerdir. (s.1531)".

Cevabımız:

Ne hayvan, ne de insan sevmem. Hele insanlar iğrendiğim şeylerdir... Derken ne anlamda söylediği önemlidir. O dönemde M. Kemal Atatürk ve Ismet Inönü gibi yalancıların-dolancıların çevresinde olmasından dolayı, o tip insanları sevmiyorum şeklinde anlamak lazım. Zira bu sözlerin ardından; "manevi bir insaniyete meftunum (gönül vermişim)" der.

Öte yandan; "zalime, müstebide, haksıza, namussuza karşı sertimdir. Fakat mazlumlara karşı gönlüm pek yufkadır. Ağlarım. Hele üç şey bana pek dokunur, mutlaka gözlerimden yaş getirir: Perişan dilenci, bir ağızdan şarkı söyleyen mektep çocukları, talimle yürüyen asker alayı"

şeklindeki açıklaması, anlamak isteyenlere çok şey anlatır.

Kaldı ki, kendisine hediye edilen bir attan bahsederken atı sevdiğini, mahallenin köpekleriyle oynadıklarını ve köpeklere sevgi beslediğini, kuşlar ile meşgul olduğunu, kafes yaptığını ve onları çok sevdiğini ifade eder. Binaenaleyh, zararlı hayvan ve insanları kastettiği ortadadır. (cild 4, sayfa 1532.)

***

Neron'un cımbızlaması:

"Kadın, erkekten aşağı bir mahluktur. (s.1530)"

Cevabımız:

Rıza Nur bu konuda "aşağı" gibi bir kelime kullanmaz. Altta da görüleceği üzere "zayıf" kelimesini kullanır. Söz konusu bölümü aynen alıntılıyoruz:

"Şimdi kadınların mebus, vekil gibi yüksek mevkilere çıkması moda. Akıllarına şaşarım, sökmez bir iştir. Yine eski hale geleceksin. Eğer onlar bu kabiliyette olsalardı, asırlardan beri sosyetede erkeklerle beraber yürürlerdi. Vakıa erkekler kanunları kendi lehlerine yapmışlardır. Fakat bu onların kusuru değil, kadınların aczidir. Mani olamamışlar, kadın zayıf bir mahluktur. Tabiat böyle yapmış. Sinirleri zayıf, aybaşları gelir, hastadırlar. Gebe kalırlar, bir yıl karınlarında yük taşır, kımıldayamazlar." (cild 4, sayfa 1530.)

Bu sözlerde ne gibi bir yanlışlık var? Bu görüşün birçok delili mevcut. Özellikle kadınlara Peygamberlik vazifesi verilmemiş olması; insanları sevk ve idarede kadınların yeterli olmadığının delili değil midir? Aynı zamanda dindar olmadığını hatıratında söyleyen Dr. Rıza Nur'un yapmış olduğu tespitlerin Adetullah'a uygun düşmesi, "aklın yolu birdir" atasözünü hatırlatmaktadır. Kaldı ki, Türkiye'de ilk modern ruh sağlığı hastanesini kuran ruh ve sinir hastalıkları uzmanı Ord. Prof. Dr. Mazhar Osman'da farklı şeyler söylemez:

"Kadınla erkeğin tabiat farklılığı daha küçük yaşta başlar ve gittikçe artar. Evvelâ, kadının esas mizacı heyecanlılık (emotivite)dir. Bütün kadın psikozlarında bunun izlerine tesadüf olunur. Heyecanın hakim olduğu psikozlar, meselâ, cinnet-i mania-i inhitabiye kadınlarda daha çoktur. Vahşi kavimlerden en yüksek medeni milletlerin kadınlarına, pek asrî terbiye görmüş bir mini mini hanımla, köyde doğup büyümüş bir köy kızına varıncaya kadar kadınların müşterek hisleri, birbirinden farklı olmayan jestleri vardır. Her kadın, ayının yarısını hazırlanma, âdet, âdetten sonra gayri tabilikle, adeta hasta olarak geçirir. Tenasülde erkeğin rolü beş

dakikalık bir birleşmeden ibaret ve ondan sonra aşka kayıtsız ve hatta müteneffirken, kadın, aşkın mahsulünü dokuz ay karnında, iki sene göğsünde taşır; hamilelik, doğum ve nifas hallerine ait bir çok ruhi değişiklikler, tabii ve mutad sayılan asabiyetler gösterir. Erkekle kadın nasıl birbirine müsavi olur.? Ruh tıbbında tetkikler ilerledikçe, ruhiyet ve zihniyetler arasındaki farkı daha açık göreceğiz. Kadın heyecanıyla yaşar, erkek muhakeme ile temayüz eder."[8]

Bugün, kadının erkeğe nazaran, ruhen daha heyecanlı olduğu, hadiseler karşısında daha çok heyecanlandığı psikolojik bir gerçektir. Gutteyman da bu konuda şöyle der:

"Kadında idrak, tahayyül, düşünce, isteyiş ve hareket gibi cihetlerin hep umumiyetle heyecanlılığa uygun düşen ve sadece bu zaviyeden anlaşılması mümkün olabilen, karakteristik hususiyetler vardır. Nitekim bu âmil gözetilmeden yapılacak etüdlerde, kadın ruhu, mühim bir kısmı itibarıyla muamma kalır."[9]

Neron'un bu mevzuyu kasten saptırması, "zayıf" kelimesi kullanıldığı halde "aşağılık" kelimesini yazması, kadınların bu konudaki hassasiyetini istismar etmek istemesinden olsa gerek. Halbuki kadınlara değer vermeyen birisi varsa, o da M. Kemal Atatürk'tür. Bunun en açık delili ise zevcesi Latife hanımla boşanma şeklidir. M. Kemal Atatürk, "Biz Latife Hanım ile boşanmaya karar verdik." der, ancak yazının altında tek imza var. Ifade çoğul; ama imza tek. M. Kemal Atatürk, zevcesi adına kararı daha doğrusu kendi kararını deklare eder. Oysa boşanmak, iki tarafın rızasıyla, veya onun mucip sebebi mahkeme hükmü ile olmalıydı.

***

Neron'un cımbızlaması:

"Yaşlı adam tabancasını çekti ve bana, 'Çöz! Yoksa öldürürüm!' dedi... Boğuşma başladı... Nihayet bayılıp kalmışım... Gözümü açtığım vakit yanımda kimse yoktu (s.84)."

Cevabımız:

Bu iddianın da aslı yoktur, yani kurgulamaya çalıştığı gibi değildir. Neron, hatıratta yer alan cümleleri işine geldiği gibi kesip-biçmekte ve bu suretle sanki Rıza Nur'a tecavüz edildiği intibaını uyandırmak istemektedir. Lakin olayın aslı şöyle... Rıza Nur avcılığa merak sarar ve bazı kimselerle ava gider. Gerisini kendisinden dinleyelim:

"Varınca yanlarına oturduk. Tüfenk'i yanıma koydum. Çırak tüfenki birden kaptı. Hepsi birden üşüşüp kamalarımı aldılar. Ben böyle şeylerden korkar, ihtiyat olmak üzere belimde büyük bir kama ile kaputumun sol kolunun yeninin içinde küçük bir kama taşırdım. Bunu komşumuz olan çocuk bilirdi. Bunları aldılar. Demek bu iş tertipti ve o çocuk benim nerelerimde kama saklı olduğunu da onlara söylemişti. Sonra yaşlı adam tabancasını çekti ve bana: 'Çöz! yoksa öldürürüm!' dedi. Ve küçük çırakla hısmımız çekilip gittiler. Ben derhal yerimden fırladım. Tabancaya bakmayıp herifin üstüne atıldım. Herif bana müthiş bir tokat attı. Gözlerimden şimşek çaktı. hala aklımdan gitmez. Ben üstüne atıldım. Herif tabancası ile ateş edemedi. Tokat, boğuşma başladı. Yaşlı çırak da onlarla beraber. Bu iki kişi ile bilmem ne kadar uğraştım. Herhalde uzun bir savaş oldu. Nihayet bayılıp yere yıkılmışım, ağzımdan köpükler fışkırmış, cansız kalmışım. Öldü zannedip bunlar da kaçmışlar. Gözümü actığım vakit yanımda kimse yoktu. Kendime baktım. Bende de hiç bir şey, hiç bir fena alamet yoktu. Ne yara, ne bir şey. Kalktım. Etrafa baktım, kimse yok. Allah'a bin şükür edip Sinop'a geldim." (cild 1, sayfa 83, 84.)

Rıza Nur'un bunları anlatması, onun kompleksiz, samimi ve dürüst bir kişiliğe sahip olduğunu gösterir.

***

Neron'un cımbızlaması:

"Ahlak ve temiz adetler ve faziletlerin bir kısmı kendiliğinden gitti, bir kısmını da bilerek ben terke mecbur oldum. Yalanda söyledim (s.105)."

Cevabımız:

Bu nokta tamamen saptırılmıştır. Aslında tam tersi anlatılmak istenir. Neron, Rıza Nur'un yalancı olduğunu, dolayısıyla M. Kemal Atatürk hakkında söylediklerinin "uydurma olduğu" tezini temellendirme maksadıyla açıkça tahrifat yapmaktadır. Hatırattan ilgili bölümü "aynen" iktibas etmeyi ödev biliyorum:

"Mektep hayatı insanın en saf ve pak zamanıdır. Hak için kükredim, haksızlıklara hücum ederdim. Biri

haksızlık ettimi ona diri ve ağır sözler söylerdim. Bunu mukaddes bir vazife bilirdim. Ve: 'Hak mevzuubahis olunca akan sular durur ve de durmalı zannederdim'. Fakat maatteessüf iş hiç te öyle değilmiş... Mektepten çıkınca, hayata girince sosyal ve pratik hayatın ne çirkinlikler ile meşbu olduğunu gördüm. Bu nice emekle hasıl ettiğim ahlak ve pürüzsüz temiz adetler ve faziletlerin bir kısmı kendiliğinden gitti, bir kısmını da bilerek ben terk etmeğe mecbur oldum"

der ve gerekçesini de şöyle ifade eder:

"Mesela ilk doktorluğum zamanımda kimseye 'bendeniz' ve 'zatıaliniz' demiyordum. Karşımdakiler irkilir gibi oluyor, suratını değiştiriyordu. Anlıyordum ki; beni terbiyesiz buluyorlardı. Nihayet onlar gibi demeye mecbur ve terbiyeli oldum. Işte muhite (çevreye) uymak kanunu, zaruri ve kat'idir." (cild 1, sayfa 105.)

Şimdi anlaşılmıştır umarım. Yani karşısındakilerin yanlış anlamasını ve incinmesini önlemek gayesiyle, içinden gelmeyerek de olsa, mübalağalı saygı ifadeleriyle hitap ettiğini yazar. Yani bir nevi diplomatik dil kullanmış diyebilirz buna. Yoksa milleti kendi menfaati doğrultusunda kandırmak, dolandırmak veya çıkar sağlamak kastedilmiş değildir.

***

Neron'un cımbızlaması:

"Bu çocuğu (Harbiyeli) herkesten ziyade sevmeye başladım... Görmesem aklımdan hiç çıkmıyor, görsem yüzüne bakamıyor, içimde heyecan duyuyordum... Anladım ki bu çocuğa aşık olmuştum... Böyle bir aşkın sonu livata (sapık cinsel ilişki) demektir. (s.22)"

Cevabımız:

Rıza Nur bu konuda, "Ben sonra anladım ki, bu çocuğa aşık olmuştum; fakat bir gün dahi bir kötü şey hatırıma gelmemiş, ona bir kötü söz söylememişimdir. Bu, tabii, saf ve pak bir sevgi idi. Ancak bu bir kız değildi. Kız olsaydı kim bilir nasıl severdim veya yine bu kadar severdim" (cild 1, sayfa 93.)

der ve bunun "anormal" bir durum olduğunu şöyle dile getirir:

"Işte bu 'gayri tabii' hal Türk sosyetesinin bir yarasıdır. Böyle bir aşkın sonu livata demektir. Bu sebeple elbet mezmumdur (ayıplanmıştır)."

Neron, cımbızladığı bu bölüm ile Rıza Nur'u eşcinsel imiş gibi sunma gayreti içerisindedir. Ancak Rıza Nur'un bu durumu "gayri tabii" yani "anormal" olarak tanımlaması ve ilaveten ayıplaması, kendisinin eşcinsel olmadığının göstergesidir.

Anladığımız kadarıyla kalbine vesvese gelmiş ve bunun "yanlış" birşey olduğunu anlamıştır. Insan, kuvveden fiile çıkarmadıkça kalbine gelenden mesul tutulmaz. Insanın kalbine derece bakımından bundan daha kötüsü, yani (haşa) "Allah yok" şeklinde vesvese de gelir... Ancak bu insanı kafir etmez. Kalpler, Rahmân'ın iki (kudret) parmağı arasındadır. Onları istediği gibi çevirir."[10] Önemli olan yanlış olduğunu bilmektir.

Nitekim Ebu Hüreyre (radıyallahu anh) şöyle demiş: Resulüllâh (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in ashabından bazı kimseler gelerek ona şunu sordular:

"Gönüllerimizden öyle şeyler geçiyor ki, her hangi birimiz onları söylemeyi bile büyük (bir suç) sayıyor." Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm): "Gerçekten böyle bir korku duyuyor musunuz?" diye sordu. Oradakiler Evet! deyince: "İşte bu (korku) imandan gelir (vesvese zarar vermez) dedi.[11]

Eğer Rıza Nur buna "meşru" deseydi, işte o zaman kınanabilirdi. Ayrıca bunu hatıratında anlatması, iddia edilenin aksine aşağılık duygusuna sahip olmadığı, bilakis gayet cesur olduğu açıkça görülür. Hakikaten şöyle baktığımızda, kendine son derece güven duyan biri var karşımızda. Bununla birlikte, aklı başında olanlar takdir eder ki, bir insanın eşcinsel olması, onun yalancı olduğu anlamına gelmez. Aksini iddia edenlerin sağlıklı bir düşünce yapısına sahip olmadıklarını düşünüyorum.

***

Neron'un cımbızlaması:

"Karımdan şu mektubu aldım: 'Ben burada kendime bir hayat arkadaşı buldum. Bunu başkasından duyarak

üzülmene imkan bırakmıyorum.' Namussuz karı! Sonunda bana boynuz da taktı (s.1785). Galiba bu işte (M. Kemal'in) ve İsmet'in (İnönü) de parmağı var (s.1786)."

"(Karımın) ahlakı da bozuldu. Evdeki kızları benden gizli çırılçıplak soyuyor, dans ettiriyor (s.1346)"

"Bir Rus doktor, zampara mı zampara. Karının sözüne göre de bizim karıya da sataşmış (s.1410)."

Cevabımız:

Bu sözler Rıza Nur'un ne gibi bir yanlış yaptığını gösterir? Morfin bağımlısı zevcesinin yaptıkları, Rıza Nur'u nasıl bağlar? Hatıratı okuyanlar, Rıza Nur'un zevcesini defalarca hastaneye yatırdığını ve tedavisi için elinden gelen gayreti sarf ettiğini görürler. Hanımı ile ilgili meselelerin zikredilmesi, Rıza Nur'un yanlışlarının bulunamadığının itirafıdır... Başka bir ifadeyle; "çaresizliğin dışa vurumudur."

Rıza Nur'un M. Kemal'i eleştirdiği noktalara itiraz var mı? Ondan bahsedin siz. Öyle ya, M. Kemal'i eleştiren bir adamın eleştirilerine cevap verilmesi gerekirken; "deli, sapık" demek, aynı zamanda morfin bağımlısı hanımıyla ilgili konulara girmek; "Rıza Nur'un M. Kemal'i eleştirdiği noktalara dair bir cevabımız yok" demekten başka bir şey ifade etmez. Demem o ki, sadede gelin sadede... 90 yıldır milleti kandırıyorsunuz, artık bitmiştir. Bu rejim yok olmaya mahkumdur ve bunu asla aklınızdan çıkarmayın.

***

Neron'un cımbızlaması:

"Arnavutları isyana teşvik ettiğimi ben kendi elimle yazdım. Bu kusur değil, iftiharım sebebidir (s.37. Bugün de bununla iftihar ederim. Bana büyük şereftir. (s.1305)".

Cevabımız:

Bu mevzuda Rıza Nur'a vatan haini denmek istenir. M. Kemal Atatürk Nutku'nda, Rıza Nur'un Arnavutları ayaklandırdığına değinir ve böylece onu kötülemek ister. Halbuki sadece Ittihadcılara karşı ayaklandırmıştır. Hem bu zaten bilinen bir şeydi. Madem vatan hainiydi, o halde neden Vekillik ve Bakanlık verdi? Bunları da geçtik... Bir vatan haini, vatanın menfaatleri riske atılarak Moskova ve Lozan antlaşmalarına gönderilir mi? Bu durumda gönderenin vatan haini olması gerekmez mi? Demek ki amaç farklı... Kurtuluş Savaşı'nda payı olanları gözden düşürmek... Başka açıklaması yok. Ancak biz Rıza Nur'un bu konuda yazdıklarına da yer verelim:

"Devletin mühim işlerinde bulundum, devletin muahedeler (anlaşmalar) gibi en mühim işleri bana havale edildi. Niye edildi? Buna bir de Sıhhiye Vekaletini (Sağlık Bakanlığını) kabul etmeyince, M. Kemal'in bana Sinop'a çektiği telgrafa bakan şaşar kalır. Ben Türk aleyhinde hareket edeyim?!.. Bu mümkün mü? Bunu yanındaki bir Arnavut bile sarahaten söyleyemiyor da, Selanik'li biri, Arnavudun sözünden bir 'Türk aleyhine' sözü ilave ederek söylüyor. Felek ne tersine dönmüş!.. Ben ki, ikiyüz yıldır Sinop'lu, ailesi malum, ne anadan, ne babadan kanına hiç bir damla başka unsur kanı karışmamış bir Türk'üm... M. Kemal'in babası malum değil... Hem Arnavutluk isyanının Rumeli'nin elimizden gitmesiyle hiç bir alakası yok. bu ne muğalata?!.

Işte bu adam her şeyde böyledir. Esasen Rumelini elimizden gideren Balkan Harbidir. Balkan Harbi Arnavutluk isyanının bitip, her şeyin hal-i tabiisine avdetinden nice zaman sonra olmuştur. Bu isyan Ittihadcı Hükümetin yolsuzluğuna karşı olmuş, asla Türklüğe karşı yapılmamıştır. Nitekim Meşruiyetten beri Arnavutlar Ittihadcılara birçok isyanlar yaptılar. Ittihadcıların Dahiliye Nazırı Hacı Adil'in yaptığı teskin seyahatinde az kaldı öldürülüyorlardı. Arnavut'ların isyanı bu Hükümete karşı, bir değil, bir çok ve çok zamandan beri geliyordu. O vakit ve sonra kimse de bunları Türklük aleyhine dememişti. Şimdi bunu M. Kemal uyduruyor. Dahası var, ben bu isyanı körükledim, Istanbul'da da halaskarları yaptık. Selanik'te de Galip Paşa ile M. Kemal Halaskarlara dahil oldular. Umumi ve aleni ve askeri bir içtima yaptılar. Hükümet aleyhinde, asiler lehinde bulundular. Demek M. Kemal de Arnavutlarla teşriki mesai etti.

Neticeten o da benim gibi Türklük aleyhine hareket etmiştir ve Rumelinin elimizden gitmesine sebep olmuştur. Bu içtimada M. Kemal bizzat ispatı vücut etmişti. Zaten her böyle vak'ada o, külah kapmak için, Enver Paşa'nın dediği gibi hazırdır. Sonra yine Enver'in Moskova'da bana dediği ve benim de Ankara'ya avdetimde aynen M. Kemal'e tebliğ ettigim ve alemin de bildiği gibi M. Kemal daima orduyu siyasete sokmağa, isyan ettirmeğe çalışmıştır. Hem bunu o vakit yaptığı gibi, daha vahim Harb-i Umumi gibi bir tehlike zamanında da yapmıştır. Asıl hiyanet budur. Hem de sonunda komployu arkadaşlarını yakmak için Enver'e haber vermiştir. Adi casusluk etmiştir.

Ben birçok mücadelata iştirak etmiştim. Buna rağmen bana milli hizmet verilmiş... Demek ki, itiraf ediyorsun ki, mazimde leke ve hizmete mani' bir şey yoktur... Bu halde bunları nasıl söylüyorsun?!. Belki de bu sözleri ile siyasi mazimi, hayatımı lekeli göstermek istiyor... Öyle ise, hizmet vermek haltını nasıl yaptın, hem ben Arnavutları, Rumeli'ni düşmanlar alsın diye isyan ettirmedim ki. Zalim bir hükümeti devirmek için yaptım ve muvaffak oldum. Bugün de bununla iftihar ederim. Bana büyük şereftir. Demek Türk Milleti için çalışmışım... Hem de canımı dişime alarak. Harb-i Umumi akıbeti Ittihadcıları izale için benim gayretlerimin ne kadar yolunda olduğunu ve benim ne kadar Türkçü ve vatanperver bulunduğumu göstermiştir. Keşki o vakit ki gibi, genç olsaydım da, şimdi de eskilerden daha kanlı zalim ve pek namussuz olan M. Kemal aleyhine milleti isyan ettirseydim, muvaffak olup onu devirseydim. Milleti kurtarsaydım. (...) o vakit Arnavut'lar ecnebi (yabancı) değildi ki, bu devletin teb'ası idi. Alem bilir ki, Arnavut'lar Türk aleyhine kıyam etmediler, istiklal istemediler. "Zalim hükümet istemeyiz. Ittihadcılar çekilsin" dediler. Ve Ittihadcılar devrilince dağılıp evlerine gittiler. (...)

Teşekkür ederim ki, bana müfrit milliyetperver diyor. Iftihar ederim. Kendisi Türk aleyhindedir. Milli Hareket zamanında benim Türkçülük icraatımdan pek sıkılıyordu. Bir şey de demiyordu. Bugün kendisi Türk'ün dinini, dilini, yazısını, adetini, milli müesseselerini, an'anesini her şeyini yıkmakla meşguldür. Bunlar harstır, bir milletin hayatıdır. Bu mu onun milliyetperverliği?!. Hani Türk'ün dinine, edebiyatına, folkloruna, mimari abideleri olan camilerinin ihya ve muhafazasına dair henüz ne yaptı? Soruyorum. Sade hüneri, gayreti, milleti baştan aşağı, fahişe, meful, sarhoş ve mürtekip soyguncu yapmak...

Bu satırları (M. Kemal'in Nutuk'ta yazdıklarını) okuduğum vakit önce kızdım, sonra güldüm. Birgün Paris'te (dönemin Paris Büyükelçisi) Fethi (Okyar) ile konuşuyorduk. Bundan bahsettim. Dedi ki: "Sevinsene... Demek aleyhine ithamlar yapmak istemiş, aramış, taramış, bunu bulabilmiş... Bu nedir ki..." Düşündüm, doğrudur." (cild 4, sayfa 1303-1306.)

***

Eğer bir hain aranıyorsa, M. Kemal Atatürk'ün komünist Ruslara yazdığı şu mektuba bakmamız yeterli olacaktır:

"Bolşevik kuvvetleri Gürcistan üzerine askeri harekat yapar veyahut takip edeceği siyaset ve göstereceği tesir ve nüfusla Gürcistan'ın da Bolşevik ittifakına dahil olmasını ve içlerindeki İngiliz kuvvetlerini çıkarmak üzere, bunlar aleyhine harekata başlamasını temin ederse Türkiye Hükümeti de emperyalist Ermeni Hükümeti üzerine askeri harekat icrasını ve **Azerbaycan Hükümetini de Bolşevik (Komünist) devletler zümresine ithal etmeyi taahhüt eyler (garanti eder).**"[12]

Sadece Azeri kardeşlerimize mi ihanet edildi?

Batı Trakya'da ezici çoğunluğun Türk olmasına rağmen,

"Bana göre Batı Trakya'nın bize geçmesi zaaftır. Orasını elde tutmak için sarf olunacak kuvvet oradan elde edilecek istifadeye tekabül etmez. Anavatanın selameti için Batı Trakya'dan vazgeçmemiz gerekir. Sorunun gerçek hal çaresi, burasını Yunanistan'a bırakmaktır"[13]

diyen M. Kemal Atatürk'ün, vatan toprağını peşkeş çekmesi bir yana, müslüman kardeşlerimizi Yunanlıların kucağına atması, kimin hain olup olmadığı hususunda bize bir fikir verecektir.

Umarız bu cevap size yeterlidir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Örneğin; Zariyat Suresi 51/52, Saffat Suresi 37/36.

[2] Zekeriya Sertel, Hatırladıklarım, 3. Baskı, İst. 1977, sayfa 191-192.

[3] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 68.

[4] TBMM ZC, C:3, D:4, 25 Temmuz 1931 (Meclis Tutanakları).

[5] Çetin Özek, Basın Suçlarında Ceza Sorumluluğu, İ.Ü. Yayınları: 1795, Hukuk Fakültesi yayınları: 397,

Istanbul 1972, sayfa 128-131.

[6] Remzi Balkanlı, Matbuat Hürriyeti, Yeni Mat. Ankara 1951, sayfa 57-62.

[7] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 134.

[8] Bekir Topaloğlu, İslâm da Kadın, sayfa 241.

[9] Mehmet Dikmen, İslâmda Kadın Hakları, sayfa 204.

[10] Tirmizî, Kader 7, (2141).

[11] Müslim, İman 209 (132); Ebu Dâvud, Edeb 118 (5110).

[12] Türk Inkılâp Tarihi Enstitüsü Arşivi: 132/19543, sayfa 13.

Ayrıca bakınız; Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı, Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1991, sayfa 318.

[13] M. Kemal, Eskişehir-Izmit konuşmaları (1923), Kaynak yayınları, 1993, sayfa 90.

****

Son olarak Dr. Rıza Nur'un eserleri

Basılmış olan eserleri:

Fenn-i Hıtan
Serbin Verem Kâzib-î Iltihabisi
Cerhı Unük
Hıtan ve Emrazı Zühreviye
Yeni Usul Hıtan ve Yeni Kıskaç
Hıtanın Hiss-i Tenasüli üzerine te'siri
Sünnetçiler ve Doktorlar
Hıtanda Ibtal-i His
Hıtanda Kan Gelmesi
Fenn-i Cerrahi-i Ortopedi
Sıhhî, Tıbbî makaleler
Belsoğukluğu ve Firengiye Yakalanmamak Caresi Ikinci tabı
Sun'î Nebat ve Hayatın Hıkemî Esasları
Serveti Şahane ve Hakk-ı Millet
Meclisi Mebusanda Fıkralar
Tıbbiyeli Hafiye
Gurbet Dağarcığı
Hürriyet ve Itilaf Nasıl Doğdu, Nasıl Öldü? Içyüzü
Samson ile Dalile
Janet'in Düğünü
Türkiye'nin Sıhhî Içtimaî Coğrafyası
Sıhhiye ve Muaveneli Içtimaiye Vekâletine Rapor
Türk Tarihi (14 cild)
Şecere-i Türk
Arap Şiirbiliği (El arûz)
Zone Turque etc
Oughouz-Nâmé. (Oğuznâme)
Réponse à M. Pelliyot
Revue De Turcologie
Historie Du Croissant
Şehnâme ve Firdevsi (Şehnâmenin Hulâsası)
Ali Şir Nevâl
Insan, Tesrih, Fizyoloji, Hıfzıssıhha Ikinci tabi, Orta mektepler için

***

Henüz basılmamış olan eserleri (O dönem itibariyle)

Ermeni Tarihi
Türk Şiirinin Evolüsyonu Tarihi ve Analitik Tedkiki
Türk Şiir Biliği Tretesi
Fransız Şiir Biliği
Faust
Minyon
Lâkme
Karmen
Özdemirle Dolun
Hekim Mall Efendi yahu Alafranga mı, Alaturka mı?
El-eczaciyü-n-Nasıh (Usta Eczacı
Leblebici Horhor
El-eczaciyü-n-Nasih Üzerine Izahat
Janet'in Düğünü Partisiyonu
Sinop'da Rıza Nur Kütüphanesi
Paçi Ili Ançi
Ebrece (muhtasar) Türk Tarihi
Ebrece (muhtasar) Türk Şiir Biliği
Namık Kemal Divanı ve Diger Şiirleri
Ikibuçuk Asır Evvelki Türküler ve Notları
Şuküfe-i Muhabbet
Apoşka Na'tı
1919 da Meclisi Mebusan Intihabı, Sinop'da Intihap Dolaşması
Viyana Mektupları
Ikinci Murad Divanı
Şiirlerim (Rıza Nur Divanı)
Gazetelerde Nesredilmiş Makalelerimden Birkaçı
Oğuz Kağan Destanı
Şiir ve Nesir Bütün Eserlerim Hakkında Malumat
Hayat ve Hatıratım
Türkiye'nin Ihyası
Cehennemde Celse
Rıza Nur Zafernâmesi
Rıza Nur Tercii Bendi
Topal Osman

****
****
****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 1 (16 Bölüm)

"...Sûriye'de İngilizler ve Fransızların tarz-ı idâresine, muhakkirâne idâresine hedef olduktan sonra bu aksamdaki (kısımlardaki) ehl-i İslâm, pek büyük bir hatâya dûçâr olduklarını takdîr ettiler ve onu müteâkip bir kısmı kendi dâhillerinde müstakil olmak ve yine bir sûretle, bir şekilde câmia-yı Osmâniye dâhilinde bulunmak cihetini düşündüler. Bittabî, makâm-ı muallâ-yı hilâfete karşı olan merbûtiyetleri (bağlılıkları) cümlemiz gibi bütün ehl-i îmân için bir vazîfe-i mukaddese idi. Diğer bir kısmı daha da ileri gittiler. Bize hiçbir şekil ve sûrette istiklâlin lüzûmu yoktur. Biz halîfemiz ve pâdişâhımıza merbût (bağlı) olarak câmia-yı Osmâniye dâhilinde bulunacağız, dediler..."
"...Binnetîce Emir Faysal (Şerif Hüseyin'in oğlu) dahî husûsî murahhaslarını bizimle temâsa geçirdi. Dedik ki:
"-Hudûd-ı millîmiz dâhilinde bulunan menâbi-i insâniyyeyi (insan kaynaklarını) ve menâfi-i umûmiyeyi (umûmî menfaatleri) hudûdumuzun hâricinde isrâf etmek istemeyiz. Fakat ittihad, kuvvet teşkil edeceğinden bütün âlem-i İslâm'ın mânen olduğu gibi maddeten de müttefik ve müttehid olmasını şüphe yok ki büyük bir memnûniyetle karşılarız ve bunun içindir ki bizim kendi hudûdumuz dâhilinde müstakil olduğumuz gibi Sûriyeliler de hudûdu dâhilinde ve hâkimiyet-i milliye esâsına müstenid olmak üzere serbest olabilirler. Bizimle îtilaf (uzlaşma) veya ittifâkın fevkinde bir şekil ki federatif veya konfederatif denilen şekillerden birisiyle irtibat peydâ edebiliriz.

Fotoğraf'ta M. Kemal'in, Büyük Millet Meclisinin açıldığı günün ertesinde, 24 Nisan 1920 tarihli gizli celsede yaptığı konuşmanın metni yer alıyor. Metinde, Araplar, Osmanlı Devletine sadakatlerini bildiriyorlar.

Cep telefonundan katılıp Fotoğrafı göremeyenler için buraya da yazalım:

"...Suriyede İngilizler, Fransızların tarzı idaresine, muhakkirane olan idaresine hedef olduktan sonra bu aksamdaki ehli islâm pek büyük bir hataya duçar olduklarını takdir ettiler ve onu müteakip bir kısmı kendi dahillerinde müstakil olmak fakat yine bir suretle bir şekilde Çamiai Osmaniye dahilinde bulunmak cihetini düşündüler. Bittabi makamı muallâyi hilâfete karşı olan merbutiyetleri cümlemiz gibi bütün ehli iman için bir vazifei mukaddese idi. Diğer bir kısmı daha ileriye gittiler. Bize hiç bir şekil ve surette istiklâlin lüzumu yoktur, biz halifemiz ve padişahımıza merbut olarak Camiai Osmaniye dahilinde bulunacağız, dediler..."

"...Binnetice Emir Faysal dahi hususî murahhaslarını bizimle temasa getirdi. (...) Dedik ki, artık hududu millimiz dahilinde bulunan menabii insaniyeyi ve menafii umumiyeyi hududumuzun haricinde israf etmek istemeyiz. Fakat ittihat, kuvvet teşkil edeceğinden bütün âlemi islâm'nı manen olduğu gibi maddeten de müttefik ve müttehit olmasını şüphe yok ki büyük memnuniyetle karşılarız ve bunun içindir ki bizim kendi hududumuz dahilinde müstakil olduğumuz gibi, Suriyeliler de hududu dahilinde ve hâkimiyeti milliye esasına müstenit olmak üzere serbest ve müstakil olabilirler. Bizimle itilâf veya ittifakın fevkinde bir şekil, ki federatif yahut konfederatif denilen şekillerden birisile irtibat peyda edebiliriz."

***

****

KAYNAK:

T.BM.M. Gizli Celse Zabıtları, DEVRE: 1, İÇTİMA: 1, 24 Nisan 1336 (1920), 2 nci in'ikat - 4 ncü celse, sayfa 2, 3. (Meclis tutanakları)

Ayrıca bakınız: Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, Cilt II., Ankara, 1959, Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü Yayınları, sayfa 57.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 2

Her Türk genci "Araplar'ın I. Dünya Savaşı'nda bize ihanet ettiğini" öğrenerek büyür. Oysa bu, ancak kısmen doğrudur. I. Dünya Savaşı'nda Mekke Şerifi Hüseyin'in İngilizler ile anlaşarak Osmanlı'ya isyan ettiği ve ordumuzu arkadan vurduğu doğrudur. Ama hep atlanan nokta Şerif Hüseyin'in "Araplar"ın tümünü temsil etmediği, aksine bir istisna olduğudur. Ortadoğu uzmanı tecrübeli gazeteci Cengiz Çandar, "Arapların ihaneti" söylemi ile tarihsel gerçek arasındaki önemli farka şöyle işaret ediyor:

"Mekke Emiri Şerif Hüseyin'in Hicaz'da bazı Arap bedevi kabilelerini ayaklandırarak 1916'da İngilizlerle işbirliği yaptığı doğrudur. Ancak, Birinci Dünya Savaşı konusunda genel bir bilgisi ve fikri olan herkes, bunun `askeri açıdan´ tayin edici bir değer taşımadığını bilir. İngilizlerin daha sonra yerine getirmediği `bağımsızlık vaadi´ ile işbirliğine çektikleri Şerif Hüseyin'in ve oğullarının komuta ettiği bedevi kabileleri, Mekke-Maan hattında, yani `asıl cephenin gerisi´nde İngiliz kuvvetlerine yardımcı olmuştur. `Asıl cephe´, önce Şüveyş Kanalı ve Kanal Harbi'nde Türk-Osmanlı kuvvetlerinin geri çekilmesinden sonra Filistin'de kurulmuştur. Filistin'de tek bir Arap ayaklanmamıştır. Suriye'de, Irak'ta, Lübnan'da Türk kuvvetlerini `arkadan vuran´ herhangi bir olay olmamıştır. Arapların ezici çoğunluğu, İstanbul'a yani Türkiye'ye sadık kalmıştır… Arabistan Yarımadası'nın Hicaz bölümünden Akabe'ye kadar olan `cephe gerisi´ dışında, Arapların Türkleri arkadan vurduğuna dair tarihte herhangi bir kayıt yoktur."

****

KAYNAK:

Cengiz Çandar, "Sharon'cu Vicdansızlar-Filistin Yalanları", Yeni Şafak, 5 Nisan 2002.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 3

Aynı gerçek, American-Israeli Cooperative Enterprise (Amerikan-Israil İşbirliği Girişimi) adlı düşünce kuruluşunun başkanı, Ortadoğu analisti Mitchell G. Bard tarafından da, sözkonusu kuruluşun sitesinde[1] şöyle vurgulanıyor:

"O dönemin romantik kurgusunun aksine, Arapların çoğu I. Dünya Savaşı'nda Türklere karşı müttefiklerin yanında savaşmadılar. İngiliz Başbakanı David Lloyd George'un belirttiği gibi, Arapların çoğu, Türk yöneticileri için savaştı. Faysal'ın Arabistan'daki taraftarları, bir istisnaydı."

Araplar'ın topluca ihanet etmesi bir yana, bazıları Osmanlı ordularını fiilen desteklemiştir de. Konu hakkındaki uzmanlardan biri olan Prof. Dr. Zekeriya Kurşun'un ifadesiyle,

"I. Dünya Savaşı'nda Türk ordusu ile beraber çeşitli cephelerde Türklerle omuz omuza çarpışan Arapların büyük yararlıklar gösterdikleri bir hakikattir."[2]

Arap Milliyetçiliğinin öncüsü Müslüman değil;

"Hıristiyan" Araplardı.

****

KAYNAKLAR:

[1] Sitenin adresi: http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/myths3/MFroots.html

[2] Prof. Dr. Zekeriya Kurşun, Yol Ayrımında Türk-Arap İlişkileri, İrfan Yayınevi, İstanbul, 1992, sayfa 153.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 4

Arap Milliyetçiliğinin Öncüsü `Hıristiyan´ Araplardı

Arap milliyetçiliğinin Osmanlı'da Türk milliyetçiliğinden daha önce geliştiğini belirtmek gerekir. Arap milliyetçiliği, 1860'larda, Suriyeli Arap entellektüeller arasında doğmuştu. Osmanlı İmparatorluğu'na ve yönetimindeki "Türklere" karşı ciddi bir antipati besleyen bu entellektüellerin dikkat çekici bir yönü ise, çoğunun Hıristiyan oluşuydu. Butros El-Bustani, Faris Şadyak, Nakkaş, Corci Zeydan gibi Hıristiyan Arapların öncülüğünde başlayan bu harekete katılan Müslüman Araplar ise, çoğunlukla Batılı fikirleri benimsemiş seküler aydınlardı. Arap milliyetçiliğini geliştirirken "Arapların İslam öncesi tarihlerine" ilgi duymaları, bundan kaynaklanıyordu.

Buna karşılık muhafazakar Müslüman Arapların çoğu, Osmanlı''ya sadakat duyguları içindeydiler. Hatta sadece Sünni Araplar değil, Irak ve Suriye'deki Şii Araplar arasında bile Osmanlı'ya ve Hilafet'e bağlılık duygusu vardı.[1] Bu konuda büyük bir otorite olan Prof. Kemal Karpat, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Arap milliyetçiliğinin, Hıristiyan Araplarınki hariç, aslında en son noktaya kadar "ayrılıkçı olmadığına" dikkat çekerek şöyle demektedir:

"Görülüyor ki Arapların `milli´ hareketi esasında ayrılıkçı bir hareket değildi. Arapların birçoğu Osmanlı hükümdarlarını yabancı bir sömürgeci güç olarak değil, sadece Arap kökeninden olmayan, iktidarda bir hanedan olarak görüyorlardı ve Osmanlı Devleti ve hanedanı Müslüman kaldıkça ve Arapların hayat tarzına saygılı oldukça, özlemlerini yerine getirmeye söz verdikçe ve onları Avrupa işgaline karşı korudukça, itaat etmekten geri kalmıyorlardı. Geçmişte şan ve şereflerini ilk hatırlayan veya hayal edenler ve tarihlerinin modern bir versiyonunu yaratmaya çalışanlar Müslüman değil `Hıristiyan´ Araplardı.[2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Prof. Kemal Karpat, İslam'ın Siyasallaşması, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2004, sayfa 379.

[2] Prof. Kemal Karpat, İslam'ın Siyasallaşması, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2004, sayfa 594.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 5

Merhum Prof. Dr. Erol Güngör'ün "İslam'ın Bugünkü Meseleleri" adlı kitabında aynı konuda başka bazı önemli bilgiler de var. Güngör, Osmanlı İmparatorluğu'nun 1915 yılında İtilaf Devletleri'ne karşı dünya Müslümanlarına hitaben yaptığı "cihad" çağrısının aslında sanılandan – veya gösterilenden – çok daha etkili olduğunu anlatıyor. Çeşitli tarihsel kaynakları dipnot vererek şöyle diyor:

Cihad Fetvası doğurduğu neticeler itibarıyle çok defa yanlış anlaşılmıştır. İslam dünyasının bu çağrıya hiç aldırış etmediği, hatta Müslümanların Osmanlı ordularına karşı İngilizler safında çarpıştığı veya onlar hesabına Türklere ihanet ettikleri söylenir. Meseleyi biraz derinliğine araştıranlar göreceklerdir ki, bu iddialar bazı gerçeklerin yanlış yorumuna dayanmaktadır. Cihad Fetvası'nın istenen tesiri gösteremeyişinin başlıca sebebi, o çağda İslam dünyasının bir mihrak etrafında savaş için organize olabilmesi şöyle dursun, bizzat savaş davetini gereği gibi duyuracak komünikasyon imkanlarından bile mahrum bulunmasıydı. İngiliz propagandasının Cihad Fetvası'ndan daha tesirli olduğu ve bu propaganda sayesinde fetvanın tam tersine bir maksat için kullanıldığı anlaşılmaktadır. Nitekim Çanakkale muharebelerinde bize karşı İngiliz saflarında çarpışan Müslüman sömürge askerleri arasından alınan esirlerin sorgularından çıkan neticeye göre, bu askerler dinsiz İttihatçılar'ın Halife'yi hapsettikleri ve İngilizler'in de onu kurtarmak için İttihatçılar'a savaş

açtıkları propagandasına inandırılmışlardı. İmparatorluk dışında en çok Müslüman nüfus barındıran Hindistan'da da bu hususta çok kesif bir propaganda yapıldığı görülmektedir. İngilizler savaş sırasında Hint Müslümanlarını "harbin bir mahiyet-i diniyyeyi haiz olmadığına, Osmanlı padişahına ve İslam'ın saltanatına hiç bir zararı dokunmayacağına" inandırmışlardı. Ayrıca Lordlar Kamarası'nda "Hilafet'e ait hiç bir şeye müdahale olunmayacağı, muharebenin ancak İttihat ve Terakki Cemiyeti'yle olduğu" beyan edilmişti. Nitekim Mekke Emiri Şerif Hüseyin de kendi isyan hareketinin "Halife'nin değil, ancak bozkurda ibadet edecek derecede Turancılıkla meşbu (dolmuş) olan nazırların (Bakan'ların) aleyhine" olduğunu bildirmişti.

***

KAYNAK: Prof. Dr. Erol Güngör, İslam'ın Bugünkü Meseleleri, Ötüken Neşriyat, 1981, sayfa 159, 160.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 6

Prof. Güngör, I. Dünya Savaşı sonrasında da dünya Müslümanlarının Osmanlı'ya ve Türkiye'ye yönelik süregiden sadakatlerinden şöyle söz ediyor:

Harbin sonunda Osmanlı topraklarının parçalanması, İstanbul'un ve Halifeliğin Türkler'den alınması veya Halife'nin devlet reisliği sıfatından sıyrılarak papa gibi sırf ruhani bir lider mertebesine indirilmesi fikirleri ortaya çıkınca, Hindli ve Mısırlı Müslümanlar arasında büyük reaksiyonlar görüldü. Hind Müslümanları İngiliz hükümetine Hilafet'e dokunulmaması ve Türk devletinin parçalanmaması konusunda çeşitli yerlerde ve birçok defa tehdide kadar varan protestolar yağdırdıktan sonra, Anadolu'daki kurtuluş mücadelesine büyük maddi ve manevi yardımlar yapmışlardır ki, bu yardımların mahiyeti ve akıbeti herkesçe bilinmektedir.* Dikkati çekecek bir başka husus da, Hilafet'i korumak üzere harekete geçenler arasında Sünni olmayan Müslümanların da (Ağa Han gibi) bulunmasıdır.[1]

***

*Hintli müslümanların Hilafetin "korunması" için yolladıkları paraların bir kısmı, Halifeliği "kaldıran" M. Kemal tarafından Iş Bankası'nın kuruluşunda sermaye olarak kullanılmıştır. "Vacip" olan Hilafet için yollanan paralar; Allah-u Teala tarafından "haram" kılınan (faizli) bankaya sermaye yapılmıştır. Şu ihanete bakın!! (Haram zıkkım olsun)

Ihaneti Araplar veya diğer ülkelerdeki müslümanlar değil, bizimkiler yaptı... Daha doğrusu bizden "sanılanlar" yaptı.

****

KAYNAK:

[1] Prof. Dr. Erol Güngör, İslam'ın Bugünkü Meseleleri, Ötüken Neşriyat, 1981, sayfa 160, 161.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 7

(Fotoğraf: Medine Kahramanı, Medine Müdafii Fahrettin Paşa)

Feridun Kandemir Medine'de yaşananları şöyle anlatmaktadır:

"Medine'den ayrılmadan önce, son ere kadar hepsinin, bu arada çeşitli yaralar alarak vücutları adeta delik deşik olmuş, kimi kolsuz, kimi bacaksız kalmış gazi mehmetçiklerin, birbirlerine sokulup yardım ederek, halsiz-mecalsiz, son defa Harem-i Şerifi ziyaretle Ravza-i Mutahhara'ya yüzlerini-gözlerini sürerek dualar ede ede yaptıkları veda ziyareti görülecek şeydi.

İngiliz altınları ile Türk'e diş biler hale getirilmiş bazı sözde Araplar bile bu manzara karşısında göz yaşlarını tutamamışlardı. Bizimle beraber Medine'de kalıp aylar süren kuşatmanın her türlü sıkıntısını çeken, açlığına bile katlanan yerli Araplar ise tam bir matem havası içinde hüngür hüngür ağlıyorlardı. Hele yıllardan beri Harem-i Şerifte vazifeli olarak çeşitli hizmetlerde bulunan harem ağalarının hıçkıra hıçkıra mehmetçiklerin boyunlarına sarılışlarını benim gibi görenlerin, o anda ne hale geldiklerini tarif edemem."

Görüldüğü gibi, olayın görgü şahidi bile asilere "bazı sözde Araplar" dedikten sonra, yerli Arapların Türkler ile beraber Medine'de kalıp aylar süren kuşatmanın her türlü sıkıntısını çektiklerini, açlığına bile katlandıklarını ifade etmektedir.

****

KAYNAK: Feridun Kandemir, Medine Müdafaası: Peygamberimizin Gölgesinde Son Türkler, İstanbul 1991, sayfa 235.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 8

(Fotoğraf: Ellerinde Ayyıldızlı Sancaklarla Araplar)

Özellikle Hristıyan Arapların milliyetçilik davası güttüklerini yazmıştık... Bu bölümde ise yabancı kaynaklar eşliğinde bunun nedenlerini ve gelişimini ele alalım.

Avrupa'nın kültürel etkinliği Suriye'de kendisini başlıca dinî alanda, özellikle Hristiyan Araplar vasıtasıyla hissettirmiştir. Çünkü 19. yüzyılda büyük güçlerin kendi aralarında kutsal mekânlar ve Hristiyan azınlıklar üzerindeki etkinliklerini artırmak için giriştikleri dinî rekabet had safhaya çıkmıştır. Bu mücadelede öne çıkan ve en etkili olanlar Fransız Cizvitleri ve Amerikan Protestan misyonerleridir. Bunlar, özellikle Suriye'de kolej ve çeşitli okullar açarak Arap geçmişini ve Arap mirasını bilen, bunun yanında Avrupa kültüründen de haberdar olan ve bu kültürden etkilenmiş bir Arap nesli yetiştirmeyi hedeflemişlerdir.[1]

Bu okullarda misyonerlerin gözetiminde eğitimini tamamlayan Suriyeli Hristiyan entelektüeller Mısır ve Suriye'de gazete ve dergi çıkarmak suretiyle bölge halkını etkilemeye başlamışlardır. Daha önce yayımlanan gazeteler İstanbul ve Kahire'de devlet tarafından yayımlanıyor ve genelde resmî haberlere yer veriliyordu. Ayrıca Fransızca, Rumca ve Ermenice gazeteler yayımlanmasına rağmen, hemen hemen hiç Arapça gazete yoktu. 1860'lardan itibaren bölgede matbaanın yaygınlaşması, Arap yazar ve okuyucuların artması ve nispî özgürlükler sayesinde gazete ve dergiler çıkmaya başlamıştır. Bu dönemi takip eden otuz yıl içinde de matbuat Lübnanlı Hristiyanların eline geçmiştir.[2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Bernard Lewis, (1968), The Arabs in History, [Tarihte Araplar, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları, 1979], Hutchinson and Co. Ltd., London, sayfa 172.

[2] Albert Hourani, (1984), Arabic Thought in the Liberal Age, 1798-1939, Cambridge University Press, Cambridge, sayfa 97.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 9

(Fotoğraf: Araplar Filistin'de Türklerle Omuz Omuza)

Devam ediyoruz...

Tabiatıyla, bu şartlar altında gelişen Arap milliyetçiliği, özellikle Hristiyan Araplar arasında daha da yaygınlaşmıştır. Milliyetçilik hareketlerinin gelişimi, 1882'de İngiltere'nin Arap dünyasının merkezi olan Mısır'ı işgal etmesiyle, yani Mısır'ın doğrudan Avrupa'nın etkisi altına girmesiyle daha da hızlanmıştır[1]

Arap milliyetçiliğinin gelişimi bölgeler arasında değişkenlik gösterdiği gibi, Hristiyan ve Müslüman Araplar arasında da farklı bir seyir göstermiştir. Müslüman Araplar, Osmanlı Devleti'nin Avrupa karşısında askerî anlamda tutunamaması neticesinde devleti toparlayabilmek amacıyla yapılan ve hayatın her alanını kapsayan, Batılı tarzdaki reformlara karşı tepki göstermişlerdir.[2] Ki zaten buna Türk müslümanlarda tepki göstermişlerdir. Hristiyan Araplar ise, Avrupalı hamîlerinin de desteğiyle, Osmanlı Devleti'nin zayıflamasını da fırsat bilerek, bağımsız ve müstakil devlet olma gayesini gütmüşlerdir.[3]

****

KAYNAKLAR:

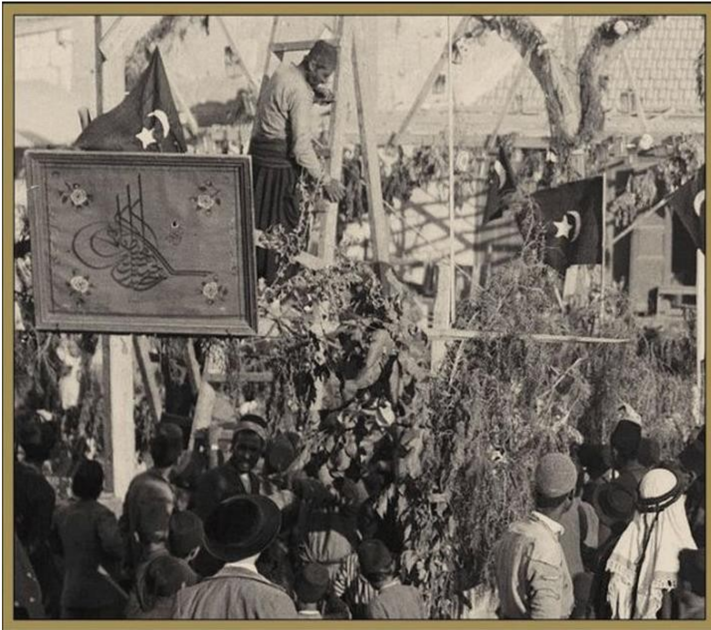
[1] Maurice Harari, (1962) Government and the Politics of the Middle East, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, sayfa 105; Bernard Lewis (1968), The Arabs in History,[Tarihte Araplar, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları, 1979], Hutchinson and Co. Ltd., London sayfa 173.

[2] Bu kaynağa bakılabilir; William Ochsenwald , Modern Ortadoğu'da İslâm ve Osmanlı Mirası, İmparatorluk Mirası. Balkanlar'da ve Ortadoğu'da Osmanlı Damgası, (Ed.) L. Carl Brown, İletişim Yayınları, İstanbul 2000, sayfa 395).

[3] Dr. H. Bayram Soy (Kırıkkale Üniversitesi, Fen- Edebiyat Fak.), Arap Milliyetçiliği: Ortaya Çıkışından 1918'e kadar, Bilig, Yaz / 2004, sayı: 30, sayfa 178.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 10

Ey kemalistler, hadi bize yobaz diyorsunuz... Yabancılar da mı yobaz??

(Fotoğraf: Araplar Filistin'de Osmanlı Tuğrası ve Ayyıldızlı Sancaklar Altında Türklerle Omuz Omuza)

Arap milliyetçilik hareketlerinin, özellikle Suriye eyaletinin bugün Lübnan diye bildiğimiz bölgesinde yoğunlaşmasının bazı sebepleri vardı. Bunlar, bölgedeki misyoner okullarının Batılı tarzda verdiği eğitim, Fransız İhtilâli'nin siyasî fikirleri, Arap dili ve edebiyatını canlandırma teşebbüsleri, burada matbaaların

kurulmasıyla Arap gazetelerinin yayınlanması ve Lübnanlı göçmenlerin Amerika'da bir müddet yaşadıktan sonra geri dönerek orada edindiği tecrübeleri bölgeye taşımak istemeleriydi.

Bu bölgenin diğer Arap bölgelerinden farkı Batı ile daha çok ve sık irtibat halinde olmasının yanında, coğrafî yapısı dolayısıyla Avrupa ile olan ticarî faaliyetlerin de büyük ölçüde buradan yürütülmesiydi. Lübnan'da, Hristiyan Araplar arasında Türk aleyhtarı fikirlerin gelişmesinde bunların kendilerini Müslüman Türk idaresinde okyanusta bir ada gibi hissetmelerinin de etkisi büyüktür.

Hristiyan Arapların bu düşüncelerine karşılık Müslüman Arapların büyük çoğunluğu Osmanlı idaresinden ayrılmak niyetinde değillerdi.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

N. Zeine (1981), Arab Turkish Relations and The Emergence of Arab Nationalism, Greenwood Press, Westport, sayfa 39.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 11

(Fotoğraf: Osmanlı Ordusuna tıbbi yardım malzemeleri yetiştiren Mısır gemileri)

II. Abdülhamid'in (radıyallahu anh) en büyük endişelerinden biri alternatif bir Arap hilafetinin oluşturulması idi. Dolayısıyla, kendisi Arapları yüksek askerî ve idarî mevkilere getirerek ve nihayet Pan-İslamist politikasıyla Arapları kazanmaya çalışmıştır. II. Abdülhamid idaresinde, padişahın kontrolü sayesinde Araplar arasında milliyetçilik şuuru çok yavaş bir gelişme göstermiştir. Nitekim 1877-78 meclisinde Arap mebusları (milletvekilleri) birleştiren ve onları diğerlerinden ayıran açık seçik bir ortak çıkar ya da belli bir "Arap görüşü" olmamıştır. Arap mebuslar kendilerini imparatorluğun temsilcileri olarak algılamış ve doğrudan doğruya seçildikleri bölgeyle ilgilenmişlerdir.[1]

Daha önce de belirtildiği gibi Müslüman Arap entelektüeller, ayrılıp bağımsız bir devlet kurmanın peşinde

koşmaktan ziyade, Osmanlı Devletini hem dinî hem de siyasî yönden güçlendirecek reformların yapılmasını hedeflemişlerdir.

Dönemin Müslüman liderleri Arapları Türk idaresinden kurtulma yönünde değil de Batı'nın tecavüzlerinden korunmaları yönünde uyarıyorlardı. Önde gelen
Müslümanlar ve Arap nüfusunun büyük çoğunluğu (Arap yakındoğusunun) Osmanlı idaresine sadıktılar. Onların 'kalan son güçlü İslam imparatorluğunu' zayıflatmak gibi bir niyetleri yoktu.[2]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Hasan Kayalı, Jön Türkler ve Araplar. Osmanlı İmparatorluğu'nda Osmanlıcılık, Erken Arap Milliyetçiliği ve İslamcılık (1908-1918), çev. Türkan Yöney, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, İstanbul 1998, sayfa 31.

[2] N. Zeine, Arab Turkish Relations and The Emergence of Arab Nationalism, Greenwood Press, Westport 1981, sayfa 58.

Ayrıca bakınız; Salih Tuğ, İslam Ülkelerinde Anayasa Hareketleri, XIX. ve XX. Asırlar, İrfan Yayınları, İstanbul 1969, sayfa 255.

N. Zeine, Arap Milliyetçiliği, çev. Kemal Kahraman, Cambridge İslam Tarihi, Hikmet Yayınları, İstanbul 1989, sayfa 134.

Aparajita Gogoi ve Gazi Ibdewi Abdulghafour, Arab Nationalism, Birth, Evolution and the Present Dilemma, Lancers Books, New Delhi 1994, sayfa 85.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 12

(Fotoğraf: Ayyıldızlı Osmanlı sancakları altında İtalyanlar'a karşı şavaşan Libyalı Araplar)

Evvelki bölümde Arap entelektüellerin, ayrılıp bağımsız bir devlet kurmanın peşinde koşmadıklarını yazmıştık... Bu bölümde ise buna dair bir misal verelim.

1890'da Paris'te Jön Türklerin yaptığı bir toplantıda Mizancı Murad'ın Arap katılımcılara bir Arap devleti

kurma niyetlerinin olup olmadığını sorması üzerine Madra Mutran ve Halil Ganem bu iddiaları reddetmişler ve Halil Ganem şunları söylemiştir:

"Biz Araplar biliyoruz ki, eğer Frenkler ülkemize girerlerse, birkaç yıl içinde topraklarımız onların eline geçecektir ve ülkeyi diledikleri gibi yöneteceklerdir. Türklere gelince, onlar bizim dinimize inanırlar ve âdetlerimizi bilirler. Dört yüz yıllık
yönetimleri boyunca bir santimetre mülkümüzü dahi almamışlardır. Toprakları, mülkleri, sanayiyi ve ticareti yerli halka bırakmışlardır. Araplar, Türklerle ticaretten ve kesintisiz bağımızdan yararlanmışlardır. Şimdi bunu değiştirmek ve Türklerin yerine başkasını getirmek doğru olur mu?... Arap aydınlarının ve ileri gelenlerinin ümmetlerinin Osmanlı çıkarları çerçevesinde yaşamasından başka bir isteği yoktur."[1]

Arap entelektüelleri arasında bir yandan bu tür gelişmeler yaşanırken, diğer taraftan okuma yazma bilmeyenler, köylüler ve fakirlerin bir çoğu bu gelişmelerden habersiz veya etkilenmeden hayatlarını sürdürmüşlerdir.[2] Yani bu tür akımlar ve gelişmeler ancak belirli çevrelerde etkili olmuş ve tartışılmıştır.

***

Devam edecek inşaallah...

****

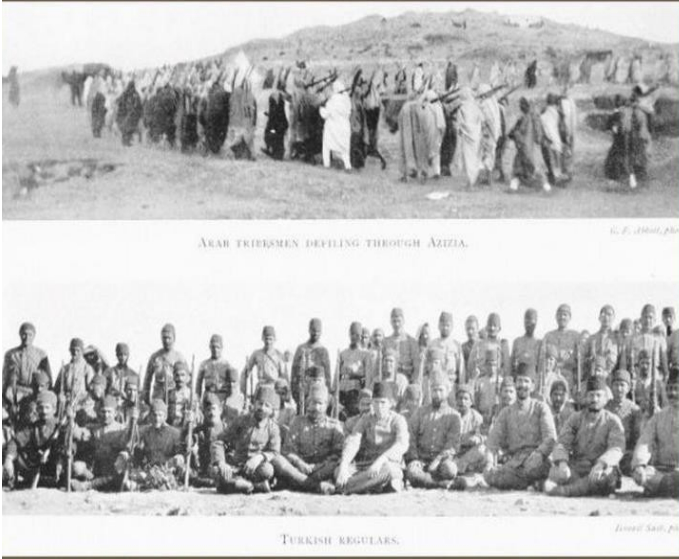
KAYNAKLAR:

[1] Hasan Kayalı, Jön Türkler ve Araplar. Osmanlı İmparatorluğu'nda Osmanlıcılık, Erken Arap Milliyetçiliği ve İslamcılık (1908-1918), çev. Türkan Yöney, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, İstanbul 1998, sayfa 49.

[2] N. Zeine, Arab Turkish Relations and The Emergence of Arab Nationalism, Greenwood Press, Westport 1981, sayfa 58.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 13

(Fotoğraf: Araplar ve Türkler Libya'da İtalyanlara karşı omuz omuza)

(Kemalist resmi tarihin bizi arkadan vurduğunu söylediği Araplar; Kurtuluş Savaşı'nda bizimle beraber Fransızlara karşı savaşmışlar ve Fransızlarla barışın sağlanmasında önemli etken olmuşlardır.)

Fransız'lara karşı Suriye'de başlamış olan Arap millî hareketi, Türk Güney cephesinin yükünü bir dereceye kadar hafifletmiştir. Türk ve Arap kuvvetleri arasında kalan Fransızlar, hem Güney Anadolu'da, Kilikya'da, hem de kuzey Suriye'de savaşmak zorunda bulunmuşlardır. Arap millî kuvvetleri, zaman zaman Türk

topraklarına kadar girerek Fransızları tedirgin etmişlerdir. Buna karşılık Türk Kuvayi Milliye'si, akınlarını Kuzey Suriye'ye kadar uzatmışlardır. Türk-Arap işbirliğinin, Arap millî liderlerine büyük umutlar verdiğini yazışmalardan anlıyoruz.

Ankara'ya yaptıkları teklifte, Suriye, Irak ve Türkiye'nin istiklâllerini kurtararak bir konfederasyon kurmalarından veya sonra kararlaştırılacak bir formül üzerinde anlaşmaktan söz etmişlerdir.

Fransızlara karşı savaşan ve Türklerle işbirliği yapan kuruluşlar ve liderler şunlardır:

Halep'te "Halep Teşkilât-ı Milliyesi", Şam'da "Suriye ve Filistin Müdafaa-i Kuvayi-i Osmaniye Heyet-i Umumiyesi, yine Şam'da "Gönüllü Kahire Fırkası", "Amman Çerkeş Fırkası".

Bu teşekkülleri Osmanlı ordusu eski subaylarından olan Suriyeliler yönetmekte idiler. Şam'da Şefik Bey, Halep'te Yarbay Emin Bey, kurmay Yarbay Şakir Nimet Bey gibi...

(...)

Fransa, Ortadoğu'nun bu bölgesindeki menfaatlerini korumağa çalışırken, işin çıkmaz bir maceraya sürüklendiğini bir süre sonra anlamaya başlamıştır. Kilikya ve bir Türk şehri uğruna Suriye Mandası tehlikeye düşebilirdi. Suriye'de rahat kalabilmek maksadiyle, Türklerle anlaşmaktan başka yapacak bir şey yoktu.[1]

Işte bu gelişmeler üzerine 20 Ekim 1921'de Ankara antlaşması ile Fransızlar'la barış sağlanabilmıştır.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

[1] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 1, sayfa 416, 417.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 14

(Fotoğraf: Araplar Filistin'de Türklerle omuz omuza)

Bu çalışmamızda görüldüğü üzere, Şerif Hüseyin ve 300 civarındaki bedevisi dışında müslüman arapların isyan ettiği yönündeki iddialar doğru değildir. Zaten Şerif Hüseyin'in isyanı özellikle böyle bir şeye taraftar olmayan Mısırlı entelektüeller arasında huzursuzlukla karışık şaşkınlık oluşturmuştur. Bunun Türklerin itibarını sarsmak için İngilizler tarafından ortaya atılmış bir aldatmaca olduğunu ileri sürmüşlerdir[1], dolayısıyla evvelki bölümlerde de belirttiğimiz gibi, araplar bizimle beraber Şerif Hüseyin'e karşı savaşmışlardır.

Aslında bazı araplar arasındaki huzursuzluk; Sultan Abdülhamid'i (rh.a) tahtan indiren ve devleti yönetme cüretinde bulunan mason güdümlü Ittihat ve Terakki cemiyetinden ve tutumlarından kaynaklanıyordu desek pek de yanlış olmaz kanaatindeyim.

Örneğin, Suriye Valisi Ittihatçı Cemal Paşa'nın Şubat 1915'de Süveyş kanalına düzenlediği saldırı başarısız olunca, Suriye'ye döndükten sonra "güya" Arap liderlerin ülkelerini yabancılara sattıkları gerekçesiyle bunlara karşı çok katı bir politika izlemeye başlamış, hatta bazı Arap liderlerini isyana engel olması ümidiyle idam ettirmiştir.[2]

Cemal Paşa hatıralarında idamlar hakkında kendini savunurken de, bu kararları vermekteki amacının Arap isyancıları korkutmak olduğunu ifade etmektedir.[3]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Ronald Storrs (1939), Orientations, Readers Union Ltd., London, sayfa 177.

[2] Zeine N. (1981), Arab Turkish Relations and The Emergence of Arab Nationalism, Greenwood Press, Westport, sayfa 101,102.

Ve; Aparajita Gogoi - Gazi Ibdewi Abdulghafour (1994), Arab Nationalism, Birth, Evolution and the Present Dilemma, Lancers Books, New Delhi, sayfa 100.

Ayrıca bakınız; Maurice Harari (1962), Government and the Politics of the Middle East, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, sayfa 107.

[3] Cemal (Paşa) (1959), Hatıralar, İttihat-Terakki ve Birinci Dünya Harbi, hazırlayan: Behçet Cemal, Selek Yayınları, sayfa 250, 251.

Ayrıca bakınız; Helmut Mejcher (1991), Der arabische Osten im zwanzigsten Jahrhundert, 1914-1985, Ulrich Haarman (Ed.), Geschichte der arabischen Welt, Verlag C. H. Beck, München, sayfa 442.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 15

(Fotoğraf: Imam Yahya'nın Osmanlı'ya bağlı olduğunu bildiren mektubu)

Osmanlı'nın son Vilayeti: Yemen

Prof. Dr. Metin Ayışığı

Osmanlı Devleti, onbinlerce vatan evladına mezar olan Yemen meselesini halletmek için devletin egemenlik hakkı saklı kalmak kaydıyla, orada özel bir yönetim kurulması kararını almıştı. Uzun süren görüşmelerden sonra 11 Ekim 1911 tarihinde imzalanan antlaşmayla, 400 yıldır akan kan durmuş, aynı zamanda Trablusgarb ve I. Dünya Savaşları ile Kurtuluş Savaşı süresince, hep dost olan güvenilir bir müttefik kazanmıştır.

Ancak, 30 Ekim 1918 tarihinde imzalanan, Mondros Ateşkes Antlaşması'nın 16. Maddesine göre, Yemen ve Asir'deki Osmanlı kuvvetlerinin en yakın İtilaf devletleri garnizonlarına teslim olmaları gerekiyordu. Yemen Valisi Mahmud Nedim Bey ise, merkezi hükümetten resmen emir almadıkça İtilaf ordularına teslim olmaktan kaçınıyordu. Aynı görüşü paylaşan İmam Yahya da, İstanbul'dan özel bir memurun gönderilmesini şart koşuyordu. Bunun için Mütareke hükümlerini kendilerine bildirmek üzere yüzbaşı Ömer Subhi Bey gönderildi. Ancak Subhi Bey'in de gelmesi durumu değiştirmemiş, Mahmud Nedim Bey, zaman kazanmak için olsa gerek, bu kere Dahiliye Nezaretinden kesin bir emir gelmedikçe teslim olmayacağını ilgili makamlara bildirdi.

Yemen İmamı Yahya bin Hamideddin de, Yemen'in İtilaf devletleri tarafından işgaline razı olmadığı gibi,Osmanlı birliklerinin kesinlikle teslim olmasını istemiyordu. Birinci Dünya Savaşı sırasında gerek hükümet ve gerekse ordu nezdinde, siyaseten ve maddeten çok büyük yardımlarda bulunmuştu. Bu süre içinde hiç bir yabancı devlet veya Osmanlı Devleti'ne düşman bir devletle münasebete geçmedi. İmam Yahya, yabancılar tarafından yapılan her türlü teklifi reddetti. O, ordunun ve idarecilerin İngilizler'e teslim olmasıyla, memleket için doğacak büyük mahzurlar ve vahim sonuçlara dikkat çekiyordu. Onlara, teslim olmaları durumunda meydana gelebilecek her türlü sorumluluğu üzerine alarak, durumu vilayet makamı ve ordu kumandanlığı ile tüm yerleşim birimlerine tebliğ etti. O, tek bir neferin bile Yemen'den ayrılmaması taraftarıydı.

Ayrıca Osmanlı Devleti ile yapmış olduğu antlaşmaya dayanarak, tüm yabancı devletler ve bilhassa İngiltere hükümetine sert protestolar gönderdi. Yemen'in her türlü müdahale ve yabancı saldırılardan korunması için

mahalli gelirlerin tümüyle ordu ve mülki memurlara harcanacağı beyan edip, teminat verdi. O, teslim olma konusundaki itirazı için, sarf edilen çabalardan yegane maksadının, Osmanlı ordusunun ve Osmanlı idaresinin eskiden olduğu gibi Yemen'de devam edip, Osmanlı kimliğinden ayrılmama olduğunu söylüyordu .

Yemen'in bir başka yüzü de, burada görev yapan askeri ve sivil memurlardı. Neredeyse 40 aydır maaş alamayan bu insanlar, büyük bir yokluk ve sefalet içindeydiler. İmam Yahya dahi , son derece sıkıntı içinde olan bu memur ve ailelerine geçinebilecekleri ölçüde para ve hububat yardımında bulunmuştu. Bu durumu defalarca dile getirmiş olan Yemen Valisi Mahmud Nedim Bey, hükümete başvurarak, Yemen'de bulunan komutan ve subaylarla, bunların ailelerinin hak ettikleri maaşların hiç olmazsa bir kısmının ödenmesini talep etti. Üstelik, Yemen'deki tüm idari teşkilat görevlerine fiilen devam ediyordu. Bu gelişme üzerine, 18 Nisan 1922 tarihinde toplanan Meclis-i Vükela, Hariciye Nezaretinin yazısını da gündemine aldı. Yapılan görüşme sonucunda, Osmanlı Hükümeti ile İtilaf devletleri arasında kesinlik ve geçerlik kazanmış bir antlaşma mevcut olmamasına ve hukuken Osmanlı Devleti'nin hiçbir parçasının terk edilmiş ve ayrılmış sayılamayacağına göre, her türlü maddi ve manevi bağlarını korumakta olan Yemen'in, Osmanlı Devleti'nden ayrılmış sayılmasının caiz olamayacağı, bu nedenle Yemen'de bulunup da, Mondros Mütarekesi'nden sonra üstlerinin izniyle orada kalan komutan ve subaylarla, askeri memurların maaşlarının derhal ödenmesi için Harbiye Nezaretinden gelen yazı üzerine, gerekli işlemin derhal başlatılması konusunda Maliye Nezaretine talimat verilmesini karar altına aldı.

İmam Yahya'nın, bu konudaki tüm gayret ve uğraşıları, Osmanlı kuvvetlerine verilen teminat ve defalarca yaptığı açıklamalar, hiç bir zaman kabul görmemiştir. Dört sene içinde, Osmanlı ordusu ve yerli gönüllüler tarafından elde elde edilen büyük zaferler, âdeta yok sayılarak harp malzemesi ve cephanenin büyük kısmının depolandığı Lühec bölgesi kuvvetleri, tüm mühimmatıyla birlikte İngilizler'e teslim olmuştur. Bu gelişme üzerine, derhal tertibat alan İmam yeni kuvvetler toplayarak, cephe almış ve bunda da başarı sağlamıştır. Durum bu merkez iken,İmamın teslim olma konusundaki tüm uyarılarına rağmen, ordunun bazı komutan, asker ve memurları İngilizler'e teslim olmaya karar vermiştir. İmam Yahya, almış olduğu tedbir ve kararlarla Yemen'in Osmanlı Devleti'nden ayrılmasını kabul etmeyerek, devlete olan samimiyet ve bağlılığını ispat etmiştir.

Türkiye ile bağlarını hiç bir zaman koparmamış olan dost ve kardeş Yemen'le olan sıcak ve samimi ilişkilerimiz, tarihten gelen bir süreçle almış olduğumuz güçle sonsuza dek devam edecektir.

***

SEÇİLMİŞ KAYNAKÇA

1- Başbakanlık Osmanlı Arşivi, Meclis-i Vükela Mazbataları, B.E.O, Dahiliye, Hariciye, Harbiye Tasnifleri ; DH-KMS Tasnifi, DH-İ/UM tasnifi ve DH-ŞFR tasnifi

2- Tanin, Tasvî r-i Efkâr, İkdam, Vakit v.s. gibi dönemin gazeteleri

3- Ahmet İzzet Paşa; Feryadım, Nehir Yayınları, c.1, İstanbul 1992

4- Ayışığı, Metin; Mareşal Ahmet İzzet Paşa (Askeri ve Siyasi Hayatı), T.T.K Basımevi, Ankara 1997

5- Bayur, Yusuf Hikmet; Türk İnkılabı Tarihi,T.T.K Basımevi, Ankara 1951

6- Danişment, İsmail Hami; İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi,Türkiye Yayınevi, İstanbul 1961

7- Ehiloğlu, Zeki; Yemen'de Türkler, Kardeş Matb., İzmir 1952

8- Erden, Ali Fuad; İsmet İnönü, Burhaneddin Erenler Matb., İstanbul 1952

9- Genel Kurmay Askeri Tarih Yayınları; I. Dünya Savaşı Harbinde Türk Harbi, C.6, Genel Kurmay Basımevi, Ankara 1978

10- Gülsoy, Ufuk; Yemen Demiryolu Projesi,Tarih Medeniyet Dergisi, Ağustos 1997, sayı. 41

11- İnal, Mahmut Kemal; Son Sadrazamlar, M.E.B. yay., İstanbul 1965

12- Karal, Enver Ziya; Osmanlı Tarihi,T.T.K Basımevi, Ankara 1995

13- Kuran, Ahmet Bedevi; Osmanlı İmparatorluğu'nda İnkılap Hareketleri ve Milli Mücadele, Çeltük Mat.,

İstanbul 1959

14- Kutay, Cemal; Türkiye İstiklal ve Hürriyet Mücadeleleri Tarihi, Tarih Yayınları, İstanbul 1961

15- Lewis, Bernard; Modern Türkiye'nin Doğuşu, T.T.K Yayını, Ankara 1984

16- Selek, Sabahattin; İsmet İnönü Hatıralar, Bilgi Yayınevi, Ankara 1985

17- Sertoğlu, Mithat; Yemen Macerası, Hayat Tarih Mecmuası, Nisan 1975, sayı 4

19- Sırma, İhsan Süreyya; Yemen, İ.A, M.E.B., c.13, İstanbul 1961

20- Tanrıkut, Asaf; Yemen Notları, Güzel Sanatlar Matb., Ankara 1965

* Orjinali 38 sayfa olan bu tebliğ, 4-8 Ekim 1999 tarihleri arasında Ankara'da toplanan XIII. Uluslar Arası Türk Tarih Kongresi'nde sunulmuştur.

****

Araplar bizi arkadan vurdu yalanı - 16 ve SON

14'üncü bölümde Araplar arasındaki huzursuzluğun Sultan Abdülhamid'i (rh.a) tahtan indiren ve devleti yönetme cüretinde bulunan mason güdümlü Ittihat-Terakki Cemiyeti'nden ve tutumlarından kaynaklandığını belirtmiş ve buna dair bir misal vermiştik. Başka bir misal ise Ittihatçıların yaptıkları reformların vazgeçilmez şartı olan merkezi otoritenin mümkün olan en geniş alana ulaştırılması prensibi ve bunun tamamlayıcı unsuru olan devletin dili Türkçe'nin kamu hayatının "her alanında" kullanılması hedefidir. Işte bu reformlar Araplarla gittikçe siyasîleşen bir anlaşmazlığa sebep olmuştur. Ittihatçıların Suriye'deki idarî makamlara adamlarını yerleştirmeleri ve buradaki okullarda, mahkemelerde ve idarî birimlerde "Türkçe kullanımını mecburi" hale getirmeleri "Arapçılık"ı Suriye'de muhaliflerin bir enstrümanı haline getirmiştir.[1]

Balkanlardaki hareketlenmeler ve Araplar arasındaki huzursuzluklar sebebiyle Ittihatçıların Pan-Islamizm'den Pan-Turanizm'e geçiş yapmaları[2] ve bunun yanında sıkı bir merkeziyetçi politika izlemeye başlaması sonucu Araplar arasında bir reaksiyon oluşmuştur.[3]

Bu reaksiyonun temel sebebinin genelde "Türkleştirme" politikası olduğu ileri sürülmüştür. Türk milliyetçiliği yolundaki gelişmeler, hem Arap milliyetçiliğine örnek oluşturmuş hem de Araplarda, Türklerin artık kendilerini "bir yana bıraktığı", "gözden çıkardığı" hissini uyandırmıştır.[4] Ancak, Türkçe kullanma zorunluluğu Istanbul ile Araplar arasında önemli ve hassas bir konu olarak ortaya çıkmışsa da, Arap siyaseti temelde Imparatorluktaki genel eğilimlere uymaya devam etmiştir.[5]

Araplar sadece "Türkleştirme"ye değil, aynı zamanda; neredeyse her sahada kültürlerinin bombardımanına maruz kaldıkları Fransızlara, diğer bir deyişle "Fransızlaşma"ya da tepki göstermişlerdir ve bundan daha doğal bir şey de olamaz. Kimse kimseyi kendine benzetmek hakkını haiz değildir. Son olarak Arapların "Fransızlaşma"ya gösterdikleri tepkiyede bir misal verelim ve bu bahsi kapatalım; 1908 yılında Beyrut'ta yayınlanan "La Question Sociale et Scolaire en Syrie" adlı anonim bir broşürde, Arapların Fransızları sevdikleri, ancak bu sevginin kendilerini kaybettirecek kadar ileri gidemeyeceği ifade edilmiştir.[6]

Tekrar önemle ifade edelim ki, Şerif Hüseyin ve 300 bedevisinin isyan etmesi, tüm Araplara mal edilemez. Ve unutulmamalıdır ki, Şerif Hüseyin'e karşı bizimle beraber omuz omuza mücadele edenler yine Araplardır. Bu çalışmamızda da (evvelki bölümlerde) delillendirdiğimiz üzere, isyan eden Araplar; "hıristiyan" Araplardır.

Binaenaleyh, kemalistlerin bizi müslüman kardeşlerimizden soğutmak gayesiyle ortaya attıkları, "Araplar bize isyan etti - bizi arkadan vurdu" yalannı böylece çürütmüş olduk.

***

Hucurat Suresi
10 - Müminler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki rahmete eresiniz.

Sahabelerin (radıyallahu teala anhüm ecmain) bulunduğu bir mecliste, oradakilere atalarının, dedelerinin kim olduklarının sorulması üzerine sıra Iran asıllı bir sahabe olan Selman-ı Farisi Hazretleri'ne gelince, O:

"Ben Islam'a girdikten sonra soy sop aramam. Ben Islam oğlu Selman'ım " cevabını verdi.

Bu güzel cevaptan son derece etkilenen Hz Ömer (radıyallahu anh) da şöyle dedi:

"Bütün Kureyş bilir ki babam Hattab, Kureyşin önde gelenlerinden biriydi. Böyle iken ben Islamoğlu olan Selman'ın kardeşi Islamoğlu Ömer'im."[7]

Birde Hadis-i Şerif:

Hz. Peygamber (s.a.v), "ırkçılık davasına kalkışan bizden değildir, ırkçılık üzerine savaşa girişen de bizden değildir."[8]

****

KAYNAKLAR:

[1] Alexander Schölch (1991), “Der arabische Osten im neunzehnten Jahrhundert, 1800-1914”, Ulrich Haarman (Ed.), Geschichte der arabischen Welt, Verlag C. H. Beck, München, sayfa 426-427.

[2] Pan-Islamizm'den Pan-Turanizm'e geçiş hakkında bakınız; Feroz Ahmad (1986), Ittihat ve Terakki 1908-1914, Kaynak Yayınları, Istanbul, sayfa 254-255.

[3] Bernard Lewis (1968), The Arabs in History,[Tarihte Araplar, Istanbul: Istanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları, 1979], Hutchinson and Co. Ltd., London, sayfa 174.

[4] Ömer Kürkçüoğlu (1982), Osmanlı Devleti'ne Karşı Arap Bağımsızlık Hareketi, 1908-1918, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, Ankara, sayfa 16.

Ayrıca bakınız; Aparajita Gogoi - Gazi Ibdewi Abdulghafour (1994), Arab Nationalism, Birth, Evolution and the Present Dilemma, Lancers Books, New Delhi, sayfa 94.

[5] Hasan Kayalı (1998), Jön Türkler ve Araplar. Osmanlı Imparatorluğu'nda Osmanlıcılık, Erken Arap Milliyetçiliği ve Islamcılık (1908-1918), çev. Türkan Yöney, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, Istanbul, sayfa 88-90.

[6] Hans Kohn (1928), Geschichte der Nationale Bewegung im Orient, Kurt Vowinckel Verlag, Berlin, sayfa 216.

[7] Sızıntı dergisi, Mayıs 1992, sayı 160.

[8] Müslim, Imare, 53, 54, 57.

****
****
****

M. Kemal: "Hoca imza et dedim, keyfini bozarım sonra."

M. Kemal: "Hoca imza et dedim, keyfini bozarım sonra" (Hilafetin kaldırılması)

M. Kemal'in has adamlarından Falih Rıfkı Atay, hilâfetin kaldırılması kararının alınışının şâhidi olarak şunları anlatmaktadır:

"Atatürk, o akşam biz devrimcileri sofraya çağırdı. Yemeğin bitimine doğru, 'Çocuklar, yarın hilâfeti kaldırıyoruz" dedi.

"Çılgınca alkışladık, sevinç içinde 'Bunu sizden başkası yapamaz Paşam!' dedik.

"Peki öyleyse, dedi Atatürk. Geçin öbür odaya, yazın bir takrir. Ben onu hocalara imzalatayım. Yani Hilâfetin kalkmasını hocalar istemiş olsun.

"Geçtik yazdık. Sabah Atatürk, eliyle Meclis'e getirdi, odasına çıktı. Hocaların kendi aralarında toparlanarak, bu 'Hilâfeti ilga takririne' ateş püskürdüklerini Atatürk'e biz haber verdik. Hocalar aşağıda hâlâ bağırışıp çağırıyorlardı. Gazi, bunun üzerine öfkelenerek:

"Çağırın bana aşağıdan Rıfat Hoca'yı"

"Çağırdılar Hoca hem öfkeli, hem sıkılgandı. M. Kemal yüzüne bile bakmaksızın:

"Hoca şu takriri imza et, dedi

"Ama paşam, Hilâfetin ilgası gibi ciddi bir konuda, müzakere filan olmaksızın… Sonra biz, din adamları bunu istemi…"

** "Hoca imza et dedim, keyfini bozarım sonra.." **

"O günlerde İstiklâl Mahkemeleri, her gün birçok kişiyi sallandırmakta zaten… Sonradan Diyanet İşleri Başkanı olan Rıfat [Börekçi] Hoca biraz yutkundu, ama mecburen imzaladı. Üzgün, öfkeli bir halde aşağı inince hocalar etrafını sardılar. Onun, 'Şöyle bağırdı, böyle zor kullandı' demesine vakit bırakmadan:

"Neee? Yoksa takriri imzaladın mı? Diye bağırdılar. Hoca:

"Canım, imza değil de, ne yaparsın! Şöyle bir bo.tan Rıfat attık işte".

Bu anekdotu nakleden Ahmet Kabaklı 15 Ağustos '90 tarihli tercüman'daki köşesinde şu ilaveyi ve yorumu yapmaktadır:

"Falih Rıfkı, bu olayı kahkahalarla anlatırken: 'Bu mürteci (gerici/irtica) heriflere, ne demokrasisi be! Dermiş. Nitekim öbür mebus hocalar da birer birer Gazi'nin odasına çıkarak, Hilâfeti kaldıran o takrire bo.tan imzalarını attılar'.

"Unutulmaması gereken nokta: Bu hocalar da Falih Rıfkı gibi 'devrimci' de, tayinle gelmiş olan 2. TBMM'nin mebusları idi. Tayinle gelen milletvekilleri ancak o kadar demokrasi yapabilirler".

Şimdi milletvekiline “İmza et. Yoksa keyfini bozarım!” diyen birisine demokrat denilebilir mi? Devrimci mahkemelerinin düzinelerle adam astığı bir vasattan istifade ile kafasındakileri gerçekleştirmeye çalışana Cumhuriyetçi denilebilir mi?

Şu “keyfini bozarım” tehdidi, o devirdeki cumhuriyetin ne biçim bir cumhuriyet olduğunu ortaya koymaya kâfidir.

****

KAYNAK: Burhan Bozgeyik, Kim Cumhuriyetçi Bediüzzaman mı M. Kemal mi?

****
****
****

Dini bayramlar yerine milli bayramlar (Islam'ın yerine ulusalcılık)

Dini bayramlar yerine milli bayramların ön plana çıkarılması... Kemalizmin amacı; "Milleti Islam'dan uzaklaştırıp milliyetçilik / ulusalcılık ideolojisini oturtmaktır."

Cumhuriyetin 10. yılı kutlamalarının yapılacağı 1933 yılında, oluşturulan kutlama komisyonunun başkanı olan CHP Genel Sekreteri Recep Peker, parti örgütüne 31 Ağustos 1933 tarihinde gönderdiği yazıda, Partililerin kendilerine, ailelerine ve çocuklarına **alacakları yeni elbise, şapka, palto gibi giysilerinin Cumhuriyet Bayramı’na denk getirilmesini ve bunun gelenekselleştirilmesini istemektedir.** Dinsel bayramların yerine Ulusal bayramların ikame edilmesinin bir göstergesi olarak değerlendirilebilecek bu yazı şöyledir:

“... çocukların sevinç gününü de **Cumhuriyet Bayramına rast getirmekte** maksat için büyük fayda gördük. Bütün Fırka (Parti) arkadaşlarımız ile muhitlerindeki dostları ve ahbapları her sene çocuklarına alacakları yeni elbiseyi bu sene 29 Teşrinievvelde yavrulara giydirmek suretile onlara bayram sevincini bir derece daha tattırmış olurlar. Bütün Fırkalı arkadaşlarımızın da kendilerine ve ailelerine alacakları yeni elbiseyi bu bayrama rast getirmeleri maksada büyük hizmet olur. Bu fikrin Fırka ile beraber bizim kültür kolumuz olan Halkevleri tarafından bütün muhite tamim edilmesini ve tatbiki için teşvikler yapılmasını rica ederim. Bu sene başlayacak harekete bundan sonraki Cumhuriyet bayramlarında da devam olunmasını ehemmiyetli bir iş olarak kaydederim efendim”

****

KAYNAK: Cumhuriyet Halk Fırkası Katibiumumiliğinin F. Teşkilatına Umumi Tebligatı, İkinci Kanun 1933 ten Haziran Nihayetine Kadar, cild 3, sayfa 28-29.

****
****
****

Işte Putçuluğun resmî vesikası

"Cumhuriyet Halk Partisi'nin programına temel olan ana fikirler, Türk Devrimi'nin başlangıcından bugüne kadar yapılmış olan işlerle, yalın olarak ortaya konmuştur.

Bundan başka, bu fikirlerin başlıcaları, 1927 yılında Parti Kurultayı'nca da kabul olunan tüzüğün genel esaslarında ve Genel Başkanlığın, aynı kurultayca onanmış olan bildiriğinde ve 1931 kamutay seçimi dolayısiyle çıkarılan bildirikte saptanmıştır.

Yalnız birkaç yıl için değil, geleceği de kapsayan tasarılarımızın ana hatları burada toplu olarak yazılmıştır.

Partimizin güttüğü bütün bu esaslar, ***Kamâlizm*** *prensipleridir"*

Kemalizm kavramının, M. Kemal zamanında kullanılmadığı, kemalizm prensiplerinin M. Kemal'in ölümünden sonra başkaları tarafından M. Kemal'i suistimal etmek suretiyle oluşturulduğu bazı Atatürkçüler tarafından dile getirilir.

Bizde M. Kemal'in hayatta ve iş başında olduğu tarihte, yani 1935 yılında CHP Dördüncü Büyük Kurultayı'nda onaylanan Programın içeriğinde "Kemalizm" ifadesinin yer aldığını kaynağı ile birlikte açıklıyoruz.

Yani Kemalizm teriminin "resmiyet" kazanması, CHP'nin Mayıs 1935 tarihinde toplanan Dördüncü Büyük Kurultayı'nda kabul edilen CHP Programı ile oldu. Programın "Giriş" kısmında Kemalizm ile ilgili yapılan değerlendirmeyi görmek için fotoğrafa bakınız...

Fotoğrafta yazanları okuyamayanlar için buraya yazdık:

"Cumhuriyet Halk Partisi'nin programına temel olan ana fikirler, Türk Devrimi'nin başlangıcından bugüne kadar yapılmış olan işlerle, yalın olarak ortaya konmuştur.

Bundan başka, bu fikirlerin başlıcaları, 1927 yılında Parti Kurultayı'nca da kabul olunan tüzüğün genel esaslarında ve Genel Başkanlığın, aynı kurultayca onanmış olan bildiriğinde ve 1931 kamutay seçimi dolayısiyle çıkarılan bildirikte saptanmıştır.

Yalnız birkaç yıl için değil, `geleceği de kapsayan´ tasarılarımızın ana hatları burada toplu olarak yazılmıştır.

Partimizin güttüğü bütün bu esaslar, `Kamâlizm´ prensipleridir."

***

Ayrıca dikkatinizi çekeriz, orada "K`e´malizm" yazmıyor... "K`a´mâlizm" yazıyor.

"Kamâl" kelimesinin ibranice "Put" anlamına geldiğini de hatırlatmak isteriz. Öyle zannediyorum ki "işte Putçuluğun resmî vesikası" diyebiliriz.

****

KAYNAK:

CHP Programı, Partinin Dördüncü Büyük Kurultayı Onaylamıştır, Mayıs 1935, Ulus Basımevi, Ankara, 1935.

****
****
****

Şapka devrimiyle köşeyi dönen Vakko'nun sahibi YAHUDI Vitali Hakko (Vakko logosuna dikkatlice bakın, mason sembolüdür).

21 Mart 1988 tarihli Milliyet'te, bugünlere gelişi için, "Atatürk'e borçluyum" diyor Vitali Hakko!..

"Hayatım Vakko" adlı hatıra kitabında mücadelesini şöyle anlatıyordu:

"Benim kuşağımın birçok iş adamı, işe sıfırdan başladığını söyler. Ben sıfırdan bile başlamadım... Başladığım nokta sıfırın çok altındaydı!..

Genç Cumhuriyet'in ilk kuşağıydık... Bize hız veren Atatürk devrimleriydi."

****

Aç ve sefalet içindeki milleti, düşmanların / Emperyalistlerin şapkalarını satın almaya zorlayan bir ATA (!)

****

Bir yanda Islam nişanesi (sembolü) olan Sarık için asılan Iskilipli Atıf Hoca'nın KANI

Diğer yanda Yahudiliğin nişanesi olan Şapka'yı müslüman halka satarak köşeyi dönen M. Kemal'in ADAMI

O Şapkalardan Iskilipli Atıf Hoca'nın KANI DAMLIYOR KANI...

Allah (celle celaluhu) cesur ve imanlı hocamıza gani gani rahmet etsin.

****
****
****

CHP "Devlet" mi, yoksa "Siyasi Parti" mi?

Malumunuz üzere CHF’nin (CHP) 1935 tarihinde toplanan 4. Kurultayı’nda, faşizmi, diktatörlüğü sağlamlaştıran önemli kararlar alındı. Bu kurultayda fırka, parti olarak değiştirildi. Asıl mühim değişiklik parti tüzüğünde yapıldı.

Bu değişikliklere göre:

1 - Parti genel sekreteri aynı zamanda içişleri bakanı oluyordu.

2 - İllerdeki valiler parti il başkanlığı görevine getirildiler.

3 - Umumi müfettişler hem parti işlerini, hem de devlet işlerini denetlemekle görevlendiriliyordu.

Batı Avrupa’da faşist rejimlerin güçlendiği bu dönemde (Hitler, Mussolini), partinin devletle bütünleştirilmesi, M. Kemal rejiminin faşist uygulamalardan da etkilendiğinin bir göstergesidir.

Değişikliğin nedenini, CHP Genel Sekreteri ve İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, 28 Ağustos 1936 tarihinde şöyle açıklıyor:

“Cumhuriyet Halk Partisi’nin memleketin siyasi ve içtimai hayatında güttüğü yüksek maksadın tahakkukunu kolaylaştırmak ve partinin inkişafını artırmak ve hızlandırmaktır. Hükümet ve parti beraberliğini, bütün kudreti hükümete vererek parti teşkilatını daha az ehemmiyetli görmeye mütemayil bir zihniyet şeklinde telakkiye mani olmak lazım geldiği gibi, esas meselenin partiyi kuvvetlendirmek ve partinin gayelerini daha kolaylıkla gerçekleştirmek için hükümetin tam yardımını temin etmek olduğu tebarüz ettirilmiştir.” [1]

Ne ki, tüzükte yapılan değişiklik Memurin Kanunu’nun** 9. maddesiyle çelişiyordu. 9. madde, “memurların siyasi cemiyet ve kulüplere katılmalarını” yasaklıyordu.

M. Kemal söz konusu maddeyle ilgili olarak şunları söylüyor:

“Ben bu maddede değiştirilecek bir şey görmüyorum. Çünkü burada memurların **siyasi cemiyetlere girmemesinden maksat** onların, **benim partimden başka partiye** intisap edememesi demektir. Bu

bakımdan bu madde hatta faydalıdır ve katiyen değiştirilmemelidir.” [2]

Görüldüğü gibi, önemli olan yasa değil, yasanın M. Kemal tarafından yorumlanışıdır.

** Memurin Kanunu: 18 mart 1926 tarihinde yürürlüğe giren ve memur olmanın sınırlarını ortaya koyan kanun.

****

KAYNAK:

[1] CHP Genel Sekreterliğinin Parti Örgütüne Genelgesi, cilt 1, sayfa 9.

[2] Hilmi Ural, Hatıralarım, Ayyıldız Matbaası, Ankara, 1959, sayfa 297-298.

****
****
****

1982 Anayasa'sı ve Laik Kemalist darbecilerin oyunu

Anayasa'nın 24. maddesinin son paragrafında şöyle bildirilmektedir:

"Kimse, Devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasî veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz."

Mesela "Kisisel çıkar, yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun dini veya din duygularını, yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar etmek" ifadesi çok sübjektiftir ve tamamı ile "kanunu uygulayanların insafına" bırakılmıştır. Yani savcılar isterlerse, bu kanuna dayanarak bütün din görevlilerini tutuklayabilirler. Çünkü hepsi de "maaş karsılığı", yani "para olarak" din alanında çalışmaktadır ve bu durum pekala "din yoluyla kişisel çıkar" sınırları içinde mütalaa edilebilir.

Bunun gibi başta Kur'an-ı Kerim olmak üzere, birçok dini kitap ve yayın da bu şekilde yorumlanarak "suç" itibar edilebilir. Çarşıda, pazarda takke, tesbih ve benzeri "dince kutsal şeyleri" alıp satmak da pekala, (söz konusu maddeye) aykırı sayılabilir. Hele bazı Devlet büyüklerinin ve siyasilerin Cuma ve Bayram Namazlarına katılmaları "nüfuz sağlama" manasına gelebilir.

Bir ilim ve fikir adamının veya bir köşe yazarının "din ve sosyal hayat", "din ve ekonomi", "din ve hukuk", "din ve siyaset" konusunda yazdığı bir yazı ve yaptığı bir araştırma, pekala "Devleti'in temel düzenine" yönelen bir tehdit olarak değerlendirilebilir. Velhasıl, işimiz, savcıların merhametine kalmış bulunmaktadır ve Anayasa değişmedikçe, bu, böylece devam edecektir. Oysa inananların da hürriyete ihtiyacı var.

****

KAYNAK: Seyyid Ahmet Arvasi, Sahte Dindarlar Sahte Laikler, Burak Yayınevi, İst. 1996, sayfa 170, 171.

Yani bir Savcı, isterse bu kanuna dayanarak; "Kur'an, dini kitap, tesbih ve takkelerin vb. alım ve satımını yapanları suçlu ilan edebilir." Daha birçok yorum çıkarılmaya müsait bir madde. Laikler bu maddenin değişmesine asla izin vermek istemiyorlar.

Ancak kafirler istemese de Allah (celle celaluhu) Nurunu tamamlayacaktır.

****
****

****
Atatürkçü Şahin Filiz'in dinimize hakareti ve cevabımız

1. Hezeyan... "Ibadet dili Türkçeleşmeli"

diyen cehalet abidesine soruyoruz; Türkiye'de yalnızca Türkler mi yaşıyor? Islam, alemşümul / evrensel bir dindir ve dili de evrensel olmalıdır. Ayrıca Allah celle celaluhu'dan indirilen orijinal lafız ile okunması gerekiyor. Ayet'te "Kuran'dan okuyun" diyor, "meallerinden okuyun" buyurulmuyor. Edebiyat ve belagatta zirve olan Arapça dilinden, Türkçe'ye çeviri yapılınca Ayetler'de mana kaybı meydana geliyor. Bu yüzden onlarca Meal var, hangisini okuyalım??

Sen ibadet ediyor musun da, ibadetin Türkçeleşmesi gerektiğinden bahsediyorsun? Türkçe olunca ne değişiyor? Hrıstiyanların ve yahudilerin ibadet dillerine neden karışmıyorsun??

****

2. Hezeyan... "Camii'lerde Namaz vakti Namaz kılınsın ve Namaz'dan sonra semah yapılsın, hatta tabiki saz da çalınsın"

diyen ağızı ishal olmuş bu yaratığa soruyoruz; Camii'ler dingonun ahırı mı? Saz çalmaya çok meraklıysan git Anitkabir'de çal, hatta zil takıp oyna. Camii'ye saz sokmaya cüret ediyorsun da, Allah celle celaluhu'nun emri olan baş örtüsünü Meclis'e niye sokmuyorsun??

****

3. Hezeyan... "5 vakit Namaz için Camii'lerin masrafları ve verilen emekler"

diye dert yanmış Atatürkçü Profesör... Her yerde M. Kemal'in heykelleri / putları dikili duruyor, bunların masraflarından ve harcanan emekten neden bahsetmiyorsun? Milyonlarca heykelin faturasını sen cebinden mi ödedin "sözde" Profesör?? O ucube heykellerin restorasyonuna kaç para verdin, birazda bunlardan bahset. Hem o Camii'lerin hepsi devlet tarafından mı yapılıyor? Halk, arasında para toplayıp yapıyor... Nerene dokundu??

O Camii'leri satıp yine CHP'ye parti binası mı yapalım?? Yine fuhuşhane mi yapalım? Meyhane mi yapalım? Anlaşılan o günlerin özlemiyle yanıp tutuşuyorsun, fakat atı alan Üsküdar'ı geçti... Bunu artık o kuş beyinli kafalarınıza sokun.

****

4. Hezeyan... "Camii'lerin sosyal hiç bir faydası yok"

diye gürlemiş... Camii'lerin sosyal hayata faydaları sayılamayacak kadar çoktur... Peki Anıtkabir'e gitmenin sosyal ne faydası var?? Her darbe yiyişinizde toplanıp cümbür cemaat Anıtkabir'e şikayete gidiyorsunuz... Totemci ilkel yaratıklar sizi.

****

5. Hezeyan... "Ezanlar vakit bildirmek içindir, insanları rahatsız etmek için değildir"

buyurmuş Prens cenapları (!)... Bunun neresini düzeltelim?? Vakit bildirmek içinse vaktini bildiriyor, neden rahatsız oluyorsun. Kilise çanlarından niye şikayetci değilsin??

ADD yani Atatürkçü Düşünce Derneği'nin Panelinde konuşmuş, daha doğrusu konuşturmuşlar ve salonda kimse bu adama tepki göstermemiş...

"Ben müslümanım" diyen ve hala bu yahudi bozuntularının oyunlarına alet olanlara Veyl olsun, Veyl olsun, Veyl olsun.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün yolu, Müslümanların yolu mu?

M. Kemal'in fikir hayatını etkileyen kişilerin kim olduğunu araştırdığımızda karşımıza genelde şu isimler çıkar:

Yabancılar:

- Herbert George Wells - Sosyalist/Komünist

***

- Jean-Jacques Rousseau - Hıristiyan

***

- Voltaire - Mason

***

- Montesquieu - Mason

***

- Leone Caetani - Bu adam Islam düşmanı ve iftiracı bir müsteşriktir (doğubilimci, oryantalist)

Müslümanlığa karşı düşmanlık hisleri ve tarafgirlik ile tanınıyor.[1]

Caetani'nin "Annali dell Islam" adlı eseri iftiralarla doludur. Eser, 1905-1926 yılları arasında Milano ve Roma'da büyük boy 10 cilt halinde yayınlanmıştır. Bu tarih ve sîretle ilgili kitabı, Hüseyin Cahid [Yalçın] 10 cilt halinde Türkçe'ye çevirmiştir (Istanbul 1924-1927).

Eserin hatalarını tashih için merhum M. Asım Köksal, dört yüz sahifeyi aşkın bir reddiye yazmıştır[2] (1986'da Ankara'da basılmıştır). Daha sonraları yazdığı İslâm Tarihi adlı geniş eserinde de yeri geldikçe Caetani'nin hatalarını göstermiştir.[3]

Dinimize iftira atan bu adam, M. Kemal'i etkilemiş demek... Ilginç.

****

Işte M. Kemal'in fikir hayatını etkileyen yabancıların başlıcaları bunlardır.

****

Türkler:

- Tevfik Fikret

M. Kemal'in düşünce yapısının oluşumunda, en etkili rolü oynayanlardan ve O'na ışık (!) tutanlardandır Tevfik Fikret.[4]

M. Kemal'e göre Robert Koleji öğretmeni Tevfik Fikret; "Milletin ve memleketin şan ve şerefle medenî dünya milletleri arasında yaşayabilmesi için lâzım gelen her şeyi yazan, düşünen ve hayatını feda edenlerin başında gelen" birisidir.[5]

Tevfik Fikret, bir ermeninin Padişah'a yaptığı suikasti övebilen bir karaktere sahiptir.
Ikinci Abdülhamid'in (radıyallahu anh) Ermeni Komitacıları tarafından düzenlenen suikastte öldürülememesi, nedense Tevfik Fikret'i pek üzmüş ve bu üzüntüsünü "Bir Lâhza-i Ta'ahhur - Bir anlık duraklama" adlı şiirinde şu mısralarla belirtmişti:

"Ey şanlı avcı, damını bihûde kurmadın.
Attın fakat yazık ki, yazıklar ki, vurmadın."

Tevfik Fikret'e göre o Ermeni "şanlı bir avcı"dır. M. Kemal'in methettiği Tevfik Fikret'e bakın, yazık.

Bir ara bunalıma giren Tevfik Fikret bazı şiirlerinde (haşa) Allah'a (celle celaluhu) isyan ediyordu... Bunun üzerine Mehmed Akif Ersoy, Tevfik Fikret'e karşılık vermişti [6]:

"Şimdi Allah'a söver… Sonra biraz bol para ver:
Hiç utanmaz, Protestanlara zangoçluk eder!"[7]

(Zangoç: çan da çalan kilise hizmetlisi)

Mehmed Akif'in bu dizeleri zaten Tevfik Fikret hakkında bilmemiz gerekeni ihtiva ediyor diye düşünüyorum.

***

- Ziya Gökalp

Türkçülük fikrinin ünlü simalarından biri olan, hayatının son anlarında Fransız hastanesinde yatarken ebedi aleme intikal etmeden bir gece önce, mukaddesata galiz küfürler eden, başını duvarlara vura vura ölen ve cesedinin de hastane morgunda Hıristiyan geleneklerine göre muamele yapılarak kaldırılan[8] Ziya Gökalp... M. Kemal onun için "fikrimin babası" demişti.[9]

M. Kemal de hep böylelerini buluyor nedense.

****

Işte M. Kemal'in fikir hayatını etkileyen kişiler bunlar... Yani Islam ile alakası olmayan, hatta Islam düşmanlığı yapan insanlar.

Oysa biz, Müslümanların yolundan gitmek ile emrolunduk.

Fatiha Suresi'nin 6 ve 7'nci ayetlerini okuyalım:

"6 - Hidayet eyle bizi doğru yola,

7 - O kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; o gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil."

Yedinci Ayet'te bildirilen ve "yolundan sakınmamız" için dua ettiğimiz "o gazaba uğramışlar" ve "o sapmışlar" kimlerdir..?

Elmalılı Hamdi Yazır tefsirine bakalım:

"Fâtiha'da `kendilerine gazab olunan kimselerden´ maksat ahd-i harici ile `yahudiler´, `sapıtmışlardan´ maksat da `hıristiyanlardır´, diye tefsir olunursa, (gayr) ve (lâ) ile ilk önce ve metin ile bunların `yolu olumsuz´ kılınmış ve dolayısıyla öncelikle (yani dâl bi'd-delâle: delaletiyle delalet edici) olarak da bütün diğer kâfirlerden sakınılmış olur."[10]

O halde M. Kemal'in bu masonların, hıristiyanların, Islam düşmanlarının yolundan gitmesi yanlıştır... Dolayısıyla bizim M. Kemal'in yolundan gitmemiz de yanlış bir seçim olacaktır.

M. Kemal'in Türkiye Cumhuriyeti'nde kurduğu sistem; bu masonların, hıristiyanların ve Islam düşmanlarının fikirleridir... Yani "bizden olmayanların" müslüman olmayanların fikirleri...

Oysa müslümanlar; masonların, hıristiyanların ve Islam düşmanlarının arzu ve hevalarının mahsulü olan fikirlerinden oluşturulmuş bir sistemi değil, Allah'ın (celle celaluhu) öngördüğü bir sistemi tesis etmek zorundalar.

Şura Suresi
15 - "(Ey Rasûlüm) İşte bunun için insanları tevhide davet et ve sana emredildiği gibi dosdoğru ol. Onların hevalarına uyma ve de ki: 'Ben Allah'ın kitaptan indirdiğine inandım ve bana aranızda adaleti gerçekleştirmem emredildi.(...)' "

Eğer Atatürkçüler hala; "Yok, biz ATA'mızın izinden gittiği masonların, hıristiyanların, arzu ve hevalarının mahsulü olan fikirlerini, bizi Yaratanın emirlerine tercih ediyoruz" diyorlarsa, bu ayeti yazıyor ve hükmü Cenab-ı Hakk'a bırakıyorum:

Furkan Suresi
43 - "Gördün mü o hevâ (ve heves) ini Tanrı edinen kimseyi? Şimdi onun üzerine (Habibim) sen mi bekçi olacaksın?"

****

KAYNAKLAR:

[1] Sıddîqî, M. Z, Hadîs Edebiyatı Tarihi, tercüme eden: Yusuf Ziya Kavakçı, Istanbul 1966, sayfa 18-24.

[2] Mustafa Asım Köksal, Müsteşrık Caetani'nin Yazdığı Islam Tarihi'ndeki Isnad ve Iftiralara Reddiye, Diyanet, Ankara, 1961. (1986'da basılmış olanı da var).

[3] Köksal, M. Asım, Islâm Tarihi, Ankara 1966, cild 6, 66.

[4] Tevfik Fikret'in düşünsel yönden M. Kemal üzerindeki etkisi için bakınız: Şerafettin Turan, Atatürk'ün Düşünce Yapısını Etkileyen Olaylar, Düşünürler, Kitaplar, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara, 1982, sayfa 6-8.

[5] Seyit Kemal Karaalioğlu, Atatürk: Hayatı, Ilkeleri, Devrimleri, Istanbul, 1984, sayfa 157, 158.

[6] Orhan Karavelli, Ölümünün Doksanıncı Yılında Tevfik Fikret ve Halûk Gerçeği, Pergamon Yayınları, Istanbul, 2005, sayfa 111.

[7] Mehmet Akif Ersoy, Safahat, Gonca Yayınevi, Istanbul 1987, sayfa 169.

[8] Burhan Bozgeyik, Meşhurların Son Anları, Türdav, İstanbul 1993, sayfa 322.

[9] Ziya Gökalp, Kemalizm ve Türkiye'de Korporatizm, Iletişim Yayınları, 1989, sayfa 119.

[10] Elmalılı Hamdi Yazır tefsiri, Hak Dini Kuran Dili, Fatiha Suresi, Ayet 7.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 1 (18 Bölüm)

Şeyh Said'in (radıyallahu anh) kıyamı dini bir kıyamdır, davası kesinlikle kürtçülük değildi.

Bu çalışmamızda bunu kaynaklarıyla delillendireceğiz inşaallah. Öncelikle neden kıyam ettiği hakkında malumat vereceğiz... Şöyle ki; Eğer bir ülkenin idaresi Şeriat'ı kaldırır ve Islam'a harp ilan ederse, o idareye isyan vacip olur.

Zaten Şeyh Said'in isyanından önce Istiklal Harbinin önde gelen Paşaları, M. Kemal hükümetinin din aleyhtarı ve totliter(baskıcı) siyasetinden kaygılanmış, ve bu nedenle 17 Kasım 1924'te, cumhuriyet tarihinin ilk muhalif partisi olan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (TCF)'nın kuruluşunu ilan etmişlerdi[1]

Genel Başkanlığını Kazım Karabekir'in yaptığı TCF'nin tüzüğüne, "Madde: 6, Fırka (parti), dini düşünce ve inançlara hürmetkardır" şeklinde bir ibare konmuştu. TCF yetkililerinden Fethi Bey; "Terakkiperverler dindardır. Halk Fırkası dini batırıyor. Biz dini kurtaracağız ve muhafaza edeceğiz"[2] şeklinde beyanat veriyordu.

Devrimlere karşı olan kesim, Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy, Hüseyin Rauf Orbay gibi Milli Mücadele'nin ünlü isimlerinin yer aldığı TCF'na yöneliyor ve ortam giderek gerginleşiyordu...

TCF'nin parti tüzüğünden ve Fethi Bey'in beyanatından da anlaşıldığı üzere, M. Kemal hükümeti Islam'a aykırı bir yönetim anlayışına sahipti ve Islam aleyhinde hareket ediyordu.

Piran hadisesinden iki hafta önce, 1925 Ocak ayı sonlarında, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası Erzurum Milletvekili Ziyaeddin Efendi, TBMM kürsüsünde, iktidardaki CHF'nin icraatlarına ağır eleştiriler yönelterek;

"Yeniliğin isret (içki içme), dans, plaj sefasından başka bir şey ifade etmediğini, fuhuşun arttığını, Müslüman kadınların edeplerini kaybetme yolunda olduklarını, sarhoşluğun himaye, hatta teşvik olunduğunu, en önemlisi dini duyguların rencide edildiğini, yeni rejimin sadece ahlaksızlık getirdiğini, rezil bir yönetimin memleketi çamurların içine sürüklediğini"[3] ilan ediyordu.

Şeyh Said, 13 Şubat 1925 Cuma günü, Piran camisinde verdiği vaazda halka şöyle sesleniyordu:

"Medreseler kapatıldı. Din ve Vakıflar Bakanlığı kaldırıldı ve din mektepleri Milli Eğitim'e bağlandı. Gazetelerde birtakım dinsiz yazarlar dine hakaret etmeye, Peygamberimize dil uzatmaya cüret ediyorlar. Ben bugün elimden gelse, bizzat dövüşmeye başlar ve dinin yükseltilmesine gayret ederim."[4]

Şeyh Said bu arada, "Emir'ül Mücahidin Muhammed Said El-Nakşibendi" imzasıyla halka yönelik çeşitli beyannameler yayınladı. Ayrıca, direnişe destek vermeleri için Alevi Zaza aşiret reisleri, Kürt bey, ağa ve aşiret reisleri ile Ergani'deki Türk bey ve ağalarına da aynı imza ile mektuplar gönderdi ve onları Kemalist yönetime karşı ortak mücadeleye davet ederek yardım istedi. Yayınlanan beyannamelerden birinde;

"Kurulduğu günden beri din-i mübini Ahmedi'nin (Hz.Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin apaçık dininin) temellerini yıkmaya çalışan Türk Cumhuriyeti Reisi M. Kemal ve arkadaşlarının, Kur'an'ın ahkamına aykırı hareket ederek, Allah (celle celaluhu) ve Peygamberi inkar ettikleri ve Halife-i Islam'ı sürdükleri için, gayri meşru olan bu idarenin yıkılmasının bütün Islamlar üzerinde farz olduğu, Cumhuriyetin başında bulunanların ve Cumhuriyete tabi olanların mal ve canlarının şeriat-ı garrayı Ahmediyye'ye (Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin şeriatına) göre helal olduğu..."[5] hususlarına yer veriliyordu.

Bir başka beyannamede de; "Hilafetsiz Müslümanlık olmaz! Halife memleketten çıkarılamaz! Şimdiki hükümet mütemadiyen(sürekli olarak) dinsizlik neşretmektedir. Kadınlar çıplaktır. Mekteplerde dinsizlik

ilerliyor..."[6] şeklinde ifadeler yer alıyordu.

Şeyh Said, Urfa'daki Izoli Kürt aşireti reisi Bozan Ağa'ya gönderdiği mektupta;

"1300 seneden beri Cenabı Hakk'ın Peygamber Efendimizi göndermekle neşir ve tebliğ ettiği dinimizi imhaya çalışanlara karşı harp ilan ettim. Bunda bana yardım edilmezse, cümlece mahvoluruz!"[7]

Şeyh Said, yine Urfa'daki Milli aşireti reisi Halil Beg'e gönderdiği mektupta;

"Şimdiki hükümet Islam Hilafetini, Saltanatı, meşihatı Islamiye'yi (Şeyhülislam Makamı) ve ilim medreselerini ilga etmiş, Evkaf Nezaretini (Vakıflar Bakanlığı) kafirlik maarifine ilca etmiş(çevirmiş), kadınlık mesturunu(örtünme) kaldırmış, zinayı ve içki içilmesini, kadınların yabancılarla dans yapmasını mübah kılmış, bu gibi fuhşiyata mahsus mesela dans salonu, tiyatro, sinema, bar ve umumhane gibi geniş binalar inşa etmişler, Allah (celle celaluhu) ve Resulünün (sallallahu aleyhi ve sellem) dini olan dinimizle istihza(alay) etmekte bulunmuşlar, onların namına olarak ahkamı Islamiyeyi tahkir ve Islamiyetin esaslarını değiştirmişler, erkanı(ileri gelenleri) sarsmışlar, dine karşı ve bu din erbabına karşı ilan-ı harp eylemişler. Allahü Taala din ve Şeriatın intikamını almaya başlamıştır.. himmetinizden muavenet talebinde bulunuyorum, bütün aşiretlerinize bildiriniz."[8] diyordu.

Şeyh Said, Varto'daki Alevi Zaza olan Hormek aşireti reisleri Halil, Veli ve Haydar Ağalara gönderdiği mektupta da söyle yazıyordu:

"Din-i mübini Ahmedi'yi, kafir olan M. Kemal'in yedi zulmünden tahlis etmek(kurtarmak) gazası niyetiyle susar'a hareket edildi. Bu gaza ve cihadın mezhep ve tarikat tefrik edilmeden, 'Lailahe illallah Muhammedün Resulüllah' diyen bütün Islam muvahhidleri üzerinde farz olduğundan, büyük bir gayret ve secaat sahibi olan Müslüman aşiretinizin de şeriat-ı garrayı Ahmediyye'ye ve bu cihad-ı ekbere itba' edeceğinize itimadım berkemaldir. Ya eyyühel-ensar, dinimizi ve namusumuzu bu mülhidlerin(imansızların) elinden kurtaralım, size istediğiniz yerleri verelim. Bu dinsiz hükümet bizi de kendisi gibi dinsiz yapacaktır. Bunlarla cihad farzdır."[9]

Öte yandan, Dersim Mebusu ve Alevi Zaza olan Hasan Hayri Efendi, Şeyh Said'in Elaziz Cephesi Kumandanı olarak görevlendirdiği Şeyh Şerif ile dayanışma içerisine girdi. Elaziz'de Şeyh Şerif ile birlikte hazırladığı ortak bir mektup, 06 Mart 1925'te Dersim'deki tüm aşiret reislerine gönderildi.[10]

Şeyh Said'in diğer mektuplarında da benzer görüşler yer almaktadır. "Kürt" isminin dahi geçmediği söz konusu mektup ve beyannameler, direnişi sahiplenmek isteyen Kürt siyasi çevrelerince ileri sürülen "Şeyh Said Kürtlük ve Kürdistan için ayaklandı" önündeki iddiaları tümüyle çürütmektedir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Ali Fuat Cebesoy, Siyasi Hatıralar, Vatan Neşriyat, Istanbul 1957; Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasi Partiler, Istanbul 1952, sayfa 606.

[2] Nurşen Mazıcı, Belgelerle Atatürk döneminde Muhalefet (1919-1926), Dilem Yayınları, Istanbul 1984, sayfa 82.

[3] Metin Toker, Şeyh Sait ve Isyanı, Akis Yayınları, Ankara 1968, sayfa 21.

[4] Behçet Cemal, Şeyh Sait Isyanı, Sel Yayınları, Istanbul 1955, sayfa 24.

[5] M.Şerif Fırat, Doğu Illeri ve Varto Tarihi, TKAE Yayını, Ankara 1981, sayfa 180.

[6] Behçet Cemal, a.g.e., sayfa 48.

[7] Behçet Cemal, a.g.e., s.45; Metin Toker, a.g.e., sayfa 27.

[8] H.Şelıc, Zaza Gerçeği, Dicle-Fırat Yayınları, Almanya/Münih 1988, sayfa 36.

[9] M. Şerif Fırat, a.g.e., sayfa 181.

[10] M.Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim, Halep 1952, sayfa 180.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 2

(Şeyh Said (rh.a) isyanı, "dini"dir... Milliyetçi bir isyan değildir.)

Devam ediyoruz....

24 Subat 1925 tarihinde toplanan TBMM Genel Kurulu'nda, Başbakan Ali Fethi bey [Okyar], Şeyh Said ayaklanmasına ilişkin ayrıntılı açıklamalarda bulundu. Başbakan konuşmasında;

"Nakşibendi Şeyhlerinden Şeyh Said'in emriyle 13 Şubat 1925 günü isyanın fiilen Piran'da başlamasıyla birlikte, asiler tarafından telgraf hatlarının tutulduğunu, hapishanelerin basıldığını, Genç, Çabakcur, Hani ve Palu'da hükümet konaklarına hücum edilerek jandarmaların esir alındığını, `Sallallahu Muhammed! Teslim! Teslim!´ nidalarıyla askeri müfrezelere saldırılar düzenlendiğini, bu mıntıkayı ele geçiren asilerin 23 Şubat günü Elaziz vilayet merkezine kadar ilerlediklerini, her taraftan yardım görmek suretiyle kuvvetlenen asilerin karşısında tutunamayan müfrezelerin geri çekilmeye mecbur olduklarını" ifade ederek, ayaklanmanın askeri safahati hakkında ayrıntılı bilgi vermesini müteakip, ele geçirilen birtakım belgeleri açıkladı ve "hilafetçiliğin, şeriatçılığın isyanın emelinde yattığıni" açık bir şekilde beyan etti.

Başbakan ayrıca; "vesikalardan birinde, hilafet, şeriat ve Sultan Abdülhamid'in oğullarından birinin saltanatını temin etmek"ten söz edildiğini ifade ederek, aynı tarzda, "din propagandasına ve şeriatın geri getirilmesi ilkesine dayanan kampanya" hakkında bilgi verdi.[1]

Şeyh Said hareketinin bir irticai ayaklanma olduğu görüşünü, elindeki belgelere dayanarak TBMM kürsüsünden kamuoyuna resmen ilan eden Başbakan'ın, aynı konuşmasında; "ötede beride dolaştıkları işitilen kanunen yakalanamayan tanınmış Kürtçü zevat tarafından fiiliyata teşvik vardır" diyerek, "Kürtçü kışkırtma"dan söz etmesi ve ayaklanmayı "din perdesi altında Kürtçülük" olarak addetmesi ise önyargıya dayalı kişisel bir iddiadır.

Zira bu iddia, Başbakan'ın elindeki Şeyh Said'e ait olan mektup ve beyannamelerin içeriği ile çeliştiği gibi daha sonra değineceğimiz üzere, Şeyh Said ve isyanın diğer önderlerinin Şark Istiklal Mahkemesi'ndeki savunmaları ile de tamamiyle tezat teşkil etmektedir. Kaldı ki, o dönemde
"Kürtçü" olarak tanınan ve Azadi örgütü yetkililerinden olan Diyarbekirli Kadri Cemilpaşa gibi bazı şahsiyetler, bırakınız kışkırtıcılık yapmayı, ayaklanmadan haberlerinin bile olmadığını yıllar sonra kaleme aldıkları hatıralarında açık bir şekilde itiraf etmişlerdir.[2] Bu konuyu ayrı bir başlık altında irdeleyeceğiz.

****

KAYNAKLAR:

[1] Behcet Cemal, Şeyh Sait Isyanı, Sel Yayınları, Istanbul 1955, sayfa 43-46; Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Vesikalar, Olaylar, Hatıralar, Temel Yayınları, Istanbul 2002, sayfa 49-55.

[2] Zinar Silopi [Kadri Cemilpaşa], Doza Kürdistan (Kürdistan Davası), 1.Baskı, Beyrut 1969; 2.Baskı, Öz-Ge Yayınları, Ankara 1991, sayfa 92.

****
****

****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 3

(Şeyh Said isyanının Kürtçü değil, "dini" olduğuna dair dönemin basınından deliller)

Ayaklanmanın devam ettiği günlerde; Hakimiyet-i Milliye, Akşam, Cumhuriyet, Vakit, Yeni Türk, Resimli Gazete,

Orak-Çekiç, Vatan, Tanın, Son Saat, Son Telgraf, Tevhid-i Efkar, Toksöz, Sebilürreşad vs. gibi yayın organlarında, Şeyh Said isyanı üzerine çesitli yorumlar yapılıyordu. Bir örnek olarak, Türk sosyalistlerinin haftalık yayın organı Orak-Çekiç gazetesi, 26 Şubat 1925 tarihli sayısında irdelediği Şeyh Said ayaklanması ile ilgili yorumunda, Kemalist yönetimi destekliyor ve şöyle yazıyordu:

"Irticanın başında Şeyh Said var.. Irticaya karşı mücadelede halkımız hükümetle beraberdir. Kahrolsun irtica! Ankara Büyük Millet Meclisi'nde müfrit [aşırı] solun tırnakları, kafasına kurunu vustayı [ortacağ zihniyetini] dolamış olan yobazların, gericilerin gırtlağına yapıştı. Mürtecilerin, yobazların sarıkları, kendilerine kefen olacak! Yobazlarıyla, şeyhleriyle, halifeleriyle, sultanlarıyla, kahrolsun irtica ve derebeylik!" [1]

(Irtica ile "din"in kastedildiğini söylememize gerek yok sanırım.)

Diğer yayınların coğunun isyana dair haber ve yorumları da aşağı yukarı aynı içerikteydi. Örneğin, Cumhuriyet gazetesi de;

"Isyan hadisesinin irticaya dayanan fikirlerle başladığını, asilerin Hilafet meselesini ortaya sürerek halkı teşvik etmeye kalkıştığını"[2] yazıyordu.

Öte yandan, Şeyh Said önderliğindeki Zaza Islami/Nakşibendi hareketini "Kürtçülük" ve "Kürdistan" meselesi ile ilişkilendiren kimi yazarlar ve yayınlar da mevcuttu. Ne var ki, bunlar konu hakkında hiçbir kanıt ortaya koyamıyorlardı. Yazdıkları ise sadece laftan ibaretti. Hükümetin eline de bu yönlü herhangi bir belge geçmemişti. Nitekim hükümet, bu tür değerlendirmeleri adeta "tekzip edici" nitelikte olan bir açıklama bile yapmak zorunda kalmıştı.

Konu ile ilgili olarak, Bakanlar Kurulu'nun 03 Mayıs 1341 (1925) tarih ve 1885 sayılı kararında;

"Isyanın umumi ve mürekkep [birleşik] bir `irticanın´ tezahürü olduğu müsbet ve malum olan hadisenin matbuatta [basında] Kürt meselesi şekline inhisar ettirilmesinin [yansıtılmasının] `hakikata gayri mutabik´ olduğu [gerçekle bağdaşmadığı]" hususlarına yer verildi.[3]

Yabancı basında da, genellikle ayaklanmanın "dini nitelikli" olduğu yönündeki görüş ve değerlendirmeler ön plana çıktı.

Ingiltere'de yayınlanan "The Times" gazetesi;

"Şeyh Said ve taraftarlarının Genç, Harput ve Diyarbekir'i ele geçirerek, Abdülhamid'in (rh.a) oğullarından Abdürrahim'i gıyaben `halife´ ilan ettiklerini, ayaklanmanın söylenildiği gibi Kürt ulusal hareketi değil, tamamen fanatik bir `dini´ hareket olduğunu"[4] vurguluyordu.

Fransa'da yayınlanan haftalık "L'illustration" dergisi ise, Şeyh Said isyanının yayıldığı alanı gösteren bir haritaya sayfalarında yer veriyor ve olayı şöyle yorumluyordu:

"Elaziz, Genç ve Palu bölgelerinde Şubat sonunda başlayan ayaklanma oldukça ciddi boyutlar kazandı. Ayaklanmanın elebaşısı Said adında bir Şeyh...... Ayaklanmacılar Ankara'nın `din karşıtı politikasından rahatsızlar ve halifeliğin´ yeniden tesis edilmesini istiyorlar."[5]

****

KAYNAKLAR:

[1] Mete Tuncay, Türkiye'de Sol Akımlar-1 (1908-1925), Bilgi Yayınevi, Ankara 1978, sayfa 364 vd.

[2] Cumhuriyet Gazetesi, 23 Şubat 1925.

[3] Hasip Koylan, Şeyh Said Isyanı, Ankara 1946, sayfa 316.

[4] The Times Gazetesi, 26 Şubat 1925, sayfa 12.

[5] L'illustration Dergisi, 07 Mart 1925.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 4

Şeyh Said ve ayaklanmanın diğer önderlerinin, Diyarbekir'deki Şark Istiklal Mahkemesi'nde 26 Mayıs 1925 tarihinde başlayan ve 28 Haziran 1925 günü sona eren yargılamaları sırasında yaptıkları savunmalar, ayaklanmanın tamamiyle "Islam Şeriatı" adına yapıldığı hususunu, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ortaya koymaktadır.

Şeyh Said, savunmasında şu açıklamalarda bulunmuştur:

"Kıyamımızın [direnişimizin] sebebi şeriat meselesi... Hükümet şeriatın bir kısmını kaldırdı. Bunun iadesine sebep olursak sevaba nail olurduk diyordum...

Şeriatın ahkamı [hükümleri] icra edilmezse kıyam [direniş] vacip [gerekli] olur. Kitap [Kur'an], kıyam vaciptir diyor, seriatı icra ettireceksin diyor. Ahkamı şer'iyye [şeriat hükümleri]; katil, zina, müskirat [içkiler] gibi ahvali men ediyor... Imam [devlet başkanı] şeriat ahkamını icra etmezse, bu isyanın cevazına [izin] delildir. Vakta ki vuku buldu, iste şeriat da vaciptir diyor, hiç olmazsa günahkar olmayız dedim. Bütün hattı harekatımızı Kur'an-ı Azimüşşan'dan istihraç ediyoruz [çıkarıyoruz]...

Kıyamı kalbimde tasavvur ediyordum, fakat muharebe [savaş] suretiyle değil, risale [broşür] yazıp şeriat-ı ahkamı tasrih ederek [açıkça belirterek] kanunları da şeriata mutabık [uygun] bir şekilde talep etmek istedik, Meclis-i Mebusan'a [Türkiye Büyük Millet Meclisi] göndermek istedik. Meclis'in büyük bir kısmı dindardır, isteklerimizi kabul ederler, medreseleri açarlar dedik. Tabii vakt-i saadet [Hz.Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem dönemi] kadar olmasa da bir dereceye kadar iyileşir dedik...

Ben Lice'de esir Süvari Kaymakamı Cemil Bey'e, Mürsel Paşa'ya [7.Kolordu Komutanı] hitaben bir mektup yazdırdım ve 'maksadımın şeriat olduğunu, el birliği ile bu dinin ihyasına çalışmamız gerektiğini' yazdım. Ne hariçten, ne dahilden bizi teşvik eden yoktur. Hariçten maksadım ecnebilerdir.

Maksadımız, Diyarbekir'e girdikten sonra, birtakım adamları toplayıp, ulema [alimler, bilginler], fuzala [erdemli kimseler] ile ictima [toplantı] ederek hükümetimizle muhabere [haberleşme] edecektik, men-i müskirat [içki yasağı] tatbik ettirecek, medreseleri açtıracaktık. Hükümet kabul etmeseydi günahtan kurtulur, evimizde otururduk. Önce hükümete yazsa idim ve kabul etmeseydi hicret isterdik, hicret izni vermeseydi günah bizden giderdi, otururduk. Hükümete şeriat meselesini anlatmak istedik. Hiç olmazsa bir kısmının icrasını talep edecektik. Allah'ın kaderi bırakmadı. Piran olayı çıktı, önünü alamadık...

Eğil tarafına, Ergani'ye gittim, **Türkleri de davet ettim.** Gelin dinimize çalışalım, kanunu ilahiyi [Allah'ın kanununu] tatbik ettirelim, diyordum. Ergani'den Şevki Efendi, Hamid Ağa, Hacı Hüsnü Efendi vardı. Onlar Türk'tüler, iştirak ettiler... Kürt Teali Cemiyeti'nden haberim yok. Nerededir, muhaberatını [iletişimini] temin eden kimlerdir, hiç haberim yok... Bitlisli Yusuf Ziya'yı tanırım. Iki sene evvel [1923] Hınıs'a, benim köyüme misafir geldi. Orada: 'Bir Kürdistan hükümeti teşkil etmek için ittifak edelim..' dedi. Bu muhaldir [hayalidir], olmaz dedim. Fikrim bunu kabul edemiyordu. Sonra Erzurum'a gitti. Ben onun da umudunu kestim, kendi de kani oldu. Erzurum'dan avdetinde [dönüşünde] bir daha görmedim. Benim maksadım bu dine bir hizmet etmekti. Bu çeşit niyetim de yoktu. Allah u Taala'nın kaderi beni bu çeşide düşürdü. Muvaffak olamadık.

Şimdi anladığıma göre, muvaffak olsaydık, bu ahali ile bir şey olamazdı. Çünkü ahaliden sıtkım sıyrıldı, şeriata razı olan ahali kalmamıştır."[*]

Şeyh Said Efendi'nin, Şark Istiklal Mahkemesi yargıçlarının muhtelif sorularına verdiği cevapları içeren yukarıdaki açıklamalarında da görüldüğü üzere, o, ayaklanmanın "Kürdistan" için değil, tamamen Islam Şeriatı'nın geri getirilmesi amacıyla gerçeklestirildiğini ve temel düşüncesinin de bu olduğunu net bir şekilde ve ısrarla vurgulamaktadır.

****

KAYNAK:

[*]

- Necip Fazıl Kısakürek, Son Devrin Din Mazlumları, 10.Baskı, Istanbul 1990, sayfa 35-71.

- Uğur Mumcu, Kürt-Islam Ayaklanması 1919-1925, sayfa 123-144.

- Hasip Koylan, Şeyh Said Isyanı, Ankara 1946, sayfa 236-244.

- Behçet Cemal, Şeyh Sait Isyanı, Istanbul 1955, sayfa 97-105.

- Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Vesikalar, Olaylar, Hatıralar, Temel Yayınları, Istanbul 2002, sayfa 177-207.

- Adem Karataş, Ve Alim Ve Mücahid Ve Şehid Şeyh Said, Konya 1993, sayfa 229-245.

- Ilhami Aras, Adım Şeyh Said, 2.Baskı, Istanbul 1994, sayfa 111-125.

- H.Selıc, Zaza Gerçeği, Münih 1988, sayfa 37-38.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 5

Bu bölümde, Şeyh Said (rh.a) isyanı nedeniyle gelen telgraflara, M. Kemal'in verdiği cevaplar yer alıyor.

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı M. Kemal, konu ile ilgili bütün açıklamalarında, Şeyh Said ayaklanmasının "dini" niteliğine dikkat çekerek, olayı bir "irtica" hareketi şeklinde değerlendirmiştir.

****

GENÇ HAVALİSİNDEKİ İSYAN OLAYINI TEL'İN EDEN ADANALILARA CEVAP

26.02.1925

Mücadele-i Millîyede pek şerefli ve müstesna bir mevki ihraz eden Adanalıların Genç havalisinde zuhur eden irtica hadisesi münasebetiyle izhar ettiği samimi ve şayan-ı takdir hissiyata teşekkür ederim. Nik ü beddi bihakkın müdrik milletimizin Cumhuriyete ve inkılâba merbutiyeti sayesinde işbu hadise müsebbiplerinin kariben lâyık oldukları veçhile tecziye edilecekleri muhakkaktır. Muhterem Adanalılara hürmetlerimin tebliğini rica ederim.[1]

IMZA: Gazi M. Kemal

****

ŞEYH SAİT İSYANI ÜZERİNE TRABZON HALKININ OLAYI TELİN EDEN VE İNKILÂPLARA BAĞLILIĞINI BİLDİREN TELGRAFLARINA CEVAP

01.03.1925

Halkın ibraz buyurduğu yüksek idraki ve Cumhuriyetperverlik hissiyatını kemal-i şükran ve memnuniyetle müşahede ediyorum. Muhterem halkımızın her taraftan yükselen hararetli lanet ve nefret hisleri karşısında **irtica** zihniyet teşebbüslerinin ebediyen eriyeceğine itimadım kat'îdir. Cümleye selâm ve hürmetlerimin tebliğini rica ederim, efendim.[2]

IMZA: Reisicumhur Gazi M. Kemal

****

BAĞLILIKLARINI BİLDİREN TRABZON TÜRKOCAĞI REİSİNİN TELGRAFINA CEVAP

01.03.1925

Trabzon Türkocağı Reisi Reşit Beye

Cumhuriyet ve inkılâbımıza vaki olan suikast teşebbüsatı karşısındaki vatanperverane hissiyatınıza ve hakkımdaki hissiyat ve itimada teşekkür ederim, efendim.[3]

IMZA: Reisicumhur Gazi M. Kemal

****

İRTİCA HADİSESİ DOLAYISİLE İSTANBUL DARÜLFÜNUN EMİNİNE VERİLEN CEVAP

01.03.1925

Darülfünun müderris ve talebesinin akdettikleri içtimada Cumhuriyet aleyhine ve din aletile yapdan her türlü irticakâr hareketlere karşı izhar edilen şiddetli lanet ve takbih hislerini mul'in telgrafnamenizi memnuniyetle aldım. Darülfünunumuzun milli ve vatani mesailde daima gösterdiği yüksek idrak ve hassasiyet şayanı şükran ve âti için de mucibi itminandır. Büyük milletimizin takati beşer haricinde sayılan uzun ve ciddi mücahedesinin ve pek ulvi fedakârlıklarının muazzez semeresi olan inkılâp aleyhine ne şekil ve surette olursa olsun tezahür edecek istidat ve teşebbüsatın umumi nefret ve mukavemetle karşılanacağı tabii idi. Birkaç gündenberi bunun en celi ve asil asarını görmekle mubahiyiz. Her sınıf halkın ve doğru yolu idrak hususunda gösterdiği şayanı takdir isabet ve liyakat muvacehesinde irtica zihniyetinin ebediyen eriyeceğine itimat edebiliriz. Bu münasebetle hakkımda izhar buyurulan teveccühkâr hissiyata teşekkür eder ve cümleye selâm ve hürmetlerimin tebliğini rica ederim efendim.[4]

****

KAYNAKLAR:

[1] Vakit Gazetesi: 28.02.1925.

[2] Büyük Tarih Trabzon'da, Der: Trabzon Çocuk Esirgeme Kurumu, Istanbul 1938, sayfa 20.

[3] Büyük Tarih Trabzon'da, Der: Trabzon Çocuk Esirgeme Kurumu, Istanbul 1938, sayfa 21.

[4] Tanin Gazetesi: 03.03.1925.

Ayrıca bakınız: Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı, Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri, cild 4, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1991, sayfa 560, 561, 562.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 6

Bu bölümde de 5. bölümde olduğu gibi M. Kemal'in sözlerine yer vereceğiz.

M. Kemal, Şeyh Said isyanını irtica kategorisine dahil ederek şu şekilde yorumlar:

"İsyan hadisesinin; irticai, umumi, mürekkep [birleşik] bir cereyan-ı efkâr [fikir akımı] ve bir silsile-i istihzaratın [hazırlıklar zinciri] fiili bir işareti ve neticesi olduğu, bir seneden beri cereyan eden ahval [durumlar] ve hadisat [olaylar] ile bir defa daha sabit olmuştur."[1]

Nutuk'ta ise M. Kemal, Şeyh Said ayaklanmasının çıkışını Kazım Karabekir ve arkadaşlarınca kurulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası ile ilişkilendirir ve bu hususta bazı ayrıntıları da aktarır.

M. Kemal'in bu konudaki görüşleri aynen şöyle:

"Efendiler, vakayi ve hadisat [olaylar] dahi ispat etti ki, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası programı en hain dimagların mahsulüdür; bu fırka [parti], memlekette suikastçilerin, mürtecilerin [gericilerin] tahassungahı [kalesi], ümid-i istinadı [dayanma ümidi] oldu.. Tarih; 'mürettep [düzenlenmiş], umumi, irticai' olan Şark Isyanı esbabını [sebeplerini], tetkik ve taharri [araştırma] ettiği zaman, onun mühim ve bariz sebepleri meyanında Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın dini mevaidini [vaatlerini] ve şarka gönderdikleri katib-i mes'ullerinin teşkilat ve tahrikatını [kışkırtmalarını] bulacaktır..

Efendiler, yaptığımız inkılabın vüs'at [genişlik] ve azameti [büyüklüğü] karşısında, eski hurafat [hurafeler] ve müessesatının [kurumlarının] birer birer sukutunu [düşüşünü] gören mutaassıp ve irticakar anasır [unsurlar], 'efkar ve itikadat-ı diniyeye hürmetkar' olduğunu ilan eden bir fırkaya ve bahusus bu fırkanın içinde isimleri şöhret bulmuş zevata dört el ile sarılmaz mı? Yeni fırka yapan zevat bu hakikati müdrik değilmidirler? O halde, ellerine aldıkları din bayrağı ile millet ve memleketi nereye götürmek istiyorlardı?..

Efendiler, yeni fırka, unvan ittihaz ettiği 'terakki' ve 'cumhuriyet' namlarının zıdd-ı tamlariyle inkişaf etmiştir. Bu fırkanın rüesası [başkanları], hakikaten mürtecilere [gericilere] ümit ve kuvvet vermiştir. Buna misal olarak arzedeyim; Ergani'de, usatın [isyancıların] valiliğini kabul eden maslup [idam edilen] Kadri, Şeyh Sait'e yazdığı bir mektupta: 'Millet Meclisi'nde, Kazım Karabekir Paşa'nın fırkası, ahkam-ı şer'iyeye [şeriat hükümlerine] riayetkar ve dindardır. Bize muzaheret [yardım] edeceklerine şüphe etmem. Hatta Şeyh Eyüp (rüesa-yi usattan [isyancıların reislerinden] olup idam edilmiştir) nezdinde bulunan katib-i mes'ulleri, fırkanın nizamnamesini getirmiştir..' diyor. Şeyh Eyüp de, muhakemesi sırasında: 'Dini kurtaracak yegane fırkanın, Kazım Karabekir Paşa'nın teşkil ettiği fırka olup, ahkam-ı şer'iyeye riayet edileceğinin fırka nizamnamesinde ilan edildiğini' söylemiştir.

Ne oldu Efendiler?! Hükümet ve Meclis, fevkalade tedbirler almağa lüzum gördü. Takrir-i Sükun Kanunu'nu çıkardı. Istiklal Mahkemeleri'ni faaliyete geçirdi. Ordunun sekiz dokuz seferber fırkasını, uzun müddet tedibata [uslandırma] hasretti. Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası denilen muzır teşekkül-i siyasiyi seddetti [kapattı]. Netice bittabi cumhuriyetin muvaffakıyetiyle tecelli etti. Asiler imha edildi."[2]

Şeyh Said isyanını Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın bir "kışkırtması" olarak yorumlayan M. Kemal, başka beyanlarında da; "mürettep, umumi, irticai" dediği ayaklanmayı bir "karşı devrim" olarak değerlendirmiştir.

****

KAYNAKLAR

[1] Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, I, Ankara 1989, sayfa 356.

[2] M. Kemal, Nutuk (1919-1927), Ankara 1989, sayfa 592-594. / 18. Bölüm, 11 ve 12. Konu.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 7

Şeyh Said Efendi'nin öncülüğünü yaptığı kıyam konusunda bugüne dek yazılan eserlerde, Kemalist yönetim karşıtı siyasi çevrelerin toplandığı muhalefet cephesi olan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (TCF) ile Şeyh Said veya direnişin diğer öncüleri arasındaki ilişkiler nedense hep göz ardı edilmiştir.

M. Kemal'in sözünü ettiği TCF'nin "katib-i mes'ulü" olan kişi, emekli yarbay/kaymakam Fethi Bey'di. Fethi Bey'in, ayaklanmanın meydana geldiği dönemde Urfa'da bulunması bir tesadüf eseri miydi, bilinmez. Ancak Fethi Bey, Nakşibendi tarikatının Şeyh Said'e bağlı ekolünün Siverek temsilcisi olan Şeyh Eyüp ile görüştüğünü Şark Istiklal Mahkemesi'nde ifade etmiştir. Bu nedenle Fethi Bey, yargılaması neticesinde, Mahkeme Heyeti'nce; "Şark ihtilalinin zuhura gelmesini manen teshil [kolaylık] ve teşvik mahiyetinde harekatı kavliyede [sözlü] bulunmuş olduğu" kanaatine varılarak, beş yıl hapsine ve cezasını geçirmek üzere Samsun Cezaevi'ne gönderilmesine karar verildi.

Şeyh Eyüp ise ayaklanmaya bilfiil iştirak ettiği gerekçesiyle idam edildi. Şark Istiklal Mahkemesi ayrıca, 25 Mayıs 1925 tarihinde görev bölgesi dahilindeki TCF'nin tüm şubelerini kapatma kararı aldı. Bakanlar Kurulu da, 3 Haziran 1925 tarihinde TCF'nin kapatılmasına karar verdi.[1]

Şeyh Said, daha Piran olayı çıkmadan, Genç Vilayeti merkezi olan Darahini'de yapılan bir toplantıda, TCF'nin programından bazı maddeleri okuyarak, "bunların şeriat hükümlerine uygun olduğunu" söylemiştir.[2] Şeyh Said ayrıca, Diyarbakır'daki Şark Istiklal Mahkemesi'nde de, muhalefet partisi olan TCF'yi övmüş, iktidardaki Cumhuriyet Halk Fırkası'nı (CHF) ise eleştirmiştir. Keza az önce adı geçen Siverekli Şeyh Eyüp de yargılaması sırasında; "TCF'yi takdir ettiğini ve ona merbut [bağlı] bulunduğunu, CHF'yi ise beğenmediğini" ifade etmiştir.

Şeyh Eyüp'ün, TCF'nin Siverek ilçe Başkanlığını yaptığı yönünde bilgiler de bulunmaktadır.[3] Öte yandan, ayaklanma sırasında, Elaziz Cephesi Kumandanı Şeyh Şerif ile dayanışma içerisine girerek, ittifak sağlamak amacıyla Dersim aşiret reislerine gönderilmek üzere hazırlanan bir mektubu Şeyh Şerif ile birlikte imzalayan Dersim eski Mebusu [Milletvekili] ve Karabal aşireti reisi Kangozade Hasan Hayri Efendi de Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası mensubuydu.[4]

Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, Kazım Karabekir ve arkadaşlarınca kurulmuştur... Kazım Karabekir ve arkadaşlarının bir Kürtçülük hareketine destek vereceklerini zannetmek Tarihi bilmemektir. Şeyh Said'in kıyamı "dini" bir kıyamdır.

****

Devam edecek inşaallah.

****

KAYNAKLAR:

[1] Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Istanbul 2002, sayfa 103, 131.

Ayrıca bakınız; Uğur Mumcu, Kürt-Islam Ayaklanması (1919-1925), Tekin Yayınevi, Istanbul 1991, sayfa 162.

[2] Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Istanbul 2002, sayfa 267.

[3] Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Istanbul 2002, sayfa 103, 248.

Ayrıca bakınız; Uğur Mumcu, Kürt-Islam Ayaklanması (1919-1925), Tekin Yayınevi, Istanbul 1991, sayfa 161, 162.

[4] M.Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim, Halep 1952, sayfa 186, 189.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 8

Devam ediyoruz...

Kürtçülük iddiası büyük bir yalan.

Şeyh Said ayaklanmasını "Kürtlük"le ilişkilendirmeye yeltenenler, Şeyh Said ve mücadele arkadaşlarının görüşlerini yansıtan beyanname ve mektupları ile Şark Istiklal Mahkemesi'ndeki savunmalarına değil, bir kısım yazarların veya politikacıların birer iddiadan öteye geçmeyen önyargılı düşüncelerinden yola çıkarak, hadiseye yorum getirmektedirler. Bu tarz bir yaklaşımın gerçekçi olamayacağı açıktır.

Nitekim, Şark Istiklal Mahkemesi Savcısı Ahmet Süreyya Örgeevren, 1957'de yayınlanan hatıralarında; "Şeyh Said ile duruşmaları birlikte yapılan ve sayıları sekseni geçen sanıkların, büyük bir inat ve ısrarla Kürtlük davası gütmediklerini söylediklerini"[1] çok net bir şekilde ifade etmiştir.

Kürt ve Türk yazarlarının iddialarının aksine, Kürt aşiretleri isyana katılmadılar. Bu husus, mevcut belgelerle de sabittir. Sadece Varto'da Zazalara komşu olan Cibran Kürt aşiretinin kısmi bir desteğinden söz edilebilir. Ki bu da aşiret lideri Miralay Xalid Beg'in hem Şeyh Said'in kayınbiraderi olması hem de adı geçenin o tarihte Bitlis'te tutuklu olmasından dolayı TC yönetimine duyulan tepkiden kaynaklanmıştır. Kaldi ki, Şeyh Said'i ihbar edip yakalatan Binbası Kasım da Cibran Kürt aşireti mensubu idi.

Zaza önderi Şeyh Said Efendi'yi istismar konusu yaparak, onu ve mücadelesini Kürtlüğün kazanç hanesine kaydetmekte beis görmeyen Kürt şövenistleri, asılsız iddiaları ile birlikte, hakikatler karşısında rüsva olmaya mahkumdurlar. Şeyh Said'i istismar eden çevrelere, şu hakikati bir kez daha burada hatırlatma gereğini duyuyoruz:

Şeyh Said'in, Kürdistan Teali Cemiyeti (KTC) üyesi olduğuna dair bugüne kadar hiçbir belge ortaya konulamamıştır. KTC'nin tespit edilebilen üyelerinin listesi bilinmektedir ve bu listede Şeyh Said'in ismi yoktur.[2]

Zaten Şeyh Said de, Şark Istiklal Mahkemesi'nde KTC ile ilişkisinin olmadığını bizzat açıklamıştır. Öte yandan, ayaklanmayı organize ettiği iddia edilen Azadi Örgütü üyelerinin isimlerini içeren listede de Şeyh Said'in ismine rastlanmamıştır.[3] Mevcut belgeler, Azadi Örgütü'nün, ayaklanmanın hiçbir safhasında, hiçbir rolünün olmadığını kanıtlamaktadır.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Said Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Vakıalar, Hatıralar, Dünya Gazetesi, yazı dizisi, 17 Nisan 1957.

Ayrıca bakınız: Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Istanbul 2002, sayfa 20.

[2] Ismail Göldaş, Kürdistan Teali Cemiyeti, Doz Yayınları, Istanbul 1991, sayfa 39-45.

[3] Robert Olson, Kürt Milliyetçiliğinin Kaynakları ve Şeyh Said Isyanı, Özge Yayınları, Ankara 1992, sayfa 247-250.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 9

(Şeyh Said ve diğer önderlerin idami)

Şeyh Said Efendi ile birlikte Diyarbakır'daki Şark Istiklal Mahkemesi'ne sevkedilen toplam 81 "sanık" hakkında, yaklaşık iki ay süren soruşturma ve yargılama müzakereleri sonunda, Savcı Ahmet Süreyya [Örgeevren], 27 Haziran 1925 Cumartesi günü son iddianamesini okudu. Iddia sona erince ayaklanmanın öncülerinin son savunmaları dinlenmeye başlandı.

Şark Istiklal Mahkemesi Savcısı Ahmet Süreyya [Örgeevren], son savunmalar konusunda şunları ifade ediyor:

"Ilk olarak, isyan başlar başlamaz `Emirü'l-Mücahidin´ [mücahidlerini lideri] ve sonraları `Hadimü'l-Mücahidin´ [mücahidlerin yardımcısı] ünvanını takınan Şeyh Said'in müdafaası dinlendi. Şeyh, müdafaasını, büyükçe iki sayfalık bir kağıda yazmıstı. Gözlüğünü takarak ağır ağır okuyordu. Sözlerinde hukuki bir kıymet ve ehemmiyet taşıyan hiçbir şey yoktu. Isyanın sebebi olarak Piran'da vukua gelen ve jandarmalarla haklarında tutuklanma emri olan şeyhler arasındaki silahlı bir ayaklanmayı istemediğinden, ancak halkın kendiliklerinden yaptıkları silahlı harekete mani olamayarak nasılsa onlara katılmış bulunduğundan bahsediyordu.

Ayaklanmanın sebebi olarak da, `şeriat ahkamına riayet´ edilmesi [uyulması] arzusunu gösteriyordu. Şeyh Sait ile duruşmaları birlikte yapılan ve sayıları sekseni geçen sanıklar kümesi içinde bulunan Vartolu Binbaşı Kasım [Ataç] Bey'den maada [başka] bütün suçlular gibi, Şeyhin büyük bir inat ve ısrarla inkar veya saklamakta devam ettiği iki hakikat vardı:

1 - Kürtlük davası gütmediği,
2 - Piran ziyaretinden evvel, başkumandanlığını yaptığı isyanın `musammem ve mürettep´ [düşünülmüş ve planlanmış] olmadığı hususları.

Şeyh Said, isyan harekatına dair hemen her şeyi bilindiği gibi söylemekten hiç çekinmediği halde, bahsi geçen iki nokta hakkında gayet ketum olmayı bir an terketmiyordu."[1]

Görüldüğü üzere, Şark Istiklal Mahkemesi Savcısı Ahmet Süreyya [Örgeevren], Şeyh Said ile diğer şahsiyetlerin davanın son gününe kadar dahi "Kürtlük davası gütmedikleri" yönündeki tutumlarında ısrarla direndiklerini itiraf etmesine rağmen, bilerek, hukuku çiğneyerek ve önyargıyla hareket ederek, davaya "Kürtlüğü" bulaştırmaktan geri kalmadı.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

[1] Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Istanbul 2002, sayfa 20-21, 274-275.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 10

Şu ana kadar paylaştığımız dokuz bölümde bütün bulgu ve belgelerin isyanın "dini" bir isyan olduğunu göstermektedir... Buna rağmen mahkeme kararı mealen; "dini alet ederek milli bir isyan" şeklindedir.

Bu bölümde mahkeme kararı ile "sözde" sanıkların isimlerine yer vereceğiz, bazı isimler soyisim olmadığından dolayı aynıdır. Bu isimler hakkında detaylı bilgi edinmek isteyenlerin konunun altına yorum yapmaları yeterli olacaktır.

Kararda 11 yaşındaki bir çocuğun 10 yıl hapse mahkum olduğunu göreceksiniz.

Ey Atatürkçüler, hani insan hakları nerde??

Allah (celle celaluhu) rahmet eylesin...

****

Mahkemenin, Savcılığın iddiası ile "sanıkların" son söz ve müdafaalarını dinledikten sonra, ittihaz eylediği 28 Haziran 1341 [1925] tarih ve 341/69 numaralı karar, aynı
gün, Mahkeme Başkanı tarafından, açık celsede "sanıklara" tebliğ edildi.

Mahkeme kararında şöyle deniliyordu:

"Din ve şeriatı alet ittihaz ederek, hakikatte `müstakil bir Islam Kürt hükümeti´ kurmak[1] maksat ve gayesiyle Şeyh Said'in vukua getirdiği müsellah [silahlı] isyan ve ihtilal hareketlerine muhtelif şekil ve suretlerde karışıp katılarak isyanın devam ettiği haftalar ve aylar boyunca, birçok şehir, kasaba ve köyleri –devlet ve hükümet zabıta ve askeri kuvvetleriyle, kanlı ve harp halinde, çarpışmak suretiyle- zapt ve işgal eden ve ihtilal bölgesindeki en mühim vilayet merkezlerinden Diyarbakır şehrini dahi muhasaraya alan ve orada dahi inat ve ısrarla harp ve kıtalden çekinmeyen ve nihayet uğradıkları acz ve mahrumiyetten sonra tutuldukları günlere kadar birçok asker, zabit ve vatandaşları cerh, şehit, esir eden, sirkatler, gaspler, yağmalar yapan ve yaptıran şahıslardan oldukları iddiasıyla muhakemeleri icra edilmiş olan seksenbir sanıktan;

1. Şeyh Said (Palu'lu, Nakşibendi Tekkesi şeyhi),
2. Melekanlı Şeyh Abdullah,
3. Kamil Beg,
4. Baba Beg,
5. Şeyh Şerif,
6. Fakih Hasan Fehmi,
7. Hacı Sadık,
8. Şeyh Ibrahim,
9. Şeyh Ali,
10. Şeyh Celal,
11. Şeyh Hasan,
12. Mehmet Beg,
13. Mustafa Beg,
14. Salih Beg,
15. Şeyh Abdullah,
16. Şeyh Ömer,
17. Şeyh Adem,
18. Kadri Beg,
19. Molla Mahmud,
20. Şeyh Şemseddin,
21. Şeyh Ismail,
22. Şeyh Abdüllatif,
23. Molla Emin,
24. Ali Arab Abdi Beg,

25. Mehmet Beg,
26. Süleyman Beg,
27. Molla Cemil,
28. Süleyman Beg,
29. Süleyman Beg,
30. Tahir Beg,
31. Mahmut Beg,
32. Şeyh Ali,
33. Hacı Halid,
34. Timur Ağa,
35. Abdüllatif Beg,
36. Mehmet Beg,
37. Süleyman Beg,
38. Bahri Beg,
39. Şeyh Cemil,
40. Yusuf Beg,
41. Ali Badan Beg,
42. Halid Beg,
43. Halid Beg,
44. Tahir Beg,
45. Tayip Ali Beg,
46. Çerkes,
47. Jandarma Hamid,
48. Hüseyin Hilmi Bey,
49. Hasan (Hani'li Salih Beg'in oğlu, 11 yaşında),

isyanın asli faillerinden olarak "idam cezasına" mahkum edildiler.

Ancak bunlardan Çapakçur Kaymakamı Hüseyin Hilmi Bey'in evvelce, muhtelif zaman ve mahallerde vatani hizmetleri olduğu anlaşıldığı için geçmiş bu hizmetlerinin hafifletici sebep olarak kabulü ile idam cezasının 15 sene kürek cezasına tahviline, Salih Beg'in oğlu Hasan'ın da 15 yaşını ikmal etmemiş olmasına binaen onun hakkındaki idam cezasının da `berayi ıslah´ 10 sene hapse çevrilmesine ittifakla karar verilmiştir.[2]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Bazı kaynaklarda ise bu husus; "din ve şeriatı alet ittihaz ederek ayaklanmaya katıldıkları ve laik cumhuriyeti yıkma amacını güttükleri" şeklinde ifade edilmiştir. (Sadık Albayrak, Türkiye'de Din Kavgası, Şamil Yayınevi, Istanbul 1984, sayfa 221).

[2] Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Istanbul 2002, sayfa 274-278.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 11

(Şeyh Said idam ediliyor fakat Kürtçü şahıslar beraat ediyor... Bu bile, Şeyh Said ayaklanmasının bir "Kürt isyanı" olmadığını gösteren delillerden biridir.)

Devam ediyoruz...

Böylece, 13 Şubat 1925 tarihinde Piran'da başlayan Islami/Nakşibendi direnişinin yönetici kadrolarından Şeyh Said ile birlikte toplam 47 şahsiyet, Mahkemece verilen idam kararı üzerine, 29 Haziran 1925 Pazartesi günü saat 03:00 sıralarında, Diyarbakır'ın Dağkapı mevkiinde kurulan 47 sehpada asılarak idam edilmiştir.

Şeyh Said, idam edilmeden kısa bir süre önce, "Son Saat" Gazetesi muhabirinin not defterine Arapça olarak şu cümleyi yazmıştır:

"Mücadelem, Allah ve din uğruna ise, darağacında asılmama perva etmem. Muhammed Said Palewi"[1]

Idam sehpasına götürülürken de; "Yarın mahşer gününde hepimiz muhakeme olacağız (hesaplaşacağız)" deyip, Kelime-i Şahadet getirmiş ve ardından asılmıştır.[2]

KÜRTÇÜ ŞAHISLARIN BERAATI

Şeyh Said ve ayaklanmada yer alan mücadele arkadaşlarının savunmaları boyunca reddettikleri "Kürtlük davası" ithamını kasıtlı olarak iddianameye koyarak, onları işlemedikleri bu "suç" ile yargılayan ve idama mahkum eden Şark Istiklal Mahkemesi, o dönem öncesi ve esnasında "siyasi Kürtçülük" faaliyetlerinin bizzat içinde bulunan Diyarbakır'lı Cemil Paşa oğullarından Kadri, Ekrem, Ömer, Cevdet, Memduh ve Muhiddin için, "haklarındaki ihbarların kanuni mesuliyeti müstelzim fiillerden olmadığı anlaşıldığından… beraatlerine karar verilmiştir"[3] diyerek, adı geçenleri serbest bırakmıştır.

Zaza şahsiyetleri Kemalist rejim tarafından idam sehpalarında sallandırılırken, bugün kimi çevrelerce yere göğe sığdırılamayan Kadri Cemilpaşa, kardeşi Ekrem Cemilpaşa ve diğer tanınmış "Kürtçü zevatın" Şark Istiklal Mahkemesi'nce serbest bırakılmaları bile, Şeyh Said ayaklanmasının bir "Kürt isyanı" olmadığını gösteren delillerden biridir.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Son Saat Gazetesi, 8 Zilhicce 1343 (30 Haziran 1341/1925), sayfa 1; Sadık Albayrak, Irtica'ın Tarihçesi-4, Devrimler ve Gerici Tepkiler, sayfa 97.

[2] Hasan Hüseyin Ceylan, Cumhuriyet Dönemi Din-Devlet Ilişkileri, Risale Yayınları, Istanbul 1991, sayfa 246.

[3] Ahmet Süreyya Örgeevren, Şeyh Sait Isyanı ve Şark Istiklal Mahkemesi, Istanbul 2002, sayfa 278-279.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 12

(Mahkeme kararında ayrıca "Tekke ve Zaviyelerin kapatılması" Şeyh Said isyanının "dini" bir isyan olduğuna başka bir delildir.)

Devam ediyoruz...

Şark Istiklal Mahkemesi'nin Şeyh Said davasına ilişkin kararında ayrıca, tekke ve zaviyelerin kapatılması hususu da bulunmaktadır. Mahkeme'nin, "isyanların çıkmasında tekke ve zaviyelerin dini yapıları ve dini etkinlikleri büyük ehemmiyet arzetmektedir" diyerek, tekke ve zaviyeleri birer "menba-ı şer ve fesad yuvası" addetmesi sonucu, Savcılığın 29 Haziran 1925 tarihli tebligatıyla Isyan Bölgesi Istiklal Mahkemesi mıntıkası

dahilindeki tekke ve zaviyelerin faaliyetlerine son verilmiştir.[1]

Baslangıçta bir kanuna dayanmadan ve sadece Istiklal Mahkemesi'nin, "menba-ı şer ve fesad yuvası" düşüncesine dayanılarak kapatılan tekke ve zaviyeler, bu tarihten 5 ay sonra, 30 Kasım 1925 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi'nce çıkarılan 677 sayılı kanunla ve aynı düşünceyle Türkiye genelindeki bütün tekke ve zaviyeler hükümet tarafından kapatılmıştır.[2]

Tekke ve zaviye denilen dini kurumların kapatılması konusunun ilk olarak Şeyh Said ayaklanmasına ilişkin dava dosyasında yer alması ve bilahare bunların lağvedilmesinin kararlaştırılması, ayaklanmanın dini nitelikli yönünü çok berrak bir şekilde ortaya koyan bir başka faktördür.

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Ergün Aybars, Istiklal Mahkemeleri, Cilt: I-II (1923-1927), Dokuz Eylül Üniversitesi Yayınları, Izmir 1988, sayfa 182.

[2] TBMM Zabıt Ceridesi, c.19, sayfa 145-165, 312; Düstur, c.7, sayfa 112. (Meclis tutanakları)

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 13

Şeyh Said isyanının "dini" bir isyan olduğuna başka bir delil ise "dindarların" cezalandırılmasıdır.

Şeyh Said Efendi ve arkadaşlarının idamlarının akabinde, Mahkeme Savcılığınca çıkarılan tebligat ile faaliyetlerine son verilen isyan bölgesindeki tekke ve zaviyelerle ilişkisi olan olmayan yüzlerce dindar insanın sevkedildiği Şark Istiklal Mahkemesi tarafından kimisi idama, kimisi de muhtelif hapis cezalarına çarptırılmak suretiyle, Kemalist rejime muhalif kesimler susturulmaya çalışıldı.

Bunlardan, Istanbul basınına yansıyan birkaç örneğe burada yer vermeyi yararlı
buluyoruz:

- 18 Temmuz 1925: Maden'li Hafız Osman Efendi[1]

- 20 Temmuz 1925: Palu'lu Hacı Mehmed, Kasap Süleyman Efendi ve Selman Faris Efendi[2]

- 23 Temmuz 1925: Elazığlı Abdullah ve Hasan Efendi[3]

- 27 Temmuz 1925: Elazığlı isyancılardan Seyfullah ve Ömer Efendi[4]

- 04 Eylül 1925: Osmaniye [Ergani] isyancılarından Zülfikar Hoca ve Temir Efendi, idam edildiler.[5]

- 12-24 Eylül 1925: Elazığ'da halkı cumhuriyet aleyhinde ayaklanmaya sevkeden, özellikle bölgede Şeyh ve Seyid ünvanlarıyla tanınan toplam 110 kişi idama mahkum edildi. 12 gün içerisinde 1855 kişi mahkemeye çıkarıldı ve 110'u idam olup, diğerleri değişik ağır cezalara çarptırıldılar.[6]

- 19 Eylül 1925: Palu'lu Said ve 8 arkadaşı, Palu halkını dini yönden tahrik ederek isyana kışkırtmaktan dolayı idama mahkum edilip, 20 Eylül 1925'te asılarak idam edildiler.[7]

- 22 Kasım 1925: Eski Dersim Mebusu Hasan Hayri Bey ve Galip Bey, Dersim bölgesinde dini siyasete alet etmekten ve siyasi nüfuzuna güvenerek halkın ayaklanmasına yardımcı olmaktan idama mahkum edildiler ve

23 Kasım'da asıldılar.[8]

- 28 Aralık 1925: Palu'lu Hasan oğlu Ibrahim, Zafi oğlu Molla Yusuf, Cundullah oğlu Feyzi, Hazo ayaklanmasına katıldıkları gerekçesiyle yargılanan mahkumlardan ilk etapta yakalanan 140 kişi içinden bunlar hemencecik idama
mahkum edildiler.[9]

- 01 Ocak-15 Şubat 1926: "Gerici hareketlere katıldıkları ve irticakarane faaliyetlerde bulundukları" gerekçesiyle 909 kişi hakkında karar verildi. 2.5 aylık gibi bir zaman zarfında yargılaması bitenlerden 57 kişi idam edildi.[10]

- 11 Mart 1926 tarihine kadar, Çapakçur'lu Şükrü Efendi, Ali oğlu Said, Ali oğlu Faik, Ali oğlu Ibrahim, Mehmet oğlu Selim, Ömer oğlu Ahmed, Safa oğlu Osman, Mehmed oğlu Abdülkerim, Ibrahim oğlu Ali, Molla Hacı Yusuf, Cündioğlu Feyzullah, Hasan oğlu Osman, Halil oğlu Mustafa, Silo Ahmed, Yaşar oğlu Ömer, Davud Efendi, Veysel ve ayrıca Tiran aşiretinden 10 kişi daha idam edildiler.[11]

- 11 Mart-25 Mart 1925 arası, Hazo ayaklanmasıyla ilgili olarak 21 kişi daha idam edildi. Bu arada yakalandıktan sonra hemen idam edilmek üzere de 56 kişiye gıyabi idam cezası verildi.[12]

- 06 Temmuz 1926: Nakşibendi Şeyhi Seyid Pir Ahmed ile 10 arkadaşı idama mahkum edildi.[13]

- 10 Mayıs-18 Temmuz 1926 arasında, bir aylık zaman zarfında Diyarbakır'da 840 kişi yargılandı. Bunlardan 30 kişi idam edildi, 420 kişi değişik cezalara çarptırıldı, diğerleri hakkında beraat kararı verildi.[14]

- 20 Ağustos 1926: Elazığ Müftüsü Kemaleddin Efendi ve ailesinden 5 kişi idam edildi.[15]

Bunlar, sadece Şark Istiklal Mahkemesi'nin yargıladığı kişilerden birkaç örnek teşkil etmektedir. Ayaklanma başlar başlamaz ilan edilen Örfi Idare [Sıkıyönetim] Mahkemelerinin, yargılamaya gerek görmeden idam ettiği yüzlerce belki binlerce insanın mevcudiyeti de ayrıca hesaba dahil edilmelidir.

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Hakimiyet-i Milliye Gazetesi, 19-20 Temmuz 1925.

[2] Hakimiyet-i Milliye, 22 Temmuz 1925.

[3] Hakimiyet-i Milliye, 23-26 Temmuz 1925.

[4] Hakimiyet-i Milliye, 30 Temmuz 1925.

[5] Hakimiyet-i Milliye, 06 Eylül 1925.

[6] Hakimiyet-i Milliye, 12-25 Eylül 1925.

[7] Hakimiyet-i Milliye, 21 Eylül 1925.

[8] Hakimiyet-i Milliye, 24 Kasım 1925.

[9] Hakimiyet-i Milliye, 30 Aralık 1925.

[10] Hakimiyet-i Milliye, 19 Subat 1926.

[11] Hakimiyet-i Milliye, 11 Mart 1926.

[12] Hakimiyet-i Milliye, 11-25 Mart 1926.

[13] Hakimiyet-i Milliye, 07 Temmuz 1926.

[14] Hakimiyet-i Milliye, 10 Mayıs-19 Temmuz 1926.

[15] Hakimiyet-i Milliye, 21 Ağustos 1926.

Ayrıca bakınız; Hasan Hüseyin Ceylan, Cumhuriyet Dönemi Din-Devlet Ilişkileri, Risale Yayınları, Istanbul 1991, sayfa 248-250.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 14

Bu bölümde M. Kemal dışındaki bazı devlet adamlarının (ki M. Kemal'in görüşlerine 5'inci bölümümüzde yer vermiştik) Şeyh Said (rh.a) ayaklanması hakkındaki fikir ve değerlendirmelerini, herhangi bir yoruma lüzum hissetmeden aynen aktarıyoruz:

Irtica ile "dinin" kast edildiğini hatırlatmamıza gerek yok sanırım.

***

1 - Ismet Inönü (Eski Cumhurbaşkanı):

"Doğu isyanı bir irtica idi. Hakiki bir irtica idi. O zamanki ortamda memleketin siyasi hayatı karışıktı. Cumhuriyetin ilanı, cumhuriyetin devlet düzenine getirdiği değişiklikler Istanbul efkarında, matbuatta[basında], pek geniş tepkilere sebep olmuştu. Doğu isyanı bunun bir neticesidir. Hiç şüphemiz yoktu bizim. Memleketin yeni bir siyasi rejime girmesi ve siyasi rejimin üzerinde memleketin bunu kabul etmemiş olduğu şüphesini, ümidini veren geniş bir münakaşa ve propaganda hayatının tesiri.. Şark isyanı bunun neticesi olarak çıkmıştı."[1]

***

2 - Yine Ismet Inönü (Eski Cumhurbaşkanı):

"Şeyh Said, harekat esnasında dini kurtarmak davasını açıktan ortaya atmış bulunuyor. `Hilafet kalkmıştır, din tehlikededir, dini kurtarmak lazımdır.´ Davaları, bu. Şeyh Said, isyan hareketini, böylece bütün memlekete milli bir hareket olarak değil, bir din hareketi olarak gösteriyor. Her tarafı harekete geçirmek sevdasındadır... Şeyh Sait isyanını doğrudan doğruya İngilizlerin hazırladığı veya meydana çıkardığı hakkında kesin deliller bulunmuyor."[2]

***

3 - Celal Bayar (Eski Cumhurbaşkanı):

"Şeyh Said'in 1925'lerde yapmak istediğini, Humeyni [Iran Islam devriminin lideri] günümüzde yapmaktadır."[3]

***

4 - Süleyman Demirel (Eski Cumhurbaşkanı):

"Türkiye'de irtica lafları, Şeyh Said isyanıyla beraber başlar. Şeyh Said isyanı mahkemesinin iddianamesinde irtica vardır. Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın ve Serbest Fırka'nın kapatılmasında da bu iddialar vardır."[4]

***

5 - Sadi Koçaş (Eski Başbakan):

"Bu ayaklanmada görülen ve iddia edilen en önemli gerekçe dini idi. Laik devlet anlayışını hazmedememiş, özellikle dış mihrakların tahrik ettiği sözde dindar Şeyh Said ve benzerlerinin açıkladıkları tek gerekçe, `din elden gidiyor´ sloganıydı."[5]

***

6 - Hikmet Kıvılcımlı (Sosyalist lider):

"Şeyh Said isyanı gerek milli, gerekse milletlerarası mikyasta [ölçüde] irticai idi."[6]

***

7 - Rıza Nur (Tarihçi, ilk Milli Eğitim Bakanı):

"Şeyh Said gayet dindar bir adammış. Medreseler ve tekkelerin ilgası, şapka giydirileceği şayiası bu adamı tehyic etmişti [heyecanlandırmıştı]. Isyan etti. Resmi tahkikat asla milli bir Kürt isyanı olmadığını göstermiştir. Ben bunu orada Istiklal Mahkemesi reisliğini yapan Ali Saib'e de sordum. O da `asla Kürtlük meselesi yoktur, sırf dindir´ dedi."[7]

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Abdi Ipekçi, Inönü Atatürk'ü Anlatıyor, Istanbul 1981, sayfa 25, 26.

[2] Ismet Inönü, Hatıralar, 2.Kitap, Bilgi Yayınevi, Ankara 1987, sayfa 202.

[3] Kurtul Altuğ, Celal Bayar Anlatıyor, Kritik Olayların Perde Arkası, Tercüman Gazetesi, 12 Ekim 1986.

[4] Tercüman Gazetesi, 30 Temmuz 1986, sayfa 9.

[5] Nokta Dergisi, Sayı: 25 (28 Haziran 1987), sayfa 17.

[6] Hikmet Kıvılcımlı, Ihtiyat Kuvvet: Milliyet (Şark), Yol Yayınları, Istanbul 1979, sayfa 194.

[7 Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım, cild 4, Istanbul 1967, sayfa 1324.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 15

Bu bölümde Şeyh Said isyanının "dini" bir isyan olduğunu ispat sadedinde üç Tarihçi ve bir bilim adamını referans göstereceğiz.

1 - Cemal Kutay (Tarihçi):

"Isyanın gayesi dini kurtarmak ve bilhassa Osmanlı Halifeliğini yeniden kurmak şeklinde gösterilince, Genc ve Diyarbakır dışında bulunan ve Şeyh Said'in manevi nüfuzu altında bulunmayan Kürt aşiretleri isyana iltifat etmedi."[1]

***

2 - Şevket Süreyya Aydemir (Tarihçi):

"Isyan bir milli hareket, yani Kürtlük, Kürt istiklali gibi sloganlarla değil, `dini kurtarmak, şeriatı kurmak´ gibi dumanlı, sınırları belirsiz tahriklerle başladı. Isyan bir hafta gibi kısa bir zaman içinde bazı vilayetlere yayılmakla beraber, daha ziyade bir `beyler, şeyhler´ isyanı olarak kaldı. Bu beylerin, şeyhlerin iradelerine bağlı olarak isyana sürüklenen kulların, müritlerin önemli yekunlara varmasına rağmen, bir halk hareketi halini almadı. Kürtlerle meskun bütün bölgelerde, milli bir hareket haline gelmedi. Bu sebeple bazı yazarların kullandığı ifadeye rağmen, Şeyh Said isyanını, bir Kürt isyanı olarak vasıflandırmak zordur."[2]

***

3 - Ilhan Murad Bardakçı (Tarihçi):

"1925 yılında çıkan Şeyh Said ayaklanmasında, dava bağımsız devlet sorunu değildir. Şeyh Said'in ihtilal değil, istekler beyannamesi ele geçmeden, kendisi idam edilmiştir. Bu belge, bildiğimiz bir devlet kuruluşundadır. Içinde sadece, Islami beraberliğin neden ihmal edildiği anlatılır ve kendilerinin devlete sadakatleri hikaye edilir."[3]

***

4 - Orhan Türkdoğan (Bilim Adamı):

"Manisa'da Nakşibendi tarikatına mensup olan Giritli Mehmet ve arkadaşlarının tekke ve tarikatlarının kapatılmasına tepki olan ayaklanmaları, 1925 yılının Şubatında Nakşibendi tarikatının en yoğun olduğu Doğu bölgesinde patlak veren Şeyh Sait ayaklanması ile ortak noktalar taşır. Doğu ayaklanmasının baş yöneticisi olan Nakşibendi Şeyh Sait; dinin elden gittiği gerekçesi ile eyleme geçti."[4]

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Cemal Kutay, Türkiye Istiklal ve Hürriyet Mücadeleleri Tarihi, cilt: 19, sayfa 11505.

[2] Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam Mustafa Kemal, Cilt: 3, Istanbul 1975, sayfa 225-227.

[4] Zaman Gazetesi, 06 Ağustos 1991.

[5] Orhan Türkdoğan, Tepedeki Adam: Mustafa Kemal, Atatürk Üniversitesi 50.Yıl Armağanı, Sayı: 2, sayfa 426.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 16

Bu bölümde Şeyh Said isyanının "dini" bir isyan olduğunu 8 yazarın konu hakkındaki yazdıkları ile ispatlayacağız.

1 - Necip Fazıl Kısakürek (Yazar):

"Şeyh Said'in Ingilizlerin adamı ve müstakil Kürtlük ideali peşinde olduğu şeni [çirkin] bir yalandır. Öyle olsaydı ilk başarılarının ardından cenup [güney] istikametinde sınıra doğru sarkar, Irak Kürtleri ve Ingilizlerle irtibat kurar ve davasına, gerilerini ve yardım kaynaklarını sağlamış olarak bellibaşlı bir çevre içinde girişirdi. (...) Bütün bu hadiselerin seyri de gösterir ki, Şeyh Said dış ve yabancı desteklerle alakalı olmaksızın sırf kendi başına ve sadece inancı uğrunda hareket etmektedir."[1]

***

2 - Feridun Kandemir (Yazar):

"Şeyh Said'in peşine taktığı adamlarla ayaklanması suretiyle başlayan bu isyan, asla bir `Kürt isyanı´ değil, memlekette, bilhassa o devirlerde sık sık görülen mevzii ayaklanmalardan biri idi."[2]

***

3 - Mahmut Goloğlu (Yazar):

"Islam dininin en bağnaz ve tutucu olanlarını içinde toplamış olan Nakşibendi tarikatının en çok etkili olduğu Doğu bölgesinde; hükümetin dinsizliği, milletin dinsizliğe götürüldüğü, dinin kaldırılmak istenildiği, dinin yitirilmekte olduğu, bunu önlemek gerektiği gibi söylenti ve propagandalarla devrim tepkilerinin belki de en büyüğü denebilecek olan ayaklanma başladı."[3]

***

4 - Metin Toker (Gazeteci-Yazar):

"Şeyh Said, bir Kürt lideri gibi davranmaktan ziyade bir `karşı ihtilal´in ilk darbecisi gibi hareket ediyordu ve açtığı bayrak, hilafet bayrağıydı, şeriat bayrağıydı."[4]

***

5 - Uğur Mumcu (Gazeteci-Yazar):

"Şeyh Said ve yargılanan diğer şeyhler, amaçlarının `Kürtlük´ olmadığını, `din uğruna kıyam ettiklerini´ söylemişlerdi. Gerçekten de ayaklanmanın kökeninde dinsel duygular yer almaktaydı. Türk-Kürt çelişkisi söz konusu bile değildi. Çelişki, laik devlet ile Nakşibendi tarikatı arasındaydı."[5]

***

6 - Ismail Beşikçi (Yazar):

"Doğudaki aşiret reisleri, çok çeşitli görevleri bir arada yürütüyorlardı. Bazı aşiret reisleri sadece aşiret reisi olarak kaldıkları halde, bazıları aşiret reisliği ile birlikte dini reisliği, yani şeyhliği de beraber yürütüyorlardı. Bazıları ise, hem aşiret reisi, hem dini reis, hem de milli liderlik fonksiyonlarını benimsemişlerdi.. Şeyh Sait, böyle bir liderdir. Şeyh Sait, Palu ve Hınıs'taki çesitli medreselerin kurucusu, yani Palevi Tarikatı'nın da başı olduğu gibi, çevredeki aşiretlerin de reisidir. Bu üç fonksiyonun onda birleşmesi kendisini çok güçlü kılmış ve merkezle meydana gelen en büyük çatışmanın liderliğini yapmıştır. Fakat şurası muhakkak ki, Şeyh Sait hareketinin ulusal bir niteliği yoktur.. Şeyh Sait isyanı merkezin yetkilerine karşı yapılan ilk büyük çıkış olmuştur. Bu isyanda tamamen dini sloganlar kullanılmış ve hareket tamamen irticai mahiyette bir hareket olmuştur. Bu hareketin geniş kapsamlı oluşunun en önemli sebebi, isyanın lideri olan Şeyh Sait'in yukarda söz konusu ettiğimiz fonksiyonlara (aşiret liderliği ve tarikat liderliği) sahip olmasıdır."[6]

***

7 - Ilhan Selçuk (Gazeteci-Yazar):

"Şeyh Said ayaklanmasında, cumhuriyetçiler ile şeriatçılar çarpıştılar. Çatışmadaki `etnik´ renk, olayın toplumbilim açısından özünü saptıramaz. Bilimsel yaklaşım, etnik ayrımın da altını çizmekle birlikte, tarihsel dönüşümün cumhuriyetçi-şeriatçı çelişkisini öne çıkarmak zorundadır."[7]

***

8 - Yavuz Bahadıroğlu (Yazar):

"Şeyh Said, İslam Dini adına ayaklandığını söylüyor ve herkesi `şeriatı savunma´ya davet ediyordu. Bu anlamda yayınladığı bildirilerde, `Şeriat için savaşanların lideri´ anlamına gelen bir mühür kullanıyordu. Yani bu ayaklanma resmi ağızların yansıttığı gibi, bir `Kürt ayaklanması´ değildi."[8]

****

Devam edecek inşaallah

****

KAYNAKLAR:

[1] Necip Fazıl Kısakürek, Son Devrin Din Mazlumları, Büyük Doğu Yayınları, 10. Baskı, Istanbul 1990, sayfa 53, 54, 56.

[2] Feridun Kandemir, Şeyh Said Isyanı, Inci Dergisi, Sayı: 16 (28 Haziran 1952), sayfa 20.

[3] Mahmut Goloğlu, Devrimler ve Tepkileri (1924-1930), Başnur Matbaası, Ankara 1972, sayfa 101.

[4] Metin Toker, Şeyh Said ve Isyanı, Akis Yayınları, Ankara 1968, sayfa 17.

[5] Uğur Mumcu, Halklar Kardeştir, Milliyet Gazetesi, 03 Mart 1992, sayfa 7.

[6] Ismail Beşikçi, Doğu Anadolu'nun Düzeni, Sosyo-Ekonomik ve Etnik Temeller, E Yayınları, Istanbul 1969, sayfa 210, 212.

[7] Ilhan Selçuk, Kıyam!.., Cumhuriyet Gazetesi, 07 Ağustos 1991, sayfa 2.

[8] Yavuz Bahadıroğlu, Şeyh Said isyanı neden çıktı?, Yeni Akit Gazetesi, 23 Ocak 2011.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 17

Şeyh Said ayaklanmasını irdeleyen birçok yabancı yazarın görüşleri de, isyanın "Islami" nitelikli olduğu noktasında birleşmektedir.

Bazı yabancı yazarların, ayaklanmanın niteliğine ilişkin görüşleri şöyle:

***

1 - Thomas Bois:

"Piran'lı Şeyh Said'in 1925'teki isyanı, hoşnutsuzluğun ilk işareti olmuştur. Müslümanların fanatizmi olarak nitelendirilen bu isyan, Cumhuriyetin reformlarını tehdit etmesi nedeniyle feodal kalıntıların ve halifeliğin Atatürk tarafından tamamen kaldırılmasına karşı düzenlenmiştir."[1]

***

2 - Arnold J.Toynbee:

"Şeyh Said 13 Şubat'ta isyan bayrağını açmış ve birkaç hafta içinde ayaklanmayı geniş bir bölgeye yaymıştı. Isyancıların programlarının başlıca maddeleri, M. Kemal Paşa’nın laik hükümetinin kaldırdığı şeriatı geri getirmek ve Sultan Hamid'in (2. Abdulhamid radıyallahu anh) oğullarından Selim Efendi'yi Sultan ve Halife

ilan etmekti."[2]

***

3 - Lord Kinross:

"Piran'da başlayan ve Doğu illerine yayılan isyanın elebaşısı Şeyh Sait adında Hınıslı bir aşiret başkanı idi. O bölgedeki Nakşibendi dervişlerinin de başı olan Şeyh Said, aşiretini, halifeliğin kaldırılmasına ve Kemalist hükümetin `kafirce´ siyasetine karşı ayaklanmaya çağırdı. 13 Şubat 1925'te, birkaç haftalık sürekli bir propagandadan sonra `Allah'ın emriyle´ isyan ilan etti. Yeşil Müslüman sancağı altındaki kuvvetleri, şeriatı geri getirmek amacıyla, bölgeye yayılarak hükümet binalarını ele geçirdiler.(...) Yerden ve havadan;

Halife'nin kendilerinden fedakarlık istediğini, halifelik olmadan Müslümanlığın da olamayacağını bildiren beyannameler dağıtılıyordu. Şeriat geri getirilmeli; okullarda dinsizlik öğreten, kadınları yarı çıplak gezdiren hükümetin başı ezilmeliydi. Şeyh Sait, Kürt istiklali yerine din davası ile ortaya çıktığı için komşu kabilelerden kendine fazla taraftar toplayamamıştı. Bunlar bir Nakşibendi dervişinin ruhani başkanlığını kabule yanaşmıyorlardı..[3]

****
Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Thomas Bois, The Kurds, Beyrut 1966.

[2] Arnold J.Toynbee, Türkiye: Bir Devletin Yeniden Doğuşu (Çev.Kasım Yargıcı), Milliyet Yayınları, Istanbul 1971, sayfa 288.

[3] Lord Kinross, Atatürk: Bir Milletin Yeniden Doğuşu, Milliyet Yayınları, Istanbul 1965, sayfa 605, 607, 610, 611.

****
****
****

Şeyh Said (rh.a) Dosyası - 18 ve SON

Şeyh Said ayaklanmasını irdeleyen birçok yabancı yazarın görüşleri de, isyanın "Islami" nitelikli olduğu noktasında birleşmektedir.

Bir önceki bölümde 3 yabancı yazarın, ayaklanmanın niteliğine ilişkin görüşlerine yer vermiştik... Bu bölümde de 3 farklı yabancının görüşüne daha yer vererek "Şeyh Said (rh.a) Dosyası"nı noktalıyoruz. Islam için savaşan herkesten Allah (celle celaluhu) razı olsun.

(Fotoğraf: 29 Haziran 1925 tarihli "Vakit" gazetesi)

***

1 - Bernard Lewis:

"Ayaklanmayı, `Allahsız Cumhuriyeti´ devirmeyi ve Halife'yi geri getirmeyi isteyen derviş ve şeyhler yönetmişti.[1]

***

2 - Paul Gentizon:

"Şeyh Said, din adına `Cumhuriyetin imansız öncülerine´ karşı koydu..[2]

***

3 - Martin van Bruinessen:

Şeyh Said'in kendisi çok dindar bir adamdı ve Türkiye'deki laiklik reformlarına içten bir kızgınlık duyuyordu.. Hareket `cihad´ olarak adlandırıldı. Şeyh Said, `Emir'ül-Mücahidin´ (Mücahidlerin Amiri) unvanını aldı."[3]

****

KAYNAKLAR:

[1] Bernard Lewis, Modern Türkiye'nin Doğuşu (Çev.M.Kıratlı), 2.Baskı, Ankara 1984, sayfa 266.

[2] Paul Gentizon, Mustafa Kemal ve Uyanan Doğu, (Çev. Fethi Ülkü), T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Ankara 1983, sayfa 106.

[3] Martin van Bruinessen, Agha, Shaikh and State, On the Social and Political Organization of Kurdistan, Utrecht 1978, 468 s.; Türkçe basım: Ağa, Şeyh ve Devlet, Kürdistan'ın Sosyal ve Politik Örgütlenmesi (Çev.Remziye Arslan), Öz-Ge Yayınları, Ankara [tarihsiz (1992?)], sayfa 370.

NOT: Bu çalışmamızda büyük ölçüde Cihad Kar'ın; "Şeyh Said Zaza Ayaklanması ve Gerçekler" başlıklı araştırmasından istifade edilmiştir... Bizim de azımsanmayacak derecede katkımız olmuştur.

****
****
****

Islam ne diyor, M. Kemal ne diyor ??

M. Kemal Atatürk; "Güç birdir ve o milletindir."

Cevap;

Fussilet Suresi
15 - Âd kavmine gelince onlar yeryüzünde büyüklük tasladılar ve: «Bizden daha kuvvetli kim vardır?» dediler. Onlar kendilerini yaratan Allah'ın kendilerinden daha kuvvetli olduğunu görmediler mi? Onlar bizim âyetlerimizi bile bile inkâr ediyorlardı.

****

M. Kemal Atatürk; "Millî egemenlik öyle bir nurdur ki, onun karşısında zincirler erir, taç ve tahtlar yanar, yok olur. Milletlerin esareti üzerine kurulmuş müesseseler her tarafta yıkılmağa mahkûmdurlar."

Cevap;

Tevbe Suresi
32 - Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar, Allah da razı olmuyor. Fakat kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlamayı diliyor.

En'am Suresi
122 - Ölü iken hidayetle dirilttiğimiz, kendisine insanlar arasında yürüyecek bir nûr verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp, ondan çıkamayan kimse gibi olur mu? Fakat kâfirlere, yaptıkları, böyle süslü gösterilir.

****

M. Kemal Atatürk; "Millî egemenlik uğrunda canımı vermek, benim için vicdan ve namus borcu olsun."

Cevap;

Al-i Imran Suresi
32 - De ki, Allah'a ve Peygamber'e itaat edin! Eğer aksine giderlerse, şüphe yok ki Allah kâfirleri sevmez.

****

M. Kemal Atatürk; "Yeni Türkiye Hükümetinin öz cevheri millî hâkimiyettir. Milletin kayıtsız ve şartsız hâkimiyetidir."

Cevap;

Bakara Suresi
107 - Bilmez misin ki, hakikaten göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır, hepsi O'nundur. Size de Allah'dan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.

Ahzap Suresi
36 - Bununla beraber Allah ve Resulü bir işe hükmettiği zaman, gerek mümin bir erkek ve gerekse mümin bir kadın için, o işlerinde başka bir tercih hakkı yoktur. Her kim de Allah ve Resulüne âşi olursa açık bir sapıklık etmiş olur.

****

M. Kemal Atatürk; "Ne mutlu Türküm diyene!" .... "Bir Türk dünyaya bedeldir." .... "Türk milleti kahramanlıkta olduğu kadar, istidat ve liyakatte de bütün milletlerden üstündür."

****
Cevap; ALEMLERE RAHMET OLARAK GÖNDERILEN HZ. MUHAMMED (sallallahu aleyhi ve sellem) EFENDIMIZDEN:
****

"Milliyetçiliğe davet eden bizden değildir!.. Milliyetçilik için çarpışan bizden değildir!.. Ve milliyetçilik uğrunda ölen de bizden değildir..." (Ebu Davud)

"Bu nesepleriniz, küfür tarlanız değildir, hepiniz Adem'in çocuklarısınız. Hiç kimsenin, diğerine din ve takvadan başka bir şeyle üstünlüğü yoktur." (Ahmed b. Hanbel)

"Bütün insanlar Âdem ile Havva'nın çocuklarıdır... Allah kıyamet gününde soy ve neseplerinizden dolayı sizi sorguya çekmez. Şüphesiz Allah katında en değerliniz, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır." (Taberi)

Hz. Peygamber (s.a.v.) baba ve atalarıyla övünen kimselere çok ağır ifadelerle öfkelerini yağdırmış ve şöyle buyurmuştur:

"Öyle milletler gelecek ki, ölmüş babaları ile övüneceklerdir. İşte onlar cehennemin kömürleridir. Ve onlar, Allah katında pisliği burnu ile yuvarlayan böceklerden daha basittir!.. Allah sizden cahiliyet devrinin övünmesini ve babalarla büyüklenmeyi kaldırmıştır. İnsanlar iki gruptur: ya muttaki mümin ya da perişan kafir! Bütün insanlar Âdem'in çocuklarıdır. Âdem de topraktan yaratılmıştır." (Tirmizi, Beyhaki, Ebu Davud)

Veda haccında, haram ayda ve haram beldede binlerce insan, İslam Peygamberini dinlerken Rasulullah (S.A.V.) Veda hutbesini irad etti. Orada ilan edilen esaslardan birisi şu idi:

"Ey İnsanlar! Rabbiniz birdir. Dikkat ediniz. Hiç bir Arabın arap olmayana, arap olmayanında araba, Hiçbir kızıl derilinin, beyazın siyaha; siyahın da kızıl deriliye ve beyaza takvadan başka bir şeyle üstünlüğü yoktur. Şüphesiz Allah katında en değerliniz, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır." (Beyhaki)

****

Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve M. Kemal Atatürk'ün sözlerine ayrı ayrı bakacak olursak, rahatlıkla şu değerlendirmelerde bulunabiliriz:

Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) Sözleri #

- Insanın Ruhunu okşuyor

- Insana tevazuyu aşılıyor

- Hoşgörü

- Birlik, Kardeşlik

- Dünya hayatını düzenleyici

- Ahiret hayatını hatırlatıcı

- Insani duyguları açığa çıkarıyor

****

M. Kemal Atatürk'ün sözleri #

- Insanın nefsini okşuyor

- Insana büyüklük ve kibir aşılıyor

- Taassup

- Irkçılık, Kafatasçılık

- Dünya hayatına zarar verici

- Ahiret hayatını unutturucu

- Hayvani duyguları açığa çıkarıyor

****

"Güneş balçıkla sıvanmaz" dediğinizi duyar gibiyim. Aslında bu tür bir karşılaştırma yapmak hiç hoş değil, zira Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin yerini hiç kimse tutamaz, ancak söylenen sözlerin insanlar üzerindeki etkisi tartışılmazdır ve benim bu karşılastırmadan maksadım, söylenen sözlerin insanlara neyi aşıladığına, neye yönlendirdiğine ve insanlarda hangi duygu ve düşünceleri açığa çıkardığına ışık tutmaktır.

****
****
****

Laiklere bir kaç soru...

Türkiye de ibrani, grek ve ermeni yazısıyla Türkçe yayın yapmak serbest de, Kuran ve Islam yazısıyla Türkçe yayın yapmak niçin yasaktır?

?? Yoksa TC Islam'ı yok etmek için mi kuruldu ??

Türkiye masonları localarında serbestçe mason ayini yapabiliyorlar da, Müslümanlar neden dergah, zaviye ve tekkelerinde toplanıp zikrullah yapamıyorlar?

?? Yoksa TC Islam'ı yok etmek için mi kuruldu ??

Ülkemize gelen hintliler kendi dinlerine ait sarıkla dolaşabiliyorlar da, bizde müslümanların başlarına sarık takmaları niçin yasaktır?

?? Yoksa TC Islam'ı yok etmek için mi kuruldu ??

Türkiye yahudileri cumartesi günü hafta tatili yapıyor, Türkiye hristiyanları pazar günü tatil yapıyor da, Türkiye Müslümanları niçin Cuma günü tatil yapamıyor?

?? Yoksa TC Islam'ı yok etmek için mi kuruldu ??

****
****
****

Acaba bu Ayetler, M. Kemal'in Islam aleyhinde yaptıklarını bize haber mi veriyor...

GARP IZI

Dinî bir inkılâp: Türkçe Kur'an

Yarın Yeraltı camiinde mevlit ve Kur'an okunacak

Yanlış anlaşılmalara sebebiyet vermemek için bir açıklama yapmak istiyorum... Yazdıklarım; "Ayetin tefsiri budur" anlamına gelmesin.

Yalnızca başka bir bakış açısıyla bakmaya çalıştım.

****

- 18 ocak 1932 tarihinde derviş paşanın kabri başında ilk Türkçe mersiye okunmuştu

- 22 ocak 1932 tarihinde Yerebatan Camii'ne gelen hafız yaşar Türkçe Kur'an ve ardından Türkçe dua okumuştur...

- Sıra Türkçe hutbeye geldiğinde ise tarihler, 5 şubat 1932'yi, yani Ramazan ayının son Cuma gününü göstermektedir. İstanbul Süleymaniye Camii'nde okunacak Türkçe hutbe içinse, hafız Sadettin Kaynak seçilmiştir...

Hafız Sadettin Kaynak, minbere çıkmadan önce de M. Kemal'e, "sarık saracak mıyım?" diye sorduğunda şu karşılığı alır:

"Kat'iyyen sarık istemem. Sarığı bırak, işte bu gece giymiş olduğun elbise ile başı açık ve fraklı olarak git..fakat hava soğuktur palto giyebilirsin."

Hafız Sadettin Kaynak fraklı, başı açık olarak çıktığı minberde, M. Kemal tarafından da onaylanan o meşhur hutbesini, "ey ulu tanrı..." ifadesiyle okumaya başlar...

Hutbe'de okunan Ayetler ise, adeta M. Kemal'in Islam aleyhinde uyguladıklarını bizlere ihbar eden Ayetlerdir sanki: Bakara Suresi 11, 12, 13...

Bakara Suresi'nde geçen bu Ayetleri, 8. Ayet'ten başlayarak 18. Ayet'e kadarki kısmını buraya ekliyorum...

Acaba bu Ayetler sizlere "kimleri" hatırlatıyor:

Bakara Suresi

8 - İnsanlardan öyleleri de vardır ki, **inanmadıkları halde**, "Allah'a ve ahiret gününe inandık." **derler.**

9 - Allah'ı ve müminleri **aldatmaya çalışırlar**. Halbuki sırf kendilerini aldatırlar da farkına varmazlar.

10 - Kalplerinde hastalık vardır. Allah da onların hastalığını arttırmıştır. Yalan söylemelerine karşılık onlara elem verici bir azab vardır.

11 - Hem onlara: "Yeryüzünde fesat çıkarmayın." denildiğinde: **"Biz ancak ıslah edicileriz."** derler.

12 - İyi bilin ki, onlar ortalığı bozanların ta kendileridir, fakat anlamazlar.

13 - Onlara: "İnsanların (müslümanların) inandığı gibi inanın." denilince, "Biz de o **beyinsizlerin** inandığı gibi mi inanacağız?" derler. İyi bilin ki, asıl beyinsiz kendileridir fakat bilmezler.

14 - Onlar **iman edenlere rastladıkları zaman**: "İnandık" derler. Fakat şeytanlarıyle yalnız kaldıkları zaman: "Biz, sizinle beraberiz, biz sadece (onlarla) alay ediyoruz." derler.

15 - (Asıl) Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde serserice dolaşmalarına **mühlet verir**.

16 - İşte onlar o kimselerdir ki, hidayet karşılığında sapıklığı satın aldılar da, ticaretleri kâr etmedi, doğru yolu da bulamadılar.

17 - Onların durumu, bir ateş yakanın durumu gibidir. (Ateş) çevresini aydınlatır aydınlatmaz Allah onların

(gözlerinin) nurlarını giderdi ve onları karanlıklar içinde bıraktı, artık görmezler.

18 - (Onlar) **sağırdırlar**, **dilsizdirler**, **kördürler.** Artık (hakka) dönmezler.

****

Şimdi gelelim tahlile...

(a) Acaba M. Kemal, halka yaptığı konuşmalarında; "Allah'a ve ahiret gününe inandım" demiyor muydu? Sonra kendi eli ile yazdıklarında ise bunları inkar etmiyor muydu?

Halka; Allah'a inandığını söyleyip, kendi şeytanı ile baş başa kalınca şöyle demiyor muydu;

"Tabiatın herşeyden büyük ve herşey olduğu anlaşıldıkça tabiatın çocuğu olan insan kendinin de büyüklüğünü ve haysiyetini anlamaya başladı."

Ve yine halka "ahiret gününe inandığını" söyleyip, kendi şeytanı ile baş başa kalınca şöyle demiyor muydu;

"Artık Türk, cenneti değil, eski, hakiki büyük Türk cedlerinin mukaddes miraslarının son Türk ellerinin müdafaa ve muhafazasını düşünüyordu."

NOT: (8 ve 14 numaralı Ayetlere bakınız...)

****

(b) Acaba M. Kemal, Alimleri asıp, keserken ve şapka zulmü yaparken; "ben medeniyet getiriyorum, geri kalmışlığa karşıyım" demiyor muydu? Akıllarınca "ıslah edici" rolüne bürünmüyorlar mıydı? "Bizi kurtardı" denmiyor muydu?

NOT: (11 ve 12 numaralı Ayetlere bakınız...)

****

(c) Acaba M. Kemal, başta Kuran okuyanlar olmak üzere müslümanlara şöyle demiyor muydu;

-- "Kuran'ı ezberlemekten beyinleri sulanmış hafızlar"

-- "Muhammedin (sav.) dinini kabul edenler kendilerini unutmaya mecburdurlar"

-- Dini ve namusu olanlar aç kalmaya mahkumdurlar”

-- "Evet Karabekir, Arapoğlu’nun yavelerini (uydurmalarını) Türk oğullarına öğretmek için Kuran’ı Türkçe’ye tercüme ettireceğim ve böylece de okutturacağım, ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler"

-- "Din dediği şey, bilinmeyen inanç dizgelerine ve gizle karışık emellere kör bağlılıktan başka birşey değildir."

Dolayısıyla müslümanlara "beyinsiz" demek istemiyor muydu?

NOT: (13 numaralı Ayete bakınız...)

****

(d) Allah, M. Kemal'e "mühlet" verdi mi?

- 15 yıl saltanat sürdü...

NOT: (15 numaralı Ayete bakınız...)

****

(e) Acaba M. Kemal'in "sol gözü arızalı" yani (kör) ve Ismet Inönü "sağır" değil miydiler? Kuran'ı (ibadette), Rabbimizin vahyettigi dil olan Arapça ile değil de Türkçe okuyan o hafızlar; "Haksızlık karşısında susan dilsiz Şeytandır" Hadis-i Şerifine muhatap olmadılar mı? Dolayısıyla "dilsiz" olmadılar mı?

NOT: (18 numaralı Ayete bakınız...)

****

Allah alîm ve hakîmdir (her şeyi bilir, tam hüküm ve hikmet sahibidir).

****

KAYNAK:

M. Kemal'in söylediği sözler için bakınız: M. Kemal atatürkün El Yazıları Medeni Bilgiler, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara.

Kazım Karabakir'e söyledikleri için de bakınız: KAZIM KARABEKİR ANLATIYOR, yayına Hazırlayan: UĞUR MUMCU, 5. Basım, Tekin Yayınevi sayfa 94.

****
****
****

Atatürk’ü "Tanrılaştırma" Temayülü

Bir kısım “Atatürkçüler”, Atatürk’ün de nihayet bir “insan” olduğunu kabullenemiyorlar. Bu yüzden “insan boyut”unu ele alan yazılara ve araştırmalara saldırıyorlar. Çünkü içlerinde Behçet Kemal’in, Tekin Alp’in, Edip Ayel’in, Kemalettin Kamu’nun ve Yusuf Ziya’nın Atatürk’ü var.

Gençler hatırlamaz, ama 30'lu yıllarda Behçet Kemal Çağlar “Atatürk Mevlidi” yazarken, Tekin Alp takma ismini kullanan Moiz Kohen de “Türk’ün Yeni Amentüsü”nü yazmıştı.

Buyurun: Sabır taşına dönüşüp okuyabilirsiniz…

“Kahramanlık örneği olan ve vatanın istikbâlini **oktan var eden** Mustafa Kemâl’e, onun cengâver ordusuna, yüce kanunlarına, mücahid analarına ve Türkiye için ahiret günü olmadığına îmân ederim. İyilikle fenalığın insanlardan geldiğine, büyük milletimin medeni cihanda en büyük mevkii kazanacağına, hamaset destanlarıyla tarihi dolduran kudretli Türk ordusunun birliğine ve Gazi’nin Allah’ın sevgili kulu olduğuna kalbimin bütün hulûsuyla şahadet ederim.”

****

İçinde Atatürk öldüğü için Dolmabahçe Sarayı'nı "Kâbe" ilan etmekten çekinmeyen şair Edip Ayel

(Ay yıldızı aldık da senin üstüne sardık
Ey dertli saray! Kâbe mi oldun bize artık?)

Zaten sağlığında Atatürk'ü önce "peygamber", sonra "tanrıya eş", nihayet (hâşâ) "Allah" ilân etmişti:

"Cennetse bu yurt, sen onu buldundu harâbe,
"Bir gün olacaktır anıtın Türklüğe Kâbe.
"Zindan kesilen ruhlara bir nur gibi doldun,
"Türk ırkının, en son, ulu peygamberi oldun."

"Tutsak seni lâyık, yüce Tanrı'yla müsâvi,
"Toprak olamaz kalp doğabilmişse semâvî…
"Ölmez bize cennetlerin ufkundan inen ses,
"İnsanlar ölür, Türklüğe Allah olan ölmez!"

****

Behçet Kemal, Edip Ayel'den geri kalmak istememiş olmalı ki, aynı makamdan devam etti:

"Kaç yıldır Türkçeydi Tanrı'nın dili
İnsana ne ilâh, ne de sevgili,
"Ne de ana-baba aratıyordu
Her an yaratıyor, yaratıyordu."

****

Nerede duracağı belli olmayan anlamsız bir yarış başlamıştı. Bu yarışta Halil Bedii de vardı:

"Tanrı gibi görünüyor her yerde
Topraklarda, denizlerde, göklerde;
"Gönül tapar, kendisinden geçer de
Hangi yana göz bakarsa: Atatürk."

****

Meşrutiyette Kemalettin Kâmi olan adını "Türklük aşkına" Kemalettin Kamu olarak değiştiren şair, mısralardan inşa ettiği bir merdivenle milletvekilliğine çıkmak istiyordu:

"Burada erdi Mûsâ/ Burada uçtu İsa,
"Bülbül burada varsa, Hürriyet için öter…
"Ne örümcek, ne yosun/ Ne mûcize, ne füsun,
"Kâbe Arab'ın olsun/ Çankaya bize yeter..."

****

Şair Faruk Nafiz Çamlıbel Atatürk öldükten sonra şu mısraları yazdı:

"Yürüyor, kalbimizin durduğu bir yolda değil,
"Kanlı bir gözyaşı nehrinde muazzam tabutun…
"Ey ilâhın yüce davetlisi, göklerden eğil
"Göreceksin duruyor kalbimizin üstünde putun!"

****

Yusuf Ziya Ortaç da belli ki öteki şairlerden geri kalmak istememişti, kervana katıldı:

"Dağların ardında sönüşü gibi,

“Millete can veren, vatan yaratan;
“Tanrının göklere dönüşü gibi…
“Her zaman ırkıma büyük Baş Atam,
“Tanrılaş gönlümde, tanrılaş Atam!”

****

Ömer Bedrettin Uşaklı’nın şiiri:

“Bir güneş gibi yalnız
Sensin ülkü tanrımız.”

****

Vasfi Mahir Kocatürk’den:

“Peygamber, tanrısına duymadı bu hasreti
Vermedi bu kudreti tanrı, peygamberine.”

****

İlhami Bekir’den:

“İlk adam, mavi gözlerle baktı toprağa,
“Toprağın haritasını çizdi bayrağa;
“Allah değil, o yazdı alın yazımızı.”

****

Bu yaklaşımın mirasçıları elbette Atatürk’ü bir “insan” olarak görmeyecekler, “insan” olmaktan kaynaklanan “zaaf”ların hiç birisini ona kondurmayacaklardır.

Can Dündar’ın filmine bu bakış açısıyla ateş püskürüyorlar.

ALINTI: Yavuz Bahadıroğlu

****

Yukardaki yazıdan bağımsız olarak şunları da biz ilave edelim...

Fazıl Hüsnü Dağlarca'da adeta kendinden geçmişti:

Gölgen bir nur işledi güneşe vardığı gün;
Seni gördük sesimiz Hakk’a yalvardığı gün,
Seni gördük, bir mazi dağları sardı ses ses,
Bir Akdeniz dalgası buldu içinde herkes..

Sana çıkar bu yurdun ararsak son yolu da,
Kutlu bir Tanrı oldun güzel Anadolu’da.
O kadar eskisin ki şimdi ruhumuzda sen,
Bulursun bu sevgide asırları istersen.

****

Bunların yine zamanındaki pirlerinden olan Behçet Kemal Çağlar o kadar ileri gitmişki Atatürk için mevlit yazmış ve Mustafa Kemal'i haşa kalkıp İLAH-TANRI yapmış. Irtica arıyorsanız alın size irtica, alın size gerici anlayış, alın size taassub..

Diyor ki bay şair:

Gel ey 19 mayıs eşsiz sabah merhaba

Ey Samsun'da karaya çıkan ilah, merhaba
Merhaba ey Türklüğe alın yazısı yazan
Merhaba ey ezeli, feyizli eşsiz bahar
Merhaba ey ilahın en yakın arkadaşı

Doğuran bu gün, bir gün: doğuracak muttasıl
Her Türkün tevellüdü 19 Mayıs asıl
İlk çamurdan beden üflenen ruh, dediler
Son tufanda Türklüğü kurtaran ruh dediler.

****
****
****

M. Kemal dost mu, yoksa düşman mı ? Cevabı kendisi versin

Efendiler, belki birtakım kimselere göre. Rauf Bey, üzerine aldığı görevi yerine getirmişti. Ben de açıkladığım üzere, genel ve tarihi görevimin o güne ait safhasını tamamlamıştım. Ancak, genel görevimin emrettiği asıl noktayı hedefe ulaştırmak ve uygulamaya geçmek gerektiği zaman da asla kararsızlığa düşmedim. Tevfik Paşa`nın telgrafları dolayısıyla saltanatı hilafetten ayırmaya ve önce saltanatı kaldırmaya karar verdiğim zaman, ilk yaptığım işlerden biri de, derhal Rauf Bey`i, Meclis`teki odama çağırmak oldu. Rauf Bey`in, Refet Paşa`nın evinde sabahlara kadar dinlediğim düşünce ve görüşlerini hiç bilmiyormuşum gibi davranarak, ayakta, kendisinden şu istekte bulundum: ``Hilafet ve saltanatı birbirinden ayırarak saltanatı kaldıracağız! Bunun doğru olduğu konusunda kürsüden bir konuşma yapacaksınız! `` Rauf Bey ile bundan başka bir tek kelime konuşmadık. Rauf Bey odamdan çıkmadan önce, aynı maksatla çağırmış olduğum Kazım Karabekir Paşa geldi. Ondan da aynı şekilde konuşmasını rica ettim.

24 Nisan 1920'de Hükümet kurmanın gerekliliği konusunda M. Kemal mecliste yaptığı konuşmasının bir bölümünde:

"Osmanlı Devleti diğer herhangi bir devlet gibi hükümdarının cismâni nüfuzu etrafında şekillenmiş değildir. Saltanat makamı aynı zamanda Hilâfet makamı olduğundan padişahımız, İslâm toplumunun da başkanıdır. Çalışmalarımızın birinci amacı ise, **Saltanat ve Hilâfet makamlarının ayrılmasını amaçlayan düşmanlarımıza** Milli İrade'nin buna uygun olmadığını göstermek ve bu kutsal makamı yabancı esaretinden kurtararak ulü'l-emrin (Padişah) yetkisini düşmanın tehdit ve zorlamasından serbest kılmaktır" [1]

diyerek **Saltanat ve Hilâfet'i** birbirinden ayırmak isteyen **düşmanlara** karşı çıkılacağını açıklamaktadır.

Şimdi sizde benim gibi; "Vay be, adam sonuna kadar haklı" diyorsunuzdur. Buraya kadar herşey normal...

Gelin bir de Nutuk'ta (Resmini de çektim; fotoğraf) yazdıklarına bakalım:

"Efendiler, belki birtakım kimselere göre. Rauf Bey, üzerine aldığı görevi yerine getirmişti. Ben de açıkladığım üzere, genel ve tarihi görevimin o güne ait safhasını tamamlamıştım. Ancak, genel görevimin emrettiği asıl noktayı hedefe ulaştırmak ve uygulamaya geçmek gerektiği zaman da asla kararsızlığa düşmedim. Tevfik Paşa' nın telgrafları dolayısıyla **saltanatı hilafetten ayırmaya ve önce saltanatı kaldırmaya karar verdiğim** zaman, ilk yaptığım işlerden biri de, derhal Rauf Bey'i, Meclis'teki odama çağırmak oldu. Rauf Bey'in, Refet Paşa 'nın evinde sabahlara kadar dinlediğim düşünce ve görüşlerini hiç bilmiyormuşum gibi davranarak, ayakta, kendisinden şu istekte bulundum: **"Hilafet ve saltanatı biribirinden ayırarak saltanatı kaldıracağız!** Bunun doğru olduğu konusunda kürsüden bir konuşma yapacaksınız!" Rauf Bey ile bundan başka bir tek kelime konuşmadık. Rauf Bey odamdan çıkmadan önce, aynı maksatla çağırmış olduğum Kazım Karabekir Paşa geldi. Ondan da aynı şekilde konuşmasını rica ettim." [2]

Meclis'te yaptığı konuşmada "Saltanat ve Hilâfet makamlarının ayrılmasını amaçlayan düşmanlarımızdır"

diyen kendisi, (ki doğru bir teşhis) fakat daha sonra Nutuk'ta "Hilafet ve saltanatı biribirinden ayırarak saltanatı kaldıracağız!" diyen de kendisi... Nitekim kaldırdı da.

Şimdi siz karar verin; M. Kemal dost mu, yoksa düşman mı ?

****

KAYNAK:

[1] Atatürk”ün Söylev ve Demeçleri, C.I, Ankara 1961, sayfa 62.

[2] Nutuk: 14. Bölüm: Lozan Barış Konferansı ve Saltanatın Kaldırılmasına İlişkin Gelişmeler, Hilafet Meselesi

6. Konu: Meclist'te Saltanatın Kaldırılması Görüşülürken Rauf Bey'e Verdiğim Rol

****
****
****

Atatürk olmasaydı ne olurdu ??

"Atatürk bizi kurtardı" diyenlere ithaf olunur... Umarım gaflet uykusundan uyanırsınız

Bir babanın Oğluna Nasihatleri !

Bak Evladım Atatürk Olmasaydı ne olurdu biliyormusun? Mesela yurdumuz Yunalıların eline geçerdi. Ve bu adi Greek Yunanlılar ne yapardı biliyormusun?

1 - Derhal İslami harfleri kaldırıp yerine greek veya latin harfleri koyarlardı.

2 - Diyaneti kurup İslamiyeti karantina altına alırlardı.

3 - Kılık kıyafet devrimi yapıp, İslam´a ait ne görüntü varsa yok ederlerdi.

4 - Camiileri ellerine geçirip oraya namaz kıldırma memurları koyup islamı değilde istedikleri dini, islam diye halka yuttururlardı (yutturmaya çalışırlardı)...

5 - Dini devlet eliyle hutbelerden kullanıp, buna hayır diyenleri köktenci diye yaftalarlardı.

6 - Hicri takvimi kaldırıp yerine gregoryan takvimini koyarlardı.

7 - İslam şeriatine uygun ne varsa kaldırıp, hırıstıyanlığı empoze ederlerdi.

8 - Ölçü ve tartılarımızı bile değiştirirlerdi.

9 - Her en güzel köşeye faiz kurumu bankaları koyarlardı.

10 - İçkiyi serbest edip halkı alkolik yaparladı.

11 - Genelevleri açıp birileri kapatmasın diye direk içişleri bakanlığına bağlarlardı.

12 - Kur'an kanunlarını kaldırıp Laikliği koyarlardı.

13 - Kıraathanelerde kumar oynatırlardı.

14 - Tekke, zaviye ve medreseleri kapatıp 'lyce' lise ve 'echol'' okulları açarlardı.

15 - İslami atmosferi uzaklaştırıp kendi kafir atmosferlerini yerleştirirlerdi.

16 - Yunanlılar Cuma tatilini bırakıp Cumartesi pazar tatil ettirirdi!!

17 - Ayasofya camiini Müzeye cevirirlerdi...

18 - Camiileri yıkarlardı, depo ve parti binası yaparlardı.

19 - "Allah" ismini Ezandan çıkarırlardı.

20 - İslam Alimlerini asarlardı, keserlerdi.

Gördüğün gibi Evladım. Bu listeyi daha da uzatabiliriz...

Atatürk olmasaydı neler yapardı bu kafir yunanlılar değil mi? İyiki Atatürk geldide bizi kurtardı (!)

Yoksa ne olurdu bizim halimiz. Yaşasın Atatürk (!)

Sen bakma aşırı dincilere!!

Yobazlara!!

****
****
****

M. Kemal mi, yoksa Ismet Inönü mü?

Ülkemizde yaşayan bazı insanlar, M. Kemal ve arkadaşlarının dinimize savaş açtığını, fakat bazıları da M. Kemal'in pek ileri gitmediğini ve bunları Ismet Inönü'nün yaptığını iddia ederler. Oysa M. Kemal ile Inönü'nün "amaçlarının" farklı olduğunu düşünmüyorum, amaçlarına ulaşma "araçlarında" (yöntem, zaman) farklı düşündükleri kanaatindeyim.

Namaz'ın aslından çıkarılıp "Türkçeleşmesi" olayında hem M. Kemal, hemde Ismet Inönü mutabıktır ancak Inönü bu adımların yavaş ve kademe kademe atılması taraftarıdır... M. Kemal ise bu noktada daha hızlı hareket etme düşüncesindeydi.

Falih Rıfkı Atay'ın kitabından yaptığımız aşağıdaki alıntıda bunu net bir şekilde göreceğiz...

"Müslümanım, kemalizm taraftarı değilim ama bunlar M. Kemal'in suçu değildi" diyenlere cevaben bu konuyu paylaşıyoruz...

****

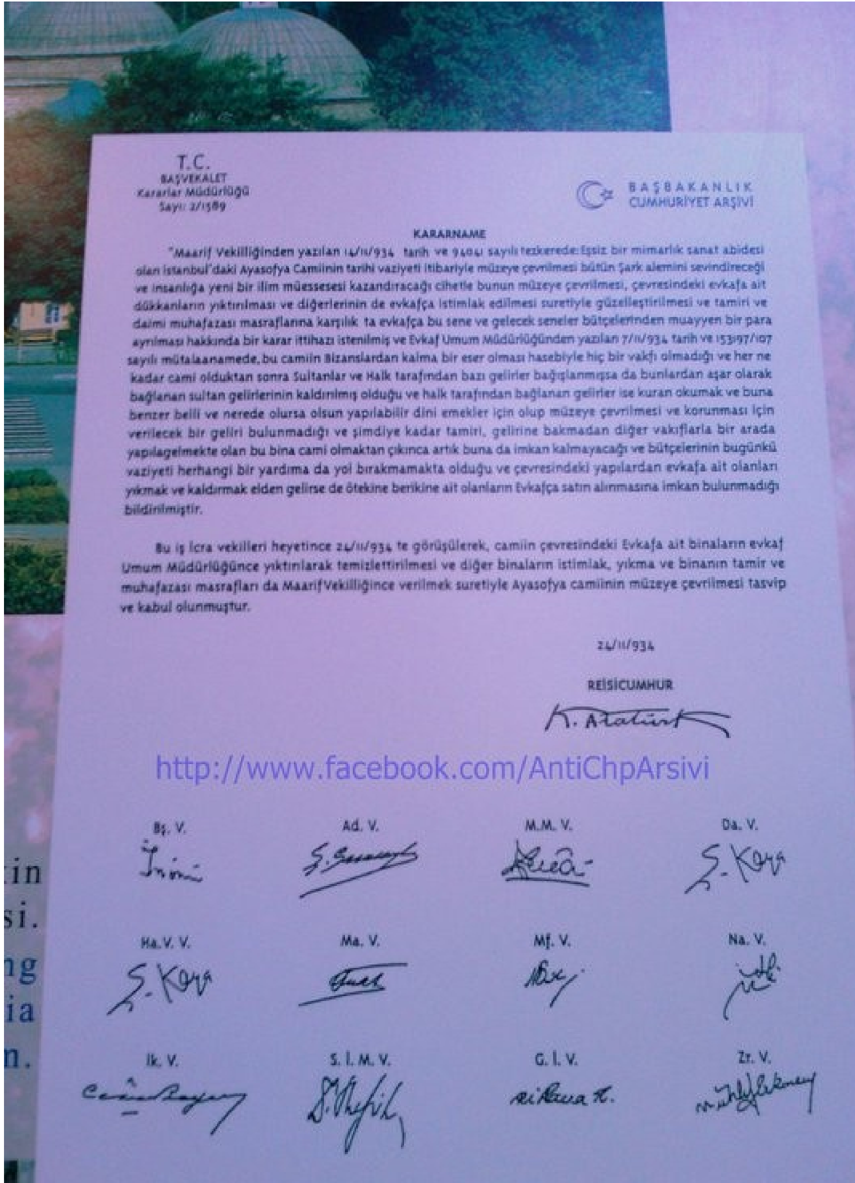
Atatürk ibadet devrimine ezan ve namazı Türkçeleştirmekle başlamıştı. Gerçekte verdiği ilk emir ezan ve namazın Türkçeleşmesi idi. Muhafazakârların sözcülüğünü yapan İnönü, Atatürk'e yalvarmış, önce ezanı Türkçeleştirelim, sonra namaza sıra gelir, demişti. Arkadan dil ve Kur'an metni meseleleri çıkıp namazın Türkçeleşmesi gecikti idi. Atatürk sağ kalsaydı ibadet reformu olacağında da şüphe yoktu.

Kaynak, M. Kemal'in yakın arkadaşlarından ve onu göklere çıkaran birisi:

Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Istanbul 1984, sayfa 394.

****
****
****

Ayasofya'ya uzanan elleri deşifre eden belge

T.C.
BAŞVEKALET
Kararlar Müdürlüğü
Sayı: 2/1589

BAŞBAKANLIK
CUMHURİYET ARŞİVİ

KARARNAME

"Maarif Vekilliğinden yazılan 14/11/934 tarih ve 9404 sayılı tezkerede: Eşsiz bir mimarlık sanat abidesi olan İstanbul'daki Ayasofya Camiinin tarihi vaziyeti itibariyle müzeye çevrilmesi bütün Şark alemini sevindireceği ve insanlığa yeni bir ilim müessesesi kazandıracağı cihetle bunun müzeye çevrilmesi, çevresindeki evkafa ait dükkanların yıktırılması ve diğerlerinin de evkafça istimlak edilmesi suretiyle güzelleştirilmesi ve tamiri ve daimi muhafazası masraflarına karşılık ta evkafça bu sene ve gelecek seneler bütçelerinden muayyen bir para ayrılması hakkında bir karar ittihazı istenilmiş ve Evkaf Umum Müdürlüğünden yazılan 7/11/934 tarih ve 153197/107 sayılı mütalaanamede, bu camiin Bizanslardan kalma bir eser olması hasebiyle hiç bir vakfı olmadığı ve her ne kadar cami olduktan sonra Sultanlar ve Halk tarafından bazı gelirler bağışlanmışsa da bunlardan aşar olarak bağlanan sultan gelirlerinin kaldırılmış olduğu ve halk tarafından bağlanan gelirler ise kuran okumak ve buna benzer belli ve nerede olursa olsun yapılabilir dini emekler için olup müzeye çevrilmesi ve korunması için verilecek bir geliri bulunmadığı ve şimdiye kadar tamiri, gelirine bakmadan diğer vakıflarla bir arada yapılagelmekte olan bu bina cami olmaktan çıkınca artık buna da imkan kalmayacağı ve bütçelerinin bugünkü vaziyeti herhangi bir yardıma da yol bırakmamakta olduğu ve çevresindeki yapılardan evkafa ait olanları yıkmak ve kaldırmak elden gelirse de ötekine berikine ait olanların Evkafça satın alınmasına imkan bulunmadığı bildirilmiştir.

Bu iş İcra vekilleri heyetince 24/11/934 te görüşülerek, camiin çevresindeki Evkafa ait binaların evkaf Umum Müdürlüğünce yıktırılarak temizlettirilmesi ve diğer binaların istimlak, yıkma ve binanın tamir ve muhafazası masrafları da Maarif Vekilliğince verilmek suretiyle Ayasofya camiinin müzeye çevrilmesi tasvip ve kabul olunmuştur.

24/11/934

REİSİCUMHUR

K. Atatürk

Bş. V.	Ad. V.	M.M. V.	Da. V.
İnönü	Ş. Saracoğlu	Kâzım	Ş. Kaya
Ha. V. V.	Ma. V.	Mf. V.	Na. V.
Ş. Kaya	Fuat	Abidin	Ali
İk. V.	S. İ. M. V.	G. İ. V.	Zr. V.
Celâl Bayar	Dr. Refik	Ali Rana T.	Muhlis Erkmen

T.C.
BAŞVEKALET
Kararlar Müdürlüğü
Sayı: 2/1589

BAŞBAKANLIK
CUMHURİYET ARŞİVİ

KARARNAME

"Maarif Vekilliğinden yazılan 14/11/934 tarih ve 94041 sayılı tezkerede: Eşsiz bir mimarlık sanat abidesi olan İstanbul"daki Ayasofya Camiinin tarihi vaziyeti itibariyle müzeye çevrilmesi bütün Şark alemini sevindireceği ve insanlığa yeni bir ilim müessesesi kazandıracağı cihetle bunun müzeye çevrilmesi, çevresindeki evkafa ait dükkanların yıktırılması ve diğerlerinin de evkafça istimlak edilmesi suretiyle güzelleştirilmesi ve tamiri ve daimi muhafazası masraflarına karşılık ta evkafça bu sene ve gelecek seneler bütçelerinden muayyen bir para ayrılması hakkında bir karar ittihazı istenilmiş ve Evkaf Umum Müdürlüğünden yazılan 7/11/934 tarih ve 153197/107 sayılı mütalaanamede, bu camiin Bizanslardan kalma bir eser olması hasebiyle hiç bir vakfı olmadığı ve her ne kadar cami olduktan sonra Sultanlar ve Halk tarafından bazı gelirler bağışlanmışsa da bunlardan aşar olarak bağlanan sultan gelirlerinin kaldırılmış olduğu ve halk tarafından bağlanan gelirler ise kuran okumak ve buna benzer belli ve nerede olursa olsun yapılabilir dini emekler için olup müzeye çevrilmesi ve korunması için verilecek bir geliri bulunmadığı ve şimdiye kadar tamiri, gelirine bakmadan diğer vakıflarla bir arada yapılagelmekte olan bu bina cami olmaktan çıkınca artık buna da imkan kalmayacağı ve bütçelerinin bugünkü vaziyeti herhangi bir yardıma da yol bırakmamakta olduğu ve çevresindeki yapılardan evkafa ait olanları yıkmak ve kaldırmak elden gelirse de ötekine berikine ait olanların Evkafça satın alınmasına imkan bulunmadığı bildirilmiştir.

Bu iş İcra vekilleri heyetince 24/11/934 te görüşülerek, camiin çevresindeki Evkafa ait binaların evkaf Umum Müdürlüğünce yıktırılarak temizlettirilmesi ve diğer binaların istimlak, yıkma ve binanın tamir ve muhafazası masrafları da Maarif Vekilliğince verilmek suretiyle Ayasofya camiinin müzeye çevrilmesi tasvip ve kabul olunmuştur.

24/11/934

REİSİCUMHUR

K. Atatürk

Bakara Suresi
114 - Allah'ın mescitlerini, içlerinde Allah'ın isminin anılmasından meneden ve onların harap olmalarına çalışan kimselerden daha zâlim kim olabilir! İşte bunlar, oralara korka korka girmekten başka birşey yapmazlar. Bunlara dünyada perişanlık, ahirette de büyük bir azap vardır.

****

Imazlar; Reisicumhur Kemal Atatürk ve Başbakan Ismet Inönü... Allah'ın celle celaluhu ve bütün lanet edicilerin laneti, Fatih Sultan Mehmed Han (rh.a)'ın vasiyetine ihanet edenlerin üzerine olsun.

****

Fatih Sultan Mehmed Han (radıyallahu anh)'ın Vakfiyesi:

Eğer bu hayır müesseseleri yıkılacak olursa, ikinci defa, üçüncü defa ila ahir yeniden inşa oluna… Bütün bu şerh ve ta'yin eylediğim şeyler, tesbit edilen şekilde ve vakfiyede yazılı haliyle VAKIF olmuştur; şartları değiştirilemez; kanunları tağyir edilemez; asılları maksatları dışında bir başka hale çevrilemez; tesbit edilen kuralları ve kaideleri eksiltilemez; vakfa herhangi bir şekilde müdahale Allâh'ın diğer haramları gibi haramdır.

Kim ki, bozuk teviller, hurafe ve dedikodudan öteye geçmeyen bâtıl gerekçelerle, bu vakfın şartlarından birini değiştirirse veya kanun ve kurallarından birini tağyir ederse; vakfın tebdili ve iptali için gayret gösterirse; vakfın ortadan kalkmasına veya maksadından ve gayesinden başka bir gayeye çevrilmesine kast ederse, vakfın temel hayır müesseselerinden birinin yerine başka bir kurum ikame eylemek ve vakfın bölümlerinden birine itiraz etmek dilerse veya bu manada yapılacak değişiklik veya itirazlara yardımcı olur yahut yol gösterirse; veya şer'-i şerife aykırı olarak vakıfda tasarruf etmeye azm eylerse, mesela şeri'a-ta ve vakfiyeye aykırı ferman, berat, tomar veya talik yazarsa veyahut tevliyet hakkı resmi yahut takrir hakkı resmi ve benzeri bir şey taleb ederse, kısaca bâtıl tasarruflardan birini işler yahut bu tür tasarrufları tamamen geçersiz olan yazılı kayıtlara ve defterlere kaydeder ve bu tür haksız işlemlerini yalanlar yumağı olan hesaplarına ilhak ederse, açıkça büyük bir haramı işlemiş olur, günahı gerektiren bir fiili irtikâb eylemiş olur. Allâh'ın, meleklerin ve bütün insanların la'neti üzerlerine olsun. Ebeddiyyen Cehennemde kalsınlar, onların azapları asla hafifletilmesin ve onlara ebediyyen merhamet olunmasın. Kim bunları duyup gördükten sonra değiştirirse, vebali ve günahı bunu değiştirenlerin üzerine olsun.

Hiç şüphe yok ki, Allâh her şeyi işitir ve her şeyi bilir.

****
****
****

Neden Gavur Izmir? (Kaynağımız yine bir kemalist)

Neden Gavur Izmir? (Kaynağımız yine bir kemalist)

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu İzmir Başkonsolosu Dr. Karl von Scherzer, nisan 1873 tarihinde Viyana'ya gönderdiği "gizli" mahreçli raporunda, "Türkler, İzmir vilayetinin ticarî yaşamında gözükmemektedirler" diye yazıyordu:

İzmir'in 155 000 nüfusu vardır. Bu sayının 75 000'i Rum, 45 000'i Türk, 15 000'i Yahudi, 10 000'i Katolik, 6 000'i Ermeni ve 4 000'i yabancıdır. Tüm bu adı geçen milletler, dil, din, meslek ve görenek bakımından birbirinden çok farklıdır.

****

KAYNAK:

Soner Yalçın, EFENDİ Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, DOĞAN KİTAP 31. baskı / haziran 2004, sayfa 12

NOT: Yani, 1873 yılında 155 000 nüfustan yalnızca 45 000'i Türk. Bu 45 000 Türk'ten de ne kadarının rumlardan, yahudilerden, katoliklerden ve diğer yabancılardan etkilenmediği ise başka bir mesele.

Neden özellikle Izmir'lilerin "Yaşasın Laiklik, Kahrolsun Şeriat" sloganı attıklarını şimdi daha iyi anlıyoruz.

Şeriat'ı / Kuran'ı bilen ve savunan Izmir'li müslüman kardeşlerimizi tenzih ederiz.

****
****
****

Atatürkçü Düşünce Derneği (ADD) ve Sabetaycılar

(Fotoğraf, Derneğin Resmi Web Sitesi'nden bir görünüm)

ADD yani ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ´nin üç onur kurucusundan biri Sabetaycıların "Kapancılar" kolundan Münci Kapanî´dir, ki büyük ihtimalle diğer iki onur kurucusundan da en az biri Sabetaycıdır.

Zaten isminden de belli ediyor kendini; " Kapanî. "

Biliyorsunuz, Sabetaycılar 3 koldur;

1 - Yakubîler
2 - Karakaşlar
3 - Kapanîler/Kapancılar veya Izmir'liler olarak da anılırlar...

Ayrıca derneğin "1. numaralı" kurucusu kayıtlarda Hıfzı Veldet Velidedeoğlu olarak geçer, ki kendisi de Sabetaycıdır.

****
****
****

Numeroloji ve Sembolizm'den anlayanlara M. Kemal Atatürk ve Sabetay Sevi (Zvi) hakkında bir bilgi

Sabetay Sevi (Zvi)'yi bilirsiniz... Yalancı Mesih. Birçok yahudiyi peşinden koşturmuştur. Kripto yahudiler... Dönmeler... Sabetaycılar gibi isimlerle anılıyorlar. Araştırmacı Cezmi Yurtsever'e göre M. Kemal Atatürk'ün öğretmeni Şemsi Efendi (Şimon Zvi); Sabetay Sevi (Zvi)'nin soyundan geliyor. New York'ta yayınlanan "Forward" gazetesindeki bir habere göre M. Kemal Atatürk de Sabetay Sevi (Zvi)'nin soyundan geliyormuş. Sabetay Sevi (Zvi)'nin Izmir'den Selanik'e gittiği zaten biliniyor.

Bu önbilgiden sonra Numeroloji ve Sembolizm'den anlayanlara bir bilgi vermek istiyorum:

Sabetay Sevi (Zvi) "1626" yılında Izmir'de doğmuştur.

M. Kemal Atatürk de "16.06.1926" yılında Izmir'i ziyaret etmiştir.

Burada bir mesaj var.

****
****
****

Sabetayistler nerelerde ikamet ediyorlardı ?

Okumanızı şiddetle tavsiye ediyorum... Ve bu paylaşımı mümkün olduğunca çok kişiye ulaştıralım. "Not" kısmını da okumadan geçmeyin...

Sabetayistler nerelerde ikamet ediyorlardı ? (Kemalist kaynaklı paylaşım)

Öncelikle Sabetaycılığı bilmeyenler için bilgilenmeleri... Bilenler için de hafızalarındaki bilgilerin tazelenmesi babında kısa ve özet bilgi sunalım.

Sabetay Sevi 31 mayıs 1665 tarihinde "Mesih" olduğunu ilan etti. Yahudi inancına göre Mesih, kendilerine, bugünkü israil topraklarında bağımsız bir devlet kuracak ve dünyanın dört bir yanma dağılmış olan Yahudileri bir araya toplayacaktı.

Gelişmelerden rahatsız olan Osmanlı yönetimi Sabetay Sevi'yi tutukladı ve yargıladı. Sultan IV. Mehmed, çok uzun süren yargılamayı perde arkasından takip etti. Yargılama sonunda Sabetay Sevi Müslümanlığı kabul etti. (Dönme)

"Bu can bu bedende olduğu sürece Müslüman'ım" dedi ve "Mehmed Aziz Efendi" adını aldı. Karısı Sara ise "Fatma Hanım" adını seçti! Taraftarlarının bazıları bu hareketi ihanet olarak görüp, Sabetayist olmaktan vazgeçti. Hatta kimileri, "yeni durum"a karşı çıkıp intihar etti. Çoğunluk ise Müslümanlığı kabul etti. Kabul edenler kendilerine "maaminler" (inananlar) diyorlardı. Sabetay Sevi ve yandaşlarına, dinlerinden döndükleri için, "avdetî" (dönme) denilmeye başlandı.

Sabetayistler, islamiyet'i kabul ettiklerini söylemelerine, görünuşte Müslüman gibi hareket etmelerine rağmen, gerçekte Musevîliğe inanmaktaydılar.

Sabetayistlerin büyük çoğunluğu İspanyol göçmeni, yani "Sefarad"dı. Bu nedenle anadilleri Îbranîce-İspanyolca karışımı Ladino'ydu. Çoğu Türkçe'yi ve Rumca'yı da iyi derecede konuşuyordu.

****

Bu kısa mukaddimeden sonra şimdi asıl konumuza gelelim...

Sabetaycılık sadece **İzmir, Selanik** gibi Osmanlı kentlerinde değil, Orta ve Kuzey Avrupa kentlerinde de yayılmıştı. Sabetay Sevi 1675 tarihinde öldü. Ve gerçek gizem bundan sonra kök saldı. Çünkü Mesih'e inanan büyük bir kesim Sabetay Sevi'nin gövdesel olarak Müslümanlığa döndüğünü, ancak ruhsal olarak göğe uçarak yeniden dünyaya döneceğine inandılar.

Sabetay'ın 1666'da din değiştirmesini izleyen on yıl boyunca yaklaşık 200 aile de Mesihlerinin izinden giderek Müslüman olmuştu, bu ailelerinin çoğu Edirne, Selanik, İstanbul, İzmir ve Bursa'daydı. Anadolu'da ve Balkanlar'da da din değiştiren bazı aileler vardı.1683 yılında **Selanik'teki** Yahudiler arasında kitlesel din

değiştirmeler görüldü ve kısa sürede yaklaşık 300 aile Müslüman oldu.

Bilinen en eski kaynak olan Danimarkalı gezgin Karsten Nibeuhr'un 1784 tarihli eserinde, burada (Selanik'te) 600 **dönme** aile bulunduğu belirtiliyor. (John Freely, Kayıp Mesih, s. 254-255 ve 258)

Gershom Scholem, Sabetay Sevi adlı çalışmasında nüfusun 60 000 (altmış bin, o tarihte) olduğunu yazar. (s. 326)

Sabetay Sevi öldükten sonra Sabetaycılığın **merkezi** durumuna gelen kent **Selanik'ti.** Sabetay Sevi'nin son eşi Ayşe, Selanikli'ydi.

****

KAYNAK:

Soner Yalçın, EFENDİ Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, DOĞAN KİTAP 31. baskı / haziran 2004, sayfa 38, 39, 40, 41

****

NOT: Selanik ve Izmir'i kendilerine merkez seçmiş olan bu Sabetayist aileler, yani yahudi dönmelerin, Türkiye Cumhuriyeti'nin yönetiminde oldukları biliniyor.

- Bunların Medya'da söz sahibi olanları yıllarca Şeriat'ı kötülediler.

- Üniversitlerde üst görevde olanlar Islam'ın emri olan baş örtüsünü yasakladılar...

- Ordu da üst düzey görev yapanlar dinine bağlı insanları Ordu'ya almadılar. Namaz kılanları Ordu'dan ihraç ettiler. Başörtülü anaları yemin törenlerine almadıar.

- Siyaset'te yüksek mevkilerde bulunanlar ise, bu yahudi dönmesi Sabetayist aileleri desteklediler ve önlerini açtılar. Allah'ın (C.C.) Kuran da bildirdiği kanunları ülkemizde uygulamadan çıkarttılar.

??? Peki soruyorum "BEN MÜSLÜMANIM" diyen, fakat Laikliği savunan gafil kardeşlerime; Onlar "inançları gereği" işlerini yapıyorlar...

PEKI SIZ NE HALT YEMEYE BU OYUNA ORTAK OLUYORSUNUZ ???

ASLINIZA DÖNÜN, DIN'INIZE DÖNÜN... BU BIZDEN "GÖRÜNEN" FAKAT BIZDEN "OLMAYANLARIN" OYUNLARINA GELMEYIN. MÜSLÜMAN'A KARŞI, YAHUDILERI SAVUNMAYIN. ADAMLAR BUNLARI KENDILERI YAZIYOR, INKAR DA ETMIYORLAR.

ALLAH (CELLE CELALUHU) AÇIKCA "KURAN KANUNLARI ILE HÜKMEDILMESINI" EMRETMIŞTIR.

HALA YAHUDI AĞIZI VE PROPAGANDASI ILE KURAN'A KARŞI GELMEYIN.

NEDEN GENELDE IZMIR'LILERIN ISLAM VE KURAN ALEYHTARLIĞI YAPTIKLARINI ANLADINIZ MI ŞIMDI ?

ELBETTE DIN'INE SAHIP ÇIKAN IZMIR'LI MÜSLÜMANLARI TENZIH EDERIZ.

****
****
****

Atatürk Yahudi dönmesi sabetayist miydi?

FORWARD

When Kemal Ataturk Recited Shema Yisrael

'It's My Secret Prayer, Too,' He Confessed

By HILLEL HALKIN

ZICHRON YAAKOV —

Israel Diary

Excited and Distressed

M. Kemal Atatürk Sabetayist miydi?

(Fotoğraf: Gazete yer alan haberin küpürü.)

M. Kemal'in 30 Eylül 1911′de Kudüs Kamenitz Oteli'nde yahudi Eliezer Ben Yehuda'nın oğlu Itamar Ben-Avi ile sohbeti:

M. Kemal: "SABETAY SEVİ'nin soyundan geliyorum. Kendisine hayranım. Keşke bu dünyadaki bütün yahudiler onun mesihliği altında birleşse.." (yani hem burda bir yahudi olduğunu hemde yahudi inancına bağlı olduğunu söylüyor..)

M. Kemal: "Evimde Venedik'te basılmış eski bir TEVRAT var. Babam onu okumam için bana Karaim Yahudisi bir muallim tutmuştu. Öğrendiğim ayetlerden bazılarını hala hatırlayabiliyorum." dedikten sonra biraz düşünüp..

"SHEMA YISRA'EL, ADONAI ELOHENU, ADONAI EHAD!" (yani "Dinle ey İsrail, Rabbin olan Tanrı tektir") demiştir. Bu dua yahudilerin ünlü Shema duasıdır. M. Kemal demek ki, gizliden gizliye yahudi ibadetini ediyormuş, yani dinine bağlı bir yahudi hemde..

Daha sonra yahudi Itamar Ben Avi'nin "Efendim, bu Yahudilerin en mühim duasıdır!" demesi üzerine M. Kemal:

"Benim de gizli duamdır bayım, benim de.." diyerek etnik kökeninin ve dininin yahudi olduğunu beyan etmiştir..

(Sabetay Sevi, Yahudilerin bir kısmının peygamber, mesih kabul ettiği, Yahudi ırkına mensup, gizli öğretileri olan ve en önemlisi Selanik merkezli bir din kurmuş olan yalancı peygamberdir. Bir Osmanlı vatandaşıdır. Kurduğu yolun en büyük düsturu "Her kimin arasında olursa olsun bir sabetaycının onlardan gözükmesi ve bunu yaparken gerçekten onlara özenmemesi, kendi aslını bozmamasıdır. Yani, Hristiyanın arasında Hristiyan, Müslümanların arasında Müslüman gibi gözükürken aslında Sabetaycılıktan taviz vermemektir. Özünü kaybetmemektir.")

****

KAYNAK:

New York'da yayınlanan FORWARD gazetesi, Zichron Yaakov'un haberi, 28 Ocak 1994 (Gazete'de daha ayrıntılı bilgi mevcut fakat biz özet olarak paylaştık.)

****
****
****

Yahudi yazardan şok iddialar: "Atatürk Dönme'ydi"

1911'in yağmurlu bir Kudüs akşamında bir barda gazeteci Ben-Avi'ye sırrını açıklayan çakırkeyf genç Osmanlı subayı modern laik Türkiye'nin kurucusu Atatürk müydü?

Bundan bir sene önce 24 Temmuz 2007'de The New York Sun editörü Hillel Halkin, köşesine ilginç iddialar taşıdı. Adalet ve Kalkınma Partisi'nin yüzde 47 ile kazandığı seçimlerden iki gün sonra yazdığı yazıda Halkin, bundan 13 yıl kadar önce yazdığı bir makaleyle ilgili olarak ortaya çıkan yeni kanıtları ileri sürdü.

Ben-Avi adlı bir gazetecinin otobiyografisine dayandırdığı iddiasına göre Atatürk bir Yahudi Dönmesi'ydi.*

O zamanlar Türkiye'sinde ayaklanmalar başlatacağından ve laik devrimi devireceğinden endişe ederek yayınladığı yazısına, 2007'de e-postayla gelen cevaptaki diğer kanıtları da bu yazısında paylaştı.

TIMETURK'ün ortaya çıkardığı bu yazının tercümesini okuyucularımızın istifadesine sunuyoruz.

****

Atatürk'ün Türkiye'si devrildi

Bundan 12 ya da 13 yıl kadar önce haftalık "New York gazetesi Forward" için çalışırken modern laik Türkiye'nin kurucusu Kemal Atatürk hakkında bir yazı yazdım ve biraz da endişeyle gazeteye yolladım. (Söz konusu gazeteyi de yukarıda vermiş olduğum linkteki konumuzda görebilirsiniz. "Anti CHP Arşivi" Facebook sayfası)

Yazıda, Atatürk'ün babasının Yahudi, daha da net bir ifadeyle, Dönme olma olasılığıyla ilgili kanıtlar sunmuştum.

Dönmeler*, 17'nci yüzyıl Mesihlik iddiasındaki Türk-Yahudi'si Sabetay Sevi'nin İslam'a dönmesinin ardından ona inanmaya devam eden takipçilerinin oluşturduğu heretik** Yahudi tarikatıdır.

Sevi'ye öykünerek Yahudi gizli hayatlarına devam eden ve dışarı karşı Müslüman görünen ayrı ve gölgeler içindeki grup varlığını 20'nci yüzyıla başarıyla taşıdı.

Birçok biyografide Atatürk'ün babasıyla ilgili 3 ya da 4 farklı geçmiş verilir. Her ne kadar kimse onu Yahudi olarak tanımlamadıysa da, **bunların farklılığı onun aile orijinin sakladığını düşündürmektedir.**

Bu kanıt, her ne kadar sınırlı da olsa, oldukça şaşırtıcıydı. Yahudi gazeteci Itamar Ben-Avi'nin Uzun zamandır unutulmuş otobiyografisinde 1911'in geç kışında yağmurlu bir Kudüs akşamında barda tanıştığı genç bir yüzbaşıyı anlattığı bölüm bu kanıtın en güçlü yanıydı.

Çok fazla araktan (pirinç ve şeker kamışından elde edilen bir tür rakı) çakırkeyif olan yüzbaşı sadece tüm Dönme ve Yahudilerin bileceği ancak hiçbir Müslüman Türk'ün bilemeyeceği Shema Yisra'el ya da "Duy ey İsrail" duasının İbranice açılış sözlerini ezberden okuyarak Ben-Avi'ye **Yahudi olduğu sırrını** verdi. Yazdığına göre, 10 yıl sonra, Ben-Avi, bir gazeteyi açtığında manşette Türkiye'de bir **darbe olduğunu** ve fotoğraftaki liderin o gece tanıştığı genç subay olduğunu gördü.

O sıralar, Atatürk tarzı laikliğe İslamcı siyasi muhalefet güç kazanıyordu. Merak ediyordum, New York'ta Yahudi bir gazete modern Türkiye'nin kurucusunun **yarı Yahudi** olduğunu ilan etse ne olurdu? Ayaklanmalar, Atatürk'ün heykellerinin yıkılışı, onlarla yarattığı laik devletin sallandığı gözlerimin önüne geldi.

Tasalarımı kendime saklayabilirdim. Makale Forward'da yayınlandı ve herhangi bir yerden doğru dürüst bir geri dönüş olmadı ve Türkiye'de hayat eskisi gibi devam etti. Bildiğim kadarıyla yazdığımı tek bir Türk bile okumadı. Sonrasında, birkaç ay önce, okumuş olan birinden bir e-posta aldım. Adını vermeyeceğim. Bir Avrupa ülkesinde yaşayan, iyi eğitimli, finans sektöründe çalışan ve sadık laik bir Kemalist olan bu kişi bana Forward'da makaleme rastladığını ve onunla ilgili tarihi araştırma yapmaya karar verdiğini yazdı.

Atatürk'ün gerçekten de, 1911'in geç kışında Libya'da İtalyanlarla savaşan Türk kuvvetlerine katılmak için Mısır'dan Şam'a gittiğini ve rotasının Ben-Avi'nin onunla tanıştığını iddia ettiği yerden yani Kudüs'ten geçmiş olabileceğini keşfettiğini aktardı.

Daha da ötesi, 1911'de Atatürk'ün gerçekten yüzbaşı olduğunu ve Ben-Avi'nin otobiyografisini yazdığında bilemeyeceği alkol düşkünlüğünün de tutarlı olduğunu belirtti.

E-postanın Türk sahibinin parçaları birleştirerek ulaştığı başka bir şey de şu: Atatürk'ün doğduğu ve büyüdüğü Selanik, onun zamanında yüksek Dönme nüfusu olan büyük bir Yahudi şehriydi. Atatürk'ün gittiği ve "Şemsi Efendi" okulu da, Dönme topluluğun lideri "Şimon Zvi" tarafından yönetiliyordu. E-posta şu sözlerle noktalanıyordu:

"Şimdi biliyorum, gerçekten biliyorum (ve bir parça bile şüphem yok), Atatürk'ün ailesi gerçekten Yahudi soyundan."

Zaten benim de en ufak bir şüphem yoktu. Köşemin olası sonuçlarının azametiyle ilgili sanrılardan artık acı çekmediğimden değil, aynı zamanda Kemalist Türkiye'nin laik varlığının yıkılacağından korkmaya ihtiyaç olmadığından bu sefer daha az endişem vardı.

Adalet ve Kalkınma Partisi'nin rakipleri karşısında laik Türkiye'nin, en azından Atatürk'ün öngördüğü şeklinin, tarihte kaldığını bile söylemenin mümkün olabileceği ezici bir zaferle tekrar iktidara döndüğü iki gün önceki Türk seçimlerinde resmen ve geri dönülmez şekilde yıkıldı.

Gerçekten sistematik olarak gizlemeye çalıştığı Atatürk'ün Yahudiliği, her şeyin üstünde, onun zamanında neredeyse her Türk'ün büyüdüğü din olan İslam'a karşı sert düşmanlığı ve İslamcı paydaşının süründüğü katı bir Türk milliyetçiliği yaratmadaki çelik iradesi gibi onun hakkında birçok şeyi açıklıyor.

I. Dünya Savaşı'nda Hıristiyan Ermeni soykırımından ve 1920'lerde neredeyse tüm Hıristiyan Rumları sürmesinden sonra **Türkiye'nin yüzde 99'unu oluşturan Müslüman çoğunluğunun dini kimliğini fena şekilde silmek isteyen bir dini azınlığın üyesinden başka kim olabilirdi?**

Atatürk asla Yahudi geçmişinden utanır gibi görünmedi. Sakladı çünkü saklamamak siyasi bir intihar olurdu. Onun mirası laik Türk devleti de bunu sakladı ve bununla beraber **içinde niyetleri ve amaçlarının olduğu asla yayınlanmayan kişisel günlüğü de devlet sırrı olarak bunca yıl gizlendi.** Artık saklamaya ihtiyaç yok. İslamcı karşıdevrim o ortaya çıkmadan bile Türkiye'de günü kazandı.

****

* Dönmeler: Sabetaycılık, 17. yüzyılda İzmir ve çevresinde ortaya çıkan Sabatay Sevi'nin kurucusu olduğu, onu mesih kabul eden, Yahudi Mistisizmine ve Kabbala'ya dayanan inanç. (Vikipedia)

** heretik: batıl

****

KAYNAK: Timeturk

****
****
****

Alman Dergisi: "Türkler'in Babası Bir Yahudi Oğlu muydu?"

AUFBAU

AMERICA'S ONLY GERMAN-JEWISH PUBLICATION - FOUNDED IN 1934

LEADING INTO THE NEW CENTURY

War „Vater der Türken" ein „Sohn der Juden" ?

(Fotoğraf: Dergide yer alan yazı)

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Alman asıllı yahudiler tarafından yayınlanan ve ABD'nin tek yahudi ama Almanca yayınlanan yayın organı olan "Aufbau" = "İmar" dergisinde bir yazı yayınlandı. "Aufbau" adlı dergi 1934 yılından bu yana Almanya'dan ABD’ye göç etmiş yahudiler tarafından ABD'de yayınlanmakta, fakat Almanya'da da satılmaktadır.

Bu derginin 26 Kasım 1999 tarihli nüshasında çok dikkat çekici bir yazı yayınlandı.

Yazının başlığı aynen şöyle idi:

"Türkler'in Babası Bir Yahudi Oğlu muydu?"

Yazı şöyle devam etmekte:

"Kemal Atatürk bir yahudi mi idi? Onun gerçekleştirmiş olduğu reformlar kendi özgeçmişiyle mi ilgiliydi? Bu sebepten dolayı mı yahudi Atatürk, Türk İslam'ının düşmanı oldu?"

(Yani İslam düşmanı olduğunu bu almanlar bile anladı.)

Derginin Atina muhabirlerinden Heinz Gstrein'in kaleme almış olduğu yazıda bu sene de ölüm yıldönümünde Türk basınında tartışılan M. Kemal'in geçmişiyle ilgili tartışmaları özetleyen bir Yunan yahudi dergisi olan "Zachronoth" adlı dergiden kesintiler alınmış.

Yunanistan'daki Yahudi Cemaatleri Merkez Komitesi tarafından çıkarılan "Zachronoth" adlı dergide, M. Kemal'in doğmuş olduğu Selanik kentinin tarihten beri "Balkan'ın Kudüs'ü" olarak adlandırıldığı bildirilerek, M. Kemal'in geçmişinin "Dönme" denilen ve Osmanlı'da en üst düzey görevlere gelebilmek için dışa dönük müslüman olduklarını iddia eden ve 17. yüzyıldan bu yana faaliyet gösteren bir yahudi cemaatına dayandığı iddia edildi. Şabatai Zevi denilen yahudi asıllı bir "sahte mehdi" tarafından kurulduğu "Zachronoth" adlı dergide iddia edilen "kuruluş"un en meşhur üyesinin de 1908 yılında Osmanlı'da vezir (bakan) olan Cavid Bey (Cavid = David) olduğu bildirildi. Cavid Bey yahudi dergi tarafından, Osmanlı'nın yıkılma aşamasında siyonistlerle Filistin'de temsilcilikler kurulması yönünde masabaşına oturan ilk üst düzey yetkili olduğu, açıklandı.

M. Kemal'in yahudi "dönme" olduğuna mühim kanıtın ise Osmanlı Sultanı kızlarından Kenize Murad'ın kaleme almış olduğu ve hatıralarını yazmış olduğu yazı gösterilmekte. Türkiye'de İslam'ın hükümranlığını sona erdirmede M. Kemal'in gayretinin "dönme" geçmişiyle ilgili olduğu Kenize Murad tarafından iddia edilmiş.

İşte yahudi kaynaklı bir dergi M. Kemal hakkında böyle şeyler yazmakta!

(Türkiye'de bütün arşivler açılınca işin aslı ortaya çıkar inşaallah.)

****

KAYNAK: Aufbau dergisi, 26 Kasım 1999.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün öğretmeni Şemsi Efendi'nin gerçek ismi Şimon Zvi'dir ve Sabetayist'tir (Kemalist kaynaklı paylaşım)

M. Kemal Atatürk'ün Selanik'teki öğretmeni Şemsi Efendi'nin gerçek ismi Şimon Zvi'dir, aynı zamanda Sabetayist'tir (Kemalist kaynaklı paylaşım)

***

M. Kemal Atatürk'ün Selanik'teki öğretmeni Şemsi Efendi'nin gerçek isminin Şimon Zvi olduğunu ve aynı zamanda Sabetayist olduğunu söylüyorduk... Ancak okullarda beyni yıkanmış Atatürkçüler buna karşı çıkıyorlar ve inanmıyorlardı. Şimdi Atatürkçü birisini kaynak göstererek iddiamızı kanıtlayalım.

***

(...) Artık Selanik'te cemaatlerin finanse ettiği modern eğitim veren okullar faaliyetteydi. Bunların en ünlüsü, 1873'te Vali Midhat Paşa zamanında, Şemsi Efendi (Şimon Zvi) tarafından açılan Fevziye Mektebi'ydi. Yoksul bir ailenin çocuğu olan rüştiye mezunu Şemsi Efendi öğretmen olmak ve mahalle mektebinde uygulanan ezbercilik sisteminden koparak yeni öğretim yöntemleri uygulamak amacıyla bu okulu açmıştı. Şemsi Efendi Sabetayist'ti.

****

KAYNAK: Soner Yalçın, EFENDİ Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, DOĞAN KİTAP 31. baskı / haziran 2004, sayfa 59

****
****
****

Atatürk'ün öğretmeni Şimon Zvi ile Sabetay Sevi'nin ilişkisi

Schabbtai Zvi

Atatürk'ün öğretmeni Şimon Zvi ile Sabetay Sevi'nin ilişkisi

Daha önce paylaşmış olduğumuz bir konuda, M. Kemal'in Selanik'te öğretmenliğini yapan Şemsi Efendi'nin Yahudi, ve asıl isminin de "Şimon Zvi" olduğunu kemalist birisini kaynak göstererek ispatlamıştık.

17 yüzyılda Mesih'im diye ortaya çıkan Sabetay Sevi'nin soy ismi de aslında "Sevi" degil; "Zvi"dir. Zvi şeklinde okunur.

Fotoğrafa bakarsanız "Wikipedia"nin Almanca'sından aldığım resmin altında: "Schabbtai Zvi" yazdığını görebilirsiniz... "Zvi."

Cezmi Yurtsever'e göre Şemsi Efendi (Şimon Zvi); Sabetay Sevi (Zvi)'nin soyundandır. Zaten soyadları da aynı.

Başka bir konumuzda, M. Kemal'in de Sabetay Sevi (Zvi)'nin soyundan olduğuna dair bir konu paylaşmıştık.

Şimdi de Vikipedi'den bir alıntı:

"Haaretz gazetesine göre Türkiye'deki yapılanma 12 gizli kabbalistik okulda eğitim görmüş, 50 Ogan (ruhani lider)'dan oluşmaktadır. Sabatay Sevi'nin taraftarlarına inanç esasları olarak 18 maddelik bir nizamname bıraktığı çesitli kitaplarda yer almaktadır. Okunan kitaplar 'Zohar', 'Sefer Bahir' ve Sefer 'Yetsira' ve Musa'nın beş kitabı'dır, ancak Talmud okunmaz. Çocukların okuduğu meşhur dualardan: "Beşamı barohya ilen sabatay sevi, ese sabatay sevi etena dalay mandos" her sabah okunur.

Şemsi Efendi Mektebi, Manastır'da bulunan ve haham Şemsi Efendi'nin (Şimon Zvi) kurucusu olduğu şimdiki Feyziye Mektepleri'nin öncüsü okuldur."

****

Bu gizli ilişkiler ağı ile ilgili kafa yormak lazım... Puzzle parçalarını bir araya getirmek lazım.

Birgün bütün gerçekler ortaya çıkacak inşaallah.

****
****
****

Sabetayizm, Masonluk ve Laiklik ilişkisi

Sabetayizm, Masonluk ve Laiklik ilişkisi (Biz demiyoruz, kemalist kaynaklı paylaşım)

Sabetayistlerin nüfus olarak en yoğun bulunduğu Selanik'te masonluğun hızla gelişmesi kaçınılmazdı.

Masonluğun sektiler (laik) karakteri, "din, mezhep, ırk, dil farkı gözetmeksizin insanların kardeşliği (!) için çalışmak" şeklinde gösterilen amaçları, Osmanlı toplumunda "farklı yapı"ya sahip dönmeler için de, "yeni kimlik" düzeninde "kabul ve itibar bulmaları" için sarılacak bir dal olmuş, bu sebepten dönmeler mason localarında toplanmıştır. (Süleyman Kocabaş, Jön Türkler Nerede Yanıldı, 2003, s. 37)

Sabetayistlerin mason localarına girmelerinde hiç de şaşılacak bir durum yoktu. Aslına baktığınızda, masonluk giderek etkisini yitiren dinsel kurumların "alternatifi" olarak doğmamış mıydı ?

Bu "yeni din", artık "laik okullarda" yetişen ve Mesih inancını reddeden yeni kuşak Sabetayistlerin manevî boşluğunun giderilmesine yardımcı olmaktaydı.
Selanik'teki İttihatçıları masonlarla tanıştıran kişi, İtalyan himayesi altındaki "Macedonia Risorta" Locası'nın üstadı âzamı, Yahudi avukat Emmanuel Karasu'ydu.

Emmanuel Karasu zaten İtalyan vatandaşıydı! Selanik'teki İttihatçılara, mason locasında toplanma önerisini getiren isim de oydu.

****

KAYNAK:

Soner Yalçın, EFENDİ Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, DOĞAN KİTAP 31. baskı / haziran 2004, sayfa 84.

****
****
****

Yahudi asıllıların kurumlar bazında yapılanmaları

Bu yazı, Türkiye'de Sabeytayist "elit" kesimin yaptıklarına karşı çıkan **bir Sabetayist'tin** çalışmasından alıntılanmıştır... Kendisi şöyle diyor:

"İsyanım Sabetayist cemaatimizin adını kötüye çıkaran, Türkiye'yi sömüren muhteris elitistleredir. Türkiye yahudilerin huzurla yaşadığı bir ülke olmuştur; müslüman halkın 500 yıllık hoşgörüsüne ihanetle onu Orhan Pamuk'un sözlerinde ifadesini bulduğu bir yahudi devleti haline getirmeye kalkmak ihanettir, şeytanlıktır."

****

Şimdi bir önceki konumuzda bahsettiğimiz yahudi asıllı kişilerin yapılanmalarını kurumlar bazında açıklayalım.

ÜNİVERSİTE:

Ülkemizin hemen bütün önemli üniversitelerinin rektörleri yahudi asıllıdır. Bu da başörtüsünün neden siyasal islam'ın simgesi olduğu aldatmacasıyla çarpıtıldığını, rektörlerin neden yeni hükümete böylesine şaşırtıcı bir çıkışta bulunduklarını açıklıyor zannederim.

YÖK Başkanı Kemal Gürüz, İstanbul Üniv. rektörü Kemal Alemdaroğlu ve medyatik yardımcısı Nur Serter, Koç Üniv. rektörü Seha Tiniç, Galatasaray Üniv. rektörü Erdoğan Teziş, Bilgi Üniv rektörü Lale Duruiz ve eski rektör Ilter Turan, Bogaziçi Üniv. rektörü Sabih Tansal ve eski rektör Üstün Ergüder, Işık Üniv. rektörü B. S. Yarman, Marmara Üniv. rektörü Tunç Erem sabetaycı (yahudi asıllı)dır.

Medyada çok görülen ve kanaat önderi olarak sunulan Asaf Savaş Akat ve eşi Nilüfer Göle, Eser Karakaş, Ahmet İnsel, Taner Berksoy, Kenan Mortan gibi hocalar ve medyada ismi çok geçen hukuk profesörlerinin çoğunluğu sabetaycıdır.

****

ORDU:

28 Şubat'ın mimarı olan ve laiklik ve Atatürkçülük konusunu şaşırtıcı üsluplarda dile getiren Çevik Bir, Doğu Aktulga, Doğu Silahçıoğlu (Sultanbeyli ilçesine dindar çoğunluğa nispet olsun diye izinsiz Atatürk heykeli diktiren paşa) ve Yalçın Işımer (GATA'nın açılışında 'belleyeceğiz' konuşmasını yapan paşa) yahudi asıllıdır. Yalçın Paşa aynı zamanda masondur.

Ülkemizde Atatürkçülük açık ara bir numaralı istismar konusudur. 1930'ların dünyasında Atatürk'ün cumhuriyet yönetimini oturtmak ve reelpolitik gereği yaptığı bazı köşeli uygulamalar gerçek ilkeleriyle sanatlı bir biçimde karıştırılıp retorikle süslenerek 'doğru budur' diye sunuluyor. Her kurumun içinden cemaatimiz mensubu birileri dezislamizasyonu rasyonalize etme, çıkar sağlama ve temayüz etme adına onu daha çok sahiplenir görünüp istismar ederken bazı saf müslüman Türkler de onlardan geri kalırlarsa suçluluk hissedeceklerinden peşimize düşüyorlar.

Ordu, Sabetayist cemaatin dışişleri kadar olmasa da oldukça güçlü olduğu bir kurumdur, çesitli dönemlerde genelkurmay başkanına kadar her düzeyde paşalarımız oldu. Halen de Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman cemaatimiz mensubu. Her seviyede bir çok general ve kurmay subaylarimiz bulunuyor. Terfilerde ve atamalarda cemaat mensupları gözetilir, harp okulları ve sınıf okullarına mutlaka yeterli sayıda öğretmen gönderilmesine dikkat gösterilir. ASAL'da her zaman birileri bulundurulur; eğer aynı yüksek gelir düzeyine sahip aileler arasında bir araştırma yapılsa sabetaycı olanların müslüman Türklere göre çok daha rahat yerlerde askerlik yaptıkları görülecektir.

Bir diğer nokta askerî alımlardır: ordunun alım yaptığı ekipman ve silah tüccarları/aracıların önemli bir bölümü sabetaycı ya da sabetaycı bağlaşığıdır.

Ordu içindeki sabetaycı yapılanmanın gücüne örnek olarak Oyak Şirketi olan Renault MAİS'in son üç genel müdürü Ateş Ünal Erzen, Onur Baytok ve İbrahim Aybar'ın ve Aselsan'ın genel müdürü Necip Kemal Berkman'ın sabetaycı olduğu örneğini verebilirim. Oyak grubu sabetaycıların yoğunlukta olduğu ve terfilerin çoğunlukla cemaat içinden gerçekleştiği bir gruptur.

****

SİYASET:

Tansu Çiller ve eşi Özer Uçuran, Rahşan Ecevit (her iktidar döneminde ve özellikle 1974'te cemaatin devlet içinde gizlenmesini sağlamış çok önemli bir isimdir), Erdal Inönü'nün eşi Sevinç Inönü (Sohtorik'lerden), DTP'nin başına geçirilen Mehmet Ali Bayar, Ismail Cem (dedelerinden biri hahamdır), Kemal Derviş, Sükrü Sina Gürel, Bülent Tanla, Sefa Sirmen, Hüsamettin Özkan'ın dünürü Erdoğan Alkın, Cem Uzan'ın eşi Alara Koçibey, Altan Öymen, eskilerden Haluk Bayülgen, Barlas Kuntay, Hayrettin Erkmen, Ahmet Isvan yahudi asıllıdır. Ayrıca komünizmin Türkiye'deki ilk öncüsü Mustafa Suphi, 80 öncesi komünist liderlerden Mehmet Ali Aybar ve Behice Boran, günümüzden Ercan Karakaş da sabetaycıdır. Osmanlı imparatorluğunun çöküşüne sebep olmuş İttihat ve Terakki'nin önde gelenleri ve birer mason olan Cavit bey ve Dr. Nazım sabetaycıdır. (Talat ve Cemal paşalar da masondur, masonluk Osmanlı devletinde Mustafa Reşit Paşa'dan sonra üst mevkileri sarmıştır)

****

DIŞİŞLERİ:

Dışişleri cemaatin iş dünyasıyla birlikte en güçlü olduğu alandır. Dışişleri bakanlarımızın ve diplomatlarımızın önemli bir kısmı yahudi asıllıdır. İsmail Cem, Şükrü Sina Gürel, İlter Türkmen, Emre Gönensay, Coşkun Kırca, Onur Öymen, Kaya Toperi, Zeki Kuneralp, Özden Sanberk, Yalım Eralp, Filiz Dinçmen yahudi asıllıdır. Bu diplomatlar emekliliklerinden sonra medya tarafından uzman ve kanaat önderi olarak sunulmaktadır.

****

DİĞER BÜROKRASİ:

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu, Merkez Bankası eski başkanı Gazi Erçel, şimdiki Hazine Müsteşarı Faik Öztrak, Cumhurbaşskanlığı sekreteri Tacan İldem yahudi asıllı bürokratlardır. MİT müsteşarı olmanın şartı sabetaycı ya da mason olmaktır. Kendisi de mason olan Şenkal Atasagun'un (babası bir generaldi) selefleri olan Ziya Selışık, Fuat Doğu ve Sönmez Köksal, vs. masondurlar. Hiram Abas da masondu. 12 Eylül yönetimi tarafından kendisine MDP'nin kurdurulduğu orgeneral Turgut Sunalp 80 öncesinin kontrgerila örgütü Ergenekon'un başıdır ve aileden masondur.

****

SİVİL TOPLUM ÖRGÜTLERİ:

ÇYDD ve ÇEV tamamen sabetaycı insiyatifle kurulmuş sivil toplum örgütleridir. ADD (Atatürkçü Düşünce Derneği) Atatürk'ün bir araç olarak kullanılması amacıyla cemaat tarafından kurulmuştur. Üç onur kurucusundan biri Kapancılar kolundan Münci Kapani'dir ki diğer iki onur kurucusundan da en az birinin cemaatten olduğunu sanıyorum, ayrıca derneğin 1. numaralı kurucusu kayıtlarda Hıfzı Veldet Velidedeoğlu olarak geçer ki kendisi sabetaycıdır.

Gazeteciler Cemiyetinin son iki başkanı Nezih Demirkent ve Nail Güreli yahudi asıllıdır. TÜSİAD da yarı yahudi-insiyatifli bir kurumdur. YASED başkanı Faruk Yöneyman da sabetaycıdır. Cemaatin en güçlü ve kamuoyunu yönlendirmede en çok umut bağlanan sivil toplum örgütü TESEV'dir ki 16 yönetim kurulu üyesinden benim tanıdığım şu isimler yahudi asıllıdır:

Özden Sanberk, Yılmaz Argüden, Can Paker, Üstün Ergüder, İlter Turan, İlter Türkmen, v.d.

****

BASIN:

Cumhuriyetin kuruluşundan beri Türkiye'de basın sabetaycı güdümlü olmuştur. Ahmet Emin Yalman, Sedat Simavi, Haldun Simavi, Abdi Ipekçi, Zekeriya Sertel yahudi asıllıdır. Sabah ve ATV'nin sahibi Dinç Bilgin yahudi asıllıdır. Bu grubun hemen bütün önemli isimleri yahudi asıllıdır; Güngör Mengi, Ruhat Mengi, merhum Gülçin Telci, Murat Birsel, Okay Gönensin, Levent Tözemen, İlker Sarier, Sedat Sertoğlu, Ercan Arıklı vs. NTV'nin sahibi Ferit Şahenk (Doğuş grubu) yahudi asıllıdır (NTV bugün cemaatin Can Paker ve TESEV güdümlü programlarla kamuoyunu yönlendirdiği en önemli TV'dir). Dünya gazetesinin kurucusu Nezih Demirkent ve genel yayın yönetmeni Osman Arolat sabetaycıdır. Milliyet, Hürriyet, Radikal, Posta,

Kanal D ve CNN-Türk'ün sahibi Doğan grubu ve Akşam, Show TV ve Cumhuriyet'in % 40 hisse sahibi Çukurova grupları da İş Dünyası bölümünde anlattığım gibi cemaat bağlaşığıdır. Vatan gazetesi de...

Hep basındaki sabetaycı yazarlardan bahsedilir ama Zeynep Göğüş ve Mehmet Altan gibi eşleri sabetaycı olan yazarlar unutuluyor. Gazeteler ve televizyonlarda toplumu yönlendirmek için kanaat önderi olarak sunulan kimseler arasında sabetaycılar ağırlıktadır ve iş dünyasının genelinde olduğu gibi sabetaycı birilerini çalıştırmak bir medya kurumunun başarısı için olmazsa olmaz bir parametredir.

****

İŞ DÜNYASI:

Koç Grubu ve Çukurova Grubunun üzerinde hem büyüklükleri hem de yapılarının ilginçliği sebebiyle özellikle duracağım.

Akkök grubunun sahibi Dinçkök'ler, Şahenk'ler (Doğuş grubunun sahibi olan bu ailenin Ayhan Şahenk Vakfı'nın logosu Davud yıldızının stilize edilmiş halidir), Eczacıbaşı'lar, Koçman'lar, Cem Boyner, Tekfen'in sahiplerinden Feyyaz Berker, Feyyaz Toker, Bezmen'ler, Edin'ler, Özgürkey'ler, Atabek'ler, Dedeman'lar, Merzeci'ler, Kurttepeli'ler, Şahap Kocatopçu, Ömer Çavuşoğlu, Ahmet Kozanoğlu, Ali ?stay, Arman Kırımlı, Alp Yalman, Faruk Süren, Nur Akgerman, Mehmet Üstünkaya, YKM'nin sahibi Tan ailesi, Ibrahim Betil, Akin Öngör, Kahraman Sadıkoğlu, Henkel'in yönetim kurulu başkanı Can Paker, Siemens'in yönetim kurulu başkanı Zafer İncecik, STFA'nın kurucularinin manevi oğlu Eser Tümen (CNN-Türk'te çalışan kızı Esra Tümen Raif Dinçkök'le evlenmek üzere) ve torunları ve daha niceleri...

Gazetelerde çıkan ve Hazine ya da BDDK tarafından doğrulanan Isviçre bankalarında Türklere ait 65 milyar dolar olduğu haberini size biraz açayım:

İşin içinde olduğum için biliyorum ki bu paraların büyük kısmı cemaatimiz mensuplarınındır. Bu topraklarda yapılan ticaretle ele geçen paranın çeşitli yollarla bu toprağın dışına kaçırmanın gidişi de güven ya da ekonomik istikrarsızlığa tepkiden öte, 'Türkiye'li değil Türkiye'de yaşayan bir sabetayist' hissetmekten ileri geliyor. Ekonomi istediği kadar iyiye gitsin, o servet buraya gelmez.

****

KOÇ Grubu:

Vehbi Koç müslüman Türk'tür. Peki acaba şirketlerinin üst düzey yöneticilerinin çoğunluk yahudi asıllı olmasının (örneğin şimdiki Koç Holding'in CEO'su Bülent Özaydınlı - Orgeral İrfan Özaydınlı'nın oğludur-, Mehmet Ali Berkman, Tuğrul Kutadgobilik, Arçelik'in genel müdürü Nedim Esgin, Hasan Bengü , Mehmet Ali Neyzi, Mehmet Barmanbek yahudi asıllıdır, Tofaş'ın eski CEO'su Jan Nahum ise İshak Alaton gibi 'resmen' yahudidir. Sabetaycı Orhan Pamuk'un babası Gündüz Pamuk da Koç'ta çalışmış ve Aygaz'ın genel müdürlüğünü yapmıştır) tek sebebi yukarıda anlattığım bağlaşık mantığı mıdır?

Şimdi Koç ailesinin yapısına bakalım. Bu örneği sabetaycı ailelerin akrabalık ilişkilerine güzel bir örnek olmasından dolayı biraz geniş tutacağım. Bir başka güzel örnek için İsmail Cem'in ilişkilerini anlatan kitabı okuyabilirsiniz.

Vehbi Koç'un eşi Sadberk hanım, Vehbi bey'in teyzesinin kızıdır. Sadberk hanım'ın baba tarafından kuzeni Hürriyet'i kuran Sedat Simavi'dir. Sedat Simavi, Hürriyet'i kurarken bütün sermayeyi Koç'un ortağı Eli Burla sağlamıştır (Aydın Doğan'ın Milliyet'i Ercüment Karacan'dan almasına aracılık eden de yine Koç olmuştur). Sadberk hanım, Sadullah-Nadire Aktar çiftinin ikinci çocuğudur. Birinci çocukları Adile Hanım, Akfil'in kurucusu İhsan Mermerci'yle evlenmiştir. Oğul Rahmi Koç Çigdem Meserretçioğlu'yla evlenmiş, bu evlilikten Mustafa, Ömer ve Ali Koç doğmuştur. Çigdem Meserretçioğlu yine İzmir'in eski çok zengin ailelerinden sanayici ve armatör Avni Meserretçioğlu ile eşi Suat hanım'ın kızıdır. Çigdem hanım, Rahmi Koç'tan sonra Erol Simavi'nin oğlu Günaydın'ın sahibi Haldun Simavi'yle evlendi. Mustafa Koç, İzmir'in ünlü zenginlerinden İzmir Yün Mensucat'ın sahibi olan Giraud'ların kizi Caroline ile evlendi... Bu böyle gider.

Dolayısıyla Koç ailesinin bugünkü üçüncü neslinde hem anne hem baba tarafından yahudi kanı vardır. Bir yanlış anlamaya sebep olmamak için Rahmi beyin cuma namazlarına giden bir müslüman olduğunu söylemeliyim; bunun takiyye olmadığını düşünüyorum. Oğulları da yahudi inancında olmayabilirler ancak kanbağından ve aile geleneğinden dolayı sabetaycı etkisi ve bağlaşıklığı hayatlarında her zaman önemli bir parametredir. Koç tarafından büyütülen Aydın Doğan da bu bağlaşık mantığını uygulayarak büyümüştür, en önemli tepe yöneticisi İmre Barmanbek de sabetaycıdır.

****

ÇUKUROVA Grubu:

Karamehmet ailesi müslüman Türk'tür. Ancak eğer benim bildiğim Eliyeşil'lerle aynı aile ise eşinin gelmekte olduğu aile yahudi asıllıdır. Ağabey Samsa Karamehmet'in kızı Show TV'nin genel müdürü Zeynep Karamehmet de bir sabetaycı olan Fırat Gönenç'le evlidir. Çukurova Holding'in yönetim kurulunun aile dışındaki üyeleri üç kişi haricinde sürekli değişir: Osman Berkmen, Sezer Birgili ve Sadi Göcüm. Bu üç kişi de sabetaycıdır.. Grubun çok sayıdaki sabetaycı profesyonelleri arasında Nejat Yalım, Bülent Ergin ve Melih Araz'ı da saymalıyım. Çukurova'nın Turkcell'deki ortakları Murat Vargı ve Kavala ailesi de sabetaycıdır. Turkcell'in eski genel müdürü Cüneyt Türktan, finans müdürü Tokay'lardan Ekrem Tokay ve Digiturk genel müdürü Ertan Özerdem de sabetaycıdır. Çukurova'nın borçlarına karşılık İsviçre'deki paraları borcunu ödemeye yeter de artar bile!..

Karamehmet son 15 yıldır devletle işlerini Güneş Taner aracılığıyla yürütürdü. Turkcell'in değerinin bu kadar artmasına sebep olan GSM ihalesinin iki yıl geciktirilmesinin altında Taner'in imzası vardır. Bilin bakalım Güneş Taner'in kimliği nedir? Bildiniz; sabetaycıdır.

****

CEMİYET HAYATI:

İstanbul sosyetesinin motoru ve trend belirleyicisi sabetaycı zenginlerdir: trendy yerler (Ayşe Kapancı ve Ayla Sevand'ın açtığı yerlerin her zaman tutulması), alışveriş mekanları (Akmerkez'in bu kadar popüler olması), antikacılık (Rafi Portakal ve Tuncay Artam'ın elindedir), emlak geliştirme (Alkent, Edin'lerin Kemer Country'si) vs..

Cemaat, tutmasını istediği işletme için mutlaka gerekli sirkülasyonu sağlar ve çekim merkezi yapar. Cem Boyner'in banka sahibi olmamasına rağmen Advantage Card'ı tutundurmayı başarmasının sebebi budur. (Ilgaz Zorlu cemaatin iyice asimile olduğundan şikayet etmede haksızdır; en azından benim bildiğim son 20 yıl içinde elitist ve zengin zümrede cemaat dayanışması gücünden hiç bir şey yitirmedi. Fakat halka karışan orta düzey cemaat için dediklerini bir parça kabul edebilirim.)

Sabetaycıların tamamı 1924 mübadili değildir; Eczacıbaşı ailesi gibi... Selanik gibi Milas, Tarsus ve İzmir de önemli sabetaycı merkezlerdir. Cemaatin eskiden Nişantaşı-Teşvikiye-Şişli üçgeninde yoğunlaşan yerleşimi son yıllarda Etiler'e ve özellikle Alkent ve çevresine kaymıştır. Bülbülderesi sabetaycıların gömüldüğü tek mezarlık değildir. Feriköy ve Karacaahmet (özellikle 8. ada) de sabetaycıların gömüldüğü yerlerdir.

Sanıyorum derin devlet ya da derin irade denen şeyin ne olduğunu, bazı kimselerin laiklik anlayışının neden rasyonelin ötesine geçtiğini, başörtüsü sorununun gerçek nedenini, Çevik Bir'in 28 Subat çıkışını ve sonrasında neden Sabah gazetesince cumhurbaşkanı adayı olarak lanse edildiğini, genelkurmaydaki Hasan Tahsin Harekat Odasına neden bu adın konduğunu (Hasan Tahsin -Osman Nevres- bir sabetaycıydı ve düşmana ilk kurşunu onun attığı sabetaycı basın tarafından uydurulmuştur ancak bunun gerçekdışılığı sonradan kanıtlanmıştır), eski Dışişleri bakanı Coşkun Kırca'nın açık islam karşıtlığı ve din eğitimi hakkındaki çirkin söylemininin altında yatanları, Can Paker'in neden protestan bir islam talep ettiğini, Mina Urgan'ın kitabında neden Necip Fazıl ve Yahya Kemal'den aşağılamayla sözettiğini, özünde bir sabetaycı hareket olan Yeni Türkiye Partisi'nin kuruluş aşamasında Asaf Savaş Akad ve Bülent Eczacıbaşı'nın neden rol aldığını şimdi anlamışsınızdır.

Müslüman Türk halka buradan bir çağrım olacak. Bu şebekemsi yapı içinde sizin hiç kimsenin elinizden alamayacağı iki özgürlüğünüz bulunuyor; kime oy vereceğiniz ve paranızı nereye harcayacağınız; bunları doğru kullanırsanız ülkenizde bir şeyleri değiştirebilirsiniz. Kurtuluş savaşı sürerken İstanbul'daki müslüman halk alışkanlıkla Türk bakkallardan değil Rum bakkallardan alışveriş ederdi; cebinden çıkan paranın Yunan ordusuna bir biçimde yardım olarak silah almakta verileceğini düşünmeden. Bir yandan şikayet edip bir yandan da bu düzeni yöneten muhteris sabetayistlere itibar ederek ve ürünlerini kullanarak destek olamazsınız. "Hepinizi Sabetaycı Yapılanmaya karşı durmaya, yakın çevrenizi sabetaycılık hakkında bilgilendirmeye ve 'Tercihli Alışveriş?' yapmaya çağırıyorum. Bu çağrı antisemitik değil, antisiyonisttir ve vatandaşlık sorumluluğudur."

****
****
****

Türkiye’nin uygarlaştırılmasında (!) Sabetayist rolü

(Bizim iddiamız değil, kaynağımız yine bir Kemalist)

Prof. Şerafettin Turan, **Atatürk’ün Düşünce Yapısını Etkileyen** Olaylar, Düşünürler, Kitaplar adlı çalışmasında, **Mustafa Celaleddin Paşa’nın,** M. Kemal’i en çok etkileyen isimlerin başında geldiğini yazmaktadır. Mustafa Celaleddin Paşa’nın kitabından sadece Mustafa Kemal etkilenmemişti; İttihat ve Terakki Cemiyeti’nin temelini oluşturan, İttihadı Osmanî’nin dört kurucusundan biri olan Abdullah Cevdet, Osmanlı gençlerinin **Macarlarla evlenmesiyle yeni ve sağlıklı kuşakların yetişeceği fikrini ortaya atmıştı!**

Samih Rifat kayınpederinin tezini hayata geçiriyordu. “Türklerin **Osmanlı ve İslam dışında** kimliklerini **Orta Asya’da araması gerektiğini”** yazan **Fransız Yahudisi Leon Cahun** da M. Kemal’i ve dönemin aydınlarını etkileyen önemli düşünürlerden biriydi. Yeni ülkeye, yeni kültürel hayata, Fevziye Mektebi mezunu Yakub Kadri (Karaosmanoğlu) gibi yazarlar gerekiyordu. Radyolarda alaturka müzik yayını yasaklandı! Kudüs’te doğduğu için “Kudsî” adını alan Ahmed Kudsî (Tecer) yeni şairler “keşfedip,” Halk Şairleri Bayramı düzenleyip bu ozanları gün ışığına çıkarıyordu. Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak’ın kızı A. Muazzezle evli, Güzel Sanatlar Akademisi Müdürü Burhan Toprak, Yunus Emre’yi baş tacı yapmıştı. Ortodoks Sünnîliğe karşı Anadolu kültürüne sahip çıkılıyordu. “Köylülük” yüceltiliyordu! Dr. Reşid Galib’in “buluşu”, Alliance İsraelite Üniverselle benzeri, köy çocuklanna Batılı yaşam biçimini öğreten Köy Enstitüleri yakın bir gelecekte hayata geçirilecekti.

Değişimin önündeki tek engel olan halkın yoksulluğu ve cehaleti, Köy Enstitüleri’yle aşılacaktı. Anadolu, klasik müzikle, tiyatroyla, Cumhuriyet balolanyla tanışıyordu. Okullar öğrencilerine günün moda danslarını öğretiyordu. “Garson bira getir, garson bira getir, yaşa çarliston!” nakaratı dillerden düşmüyordu. Gazeteler Türkiye güzeli yarışması düzenliyordu. Yani, tıpkı Ulusal Kurtuluş Savaşı’nda olduğu gibi, **Türkiye’yi uygarlaştırma çabalarının ardında birçok Sabetayist aydının imzası vardı.**

****

Kaynak: Soner Yalçın, EFENDİ, Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, DOĞAN KİTAP 31. baskı / haziran 2004, sayfa 359, 360

****
****
****

Türkiye'deki ajan okulları - Robert Koleji'nin şerefli (!) geçmişi.

(Şimdi o okullarda okuyan, birde üstüne "Ne mutlu Türküm diyene" sloganı atanlara elin ecnebileri kim bilir nasıl da gülüyorlardır.)

Rumlar'ın bağımsız Yunanistan Devleti'nin kurulması için çalışmaları, ya da Bulgarlar'ın bağımsız Bulgaristan'ın kurulması için Osmanlı toprakları
üzerinde ve bağlı bulundukları Osmanlı Devleti aleyhine faaliyetlerde bulunmaları gibi. Bu siyasi çalışmalara ilişkin bir-iki örnek verecek olursak:

1897 tarihli bir belgeden kısa bir alıntı:

"Bebek'te bulunan Robert Kolej nam mektebin müdürü ile muallliminin Rumeli Hisarı ile civarında meskun bulunan Ermeniler'in hicretlerini teshil (kolaylaştırma) ile beraber bunlara muavenet-i nakdiyede (para/silah yardımı) bulunmakta oldukları mesmu-ı âlî (işitilmiş) bulunduğundan..." [1]

Yine Ermeni - Amerika ilişkisine ait bir örnek: Amerikan bir profesör olan Mr. Earle'un "American Missions in the Near East" adlı eserinde söyledikleri:

"Amerikan misyoner okullarında Ermeniler dillerini ve tarihsel geleneklerini yeniden üstün tutmayı öğrendiler. Batı'nın siyasal, toplumsal ve ekonomik ilerleme ideallerini tanıdılar. Bulundukları duruma karşı daha etkin bir hoşnutsuzluk duymayı ve köylü müslüman komşularına karşı keskin bir üstünlük duygusu beslemeyi elde ettiler." [2]

Birinci örnekte Amerikalıların Ermenilere silah ve para yardımında bulundukları, ikinci örnekte ise onların komşuları olan müslüman Türkler'e karşı üstünlük duygularıyla beslenerek, yıllarca içiçe yaşamış olan bu iki topluluğu birbirinden ayırmak için okullarda neler verildiği anlaşılmaktadır.

Diğer bir örnek te Merzifon Amerikan Koleji binasında Rum Pontus Teşkilâtı'nın kurulması ve görev yapmasıdır. [3] Merzifon Pontus Teşkilâtı'ndan birinin bir Yunanlıya yazdığı mektupta teşkilâtın faaliyete geçmek üzere olduğu (amacını gerçekleştirmek için harekete geçmek üzere olduğu anlamında) Yunanistan'dan imdat bekledikleri ve kullandıkları binanın Merzifon Amerikan Koleji binası olduğu belirtilmiştir. [4]

Bu Mektup ve Pontus Teşkilâtı'nın amaçlarını içeren Teşkilât Nizamnamesi, Merzifon Amerikan Koleji Türkçe öğretmeni olan Zeki Efendinin cesedinin Kolej yakınında bulunması üzerine okul binasında yapılan aramalar sonucu elde edilmiştir. Bulunan belgeler arasında silahlar, madalyalar, Pontusçulukla ilgili bilgiler, Pontusçularla ilişki kuran çetelerin fotoğrafları, Pontusçulara ait bir albüm ve Pontus Klübü nizamnamesi de bulunmaktadır. [5] Kolejdeki Rum
öğrencisini Maarif öğrencisiyle birleştirerek Pontus Cemiyeti'ni güçlendirmek amacından söz edilmektedir. [6]

Edremit'e bağlı Cunda Adası'nın belediye başkanının adadaki Rum okulundan elde ettiği 1884 ders yılı programına kısaca bir göz
atalım. Programda şunlar yer alıyor:

1 - Türkleri Rumlara ezeli düşman olarak tanıtmak
2 - Türkleri iktisaden zayıflatmak
3 - Türklerin her konuda itibarını Avrupa devletlerine karşı zedelemek
4 - Türk Milleti'ni ahlâk, din, milliyet ve gelenek bakımından zayıflatmak
5 - Türk Gençliği'ni bozmak
6 - İstanbul'u ele geçirmek
7 - Türk halkı ile Devletin arasını açmak
8 - Her meslekten Türk'ü zor duruma düşürmek
9 - Rüşvet ve kandırma yoluyla Türk taraftar edinmek
10 - Türk çiftçisinin borçlandırılmasını ve işini ya da malını Rumlar'a devretmesini sağlamak [7]

NOT: Robert Koleji mezunları için bakınız:

http://tr.wikipedia.org/wiki/Kategori:Robert_Kolej_mezunlar%C4%B1

***

KAYNAKLAR:

[1] Kırşehirlioğlu, Erol: Türkiye'de Misyoner Faaliyetleri, İstanbul, 1963, sayfa 145.

[2] 29 Eylül 1984 tarihli Milliyet Gazetesi.

[3] Pontus Meselesi: Matbuat ve İstihbarat Dairesi Yay. Ankara 1998, sayfa 82.

[4] Aynı eser, s. 93.

[5] Aynı eser, s. 92-94.

[6] Aynı eser, s. 92.

[7] Sevinç, Necdet: Ajan Okulları, İstanbul 1975, sayfa 192-196.

****
****
****

Sözcü Gazetesi ve Kemalistlerin iki yüzlülüğü

YIL: 5 SAYI: 1465 35 Kuruş — 30 HAZİRAN 2011 PERŞEMBE

Sözcü

Dağdaki PKK'lıların keyfi yerinde!

KANDİL'İN MENÜSÜ

Kebap, taze balık, tandır, beyaz pilav, kaburga dolması, yoğurtlu yaprak sarma, et kavurma, ciğer

PKK'lı teröristlerin menüsünde 8 çeşit yemek var. Hatta kaburga dolması bile...

■ IRAK'ın kuzeyindeki Kandil Dağı'nda üslenen, PKK'nın dışarıdaki başı Murat Karayılan ve teröristleri resmen bir eli yağda bir eli balda yaşıyor.

■ KARAYILAN'la röportaja giden gazeteci, Kandil'in öğle yemeği menüsünü yazdı. Kebaptan balığa, kaburga dolmasından sarmaya ne ararsan var.

KIŞLANIN MENÜSÜ

Yeşil mercimek yemeği, bulgur pilavı, yoğurt, kuru üzüm hoşafı bol bol ekmek ve bolca da su...

Kışlalardaki karavanadan yeşil mercimek ve kurufasulye yemeği hiç eksik olmuyor.

■ PKK'lı teröristlerle canı pahasına mücadele eden kahramanlarımızın menüsünde, her gün ortalama 4 çeşit yemek bulunuyor. Yemekler malum.

■ SIKÇA, "Kara şimşek" denilen yeşil mercimek ya da kurufasulye çıkıyor. Yani askerin menüsü, Kandil'in menüsünün yanında çok sönük kalıyor.

Evet, kemalistlere sesleniyorum. Sizin peşinden gittiğiniz atatürkçüler (CHP) demokrasinin gereği olan yeminlerini mecliste etmiyorlar. Üstelik "sözcü" gazetesinin (Emin Çölaşan'nın yazdığı gazete) bu küpüründe gördüğünüz gibi Milletimizin Ordusu kötüleniyor ve PKK'lıların kandili övülüyor.

Demekki dertleri demokrasi veya özgürlük, ulusalcılık, milliyetçilik, cumhuriyetçilik vs. değil, dertleri kemalizm ile elde ettikleri makamlarıdır.

Makamlarını tehlikede gördükleri an, milletin iradesinin tecelli ettiği mecliste yemin bile etmiyorlar...

Makamlarını tehlikede gördükleri an, şimdiye kadar kutsadıkları Ordu'yu küçük düşürüyorlar...

Makamlarını tehlikede gördükleri an, üzerlerinden sürekli siyaset yaptıkları, dolayısıyla nemalandıkları Şehit'lerimizin kemiklerini PKK propagandası (Kandilin yemekleri ne güzel diyerek yaptıkları haber ile gençleri dağa çıkmaya teşvik ediyorlar) yaparak sızlatıyorlar.

Şimdiye kadar putlaştırdıkları değerleri yok sayıyorlar...

Tıpkı Mekkeli Müşriklerin helvadan put yapmaları ve acıkınca o putları yemelerine benziyor bunların zihniyeti.

Işte, peşinden gittikleriniz bunlar... Ataları da böyle değil miydi bunların?

****
****
****

Fatih'in Istanbul Fethi ile M. Kemal'in Milli Mücadelesi

حوضه‌دن ، مصطفی کمال پاشا حضرتلری ، طرفندن ذات شاهانه‌یه
کشیده ایدیلان عریضهٔ تلغرافیه

Fatih'in (rh.a) Istanbul Fethi ile M. Kemal'in Milli Mücadelesini kıyaslama gafletinde bulunan Atatürkçülere Cevap (Mutlaka okuyun ve paylaşın)

"M. Kemal bizi kurtardı" diyenlere; "Yalnızca o mu savaştı, başka Paşalar yok muydu" şeklinde cevap verildiğinde, hemen şımarık bir çocuk edasıyla, "Fatih Sultan Mehmet Istanbul'u tek başına mı feth etti de, ona Istanbul Fatihi diyorsunuz" tarzında yanıt verirler ve ardından çakıl taşları arasında elmas bulmuş adamların sevinmesi gibi sevinirler.

Bu kıyas asla kabul edilebilir ve makul bir kıyas değildir;

- Çünkü, Fatih Sultan Mehmet (rh.a) Istanbul'u Feth etti diyoruz, fakat aynı zamanda askerlerin olağanüstü

gayretleriyle gemileri karadan sürüp Haliç'e indirmelerini de dile getiriyoruz.

- Çünkü, Ulubatlı Hasan'ın yiğitliğini "anmadan" konuşulan Fetih konusunu noktalamıyoruz.

- Çünkü, Istanbul'un "manevi" Fatihi'nin Akşemseddin (k.s) olduğunun altını çiziyoruz.

- Çünkü, "Fatih Sultan Mehmet (rh.a) olmasaydı, biz olmazdık" diye saçmalamıyoruz. O olmasaydı yine biz yaşardık, zira bize hayat veren ve öldüren El Muhyî ve El Mumît olan Allah celle celaluhu'dur. Eğer yaşatmayı murad etmişse, sebepler aleminde yine bizi yaşatacak bir sebep yaratırdı.

- Çünkü, "Fatih Sultan Mehmet (rh.a) olmasaydı Istanbul feth edilemezdi" sözünü kimse bize dedirtemez. Bu sözü söyleyecek kadar (kemalistler gibi) yobaz ve mutaassıp değiliz elhamdulillah. Istanbul'un Fethi Peygamberimiz aleyhisselatu vesselam tarafından ümmetine müjdelenmiştir. Fatih Sultan Mehmet (rh.a) olmasaydı, başkası olurdu... Ama mutlaka olurdu, zira "Ve mâ yentıku anil hevâ" (Necm Suresi 3) yani Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem hevâdan (arzularına göre) konuşmaz. Ona Allah celle celaluhu tarafından bildiriliyor... Allah subhanehu ve te'ala ise "bütün gaybı bilendir."

****

- Oysa Atatürkçüler, "Atatürk olmasaydı biz olmazdık" diyorlar... Yani başka birisinin bizi kurtarabileceğine ihtimal dahi vermiyorlar.

- Oysa Atatürkçüler, "Atatürk olmasaydı sizin babanız kim olurdu bilmezdiniz" diyerek demogojinin Nirvanasına ulaşıyorlar... Sanki halkın eli armut topluyordu.

Mesela Kahramanmaraş'ta Fransız askerinin müslüman bir kadınının başörtüsünü başından çekmesiyle halk ayaklandı ve Fransızları şehirden kovdular... Bundan ziyade sanki Kazım Karabekir Paşa, Refet Bele Paşa, Cerkez Ethem, Topal Osman, Eşref Sencer Kuşçubaşı, Cafer Tayyar Paşa, Ali Fuad Paşa vs. yok... Sanki halkın kendisi yok.

Dilerseniz halkın durumunu M. Kemal'in 14 Haziran 1919 tarihinde Samsun/ Havza'dan Sultan Vahdettin'e (rh.a) yolladığı bir Telgraf 'tan [1] okuyalım...

Şöyle diyor M. Kemal: “İstanbul’da iken milletin bu kadar kuvvetli ve az vakitte felaketlerden bu derece müteyakkız (uyanmış) olduğunu tahayyül edemezdim.”

Şaşırdınız mı? Devam ediyor:

“Millet baştan aşağı **uyanık** olup istiklal-i millet ve devleti ve hukuk-i âliye-i **saltanat** ve **hilafeti** teyid için kavi (güçlü) bir azim ve iman ile mücehhez (donanmış) bulunuyor.”

Devamı var...

M. Kemal'i Samsun'a gitmeye kim ikna etmiş? Onu da yine aynı telgraftan okuyalım:

"Huzurdayken İzmir’in işgali karşısında “pek mahzun olan” kalbinizin “bu nokta-i necâta ait ilhamatı”nı, (yani ülkenin sizin öncülüğünüzde millî mukaddes bir kudretle kurtulacağına dair verdiğiniz ilhamları) şu an gibi hatırlıyorum. Sizin “ilkâ”nızdan, (yani Şemseddin Sami'nin "Kamus-i Türkî"sine bakılırsa, "benim fikrimi çelmenizden") aldığım imanın azmiyle görevime devam ediyorum."

Yani uyanmış olan millet, milletin ve devletin bağımsızlığı ile "saltanat" ve "hilafetin" yüce haklarını desteklemek için "sağlam bir kararlılık ve imanla donanmış" durumda.

Demekki okullarda anlatıldığı gibi o yıllarda milletin yere serilmiş, pes etmiş olduğu "yalanmış" ve bunu da bizzat M. Kemal söylüyormuş... Bari ona inanın... Gerçek M. Kemal'e inanın, hayal dünyanızda oluşturduğunuz veya size oluşturdukları M. Kemal'e değil.

Peki M. Kemal Samsun'a gitmeye neden ikna edilmeye çalışılmıştı? M. Kemal'in Istanbul da kalmak istemesinin nedeni, sonradan ihanet ile suçladığı insanların kabinesine (hükümetine) girmek isteyişindendir.

Bunu Kazım Karabekir de söylüyor:

«..Yıldırım ordularının grubunun lağvı üzerine açıkta kalmış olan Mirliva (Tuğgeneral) M. Kemal Paşa

Hazretleri'ni ziyaret ettim. Bu ziyaret sebeplerinden biri de müşarünileyh (anılan kişiyi, yani M. Kemal'i) İstanbul'da kalıp Kabineye girmek hususundaki arzularından sarfınazar ettirmek (vazgeçirmek) gayesine matuftu..» [2]

Kazım Karabekir, M. Kemal ile aralarındaki görüşmeyi ise şöyle anlatıyor:

Karabekir: «Paşam, İstanbul'da çok kalmayınız. Ve buradaki diğer komutanlar üzerinde de müessir (etkili) olarak bir an evvel Anadolu'yu kuvvetlendirelim. Birçok batmış milletler istiklâllerine kavuşurken asırlar doldurucu muazzam tarihi olan Türk milletini kurtaralım.»

M. Kemal: «Vaziyet size hak verdiriyor. İyi olayım gelmeye çalışırım.» dedi. [3]

"Gelmeye çalışırmış" Yani gönülsüz...

Demekki ikna edenler Kazım Karabekir ve Sultan Vahdettin'dir (rh.a). M. Kemal'in telgrafı da, Kazım Karabekir'in anlattıkları da birbirini teyid ediyor. Diğer taraftan Rauf Orbay'ın hatıralarında da M. Kemal'in henüz Anadolu'ya geçme kararını vermediği yazılıdır. [4]

Yine hala birileri "Atatürk olmasaydı biz olmazdık" diyecek olursa, M. Kemal'in "3. Ordu Müfettişi Fahr-i Yaveri Hazret-i Şehriyâr-ı Mirliva" (Padişah'in yaveri) imzasıyla 15. Kolordu Komutanı Karabekir Paşa'ya çektiği, 11 Haziran 1919 tarihli şifreyi, yüzlerine tokat gibi çarparız...

M. Kemal, bu şifrede şunları söyler:

«Vermiş olduğum kararın milletin hukuk ve istiklâlini tayin uğrunda millet ile çalışmaktan ibaret bulunduğunu zat-ı biraderlerine evvel ve ahar arzetmiştim. Bu gaye, milletin sinesine iltica ederek vazife-i namus ve vicdanı ifaya fedakâraneye devam etmeyi amirdir. Emsalimiz veçhile, **İngilizlere esir olmak üzere İstanbul'a gitmekte mazurum.** Vaziyet-i vataniyeme **devam edebilmekliğim bittabi zat-ı âliniz** gibi aynı fikir ve kanaatte bulunan kardeşlerimin de herhalde yardımlarına bağlıdır.» [5]

Şimdi bu noktada "Ya Kazım Karabekir Paşa olmasaydı, babamız kim olacaktı?" diyebilecek misiniz?

Neyse...

Ilginç bir nokta ise M. Kemal'in daha önce işgalci İngiliz idaresinde bir vali olarak çalışmaya hazır olduğunu İngilizlerin Daily Mail Gazetesi'nin muhabiri G. Ward Price aracılığıyla işgalci yetkililere bildirmesidir:

"Eğer İngilizler Anadolu için sorumluluk kabul edecek olurlarsa Britanya idaresinde bulunan tecrübeli Türk valileri ile işbirliği halinde çalışmak ihtiyacını duyacaklardır. Böyle bir selahiyet dâhilinde hizmetlerimi arzedebileceğim münasip bir yerin mevcut olup olmayacağını bilmek isterim..." [6]

Türk Tarih Kurumu'nun çevirtip bastığı bir kitaptan alındı bu çarpıcı sözler. Acaba bu sözler "Vatan Haini" damgasının basılmasına yeterli değil midir?

Hadi isterseniz bunları da geçelim ve babalarımızın "kim olduğunu" bilmemizi (haşa) M. Kemal'e borçluyuz (!) diyelim...

Peki Genelevler'in açılmasına ruhsat veren ve bu fuhuşhaneleri direk Içişleri Bakanlığına bağlayarak "Babası belli olmayan" vasıflı çocukların doğmasını garanti altına alan kim??

Okullarda kız ve erkekleri aynı sınıfta yan yana okutturmak suretiyle ahlaklarını bozup "Babası belli olmayan" vasıflı çocukların dünyaya gelmesinin önünü açan kim??

Kadınların kapanmasını vahşice ve çok gülünç bulan [7] ve de açılmasını teşvik ederek "Babası belli olmayan" vasıflı çocukların doğmasının alt yapısını oluşturan kim??

Kazım Karabekir'in yazılarını sansüre tâbi tutan, kitabını yaktıran, fakat Cumhuriyet gazetesinde "Güzel bacaklı kadınlar" yarışmasının duyurulmasına [8] ses çıkarmayan, hatta belki memnun olan kim??

****

KAYNAKLAR:

[1] Telgraf için fotoğrafa bakınız

[2] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993 sayfa 25, 26

[3] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993 sayfa 33

[4] Orbay Rauf, Cehennem Değirmeni, c. 1, İstanbul 1993, sayfa 231

[5] Askerî Tarih Belgeleri Dergisi, Yıl:30, Sayı 79, Vesika No: 1732. M. Kemal'in "3. Ordu Müfettişi Fahr-i Yaveri Hazret-i Şehriyâr-ı Mirliva" imzasıyla 15. Kolordu Komutanı Karabekir Paşa'ya çektiği, 11 Haziran 1919 tarihli şifre

[6] Price'ın Extra-Special Correspondent (Çok Özel Yazışmalar) adlı kitabından (1957, sayfa 104) aktaran Gotthard Jaeschke, Kurtuluş Savaşı ile İlgili İngiliz Belgeleri, Çeviren: Cemal Köprülü, Ankara 1991, Türk Tarih Kurumu Yayınları, sayfa 98.

[7] Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yay., C. II., sayfa 217

[8] Cumhuriyet Gazetesi'nin haberi, 6 Eylül 1925

****
****
****

M. Kemal'in Milleti ve Meclisi aldattığının delili (Nutuk'tan)

3. Konu: Hükümetin Kurulması

Efendiler, Meclis`e teklif ettiğim önemli bir husus da hükümetin kurulması konusuydu. Bu meselenin ve bununla ilgili bir teklifte bulunmanın, o devir için ne kadar nazik olduğunu takdir buyurursunuz.

Gerçek, Osmanlı saltanatının ve hilâfetin yıkılmış ve ortadan kalkmış olduğunu düşünerek yeni temellere dayanan, yeni bir devlet kurmaktan ibaretti. Fakat durumu olduğu gibi dile getirmek, amacın büsbütün kaybedilmesine yol açabilirdi. Çünkü halkın düşünce ve eğilimleri daha Padişah ve Halife`nin mazur durumda bulunduğu yolundaydı. Hatta Meclis`te, ilk anda, hilâfet ve saltanat makamıyla temas kurmak ve İstanbul Hükümeti`yle uzlaşma aramak akımı baş göstermişti.

Nutuk'tan çektiğimiz resmin şu kısmına dikkat edin:

"Gerçek, Osmanlı Saltanatının ve Hilâfetin yıkılmış ve ortadan kalkmış olduğunu düşünerek yeni temellere dayanan, yeni bir devlet kurmaktan ibaretti. Fakat durumu olduğu gibi dile getirmek amacın büsbütün kaybedilmesine yol açabilirdi (...)"

****

Yani, amacının büsbütün kaybedilmemesi için durumu olduğu gibi dile getirmemiş. Açıkça yalan söylediğini itiraf ediyor. Bu hainlik değil de nedir? Hem Milleti, hem Meclisi kandırmak değil de nedir?

Bu durumda Cumhuriyet'i, Laikliği, Kemalizmi; "Millet istedi" denilebilir mi?

****

KAYNAK: M. Kemal, Nutuk, 6. Bölüm: Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Toplanması, 3. Konu: Hükümetin Kurulması

Bu Hadis-i Şerif konuyu yeterince izah ediyor:

“Müslüman bir halka, Allah’ın görüp gözetmek üzere idâreci kıldığı hiçbir kul yoktur ki, onları aldatıp (zulmetmiş) olduğu halde ölürse muhakkak Allah ona cenneti haram etmiş olmasın.” (Buhârî, Ahkâm 8)

****
****
****

Takvim Değişikliği ve Altında Yatan Gerçek

Ay adı	Yazılışı	Kısaltması
Muharrem	محرم	م
Safer	صفر	ص
Rebî'ülevvel	ربيع الاول	را
Rebî'ülâhire	ربيع الاخره	ر
Cumâdelûlâ	جمادى الاولى	جا
Cumâdelâhire	جمادى الاخره	ج
Receb	رجب	ب
Şa'bân	شعبان	ش
Ramazân	رمضان	ن
Şevvâl	شوال	ل
Zilka'de	ذى القعده	ذا
Zilhicce	ذى الحجه	ذ

6 Aralık 1925'te kabul edilen Milâdî Takvim'den önce kullandığımız Rûmî Takvim'e göre ayların isimleri şöyleydi:

Muharrem, Safer, Rebiyulevvel, Rebiyulahir, Cemaziyulevvel, Cemaziyulahir, Recep, Şaban, Ramazan, Şevval, Zilkaade, Zilhicce.

****

1 Ocak 1926'dan itibaren senenin ayları şu isimleri aldı:

Ocak, Şubat, Mart, Nisan, Mayıs, Haziran, Temmuz, Ağustos, Eylül, Ekim, Kasım, Aralık.

Hiç düşündünüz mü, bu kelimeler Türkçe midir? Mânâları nedir? Ocak, Ekim, Aralık Türkçe kelimeler ama ay adı olur mu?

Diğerleri, yâni Mart, Mayıs ve Ağustos Batı dillerinden gelme.

Bunların haricindeki ay isimlerini hangi kültürden aldık dersiniz? O zaman Yahudi takviminde yer alan ay isimlerine bir bakalım:

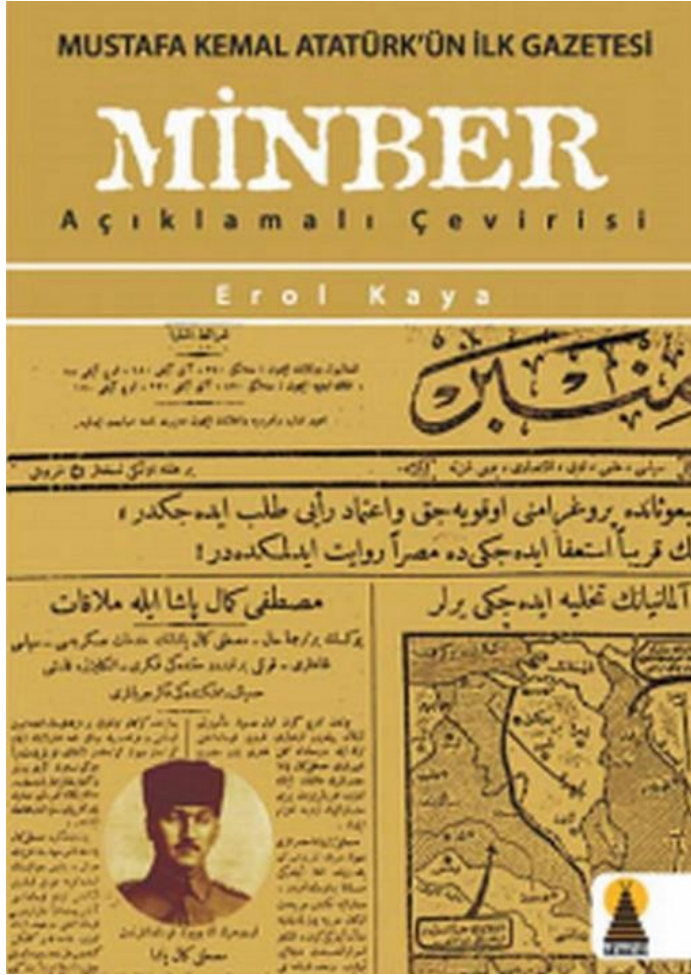
Nisan, İjar, Sivan, **Tammuz**, Av, **Elul**, Tişri, Kislev, Heşvan, Tevet, **Şebat**, Adar.

Osmanlı, müslüman olduğu için müslüman takviminin ay isimlerini aldı... Peki laik, kemalist Cumhuriyeti kuranlar neden hrıstiyanların ve yahudilerin takvim ay isimlerini alır?

Yanılmıyorsam evvelce %100 Osmanlı blogundan alıntılamıştım.

****
****
****

Kim Ingiliz dostu? Vahdettin mi, yoksa M. Kemal mi?

M. Kemal 17 Kasım 1918 tarihinde, İstanbul'da kendi parasıyla çıkardığı "Minber" gazetesinde yayımlanan söyleşisinde şöyle der:

"Bu harpte İngilizlerle Arıburnu, Anafarta ve Filistin cephelerinde karşı karşıya bir çok muharebeler verdim... **Kalbimde kin ve düşmanlık hissiyatı yer bulmamıştır.** İngilizlerin Osmanlı milletinin hürriyetine ve devletimizin bağımsızlığına riayette gösterecekleri hürmet ve insaniyet karşısında yalnız benim değil, bütün Osmanlı milletinin **İngilizlerden daha hayırhah (iyiliksever) bir dost olamayacağı** kanaatiyle etkilenmeleri pek tabiidir." [1]

Ertesi gün, 18.11.1918 günlü Vakit gazetesinde yayımlanan söyleşisinde yine bu doğrultuda konuşmuştur:

"Hükümetimizle mütareke imzalayan devletlerin ve bu devletler adına Mütareke Şartnamesi'ni yapan **Britanya hükümetinin Osmanlılara karşı olan iyi niyetlerinden şüphe etmek istemem**; eğer sözkonusu

şartname hükümlerinin uygulanmasında yanlış anlamaya neden olacak yönler görülüyorsa, bunun sebebini derhal anlamak ve muhataplarımızla **anlaşmak** lazımdır." [2]

M. Kemal'in 11-13 Ekim 1918'de Halep'ten Vahdettin'e çektiği "çok gizli" telgrafta:

"Derhal İngilizlerle ayrı **barış yapmak** üzere **kendisinin de katılacağı yeni bir Bakanlar Kurulu** oluşturulmasını önermişti."

M. Kemal'in bu ilginç teklifine bakalım...

Şöyle diyordu padişahın yaveri Naci (Eldeniz) Bey adına gönderdiği telgrafta:

"Müttefiklerle olmadığı takdirde (İngilizlerle) ayrı olarak ve **mutlaka barışı sağlamak lazımdır** ve bunun için kaybedilecek bir an bile kalmamıştır."

Orijinali: "Müttefiken olmadığı takdirde (İngilizlerle) münferiden behemahal sulhü takarrur ettirmek lazımdır ve bunun için fevt olunacak bir an dahi kalmamıştır." [3]

Şimdi tekrar soralım:

Kim Ingiliz dostu? Vahdettin mi, yoksa M. Kemal mi?

****

KAYNAKLAR:

[1] Atatürk'ün Bütün Eserleri, Kaynak Yay., c.2, sayfa. 291.

Ayrıca bakınız: Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, Tekin Yay. İstanbul 1977, sayfa 122.

[2] Atatürk'ün Bütün Eserleri, Kaynak Yay., c.2, sayfa. 292.

[3] Atatürk'ün Bütün Eserleri, cilt 2, İstanbul 2003, Kaynak Yayınları, sayfa 232.

****
****
****

Yıl 1925, Haber "Güzel bacaklı hanımlar yarışması"

Falih Rıfkı Atay'ın kaleminden bir anı:

"Ankara'da iken bir gün, İngiltere büyükelçilerinden biri bana: 'Şehriniz yabancı dolu, onlara ve kendinize neden golf yeri ayırmazsınız?' demişti.

Sonra kendisi bir golfçüyü misafir olarak getirdi. Biz de parasız yatırıp kaldırdık. Şimdi Ankara'ya özel bir itibar kazandıran Golf Kulübü meydana geldi. Amerika'ya gittiğimde belediyelerin, halk için parasız golf yerleri yaptıklarını görmüştüm."

Falih Rıfkı, bunları yazdığı sırada, ülkemizde **yıllık milli gelir 50 doların altında**, milletin **yüzde sekseni** elbise ayakkabı bulamaz, ülke açlar, işsizlerle, şehit, dul ve yetimleri ile dolu bir halde idi.

Batılı hayata, yani lükse, içkiye, kadına, sefahata duyulan açlığı tatmin ihtiyacı, Batılılaşma dedikleri taklit hamleleri 1924′lerden itibaren memleket sathına hızla yayılıyordu.

İktidarın, Yunus Nadi'ye çıkarttırdığı "Cumhuriyet" gazetesinin 6 Eylül 1925 tarihinde verdiği şu haber de gönül verdiğimiz Batılılaşma hamlelerinden biriydi: "Memleketimizde ilk defa yapılan bir müsabaka" başlıklı haber şöyle devam ediyordu. "Evvelki akşamki Güzel Bacak müsabakasına dört hanım iştirak etmiştir."

KAYNAK: Cumhuriyet Gazetesi, 6 Eylül 1925

AKTARAN: Temellerin Duruşması, Ahmet Kabaklı

****
****
****

Ve M. Kemal dini kullandığını itiraf ediyor (Türk Tarih Kurumu kaynaklı)

M. Kemal Milli Mücadele sürecinde neden dinimizi övücü sözler söyledi? Yani gerçekten inandığından dolayı mı bu konuşmaları yaptı, yoksa gayesine ulaşabilmek için dinimizi yalnızca bir araç olarak mı kullandı?

Gelin bunu kendisinden öğrenelim.

****

Eski Adalet Bakanlarından Mahmut Esat Bey (Bozkurt) bir gün Atatürk'e başvurur:

- "Paşam, Üniversite'de İnkılâp derslerinde okutmak üzere tarafınızdan (Cumhuriyet) sözlerini ilk önce nerede, ne şekilde ve kimler arasında telâffuz buyurduğunuzu öğrenmek istiyorum."

Atatürk, Mahmut Esat Bey'e şu yanıtı verir:

- "Bunu Mazhar Müfit Bey'den öğreniniz. O, günü gününe bütün hadiseleri not etmiştir."

(...)

(Yani M. Kemal kendisine sorulan bir konu hakkında muhatabını Mazhar Müfit Kansu'ya yönlendirmiştir... Burası önemli).

Devam ediyoruz...

Mazhar Müfit Bey, Bitlis valisi iken Damat Ferit hükümetince görevinden alınıp hakkında tutuklama kararı çıkartılmış; Mazhar Müfit Bey de Erzurum'a geçip M. Kemal ve arkadaşlarına katılmıştı.

Mazhar Müfit o günden sonra hep Atatürk'ün yanında olmuş, gördüklerini, duyduklarını günü gününe saptayan günlük tutmuştu.

Mazhar Müfit Bey, M. Kemal Paşa'nın Erzurum Kongresi'ni açarken yaptığı konuşmanın sonunda şu sözlere yer verdiğini yazar:

«En son olarak niyazım şudur ki, Cenâb-ı Vacibü'l-Amal Hazretleri, Habib-i Ekrem'i hürmetine, bu mübarek vatanın sahip ve müdafii ve diyabeti celile-i Ahmediye'nin ilâyevnilkıyâme- haris-i estakı olan millet-i necibemizi ve makam-ı saltanat ve hilâfet-i kübrâyı masun ve mukaddesatımızı düşünmekle mükellef olan heyetimizi muvafık buyursun.»

Mazhar Müfit, bu konuşmayı **yadırgayarak** Paşa'ya **niçin böyle bir konuşma** yaptığını sorar.

Kongre akşamı Paşa'ya:

- "Erzurum, nutkunuzun sonunu **müftü efendinin duası gibi** bitirdiniz", dedim. Bu tarz konuşmamı hoş gördüğü için sadece güldü ve:

"Maksadını anlıyorum, anlıyorum amma şimdi vazifemiz halkı, vatanı ve esir padişahı kurtarmaya **inandırmaktan** ibarettir."

****

KAYNAK: Kansu, Mazhar Müfit, Erzurum'dan Ölümüne Kadar Atatürk ile Beraber, Türk Tarih Kurumu yay. 1986, c: I, sayfa 85.

****
****
****

Prof. Dr. Cemil Koçak acı gerçeği açıklıyor

Nutuk bile benim söylediklerimi söylemiyorsa. Ders kitapları sadece Nutuk'u temel alıyorsa. Medyanın da üslubu bu durumu takviye etmektedir: Yıllardır ezberlemeniz için size sunulan bilgiler gerçeklere uygun değildir dediğimizde; medyamız bu cümleyi iddia olarak yansıtmaktadır: İddia edildi-etti şeklindeki ifadelerin kaynağı budur.

Buradan "iddia" ediyorum: ben "iddia" etmiyorum, sadece tarihsel bir gerçeği açıklıyorum. İlk kez de ben açıklamıyorum; çok önceden zaten bilinen ve daha sonra unutturulan, sonra unutulan gerçeği dile getiriyorum. Bu arada önemli okul yerleştirme sınavlarında öğrencilerimize ders kitaplarında yazılan yanlış bilgileri soruyoruz; ezberledikleri yanlışı hatırlayan öğrencilerimizi en iyi okullara kabul ediyoruz.

Yanlış yanıtı bilenler hayatlarına daha iyi okullara giderek devam ederken; yanlış yanıtı bilemeyenler ya da ezberleyemeyenler de eğitim basamaklarının altına doğru çekiliyorlar. Hayatta başarılı olmanın yolu, gerçeği aramaktan ya da bilmeye uğraşmaktan değil de, yanlış da olsa bir şeyi ezberlemekten geçiyor. Ne sistem ama!

***

KAYNAK: Star gazetesi, 24 Temmuz 2011.

****
****
****

Halifelere hakaret eden M. Kemal (Söylev'den)

"Hem Atatürkçü ve hem müslümanım, M. Kemal Istiklal Harbi sürecinde dinimizi ve hilafeti övmüştü" diyenler Peki bu sözler kime ait?

"Efendiler, bu pek büyük yenginin türlü etkenlerinin üstünde en önemlisi ve yücesi, Türk ulusunun bağılsız ve koşulsuz olarak egemenliğini eline almış olmasıdır. Bu olayın tarihimizde ve bütün cihanda ne büyük, ne verimle bir devrim olduğunu açıklamağa gerek görmem. Ulusumuzun uzun yüzyıllardanberi hanlar, hakanlar, sultanlar, halifeler elinde, onların baskı ve ezinci altında ne denli ezildiğini, onların **açgözlülüklerini** doyurma yolunda ne denli büyük yıkımlara ve yitiklere uğradığını düşünürsek, ulusumuzun egemenliğini eline almış olması olayının tüm ululuk ve önemi gözlerimizin önünde belirir. . ." (...)

"Türk ulusunun (yurdunda) tam anlamıyla efendi olarak yaşaması, ancak o, **gereksiz ve anlamsız olduktan başka, varlıkları yalnızca zarar ve yıkım getiren o makamların** ortadan kaldırılmasıyla olanaklı olabilirdi."

***
Şu sözlerlede Fatih Sultan Mehmed gibi ülkeler feth eden Sultanlara ve millete hakaret ediyor:

"Bulgarlar, Sırplar, Macarlar, Romenler sabanlarına yapışmışlar, varlıklarını korumuşlar, kuvvetlenmişler; bizim milletimiz de böyle **fatihlerin** arkasında **serserilik** etmiş..."[2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Atatürk'ün Söylev Demeçeri, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yay., 1959, sayfa 173-182.

[2] Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı, Atatürk'ün Söylev ve Demeçeri I-III, Bugünkü dille yayına hazırlayanlar: Prof.Dr. Ali SEVİM, Prof.Dr. M.Akif TURAL, Prof.Dr. İzzet ÖZTOPRAK,
Türkiye İktisat Kongresi'ni Açış Söylevi İzmir 17 Şubat 1923.

****
****
****

"Selâmün Aleyküm yerine `Merhaba´ Asker" de M. Kemal'den

Evet yanılmadınız, bunu da M. Kemal değiştirdi... Taa 1910 - 1911 yıllarında Selanik'teyken baslamış reformlara diyesi geliyor insanın.

****

M. Kemal'in Selânik'te 38 inci piyade alayı komutanlığına tayin edilmesi de mesleğinde ciddî bir adım olmuştur. Hikâyeyi o zaman o aynı alayın birinci taburunun üçüncü bölüğünde takım komutanı bulunan Ziya Kılıç'tan dinliyelim:

"(...) Mustafa Kemal Bey alaya yaklaşınca gür bir sesle:

— Merhaba asker, dedi.

O tarihlerde yoklama ve teftişlerde komutanlar askere:

— Selâmün aleyküm... derler, asker de:

— Aleyküm selâm... diye cevap verirdi. Alışmadığı bu tek kelimelik selâm karşısında asker biraz irkildikten sonra aynı kelime ile cevap verdi. İşte o tarihten sonradır ki orduya bu tek kelime ile selâm usulü girmiştir."

****

Kaynak: Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Atatürk'ün Doğumundan Ölümüne Kadar, İstanbul, Pozitif Yayınları, 2004, sayfa 67-68.

****
****
****

Atatürk "bayrak inkılabı" da yapmak istemiş

Cumhuriyet'in Osmanlı'dan kopmuş yepyeni bir devlet olduğu söylenir. Atatürk döneminde devletin isminden hukuk düzenine, yazısından ideolojisine kadar değiştirilmedik pek az şey kalmıştır. Ancak inkılap fırtınasında bir tek Osmanlı sembolüne dokunulmadı.

O da, İstiklal Marşı'nda çehresini çatmasından tarifsiz kederlere düştüğümüzü her gün haykırdığımız ay

yıldızlı al bayrağımızdı.

Peki neden dokunulmadı acaba al bayrağa? Hiç değiştirilmesi gündeme geldi mi? Geldiyse nasıl? Ve Atatürk ay yıldızlı bayrak yerine hangi bayrağı getirmeyi düşünmüştü?

Bu konular öteden beri konuşulur ama yazılı değil de, sözlü kaynaklara dayanırdı. Burada yazılı bir kaynağa dayanarak Atatürk'ün Türk bayrağını değiştirmeyi düşündüğünü fakat bir sebeple vazgeçtiğini göreceğiz.

Kaynak, Atatürk'ün yakınında bulunmuş ve Zübeyde Hanım'la yaptığı görüşmeler sayesinde aile kökenleri konusunda bizi kısmen aydınlatmış bulunan Enver Behnan Şapolyo'dur.

Yazının künyesi: "Atatürk ve bayrak", Türk Kültürü, sayı: 97, Kasım 1970, sayfa 30-31.

Enver Behnan Şapolyo, Atatürk'ün yaveri Muzaffer Kılıç'la çok samimidir. Devrimlerin hızla sürdüğü günlerden birinde olmalı, Şapolyo sorar, Kılıç da cevaplar:

- Atatürk bayrağımızı değiştirmeyi düşünüyor mu? Sen bir şey duydun mu?

- Gök bayrağı kabul etmeyi düşünüyor!

- Gök bayrak mı?

- Evet! Atalarımızın kullandığı gök renkli bayrağı[n] yeni devletin bayrağı olmasını düşünüyor, fakat daha bir şey yok!

"Gök renkli bayrak", yani Göktürklerin Cumhurbaşkanlığı forsunda da yer alan mavi zeminli ve ortasında da bozkurt kafası bulunan bayraktır Atatürk'ün kafasındaki Cumhuriyet'in bayrağı...

Merakını yenemeyen Şapolyo, işin peşini bırakmaz.
Atatürk'ün Türk bayrağı olarak, gök bayrağı düşünüp düşünmediğini, Cumhurbaşkanı Celal Bayar'a da sorar. Bayar, Muzaffer Kılıç'ın sözlerini doğrulayan bir cevap verir:

- Atatürk, Cumhuriyet'in resmî bayrağını gök bayrak olarak kabul etmeği düşünmüştü, fakat bu hususta hiçbir neşriyat yapılmadığından, bu bayrağı kabul etmediler.

Celal Bayar'ın sağlığında, üstelik de Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü gibi resmî destekli bir kurumun dergisinde çıkan bu yazı üzerinde düşünmeye değer.

Celal Bayar'ın sözlerine göre eğer gök bayrak üzerine yeterli yayın yapılsa ve muhtemelen belgeler tatminkâr bulunsaydı, bugün al bayrağımızın yerinde mavi zemin üzerine kurt kafası bulunan Göktürk bayrağını kullanıyor olacaktık.

Enver Behnan Bey sözlerini şöyle noktalıyor:

"Atatürk harsta [kültürde] milliyetçi, medeniyette Batılı idi. Demek oluyor ki, gök bayrak onun mefkûresinde [idealinde] yaşıyordu. Gök renkli bayrağı kabul etmeyi düşündü, fakat çok güzel olan al bayrağımızdan da vazgeçemedi. (...) Şimdi O'nun kabrini kaplayan semada gök bayrağı hayal ediyorum!"

Mustafa Armağan

KAYNAK: "Atatürk ve bayrak", Türk Kültürü, sayı: 97, Kasım 1970, sayfa 30-31.

****
****
****

Dinde zorlama yok, ama kemalizm de var (Böyle Demokrasi olur mu?)

1930 yılında T.C. İçişleri Bakanlığı, yayımladığı gizli bir genelge ile valilere şu talimatı vermişti:

"Türkiye`de yabancı lehçeyle konuşanların kıyafetlerini, şarkılarını, oyunlarını, düğün ve diğer geleneklerini kötü göstermek, bu kişilerin ve ailelerinin isim ve lakaplarını Türkçeleştirmek, onları hiçbir zaman Boşnak, Tatar, Çerkez, Laz, Kürt, Abaza, Gürcü, Türkmen, Pomak v.b. diye adlandırmamak, köylerin o lehçelerdeki isimlerini değiştirmek, evlerinde ve aralarında Türkçe konuşmaya zorlayarak onlara yürekten "Türküm" dedirtmek."

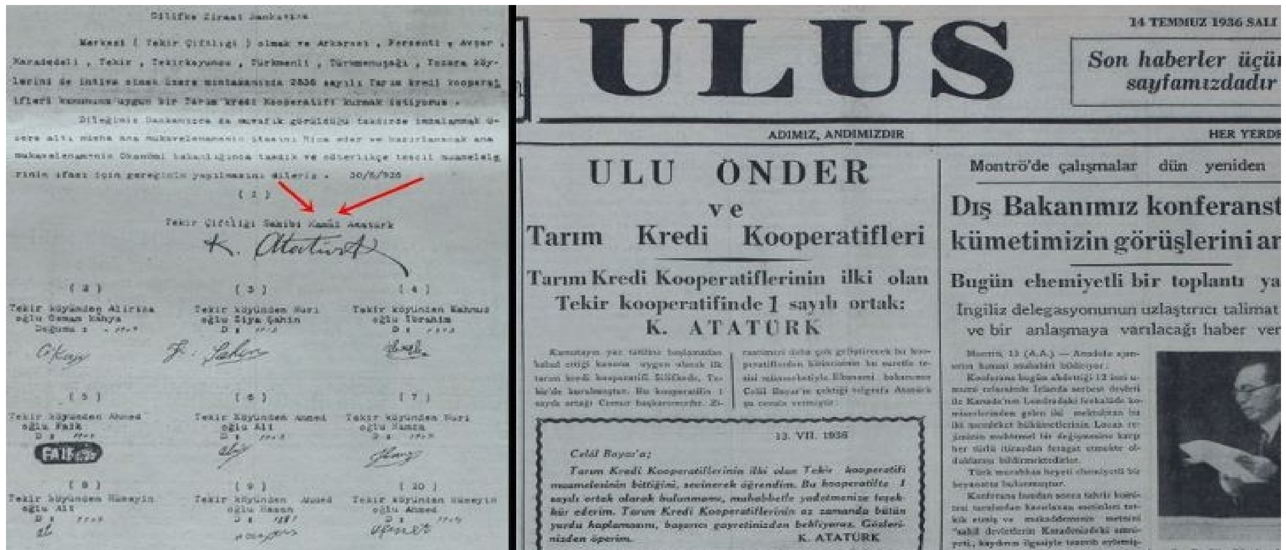
****

KAYNAK:

İskana tabi tutulanların Türkleştirilmesi uygulamasına ilişkin gizli genelge, no: 1/28, Ankara 1930 (M. Bayrak, Kürtler ve ulusal demokratik mücadeleleri üstüne gizli belgeler-araştırmalar-notlar, Ankara 1993: 506-509`dan).

****
****
****

K`e´mal değil, K`a´mal... Biz söylemiyoruz, belgeler söylüyor. Ayrıca "Mustafa" ismi de çıkartılmış.

Silifke Ziraat Bankasına

Merkezi (Tekir Çiftliği) olmak ve Arkarası , Ferenti , Avşar , Karadedeli , Tekir , Tekirkoyunsu , Türkmenli , Türkmenuşağı , Tozara köylerini de ihtiva etmek üzere mıntakamızda 2836 sayılı Tarım kredi kooperatifleri kanununa uygun bir Tarım kredi Kooperatifi kurmak istiyoruz .

(1)

Tekir Çiftliği Sahibi Kamâl Atatürk

K. Atatürk

(2) Tekir köyünden Alirıza oğlu Osman Kahya

(3) Tekir köyünden Nuri oğlu Ziya Şahin

(4) Tekir köyünden Mahmud oğlu İbrahim

(5) Tekir köyünden Ahmed oğlu Faik

(6) Tekir köyünden Ahmed oğlu Ali

(7) Tekir köyünden Nuri oğlu Hamza

(8) Tekir köyünden Hüseyin oğlu Ali

(9) Tekir köyünden Ahmed oğlu Hasan

(10) Tekir köyünden Hüseyin oğlu Ahmed

ULUS

14 TEMMUZ 1936 SALI

Son haberler üçü[ncü] sayfamızdadır

ADIMIZ, ANDIMIZDIR

HER YERD[E]

ULU ÖNDER ve Tarım Kredi Kooperatifleri

Tarım Kredi Kooperatiflerinin ilki olan Tekir kooperatifinde 1 sayılı ortak: K. ATATÜRK

13. VII. 1936

Celâl Bayar'a;

Tarım Kredi Kooperatiflerinin ilki olan Tekir kooperatifi muamelesinin bittiğini, sevinerek öğrendim. Bu kooperatifte 1 sayılı ortak olarak bulunmamı, muhabbetle yadetmenize teşekkür ederim. Tarım Kredi Kooperatiflerinin az zamanda bütün yurdu kaplamasını, başarıcı gayretinizden bekliyoruz. Gözlerinizden öperim.

K. ATATÜRK

Montrö'de çalışmalar dün yeniden

Dış Bakanımız konferanst[a] [hü]kümetimizin görüşlerini a[nlattı]

Bugün ehemiyetli bir toplantı ya[pılacak]

İngiliz delegasyonunun uzlaştırıcı talimat ve bir anlaşmaya varılacağı haber ver[iliyor]

683 Numaralı

T. Çiftliği Tarım Kredi Kooperatifinin

Ortak Defteri

Kooperatifin tesisi tarihi: 20/7/936

21/10/1935 tarihli ve 2836 sayılı tarım kredi kooperatifleri kanununa uyarak Tekir çiftliğinde kurduğumuz tarım kredi kooperatifinin yukarda yazılı ana mukavelenamesini okuyup içindekilerini ve gerekli hallerde sözü geçen kanunun (3) üncü maddesine dayanılarak yapılacak değişiklikleri kayıtsız ve şartsız tamamen kabul ve bu arada ortaklık için aşağıda yazılı ortaklık payını vermeği yükeniriz.

Sıra No.	Ortağın adı ve soyadı	Doğduğu yıl	Oturduğu yer	Yüklendiği ortaklık payının			Ortağın imza veya mührü
				Sayısı	Tutarı Lira	[illegible] Lira	
1	Kamâl Atatürk	1881		75	1500	375	K. Atatürk
2	Ali Rıza oğlu Osman [illegible]	1907	Tekir Köy	4	80	20	[illegible]
3	Nuri oğlu Ziya [illegible]	1912	"	4	80	20	[illegible]
4	Mehmet oğlu İbrahim	1883	" "	4	80	20	[illegible]
5	Ahmet oğlu Faik	1904	" "	4	80	20	FAİK 30

ULUS

Önderimiz Kamâl Atatürk'ün Ulus'a seçim beyannamesi

T. C.

NÜFUS HÜVİYET CÜZDANI

No. 993.815 ☐ B.

İşbu cüzdan otuz iki sayfadır.

No. 51

Aile ismi, yani lâkap ve şöhreti	Atatürk
Adı	Kamâl
Babasının adı	Ölmüş Ali Rıza
Anasının adı	Ölmüş Zübeyde
Doğum yeri	Selânik
Doğum tarihi	1881

No. 993.815 ☐ B.

683 Sayılı Silifke Tekir Çiftliği Tarım Kredi Kooperatifi'nin 1 numaralı üyesi K`a´mâl Atatürk. (Fotoğraf: Kooperatifin Ortak Defteri)[1]

(Diğer fotoğrafta) Ulus gazetesi, Kamâl Atatürk'ün Celal Bayar'a çektiği telgrafa yer vermektedir. Telgrafta Kamâl Atatürk şöyle demektedir:

"Tarım kredi kooperatiflerinin ilki olan Tekir kooperatifi muamelesinin bittiğini, sevinerek öğrendim. Bu kooperatifte 1 sayılı ortak olarak bulunmamı muhabbetle yadetmenize teşekkür ederim. Tarım kredi kooperatiflerinin az zamanda bütün yurdu kaplamasını, başarıcı gayretinizden bekliyoruz. Gözlerinizden öperim."[2]

Aynı karede, Ulus gazetesinin yine aynı haberinde yer verilen Tekir Kooperatfinin kuruluşu hakkındaki belgenin resmi görülmektedir.

3'üncü resimde ise solda yine Ulus gazetesinin bir manşeti: "Önderimiz K`a´mâl Atatürk'ün Ulus'a seçim beyannamesi." Sağ taraftaki resimde de M. Kemal'in Nüfus Hüviyet Cüzdanı görülmektedir.

K`a´mâl; Ibranice "Put" demekmiş.

****

KAYNAKLAR:

[1] tarimkredi.org.tr

[2] Ulus Gazetesi, 14 Temmuz 1936.

Ayrıca bakınız; Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı, Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri, cild 4, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1991, sayfa 653.

****
****
****

M. Kemal'in Putlaştırılması ile ilgili mükemmel bir yorum

M. Kemal'in Putlaştırılması ile ilgili Doç. Dr. Fikret Başkaya'nın mükemmel yorumu

Kişiyi yüceltmekle kişiye tapma arasında doğru yönde bir ilişki vardır. Fakat asıl amaç yüceltilen kişi değildir. Yüceltme, mistifikasyon yaratmak içindir. Böylelikle tarihsel olaylar çarpıtılmak istenir. Tarihsel olayları çarpıtmaktan amaç da, sınıfsal çıkarları gizlemektir. Tarihsel olayların çarpıtılmasında, bir liderin kişiliğinin arkasına gizlenmek ekseri başvurulan bir yoldur.

Bir Osmanlı Paşa'sını yarı-ilâh durumuna getirenler, elbette bunu boşuna yapmadılar. Sınıfsal çıkarların bir gereği olarak, M. Kemal'i putlaştırdılar. Aslında Paşa'nın putlaştınlmasının nedeni, başarılan şeylerin büyüklüğünden çok, emekçi kitlelerden gizlenmesi gerekenin öneminden kaynaklanıyordu. Mustafa Kemal'in yaptıkları, bir başka Mustafa'nın, Mustafa Reşit Paşa'nın başlattığı "olaylar" zincirinde sadece bir halkaydı, üstelik zincirin büyük bir halkası da değildi.

Tanzimat, Islahat, Meşrutiyet, Cumhuriyet yarı-sömürgeleşmenin aşamalarıdır. Oysa resmi ideoloji ve kişi kültü üreticileri tarafından Cumhuriyetin kurulması yarı-sömürgeleşmenin sonu olarak gösterilmek istenmiştir...

Bir üretim tarzı olarak kapitalizmin her gelişim aşamasına, her tarihsel dönemine uygun düşen sömürü yöntemleri oluşuyor. Siyasal plandaki bağımsızlık bu bakımdan yeterli olmadığı gibi, Türkiye daha önceki dönemde de siyasal bağımsızlığını yitirmiş bir ülke değildi.

M. Kemal Tanzimat geleneği dışında değil, söz konusu geleneğin en radikal sürdürücüsüydü. Ne ki, resmi ideoloji tarafından ısrarla Tanzimat geleneği dışında gösterilmeye çalışıldı. Cumhuriyet aydınları kişi kültü üretip kişiye tapma yolunu seçtiklerinde, buna mecburdular. Şevket Süreyya Aydemir; "İnkılâbımızı oturtmaya

ve Atatürk'ü putlaştırmaya mecburduk... Ama şimdi size ifade edeyim, kitabımda da yazdım: Kahraman putlaştığı zaman ölür"[*] diyor. (...) Tarihsel olayları tahrif ederek ve gerçeğin saptırılmasıyla hegemonya boşluğunu doldurabilirlerdi...

Dünyada sağlığında ve ölümünden sonra M. Kemal kadar anıtı dikilmiş, heykeli, büstü yapılmış, resimleri çoğaltılmış bir başka lider herhalde yoktur. M. Kemal heykel ve anıtlarının yapılmasından pek çok hoşlanıyordu, ilk anıtı 1927'de Sarayburnu'nda dikilmişti. Daha sonra heykel ve anıtları görülmemiş boyutlarda arttı...

5 Ağustos 1935 tarihli (M. Kemal'in hayatta olduğu tarih) Cumhuriyet Gazetesi'nde yer alan bir haberde; "Atatürk yarım bir ilahtır; Türkler'in babasıdır. Hiçbir devlet şefi için hayatında bu kadar heykel dikilmemiştir; ne Mussolini'nin ne Hitler'in, ne de Lenin'in anıtları onunkilerle ölçülemez" deniliyordu.

Öyle görünüyor ki, yapılan heykeller, anıtlar vb. ideolojik hegemonya boşluğunu doldurmanın bir aracı olarak görülüyor.

****

KAYNAK: Doç. Dr. Fikret Başkaya Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Ist., 1991, sayfa 87, 88.

[*] Abdi İpekçi'den Aktaran A. Dilipak, Bir Başka Açıdan Kemalizm, Beyan Yay. 1988. sayfa 387.

****
****
****

Emperyalist Batı neden M. Kemal'i övüyor?

Emperyalist Batı neden M. Kemal'e hayran oluyor? (Eğer gerçekten böyle bir şey varsa!) Devlet aydını burada da kendini ele veriyor.

Gerçek Yönleriyle Atatürkçülük'ün yazarı;

"Batılı yazar ve politika adamları Türk Devrimi'nden Doğu aleminden bir kader, alın yazısı değiştirir gibi, Batı Medeniyetine yönelmesini bir takdir, hayranlık ve büyük bir başarı sayarak bahsetmişlerdir" diyor.

Herhalde emperyalist devletlerin yöneticileri ve sözcüleri, M. Kemal'in **mavi gözlerine hayranlık duymuyorlardı.** Onu **emperyalist çıkarlar** açısından değerlendiriyorlardı... Bu açıdan bakılınca da kuşkuya yer yoktu. Zira tutulan yol "yeni-sömürgeciliğin" yoluydu.

Türkiye'de 1920'lerde, 1930'larda gerçekleştirilenler, **klasik sömürgeciliğin tasfiye** edildiği Emperyalist Savaş sonrasında birçok yoksul ülkede gerçekleştirilenlerin **öncüsüydü...** Gerçekleştirilen "inkılaplar"ın Batı'ya bir zararı dokunmadığı gibi, tam tersine Batı'nın işini daha da kolaylaştırmaktaydı. Bu durumu çok iyi bilen emperyalist yöneticiler, M. Kemal'in kişiliğinde **güvenilir bir müttefik** bulmuşlardı. Onun kişiliğinde ayrıca Batı hayranlığının en radikal temsilcisini bulmuşlardı...

Bu yüzden, **klasik sömürgecilikten kurtulan ülkelere** Batılı yöneticilerin, akıl hocalarının, bu arada "bilim adamları"nın, **M. Kemal örneğini vermeleri** boşuna değildir. Böylece, sanki bir "üçüncü yol" varmış gibi gösterilmek isteniyordu.

M. Kemal Hareketi gerçekten emperyalizme karşı olsaydı, emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarına ciddi bir darbe indirseydi başkalarına örnek gösterilmesi söz konusu olur muydu?

Emperyalist devletler sömürüp baskı altında tuttukları, kaynaklarına el koydukları ülkelerdeki hayati çıkarlarının tehlikeye girmesini isterler miydi? Batılılar, artık klasik sömürgeciliğin gününü doldurduğu bir dönemde, **M. Kemal liderliğinde aralanan kapının yeni sömürgeciliğin yolu olduğunu çok iyi biliyorlardı...**

M. Kemal Hareketi, emperyalizmin çıkarlarına zarar vermiyordu ve emperyalizmle yeni bir "dengenin kurulması" demekti. Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın mazlum halkları, M. Kemal'inkine benzer bir yol izledikleri sürece, emperyalizmin bundan hiçbir zararı olmazdı...

Emperyalistler, Türkiye'deki düzeni diğer azgelişmiş ülkelere örnek göstermekten çıkar umuyorlardı. Bu amaçla, M. Kemal Hareketi "ilerici" bir hareket olarak gösterilmek isteniyordu... Böylece, "ilerici" bir görüntü veren bir **cila altında sömürgeciliğin yeni bir biçimi sergileniyordu. Sonradan buna neo-colonialisme (yeni-sömürgecilik) denilecekti.** Yaklaşık yetmiş yılda yaşadıklarımız, yapılan tüm abartmaların, ideolojik zorlamaların ne anlama geldiğini gösteriyor.

Azgelişmişlik sürecindeki diğer ülkelerden Türkiye'nin gerçekten bir farkı var mı? Eğer bugün Türkiye Batılılar'ın her istediğini yaptırabildikleri bir ülke olmaktan kurtulamamışsa, bunun nedeni, ülke kaynaklarını **yerli asalak sınıfların emperyalistlerle ortaklaşa talan etmeleri ve sağlıklı gelişme yollarını tıkamalarıdır.** İşte bu talan, M. Kemal'in kişiliğinin gerisine gizlenerek yapılıyor.

Asalak sınıfların ve emperyalistlerin sömürüsü devam ettikçe, bu, "Atatürkçülük" oluyor. Bu sömürüye karış çıkan her kim olursa, "Atatürkçülük yolundan sapmış" sayılıyor.

M. Kemal, mülk sahibi sınıfların siyasal ve ideolojik **temsilcisi** olarak, o sınıfların çıkarlarını gerçekleştirmek amacıyla bazı "inkılaplar" yaptı.

****

KAYNAK:

Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Istanbul 1991, sayfa 97, 98.

****
****
****

Kemalist rejim, Milli Şair'ine dahi sahip çıkmamıştır

Cumhuriyet' in ilanından sonra Mehmed Akif' in hayatından birkaç anekdot verelim.

Yazarı bulunduğu Sebilürreşad dergisi " Şeyh Said arada sırada Sebilürreşad okuyormuş, o halde isyana senin dergin sebep oldu" denerek kapatıldı. Sahibi Eşref Edip Fergan'da yakalanarak istiklal mahkemeleri tarafından idamla yargılanmak üzere tutuklandı. (Akifname sayfa 505)

Mehmed Akif artık sıkılmıştı onun tabiriyle peşindeki "polis hafiye'siyle gezmekten", 52 yaşındayken Mısır'a gitmeye karar verdi.

Onu öz vatanını satıp ecnebi vatanına gitmekle suçladılar. O, bunu diyenlere şöyle dedi :

"Arkamda polis hafiyesi gezdiriyorlar. Ben vatanını satmış ve memlekete ihanet etmiş adamlar gibi muamele görmeye tahammül edemiyorum ve işte bundan dolayı gidiyorum." (Akifname sayfa 505)

11 yıl Mısır' da sefil hayatı sürdü. 63 yaşında çok hastayken, vefat etmesine yakın İstanbul'a geri dönmeye karar verdi. Vapur Çanakkale'den geçerken İstanbul'un camilerini görünce ağlamaya başlayan şairin yanında sadece zevcesi İsmet Hanım vardı. (Akifname sayfa 508)

Onun geri gelişini hazmedemeyen kişiler ona vize veren konsolosluk hakkında tahkikat başlatmış ve bu tahkikat vefatına kadar sürmüştür.

Milli mücadelenin önderlerinden Mehmet Akif Ersoy, kendi vatanında vatan haini muamelesi görüyordu. Kendi vatanında böyle aşağılanmanın burukluğuyla, İstanbul'a geldikten 5 ay sonra vefat etti.

İstiklal Marşı Şairi, dava ve fikir adamı Mehmet Akif Ersoy'un çocukları da bütün hayatlarını büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde geçirerek, bu dünyadan göç ettiler.

Yıllardır şiirleri okunan, fikirleri savunulan ve örnek bir şahsiyet olarak gösterilen Mehmet Akif'e ve ailesine sahip çıkılmaması, maalesef hep göz ardı edildi.

Mehmet Akif'in İsmet Hanım'la evliliğinden Cemile, Feride, Suad, Emin ve Tahir isimli beş çocuğu bulunuyordu.

Mehmet Akif'in büyük oğlu Emin Ersoy askerlik görevini yaptığı sırada, koğuştaki arkadaşlarına Kur'an okuyup tefsir ettiği gerekçesiyle Divan-ı Harbe verildi. Tutuklanan Ersoy, çavuş arkadaşının yardımıyla askeri cezaevinden kaçarak, o dönemde Fransız manda yönetimindeki Kırıkhan'a kadar geldi. Kırıkhan'da yakalanan Ersoy ve arkadaşı Türkiye'ye iade edildi. Cezasını çeken talihsiz adam uzun yıllar yoksulluk içinde yaşadı.

Bunalım içinde yaşadığı bir gün Gazeteci Yazar Çetin Altan' a gider. Çetin Altan o anı bakın nasıl anlatır;

"Yıl 1966 sonları, bir öğle sonrası odamdayım. "Sizi biri görmek istiyor" dediler. Buyursun... Dedim. İçeri tıraşı uzamış, üstü başı bakımsız, yaşlıca, çelimsiz bir adam girdi. Hazır olu andıran bir duruş ve hafif bükük bir boyunla:

– "Bendeniz Mehmet Akif'in oğluyum..." dedi.

Bir anda ne olduğumu şaşırdım... Nasıl şaşırdım bilemezsiniz. Eski bir dostluk havası yaratmak istercesine: "Oooo buyurun buyurun, nasılsınız?.." türünden bir yakınlık göstermeye çalıştım. O, tavrını bozmadı:

– "Rahatsız etmeyeyim... Sizden ufak bir yardım rica etmeye gelmiştim..." dedi.

Gökler mi tepeme yıkıldı, yer mi yarıldı da, ben mi yerin dibine geçtim; doğrusu fena allak bullak oldum... Ve tek yapabileceğim şeyi yaptım, cüzdanımı çıkartıp uzattım. O, bükük boynuyla:

– "Siz ne münasip görürseniz", dedi.

Cinnet cehennemlerinin tüm yıldırımları düşüyordu yüreğime. "Durun bakalım neyimiz varmış" gibilerden cüzdanı açtım; içinde ne varsa çıkardım, fazla bir şey de yoktu. Elimde tuttum. Bir iki adım attı. Sanırım sadece bir 10, yahut 20 lira aldı...

– "Çok çok teşekkür ederim, rahatsız ettim." dedi ve çıktı.

Aradan bir ay geçti geçmedi; gazetelerde küçük bir haber ilişti gözüme: Beşiktaş'taki çöp bidonlarından birinde Mehmet Akif'in oğlunun ölüsü bulunmuştu...

****

Kızını evden atmaya kalktılar

Babası Mehmet Akif'in emekli maaşıyla geçinen küçük kızı Suat Ersoy da 1991 yılında üzücü olaylarla karşılaştı. Kızları Ferda ve Selma Argon'la birlikte Beyoğlu'nda yaşayan Suat Hanım evden atılmak istendi. Bu üzücü olayın gazetelerde yer alması üzerine dönemin Başbakanı Turgut Özal, Suat Hanım'a Halkalı'da

bir daire tahsis etti. Ancak ekonomik sıkıntılar ailenin yakasını bir türlü bırakmadı. Evini satmak zorunda kalan Suat Ersoy Hanım, Kadıköy'de Vakıflara ait döküntü ahşap bir eve taşındı. Suat Ersoy Hanım bu evde zor günler yaşadıktan sonra yaşama veda etti.

Cenazesinde kimse yoktu

Mehmet Akif'in küçük oğlu Tahir Ersoy ise tercüman olarak çalıştıktan sonra emekli oldu. 2000 yılında da karaciğer ve kalp yetmezliğinden vefat etti. Emekli maaşı yeterli olmadığı için Ankara'da SSK'ya bağlı bir hastanede tedavi edilen Ersoy, daha sonra İstanbul'a getirilerek, Esma Hatun Hastanesi'ne yatırıldı. Ancak hastalık iyice ilerlemiş olduğundan tedavi sonuç vermedi ve Tahir Ersoy hayata gözlerini kapadı. Tahir Ersoy'un cenaze törenine ise ne yazık ki çok az insan katıldı.

Şimdi; o yazara, bu şahsiyete "İtibarı-İade" nutukları atılıp, T.B.M.M ne teklifler götürenler, Akif' in itibarını neden hatırlamıyorlar.

Milliyetçilik, sadece milletini sevmek değildir.

Milletini seveni de seveceksin ve "O" na yapılan zulmü unutmayacaksın.

Yoksa bu zihniyet hala devam mı ediyor?

Seyit Ahmet Sılay

Yararlanılan kaynaklar: Akifname, Akif' in son günleri

Peki Mehmed Akif Ersoy neden bu duruma düşürülmüştü?

"Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem, Üç buçuk soysuzun ardında zağarlık yapamam" dediği için mi?

Kanayan yara gördüm mü yanar ta ciğerim.
Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem,
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.
Biri ecdadıma saldırdı mi hatta boğarım..
- Boğamazsın ki!
- Hiç olmazsa yanımdan kovarım.
Üç buçuk soysuzun ardında zağarlık yapamam;
Hele hak namına haksızlığa ölsem tapamam.
Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum?
Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boynum.

Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim.
Adam aldırmada geç git, diyemem, aldırırım
Çiğnerim, çiğnenirim, hakki tutar kaldırırım.

****
****
****

Halka rağmen yapılan devrimlerin kronolojisi - Elin gavuruna rahmet okuttular

25 Kasım 1925: Kıyafet devrimi. “Şapka iktisası” kanunlaştı. Eskiden giyilen başlık türlerini bırakın giymeyi, hakkında yazı yazmak bile yasaklandı.

30 Kasım 1925: Tekke, Zaviye ve türbeler kapatıldı.

26 Aralık 1925: Takvim ve Saat devrimi yapıldı. Hicri ve Rumi takvim kullanmak her şekliyle yasaklanıp, yerine 3. Papa Gregorius adına nispetle “Gregoryan takvimi” adı verilen Hıristiyan takvimine geçildi.

17 Şubat 1926: İsviçre Medenî Kanunu Türkçe’ye tercüme edilerek “Türk Medenî Kanunu” adı verildi.

1 Mart 1926: İtalyan Ceza Kanunu tercüme edilerek “Türk Ceza Kanunu” adı verildi. Yine aynı tarihte bütün orta dereceli okullardan din dersleri kaldırıldı.

28 Mayıs 1927: Binalar üzerindeki tarihî kitabe ve tuğraların kazınması hakkında kanun çıkarıldı. Dünyada görülmemiş bir tarihi eser katliamı başlatıldı. İstanbul Üniversitesi merkez binasının kazınmış olan tuğrası buna mühim bir örnektir.

10 Nisan 1928: Lâiklik kabul edildi. Anayasadan “Devletin dini, din-i İslâm’dır” ibaresi kaldırıldı. Milletvekili yeminlerinde “vallahi” yerine, “Namusum üzerine” lafı getirildi.

24 Mayıs 1928: Rakam devrimi yapıldı.

3 Ekim1928: Harf devrimi yapıldı. Dünyada ilk defa bir milletin yazısı değiştirilerek, okuma yazma oranı bir gecede “sıfıra” indirildi. İslâm harfleri atılıp Lâtin harfleri alındı.

1 ocak 1929: Arapça harflerle dilekçe ve kitap yazılması yasaklandı.

1 nisan 1931: Ölçü ve tartı devrimi yapıldı. Bin yıl boyunca kullanılan ölçüler atılıp, yerine Avrupa’da kullanılan ölçü ve tartı birimleri getirildi.

NOT: Din devrimleri örneğin Türkçe Ezan, Türkçe Kuran vs. gibi konuları listeye dahil etmedik.

****
****
****

Ezan, anlaşılsın diye Türkçe'ye çevrildi yalanı (Basit hesap)

Ezan'da toplam (tekrarlar ve edatlar hariç) 10 kelime var. Bu 10 kelimenin 4 tanesini (Allah, Ilah, Muhammed*, Resulullah) zaten günlük dilde kullanıyoruz.

Eğer Müslüman olmak için söylenmesi gereken Kelime-i Şehadet'in kelimeleri olan "Eşhedü, "Ilah" ve "Illallah"tan ikisini de çıkarırsak bu rakam 6 kelimeye çıkar. Bilinmeyen 4 kelime kalır ve bunlardan biri de "felah"tır. Mana olarak `kurtuluş´ demek. Namazın manevi olarak kurtuluş olduğunu simgeliyor... "Felah" kelimesi aynen kalıyor... Türkçe olmasın diyorlar. Onu da katarsak geriye 3 kelime kalıyor.

Bunlar "hayya" haydi demek, "salah" namaz demek, "ekber" de en büyük demek. Dolayısıyla birisine en fazla 3 dakika içinde öğretilebilecek bu 3 kelime için 1400 yıllık Ezan'ı değiştirmek de neyin nesi??

Kimi kandırıyorsunuz siz??

***

* Sallallahu aleyhi vesellem

***

NOT: Mustafa Armağan'ın bir röportajından istifade edilmiştir.

****

Zamanında Ezan'ı neden aslından uzaklaştırdılar? Bence en iyi cevap burda

Amasya'ya gezmek için gelen Fransız turist Marc Bernad Fagot (55), ezan sesinden etkilenerek **Müslüman oldu.**

****

Almanyalı sigortacı tatile geldiği Antalya'ya da Ezan sesine vurulup **Müslüman oldu.** Gabriele Schieke, kaldığı otelin penceresinden dinlediği sabah ezanı sesini çok beğenir ve İslam diniyle ilgili araştırma yapmaya başlar.

****

26.10.2006 tarihinde gazetemizde çıkan bir habere göre Antalya da bir yıl boyunca 19 u bayan 24 yabancı uyruklu kişi **Müslüman olmuş.** Bunlardan bir kısmının ezandan etkilendikleri için **Müslüman oldukları** kaydediliyordu.

****

Bir ilginç olay da Taraklı´da öğretmenlik yaptığı yıllarda bizzat müşahede eden arkadaşımız Fethi Dik´ten. Bir sabah vakti Taraklılı Nevzat´ı uyku tutmaz. Namazla hiç ilgisi olmayan Nevzat, ezan ve ezan öncesi okunan kasidelerden etkilenir ve **caminin yolunu tutar.**

****

Amerikalı Erica Ann Geaccone, Türkiye'ye gelip ilk defa ezan duyduğunda içine tarif edilmez bir huzur dolduğunu anlatan Geaccone, **İslâm'la yeniden doğduğunu belirtti.**

****

Daria Bobyna... Tatil için geldiği Antalya'da ezandan ve camilerden etkilenen Rus kadın, **Müslüman oldu.**

****

Amerikalı Martha Cardyn Hall, duyduğu ezandan etkilenerek İslamiyet'i seçti ve müftülükteki törenle **Müslüman oldu.**

****

Mirac Cami imam-hatibi Ahmet Hocanın anlattığına göre 1970 li yıllarda görev yaptığı İstanbul Kumkapı da bir Ermeninin ezan sesinden etkilenip Müslüman olmak için kendisine geldiğini, samîmî bir **Müslüman olduğunu,** o kadar ki birgün kiliseye gidip arkadaşlarını İslâma dâvet ettiğini, fakat tekme tokata hedef olmaktan kurtulmadığını anlatmıştı.

Vs.
Vs.
Vs.

EZAN'I neden aslından uzaklaştırmak istediklerinin amacını en güzel şekilde açıklayan bir konu paylaştığımızı düşünüyoruz...

EZAN; Bütün insanlar için evrensel bir çağrıdır. Bu evrensel ve Islam'a ilgi uyandıran çağrıyı engellemeye çalıştılar. Öte yandan, milleti "Allah" ismine yabancılaştırmak
ve neticede unutturmak istediklerini düşünüyoruz.

Tevbe Suresi
32 - Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar, Allah da razı olmuyor. Fakat kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlamayı diliyor.

****

Allah'ın (C.C.) ismi bile Ezan'dan çıkarılmıştır, ancak sadece bir "kelime" çıkarılmamıştır. Sizce hangisi ?

Ezan'ın, orijinal dili değiştirilmiş, devlet baskısı ile Türkçe okunması sağlanmıştır. 1931 yılının Aralık ayında, M. Kemal Atatürk'ün emriyle Ezan'ı türkçeleştirme çalışmaları başlatılmış ve 30 Ocak 1932 tarihinde ise ilk Türkçe ezan okunmuştur.

Şubat 1933 tarihinde, müftülüklere Ezan'ı Türkçe okumalarını, buna uymayanların "kati" ve "şedid" (kesim ve şiddetli) bir şekilde cezalandırılacaklarını bildiren bir tamim gönderildi. Kuran'ın hiçbir Ayetinde ve hiçbir Hadis-i Şerifte Ezan'ın diğer dillere tercüme ettirilip okunmasına cevaz verilmemiştir. En azından biz bilmiyoruz, varsa buyurun getirin.

Bu en azından bidattir, bir Hadis-i Şerif'te Rasulullah (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

"Sonradan ortaya çıkan herşey bid'attir; her bid'at sapıklıktır ve her sapıklık insanı ateşe sürükler"

(Müslim, Cumua, 43; Ebû Davud, Sünnet 5; Nesâî, Iydeyn, 22; İbn Mâce, Mukaddime, 7)

Laiklerin, Ezan, anlaşılabilmesi için türkçeleştirilmiştir itirazları kabul görülmemektedir. Şayet Ezan, anlaşılabilmesi için türkçeleştirilmiş ise, o halde neden "Felaha" kelimesi Türkçe tercümesi ile "Kurtuluşa" olarak çevrilmemiştir? Yoksa "Namaz"ın, "Kurtuluş" olduğu Müslüman Türklerden gizlenmek mi istenmiştir? En azından böyle anlaşılıyor.

"Allah"ın (C.C.) ismi bile Ezan'dan çıkarılmıştır. Bu Islam düşmanlığı değil de nedir?

Türk şair ve yazarı Yahya Kemal'in Ezan ve Kuran hakkındaki düşüncesi, onların aslıyla okunması yönündedir:

"Ezan bir ses'tir. Minarelerden yükselerek, Müslümanların gönlüne dolan bir musikidir. Ayasofya'da ilk defa hangi kelimelerle okunmuşsa, onu öyle muhafaza etmek lazımdır." [1]

Kudret gazetesinin başyazarı ve Milli Eğitim eski bakanlarından Hikmet Bayur da Arapça Ezan yasağının manasızlığını savunanlardan biridir. [2]

Türkçe Ezan'ın metni

Tanrı uludur
Tanrı uludur
Tanrı uludur
Tanrı uludur

Şüphesiz bilirim ve bildiririm: Tanrı’dan başka yoktur tapacak
Şüphesiz bilirim ve bildiririm: Tanrı’dan başka yoktur tapacak
Şüphesiz bilirim, bildiririm: Tanrı’nın elçisidir Muhammed
Şüphesiz bilirim, bildiririm: Tanrı’nın elçisidir Muhammed

Haydi namaza, haydi namaza
Haydi felaha*, haydi felaha*

Tanrı uludur, Tanrı uludur
Tanrı’dan başka yoktur tapacak.

----

* Türkçe anlamı; "Haydi Kurtuluşa" demektir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Nihat Sami Banarlı, iman ve Yaşama Üslubu, Kubbealtı Neşriyat, İstanbul 1986, sayfa 97-98.

[2] Nihat Sami Banarlı, Nihat Sami Banarlı'nın Kaleminden Yahya Kemal Bir Dağdan Bir Dağa, Kubbealtı Neşriyatı, İstanbul 1984, sayfa 27.

****
****
****

Hatay'lıların şaşkınlıkları - Mustafa Armağan

Hatay'da ise gerçekten traji-komik bir durum yaşanıyor. 1938'de Suriye mi Türkiye mi? diye bir halk oylaması yapılıyor. Gariptir, bu süreçte Türkiye büyük bir propaganda faaliyetleri yürütüyor. Türkiye'den Şeyhler, Hocalar, Din adamları gönderiliyor bölgeye. Türkiye'de tekkeler kapatılmış ama orada `Müslüman Türkiye´ propagandası yapılıyor. Türkiye'nin ne kadar dindar(!) bir ülke olduğu vurgulanıyor Hatay'lıların gözünde.

Sonuç olarak halk Türkiye'yi seçiyor ve Türk askeri Hatay'a giriyor. Askerimizin ilk yaptığı iş "ezanı susturmak" oluyor.

Halk şaşırıyor. "Yahu burada Fransızlar varken ezan Arapça okunuyordu Türkler gelince neden sustu ezanlar? Hani biz işgalden kurtulmuştuk?"

Biliyorsunuz Hatay'da önemli miktarda bir Arap nüfusu var. Dolayısıyla işgalci Fransa'nın karışmadığı ezana Türkiye devleti karışıyor. Sadece ezana karışmakla kalmıyor Türkiye. Kur'an öğretiminde de benzer sıkıntılar yaşanıyor.

****
****
****

Milli Şair Mehmed Akif'ten Mükemmel Inkılap Yorumu

İnkılâp ümmetinin şânı yakıp yıkmaktır.
Size çılgın demeyen varsa, kuzum, ahmaktır.
Yıkmak insanlara yapmak gibi kıymet mi verir
Onu en çolpa herifler de emin ol becerir.

Sade sen gösteriver "işte budur kubbe" diye
İki ırgatla iner şimdi Süleymaniyye.
Ama gel kaldıralım dendi mi heyhat o zaman
Bir Süleyman daha lazım yeniden bir de Sinan.

Bunların var mı sizin listede hiç benzeri; yok.
Ya ne var? Bir kuru dil, siz buyurun karnım tok.
Ötmeyin nafile baykuş gibi karşımda, susun.
Mürtecisin be imam? Mürteciyim hamdolsun...

Mehmed Akif Ersoy

****
****
****

Doç. Dr. Fikret Başkaya'nın çarpıcı inkılap yorumu

Tanzimatla başlayan dışardan "düşünce" ve "kurum" ithal etme süreci, 1920 ve 1930'lu yıllarda fanatik bir inkarcılıkla sürdürüldü. Merkezi otoritenin güçlendirilmesinin sağladığı olanakların da yardımıyla Kemalist iktidar, tarihte eşine az rastlanır bir inkarcılığı dayattı. Bu, kendi geçmişimizi toptan inkar etmek biçiminde tezahür etti. Bu yüzden Takrir-i Sükun (Kanunu) terör rejimi altında insanlara şapka giydirildi. Arapça-Farsça melezlenmesidir diye Osmanlıca bir çırpıda yok sayıldı.

Arap alfabesi Latin alfabesiyle değiştirildi. Bütün bunlar "inkılap" sayıldı. Terör rejimi koşullarında gerçekleştirilen bu inkîlapların bekçiliğini yapmak da, Cumhuriyet aydınlarına düşecekti. Zora dayanılarak yapılan "inkılaplar", ancak zora dayanarak korunabilirdi. Aydınların açmazı da buradaydı. Zorla yapılan inkîlapların zora dayanarak korunduğu bir ortamda aydınlar, antidemokratik bir resmi ideolojinin üreticisi, yayıcısı ve sürdürücüsü olacaklardı. Şapka giymeyi reddettikleri için idam edilenlerin "gerici" oldukları konusunda fetva vereceklerdi!..

****

KAYNAK:

Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Ist., 1991, sayfa 19.

****
****
****

Milli Mücadele Yalanlarına Cevap

حوضه‌دن ، مصطفی کمال پاشا حضرتلری ، طرفندن ذات شاهانه‌یه
کشیده ایدیلان عریضهٔ تلغرافیه

M. Kemal'in 14 Haziran 1919 tarihinde Samsun/ Havza'dan Sultan Vahdettin'e (rh.a) yolladığı bir telgrafta Milli Mücadele'ye kendi arzusuyla katılmadığı görülüyor:

Bunu bizzat M. Kemal kendisi söylüyor:

"Beni İstanbul'dan nefy ve ted'ib (yola getirme) maksadıyla Anadolu'ya gönderdiler."[1]

Yani "gönderildiğini" itiraf ediyor.

Diğer taraftan Istiklal Harbinin önde gelen isimlerinden Rauf Orbay'ın hatıralarında da M. Kemal'in henüz Anadolu'ya geçme kararını vermediği yazılıdır.[2]

Kazım Karabekir'in hatıralarında yazdıkları da bunu teyid ediyor... Kazım Karabekir, M. Kemal ile aralarında geçen bir görüşmeyi şöyle anlatıyor:

Karabekir: «Paşam, İstanbul'da çok kalmayınız. Ve buradaki diğer komutanlar üzerinde de müessir (etkili) olarak bir an evvel Anadolu'yu kuvvetlendirelim. Birçok batmış milletler istiklâllerine kavuşurken asırlar dolducuru muazzam tarihi olan Türk milletini kurtaralım.»

M. Kemal: «Vaziyet size hak verdiriyor. İyi olayım gelmeye çalışırım.» dedi.[3]

"Gelmeye çalışırmış" Yani gönülsüz...

M. Kemal'in 14 Haziran 1919 tarihinde Samsun/ Havza'dan Sultan Vahdettin'e (rh.a) yolladığı bir Telgraf 'ta da Milli Mücadele'ye kendi arzusuyla katılmadığı görülüyor:

"Huzurdayken İzmir'in işgali karşısında “pek mahzun olan” kalbinizin “bu nokta-i necâta ait ilhamatı”nı, (yani ülkenin sizin öncülüğünüzde millî mukaddes bir kudretle kurtulacağına dair verdiğiniz ilhamları) şu an gibi hatırlıyorum. Sizin “ilkâ”nızdan, (yani Şemseddin Sami'nin "Kamus-i Türkî "sine bakılırsa, "benim fikrimi çelmenizden") aldığım imanın azmiyle görevime devam ediyorum."[4]

"Benim fikrimi çelmenizden" diyor, daha ne desin? Kendisi Milli Mücadele'ye "ikna" edilmiş.

Peki M. Kemal Samsun'a gitmeye neden ikna edilmeye çalışılmıştı? M. Kemal'in Istanbul da kalmak istemesinin nedeni, sonradan ihanet ile suçladığı insanların kabinesine (hükümetine) girmek isteyişindendir.

Bunu Kazım Karabekir hatıralarında yazmıştır:

«..Yıldırım ordularının grubunun lağvı üzerine açıkta kalmış olan Mirliva (Tuğgeneral) M. Kemal Paşa Hazretleri'ni ziyaret ettim. Bu ziyaret sebeplerinden biri de müşarünileyh (anılan kişiyi, yani M. Kemal'i) İstanbul'da kalıp `Kabineye´ girmek hususundaki arzularından sarfınazar ettirmek (vazgeçirmek) gayesine matuftu..»[5]

M. Kemal'in 11-13 Ekim 1918'de Halep'ten Vahdettin'e çektiği "çok gizli" telgrafta "Derhal İngilizlerle ayrı barış yapmak üzere kendisinin de katılacağı yeni bir Bakanlar Kurulu oluşturulmasını önermesi" de olayı yeterince aydınlatıyor.[6]

Son olarak "Gazi'nin Hayatı" isimli eserin 79. sayfasına bakalım:

"M. Kemal Paşa, Anadolu'ya kendisini uzaklaştırmak isteyen hasımları tarafından gönderilmiştir."[7] Gördüğünüz gibi bu eserde de M. Kemal'in "gönderildiği" yazmaktadır.

M. Kemal ve müdafileri "hasımları tarafından uzaklaştırıldığını" iddia ederler... Onların "yorumu" budur. Oysa Milli Mücadele'ye gönderildiğini M. Kemal'in telgrafında görüyoruz.

****

KAYNAKLAR:

[1] M. Kemal Atatürk, Nutuk, sayfa 7.

[2] Orbay Rauf, Cehennem Değirmeni, c. 1, İstanbul 1993, sayfa 231.

[3] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993 sayfa 33.

[4] (Telgraf için fotoğrafa bakınız.) Atatürk'ün Tamim Telgraf ve Beyannameleri, C.I, Der. Nimet Arsan, Ankara 1963, sayfa 15-17.

Ayrıca: Türkiye Büyük Millet Meclisi Zabıt Ceridesi,:Cilt: 1, Devre:1, İçtima :1,, İnikat:2, sayfa 10-11. (Meclis tutanakları)

[5] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993 sayfa 25, 26.

[6] Atatürk'ün Bütün Eserleri, cilt 2, İstanbul 2003, Kaynak Yayınları, sayfa 232.

[7] Gazi'nin Hayatı, sayfa 79 (Kitap, M. Kemal Atatürk yaşarken hazırlanmıştır.)

****
****
****

Inönü'nün Harf Inkılâbı Itirafı - (Işte kemalistlerin önde gelenlerinden birisi, biz uydurmuyoruz)

Harf inkılâbı; eski yazının zor öğrenebilindiği için yapıldığını iddia eden Laiklere, harf inkilâbı mimarlarından olan Ismet Inönü'den cevap...

İşte İsmet İnönü'nün ağzından, harf devriminin asıl amacı:

"Harf devriminin tek amacı ve hatta en önemli amacı okuma yazmanın yaygınlaşmasını sağlama değildir. Okur-yazar oranının düşük oluşunun yegâne sebebi alfabenin öğrenilmesinin zor olduğu değildi. Devrimin temel gayelerinden biri yeni nesillere geçmişin kapılarını kapamak, Arap-İslam dünyası ile bağları koparmak ve **dinin toplum üzerindeki etkisini zayıflatmaktı.** (...) Yeni nesiller, eski yazıyı öğrenemeyecekler, yeni yazı ile çıkan eserleri de biz denetleyecektik. (...) **Din eserleri eski yazıyla yazılmış olduğundan okunmayacak, dinin toplum üzerindeki etkisi azalacaktı."**

****

KAYNAK: İnönü, Hatıralar C.II sayfa 223

Evvelce %100 Osmanlı blogundan alıntılanmıştı

****
****
****

M. Kemal'in yaptığı Inkılapların fikri kime ait ?

(Sadece bunun fikri demek de doğru değil, ancak en azından bu azılı Islam düşmanının da fikriydi)

Abdullah Cevdet, 1912 yılında İctihad Mecmuası'nda yayınlanan "Pek Uyanık Bir Uyku" adlı makalesinde; fesin kalkmasını, kadınların giyiminin serbest olmasını, medrese, tekke ve zaviyelerin kapatılmasını, Mecelle'nin kaldırılmasını ve Latin harflerinin kabul edilmesini hayal etmektedir.[1]

Peki kimdir bu Abdullah Cevdet? Haşa Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem) "Mekkeli yobaz" diyen bir mahluktur.

****

KAYNAK:

[1] M. Şükrü Hanioğlu, Bir Siyasal Düşünür Olarak Doktor Abdullah Cevdet ve Dönemi, Üçdal Neşriyat, İstanbul, 1981; Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce Cilt 3, Modernleşme ve Batıcılık, İletişim Yayınları, İstanbul, 2002, sayfa 593-598.

****
****
****

M. Kemal kendini ele veriyor (Bu kadar da olmaz) Cuma günü tatil günü meselesi

(M. Kemal hem; "Cuma günü tatil yapmak, şeriatın da emri gereğidir. Bu kadar açık bir hakikati size herhangi bir kişinin, milletvekili olsun, ben olayım, hacı olsun, hoca olsun, bu yapılan şey dine aykırıdır, demesi kadar küstahlık, dinsizlik, imansızlık olamaz." diyor, hemde Cuma günü tatili yerine Hrıstiyanların ayin günü Pazar'ı tatil ilan ediyor... Okuyun ve paylaşın)

****

M. Kemal mllî mücâdele zaferle neticeleninceye kadar, kâmil bir mü'min ve Kur'ân hükümlerinden tâviz vermez bir Müslüman olarak **gözükmeye** itinâ göstermiştir. Öyle ki, Cumâ gününün haftalık tatil olmasını istemeyenleri, **düşmanların oyununa gelmiş kişiler** olarak ilân edebilecek kadar radikal çıkışlar yapmaktadır.

M. Kemal, Ankara'ya gelişinin ertesi günü, yâni, 28 aralık 1919'da şehrin ileri gelenlerine, İtilaf Devletlerinin, "İslâmları Pazar gününü yevm-i tatil ve mübârek sûretinde tanınmaya icbar eden(zorlayan) ve İslâmların yevm-i mahsusu olan Cumâ gününü resmen tanımayan milletler" olmalarından yakınmıştır.[1]

M. Kemal Cumâ tatilini zorla değiştirmek isteyen **düşmanlara** veryansın eden konuşmasını "Nutuk'a" almıştır.

M. Kemal, Ankara'da şehrin ileri gelenlerine şöyle dediğini nakletmektedir:

"İstanbul'un fethinden beri, gayr-ı müslimlerin mazhar buldukları bu imtiyazâzât-ı vâsia (geniş imtiyazlar), milletimizin dinen ve siyâseten dünyanın en müsaadekâr ve civanmert milleti olduğunu isbat eder en bâriz delilidir. Milletimize bu istinâdatta bulunan muârızlar insaf etsinler de, dünyanın en büyük ve en medenî milletyi olduğunu iddiâ edenlerden, din-i İslâmı sûret-i resmiyede tanımayan, İslâmları Pazar gününü yevm-i tatil ve mübârek sûretinde tanımaya icbar eden (zorlayan) ve İslâmların yevm-i mahsusu olan Cumâ gününü resmen tanımayan milletler olduğunu unutmasınlar."[2]

M. Kemal Cumhûriyetin ilân edilmesinden az önce de aynı şekilde konuşmaktadır. 15 Mart 1923'te Adana'ya giden M. Kemal, Adana'daki Ulucâmii ziyâret eder. Ardından Esnaf Cemiyetinin verdiği çaya iştirâk eder.

Ertesi günü Cumâdır.

Esnaf, hafta tatilini kabul ettirmek hususunda müşkilât çektiklerini söyler. Bir milletvekilinin Ulucâmide bir konuşma yaparak hafta tatilinin gâvur âdeti olduğunu söylediğini, M. Kemal'e anlatırlar.

M. Kemal, esnafa şöyle der:

"Sizler ki çok çalışıyorsunuz. Çok çalışanlar o nisbette havaya, sessizliğe, dinlenmeye muhtaçtır. Cumâ gününü hava alma ve tatil günü yapmakla çok akıllıca bir iş yapmış oldunuz. Bu haftada bir günlük bir tatil hem sıhhatiniz için hem de din gereği olarak **lüzumludur.** Biliyorsunuz ki, şeriatta Cumâ namazından maksat **herkesin dükkânlarını kapayarak, işlerini bırakarak, bir araya toplanmaları** ve İslâmların genel meseleleri hakkında dertleşmeleri içindir.

Cuma günü tatil yapmak, şeriatın da emri gereğidir. Bu kadar açık bir hakikati size herhangi bir kişinin, milletvekili olsun, ben olayım, hacı olsun, hoca olsun, bu yapılan şey dine aykırıdır, demesi kadar küstahlık, dinsizlik, imansızlık olamaz."[3]

Yine M. Kemal'in 21 Nisan 1920'de kolordulara gönderdiği tâmimde, Cumâ gününün mübârekliğindan istifâde etmek için Meclisin Cumâ gününün nasıl ısrarla nazara sunulduğu anlaşılır.

Zafer kazanıldıktan; CHP iktidarı bütünüyle ele alındıktan sonra ne yapılmıştır? Netice mâlum.

1927'den sonra CHP'nin jakoben kadrosu **Cumâ tatilini kaldırıp Pazar gününü hafta tatili** olarak ilân ettirmek üzere harekete geçmişlerdir. Yunus Nadi, Pazar gününün hafta tatili ilân edilmesini müdafaa eden yazılar yazılmıştır. Yakup Kadri Karaosmanoğlu, bir adım daha öteye gitmiş, Ramazan ve Kurban bayramlarının resmî tatil olmamasını istemiştir.[4]

Cumâ gününü hafta tatili olarak kabul eden 394 sayılı kanun 2 Ocak 1924 tarihinde çıkarılmıştır. (Hilâfetin kaldırılmasından az önce.) 27 Mayıs 1935 tarihinde kabul edilen bir kânunla da Cumâ'yı hafta tatili olarak kabul eden 394 sayılı kânun mer'iyetten **kaldırılmış, Pazar günü hafta tatili ilân edilmiştir.**

****

KAYNAKLAR

[1] G. Jaeschke. Yeni Türkiye'deki İslâmlık, sayfa 31.

[2] Nutuk, c. 3, sayfa 1183.

[3] Taha Toros, Atatürk'ün Adana Siyâhatnâmesi, sayfa 32.

[4] Cumhuriyet, 4 Mart 1931.

****
****
****

"Atatürkçü değilsen Üniversitemize gelme" - (Hukukun üstünlüğüne ve Demokrasiye vurgu yapan bari demokrat olsa)

ÇUKUROVA Üniversitesi (ÇÜ) Eğitim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Necmi Yaşar'ın , Anadolu Öğretmen Lisesi öğrencilerine hitaben yaptığı konuşma:

“Bu günü 12 Eylül 1980'de darbe yapan askeri yönetimin belirlemesi çok da önemli değil. Aşı tutmuştur ve bir şey iyiyse kimin yaptığı sorun yaratmaz. 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü Türkiye'de çok önemsenmiyor. 24 Kasım kafamıza nakşedildi. Bu maya tutmuştur ve öyle devam edecek."

Amfiyi dolduran Anadolu Öğretmen Lisesi öğrencilerine özellikle seslenen Prof. Dr. Yaşar, “Sizi üniversitemizin eğitim fakültesini görmeye ve ÖSS'de tercih etmeye çağırıyorum ancak, ilk kez Mevlana'nın ‘Gel, ne olursan ol gel’ öğretisini ret ederek ‘Atatürkçüysen, laiksen, domokratiksen, hukukun üstünlüğüne inanıyorsan gel’ diyorum. Aksi halde ‘gelme’ diyorum” dedi. Prof. Dr. Yaşar'ın konuşması izleyenlerden yoğun alkış aldı.

****

KAYNAK: Hürriyet Gazetesi, 24 Kasım 2006

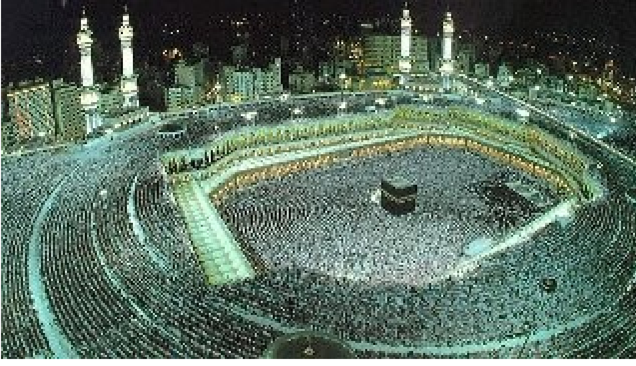
****

Hürriyet Gazetesi sevgili profesörlerini herhalde korumak için başlığı yumuşatmıştır. "Atatürkçü değilsen Üniversitemize gelme" yerine, yumuşatılmış şu başlığı atmıştır: "Atatürkçü ve laik olmayanlar fakültemizi tercih etmesin."

NOT: Tam ismi "Ahmet" Necmi Yaşar olduğu halde haberde "Ahmet" ismi geçmiyor. Belli ki Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in isimlerinden biri olan "Ahmet" ismine yer vermek istemiyorlar... Böylesi daha iyi aslında, O mübarek isme layık değiller zaten.

****
****
****

Tek Parti döneminde Hacca gitmek yasaktı

(Hani devlet dine karışmayacaktı..? Bu devlet; Kabe ile aramıza bile girdi.)

Kuran-ı Kerim'in basılması ve mevcutların toplatılması gibi uygulamalarla hafızalarda yer eden Tek Parti döneminde, tüm dini faaliyetler gibi hac farizası da yasaktı.

1947'lere kadar Türkiye'den hacca resmen izin çıkmadı. 1948'de döviz yokluğu bahanesiyle hac yine yasaklandı. Hac için ilk izin ise ancak 1949'da çıkartıldı. O yasaklı yıllarda Rusya dahi hacılarına yasak koymamıştı.

Milli Gazete yazarı Mehmet Şevket Eygi, hac farizasının uzun müddet yasaklı olduğunu belirterek, "1945'ten sonra, yani 2. dünya savaşı bitince Türkiye'de Tek Parti sistemi bitince o zaman izin verdiler." Dedi. Eygi, Sovyetler Birliği'nin bile her sene 20-30 kişiyi sembolik olarak hacca gönderdiğini ifade ederek "Göz boyamak için Sovyetler bunu yaptı. Bu kadar bile yoktu Türkiye'de. İnsanlar kaçak olarak bin zahmetle develerle, Suriye'den İran'dan geçerek hac farizasını yerine getirmeye Suudi Arabistan'a gitmeye çalışıyordu." Diye konuştu.

****
****
****

Meclis'te yemin konusu...

9 Nisan 1928 tarihinde (1924) Teşkilât-ı Esâsiye Kanunundan "Devletin Dini Din-i İslâm'dır" maddesi kaldırılır. Ayrıca "tahlif" (yemin ettirme) merasiminde ise "Vallahi"(Allah adıyla yemin ediyorum) sözü yerine "Nâmusum üzerine yemin ederim" sözü konulur.

Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) "Yemin" hakkındaki Hadis-i Şeriflerini okumanızı tavsiye ediyorum:

"Kim İslam milletinden (yani, İslam dininin yemin şeklinden başka bir yemin şekliyle yemin ederse) **söylediği o din sahibi gibidir."** (Buhari : 14.C.6533.S)

****

"Şüphesiz ki Allah Teâlâ atalarınız adına yemîn etmenizi size yasaklar. Kim, yemîn etmek isterse, Allah'ın adına yemîn etsin ya da sussun.

("Buhârî; "Edeb", hadis no: 5757. Müslim; "Eymân", hadis no: 1646. Tirmizî; "Nuzûr ve Eymân", hadis no: 1535. Ebu Dâvud; "Eymân ve Nuzûr", hadis no: 3251. 0bn-i Mâce; "Keffârât", hadis no: 2094. Ahmed; 2/69. Mâlik; "Nuzûr ve Eymân", hadis no: 1037.Nesâî; Dârimî; "Nuzûr ve Eymân", hadis no: 2341.)

****

İbni Ömer, bir adamın "Kabe hakkı için hayır" dediğini işitince şöyle dedi: "Allah'dan başkası adına yemin

edilmez“ ben Rasulullah s.a.v’den işittim şöyle buyurmuşlardır : "Allah'dan başkası adına yemin eden **kafir ya da müşrik olmuştur." ** (Tirmizi : 3.C.1574.N – Ahmed : 2 / 125 – Hakim : 1 / 65 – Beğavi Ş.Sünne : 10 / 7)

****

" … Sa'd ibni Ebi Vakkâs radıyallahu anh şunu rivayet eder : " Bazı konuları konuşuyorduk. Ben, cahiliyyeden yeni dönmüştüm. Lât ve Uzza adına yemin ettim. Rasulullah s.a.v'in sahabileri bana şöyle dedi :

"Ne kötü söz söyledin. Rasulullah s.a.v'e git ve O'na bunu haber ver. Çünkü biz senin kafir olduğunu görüyoruz “Ben de Rasulullah s.a.v'e gittim ve durumu ona haber verdim. Bana şöyle dedi: "Üç kez, "Lâ ilahe illallahu vahdehu lâ şerike lehu – Yani, Allah'dan başka ilah yoktur, O tektir ve ortağı yoktur" de, Üç kere şeytan'dan Allah'a sığın ve sol tarafına üç kez tükür ve bir daha da bunu yapma." (Nesei)

****

Konunun Açıklaması:

Yaratılan bir şeyin adına yemîn etmek, ona tazim göstermektir. Bu sebeple Allah'tan (celle celaluhu) başkası adına yemîn etmek, câiz degildir. Nitekim Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'tan (celle celaluhu) başkası adına yemîn etmeyi, şirk saymıştır. Çünkü -lafızla da olsa-, Allah'tan başkası adına yemîn etmek, tazimde Allah-u Teala'dan başkasını, Allah'a (celle celaluhu) denk tutmayı içerir.

Dolayısıyla bundan sakınmak ve bunu söyleyeni ikâz etmek gerekir.

NOT: Tabi bazı siyasetçilerimiz mecburen bu türden yemini etmek zorunda bırakılıyorlar. Onların asıl gayelerinin, bu şirk düzeni değiştirmek olduğunu biliyoruz. Rabbimizden kendilerini affetmesini niyaz ediyoruz.

****
****
****

Istanbul Karaköy'de Masonluğun kurucusu Hiram Usta'nın Heykeli bulunuyor

İstanbul Karaköy'deki Ziraat Bankası'nın 2. kat balkonunda buluna,n Masonluğun kurucusu **Hıram Usta**'nın heykeli

"Filistin Dramı'nın Düşündürdükleri" adlı eserden alınmıştır.

NOT: Bizde Üstad Kadir Mısıroğlu isimli Facebook sayfasından alıntıladık.

Buna ek olarak "Hiram usta efsanesi"ni de paylaşalım ...

Masonlar Tevrat'ta bahsi geçen bu kişinin kullandığı bütün inşaat aletlerini ve malzemelerini kendilerine temel sembol olarak benimsemişlerdir.

Hiram Usta efsanesi ;

Hiramın babası ölünce annesi dul kaldı. Ona dul kadının oğlu dediler dolayısıyla masonlarada dul kadının oğullarıda denir.

Mısırda putperest ortamda yetişmiş olan taş yontucusu Hiram, kısa zamanda ününü bütün çevre illere yayan bir mimar oldu. Hz. Süleyman (a.s.), SİYON dağındaki ünlü mabedini hirama inşa ettirdi. Kuranı Kerimde Hz. Süleyman´ın (a.s.) emriyle cinler Hiram ustanın baş usta olduğu mabed inşaatında amele olarak çalıştırıldığı bildirilir.

Hiram Usta binlerce çalışanını usta, çırak, kalfaya böldü. Onlara kendi aralarında anlaşabilecekleri bazı işaret ve semboller öğretmiş ve bu özel işaretlerle anlaşmalarını istemiştir. (Siyonist güçlerin şu andaki resim, şekil ve işaretleri)

Birgün yeteneksizliklerinden usta olamayan 3 kalfa tapınağın 3 kapısını tutarak kimsenin olmadığı bir sırada Hiram Usta'dan ustalık sırlarını zorla isterler. Hiram hayatı pahasına bu sırrı vermez (Siyonist güçlerin şu anki gizliliğin kaynağı) ve öldürülür.

Masonluk Siyonizme hizmet eden bir teşkilattır. 1717 yılında Haham James Anderson tarafından ilan edilen Anderson kuralları kabul edilerek ingiltereden tüm dünyaya yayılan bu anlayışın temeli Milattan öncesine Hiram Usta'ya dayanmaktadır.

****
****
****

Kemalist sistemde, Milli Mücadele'de bulunmayanlar palazlandı

M. Kemal'in sistemi ile birlikte, ülkenin başına yahudi dönmeleri (Sabetayistler) geçti. Bunlara memleket peşkeş çekilmiş... Işte bu yahudi dönmeleri (Sabetayistler) memleketi yönetiyor.

Ordu'da, Siyaset'te, Eğitim'de, Bürokrasi'de, Basın'da, Iş Dünyası'nda, Sivil Toplum Örgütleri'nde.. vs. en tepe noktalarda bunların sözü geçiyor.

Bunlar elbette Allah'ın (celle celaluhu) emri olan Şeriat'a düşman olacak, bunlar elbette baş örtüsüne düşman olacak... Fakat "müslümanım ama Atatürkçü'yüm" diyen bir kısım insanlar hala anlamıyor.

Bakın, Birinci Dönem Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Kütahya Mebusluğu (Milletvekilliği) yapan Besim Atalay şunları söylüyor:

"Arkadaşlar, memlekette yolsuzluklar yapıldığından söz ediyorsunuz. Bu memleketin kurtarılması ve bugün yapıldığı söylenen yolsuzluk Hoca Sadi'nin ünlü kuzu hikâyesini andırdı. Kurdun elinden kuzuyu kaptı kurtardı, fakat kendi kesti, kendi yedi. Arkadaşlar, üç yıldır şu Milli Mücadele sırasında kadınlara cephane mi taşıtmadık, tuzdan, hatta undan bile vergi mi almadık? Kadınları bile şehit mi vermedik? Gaziler topraklarına masumları mı gömmedik? Sonuç ne oldu?

Mücadele ile hiç, ama zerre kadar hiç ilgisi olmayanlar, bu memlekete doldu... Sanki yaptıklarımızı, kurtardığımız memleketi, bunlara peşkeş çekmişiz, gidin görün arkadaşlar, şu İzmir'e bir gidin... Sokakları dolduran çeşit çeşit `yurtsever´ (!) tüccarları bir görün..."

****

KAYNAK:

Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi 1935'den 1995'e, Tekin Yay. İstanbul 1977, sayfa 1230-1231.

****
****
****

M. Kemal'in başkumandanlığı istememesi

buna kızıyor. Meclis, pek asabileşti. O, kabul etmem diyor, başka şey bilmiyor ve dinlemiyor. Kızmışım. Bir aralık: «Peki! Senin vücudun âleme rahmet mi? Ne güne duruyorsun? Hangi işe yarıyacaksın?» diye bağırdım. Kızılca kıyamet koptu. Mustafa Kemal bana kürsüden küfürler ve tehdid yağdırdı ve bu arada yine dedi ki : «Mağlûbiyet muhakkak. Sen beni rezil olsun, şerefim gitsin diye başkumandan yapmak istiyorsun. Bu söz bana öyle müthiş geldi ki, çıldıracaktım. «Yahu bu ne adam! Koca bir millet gidiyor; bu, şerefi düşünüyor. Bunu kim yapabilir? Hiç olmazsa insan hayâ eder de bunu söyliyemez. Of!... Ne âdi, ne belâ bir adama çatmışız!... Şeref!... Sanki Suriyede mağlûp olan da bendim,» diyordum. İşte bu andadır ki, bu adamdan tam nefret etmiş, ona büyük bir kin beslemeğe başlamıştım. Baktım kudurmuş köpek gibi olmuş. Herkes de bir şey söylüyor. Her söyleyen ile dalaşıyor. Galiba niyeti bozuk. Topal Osman'ın kendisine verdiği muhafızları Meclise getirmiş. Onlara güveniyor, imalı bir surette onlarla Meclisi tehdit ediyor. Bunlardan birçok herif Meclis koridorunda.

Her iş oldu. Benim bütün tekliflerim kabul edildi; fakat kumandanlık meselesi hâlâ olamıyor. Üç gündür uğraşıyoruz, kabul ettiremiyoruz. Halbuki vakit dar. Nihayet bakmış ki, olacak şey değil. Meclis mu'sır, kabul etmezse hiçbir haysiyeti kalmayacak. Ekseriyet zaten aylardan beri aleyhine dönmüş. Geldi. Resmen celsede şu teklifi yaptı: «Eğer Meclis bütün teşrii ve icraî selâhiyetlerini bana verirse başkumandanlığı kabul ederim.» Ben bunu işitince iki yumruğumu küt küt diye kafama vurmuştum. Ve: «Eyvah, bu adam ne istiyor? Bu nasıl iş? Bu verilir mi? Bu istenebilir mi?» diye bağırmışım, durmuşum. Ben farkında değilim. Sonra yanımdakiler söylediler. Kendi kendime düşünüyordum.

Bu müthiş bir şey. Başkumandan olmak için böyle bir selâhiyete lüzum yok ki... Başkumandan harbi başa çıkarmak için lâzım. Selâhiyetlere zaten maliktir ve onlar kâfidir. Demek bu

852 HAYAT ve HATIRATIM

adamın zamiri kötüdür. İçinde kimbilir ne domuzluklar vardır. Büyük bir müstebit olmak, milleti inim inim inletmek istiyor. Kendi kendine kanunlar yapacak. Şunu bunu asıp kesecek. Böyle bir şeyi istemek ne müthiş bir küstahlıktır. Yahut bu adam bunu mahsus istiyor. Biliyor ki, Meclis kendi selâhiyetlerinde pek hassas ve kıskançtır; vermeyecek, bu da bu şekilde Başkumandanlıktan kurtulacak. Yahut Meclis verirse, bunlarla sonra bize, millete kıran salacak... Kendine köle gibi itaat etmiyenleri imha edecek. Yapar mı? Yapar. Şaka değil. Kendisi ve keyfine göre kanun yapacak. Onunla istediğini mahkûm edecek. Tarihte bunun yalnız bir misali vardır. Jül Sezar, Roma Senatosundan selâhiyetlerinin bir kısmını almış, kendisini ona «Yarı Allah» tanıtmıştı. Bu da buna benziyordu.

****
****
****

Bize inanmayanlara yabancı kaynaklar

"1908'deki Jön Türkler ayaklanmasının liderlerinden olan Cavit Bey ve M. Kemal sıkı yahudi Dönme'lerdi. Sonraları Cavit Bey Maliye Bakanı, M. Kemal ise yeni rejimin (TC'nin) lideri oldu ve kendi ismini 'Atatürk' olarak değiştirdi."[1]

* * *

"M. Kemal'in kariyerinin erken dönemlerinde O'nun takipçilerinin çoğu O'nun İslam'in bir şampiyonu olduğunu vede Nasraniler (Hristiyanlar) ile harb ettiğini zannediyorlardı. Şayet O'nun (İslam aleyhine yaptığı devrimleri üzerine) asıl niyetini bilseler idi, ismini "İslam'ı yıkan Gazi" olarak söylerlerdi."[2]

* * *

"M. Kemal'in Allah ile ilgisi yoktu, o sadece kendisini ve de Türkiye'yi düşünüyordu. Allah'tan nefret ediyordu, vede (İslam'ı) Türkiye'nin şanssızlığının sebebi olarak görüyordu."[3]

****

KAYNAKLAR:

[1] The Secret Jews (Gizli Yahudiler), Joachim Prinz, 1973, sayfa 111-122.

[2] Turkey, Emil Lengyel, 1941, sayfa 140-141.

[3] Turkey, Emil Lengyel, 1941, sayfa 134.

****
****
****

Işte Kemalistler çocuklarımızın beyinlerini bu tür "hikayeler" ile yıkıyorlar

(Bu kurgulanmış bir hikaye değil de nedir ?)

****

Gazi Çiftliğinde dolaşıp hava alırken oldukça yaşlı bir kadına rastladık. Atatürk attan inerek bu ihtiyar kadının yanına sokuldu.

- Merhaba nine

Kadın Ata'nın yüzüne bakarak hafif bir sesle;

- Merhaba dedi.

- Nereden gelip nereye gidiyorsun?

Kadın şöyle bir duralayıp,

- Neden sordun ki, dedi. Buraların sabısı mısın? Yoksa bekçisi mi?

Paşa gülümsedi.

- Ne sahibiyim ne de bekçisiyim nine. Bu topraklar Türk milletinin malıdır. Buranın bekçisi de Türk milletinin kendisidir. Şimdi nereden gelip nereye gittiğini söyleyecek misin?

Kadın başını salladı.

- Tabii söyleyeceğim, ben Sincan'ın köylerindenim bey, otun güç bittiği, atın geç yetişdiği kavruk köylerinden birindeyim. Bizim mıhtar bana bilet aldı trene bindirdi, koşdum Angara'ya geldim.

- Muhtar niçin Ankara'ya gönderdi seni?

- Gazi Paşamızı görmem için. Başını pek ağrıttım da... Benim iki oğlum gavur harbinde şehit düştü. Memleketi gavurdan kurtaran kişiyi bir kez görmeden ölmeyeyim diye hep dua ettim durdum. Rüyalarıma girdi Gazi Paşa.

Bende gün demeyip mıhtara anlatınca, o da bana bilet alıverip saldı Angaraya, giceleyin geldimdi. Yolu neyi de bilemediğimden işte ağşamdan belli böyle kendimi ordan oraya vurup duruyom bey.

- Senin Gazi Paşa'dan başka bir isteğin var mı?

Kadının birden yüzü sertleşti.

- Tövbe de bey, tövbe de! Daha ne isteyebilirim ki... O bizim vatanımızı gurtardı. Bizi düşmanın elinden kurtardı. Şehitlerimizin mezarlarını onlara çiğnetmedi daha ne isteyebilirim ondan? Onun sayesinde şimdi istediğimiz gibi yaşıyoruz. Şunun bunun gavur dölünün köpeği olmaktan onun sayesinde kurtulmadık mı?

Buralara bir defa yüzünü görmek, ona sağol paşam! Demek için düştüm.

Onu görmeden ölürsem gözlerim açık gidecek.

Sen efendi bir adama benziyon, bana bir yardım ediver de Gazi Paşayı bulacağım yeri deyiver.

Atatürk'ün gözleri dolu dolu olmuştu, çok duygulandığı her halinden belliydi. Bana dönerek,

- Görüyorsun ya Gökçen, işte bu bizim insanımızdır... Benim köylüm, benim vefalı Türk anamdır bu.

Attan indim. Yaşlı kadının elini tuttum anacığım dedim, sen gökte aradığını yerde buldun, rüyalarını süsleyen, seni buralara kadar koşturan Gazi Paşa yani Atatürk işte karşında duruyor. Köylü kadın bu sözleri duyunca şaşkına döndü. Elindeki değneği yere fırlatıp, Atatürk'ün ellerine sarıldı. Görülecek bir manzaraydı bu.

İkisi de ağlıyordu. İki Türk insanı biri kurtarıcı, biri kurtarılan, ana oğul gibi sarmaş dolaş ağlıyorlardı. Yaşlı kadın belki on defa öptü atanın ellerini. Ata da onun ellerini öptü. Sonra heybesinden küçük bir paket çıkarttı. Daha doğrusu beze sarılmış bir köy peyniri.

Bunu Atatürk'e uzattı;

- Tek ineğimim sütünden kendi ellerimle yaptım Gazi Paşa, bunu sana hediye getirdim. Seversen gene yapıp getiririm.

Paşa hemen orada bezi açıp peyniri yedi. Çok beğendiğini söyledi.

Sonra birlikte köşke kadar gittik. Oradakilere şu emri verdi;

"Bu anamızı alın burada iki gün konuk edin. Sonra köyüne götürün. Giderken de kendisine üç inek verin benim armağanım olsun."

****
****
****

Kemalist ideolojinin palavraları (M. Kemal Atatürk nasıl Cumhurbaşkanı oldu?)

Hemen konuya giriyorum...

Cihat Akçakayalıoğlu şöyle saçmalamış:

"M. Kemal, büyük bir devlet adamı ve lider olmasına karşın hiçbir zaman diktatör olmamıştır."[1]

Palavra devam ediyor...

M. Kemal'i de dinleyelim:

"Türkiye Devleti'nde ve Türkiye Devleti'ni kuran Türkiye halkında tacidar yoktur. Diktatör yoktur! Tacidar yoktur ve olmayacaktır; Çünkü olamaz."[2]

Ayrıca yine M. Kemal:

"Biz fevkaladeden alınan ve kanunî olan tedbirleri hiçbir vakit ve hiçbir surette kanunun üstüne çıkmak için vasıta olarak kullanmadık"[3] diyerek meşru olmayan hiçbir işe bulaşmadığını iddia ediyor.

****

Adamlar son sürat uçuyor...

Anlaşılan bunlar milleti "enayi" yerine koyuyor. M. Kemal bizzat Nutuk'ta diktatörlüğünü ispatlamıştır... Meclis'te Milletvekillerine şöyle hitap ettiğini "gururla" yazmış:

"Bu bir olupbittidir. Söz konusu olan; millete saltanatını, egemenliğini bırakacak mıyız, bırakmıyacak mıyız? Meselesi değildir. Mesele zaten olupbitti haline gelmiş bir hakikati ifadeden ibarettir. Bu, mutlaka olacaktır. Burada toplananlar, Meclis ve herkes meseleyi tabiî görürse, fikrimce uygun olur. Aksi takdirde, yine gerçek gerektiği şekilde ifade olunacaktır. Fakat ihtimal bazı **kafalar kesilecektir."**[4]

Başka lafa ne hacet..? Nutuk; En sağlam kaynak.

Peki M. Kemal nasıl Cumhurbaşkanı oldu?

Dönemin Milletvekilleri M. Kemal'i hükümeti kursun diye çağırmışlardı... O rejimi değiştirdi. Önce Cumhuriyet'i ilan etti... Oylamaya meclisin yüzde 52,7'si katılmadı.

Arkasından Cumhurbaşkanlığı seçimine gidildi. Tek aday M. Kemal'di. 334 milletvekilinin 158'i oylamaya katıldı,[5] geri kalan 176 üye ise ne Cumhuriyet'in oylamasına ne de Cumhurbaşkanı seçimine katılmamıştı.

Meclis'in yarısından fazlasının oy vermediği bir adam Cumhurbaşkanı oluyor, ilginç.

Başta Kazım Karabekir Paşa olmak üzere Milli Mücadele'nin önde gelen birçok isimi, hatta gazeteler bile Cumhuriyet'in ilanından habersizdi.[6]

Bu diktatörlük değil de nedir??

Kazım Karabekir Paşa, Cumhuriyet'in "dikte" edildiğinden şikayetçi:

"İstiklâl Harbi'nin tehlikeli günlerinde sonuna kadar feragat, fedakâr arkadaşlarının rey ve irşadına ihtiyaç gösteren M. Kemal Paşa artık muzaffer bir başkomutan sıfatıyla maiyet komutanlarına Cumhuriyeti dikte ettirmiştir. Eski arkadaşlarının rakip olabileceği endişesi ile sui şahsiyetler icadı da lâzım gelmişti; bunun için eski arkadaşlarını kötülemek lâzımdı. Bunu da hakkıyla yapmıştır."[7]

Sadece Karabekir Paşa değil tabi...

Rauf Orbay'ın Cumhuriyet'in ilanından bir gün sonra Istanbul basınına verdiği ve Cumhuriyet'in ilanında

izlenmiş olan yöntemi eleştiren demeci, Halk Partisi içindeki yol ayrımının dönemeç noktasıdır. Orbay Ittihat ve Terakki deneyimine gönderme yaparak, 1908'in özgürlük umutlarının 1913'te bir parti "despotizmine" dönüşmesinin ülkeye getirdiği felaketli sonuçları vurgulamıştır.[8]

Böylece Karabekir'in sözleri de teyid edilmiş oldu.

Daha ne yazalım? Istiklal Mahkemeleri herşeyi açıklamıyor mu?

Hadi bunları da geçtim, M. Kemal'in "Karlsbad hatıralarını" neşreden manevi kızı Prof. Dr. Afet Inan'dır. M. Kemal'in söz konusu hatıralarından bir alıntı yapacağız, bakalım "diktatör" müymüş, değil miymiş...

"..Yemekten sonra oturduğumuz salon, dans salonunun ittisalinde idi. Gayet zarif, latif birkaç genç kadın simokinli erkeklerle dans ediyorlardı. İki salon arasındaki büyük camlı kapı köşede işgal ettiğimiz fotöylerden bu tekerrür ve temadi eden Vonstep'leri seyre pek müsaitti.

- Ne güzel dedim. Dansı çok sevdiğimden ve ataşemiliterlik zamanımda birinci valsörlerden addedildiğimden bahsettim. Hanımefendi de kızlık hayatında çok dans ettiğinden ve dansı sevdiğinden bahsetti ve sonra ilave etti...

- Bu hayatın bizde (Türkiye'de) teessüsü (tesisi) ne kadar müşkül...

(M. Kemal:) Dedim ki, ben her vakit söylerim, burada da bu vesile ile arzedeyim benim elime büyük selahiyet ve kudret geçerse, ben hayat-ı ictimaiyemizde (sosyal hayatımızda) arzu edilen inkılabı bir anda bir "JOP" ile tatbik edeceğimi zannederim."[9]

"JOP"lu bir Cumhuriyetçi ve demokrat birisini dünyanın başka bir yerinde bulamazsınız... M. Kemal'in icadıdır...

Şaka bir yana, bu resmi tarih yalanlarına artık bir son verilmeli. Kemalizm bitmiştir, bunu herkes kabullense iyi olacak.

****

KAYNAKLAR:

[1] Cihat Akçakayalıoğlu, Atatürk Komutan İnkılâpçı ve Devlet Adamı Yönleriyle, Genel Kurmay Başkanlığı, Ankara 1998, sayfa 495.

[2] Utkan Kocatürk; Atatürk'ün Fikir ve Düşünceleri, ATAM Yayınları, Ankara 1999, sayfa 32.

[3] Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam M. Kemal 1922-38, C.III, 16. Baskı, 1999, Remzi Kitabevi, sayfa 475.

[4] M. Kemal Atatürk, Nutuk II, sayfa 691.

[5] http://tr.wikipedia.org/wiki/T%C3%BCrkiye_cumhurba%C5%9Fkanl%C4%B1%C4%9F%C4%B1_se%C3%A7imleri

[6] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, Sayfa 112.

[7] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, Sayfa 111.

[8] Rauf Orbay, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e (Hatıralar) III. sayfa 413,414.

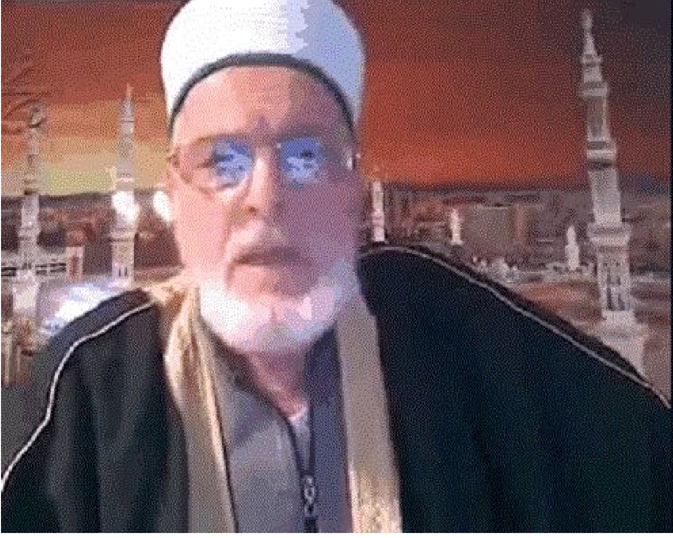
[9] Prof. Dr. A. Afetinan; M. Kemal Atatürk'ün Karlsbad Hatıraları, Ankara 1983, sayfa 26, 27.

Ayrıca bakınız Der. Behçet Kemal Çağlar, Atatürk Devriminden Damlalar, Istanbul 1967, sayfa 52.

****
****

****

M. Kemal Atatürk'ü savunan "sözde" Hoca'ya Reddiye / Cevap

M. Kemal'i savunan "sözde" Hoca'nın kim olduğunu, gerçekten Hoca mıdır yoksa değil midir bilmiyoruz. Bu kounda herhangi bir malumatımız yok. Elimize bir videosu geçti sadece. Edindiğimiz bilgilere göre "Sırat köprüsünü" de inkar ediyormuş. Zaten böylesinden başkası beklenmezdi.

Gelelim reddiyemize.

****

Birinci mesele...

"Sözde" Hoca, kendisine sorulan soruya cevap vermek yerine demogoji yapmıştır. Sorulan sual mealen şöyle idi: M. Kemal Ezan'ı yasaklamış, tekke ve medreseleri kapatmış, bunlar ne kadar doğru?

"Sözde" Hoca, M. Kemal'in Alimlerin kafalarını kesmesi hakkında mealen; "Kesilmesi gereken hocaların kafaları kesildi... Her önüne gelen Mescid açıp askerlik vazifesini orda yapıyordu" diyor.

Peki bunun kriteri nedir? Neye göre kafa kesiyor, iman ölçer aleti mi vardı? Bu konuda bilgi yok. Ezan'dan "Allah" isminin çıkarılması hakkında da bilgi vermiyor. Peki askerlik vazifesini yapmamak için Mescid açan hocalar varsa (ki bildiğimiz böyle birşey yok, varsa delillendirsin) bu uygulamayı önlemek için kafa mı kesmek lazım? Yoksa Mescid açmayı şarta bağlamak ve uymayanlara para/hapis cezası öngören bir kanun mu çıkarmak lazım? Islah etmek varken diktatörlüğe, barbarlığa ne gerek var?

Madem öyle, bugün sahte çürük raporu veriliyor diye Hastaneleri kapatmak ve Hekimleri asıp, kesmek gerekmez mi? Bu uygulama ne kadar akıl ve mantık dışıysa, M. Kemal'in uygulaması da aynı derecede akıl ve mantık dışıdır.

Madem batılılar gibi medeni (!) olacağız iddiasıyla bu yola girildi, o halde batı da herhangi bir uygulamanın önüne geçmek için kafaların kesildiği bir hadise zikretsinler de, bizde bunu makul karşılayalım.

Ismet Inönü de milli mücadeleye katılmak yerine "...Ismet Ağa olalım, hayatımızı çiftçilikle sürükleyelim..." demişti, onun da kafasını kesseydi ya. Demekki bu gerekçe sudan bahanedir, maksat Islam düşmanlığıdır.

Delilimizde bizzat M. Kemal'in kendi sözüdür:

"İlk yapacağım icraat, bu millet ve devletin bu hale gelmesinde en büyük sorumluluğu taşıyan yobazları, sarıklı softaları sarıklarından yakalayıp ibret-i âlem için sokaklarda dizi dizi asmak olacaktır." [1]

Öyle anlaşılıyor ki, derdi alimlerdi. Oysa bizi Birinci Dünya harbine sokan, ve devleti bu hale getiren asıl

suçlular, M. Kemal'in de mensubu olduğu Ittihat ve Terakki Cemiyeti'dir... Dolayısıyla kafa kesmeye kendi mensubu olduğu yahudi dönmelerin Cemiyet'inden başlaması gerekirdi.

****

Ikinci mesele...

"Sözde" Hoca M. Kemal için: "belki de bir Veli idi" diyor.

Subhanallah, bu kadar da atılmazki...

M. Kemal'in hizmetine girdiği 3 Temmuz 1927'den, ölümü olan 10 Kasım 1938'e kadar M. Kemal'in yanından hiç ayrılmayan ve bu müddet zarfında M. Kemal'in ünlü sofrasının konuklarına, devlet başkanlarının ziyaretlerine şahit olan Uşağı Cemal Granda; M. Kemal'in alkol aldığını kitabında yazmıştır. [2]

Alkol'ün, Kuran'da Cenab-ı Hakk tarafından; "şeytan işi bir pislik" [3] olduğu bildirilmiştir... Ve bunu içen bir Veli profiliyle hayatımda ilk kez karşılaşıyorum. Bu nasıl bir hoca anlamak mümkün değil.

Öte yandan Rabbimizin "indirdiğim ile hükmet" [4] yani "Islam kanunları ile hükmet" emrine rağmen, bayrağı "haç" olan Isviçre'nin kanunlarını alan birine Veli demek; fasıklık değil de nedir?

Ikinci meselemiz olan Veli bahsini de burda noktalıyoruz... Gelelim üçüncü meseleye.

****

Üçüncü mesele...

"Sözde" Hoca, Laikliği; "dinli ile dinsizin devlet kanunları içerisinde kardeş gibi yaşaması" şeklinde tarif ediyor.

Oysa Rabbimiz Kuran'da; "Müminler ancak kardeştirler" [5] ve "Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri/inkarcıları dost edinmeyin. Kendi aleyhinizde Allah'a apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz?" [6] buyuruyor.

Kuran, "dost edinmeyin" diyor, bu "sözde" hoca da "kardeş gibi yaşayacak" diye haykırıyor... Hayret verici bir durum.

Kaldı ki, Laiklik devlet ve din işlerini birbirinden ayırmaktır. Kuran'da, kasten birini öldürene "Kısas" uygulanması Farz kılınmıştır. [7] Yani, birinin canını kasten alanın (maktulün alilesi affetmezse) canı alınır.

Peki, Islam Devleti olmadan üzerimize Farz kılınan bu hükmü nasıl uygulayacağız?

Bunu da geçelim, madem Laiklik; din ile devlet işlerini ayırıyor... Devlet dine, din de devlete karışamıyor, o halde M. Kemal hangi hak ve yetkiyle Ezan'dan "Allah" ismini çıkarıyor? Hangi hak ve yetkiyle "Türkçe ibadet" ucubeliğini uygulamaya kalkışıyor? Bu noktada birçok soru sormak mümkün, ancak reddiyemizin hacmini aşacağı için bu kadarı ile iktifa ediyoruz.

****

Dördüncü ve son mesele...

"Sözde" Hoca, M. Kemal'i; "çok ileri görüşlü" (hocaların kafalarını kesmesi olsun medreseleri ve tekkeleri kapatması olsun) her konuda "attığı adımları bilen, ne yaptığından haberdar" şeklinde tarif ediyor.

Daha sonra M. Kemal'i kendine siper ederek bu devlete hainlik yapanlardan bahsediyor. M. Kemal'in yolunu, kendisini siper edenlerin bozduğunu söylemek istiyor.

Hani M. Kemal "çok ileri görüşlüydü"? Neden bu tehlikeyi önceden görüpte müdahale etmemiş? Hocaları asıp, keserken ileri görüşlü oluyorda, kendisini siper ederek yolunu saptıracak (!) olanları neden fark edemiyor? Oysa M. Kemal'in Ismet Inönü'ye "Benden sonra senin gelmen için lâzımını yapmalıyız" [8] dediğini Kazım Karabekir Paşa hatıralarında yazmıştır.

Yani, Devletin başına geçecek olan idareciyi bile kendi tespit etmiş zaten. Peki bu "sözde" Hoca buna ne

diyecek? Hocaların kafalarını kesen M. Kemal, onların kafalarını neden kesemiyor, hatta onlara mevki ve makam tahsis ediyor?

Bu "sözde" Hoca'ya bu kadar cevap yeterli... M. Kemal'in "Gökten indiği sanılan kitapların dogmaları..." [9] hezeyanına...

Inkılabı; "...din ve mezhep bağı yerine kişilerini Türk milliyetçiliği etrafında toplamak"[10] şeklinde tanımlamasına veya Kuran'daki bir Sure için haşa "tiksindirici" demesine[11] değinmeyeceğiz bile.

****

KAYNAKLAR:

[1] Atatürk Ansiklopedisi, May Yay., dild 1, sayfa 148.

[2] Atatürk'ün Uşağı Cemal Granda Anlatıyor, Kristal Kitaplar, 2. baskı, sayfa 215.

[3] Maide Suresi 5/90

[4] Örneğin, Maide Suresi 5/44, 48, 49

[5] Hucurat Suresi 49/10

[6] Nisa Suresi 4/144

[7] Bakara Suresi 2/178

[8] Kazım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 123, 124.

[9] M. Kemal Atatürk DEVRE : V Ictima : 3 TBMM ZABIT CERIDESI CILD : 20 Birinci inikad 1 - XI - 1937 Pazartesi Büyük Millet Meclisi Kütüphanesi.

[10] a) Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri, cild 2, sayfa 240.
b) Ayrıca bakınız; Behçet Kemal Çağlar, Bugünün Diliyle Atatürk'ün Söylevleri, Türk Dil Kurumu (TDK) Yayını, Ankara 1968, sayfa 159.
c) Milli Eğitimle İlgili Söylev ve Demeçler, Ankara 1946, sayfa 5.

[11] ABD BÜYÜKELÇİLİĞİ, Sayı: 423, Ankara, 17 Mart 1933, Konu: Türkiye'de din, MÜNHASIRAN MAHREM, Saygıdeğer Hariciye Vekili, Washington.

ABD Dışişleri Arşivi'ndeki bu raporu, Rıfat N. Bali Türkçe'ye çevirip "Toplumsal Tarih"e yazdı. Ayrıca Milliyet Gazetesi'nde haber olarak yayınlandı, bakınız: Milliyet, 7 Eylül 2006.

****
****
****

Batsın böyle çağdaşlaşma

1930'lu yılların Türkiye'si Urla gibi bir Ege şehrinde dahi açlıktan insanların öldüğü bir zamandı... Ortalama bir memurun aylık maaşının 50 lira olduğu bu dönemde, çağdaşlaşma yolunda(!) 75 000 lira gibi büyük paralar ödenerek heykel yaptırılmıştır.

****

KAYNAK: Mehmed Kafkas, Geçmişi Bilmek, cilt 1, Nil Yay., Izmir, 1993, sayfa 231.

****
****
****

M. Kemal'in sorumsuz Hicaz önerisine Ilahi ikaz

Birinci Dünya Savaşı sırasında Dördüncü Ordu karargahında Mekke ve Medine'yi kurtarmak için Hicaz Seferi Kuvveti hazırlanması meselesi görüşülürken, Harbiye Nazırı (Savaş Bakanı) Enver Paşa bu iş için M. Kemal'i atadı ve bunun üzerine M. Kemal:

"Değil Hicaz'a asker sevketmek, hatta oradaki askerleri de geri almak ve kuvvetleri verimsiz yönlere dağıtmamak gerek" diyerek görüşünü belirtti ve sonunda M. Kemal'in bu görüşü kabul edilerek Medine'nin boşaltılmasına karar verildi...

Tam bu sırada ışıkların aniden sönerek ortalığın zifiri bir karanlığa bürünmesi üzerine bunu Ilahi bir Ikaz kabul eden Cemal Paşa birden ürperip sarsıldı ve daha sonra Hicaz'ın boşaltılmasından vazgeçilerek Fahreddin Paşa Medine'ye gönderildi.

****

KAYNAK: Alpay Kabacalı, Arap Çöllerinde Türkler, Cem Yay., Istanbul, 1990, sayfa 58.

****

****
****

Amerikalı Profesör'den kemalistlere...

(Elin adamı anladı, bizim kemalistler hala anlayamıyor)

Nihat Sami Banarlı Amerikalı Profesör Rufi ile sohbet ederken söz batılılaşmadan açılır... Bunun üzerine Profesör Rufi şöyle der:

"Siz tarihte defalarca başarı kazanmış bir milletsiniz. Bize veya başkalarına imrenmek neyinize? Biz yeni bir millet olduğumuz için, tarihte muvaffak olmuş milletlerin sırlarını araştırır, bulduğumuz ve uygun gördüğümüzü asrımıza tatbik ederiz. Sizden de aldığımız kıymetler vardır. Eğer ilerlemek istiyorsanız, muvaffak olduğunuz asırlarda hangi meziyetlerinizle hangi usul ve teşkilatınızla kazandınız?

Bunları araştırınız, bulduklarınızı modernize ediniz. Kendi milli ve denenmiş temelleriniz üzerinde yükseliniz."

****

KAYNAK: Nihat Sami Banarlı, Tarih ve Tasavvuf Sohbetleri, Kubbealtı Neşriyat, Istanbul, 1984, sayfa 159.

****
****
****

Muhteşem yüzyıl dizisine kapak olsun (Yabancı yazardan)

Tarihi hadiselere önyargılı bakan birçok batılı yazarın, Osmanlı kadınlarının saray hayatını kendi hayat felsefelerine göre değerlendirip,"kafes edebiyatı" çerçevesinde senaryolaştırmasına karşılık, yıllarca Istanbul'da yaşayan "Muhteşem Istanbul" kitabının yazarı Gerard de Nerval Osmanlı saray kadınları hakkında şöyle yazmaktadır:

"Saray kadınlarına gelince, bunların gerçekten birer alim olduklarını söyleyebiliriz ve bu sözümüzde mübalağa yoktur. Çünkü saraya giren her kadın, tarih, edebiyat, müzik, resim ve coğrafya konularında çok ciddi bir eğitime tabi tutulur. Bu kadınların birçoğu, sanatkar veya şairdirler."

****

KAYNAK:

Gerard de Nerval, Muhteşem Istanbul, Boğaziçi Yay., Istanbul 1974, sayfa 82.

****
****
****

Istiklal Mahkemeleri Kararları Listesi

Mahkemeye verilen sanık	13096
Beraat ve takipsizlik	470
İdam	108
Müeccelen idam	279
Gıyaben idam	48
Kalebent ve kürek	54
Hafif mahkumiyeti	2137
(Değnek ve para cezası)	31

Ankara Istiklal Mahkemesi

Mahkemeye verilen sanık	2420
Beraat ve takipsizlik	395
İdam	485
Muaccelen idam-Gıyaben idam	1137
Kalebent ve kürek	240
Hafif mahkumiyet	1163

Samsun Istiklal Mahkemesi

Mahkemeye verilen sanık	13489
Beraat ve takipsizlik	470
idam	57
Muaccelen idam	594
Gıyaben idam	20
Kalebent ve kürek	272
Hafif mahkumiyet	11270

Eskisehir Istiklal Mahkemesi

Mahkemeye verilen sanık	555
Beraat ve takipsizlik	248
idam	7
Muaccelen idam-Gıyaben idam	6
Kalebent ve kürek	29
Hafif mahkumiyet	265

Isparta Istiklal Mahkemesi

Mahkemeye verilen sanık	9016
Beraat ve takipsizlik	648
İdam	5
Muaccelen idam-Gıyaben idam	3
Kalebent ve kürek	69
Hafif mahkumiyet	7477

Kastamonu Istiklal Mahkemesi

Mahkemeye verilen sanık	3600
Beraat ve takipsizlik	575
idam	2
Muaccelen idam-Gıyaben idam	1
Kalebent ve kürek	105
Hafif mahkumiyet	2917

Konya Istiklal Mahkemesi

Mahkemeye verilen sanık	280
Beraat ve takipsizlik	23
İdam	12
Muaccelen idam	109
Gıyaben idam	1
Kalebent ve kürek	34
Hafif mahkumiyet	101

Pozanti Istiklal Mahkemesi

Mahkemeye verilen sanık	2673
Beraat ve takipsizlik	862
İdam	56
Gıyaben idam	24
Kalebent ve kürek	537
Hafif mahkumiyet	1194

Yozgat Istiklal Mahkemesi

Fotoğraf da gördüğünüz listede o günün tabiriyle Bidayet Mahkemeleri olarak isimlendirilen normal mahkemeler, Harp Divanları ve ayrıca düzensiz birliklerde çoğu zaman yargı niteliğinde keyfi kararlar veren Kuvay-ı Tedibiyeler'de yargılananlar ve idama mahkum olanlar, bunlarla birlikte isyanlarda öldürülenler yer almıyor. Yalnızca bazı Istiklal Mahkemelerine sevk edilenlerin listesini sunuyoruz.

***

O dönem ilk günden beri Istiklal Mahkemeleri'nin aleyhinde olan Birinci Büyük Millet Meclisinin unutulmaz imanlı hatibi, Erzurum mebusu Hüseyin Avni Bey'in şu sözleri yapılan vahşeti çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor:

"Istiklal Mahkemeleri'ne Meclis'in tanıdığı yetkiyi, Cenab-ı Hak Peygamberine dahi vermemiştir."[1]

Ayrıca kendisi de Elazığ Istiklal Mahkemesi'nde yargılanıp hakkında beraat kararı verilmesi üzerine büyük bir celadetle yerinden fırlayarak:

"Bu mahkeme çok namuslu insanları asmıştır. Bizim namusumuzda bir eksiklik mi gördü ki, bizi asmadı" diye haykırması üzerine, Elazığ Istiklal Mahkemesi Hüseyin Avni Bey'i ömür boyu sürgün cezasına mahkum etmiştir.[2]

Hilafetin ilgasından sonra, birbirini kovalayan inkılapların ana hedefi, sanıldığı gibi yalnız resmi hayatı değil,

aynı zamanda ferdi ve şahsi davranış, yaşayış ve hissiyatı da, din dışı kılmaktı... Bu güç iş, dört sene gibi mahdut (sınırlanmış) bir zamana sığdırılmıştı. Ama nasıl? Anadolu dahilinde, fevkalade selahiyeti haiz İstiklal Mahkemeleri dolaştırmak ve.. bu mahkemelerin sözde hakimlerinin vasıtasıyla, masum kellelerinden ehramlar yükseltmek suretiyle. 1924'te hilafetin yıkılışı ile başlayıp 1928'de İslam harflerinin yasaklanması ile ikmal olunan öylesine hızlı bir İslam düşmanlığı siyaseti takip edildi ve bu tatbikat, o derece korkunç bir devlet terörü ile gerçekleştirildi ki bir karşı hareket hayal bile edilemezdi. İstiklal Mahkemeleri adıyla, çoğu azası hukukçu olmayan seyyar bir mahkeme, Anadolu'nun şehir ve kasabalarında dolaştırılarak, on binlerce masum insan, çoğu halka göz dağı vermek maksadı ile yoktan yere darağaçlarında telef edildi. Bu öyle bir devlet terörüdür ki kurbanlarının hakiki sayısını tespit etmek mümkün değildir.[3]

Listedeki rakamlar "resmidir" ve zikredilen bu rakamlardan daha fazla insanın idam edildiği açıktır. Resmi rakamlar bunlarsa, gerisini varın siz düşünün.

Nitekim Cellat KARA ALI 1928 yılında "son tevrat" gazetesinde yayınladığı hatıralarında şöyle diyor:

"Bizim patronlar yalan söylüyor. O kadar cellatın içinde sadece benim CELLAT KARA ALI olarak idam ettiklerimin sayısı sadece benim sallandırdığım kişi sayısı 5216'dır."

Bu yüzden Ankara'da ip kıtlığı bile başgöstermiştir.[4]

Başka söze ne hacet ??

****

KAYNAKLAR:

[1] Ahmet Turan Alkan, Istiklal Mahkemeleri, Ağaç Yay., Istanbul 1993, sayfa 35-49. Liste de bu kitaptan alıntılanmıştır.

[2] Rahmi Erdem, Davam, Timaş Yay., Istanbul 1993, sayfa 316.

[3] Kadir Mısıroğlu, Hilafet, sayfa 347, 348 / 358, 359.

[4] Hüseyin Demirel, Deccaliyet ve Kemalizm, Ittihat Yay., Istanbul 1993, sayfa 187.

****
****
****

Atatürk milliyetçilerine ithaf olunur

Sahabelerin (radıyallahu teala anhüm ecmain) bulunduğu bir mecliste, oradakilere atalarının, dedelerinin kim

olduklarının sorulması üzerine sıra Iran asıllı bir sahabe olan Selman-ı Farisi Hazretleri'ne gelince, O:

"Ben İslam'a girdikten sonra soy sop aramam. Ben Islam oğlu Selman'ım " cevabını verdi.

Bu güzel cevaptan son derece etkilenen Hz Ömer (radıyallahu anh) da şöyle dedi:

"Bütün Kureyş bilir ki babam Hattab, Kureyşin önde gelenlerinden biriydi. Böyle iken ben Islamoğlu olan Selman'ın kardeşi Islamoğlu Ömer'im."[1]

Bundan daha doğru ve güzel başka bir davranış olabilir mi?

İslâm'a göre ırk öğesi insanlara doğal bir üstünlük sağlamadığı gibi medenî bir toplumun oluşmasında da temel etken değildir. Medenî bir toplum, hayvanlar gibi iç güdüleriyle birlikte yaşayan insanlardan değil, özgür iradeleriyle seçtikleri inanç ve idealler çevresinde toplanan insanlardan oluşur. Bu nedenle İslâm toplumu İslâm'ı bir din, bir hayat düzen ve biçimi olarak benimseyen insanların oluşturduğu toplumdur. Belirleyici tek etkenin inanç olduğu bu toplumun oluşmasında başka hiçbir maddi ya da manevi etkenin katkısı yoktur. Aynı akide çevresinde birleşen insanlar, kan bağları olmasa da kardeştirler.[2] Buna karşılık, aynı inancın paylaşılmaması durumunda, baba oğul arasında bile bir yakınlıktan söz edilemez. İman etmediği için babasının çağrısına uymayan Hz. Nuh'un (aleyhisselam) oğlu onun ailesinden sayılamaz.[3] Aynı inancı paylaşan müminler küfrü tercih etmeleri durumunda ne babalarını, ne de kardeşlerini veli edinebilirler.[4] Hiçbir mümin, babası, oğlu, kardeşi ya da diğer bir yakını da olsa, Allah'a ve Peygamberine düşman olan kimseye sevgi besleyemez.[5]

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Allah cahiliye devrinden kalma kibir ve böbürlenmeyi, babalar ve atalarla övünmeyi sizden gidermiştir (o adeti yasaklamıştır). İnsanlar -sadece- iki kimsedir / iki gruptur; ya takva sahibi bir mümin, yahut da fısk-u fücur sahibi bir eşkıyadır. Siz -hepiniz- Adem'in çocuklarısınız, Adem ise topraktandır. Şu husus iyice bilinmeli ki, bazı kimseler ya "cehennemin kömürlerinden bir kömür" olan bir toplulukla övünmekten vazgeçerler, ya da Allah nazarında "burnuyla pislik yuvarlayan mayıs böceğinden" daha değersiz olurlar."[6]

Bütün bu gerçek ve uyarılar karşısında ırkçılık davası güden kişinin müslümanlık iddiasının bir anlamı yoktur. Hz. Peygamber (s.a.s), "ırkçılık davasına kalkışan bizden değildir, ırkçılık üzerine savaşa girişen de bizden değildir."[7] buyurarak böyle bir kişinin yerini tesbit etmiştir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Sızıntı dergisi, Mayıs, 1992, sayı 160.

[2] Hucurât Suresi, 49/10.

[3] Hud Suresi, 11/46.

[4] Tevbe Suresi, 9/23.

[5] Mücadele Suresi, 58/22.

[6] Ebu Davud, Edeb, 120; Tirmizî, Mekaıb, 3955.

[7] Müslim, İmare, 53, 54, 57.

****
****
****

Bizde Cumhuriyet yok, Fransızlar bile anladı...

(Fotoğraf: Herhangi bir La Presse gazetesi)

Mahmut Siirt, M. Kemal'in paralarını Avrupa bankalarına yatırmak için sık sık Avrupa'ya gidiyormuş. Paris'te M. Kemal lehine bir makale yazmıştı. "La Presse" gazetesi de bir başmakale ile Mahmut Siirt'in yazdığı makaleye cevap vermişti.

Bu cevapta başlık şu: "Nâçiz padişahlar birinci M. Kemal" diye alayla başlamış. Almış, vermiş; yani Mahmud Siirt'i de M. Kemal'i de rezil etmiş.

Başmakalede (Mahmud Siirt'e) : "Sen onun mahlukatından birisin. Biz senin M. Kemal'ini biliriz. Şark'ta (Doğu'da) onun gibi merhametsiz bir Firavun nâdir hüküm sürmüştür. Cumhuriyet bizdedir. Sizdeki değil (...).

Kölelikte bile bir hudud (sınır) var. Makalen bir paskallıktır... Bir memlekette ki, başına hükümetin istediğini giymeyeni asarlar, orada Cumhuriyet olur mu? Sizde Millet Meclisi mi var?"[1] deniyor.

****

KAYNAK:

[1] La Presse gazetesi, 9 Eylül 1928 nüshası.

****
****
****

Velkanlı Hoca Mehmed Efendi'ye yapılan kemalist zulüm

Muş halkının çok sevip saydığı Velkanlı Hoca Mehmed Efendi; "Evinde Kur'an okutuyor" diye şikayet edildi.

Bunun üzerine dönemin Muş valisi, Mehmed Hoca'nın sırtına bir jandarmayı bindirdi ve sakalından da başka bir jandarmaya çektirerek Muş çarşısında dolaştırdı.

****

KAYNAK: R. Şükrü Apuhan, Batı'nın Darağacında Isyan, Timaş Yay., Istanbul 1989, sayfa 44.

****
****
****

Ilk Milli Eğitim Bakanı ve Sağlık bakanı Dr. Rıza Nur. M. Kemal'i eleştiriyor (Haksız mı?)

1506 HAYAT ve HATIRATIM

kel, zevk ve safa zannetmiştir. Vahim bir hal var. Bizden Mustafa Kemal gibi Avrupa'yı gezenlerin çoğu, sade bulvarları, ordaki heykelleri, fahişleri, eğlence yerlerini, dansları, baloları görüyor, medeniyet budur zannediyor. İşte Mustafa Kemal de böyle... Medenî yapmak için Türkiye'ye bunları tatbik ediyor. Medeniyet bu değil. Bunlar bilâkis medeniyetin hastalıkları. O Avrupada nice mektepler, mühim ilmî müesseseleri, fabrikalar var. İşte medeniyet budur. Bu dâvada olanlar bunları Türk'e tatbik etmelidir. Mustafa Kemal'in medeniyeti yaya kaldırımı medeniyetidir. Bizim önümüzde bir nümune ve ders Japon vardır. Onun gibi yapmalıdır.

Bu adam işte bu zihniyetle millete şapka giydirdi. Bunu da bir kanun darbesi ile yapmak gibi bir cehalet gösterdi. Evolösyon işi idi. Halk muhtelif şehirlerde «İstemeyiz!» dediler. Bunlar silâhlı bir isyân değildi... Derhal İstiklâl Mahkemesini dolaştırdı. Bir çok zavallıları bigünah olarak astı... Frak, silindir şapka gibi elbiseleri tamim etti. Bu suretle de Mustafa Kemal'in inkılâbı bir elbise dolabı inkılâbından ibaret olmuştur.

Maarif Vekili Vasıf'a dansın mekteplere tamimine emir verdi. Yapıldı. Kız - oğlan talebe kucak kucağa dans ettiler. Macar, Romanyalı talebe İstanbul'a geldi Türk mektep kızlarını mektepte bunların kucağına verdiler, dans ettirdiler. Bu da yetmedi, onları gece bu ecnebî talebe ile Beyoğlu'na barlara yolladılar. Türlü rezaletler oldu. Mekteplerde namus kalmadı.

Bu zihniyet ve gayret de, Türk'ün an'anesini yıkmak, orijinalliğini mahvetmektir. Bu en büyük halt idi. Türk'ün kökünü kırmaktı. Henüz hiçbir zalim buna hücum etmemişti. Bunu da medeniyet, asrileşmek namına yapıyordu. Türk mükemmel otomobiller, makineler, ilh... yapabilseydi de keşke sarık ve şalvar giyseydi. Bunların medeniyetle ne alâkası var? Japonların kadınları hâlâ arkasında bohça gibi bir tümsek, ayaklarında takunya, fakat en müthiş dritnautları yapıyorlar. Dünyada onlara medenî denir.

Dr. RIZA NUR 1507

Millet fena halde dolgundu, fakat bir şey yapamıyordu. İş suikasde döküldü. Birkaç vatanperver Mustafa Kemal'i İzmirde öldürmeğe teşebbüs ettiler. Yakalandılar. Hepsini astı. Bu bhane ile ne kadar muhalif, bilhassa eski İttihadcı varsa onları da astı. Bu suretle İttihadcılığı vaktiyle Yeniçeriler imha edilir gibi, kökünden kazıyıp bitirdi.

Bu vak'a ile onun kibri, istibdadı, milletin korkusu bir kat daha arttı.

Diğer bir zihniyet devleti askerce idare etmektir. Hükûmeti ordugâh haline getirdi. Buna militarizm derler ki, devletler için en muzır şeydir. İşte bu idarenin bir hastalığı da budur. Bu devleti kurtarmak için askerleri sivil işlerden almalıdır.

Diğer bir halet-i ruhiye muhaliflerini ezmektir. Ne kadar millî kıyama hüsnü hizmeti olanlar varsa perişan etti. Bu babda merhametsiz davranmış, muhaliflerini gıcır gıcır kesmiştir.

Bu adamın diğer bir gayreti de müthiş zengin olmağa çalışmaktır. Bunu soygunculuk, hırsızlık ile yaptı. İki - üç yıl içinde gayet büyük zengin oldu.

Nihayet eğlenceler, israflar büyük bir iktisadî buhrana vardı. Şimdi devlet ve millet bu buhran içinde kıvranıyor. Buna çare diye ve «Millî İktisad ve Tasarruf» adıyla gayet müstebidâne ve fevkalâde tedbirler aldılar. Hürriyetin bir ticaret kısmı kalmıştı. O da gitti. Ticaretse hürriyetsiz olmaz. Bu tedbirler tamamiyle anormaldir. Bakalım nereye varacak?!.

PSİKOLOJİK TETKİK

Millî hareketle cumhuriyetin psikolojisini ve Mustafa Kemal'in gayelerini hülâsa suretiyle, terkip tariki ile ve merhale bir daha zikretmeyi faydalı buluyoruz:

Birinci merhale. — Herkes millete istiklâlini kazandırmak peşinde. Mustafa Kemal de millî harekete baş olmak,

Vahim bir hal var. Bizden M. Kemal gibi Avrupay'yi gezenlerin cogu, sade bulvarlari, ordaki heykelleri, fahisleri, eglence yerlerini, danslari, balolari görüyor, medeniyet budur zannediyor. Iste M. Kemal de böyle... Medeni yapmak icin Türkiye'ye bunlari tatbik ediyor. Medeniyet bu degil. Bunlar bilakis medeniyetin hastaliklari.. O Avrupa'da nice mektepler, mühim ilmi müesseseleri, fabrikalar var. Iste medeniyet budur. Bu davada olanlar bunlari Türk'e tatbik etmelidir. M. Kemal'in medeniyeti yaya kaldirimi medeniyetidir. Bizim önümüzde bir nümune ve ders Japon vardir. Onun gibi yapmalidir.

Bu adam iste bu zihniyetle millete sapka giydirdi. Bunu da bir kanun darbesi ile yapmak gibi bir cehalet gösterdi. Evolösyon isi idi. Halk muhtelif sehirlerde "Istemeyiz!" dediler. Bunlar silahli bir isyan degildi... Derhal Istiklal Mahkemesini dolastirdi. Bir cok zavallilari bigünah olarak asti... Frak, silindir sapka gibi elbiseleri tamim etti. Bu suretle de M. Kemal'in inkilabi elbise dolabi inkilabindan ibaret olmustur.

Maarif Vekili (Egitim Bakani) Vasif'a dansin mekteplere tamimine emir verdi. Yapildi. Kiz - oglan talebe kucak kucaga dans ettiler. Macar, Romanyali talebe Istanbul'a geldi Türk mektep kizlarini mektepte bunlarin kucagina verdiler, dans ettirdiler. Bu da yetmedi, onlari gece bu ecnebi talebe ile Beyoglu'na barlara yolladilar. Türlü rezaletler oldu. Mekteplerde namus kalmadi.

Bu zihniyet ve gayret de, Türk'ün an'anesini yikmak, orijinalligini mahvetmektir. Bu en büyük halt idi. Türk'ün kökünü kirmakti. Henüz hicbir zalim buna hücum etmemisti. Bunu da medeniyet, asrilesmek namina yapiyordu. Türk mükemmel otomobiller, makineler, vs. yapabilseydi de keske sarik ve salvar giyseydi. Bunlarin medeniyetle ne alakasi var? Japonlarin kadinlari hala arkasinda bohca gibi bir tümsek, ayaklarinda takunya, fakat en müthis dritnautlari yapiyorlar. Dünyada onlara medeni denir.

Millet fena dolgundu, fakat bir sey yapamiyordu. Is suikasde döküldü. Birkac vatanperver M. Kemal'i Izmir'de öldürmege tesebbüs ettiler. Yakalandilar. Hepsini asti. Bu bahane ile ne kadar muhalif, bilhassa eski Ittihadci varsa onlari da asti. Bu suretle Ittihadciligi vaktiyle Yeniceriler imha edilir gibi, kökünden kaziyip bitirdi.

Bu vak'a ile onun kibri, istibdadi (despotlugu), milletin korkusu bir kat daha artti.

Diger bir zihniyet devleti askerce idare etmektir. Hükümeti ordugah haline getirdi. Buna militarizm derler ki, devletler icin en muzir seydir. Iste bu idarenin bir hastaligi da budur. Bu devleti kurtarmak icin askerleri sivil islerden almalidir. (Taa 1929 yilinda söylüyor bunu, iyi teshis etmis.)

Diger bir haslet-i ruhiye muhaliflerini ezmektir. Ne kadar milli kiyama hüsnü hizmeti olanlar varsa perisan etti. Bu babda merhametsiz davranmis, muhaliflerini gicir gicir kesmistir. Bu adamin diger bir gayreti de müthis zengin olmaga calismaktir. Bunu soygunculuk, hirsizlik ile yapti. Iki - üc yil icinde gayet büyük zengin oldu.

Nihayet eglenceler, israflar büyük bir iktisadi buhrana vardi. Simdi devlet ve millet bu buhran icinde kivraniyor. Buna care diye ve "Milli Iktisad ve Tasarruf" adiyla gayet müstebidane ve fevkalade tedbirler aldilar. Hürriyetin bir ticaret kismi kalmisti. O da gitti. Ticaretse hürriyetsiz olmaz. Bu tedbirler tamamiyle anormaldir. Bakalim nereye varacak?!.

****
****
****

Aziz Nesin; "Türkiye'de laiklik sözde kalmıştır, sahteciliktir...

Aziz Nesin; "Türkiye'de laiklik sözde kalmıştır, sahteciliktir...

****

KAYNAK: Cumhuriyet gazetesi, 30 Nisan, 1989.

****
****
****

Ilk Milli Eğitim Bakanı ve Sağlık bakanı Dr. Rıza Nur M. Kemal'i eleştirmeye devam ediyor.

1504 HAYAT ve HATIRATIM

yanında küçüklüğünü görerek yüzü kızarsın... Sâdabad'lar, Mıhrâbad'lar, Şesâbad'lar, ilh... bu yeni âlemâblardan türlerinin ne kadar âdi olduğunu anlamış olsalar gerek...

Bu zevkler mühim israfatı mucip oldu. Bütçe yetişmedi. İnhisarları icâd ettiler. Ağır vergiler tarhettiler. Fakir düşmüş millet şimdi aç. Hem açlıktan, hem zulümden inim inim inliyor. Hürriyetsizlik o kadar dehşetli ki, iki kişi birbirine derd yanmaktan bile korkmakta.

Bu mahşer içinde türlü hâlet-i ruhiyeler görüyoruz: Mustafa Kemal'e müthiş bir gurur ve azamet geldi. Kendisi de, gazete soytarıcıları da ilhâm aldığını söylüyorlar. Askerlik, idare, maarif, ziraat, ilh... yüz türlü dâhi olduğunu söylüyorlar. Onun bendegânına verdiği emirlere «Yüksek Telkin» adını koydular. Yâni vahiy, emr-i ilâhi demek istiyorlar. Mustafa Kemal bir aralık gazetelerde gûya hikmetâmiz kısa kısa cümleler neşretmeğe başladı. Soytarılar buna derhal «Vecizeler» dediler. Galiba âyet demek istediler, ama birden cesaret edip bu adı koyamadılar. Halbuki âyetlerle bunlar arasında dağlar vardı. Bunlar herkesin bildiği müptezel hikmetlerdi. Hem de te'kidli, mâna çıkmaz şeylerdi.

Bunlardan Yakup Kadri Mustafa Kemal'in bütün icraatına, sistemine rejimine, lâflarına, zihniyetine, ahlâkına hasılı ruhuna «Kemalizm» adını koydu. Ne hayâsızmış.. Fakat iyidir. Böyle eşsiz bir zalime, mel'un bir müstebide, fuhşuna, hırsızlığına, kaatil ve cinayetlerine, hasılı rejimine, ruhuna bir ad koymak lâzımdı. İyi oldu. Gelecek nesiller bu adı kullansın. Türk nesilleri Kemalizm kelimesinden bu rezaletleri anlayacaklar, titreyecekler, lânet edecekler. Şairler, nasirler, çirkin, mel'un, cehennemî bir ruhu, böyle bir millet idaresini ifade etmek için böyle bir kısa kelime bulmuş olacaklar. İyi bir ıstılâh konmuştur. Yakup Kadri efendisine kaş yapayım derken göz çıkardı.

Büyük nâci, Halâskâr Ulu Gazi, Ulu Yaratıcı, ilh... gibi türlü tabirler icâd ettiler. Ulu, büyük ve aynı zamanda muktedir demektir. Ulu Tanrı gibi. Yaratıcılıktır. Demek bu adamı Allah hapıyorlar. Hakikaten bu soytarıların gayreti onu bir put yapıp millete taptırmaktır. Hattâ Taksim'deki heykeline Allahımız diyenler de var. Ne hale, ne seviyeye düştük?!. Görünmez, fakat her yerde hazır ve nazır bir Tanrıyı bıraktık, bir şahsa, hem de mülevves ve habis bir şahsa tapıyoruz.

Dr. RIZA NUR 1505

Diğer bir hâlet-i ruhiye Mustafa Kemal'in Türkiye devletini kendi yarattığını iddiası ve bunun için maziden ne varsa imhaya çalışmasıdır. O da, âvene de Türkiye'yi bu büyük dâhi yarattı diyorlar. Artık tarih kitaplarından padişahların adlarını silmeğe koyuldular. Fransa gibi cumhuriyet olmasın... Buna rağmen mekteplerinde Şarl'ler, Lüi'ler, Napolyon'lar okutuluyor. Paris'te Bonabard Sokağı var. Osmanlı Tarihini mekteplerden kaldırdılar. Her tarafta câmilerden, çeşmelerden kitabeleri, tuğlaları kazıdılar. Yürek acısı. Bunlar ne mühim san'at eserleri idi. Gitti, gider. Nihayet Müze Müdürü Halil Bey bunları alçı ile kapatmak yolunu bularak bu andavallığın önüne geçti.

Bu adam kendisini ebedî kılmak istiyor. Her tarafı heykellerle doldurdu. Şehirlere, sokaklara, ilh... kendi adını verdi. Zaman ne sert şeydir. Bir gün bunların hepsini birden temizler. Acınacak aklı var... İyi iş yap da heykelini millet diksin...

Diğer bir zihniyet ve gayreti memleketten namus ve iffet mefhumunu kaldırmaktır. **Fuhşu memlekete yayıyor.** Bu suret mefhumunu kaldırmaktır. Fuhşu memlekete yayıyor. Bu surette Türk sosyetesini yıkıyor. Bu iradeye fuhuş rejimi adını da vermek münasiptir. Bunu kasten yapıyor.

Diğer bir zihniyet ve gayret de milleti dinsiz yapmaktır. Fakat her millete bir din lâzımdır. Bu adam hem de tezad içinde bir insandır. Kendisine vaktiyle Millet Meclisinden zorla Gazi ünvanını aldı. Bu ünvan ise dinidir.

Diğer bir zihniyet Türkiye'yi medenileştirmek, Avrupalılaştırmaktır. Fakat bunu bilmiyor. Medeniyeti dans, fuhuş, hey-

F : 95

Bu zevkler mühim israfat mucip oldu. Bütce yetismedi. Inhisarlari icad ettiler. Agir vergiler tarhettiler. Fakir düsmüs millet simdi ac. Hem acliktan, hem zulümden inim inim inliyor. Hürriyetsizlik o kadar dehsetli ki, iki k isi birbirine derd yanmaktan bile korkmakta.

Bu mahser icinde türlü halet-i ruhiyeler görüyoruz: M. Kemal'e müthis bir gurur ve azamet geldi. Kendisi de, gazete soytaricilari da ilham aldigini söylüyorlar. Askerlik, idare, maarif (Egitim), ziraat, vs.... yüz türlü dâhi oldugunu söylüyorlar. Onun bendeganina (kölelerine) verdigi emirlere "Yüksek Telkin" adini koydular. Yani vahiy, emr-i ilahi demek istiyorlar. M. Kemal bir aralik gazetelerde güya hikmetamiz kisa kisa cümleler nesretmeye basladi. Soytarilar buna derhal "Vecizeler" dediler. Galiba ayet demek istediler, ama birden cesaret edip bu adi koyamadilar. Halbuki ayetlerle bunlar arasinda daglar vardi. Bunlar herkesin bildigi müptezel (saygınlığını yitirmiş) hikmetlerdi. Hem de te'kidli, mana cikmaz seylerdi.

Bunlardan Yakup Kadri M. Kemal'in bütün icraatlarina, sistemine rejimine, laflarina, zihniyetine, ahlakina hasili ruhuna "Kemalizm" adini koydu. Ne hayasizmis.. Fakat iyidir. Böyle essiz bir zalime, mel'un bir müstebide, fuhsuna, hirsizligina, kaatil ve cinayetlerine, hasili rejimine, ruhuna bir ad koymak lazimdi. Iyi oldu. Gelecek nesiller bu adi kullansin. Türk nesilleri Kemalizm kelimesinden bu rezaletleri anlayacaklar, titreyecekler, lanet edecekler. Sairler, nasirler, cirkin, mel'un, cehennemi bir ruhu, böyle bir millet idaresini

ifade etmek icin böyle kisa kelime bulmus olacaklar. Iyi bir istilah konmustur. Yakup Kadri efendisine kas yapayim derken göz cikardi.

Büyük naci, halaskar Ulu Gazi, Ulu Yaratici, vs.... gibi türlü tabirler icad ettiler. Ulu, büyük ve ayni zamanda muktedir demektir. Ulu Tanri gibi. Yaraticiliktir. Demek bu adami Allah yapiyorlar. Hakikaten bu soytarilarin gayreti onu bir put yapip millete taptirmaktir. Hatta Taksim'deki heykeline Allahimiz diyenler de var. Ne hale, ne seviyeye düstük?!. Görünmez, fakat her yerde hazir ve nazir bir Tanriyi biraktik, bir sahsa, hemde mülevves (pis) ve habis bir sahsa tapiyoruz.

Diger bir halet-i ruhiye M. Kemal'in Türkiye devletini kendi yarattigini iddiasi ve bunun icin maziden ne varsa imhaya calismasidir. o da, âvene de Türkiye'yi bu büyük dâhi yaratti diyorlar. Artik tarih kitaplarindan padisahlarin adlarini silmeye koyuldular. Fransa gibi cumhuriyet olmasin... Buna ragmen mekteplere Sarl'ler, Louis'ler, Napolyon'lar okutuluyor. Paris'te Bonabard Sokagi var. Osmanli Tarihini mekteplerden kaldirdilar. Her tarafta camilerden, cesmelerden kitabeleri, tuglarlari kazidilar. Yürek acisi. Bunlar ne mühim san'at eserler idi. Gitti, gider. Nihayet Müze Müdürü Halil Bey bunlari alci ile kapatmak yolunu bularak bu andavalligin önüne gecti.

Bu adam kendisini ebedi kilmak istiyor. Her tarafi heykellerle doldurdu. Sehirler, sokaklara, vs... kendi adini verdi. Zaman ne sert seydir. Bir gün bunlarin hepsini temizler. Acinacak akli var... Iyi is yap da heykelini millet diksin...

Diger bir zihniyet ve gayreti memleketten namus ve iffet mefhumunu kaldirmaktir. Fuhsu memlekete yayiyor. Bu suret mefhumunu kaldirmaktir. Fuhsu memlekete yayiyor. Bu suretle Türk sosyetesini yikiyor. Bu iradeye fusuh rejimi adini da vermek münasiptir. Bunu kasten yapiyor.

Diger bir zihniyet ve gayret de milleti dinsiz yapmaktir. Fakat her millete bir din lazimdir. Bu adam hem de tezad icinde bir insandir. Kendisine vaktiyle Millet Meclisinden zorla Gazi ünvanini aldi. Bu ünvan ise dinidir.

Diger bir zihniyet Türkiye'yi medenilestirmek, Avrupalilastirmaktir. Fakat bunu bilmiyor. Medeniyeti dans, fuhus, heykel, zevk ve sefa zannetmistir.

****
****
****

Harf devrimi ile ilgili Kazım Karabekir Paşa'nın görüşü

Kazım Karabekir Paşa:

"Bu fikir bir zamanlar Avrupa'da herc ü merci (kargaşası) mucib oldu. Bu cereyan evvelâ orada başladı. Bizim islâm hurufâtımız (harflerimiz) kâfi (yeterli) değilmiş. Binaenaleyh (bundan dolayı) Latin hurûfâtı isti'mâl edilmeliymiş. Orada bazı arkadaşlarımız bu fikrin mürevvici (destekleyicisi) oldular. Fakat neticede bunun felâketli olduğunu anladılar ve pişman oldular. Bu fikrin müthiş bir felâket olduğunu Arnavut (Arnavut'lar bizden önce değiştirdi) kavmi de pek geç olarak anladı.

Maatteessüf (maalesef) arzederim ki, Azerbaycanlı arkadaşlarımız da bu felâkete bugün düştü. Bu hususta, hususî olarak bizden de fikir soranlar oluyordu. Biz bunun vehâmetini ve bu harflerin değiştirilmesinin bugün küre-i arz üzerinde yaşayan 350 milyon Islama ait olduğunu söyledikse de onlar anlaşılmaz bir şekl-i hurûf kabulü noktasına doğru yürüdüler.

Arkadaşlar, bugün hangi ecnebi (yabancı) ile görüşseniz, ilk işi ve diyeceği söz:

`Türkçe gayet güzel bir lisandır, kolaydır, fakat harfleri fenâdır.´

Bunlar bütün ecnebilerin ağzında ve sizinle ilk görüşen bir ecnebinin size ilk telkin edeceği şeylerdir. Ve bu fikir ekseriyetle gayrı- îslâm insanlardan ibâret olan birtakım tercümanlar vasıtasıyla her tarafta ve hasseten (özellikle) Istanbul'da ecnebilere telkin edilmektedir.

Binaenaleyh bugün bir kuvvet vardır ki, bu kuvvet bütün cihana karşı bu propogandayı yapıyor: `Türk yazısı güçtür okunamaz.´

Bendeniz bu mesele ile bizzat uğraştım ve Arnavutluk ihtilâli içinde bulundum. Acaba bu Latince kabul edilebilir mi? Bu kabul edildiği gün memleket herc ü merce girer. Herşeyden sarf-ı nazar (vazgeçmek) bizim kütüphanelerimizi dolduran mukaddes kitaplarımız, tarihlerimiz ve binlerce cilt âsârımız (eserlerimiz) bu lisanla yazılmış iken, büsbütün başka bir şekilde olan bu harfleri kabul ettiğimiz gün en büyük bir felâkete uğramış oluruz.

Derhal bütün Avrupa'nın eline güzel bir silah verilmiş olur. Bunlar âlem-i Islâma karşı diyeceklerdir ki: `Türkler ecnebi yazısını kabul etmişler ve Hıristiyan olmuşlardır.´ işte düşmanlarımızın çalıştığı şeytanetkârâne fikir budur.

Bizim hurûfâtımız okunmaz değil, belki hûrûfâtımız dünyanın en güzel şeklidir, ikinci bir nokta daha var ki, bendeniz ecnebilerle iki sene Harb-ı Umûmîde (Dünya Savaşı) beraber çalıştım, onlarla karşı karşıya aynı şeyi not ederek, ecnebiler bir sahife yazıncaya kadar ben on sahife yazar işimi bitirirdim. Almanca- Fransızca hurûfât hep böyledir ki, bizim dilimizi terennüm (ifade) edecek hiçbir Latin hurûfu yoktur. Bugün Fransızca hurûf o kadar karışıktr ki bizim dilimizi kabil değil terennüm edemez. Bu mesele inceden inceye tedkik edilmiştir. Binaenaleyh istirhâm ediyorum zararlı olan -ki zararını bilhassa islâm kavimleri çekmiştir- bu gibi mesaili bırakalım, böyle fikirler içimize girmesin. Sonra büsbütün lâl ü ebkem (dilsiz) olur ve bütün âlem-i Islâmı üzerimize hücum ettirir ve kendi aramızda birbirimizi yeriz. (...) ... Başka taraflardan da pek kaba fikirler içimize zerkediliyor. Bunlardan kendimizi sıyânet edelim (koruyalım)."

****

KAYNAK: Vakit gazetesi, 5 Mart 1923, No: 1879.

****
****
****

Cumhuriyet'in İlân şekli

(Gazeteciler ve Istiklâl Harbi'nde birinci derecede vazife görmüş olanlar dahi sabahleyin top sesleriyle uyandıktan sonra Cumhuriyetin ilân olduğunu öğrenmişler, çünkü M. Kemal'in Saltanat ve Hilafeti kendine almak istemesini engelleyen bizzat Istiklâl Harbi'nin önde gelen Paşalarıdır. Bu sefer Cumhurbaşkanı olmayı kafasına koymuş, bu da engellenir şüphesiyle onlara haber vermeden, `diktatörvari´ bir şekilde Cumhuriyet adı altında şahsî Saltanatını kurmuş.)

***

Kâzım Karabekir'in hatıralarından okuyalım ...

30 Ekim sabahı, Bahriye müfrezesi komutanı Kâzım Karabekir'e Ankara'dan açık bir telgrafın geldiğini, bu telgrafta Cumhuriyet'in ilan olunduğunu, bu nedenle yüz pare top atılmasının istendiğini bildirir. (...)

Vali Hazım Bey (Tepeytran) haberi şaşkınlıkla karşılar. Valinin Cumhuriyet'in ilânından haberi yoktur. Karabekir, hem şaşırmış hem kırılmıştır. Bu duygularını şöyle dile getirir:

"Ben hem mebus (Milletvekili) ve hem de bir ordu kumandanı olduğum halde bana da kimse birşey bildirmemişti. Bu vaziyet haklı olarak halkı da orduyu da telâş ve endişeye düşürdü. Daha dün yüreklerine ferahlık verdiğim zatlar benden bu şeklin mânâsını soruyorlardı. Bu vaziyette tabii Cumhuriyet'in ilânını ertesi günü dahi kutlayamadık. (...)

Karabekir, Cumhuriyet'in ilânını Trabzon'da Bahriye müfreze kumandanlığından haberi almasından yakınır. Ve Başkomutan M. Kemal Paşa'yı şöyle eleştirir:

"İstiklâl Harbi'nin tehlikeli günlerinde sonuna kadar feragat, fedakâr arkadaşlarının rey ve irşadına ihtiyaç gösteren M. Kemal Paşa artık muzaffer bir başkomutan sıfatıyla maiyet komutanlarına Cumhuriyeti `dikte´ ettirmiştir. Eski arkadaşlarının rakip olabileceği endişesi ile sui şahsiyetler icadı da lâzım gelmişti; bunun için eski arkadaşlarını kötülemek lâzımdı. Bunu da hakkıyla yapmıştır."

Kâzım Karabekir, 5 Kasım günü vapurla Trabzon'dan ayrılır. Vapur 9 Kasım günü İstanbul'da olacaktır. Vapur kaptanı yolda emir almıştır. Vapur, bir gün sonra İstanbul'da demirleyecektir.

Karabekir, bu gecikmenin nedenini halkın kendisini karşılamasına engel olunması biçiminde yorumlar.

"10 Kasım sabahı vapurumuz Boğaz'a girdi. Kavak'ta ayrı ayrı istikametlerde Rauf Bey ve Refet Paşa ve İstanbul gazete muhabirleri vapurumuza çıktılar. Her biri bir sual soruyor, beni arkadaşlarımla görüşmeye ve beş yıldan beri görmediğim şirin yerlerimizi seyr etmeye fırsat vermiyorlardı. Endişeleri Cumhuriyet'in ilân şeklinden doğuyordu.

Bir sabah top sesleriyle endişe ile uyandık. Meğer Cumhuriyet ilân oluyormuş. Ankara'dan gelen haberler M. Kemal Paşa'nın yeni toplandığı bir muhit ile tam bir `diktatörlüğe´ gittiğidir. Millî hâkimiyet yerine `şahsî hükümranlık´ kurulmuştur, istiklâlimizi kurtaranlar hürriyetimizi boğacaklar mıydı? (...)

Rauf Bey ile Refet Paşa'dan öğrendiğimde Cumhuriyet `adı altında şahsî saltanat´ kurulmuş olduğu ve halk ve matbuanın (basının) da kurtuldukları bir istibdattan (despotluktan) diğer bir yenisine düştüklerinden feryat ettikleridir.

Istiklâl Harbi'nde `Birinci derecede vazife´ görmüş bu arkadaşlar dahi sabahleyin top sesleriyle uyandıktan sonra Cumhuriyetin ilân olduğunu öğrenmişlerdir. M. Kemal Paşa, mefkuresi (ideali) olan hilâfet ve saltanat makamına geçmesini arkadaşlarının önlediğini görünce Cumhurreisliğine (Cumhurbaskanlığına) de mani olacakları endişesi ile işi sert bir kapatma suretiyle Millet Meclisi'nin daha vahim ciheti de kayd-ı hayat şartı ile mevkiinde kalabilmek için eski arkadaşlarını Cumhuriyet aleyhtarı ve padişah taraftarı göstermesidir."

Öğle üzeri vapur Galata rıhtımına yanaşır. Rıhtımda kalabalık bir halk ve halkın önünde de resmî görevliler Karabekir'i karşılamaktadır. Halk, Karabekir'i coşkun gösterilerle kalacağı yer olan bugün İstanbul Üniversitesi'nin bulunduğu Harbiye Nezareti'nin dış kapısındaki köşke kadar getirir.

****

KAYNAK:

Kâzım Karabekir, Kâzım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, sayfa 107 - 113.

****
****
****

M. Kemal'in eli baş örtüsüne uzanıyor

Atatürk coşkun alkışlarla karşılandığı bahçede kendisi için hazırlanan masaya oturmuştur. Atatürk'ü yakından görmek için kendilerini dans yerine atan çiftler neşe içinde dönerlerken başlarını alelâde bezlerle örtmüş olan bazı kadınlar Atatürk'ün dikkatini çekmiştir. Atatürk dans etmekte olan İhsan Bey isminde bir doktorun kızını çağırarak şöyle demiştir:

- Hanımefendi, bu başörtünüzü çıkardığınız takdirde daha güzel olacağınızı tahmin ediyorum, isterseniz bir deneyiniz.

Genç kız, Atatürk'ün bu hitabı üzerine başındaki örtüyü çıkararak dansa devam etmiştir. Bundan memnun olan Atatürk birkaç dakika sonra aynı genç kızla dans etmiştir.

Atatürk başörtüsü ile dans eden öteki hanımlara da aynı tavsiyede bulunmuş, örtüleri çıkardıkları takdirde daha iyi olacaklarını söylemiştir. Bunun üzerine balodaki bütün kadınlar başörtülerini çıkarmışlardır.

****

KAYNAK: Niyazi Ahmet Banoğlu, Atatürk'ün İstanbul'daki Hayatı, cild 1, sayfa 218.

NOT:

Fransız askerleri bir kadının başörtüsüne el uzattığı için Maraşlılar savaş başlatmışlardı. Maraş'a "Kahraman" vasfı verilmesinin sebebi budur. Türk milleti, kadının başörtüsüne el uzatılmasını savaş sebebi saymışlardı. Memleket düşmandan kurtarılmıştı ki bu defa CHP o örtüye el uzattı.

Demek ki biz hala işgal altındayız.

****
****
****

Hollandalı Türkolog gözüyle M. Kemal Atatürk

Prof. Dr. Erik Jan Zürcher'le çalışma odasında Türk bayrağı ve Türkiye haritası altında yaptığımız röpörtajda Cumhuriyet'in 75 yılını değerlendirirken; 'ölümünden 60 yıl sonra Atatürk'ün günümüz Türkiye'sinde ne derece ağırlığı var' diye soran gazeteciye Profösör şöyle cevap veriyor:

"Oldukça fazla. Son 5-6 yıldır Atatürk İslam'ı engellemekte panzehir gibi kullanılmakta!"

"Modern Türkiye" tarihi isimli kitabında yazarı olan Türkolog, Türkiye Cumhuriyet'i tarihi üzerinde tam bir uzman. 1995'de basılan kitap bir çok tepki aldı. Çünkü kitap gerçekleri olduğu gibi yazdığından bir çokları tarafından olumsuz karşılandı.

Kitabında Zürcher, M. Kemal'i Türk tarihini saptırmakla suçluyordu:

"36 saat süren (12'den 20 Ekim'e 1927) CHP kongresindeki (Nutuk) olmasa Türkiye ne olurdu bilemiyorum?" diyor.

Burada M. Kemal'in ender taktik ve ustalığından (!) ve insafsız kararlılığını vurguluyor. M. Kemal'in Stalin'inkini andıran mozelesinin çok sık ziyaret edildiğinden bahsederken son 5-6 yıldır çok önem kazandırıldığını anlatıyor ve ekliyor:

"Türkiye'nin Atatürk'ü ilâh edinmesi 1920'lerden itibaren devlet ideolojisi olmuştur. Bir ara 70'li yıllarda kan kaybeden kemalizm, son 5-6 yıldır İslam'ın ve İslamcılar'ın ilerlememesi için tekrar ordu ve menfaatçiler tarafından horlatılmıştır. Gaye ise İslam'ı bölmek!"?

****

KAYNAK:

Hollanda-Deventer Dagblad gazetesi, 31 Ekim 1998.

****
****
****

Ey kemalistler, hani kadın hakları nerde ?

Ahzab Suresi
59 - Ey peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına hep söyle de cilbablarından (dış elbiselerinden) üzerlerini sımsıkı örtsünler. Bu onların tanınmalarına, tanınıp da eziyet edilmemelerine en elverişli olandır. Bununla beraber Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.

***

Allah (celle celaluhu) bu ayette kadınların tanınmaması, tanınıp da eziyet edilmemeleri için dış elbiseyi emrederken; bu hain kemalistler yasaklıyor:

C.H.P. Maraş Il Yönetim Kurulu, Maraş'ta "Türk kadının yüksek duygularına ve medeni düşüncelerine taban tabana aykırı olan ve Türk malı olmayan (Türk malı olmayan derken, `Türk kumaşı´ anlamında değil; `Türk'e ait olmayan giysi´ anlamında söylüyor) çarşaf ve peçenin kaldırılmasına" ve bunun için 1 Ocak 1936'ya kadar halka mühlet verilmesine, bu tarihten sonra bu kıyafetlerle gezenlerin men edilmesine kara vermiştir.[1]

Tirebolu Belediyesi 7 Ekim 1926'da aldığı bir kararla ilçede peçe takılmasını yasaklamış, peçesini 48 saat içinde çıkarmayan kadınların cezalandırılacaklarını ilan etmiştir. Trabzon Vilayet Meclisi de Aralık 1926'da kadınların peçe takmasını yasaklamış, 10 günün sonunda peçe takmaya devam edenlerin karakola sevk edileceğini bildirmiştir. Sivas'ta ise 1928 yılı Kasım ayında Türk Ocağı'ndan elli kişi, peçe ile mücadele kampanyası başlatmıştır.[2]

1934 Aralık ayında Bursa Halk Fırkası Kongresi bütün vilayet dahilinde peçe ve çarşafın kaldırılmasını kararlaştırmıştır.[3]

11 Aralık 1934'de ise bu kez Muğla'da Bodrum Kent Kurultayı 1 Ocak 1935 tarihinden itibaren kadınların çarşaf ve peçe giymelerinin yasaklanmasına, yasağa uymayanların belediyece cezalandırılmasına karar vermiştir.[4]

****

KAYNAKLAR:

[1] Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi, Fon kodu: 490.01, Yer no: 17.88.1.

[2] Sadık Sarısaman, Cumhuriyetin Ilk Yıllarında Kadın Kıyafeti Meselesi, Atatürk Yolu, 6, Sayı: 21, Mayıs 1998, sayfa 103.

[3] Akşam gazetesi, 16 Aralık 1934.

[4] Yeni Asır gazetesi, 12 Aralık 1934.

****
****
****

Türkiye "ne" memleketi olacak??

M. Kemal Atatürk: "Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz."

Peki ne memleketi olacak??

Ayyaşlar, sarhoşlar, masonlar, siyonistler, dinsizler memleketi mi?

****
****
****

Ankara'nın niyetini 1921 yılında anlayan Kemahlı Alim Mevlevî İbrahim Hakkı Hazretleri

Evvela Kurtuluş savaşının bu değerli sarıklı mücahidini tanıyalım...

[Burada özet geçiyoruz... Daha fazla bilgi için; Dr. Faruk Tuncer'in "Yeni Ümit" dergisinde (Sayı:35 Yıl:9, Ocak-Şubat-Mart 1997) yayınlanan "Büyük Mevlevi Şeyhi Kemahlı Hacı İbrahim Hakkı Efendi" isimli

makalesine bakabilirsiniz.]

***

Doğumu...

Daha çok Hacı İbrahim Efendi adı ile maruf olan Kemahlı İbrahim Hakkı Hazretleri, Hicri 1266 (1850) tarihinde Erzincan Kemah ilçesi eski adı Müşerkek olan Parmakkaya köyünde dünyaya gelir. Babası, Hasan bin İbrahim bin Süleyman bin Abdülgâni el-Arabî'dir. Annesi ise Fatma Kamer Hatun'dur.[1]

***

Sultan II. Abdülhamid Han'nin davetiyle Saray vaizi olarak İstanbul'da

Mevlevîliğin usul, âdâb ve erkânını kısa sürede öğrenip sülûkünü tamamlayan ve daha sonra da Mevlevîliğin gerçek anlamda son posînişînlerinden[2] olan Kemahlı İbrahim Hakkı Efendi'nin hem şeriat ilimlerindeki temayüzü, hem de yaşadığı hayatı sünnetle ziynetlendirip amel noktasında ihlâsı göstermeye çalışması kısa zamanda semeresini vermiş ve Halife II. Abdülhamid Han tarafından keşfini sağlamıştı.

Sultan Abdülhamid Han 1891 yılında İbrahim Hakkı Hazretlerini alelacele Konya'dan İstanbul'a çağırmış ve saraya davet etmişti.[3] Bu âni davet karşısında kendisini bir anda İstanbul'da bulmuştu. 1891 yılında İstanbul'a gelen Mevlevî İbrahim Hakkı Hazretleri, Sultan'ın bir hediyesi olarak hemen "Saray Vaizliği" görevine getirilmiştir.

Saray vaizi olan İbrahim Hakkı Efendi, 1909 yılında çok sevdiği Abdülhamid Han tahttan indirilince fevkalâde üzülmüş ve köyüne geri dönmüştü. Onun pervasız vaazları, sağlam ve ihlâslı ameli ve ayrıca etkili konuşmaları 1909-1918 yılları arasında 35. Osmanlı Sultanı Padişah Sultan Reşad'ın dikkatini çekmekte gecikmez.[4]

Şemsü'l-İrşad adlı eserinden anlıyoruz ki, özellikle İstanbul'a geldiği dönemlerde Beşiktaş'taki Sinan Paşa Camii'nde Mesnevî dersleri takrir ediyordu. Buradaki derslerden birinde, üslubu ve anlatım tarzı padişahı çok etkilemiş olacak ki Sultan Reşad kendisini ağırlamaktan büyük mutluluk duyacağı haberini gönderir.[5] Burada bulunduğu süre içinde Beşiktaş'ta bulunan Barbaros Hayrettin Paşa'nın türbesinde ikâmet ettiğini yine kendi kaleme aldığı "Rûhu'l-İslâm" adlı makalesinden öğreniyoruz.[6] Özellikle bu dönemde "Türbedâr-ı Barbaros Hayrettin Paşa" unvanını kullandığını yine yazdığı eserlerden öğreniyoruz. Padişahın daveti üzerine artık burada kalmaktan vazgeçip sarayda sultanın yakınında kalmaya başlamış ve onun pek çok nimet ve ihsanına nail olmuştur.

Erzincan'da seneler öncesi harab olmuş bir dergâhı tamir ettirip, onun hemen bitişiğinde 7 odalı bir Darü'l-Mevlevî medresesi inşa ettirerek tedrise başlamıştır.[7] Buradaki ilmî faaliyetlerini yürütürken pek çok talebe yetiştirmiş ve kısa sürede ilim ve tasavvuf çevrelerinin saygı duyduğu önemli bir şahsiyet haline gelmiştir.

****
****
****

Şimdi gelelim konu başlığında belirttiğimiz meseleye...

Millî Mücadele yılları

İbrahim Hakkı Hazretleri, Millî Mücadele'de özelikle de Erzurum ve Erzincan bölgelerinde sarıklı mücahitlerin başında büyük hizmetler vermişti. Çünkü onun için en önemli şey, İslâm'ın muhafazası ve bu uğurda bütün İslâm düşmanlarını bu cennet vatandan kovmaktı. Hizmetle dolu Millî Mücadele yıllarından hemen sonra yavaş yavaş **Millî Mücadele ruhuna aykırı davranışlar kendisini hissettirmeye başlayınca Erzurumlu Kadı Raif Efendi ile birlikte Ankara'yı yakından takib etmeye başlamışlardı.**

İbrahim Hakkı daha 1921 yılının Temmuz ayında iken Ankara'nın makam-ı hilâfeti ilga edeceğini, medreseleri kapatıp, her türlü din eğitimine zincir vuracağını etrafındakilere haber verdiğinde kimseyi inandıramamıştı.[8]

Fakat İbrahim Hakkı Efendi'nin Erzincan ulemasına 1921 senesinde söylediği Ankara hakkındaki kanaatleri daha sonra ayniyle çıkmıştı. Gerçekten 1924 yılında hem hilafet kaldırılmış ve hem de onun gözü gibi sevdiği

ve bir daha açılmamak kaydıyla kapısına kilit vurulan medreseler kapatılmıştı. Hilâfetin kaldırılması özellikle onu derinden yaralamıştı. Çünkü ona göre hilâfet müessesesi çok önemliydi. İslâm dünyasını değişen dünyada ayakta tutacak yegâne kurum ona göre hilâfet-i İslâmiyeydi.[9]

***

İstiklal Mahkemesi ve idam kararı

Şark İstiklal Mahkemeleri, 1924 yılı sonlarına doğru hakkında gıyabî olarak idam karan verir. Ancak o bu kararın verildiği sıralarda yani 14 Ekim 1924 (15 Rebiü'l-evvel 1343) tarihinde Pazartesi günü hayata gözlerini kapar.

Vefat haberi İstiklal Mahkemesine intikal ettirilir, mahkemenin gönderdiği bir heyet, durumu yerinde tespit eder ve bir rapor halinde Ankara'ya bildirir. Kabri elan Erzincan Terzi Baba Kabristanındadır.

Rivayetlere göre mahkemenin gönderdiği heyet, Kemahlı İbrahim Hakkı Efendi'yi, mezarından çıkarıp idam sehpasına çekmek suretiyle hükmü infaz etmiştir.

Merhumun vefatından sonra ailesine taziyeye gelen yakın bir dostu şöyle demiştir:

"Dünya ağlasa revadır bu zât-ı pâke,
Hiç yakışır mı bu zât gömülsün hâke"

***

Kemahlı İbrahim Hakkı Efendi'yi hayrla analım...

ESERLERI:

En önemli eseri şüphesiz "Şemsü'l-İrşad li Sultan Reşad" namındaki padişaha ithafen yazılan ve Hilafet-i İslamiye'nin önemi üzerinde duran kitabıdır.

Bunun yanı sıra matbu olan (basılan) eserleri sırasıyla Divan, Miftahü'l-Mearif, Rûhu'l-İslâm ve Pend Pesendide der Fezaili Rûze'dir.

Basılmamış eserleri de vardır. Bunlar: Tâcü't-Tefâhur, Necâtü'l-İslâm, Tuhfetu'r-Reşâd fi Hakki'l-Cihâd, Mir'âtü'l-Mevâiz, Seniyyü's-Sünûh fi İzâhir-Ruh, Kûtu'l- Kubûr, Tâcü'l-İslâm fi Beyâni'l-Küfri ve'l-İmân, Tâcü'l-Mücahidin mine'l-Ehadisi'l-Erbain (Kırk hadis derlemesi), Mürşidü'z-Züvvâr li Ravzati Nebiyyü'l-Muhtâr.

****

KAYNAKLAR:

[1] Bu köyde bu ailenin namı "Fedimeliler" olarak halen devam etmektedir ve sözkonusu lakab İbrahim Hakkı Efendi'nin annesi olan bu mübarek kadına izafeten konulmuştur. Anadolu'da Fatma'ya çoğu yerde Fadime ya da Fedime denilir. Bkz. Zaman Gazetesi 16 Ağustos 1995.

[2] Tahir Erdoğan Şahin, Erzincan Tarihi, 2. cild, sayfa 275.

[3] Kemahlı İbrahim Hakkı Efendi'nin kendi eseri, Şemsü'l-İrşad, sayfa 5.

[4] Kemahlı İbrahim Hakkı Efendi'nin kendi eseri, Şemsü'l-İrşad, sayfa 5.

[5] Kemahlı İbrahim Hakkı Efendi'nin kendi eseri, Şemsü'l-İrşad, sayfa 6.

[6] Kemahlı İbrahim Hakkı Efendi'nin kendi eseri, Ruhu'l-İslâm, Sırat-ı Müstakim, 5. cild, sayı; 126, 1326, sayfa 366, Mekatip isimli sütunda.

[7] Tahir Erdoğan Şahin, Erzincan Tarihi, 2. cild, sayfa 275.

[8] İsmail Kara, İslamcıların Siyasî Görüşleri, İstanbul, 1994, İz yay., sayfa 172.

[9] İsmail Kara, İslamcıların Siyasî Görüşleri, İstanbul, 1994, İz yay., sayfa 172.

****
****
****

Cafer Tayyar Paşa, M. Kemal'i Anlatıyor (Sansürlenen Belge)

Mustafa Kemal Paşa’nın babasının kim olduğunu araştırdım. Cafer Tayyar Paşa, Mustafa Kemal Paşa için, “onu tanıdığımdan beri ayyaştır.”dedi. Babası kimdir diye sorulduğunda, “muhtelif şer söylerler” dedi. Babasının kim olduğunu belirtmedi. Büyük Cemal Paşa’nın fedaisi, sadık adamı Tekel İstanbul Baş Müdürlüğü Şubesi amiri iken, kendisinden, Mustafa Kemal Paşa’yı öğrenmek istedim. Bana “bir Sırplı çavuşun, bir çingene kızından yahut karısından doğan bir ailedendir.”dedi. Ben o zaman Çanakkale Cephesi’nde 1. ordunun emrinde vazife görüyordum. Mustafa Kemal Paşa, “Bitlis’i, Muş’u düşmandan geri istedim” diyor. Hâlbuki Bolşevik devrimiyle Ruslar ikinci ve üçüncü ordu cephelerinden süratle çekiliyordu. Mustafa Kemal Paşa emrindekiler Ruslar’a “bizi neden yalnız bırakıp gidiyorsunuz” diye ateş ediyorlardı. Kör olası İngilizler, başımıza Mustafa Kemal Paşa’yı getirdiler! Bursa’da, Çerkes Bekir Sami, Eskişehir’de Ali Fuad, Ankara’da Jandarma Genel Komutanı Mir Alayı Çerkes Beha, Ankara Alayı komutanı Çerkes Remzi, Çerkes Ethem ve kardeşleri, Keskinli Rıza Bey, Yozgat’ta Çobanoğulları ve pek çokları isteselerdi Mustafa Kemal Paşa’yı görevinden alabilirlerdi.

Alavere dalavere ile Mustafa Kemal Paşa komutanlığı ele geçirdikten sonra, bir daha kaptırmamıştır. Fedaileri vasıtasıyla, karşı gelenleri tehdit etmiş ve yok etmiştir. Osmanlı ordusunda Mustafa Kemal Paşa kadar zalim ve haris bir asker görülmemiştir. Mustafa Kemal Paşa Şehzade’yi İstanbul’a çevirmişti. Anadolu’daki meclisin başına geçer, orasını temizler, meşru hale getirebilirdi. “Şimdilik size ihtiyaç yok” demelerine karşılık, “orduda bir asker gibi çalışayım” dediği halde kabul edilmeyerek geri çevrilmesi, Mustafa Kemal Paşa’nın amacını apaçık ortaya koymuştu. Celaleddin Arif’i de bu maksatla meclisin başından çıkartıp kendisi Celaleddin Arif’in yerine geçmiştir. Anadolu’da bulunan paşaları birer bahane devlet sınırları dışına çıkarmıştır. Mustafa Kemal Paşa kendini hem Meclis Başkanı hem de başkomutan yaptırmıştır. Mustafa Kemal Paşa, Afyon’da Ali İhsan Paşa’nın emrindeki 1. orduya Doğu Cephesi’nden Kazım Karabekir’in ordusuyla yetişip, birleşen Osmanlı ordusunun Yunanlıları püskürteceğinden endişe duymuş ve Ali İhsan Paşa’yı Ankara’ya çağırarak emekliye ayırmış ve Konya’da zorunlu ikamete mecbur etmiştir.

Zamanında Ankara Ziraat Okulu'nda kalan Mustafa Kemal Paşa'nın emrindeki İsmail Hakkı'nın idaresinde bir piyade takımı mevcuttu. Kısa zamanda bu takımı bir alay kadrosuna çıkarmak için bir jandarma taburunu yanına almıştır. Bu taburun başına Kılıç Ali Bey'in yeğeni Salih Kılıç isminde genç ve parlak bir subayı yüzbaşılığa terfi ettirerek getirmiş. Daha sonra Karadeniz'den gelen Topal Osman'ın çetesini de bir alay haline sokarak ve Topal Osman'a milis kaymakamlık rütbesini vererek onu da emri altına almış, maaşlarını Jandarma Genel Komutanlığı'na ödettirmiştir. Bundan başka birkaç polis alayını da kendi emri altına almıştır. Mustafa Kemal Paşa'nın adamları Rum ili eşkıyalarından Akif Kaptan, Hasan Rıza, Cavad Abbas, Salih Buzak, Receb Zöhdi, İskilipli Osman Tufan'dır. Bunların birinci adamı, Ernekvili katil ve sabıkalı Şaban! Cevdet Abbas, Kılıç Ali, Receb Zühdü, Salih Bozuk, Osman Tufan ve daha niceleri Mustafa Kemal Paşa'nın adamlarıydı.

Ankara polisinde çalışanlarla "A.P." adlı askeri polis teşkilatında çalışanlar, birbirleriyle yarış derecesine adeta cesede basarak mevki teminine yelteniyorlardı. Bu hafiyelerden hemen herkes çekiniyordu. Mustafa Kemal Paşa, Cafer Tayyar'ın maneviyata, Hilafet ve saltanata bağlılığını biliyordu. Ekilmez soyadını alan Cafer Tayyar hakikaten sefalet içinde denecek kadar yoksulluk geçirdi. Fakat Mustafa Kemal Paşa'ya boyun eğmedi. Mustafa Kemal Paşa, Ali Şükrü'yü mecliste feryat ettiği için, Topal Osman'a boğdurmuştur. Ali Şükrü'nün cesedini bir çuval içine sokarak Ankara'nın görünmez mağaralarından birinin içine attırmıştır. Bu tertibi Kılıç Ali denilen hilekâr telefonla Çankaya'dan idare etmişti. TBMM'de, Mustafa Kemal Paşa'nın Meclise girmemesi için; Selehaddin ve Mersin'li Küçük Cemal Paşalar, Karavasıf ve arkadaşları bir kanun önerisinde bulunmuşlardı. Memleket içinde beş sene oturmayan ve belli bir miktar vergi vermemiş bulunanların, meclise kabul edilmemesini şart koşmuşlardır.

Mustafa Kemal Paşa meclise hiç sormadan, karar ve izin almadan kendi seçtiği arkadaşlarından üçer-beşer kişilik birer heyet oluşturup, sınırsız bir yetki vererek istediği illere göndermiştir. Gönderdiği heyetleri koruması içinde jandarmaları görevlendirmiştir. Gönderdiği heyetler her gittiği yerde halkın üzerine korku, bir kâbus gibi çökmüştür. Hiç kimseye sormadan bir düzüne insanı bir gecede idam edebilir. Ve ettiler de! Kararların temyizi yoktur. İl Valisi bile itiraz etse, Mustafa Kemal Paşa'nın gönderdiği heyet İl valisini mahkemeye çıkarabilirdi. Görevlendirdiği heyet Mustafa Kemal Paşa'dan başka kimseden emir almazdı. Ali İhsan Paşa'nın Afyon cephesinden hileyle alınarak Konya'da ikamete zorunlu tutulması Rafet Paşa'yı üzmüştür. Rafet Paşa neden böyle olduğunu anlamış, bu yüzden kendisine teklif edilen 1. ordu kumandanlığını kabul etmemiştir. Rafet Paşa'nın askerlerinin başına Kaçar Nureddin Paşa geçirilmiştir. Başkomutanlık savaşı İhsan Paşa'nın hakkıdır. Afyon'da orduyu taarruza hazırlayan Ali İhsan Paşa'dır. Ordunun başına Mustafa Kemal Paşa geçmiş ve her şeyi kendisi yapmış gibi göstermiştir.

****

KAYNAK: [Bir Osmanlı Askerinin yazdığı Gizli tutulan mektuplardan]

Hıfzı Topuz - Bana Atatürkü Anlattılar.

NOT: "Secret Reality" blogundan alıntılanmıştır.

****
****
****

CHP'nin Çanakkale rezaletinin belgeleri (Kadeş rezaleti)

(Fotoğraf: Rezaletten görüntüler)

ÇA ÇA ÇA : Çanakkaleye inince, şehitlik yerine Truva harabelerine koşacak dam ve kavalyesi pek neş'eli bir dans esnasında.

KADEŞ REZALETİ

27 Mayıs Ihtilalinden sonra darbeciler ile CHP gençlik örgütleri 18 Mart'ta bir Çanakkale gezisi düzenliyorlar. "Kadeş" adlı vapura doldurulan kızlı erkekli bin kadar genç, sözüm ona çağdaş gençlik dernekleri tarafından özel olarak seçilmişti.

Çanakkale'ye, yani bu ülkenin kuruluşundaki en önemli mekâna, şehitlerin mezarlarına. Bir gemi tutuluyor ve üniversitede okuyan kız ve erkekler gemiye bindiriliyor, aynı zamanda kasa kasa içki de konuluyor. Yolda içki, dans, türlü rezaletler…

Çanakkale'ye çıkıldığında ise sadece bir avuç insan kendinde. Geri kalanlar sarhoş ve rezillik çıkartıyorlar. Maalesef aynı durum dönüşte de yaşanıyor. Bazı genç kızlar bekâretlerini yitiriyor. Bu geziye basın mensupları da katılmış. Duyulmasını istemiyorlar rezaletlerin, inerken basına paralar veriliyor, lütfen bunları yazmayın diyorlar.

Fakat birkaç gün sonra kızı felakete uğrayan bir anne emniyete şikâyette bulunuyor. Tabii emniyet muhabirleri eliyle olay basına yansıyor ve tarihe KADEŞ REZALETI adıyla geçiyor.

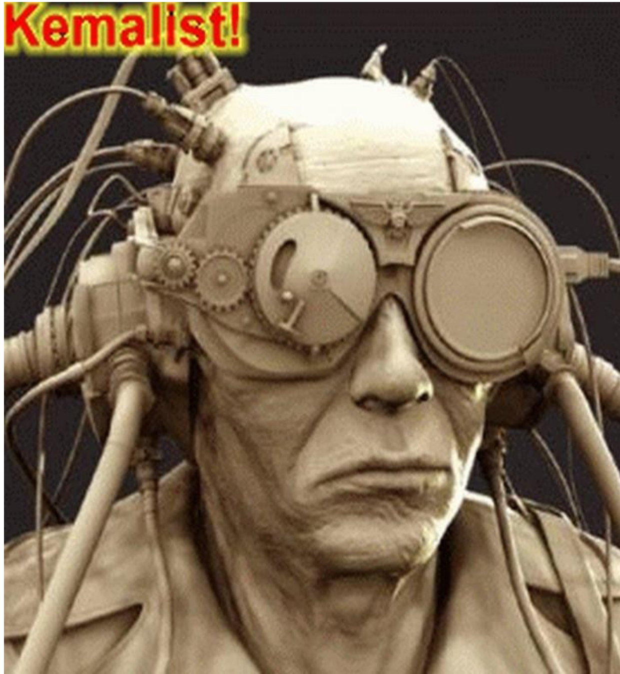
Işte Cumhuriyet gençliğini getirmek istedikleri nokta burası. Çanakkale gibi tüylerimizin ürpermesi gereken bir mekâna insanları sarhoş ederek götürmek ve onların gözünde bütün kutsalları yıkmak.

****

KAYNAK: 05 Ağustos 2007 tarihinde "Mustafa Armağan" tarafından "Zaman" gazetesinde yayımlanmış yazıya bakılabilir.

****
****
****

Küfürbaz kemalistlere... (Sayfaya gelip küfredenler hak etti)

Ey kemalistler, cevap veremeyince sayfamıza gelip ağız dolusu küfürler ediyorsunuz. Küfürbazlık size ATA'dan miras galiba.

Neymiş M. Kemal dini övmüş, Peygamberi övmüş vs.

Övmüş ama hangi zaman diliminde ve hangi gaye için övmüş? Biraz da bunu düşünün... Muhafazakarlara ihtiyacı olduğu dönemde övmüş... Ipleri eline alınca da sizin gibi ağız dolusu sövmüş. Ihtiyaç halinde söylenen sözler zaruretten dolayıdır ve gerçek düşünceleri yansıtmaz. Ne zaman ipleri ele alır ve kimseye muhtaç olmaz, işte o zamanki söyledikleri "gerçek" düşünceleridir.

Hadi bunu geçtik... Madem dini övüyordu, şeriatı övüyordu, hilafeti övüyordu, o halde neden bunların tamamını kaldırdı bre cahiller? O kadar küfür öğreneceğinize, buna kafa yorsaydınız ya. Bunu düşünemeyecek kadar avanak olunabilir mi?

Adam resmen Nutuk'ta "müslümanlığı bir yana bırakalım" diye yazmış... Son meclis konuşmasında "...gökten indiği sanılan kitapların dogmaları..." diye haykırmış, fakat siz hala adamı müslüman göstermeye çalışıyorsunuz. Bu kadar da olmazki.

Neymiş M. Kemal olmasaymış biz olmazmışız! Atanız mı mücadele etti sanıyorsunuz?? Çerkez Ethem

yunanlıları doğrarken, Kazım Karabekir paşa Ermenileri keserken, sizin Atanız Ankara'da kadın oynatıyordu. Söyletmeyin adamı... Sonra Çerkez Ethem'i ve Karabekir paşayı hainlikle suçlayanda Atanızdı.

Meclis açılırken Hilafet, şeriat ve Saltanatı koruyacağız diye namusu üzerine yemin eden ancak verdiği "namus" sözünde durmayan da Atanızdı. Dolayısıyla şehitlerimizin kanını sattı, ihanet etti. Ne kadar namuslu olduğunu da dünya aleme bir kez daha göstermiş oldu. Avusturya'lılar da birinci dünya harbinde bizimle birlikte yenik düştüler... Onları kim kurtardı? Onlar yazılarını, başlıklarını, kanunlarını, din anlayışlarını değiştirdiler mi?

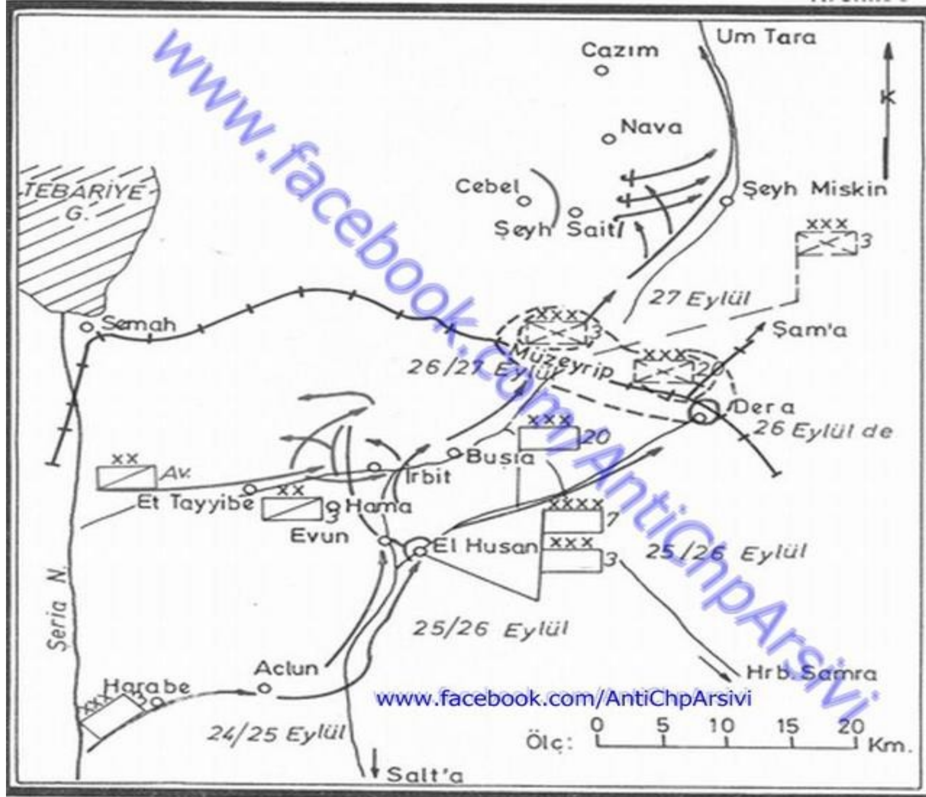
Neymiş, o olmasaymış namusumuza tecavüz edilirmiş. Bizzat M. Kemal, işgalci Ingilizler hakkında "Ingilizlerden daha iyiliksever bir dost yoktur" diyordu. Hem en büyük namusumuz "DINIMIZDIR". Atanız dinimizin kanunlarını kaldırmakla en büyük namusumuzu satmış oldu zaten. Sizi yaratanın dininden başka ne namusu arıyorsunuz siz?

Biz soğukkanlılığımızı muhafaza ediyoruz ama bununda bir hududu var.

Biz "Putkıran" bir Peygamberin ümmetiyiz, kafamızı bozmayın putlarınızı başınızda parçalarız... Adam olun.

****
****
****

Filistin Cephesi'ndeki Hain kim? (2 Bölüm)

Filistin Cephesi'ndeki Hain kim?? - 1

(Fotoğraf: Birinci dipnot ile ilgili Kroki.)

***

Kadir Mısıroğlu "Filistin Cephesi'nde bir Hain var" diye bas bas bağırıyor fakat okullarda öğretilen yalan tarih nedeniyle birçok insan Kadir Mısıroğlu'nun uydurduğunu düşünüyor ve kendisine haksız olarak kin besliyor.

Biz de "Anti CHP Arşivi" olarak naçizane, Kadir Mısıroğlu'nun söylediklerini destekleyen kaynakları bu davaya hizmet etmek amacıyla istifadenize sunuyoruz.

***

Düşman Ordusu 19 Eylül 1918'de Nablus güneyinde batıdan-doğuya doğru 8, 7 ve 4.Orduların savundukları mevzilere karşı büyük bir taarruz harekâtı başlatmıştır. Nablus Meydan Muharebesi olarak tarihe geçen bu çatışmalarda; Mareşal Liman Von Sanders'in Yıldırım Ordular Grubu bozguna uğramış, Cevat Paşanın 8.Ordusuyla kuruluşundaki Albay Refet (Bele)'in 22.Kolordusu imha olmuş, Mustafa Kemal'in 7.Ordusuyla kuruluşundaki Ali Fuat Paşanın (Cebesoy) 20.Kolordusu ve Albay İsmet (İnönü)'in 3.Kolordusu ağır zayiat vermiştir.[1]

***

19-20 Eylül 1918:

General Allenby 7. ve 8. orduların (7. ordu M. Kemal'in ordusu) çekilme yollarını süvari birlikleriyle tıkayarak her iki orduyu da büyük ölçüde imha veya esir ettiğini savaş raporuna yazmıştır. İşte 19-20 Eylül günleri için yazdıkları:

"36 saat zarfında 8. Ordu'nun büyük kısmı mağlup edildi. 7. Ordu kıtaları da Samariye tepelerinden geri çekilmeye zorlandı. Piyadelerimiz geri çekilen düşmanı süratle takip ederek süvari kıtalarımızın arasına sürdü. Bunun sonucunda 7. ve 8. Türk orduları `bütün silah ve malzemeleriyle´ elimize düştü."

Allenby 24 Eylül'de `kalan son birliklerin de esir alınarak´ her iki ordunun varlığına son verildiğini yazıyor. Toplam `57 bin esir´ alınmış, bunların 5.500'ü subaymış. Raporda 360 top ve üç Türk ordusunun (4., 7. ve 8. orduların) silah ve malzemelerinin ele geçirildiği de belirtiliyor.[2]

***

26 Eylül 1918:

İngiliz Ordusu Komutanı General Allenby, Şam'a kadar olan Türk Ordusunun harekatını şöyle anlatmaktadır:

"Eylülün 26. günü, Şam'a doğru ileri harekete geçildiği zaman,45.000 Türk ve Alman Şam'da veya Şam'a doğru çekilme halinde bulunuyordu. Bütün düşman birlikleri intizamlarını (düzgün dizilme) kaybetmekle beraber, kendilerine vakit kazandırıldığı takdirde ileri hareketimizi geciktirecek bir kuvvet meydana getirebilirlerdi. Fakat 4.Ordunun geri kalan kısmının imhasıyla, 20.000 kişinin esir alınması, buna imkân bırakmadı. Filistin ve Suriye'deki Türk Ordularının, 4.000'i silahlı olmak üzere 17.000'i bulan bakiyesi (geriye kalanı) her türlü teşkilattan, nakil (ulaştırma) vasıtalarından, hatta savunma için bile olsa, faaliyette bulunmaya elverişli her çeşit malzemeden yoksun bir insan kalabalığı halinde, kuzeye doğru kaçmaktaydı..." [3]

***

19 Eylül 1918'den 26 Ekim 1918 tarihine kadar geçen ve `39 gün´ devam eden geri çekilme süresince verilen zayiat:

"19 Eylül 1918'de başlayan Nablus Meydan Muharebesi'nden itibaren, 26 Ekim 1918'de Halep kuzeyinde Katma'da yapılan son muharebeye kadar geçen ve `39 gün´ devam eden geri çekilme süresince, Yıldırım Ordular Grubu Komutanlığının: `75.000 esir, 360 top, 800'den fazla makineli tüfek, 200 kamyon, 44 otomobil, 89 lokomotif, 468 yük ve yolcu vagonu´ zayiatı olmuştur."[4]

Bir "geri çekilme" sürecinde bu kadar zayiat verilir mi?

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Genelkurmay ATASE Bşk.lığı, Birinci Dünya Harbi'nde Türk Harbi, cild 4, Klasör 2, Sina- Filistin Cephesi, Kroki:55, Nablus Meydan Muharebesi Krokisi.

Kroki'yi görmek için Fotoğraf'a bakınız.

[2] General Fahri Belen, 20. Yüzyılda Osmanlı Devleti. Aktaran Mustafa Armağan.

[3] Sabahattin Selek, İsmet İnönü, Hatıralar, Ankara, Bilgi Yayınevi, 1985, cild 1, sayfa 27.

[4] Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Istanbul, Burçak Yayınevi, 1968 cild 1, sayfa 31.

****
****
****

Filistin Cephesi'ndeki Hain kim? - 2 ve SON

Birinci bölümde M. Kemal'in Filistin cephesinden nasıl birçok zayiat verip Şam'a (Riyak) kaçtığını yazmıştık. Bu bölümde ise Şam'dan (Riyak) nasıl Halep'e kaçtığını ve nihayetinde Halep'ten de kaçtığını veya kemalistlerin tabiriyle "geri çekildiğini" yazacağız. Ve bütün bunlar, yani Filistin cephesinden Şam'a (Riyak), ordan Halep'e kaçış ve nihayetinde Halep'in boşaltılması, bunların hepsi "39 gün" gibi kısa bir süreçte meydana geliyor. Ardından M. Kemal, Ingilizlerle antlaşma yapılmasından başka çarenin kalmadığını söylüyor. Ilginç değil mi??

Fotoğraf: (Şam'dan Halep'e "çekilme" krokisi. [30 Eylül–26 Ekim 1918])

***

M. Kemal Paşa, 29 Eylül 1918 akşamı (Filistin cephesinden) Şam'a gelmiş (kaçmış). Osmanlı Başkomutanlık Kurmay Başkanlığına rapor yollamış.[1]

M. Kemal komutanının emrini dinlemiyor...

M. Kemal, 1 Ekim 1918'de Şam'ın düşmanın eline geçmesinden sonra, Şam-Rayak (Riyak) hattında savunmanın devam edemeyeceğini değerlendirerek, birliklerine Halep istikametinde çekilme emri verirken, Mareşal Liman Von Sanders ise bulunulan mevzilerde savunmaya devam edilmesini bildirir.[2] M. Kemal, Liman Von Sanders'in verdiği emrin altına: "Gördüm. Benim emrimden başka türlü hareket etmek mümkün değildir" yazmış.[3]

M. Kemal, bir gün önce 5 Ekim 1918'de Halep'e gelmiş[4], 7 Ekim 1918'de İstanbul'daki bir arkadaşına barıştan başka yapılacak bir şey kalmadığını bildirmiştir.[5]

M. Kemal, akşama doğru Karargâhını tren istasyonunun iki kilometre kadar kuzeyinde bulunan tepeye almış ve Halep şehrini boşaltmıştır.[6]

Kemalistlerin; "M. Kemal ne yapsın düşman çoktu" vs. gibi savunmalarına da bir cevap verelim. O cephede Ingilizler vardı... Hani Atanız 7 düveli memleketten atmıştı?? Bir Ingilizlere karşı mı galip gelemedi? Ayrıca Liman Von Sanders Paşa Alman olduğu halde altı buçuk ay nasıl dayanmış? M. Kemal elin Almanı kadar olamamış mı?

Enver Paşa, Alman Genelkurmay Başkanlığının komutayı değiştirmek istemesi üzerine, 27 Eylül 1918'de Yıldırım Orduları Kurmay Başkanı Kazım Paşaya (Diyarbakırlı), bir telgraf çekerek, Mareşal Liman Von Sanders'in durumunu sormuş, Kazım Paşa Enver Paşaya şu cevabı vermişti:

"Son çekilmeler (ricatlar) Liman Paşayı sarsmamıştır. Fakat çok üzgündür. Durumdan ümitsiz olmamak için elinden gelebilir her cehdi (çalışmayı) ve kuvveti sarf ediyor ve etmektedir. Egemenliğini, özellikle komutanları arasındaki saygılı mevkiini kaybetmemiştir. Sağlık durumu iyidir. Liman Paşanın değiştirilmesini lütfen kabul etmeyiniz. Vaktiyle devamlı bir ricat (geri çekilme) halinde bulunan bir ordunun emir ve komutasını verdiğiniz bu zat, kuvvetinin her halde on kat üstünde bulunan düşmanı **altı buçuk ay** önünde tutmuş ve sözü geçen orduyla düşmanın **büyük küçük yirmi kadar saldırısını püskürtmüştür.** Memleketimizden Türk çıkarına zararlı olan Alman menfaatini çekmiş büyük rütbeli Alman subayı olarak, bir tek Liman Paşayı tanıyabildim."[7]

****

KAYNAKLAR:

[1] Genelkurmay ATASE Başkanlığı Arşivi, Birinci Dünya Harbi Koleksiyonu: Klasör (Kls.) 3705, Dosya (Dos.) 28, Fihrist 21;21-1.

Ayrıca bakınız: Şükrü Mahmut Nedim, Filistin Savaşı, 1914-1918, çev. Abdullah Es, Ankara, Genelkurmay Basımevi, 1995, sayfa 157, 158.

Ayrıca bakınız: Yusuf Hikmet Bayur, Türk İnkılabı Tarihi, 1914-1918 Genel Savaşı, Bunların Siyasal Tepkileri, Ankara, Türk Tarih Kurumu Yayını, 1957, 3. cild, 3. Klasör, sayfa 456, 457.

[2] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Atatürk'ün Doğumundan Ölümüne Kadar, İstanbul, Pozitif Yayınları, 2004, sayfa 121.

[3] Sabahattin Selek , Anadolu İhtilali, 1. cild, 4.b., İstanbul, Burçak Yayınevi, 1968, sayfa 29.

Ayrıca bakınız: Yusuf Hikmet Bayur, Türk İnkılabı Tarihi, 1914-1918 Genel Savaşı, Bunların Siyasal Tepkileri, Ankara, Türk Tarih Kurumu Yayını, 3. cild, 3. Klasör, 1957, sayfa 461.

[4] Necati Çankaya, Atatürk'ün Hayatı, Konuşmaları ve Yurt Gezileri, Ankara, Tifduruk Matbaası, 1995, sayfa 22.

Ayrıca bakınız: Vamik D. Volkan ve Norman Itzkowitz, Ölümsüz Atatürk, Ankara, Bağlam Yayınları, 1998, sayfa 152.

[5] Murat Bardakçı, M. Kemal'in Kaleminden: Orta Doğu'yu nasıl kaybettik?, Hürriyet gazetesi, 12 Ocak 2003, sayfa 18.

[6] Ayfer Özçelik,Ali Fuat Cebesoy Hayatı ve Faaliyetleri, Basılmamış Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü, 1989, sayfa 119.

Ayrıca bakınız: Güngör Cebecioğlu, Atatürk ve Güney Cephelerimiz, Basılmamış Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü, 1991, sayfa 56.

Ve bu hususta diğer kaynaklar: Liman Von Sanders, Türkiye'de Beş Yıl, çev. M. Şevki Yazman, Burçak Yayınevi, 1968, sayfa 352.

H.C. Armstrong, Bozkurt, Kemal Atatürk'ün Yaşamı, 5.b., Çev. Gül Çağalı Güven, İstanbul, Arba Yayınları, 1997, sayfa 75, 76.

Ismail Hilmi Danişmend, İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi, İstanbul, Türkiye Yayınevi, 1955, 4. cild, sayfa 449, 450.

Kemal Arı, Birinci Dünya Savaşı Kronolojisi, Ankara, Genelkurmay. Basımevi, 1997, sayfa 391.

Lord Kinross, Atatürk, Bir Milletin Yeniden Doğuşu, çev. Necdet Sander, 14.b., İstanbul, Altın Kitaplar Yayınları, 2003, sayfa 157.

[7] Karal Enver Ziya, Osmanlı Tarihi, İkinci Meşrutiyet ve Birinci Dünya Savaşı, 1908-1918, Ankara, Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1996. 9. cild, sayfa 538. 539.

****
****
****

Aziz Nesin; Atatürk'ü sevdiğini söyleyen müslüman yalancıdır

AZİZ NESİN: 'Gerçek müslümanlar Atatürk'ü sevmez'

■ ÜNLÜ yazar Aziz Nesin, 'Kara Ses' olarak tanınan Cemalettin Kaplan'ı, "İşte gerçek Müslüman" olarak tanımlayarak, gerçek Müslümanların Atatürk'ü sevmemelerinin normal olduğunu söyledi.

■ Abant'ta tatil yapan Nesin, "Atatürk, Müslümanlar açısından sevilecek bir şey yapmadı. Türkiye'de yaşayan ve Atatürk'ü sevdiğini söyleyen Müslümanlar, yalancıdır. Ben Atatürk'e hayranım, ama bu tapıyorum anlamına gelmez" dedi.

■ Dağılan Sovyetler Birliği'ndeki cumhuriyetlerde yaşayan insanların yıllarca komünist gibi göründüklerini, ancak gerçek yapılarının son gelişmelerle ortaya çıktığını hatırlatan Aziz Nesin, "12 Eylül'de, Türkiye'de de bir başka iki yüzlülük örneği yaşandı. Büyük bir çoğunluk, o gün askerlerin safında yer aldı. Yarın dini bir devrim yapılsa, bu kişiler dinci kesilir" diye konuştu.

► Oğuz UÇAR / ABANT (Bolu), (hha)

Aziz Nesin; Atatürk'ü sevdiğini söyleyen müslüman yalancıdır

(Fotoğraf: Söz konusu sözlerin yer aldığı Gazete küpürü)

***

Aziz Nesin: "Atatürk, Müslümanlar açısından sevilecek bir şey yapmadı. Türkiye'de yaşayan ve Atatürk'ü sevdiğini söyleyen Müslümanlar, yalancıdır."

****
****
****

Osmanlı'yı Atatürk yıkmadı yalanı

Bazı gençler Osmanlı'yı Atatürk'ün yıkmadığını zannediyorlar. Osmanlı'nın düşmanlarımız tarafından yıkıldığını ve M. Kemal'in de bunun üzerine Türkiye Cumhuriyeti'ni kurduğunu düşünüyorlar. Oysa bu doğru değil.

Osmanlı, M. Kemal tarafından, üstelik Milletvekillerini tehdit etmek suretiyle yıkılmıştır. Zaten kendisi de Nutuk'ta bunu övünerek belirtmiıştir.

1 Kasım 1922'de "Osmanlı İmparatorluğu münkarizdir" (yıkılmıştır) denmiş ve Saltanat, yani Osmanlı Imparatorluğu resmen sona erdirilmiştir.[1]

M. Kemal, Saltanatın kaldırılması müzakerelerinde şunları söyler:

"Efendiler! İçinde bulunduğumuz şartlara rağmen safsatayla, münakaşayla, nazariyatla vakit geçirdiğimizi görüyorum. Hakimiyet ve saltanat hiç kimseye ilim icabıdır diye münakaşa ile mügalata ile verilmez. Hakimiyet ve saltanat kuvvetle, kudretle, zorla alınır. Türk milleti de hakimiyet ve saltanatı bil fiil isyan ederek kendi eline almıştır. Bu olmuş bitmiş bir durumdur. Mesele, `hakimiyet ve saltanatı bırakacak mıyız, bırakmayacak mıyız´ meselesi değildir. Mesele bu zaten olmuş bitmiş durumu ifade etmekdir. Bu herhalde ve mutlaka olacaktır. Burada toplananlar meclis ve herkes, meseleyi bu şekilde görürlerse fikrimce uygun olur. Aksi takdirde yine hakikat ifade olunucaktır. **Fakat ihtimal bazı kafalar kesilecektir." ** [2]

M. Kemal zaten yaptığı herşeyde, diktatörlüğünü maskelemek için; "Millet bunu yapmıştır" der. Burada da yine aynı şekilde "Millet yapmıştır" ifadesini kullanmıştır, fakat Milletin Vekillerini "kafalarını kesmek" ile tehdit eden de kendisidir. O halde nasıl Millet yapmıştır?? Demek ki maksat; diktatörlüğü maskelemektir.

M. Kemal, Nutuk'un hadiseyi anlatan bu bölümünde Saltanatın kaldırılmasının genel ve düşünsel nedenlerine değinmez, ancak bir dizi sert ifade ile Padişah ve Sadrazamın uzaklaştırılmasını haklı gösterir:

"Bütün menfaatlerini mülevves (pis) bir tahtın, çürümüş, çökmüş ayaklarına sarılmakta gören...", "idrakten mahrum, vicdandan mahrum, birtakım insanlar...", "ahmakça teklifat...", "sefil... adi bir mahluk... alçak...", "Aciz, adi, his ve idrakten mahrum..."[3] diye küfürler savurarak adeta ağzının ishal olduğunu cümle aleme ilan eder.

Halbuki evvelce gerek Padişah Vahidüddin (radıyallahu anh)'a, gerek Saltanat'a ve gerekse Hilafet'e methiyeler dizen bizzat kendisidir.

TBMM'nin açılışının öncüsü ve en örgütlü son kongrede, Sivas Kongresi'nde, şöyle and içmiştir:

"Makam-ı Celil-i Hilâfet ve Saltanata, İslâmiyete, Devlete, millete ve memlekete manen ve maddeten hizmetten başka bir gaye takip etmeyerek... çalışacağıma... namusum ve bilcümle mukaddesatım namına vallah, billâh."[4]

Desenize ne namus kaldı ne de haysiyet.

****

KAYNAKLAR:

[1] Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin hukuk-i hâkimiyet ve hükümranînin mümessil-i hakikisi olduğuna dair heyet-i umumiye kararı. No. 308, 1/2 Kasım 1922. Bk.: Düstur, III. Tertip, 3. cild, sayfa 152, 153.

[2] M. Kemal Atatürk, Nutuk, Devlet Basımevi 1938, sayfa 490-498.

[3] M. Kemal Atatürk, Nutuk, Devlet Basımevi 1938, sayfa 490-498.

[4] Sivas Kongresi Tutanakları, Haz: Uluğ İğdemir, Ankara 1969, sayfa 5, 3.

****
****
****

M. Kemal'in Sakarya Meydan Muharebesi'nden kaçmak istemesi

Bu Çal Dağının düşmesi bütün ümitleri bitirdi. Yeniden Türk milletinin istikbali, hürriyeti, hayatı tehlikeye düştü, gidiyor. Artık hep ölü halindeyiz. Kimsede can kalmadı. Ağzımızı bıçak açmıyor. Bunun üzerine Mustafa Kemal umumi ric'at emri vermiş. Bu haber de geldi. Haber geldi, onun Arnavut ve hususi hizmetlerinde kullandığı yaveri Salih de cepheden geldi.

Mustafa Kemal'in eşyalarını denk yaptı. Kaçıyorlar, Mustafa Kemal ata binmiş, sarhoşmuş. Düşmüş, kaburga kemiği de kırılmış.

Ben orduyu harbe hazırlamak için büyük bir gayret yaptım.
Alınan tedbirler hep benim tedbirimdi. Bunu yapabilmekle Türk
Milletine pek büyük bir hizmet ettim ve bununla iftihar ederim.
Hayatımın en fahra değer işi budur; fakat harp için bir iş ya-
pamam ki... Bildiğim şey değil,... orduya gidip bir şey yapmak
iktidarını haiz değilim. Teslimiyet ile beklemekten başka çare
yok. Bekliyoruz.

Yunan'ın Çal üzerine ve sol cenahımıza son şiddetli çullan-
ması meğerse 10 gündür söktüremediğini gören Yunan ordusu-
nun ümitsizliğe düşüp ric'ata karar vererek, bunu setr içinmiş.
Böyle yapıyor, bir taraftan da ağırlıklarını Sakarya'nın garp
cephesine alıyormuş. Bunu Fevzi sezmiş ve Mustafa Kemal'e
demiş: «Aman ric'at etme! Çünkü düşman ric'at ediyor. Ric'at
emrini geri al!» Ne ise Mustafa Kemal ric'atı durdurmuş. İşte
Fevzi gayet vahim akıbetli bir vaziyeti kurtardı. Zabitlerin kah-
ramanca döğüşüşleri, bu kadar kanları, şehidleri, neferlerden
verilen binlerce şehidler, yeniden ordu meydana getirmek için
edilen bu kadar emekler, masraflar az kaldı boşa gidiyordu. Bu-
nu Mustafa Kemal yapıyordu. Bereket versin Fevzi'ye.

Fevzi bunu söylemiş, beriki de dinlemiş, fakat Fevzi aynı za-
manda başka bir teklif daha yapmış : «Düşman ric'at ediyor.
Sağ cenahımızla Sakarya üzerine bir taarruz yapıp düşmanı ge-
çirmiyelim. Ağırlıklarını götüremez, bize kalır.» demiş. Bizim
ağa bunu dinlememiş. Kemafissâbık bu da kuzudur, yine sözü-
nü kabul ettiremeyip susmuş. Halbuki askerler diyorlar ki, bü-
yük bir fırsattı, kaçırıldı. Bu taarruz yapılıp Beylik köprü bilhas-
sa Kavuncu Köprüsünü tutsaydık, düşman Haymana Çölüne
düşer, şimendifer hattından uzak kalır, perişan olurdu.

Moskova ve Lozan antlaşmalarına delege olarak katılan, 14 ciltlik Türk Tarihi'ni yazan, ilk Milli Eğitim Bakanı ve aynı zamanda Sağlık Bakanlığı da yapmış olan Dr. Rıza Nur, M. Kemal'in Sakarya Meydan Muharebesi'nden kaçmak istediğini söylüyor...

Fotoğraf'a bakınız, Dr. Rıza Nur'un hatıratından söz konusu hadiseyi anlattığı sayfanın resmi...

Dr. Rıza Nur: "Bu Çal Dağı'nın düşmesi bütün ümitlerimizi bitirdi. Yeniden Türk Milleti'nin istikbali, hürriyeti, hayatı tehlikeye düştü, gidiyor. Artık hep ölü haldeyiz. Kimsede can kalmadı. Ağzımızı bıçak açmıyor.

Bunun üzerine Mustafa Kemal orduya geri çekilme emri vermiş. Bu haber de geldi. Mustafa Kemal'in özel hizmetlerinde kullandığı Arnavut yaveri Salih de cepheden geldi. Mustafa Kemal'in eşyalarını topladı. Kaçıyorlar. Mustafa Kemal ata binmiş, sarhoşmuş. Düşmüş, kaburga kemiği de kırılmış.

Meğerse Yunanlar sol cephemizi 10 gündür söktüremedikleri için ümitsizliğe düşüp geri çekilmeye karar vermişler. Ağırlıklarını Sakarya'nın batı cephesine alıyorlarmış. Fevzi Çakmak bunu sezmiş ve Mustafa Kemal'e `Aman geri çekilme! Düşman da geri çekiliyor. Emri geri al.´ demiş. Ne ise Mustafa Kemal geri çekilmeyi durdurdu. İşte Fevzi Çakmak bu vaziyeti kurtardı."

****

KAYNAK: Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım (Paris 1929), Altındağ Yayınları, Istanbul 1967, 3. cild, sayfa 863, 864.

****
****
****

Tarihçi Mehmet Ö. Alkan: Atatürk dini kullandı

(Biz uydurmuyoruz, koskoca tarihçi söylüyor)

***

Taraf gazetesinden Neşe Düzel'in İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Tarih Ana Bilim Dalı Başkanı olan tarihçi Mehmet Ö. Alkan ile yaptığı röportajdan:

NEŞE DÜZEL: Birinci Meclis dualarla açılıyor. Atatürk neden Birinci Meclis'i camide dualar ederek açtı?

- MEHMET Ö. ALKAN: Cuma namazından sonra, dualarla açıldı Meclis. Zaten 1925'e dek Mustafa Kemal'in konuşmalarında hep İslam yer alır. Çünkü din, aynı zamanda iktidarı meşrulaştırmanın çok iyi bir aracıdır. Şu unutulmamalı, Mustafa Kemal çok iyi bir siyasetçi. Toplumun Osmanlı'dan beri dinî söyleme çok alışık olduğunu biliyor. Oysa o, Mustafa isminden de hoşlanmıyor.

NEŞE DÜZEL: Neden hoşlanmıyor?

- MEHMET Ö. ALKAN: Peygamber'in ismi de Mustafa aynı zamanda. Muhammed Mustafa (Allahümme salli ala seyyidina Muhammed ve ala ali seyyidina Muhammed)...

Mustafa Kemal'in en erken aktardığı, hepimizin bildiği bir anısı vardır. Öğretmeni, "Senin adın Mustafa, benim adım Mustafa, bundan sonra senin adın Mustafa Kemal olsun" der. Sizce bir öğretmenin verdiği isim kayıtlara nasıl geçer? O, bu ismi, M. Kemal olarak Harbiye'den itibaren kullanmaya başlıyor. Çünkü Mustafa ailesinin verdiği isim. Gazi Paşa ise ikinci kez evlendiği için anneye tepkili. Askerî okulda yatılı okuyor. Ve Milli Mücadele'ye kadar ismini M. Kemal diye kullanıyor. Ama Milli Mücadele'yle birlikte ismini "Mustafa" Kemal olarak kullanmaya başlıyor.

NEŞE DÜZEL: Niye?

- MEHMET Ö. ALKAN: Milli Mücadele'ye İslami bir destek ve meşrulaştırma arandığı çok açık. Milli Mücadele'nin en baştan beri tezi, bunun kısmen dinî bir savaş olduğudur. İlk baştan itibaren, "Biz Hilafet'i, Saltanat'ı ve Başkent'i kurtaracağız" denmiştir.(...)

Gazi Paşa'nın, Milli Mücadele döneminde Mustafa Kemal ismini kullanmasına tekrar dönersek...

Bunu yaparak, toplumun din hassasiyetini dikkate alıyor. Daha sonra nüfus kâğıdında ise "Mustafa ismini atıyor" artık Kemal Atatürk oluyor.

NEŞE DÜZEL: Peki, Atatürk ismini ona kim veriyor?

- MEHMET Ö. ALKAN: Atatürk ismini de kendisi seçiyor. "Ona, Atatürk ismini Meclis verdi" denir. Bu teknik olarak doğrudur ama Çankaya'daki sofraya soyadı Türk atası mı olsun yoksa Atatürk mü olsun önerisini kendisi getiriyor. "Atatürk olsun" diyorlar ve durumdan vazife çıkartılıp bu bir kanun haline getiriliyor.

****

KAYNAK: Taraf Gazetesi, 16 Kasım 2011.

****
****
****

M. Kemal'in bu sözleri diktatörlük değil de nedir?

M. Kemal Izmir'de Nutuk vermiş... şöyle diyor:

"Hedefimize varmak için kanunlarımız müsait değilse o kanunları değiştiririz, yeni kanun yaparız. En nihayet lüzum ve mecburiyet görürsek bu yolda her şeyin üstüne çıkarak hedefimize yürümekte, asla tereddüt etmeyiz."[1]

***

Diktatörlüğünü ne de güzel anlatmış... Devlet, kanun ve millet kendisinin oyuncağı olmuş... Keyfine, hırsına, intikam hissine göre değişir durur.

M. Kemal'in sözünün özeti; "Sade keyfim hüküm sürer" demektir.

Hele şu kısım: "...bu yolda her şeyin üstüne çıkarak..."

Yani bu demektir ki;

"Sıkışırsam kanun da tanımam, çalarım, asarım, keserim..."

Peki şimdi bu sözleri söyleyen M. Kemal ile Nazi Almanya'sının diktatörü Adolf Hitler'in arasında ne gibi bir fark var?

Hey gidi demokratlar, cumhuriyetçiler...

****

KAYNAK:

[1] (1931) Ayın Tarihi, Cilt: 25, Sayı: 82, 83.

****
****
****

M. Kemal ve Inönü'nün Dersim Katliamı

"Kadın, çocuk herkesi diri diri yaktık. Allah, Muhammed'in ümmetini bir daha bu hale düşürmesin."

***

Dersim katliamının tanıkları belgeselde buluştu. 101 yaşında ölen er Eskeri'nin anlattıkları kan dondurdu:

"Kadın, çocuk herkesi diri diri yaktık. Allah, Muhammed'in ümmetini bir daha bu hale düşürmesin."

(Allahümme salli ala seyyidina Muhammed ve ala ali seyyidina Muhammed.)

Dersim katliamının belgeleri ‘Kara Vagon'la ortaya çıkıyor

DERSİM olaylarının yaşandığı dönem 2. Tabur, 9. Bölük'te görev yapan 101 yaşındaki Diyarbakırlı erlerden

Eskeri Akyol, 74 yıl sonra “Kara Vagon” belgeselinde Dersim'de yaşanan korkunç olayları anlattı. Diyarbakır'ın Dicle ilçesi Altay köyünde iki kız ve iki erkek babası olan Eskerî Akyol ömrü boyunca Dersimde yaşanan vahşetin acı izlerini yüreğinde taşıdı.

‘Dersim Tenkil Harekâtı' katliamın 74. yıldönümü olan 5 Mayıs'ta Bilgi Üniversitesi'nde yönetmenliğini Özgür Fındık'ın yaptığı “Kara Vagon” adlı belgeselde anlatılacak. Hasan Saltık arşivinden ilk defa yayınlanan fotoğrafların da yer aldığı belgeselde katliamın birinci elden tanıkları konuşuyor. Katliam sırasında asker olan Eskeri Akyol şahit olduğu vahşeti anlatırken o anı tekrar yaşıyormuşçasına “Allah Muhammed'in ümmetini bir daha bu hale düşürmesin !..” diyor.

Evleri içindekilerle birlikte yaktık

İşte katliamın son tanıklarından Eskeri Akyol'un yaşadıkları :

“Biz Diyarbakır'dan yedi gün, yedi gece yürüyerek gittik Dersim'e. Gittikten sonra bizi Ali Boğazı'na verdiler. Gittiğimizde evler yakılıyordu. Askerler ulaştıkları evleri içindekilerle birlikte gazyağı döküp yakıyorlardı. Komutanımızın adı Ethem Atalay'dı. Elazığlı olduğunu söylüyorlardı. ”

Öyle yaşlı benim gibi insanlar...

“... Kaçanların bir kısmı derelere, mağaralara sığınmışlardı. Daha dirençli olanlar, (Munzur) nehirden karşıya geçiyorlardı. Askerler öyle yetişir yetişmez ateşe veriyorlardı mağaraları. Sonra gittiğimizde/baktığımızda, öyle çoğu yaşlı benim gibi. Getirip üst üste yığıyordu askerler ve üzerlerine gazyağı döküp ateşliyorlardı. Öyle canlı canlı... Kadın, çoluk - çocukları da yakıyorlardı...”

Kutu Deresi'ni ceset kokusu sardı

“Dersimliler çok öldürüldüler! Kutu deresinden ceset kokusundan durulamıyordu.İnsanları öldürüp atmışlardı. Öylesine felaket görülmemiştir. Maalesef kötü askerler çoktu. Onlar kadın, çoluk-çocuk ayrımı yapmazlardı. Kadınları götürüp kötülükler yapıyorlardı. Allah, Muhammed'in ümmetini bu hale düşürmesin. Aynı bizim gibi Zazaydılar. Kurmançlar da vardı. Dersim köylülerinden de askerler vardı yanımızda. Biz aynı milletin çocukları idik ve birbirimizle savaşıyorduk.

Öldürdükleri kadınların altınlarını da alıyorlardı

Askerler evleri yaktığında, kimi kadınlar başlarını pencereden dışarı sarkıttıklarından, ölürken boyunlarında altınları ile öylecene kalıyorlardı. Piranlı Hecık'ın torunu, Husey'nin oğlu Mısfa ile Dersim'de birlikte askerdik. O (Mısfa), onbaşıydı. Biri daha vardı, adı: Hem'ın oğlu Zubey' di, Akrag Köyü'ndendi. Meğer bu ikisi daha önceden tanışıyorlarmış. Baktım bu ikisi benden saklayarak suda bişeyler yıkıyorlar/oğuşturuyorlar.

Dedim: ” Ağa o nedir?”

Dedi: ” Hopekli bişey yoktur..”

Onlar gittikten sonra bir ara fırsat bulup torbalarına baktığımda, meğer ki altınlarmış. Beşi bir yerde, beşi bir yerde, ortasında da bir nuska vardı. On tane idi. Sonra dedim: “(Mısfa) bu altınları ne yapacaksın?

Dedi: ” Götürüp karıma takacağım.”

Dedim: ” Ne yaparsan yap, ama bunu yapma!..”

Dedi: ” Valla takarım.” Daha yeni evli idi (...). Sonra da götürüp karısına takmış... Tanık olanlar, yemin ediyorlardı; diyorlardı: “Altınları karısının boyna takar takmaz, karısını bir titreme tutmuş ve ölmüş...” (...)

370 köylü elleri bağlı ölüme yürüdü Kara Vagon belgeselinde ilk kez Hasan Saltık arşivinden yayınlanan bazı fotoğraflarda yer alıyor. Dersim tenkim harekatı sırasında ‘asilere' yardım ve yataklık yaptıkları gerekçesiyle Xeç (Demirkapı) Köyünden toplanarak elleri bağlanan köylüler Beyaz Dağ'a götürülerek infaz edildiler. Yazar Emirali Yağan'ın Xeç köyü katliamı ile ilgili hazırladığı çalışmada yer alan bilgilere göre sadece Demirkapı Köyü'nden 370 kişi topluca öldürüldü.

Kemal GÜMÜŞ - Star Gazetesi

****
****
****

Atatürk'ün Dersim katliamını planladığı Harita

Harita, M. Kemal Atatürk'ün o dönem kullandığı ve daha sonra müze haline getirilen Trabzon'daki köşkünde bulunmaktadır.

Haritada, "askeri durumu gösteren taktik işaretler bizzat M. Kemal Atatürk tarafından çizilmiştir".

İşaretler, Dersim'e düzenlenen askeri harekata ilişkindir.

****
****
****

"M. Kemal Atatürk Türk Islam Birliği/Hilafet istiyordu" Yalanı

Son dönemde özellikle belirli bir kesim tarafından sürekli gündemde tutulan "M. Kemal Atatürk, Türk Islam Birliği ve Hilafet istiyordu" şeklinde bir iddia var... Bu iddia gülünç olmaktan öteye gidemez.

Bu iddiaya mesnet teşkil eden delilleri ise Nutuk'ta geçen şu satırlardır:

"Ortaya atılan görüş şuydu: Avrupa'da, Asya'da, Afrika'da ve diğer kıt'alarda yaşayan Müslüman toplumları, gelecekte herhangi bir gün kendi irade ve arzularını kullanacak bir güç ve özgürlüğe kavuşurlar ve o zaman lüzumlu ve yararlı görürlerse, çağın gereklerine uygun birtakım uyuşma ve birleşme noktaları bulabilirler. Şüphesiz, her devletin, her toplumun biribirinden karşılayabileceği ihtiyaçları vardır. Karşılıklı çıkarları olacaktır.

Tasarlanan bu bağımsız İslâm devletlerinin yetkili temsilcileri bir araya gelip bir kongre yaparlar ve «falan ve filân İslâm devletleri arasında şu veya bu ilişkiler kurulmuştur.

Bu ortak ilişkileri korumak ve bu ilişkilerin gerektirdiği şartlar içinde birlikte hareket sağlamak için, bütün İslâm

devletlerinin temsilcilerinden kurulu bir meclis oluşturulacaktır.

Birleşmiş olan İslâm devletleri bu meclisin başkanı tarafından temsil edilecektir» derlerse ve isterlerse, işte o zaman, o «birleşik İslâm devletine hilâfet ve ortak meclisin başkanlığına seçilecek zata da halife ünvanını verirler."

***

Bu satırları okuduğumuz zaman, "evet M. Kemal Hilafet'e göz kırpmıştır" denilebilir. Fakat bu satırlar Nutuk'tan cımbızlanmıştır. Bu sözlerin yer aldığı sayfanın hemen bir önceki paragrafına bakın ve tablonun nasıl değiştiğini kendi gözlerinizle görün:

"Türkiye'ye musallat olmamak şartıyla, hilâfetçileri ve Panislâmizm taraftarlarını memnun etmek için, bu tasavvur ve tahayyül bir dereceye kadar bizde de tasvir edilmişti."[1]

***

Işte bu cümleden "sonra" yukarıda iddia sahiplerinin cımbızladığı sözler geliyor. Açıkça görülüyorki, M. Kemal "Türkiye'ye musallat olmamak şartıyla" diye söze başlamış ve Türkiye'yi bu oluşumun içinde düşünmediğini gayet anlaşılır bir dille beyan etmiştir.

Üstelik bu fikir batılılara aittir ve M. Kemal'in de ifade ettiği gibi Hilafetçileri "memnun" etmek gayesi taşımaktadır, dolayısıyla kurgulanmış "yapay" bir Hilafet kurumu söz konusu. Batı'nın her emrine "evet, derhal" diyen kukla bir Hilafet kurumu...

M. Kemal'in gerçek manada bir Hilafet'ten yana olduğu katiyyen söylenemez. Türk Islam Birliği istediği yönündeki iddia da asılsızdır... Zira M. Kemal Inkılâp'larını dini izole etmek için yapmıştır ve bunu da kendisi şöyle ifade etmektedir:

"Türk inkılâbı, kelimenin ilk anda akla getirdiği ihtilâl anlamından başka, ondan daha geniş bir değişmeyi anlatır. Bugünkü devletimizin şekli, yüzyıllardan beri gelen eski şekilleri ortadan kaldıran en gelişmiş tarz olmuştur. Milletin, varlığını devam ettirmek için efradı arasında düşündüğü müşterek bağ, yüzyıllardan beri gelen şekil ve mahiyetini değiştirmiş, **yani ulus, din ve mezhep bağı yerine kişilerini Türk milliyetçiliği etrafında toplamıştır.** Türk milleti, milletlerarası genel savaş alanında hayat ve kuvvet sırrı olacak ilim ve vasıtanın, ancak çağdaş uygarlıkta bulunabileceğini değişmez bir gerçek olarak kabul etmiştir. İnkılâpların normal ve zorunlu gereği olarak genel yönetiminin ve bütün kanunlarının ancak dünyevî ihtiyaçlardan ilham alınarak yapılmasını bir hayat şartı saymıştır."[2]

Burada iki önemli nokta var...

Birincisi, M. Kemal inkılâbı; "din ve mezhep bağı yerine kişilerini Türk milliyetçiliği etrafında toplamak" şeklinde tanımlamaktadır.

Ikincisi; "genel yönetiminin ve bütün kanunlarının ancak dünyevî ihtiyaçlardan ilham alınarak yapılmasını bir hayat şartı saymıştır." diyerek, Allah'ın (celle celaluhu) Kur'an'daki kanunları yerine, kul yapımı kanunları tercih etmiştir.

Bunun anlamı, "Cenab-ı Hakk'ın kanunlarını beğenmemek"ten başka ne olabilir??

Oysa Islam Birliği nedir??

Müslümanların Kur'an etrafında birleşerek, Allah'ın (azze ve celle) emrettiği kanunları hayata geçiren bir idare oluşturmaktır.

Uzun lafın kısası, M. Kemal Hilafet veya Türk Islam Birliği taraftarı değildi.

Hatta Hilafet makamının gereksiz, anlamsız, yalnızca zarar ve yıkım getiren bir makam olduğunu söylemiştir.[3]

Üstelik: "Tarihimizin en mutlu dönemi, hükümdarlarımızın halife olmadıkları zamandır"[4] diyecek kadar Hilafet'e karşıydı.

****

KAYNAKLAR:

[1] M. Kemal Atatürk, Nutuk;

Bölüm 14: Lozan Barış Konferansı ve Saltanatın Kaldırılmasına İlişkin Gelişmeler, Hilafet Meselesi

Konu 24: Hilafet Konusunda Halkın Şüphe ve Endişesini Gidermek İçin Yaptığım Açıklamalar

[2] Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, cild 2, sayfa 240.

Ayrıca bakınız; Behçet Kemal Çağlar, Bugünün Diliyle Atatürk'ün Söylevleri, Türk Dil Kurumu Yayını, Ankara 1968, sayfa 159.

VE; Milli Eğitimle İlgili Söylev ve Demeçler, Ankara, 1946, sayfa 5.

[3] Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yay. 1959, sayfa 173-182.

[4] (1923) Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, cild 3, Ankara 1961. sayfa 69.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün ölümü? (Dehşet verici)

Karnından Tenekelerle Su Çıkarılmasına Rağmen Izdırabı Dinmiyordu (Fotoğraf kemalist bir siteden alınmıştır)

Prof. Dr. Fissinger, Prof. Marcchionini, Ord. Prof. Dr. Erieh Frank, Prof. Bergmann, Dr. Eppinger, Dr. Chabrol, Dr. Chiray gibi dünya çapındaki doktorların ve Türkiye'deki en meşhur mütehassısların(uzmanların) bütün ihtimamlarına(özenlerine), çırpınmalarına, didinmelerine rağmen M. Kemal'in hastalığı bir türlü iyileşmemiş, aksine gittikçe daha da ağırlaşmaya başlamıştı. Bilhassa 1937 ve 1938 yıllarında hastalığı daha da şiddetlenmişti.

M. Kemal 20 yaşlarında iken "Bel soğukluğu" hastalığına yakalanmış, bu hastalık sonraki yıllarda zaman

zaman nüksetmişti. Derne'de iken de şiddetli bir göz iltihabı geçirmiş, bu hastalık nedeniyle bir gözünde şaşılık kalmıştı. Daha sonraki yıllarda da böbrek ve kalb rahatsızlığı geçirmişti, ama bu defaki hastalık hiçbirisine benzemiyordu. Doktorlar ne yapsa ızdırabı dinmiyor, bilakis günden güne artıyordu.

***

Hastalığın seyri

M. Kemal'in "son anlarına dâir zengin bilgi kaynaklan ne yazıkki "sansüre" tâbi tutulmuştur. Prof. Şehsuvaroğlu, 1923'ten son dakikasına kadar kendisine özel hekimlik eden Ord. Prof. Dr. Neş'et Ömer İrdelp'in hatıra bırakabileceği ihtimalinin tek parti devrinin idarecilerini telaşlandırdığını yazmaktadır. Prof. İrdelp bir defasında yurt dışına çıkarken Cumhurbaşkanı İsmet İnönü kendisine şöyle demiştir:"Güle güle git! Fakat senden bir ricam var, katiyyen hatıratını yazma!"

Bunun üzerine Neş'et Ömer Bey, "Hiç niyetim yok" cevabını vermiştir, ama o devirde iktidarı ellerinde bulunduranlar bu cevaptan tatmin olmamış olacaklar ki 1949-50 senelerinde bir hırsızlık süsü verilerek M. Kemal'in özel doktorunun evleri aranmış ve böyle bir hatırat olup olmadığı araştırılmıştır.

M. Kemal'in son anlarında konsultan hekimlerinden Dr. Mehmet Kâmil Berk'in tuttuğu hatıralar da Prof. Neşet Ömer tarafından elinden alınmış, daha sonra bu defter de sırra kadem basmıştır.

İşte bu bakımdandır ki M. Kemal'in son demleriyle ilgili bilgi kaynakları sınırlıdır. Biz bu kaynakların en sağlıklısı olan Prof. Dr. Bedii Şehsuvaroğlu'nun eserinden faydalanarak bu mühim devreye ışık tutmaya çalışacağız.

Yazının sonunda kaynağını yazdığımız "Atatürk'ün Sağlık Hayatı" isimli kitabın mevzuumuzu ilgilendiren kısımlarına göz gezdirelim:

1937 senesinde M. Kemal'in en çok şikayetçi olduğu rahatsızlık, vücudunun muhtelif yerlerindeki, bilhassa ayaklarındaki kaşıntıdır. 1937 Ekim'inde bu kaşıntıların müsebbibinin Çankaya köşkündeki "et yiyen cinsinden küçük kırmızı karıncalar" olduğu söylenince, bu defa âdeta bir seferberlik ilan edildi. Genelkurmay zehirli gaz uzmanı Nuri Refet Korur'un tavsiyesi ile köşkün "Cyclon B" denen siyanidrik asit gazıyla dezenfekte edilmesi kararlaştırıldı. Bu zehirli gaz gemilerde farelere karşı da kullanılmaktaydı. Bu bakımdan Yavuz gemisinden uzman bir ekip getirtildi. 7 Şubat 1938 günü işe girişilerek, köşkün bütün pencere ve kapıları zamklı bez ve kağıtlarla kapatılarak gaz geçirmez bir hale getirildi. 48 saat müddetle köşk yoğun bir gaz altında tutuldu.

Bütün bu faaliyetlerden sonra köşk kırmızı karıncalardan temizlendi ama M. Kemal'in kaşıntıları yine geçmedi. Bunun üzerine yurt dışından doktorlar getirtildi. O sırada M. Kemal'in karnı da çok miktarda su toplanmaya ve bu su şiddetli rahatsızlık vermeye başlamıştı. Doktorlar yaptıkları muayene neticesinde hastalığa teşhis koymuşlardı. Bütün belirtiler, hastalığın "Siroz" olduğunu ortaya koyuyordu. M. Kemal o zamana kadar her gece yaklaşık bir litre rakı içmekteydi. Doktorlara göre hastalığın âmili bu alışkanlıktı.Doktorlar hastanın karaciğerinin artık vazifesini yapmadığını, zehirlenmenin başladığım, vücuttaki yağların tamamen eridiğini, şimdi de etlerin erimekte "olduğunu söylüyordu.

***

12 litre su

Ağustos 1938'de hastalık iyice artmış, karında çok miktarda su toplanmıştı. Bu yüzden M. Kemal ızdırap içerisindeydi. Sonunda bu suyun alınmasına karar verildi. Prof. Mim Kemal Öke 7 Eylül 1938'de M. Kemal'in karnında toplanan suyu şırınga ile aldı. Karından 12 litre su çıkmıştı.

Ne var ki bu müdahaleden birkaç gün sonra karında tekrar şu toplandı. Bunun üzerine 22 Eylül 1938'de yine Prof. Öke karındaki suyu aldı. Bu defa da yaklaşık 12 litre kadar mayi çıktı.

Bu gibi çalışmalara, bütün bakım, tedavi ve ihtimamlara rağmen rahatsızlık günden güne şiddetleniyor, karında yine su birikiyordu.

Ekim başlarından itibarenki gelişmeleri Prof. Şehsuvaroğlu'nun kaleminden takip edelim:

"(13 Ekim '38'de yine karından su alındı.) Çekilen su şişelere boşaldıkça M. Kemal:
"'Bu kadar su aşağı yukarı bir gaz tenekesi doldurur. Karın içinde taşınabilir mi?' diye sordu.

"On buçuk litre dolayında su boşaltılmıştı. Su alınması sona erince M. Kemal:
"'Oh... Çok rahat ettim. Şimdi bana bir sigara ile bir kahve verin' dedi."

"16 Ekim 1938 Pazar: Dr. Neş'et Ömer İrdelp M. Kemal'in geçen geceden beri bozulduğunu ve yine bundan evvel olduğu gibi tenebbüh (üstün uyarlılık) arazı, fikirlerde confusion (kanşıklık) ve hareketlerinde gayri tabiilik meydana geldiğini anlattı. Gece sıkıntılı ve uykusuz geçmiş. Bazan hiddet ve şiddet göstermiş. Sabah yatağından defi hacet (büyük abdest) için bidet (bide-alafranga oturak)ye binmiş. Arkaya doğru yatak tarafına düşmüş. Lâkin kendini bilmiyormuş. Günü agitation (ajitasyon çırpınma) ile geçirmiş. Yatakta çırpınıyormuş; bağırmış, hiddet etmiş. Birkaç defa kusmuş. Nihayet saat 18.50'de kendisinden tamamıyle geçmiş.

"Bir gün evvel 40 dakika kadar bayanlarla görüşmüş ve diğer bazı zevatı kabul etmiş. Şüphesiz yorulmuştur. Odasına girdik. Yatakta yatıyor, kendini hiç bilmiyordu. Mütemadiyen bilhassa sağ bacağını çekiyor. Kollarını oynatıyor, başının vaziyetini değiştiriyordu. Gözleri açık, bakış mânâsız idi, bazen: 'Off!...' diyordu."

***

"Aman dil"

"Bu günler için Dr. İ. A. Özkaya da şöyle diyor: "'16 Ekim pazar günü saat: 14.30'u gösterirken Prof. Dr. Neş'et Ömer İrdelp ile Prof. Dr. M. Kemal öke, M. Kemal'in yattığı odanın koridorunda bazı ilaçları hazırlamaktaydılar. M. Kemal yatağında oturmuş devamlı olarak öğürüyordu. Bir taraftan da: "'Bırak, bırak...' diye bağırıyordu.

"Etrafındakiler kendisini yatırmak istedilerse de o buna karşı geldi. Bu yüzden gerekli görülen ilaçların enjeksiyonu otururken yapıldı. 'Bırak, bırak... Çabuk...' gibi kelimeleri ardı sıra tekrarlıyordu. Bir ara ağzından az miktarda sarı renkte sıvı geldi. Küçük buz parçalan yutturuldu. Aradan bir müddet geçince öğürtü kesildi. Bundan sonra M. Kemal:

***

"'Beni kaldırınız' dedi

"Oysa yatırınız demek istemişti. Böyle olduğu anlaşılınca yatırıldı.
Bu sırada baş ucuna yaklaşan Hasan Rıza Soyak'ın:
"'Buz iyi geldi mi efendim?" sorusuna:
"'Evet' cevabını verdikten sonra kendisini kaybetti. Komaya girmişti. Sık sık başını iki tarafa çeviriyordu. Bir yandan da 'aman' kelimesini uzatarak:
"'Aman dil, aman' diye söylenmeye başladı."

"18 Ekim Salı sabah saat 10.30'dan başlamak üzere sık olarak 'Aman dil, aman dil, bu geceden efendim' sözlerini tekrarladı. 17.30'dan itibaren 65 dakika süre ile uyudu. 17.37'de bol idrar dolayısı ile yatağı değiştirildi. 19.45'te aynı hal tekrarlandı.

"19 Ekim: çamaşırları, bu arada yatmakta olduğu büyük karyola çarşaflan ile birlikte küçük bir karyolayla değiştirildi. Saat 15.30'da kendisinden istenilen hareketleri yapabildiği dikkatleri çekti. Örneğin söylendiğinde dilini gösterdi. Vakit vakit uyukluyor ve etrafı ile ilgileniyordu. Saat 17.00'de kendiliğinden şişeyi isteyerek idrarını yaptı."

"21 Ekim: M. Kemal gözlertni açtı ve karşısında o anda yanında olan Başsofracısı İbrahim Ergüven'i gördü ve ona:
"'İbrahim, sen burada mısın? Bu yatağı ne zaman değiştirdiniz?' diye sordu.

"İbrahim Ergüven, bazı durumlardan dolayı yatağı sık sık değiştirdiklerini, bir defasında da dört kişinin yardımı ile kendisinin bir battaniyenin üzerinde başka bir yatağa alındığını, bu sırada üzerine çıkılan karyolanın kırıldığını ve şimdiki ile değiştirildiğini anlattı."

"7 Kasım 1938 Pazartesi: Bu günün ilk dakikalarında Atatürk arka üstü yatarken, bir ara tükürdü ve tükürüğünde kan dikkati çekti. Çok sıkıntı içindeydi. Arada bir öksürüyordu. Gece, aralıklı olarak bir saat uyudu. El ve ayaklarında farkına varılan soğukluk oğuşturularak giderilmeye çalışıldı.

"Aynı günün sabahı saat 10.30'da doktorlar yanına geldiler. Karnında toplanan sudan o kadar rahatsız olmaktaydı ki bunun mutlaka alınmasını istedi.

"M. Kemal o gün öğleden evvel Dr. Nihat Reşat Belger'i çağırdı ve ona:
"'Doktor, karnımdaki bu suyu çekmek zamanı geldi. Çünkü, bu mayi benim nefesime dokunuyor. Soluk almamı güçleştiriyor. Bunu çekip alın' dedi.

"Dr. Nihat Reşat Belger'in:
"'Emr-i devletinizi yarın ifa ederiz. Çünkü malum-u devletiniz üzere su çekilmeden önce kalbi takviye edecek tedbirler almak zarureti vardır," demesi üzerine M. Kemal:
"'Emrediyorum. Bunu bugün çekin' diye çıkıştı.
"Vakit öğleye yaklaşmıştı. M. Kemal başta özel doktoru Prof. Dr. Neş'et Ömer İrdelp'le diğer doktorları yanına çağırttı ve:
"'Ben çok muzdaribim, hemen suyu alın! diyerek isteğini tekrarladı.

"Prof. Dr. Neş'et Ömer İrdelp:
"'Efendimiz, yarın yapılacak, herşey hazırlanıyor' diye cevap verdi."
Atatürk:'"Bugünle yarın arasında ne fark var? Hemen yapınız' diye direndi.

"İlk ponksiyonu yapmış olan Prof. Dr. M. Kemal Öke'nin halen Gülhane'de (Askerî Tıp Akademisi) ders vermesi dolayısı ile sarayda bulunmadığı, ertesi güne ertelenmesi gerektiği anlatıldı ise de o:

"'İşte Dr. Kâmil (Berk) Bey var, zaten bu işi en iyi beceren de o imiş, o yapsın' dedi.
"Bu direniş karşısında doktorlar yanından ayrıldılar. Doktorların dışarı çıkmalarıyla beraber M. Kemal'in kaşları çatıldı ve sesi de hiddetlendi:

"'Niçin tereddüt ediyorlar? Olacak olur' dedikten sonra karnını göstererek, 'Bu insupportable (dayanılmazdır) diye ekledi.

"Hazırlığını tamamlayan Dr. Kâmil Berk saat 12.00'de ponksiyona başladı. M. Kemal karnındaki bütün suyun alınmasını istedi ve boşaldıkça ne kadar su çıktığını soruyordu. Çekilen su miktarı litre hesabı olarak Dr. Nihat Reşat Belger tarafından izlenmekteydi. Gerçekte altı litre su alındığı halde Atatürk'e bunun iki katı söylendi.

"Bu ikinci su alınmasından sonra M. Kemal epeyce rahatladı ve canı enginar yemeği istedi. Fakat bu sebze o zaman İstanbul'da bulunmadığından Hatay'a ısmarlandı. Enginar geldiğinde durumu ağırlaşmıştı ve yemesi kısmet olmadı."

"8 Kasım 1938: Gece fena geçti, derin confusion mentale (düşüncede, aklî çalışmalarda karışıklık) var. Bu sabah daha açıktır. Saat: 18.00'de iki defa kay etti. Akşama doğru yine dimağî teşevvüşler oldu ve geceye doğru fazlalaştı.

"'Beni gezdir' diyor, sonra:
"'Beni sağ tarafıma yatır' diyor, 'ört, ört!' diye emrediyor. Bay Rıdvan çıkmak istiyor.
"'Nereye gidiyorsun? Of beni kaldır, belki birşey olur' diyor. Yatırılıyor, uykuya dalıyor. 6.00'da uyanıyor. Süt veriliyor.

"'Denizde bir motor sesi var. Bu nedir?' diye soruyor ve tekrar uyuyor.

***

"7.40'da:
"'Rıdvan!' diye çağırıyor. Bir şey ister gibi bir jest yapıyor. Lâkin istediğini ifade edemiyor. Nihayet çay istiyor. Ördek getirtiyor. İdrar ediyor. O esnada:

"'Beni kaldır' diye ısrar ediyor.
"'ördek var' deniliyor.
"'Of! Of! diyor. Bir şey söylemek istiyor. Lâkin kelimeleri bulamıyor."
"9 Kasım 1938 : Gece, M. Kemal tekrar komaya girdi. Adalî secousse (sekus)lar (sıçramalar) var. Akşama doğru traşe (nefes borusu) ralleri (dolgunluk sesleri) başladı. Serum şırıngaları. Agoni (can çekişme). İdrar 560 (cm3).

"10 Kasım 1938: Ehval-i umumiye(genel durum) fenadır. Koma devam ediyor. Agoni raileri var. Saat 0.05'te sonda ile 140 cc.lük idrar boşaltıldı. Saat 2.00'de yarım balon oksijen verildi.

"Saat 8.00'i geçerken M. Kemal'in yüzü daha da soldu: sapsarı oldu ve birden gırtlağından 'Hi... Hi... Hi..." diye sesler çıkmaya başladı. Bu sırada oradaki doktorlardan Kâmil Berk gözleri yaşlı ve bir eli karyolaya dayalı olarak, diğer elindeki ıslatılmış pamukla M. Kemal'in ağzına su verme çabasında... üzüntüleri solgun yüzlerinden okunan Prof. Dr. Süreyya Hidayet Serter ile Dr. Abravaya Marmaralı, tabanla ilgili refleksleri kontrol etmekteler.

"Saat 9.05 M. Kemal birden gözlerini açtı, başını sert bir hareketle sağ tarafa çevirdikten sonra tekrar önceki durumuna getirdi... Ve son nefesini verdi."

"M. Kemal'in Sağlık Hayatı" isimli kitapta M. Kemal'in son anları bu şekilde naklediliyor. Prof. Bedii Şehsuvaroğlu'nun bu eseri bir araştırma ürünüdür. Şüphesiz M. Kemal'in yakınında bulunan doktorlar ve şahıslar hatıralarını nakletselerdi, yahut yazılmış hatıralar neşrolsaydı bu hususta daha geniş ve daha teferruatlı bilgi edinilecektir.

****

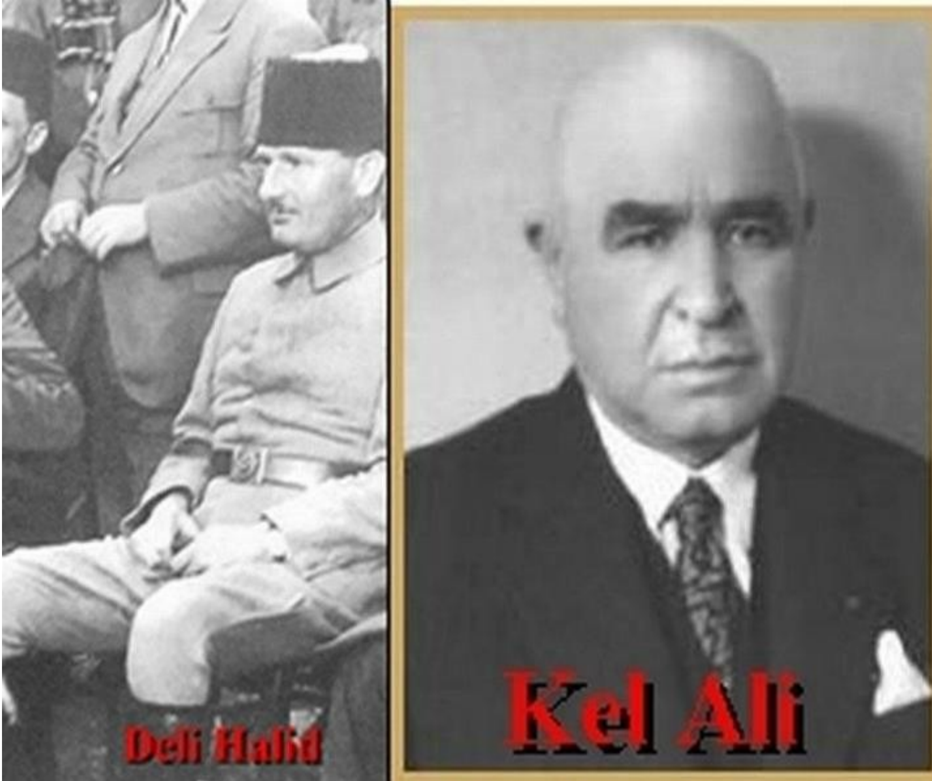
KAYNAK:

Prof. Dr. Bedii Şehsuvaroğlu, Atatürk'ün Sağlık Hayatı, Hürriyet Yayınları İstanbul 1981, sayfa 6, 8, 28, 30, 68, 86, 87, 88, 93, 95.

Burhan Bozgeyik, Meşhurların son Anları, Türdav Yayınları, 2. baskı.

****
****
****

M. Kemal'in adamları Mecliste cinayet işledi

Deli Hâlid Paşa: "Ben Kars'ta Ermenilerden yetmiş araba mücevher alıp Ankara'ya gönderdim. Ne oldu bunlar?" dedi ve anında adamı vurdular.

***

Önce Deli Hâlid Paşa'yı tanıyalım:

"Çerkez bir zâbitin oğludur. Yemen, Trablusgarb, Kafkasya ve Sakarya cephelerinde çarpıştı. Kars, Ardahan, Erzurum ve Erzincan'ı kurtardı. 9 defa yaralandı. Gözüpekliği sebebiyle `Deli´ lakabını aldı. Cepheden cepheye gezdiği için evlenemedi. Dersim'de ailesini kaybetmiş üç çocuğu evlat edinmişti. Perhizkârdı. Vefatında cebinden 19 lira 35 kuruş çıktı."

***

Deli Hâlid Paşa'nın vurulma hadisesi sürekli farklı anlatılır...

Işte görgü tanığı bir Muhafız subayının dilinden Deli Hâlid Paşa'nın vurulma vakası:

Ben, Çankaya'da muhafız alayındaydım. Bir gün iki üsteğmeni ayırdılar. O zaman ben üsteğmendim. Muhafız alayı kumandanı Albay İsmail Hakkı Bey emir verdi. "Yarın mecliste bütçe müzâkeresi olacak. Sen tabanca belinde, kürsünün bir tarafında ayakta bekleyeceksin" dedi. Öbür üsteğmen arkadaşıma da kürsünün öte tarafında ayakta beklemesini söyledi. Sonra bana, "Bahriye Vekili İhsan Bey kürsüye çıkarsa, kürsüde konuştuğu müddetçe, sen hep locaya bakacaksın. Locadan işaret geldi mi, tabancanı çekeceksin, İhsan Beyi kürsüde vuracaksın"; arkadaşıma da "Sen de, Hâlid Paşa'yı böyle vuracaksın" diye emir verdi.

Tesadüfen o gün İhsan Bey hastalandı, meclise gelmedi. Hâlid Paşa kürsüye çıktı. Malûl gâzilerin maaşlarının artırılmasını müdâfaa ediyor; sert konuşuyordu. Adı üstünde Deli Hâlid. Kel Ali ekibi yuh diye bağırıyor, bir yandan da sıra kapaklarına vuruyorlardı. En sonunda "Para yok; bütçe müsâit değil" dediler.

Bunun üzerine Hâlid Paşa, "Ben Kars'ta Ermenilerden yetmiş araba mücevher alıp Ankara'ya gönderdim. Ne oldu bunlar?" dedi. Tam bu sırada işaret geldi. Arkadaşım tabancasını çekip Hâlid Paşa'yı vurdu. Hâlid Paşa, kürsüden yıkıldı. Fakat ölmedi. Kel Ali, kürsüye geldi. Kendi tabancasının dipçiğiyle Hâlid Paşa'ya vurmaya başladı. Hemen götürdüler. Birkaç gün sonra da öldü.

****

KAYNAK: Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci'nin 19 Ekim 2011 tarihinde Türkiye Gazetesi'nde yayınlanan köşe yazısından alıntılanmıştır.

****
****
****

Vahidüddin (rh.a.) : "M. Kemal bize ihanet etti"

Murad Bardakçı'nın eserinden sadeleştirerek veriyoruz:

"Mütâlalarından ortaya çıkacağı gibi, Mütareke (ateşkes) günlerinde (1918) I. Cihan Harbinin neticelerinden sorumlu olan suçlulardan (Devleti harbe sokan İttihâdcıları kasdetmektedir) bana miras kalan ve biribirini takip eden musibetlere karşı, sadece ve sadece şahsımı siper eyledim. Aslında bir taraftan tehlikeli bir yerde kalan hilafet merkezinde savaştan galip çıkan itilaf devletleri ile yüz yüze olmak ve onlar tarafından sıygaya çekilmek ve diğer taraftan Anadolu'yu istila eden Yunanlılara mukabele için mümkün ve mahrem vasıtalarla Anadolu'ya memur eylediğimiz yaverlerimizden M. Kemal'in ihaneti ve bize karşı takındığı isyankar tavrı karşısında kalmıştım.

Bununla beraber aziz vatanımın menfaatleri için Kuvayı Milliye'nin sonradan şekil ve mahiyetinin değişeceği hususunda bende meydana gelen fikir ve kanaatlerime rağmen, yine fedakârlık mesleğini tercih ve takip eyledim. Sırf bu sebep ve hikmet ile, milli davalara itaatkar kabineleri iktidara getirdim ve senelerce Kuvayi Milliye'yi takviye ettim ve gelişmesi için çalıştım..(En sonunda bana ve milletime ihanet için cephe alacaklarından emin olduğum halde, vatanın kurtuluşu için yine de M. Kemal ve arkadaşlarına destek verdim demek isteniyor.)

Anadolu Zaferinin ne gibi tehlikeli şartlar altında tarafımızdan hazırlandığını gösteren belgeler ile Anayasa

gereği saltanat makamının korunacağını tasvir eden diğer mühim evrak tesbit edilerek derlenmiş olduğundan, bunların dahi zamanı gelince umumi efkâra (kamu oyuna) açıklanarak, İslam'ın hizmetkarı veyahut yıkıcısı olanların teşhir ve tayin edileceğini temin eylerim".

****

KAYNAK:

Murad Bardakçı, Şahbaba, Osmanoğullarının Son Hükümdarı VI. Mehmed Vahidüddin Han'ın Hayatı, Hatıraları ve Özel Mektupları, İstanbul 1998, sayfa 413, 416.

****
****
****

M. Kemal Atatürk Osmanlı Devleti'ne darbe yapmıştır (13 Bölüm) (Mutlaka okunmalıdır)

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 1

Evet, biz buna "darbe" diyoruz, ancak bazıları daha çok "Ihtilal" kavramını kullanıyor... Bu iki kavram arasında çok ince bir fark vardır.

Ihtilal, bir ülkenin siyasi yapısını alt üst etmek, onun yerine yeni bir düzen getirmek...

Darbe ise, bir ülkede asker gücüyle baskı kurarak, sivil yönetime son vermek. Siyaseti lağvetmek. Yeni bir anayasa, yeni bir düzen yerine kendi sistemini zorla millete dayatmaktır.

Kemalistler genelde Osmanlı'nın düşmanlarımız tarafından yıkıldığını ve bunun üzerine M. Kemal Atatürk'ün yeni bir Devlet kurduğunu söyler... Bazıları da M. Kemal Atatürk'ün "Ihtilal" yaptığını söyleyerek hakikati az da olsa, kekeme bir üslupla dile getirirler. Ancak bize göre M. Kemal "darbe" yapmıştır, zira Osmanlı'yı yıkmakla beraber, halka asker gücüyle baskı kurmuş ve halkın iradesinin aksine kararlar almıştır.

Yukarıda iki kavram arasındaki farkı izah etmiştik... M. Kemal, Osmanlı'yı yıkmak maksadıyla giriştiği eylemin "darbe" olarak görülmesini önlemek için, sürekli "Millet yapmıştır", "Millet isyan etmiştir" diyerek, asker gücüyle yaptıklarını bu söylem ile maskelemek yolunu tutmuştur. Çünkü o dönemde ipler tam manasıyla elinde olmadığından dolayı halkı uyandırmak istemiyordu.

Bu kısa girişten sonra sözü büyük ölçüde; Kara Harp Okulu'nu bitirip subay olan, daha sonra 1973-77 yılları arasında CHP Ankara milletvekilliği yapan ve yakın Tarih ile ilgili çeşitli eserler kaleme alan, yazar Sabahattin Selek'e bırakıyoruz... Atatürkçülüğünden şüphe edilmeyen birisidir kendileri.

Anadolu İhtilâli, "dış görünüşüyle" yabancı işgallere karşı vatanı kurtarmak gerekçesine dayanmaktadır. Halbuki bu görüşün gerisinde uzun yılların hazırladığı, "devletin bünyesini değiştir" fikri yatar. Hareketin önünde ve başında bulunanların çoğunluğu ihtilâlci bir cemiyetin, İttihat ve Terakkinin, fikir ve heyecan potasında yoğrulmuş kimselerdi. Eğer Türkiye kurtulacaksa, Osmanlı devlet düzenininde yapılacak şekli değişikliklerle değil, yeni bir devlet düzeni getirerek kurtulacaktı. M. Kemal Atatürk tarafından daha başka biçimde ifade edilmiş olan bu fikir Anadolu ihtilâlinin ilk olarak devletin politik strüktürünü değiştirmeyi hedef güttüğünü göstermektedir. Bunun yanı sıra başlangıçtan itibaren sosyal strüktürün de değişmesi gereğinin düşünüldüğünü ortaya koyan sözlere ve fikirlere rastlamaktayız.

İzmir'in Yunan kuvvetleri tarafından işgali, Anadolu ihtilâlinin doğmasında "olumlu bir etki yapmış" ve İhtilâli çabuklaştırmıştır.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 2

Sözü Sabahattin Selek'e bırakıyoruz demiştik... Selek, M. Kemal'in Anadolu'ya gelişinin Izmir işgaline denk gelmesine; "iyi bir tesadüf" (!) demekte ve ayrıca M. Kemal hareketinin aslında düşmana değil, Osmanlı devlet düzenine karşı olduğunu itiraf etmektedir:

"İzmir'in işgali ve hükümetin işgal karşısındaki tutumu, ihtilâl liderinin işine çok yaramıştır. Halka, 'dış düşmanı göstererek' devlet düzeni dışında bir organizasyon kurmak, sonra bu organizasyonu memleket haklarını korumayan (!) hükümete karşı işletmek, Anadolu İhtilâlinin stratejisine temel teşkil eder. İzmir'in işgali, M. Kemal Paşaya bu fırsatı vermese idi, ihtilâlin en büyük dayanağı olan orduyu bile İstanbul'dan ayırmak güç olurdu. O takdirde, mevcut kuvvetleri bir ihtilâl davranışı içine sokabilmek için, bu derece net olmayan başka gerekçeler göstermek gerekecekti. İyi bir tesadüf (!), M. Kemal Paşanın Anadolu'ya gelişi ile İzmir'in işgalini zaman bakımından denk getirmiştir. Fırsatlardan faydalanmayı bilen ihtilâl lideri, ilk merhalede, memleketi yalnız 'dış düşmanlardan kurtaracak adam rolünde görünmüş' ve ihtilâlci hüviyetini gizlemiş olmasına rağmen, İzmir'in işgalini hükümete karşı alabildiğine istismar etmiştir."

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 3

Ihtilâl Plânı ve Metod

M. Kemal Paşanın ihtilâl plânını dört noktada özetlemek mümkündür.

Şöyle ki:

1 - Anadolu'nun İstanbul ile olan fikrî ve idarî bağını kopararak Anadolu'yu İstanbul'dan ayırmak.

2 - "Milli İstiklâli kurtarmak" parolasiyle Anadolu halkını bir teşkilât etrafında birleştirerek ihtilâl atmosferine sokmak.

3 - İhtilal için ordunun desteğini sağlamak.

4 - Anadolu'daki mülki idareyi, valiler ve mutasarrıflar eliyle ihtilâl idaresine bağlamak.

Türkiye'nin o günkü şartları içinde ne bu plân açıkça ortaya konulabilir ve ne de gelişi güzel ihtilâlden söz edilebilirdi. İşin başında olanlar bile, M. Kemal Paşa'nın memleketi ihtilâle sürüklediğini kesinlikle bilmemeli idiler. Bunun içindir ki, M. Kemal Paşa daima millî istikâli, vatanı ve Padişahı kurtarmaktan sözetmiş; Padişaha karşı yapılan herhangi bir hareketi, Padişahı kurtarmak gerekçesine dayamıştır. İhtilâl kelimesini

telâffuz etmekten dikkatle kaçınması zamanın gerçeklerinin gereği olduğu kadar, Onun ihtilâl kavramına verdiği önemden de gelir.

Nitekim, zaferden sonra bile yaptığı işi ihtilâl olarak adlandırmaktan kaçındığını ve "İsyan" deyimini tercih ettiğini görmekteyiz. 1919-1926 yıllarındaki icraatının muhasebesini yaptığı nutukta, Osmanlı Devletinin, onun istiklâlinin, padişahın, halifenin, hükümetin hiç bir anlamı kalmadığı inancına vardığını belirttikten sonra şöyle demektedir:

"Osmanlı Hükümetine, Osmanlı padişahına ve müslümanların halifesine isyan etmek ve bütün milleti ve orduyu isyan ettirmek lâzım geliyordu."

***

Ihaneti herkes görsün... Bunları biz değil, Atatürkçülüğünden şüphe edilmeyen Sabahattin Selek yazıyor.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 4

Atatürkçü yazar Sabahattin Selek devam ediyor...

Halkı ve orduyu ihtilâle sürükleyebilmek için M. Kemal Paşa'nın elinde üç önemli koz vardı:

a) İzmir'in İşgali,

b) Hükümetin zaafı,

c) Taşıdığı sıfat ve selâhiyetler (yetkiler).

İtilâf devletlerinin Türkiye üzerindeki emelleri ve Mondros mütarekesi gereğince bâzı yerlerin işgali, Anadolu'nun bir çok bölgelerinde halkı endişeye sevketmişti. Fakat İzmir'in işgali o güne kadar sezilmemiş olan büyük tehlikeyi meydana çıkarmıştır. O halde İzmir'in başına gelen felâket her yerde beklenebilirdi. İzmir'in işgali ile yaratılan heyecanı besliyerek bütün yurda yaymak ve devamlı kılmak gerekiyordu. M. Kemal Paşa bunu büyük bir koz olarak kullanacaktı. (...)

Easasen 6 aydan beri İtilâf devletlerinin işgali ve kontrolü altında bulunan İstanbul'da hükümet edilemezdi. Padişah da aynı sebeple hür ve serbest değildi. Bu görüşü ileri sürerek milletin İstanbul'a karşı ümidini ve güvenini kırmak, İhtilâl için M. Kemal Paşanın elinde kuvvetli bir kozdu. Bu kozu devamlı olarak kullanabilirdi. M. Kemal Paşa "Yaveri Hazreti Şehriyari (Padişahın Onursal Yaveri) idi. Bu saygı değer sıfata ilâveten, ordu müfettişi unvanını taşıyordu.

Samsun'dan itibaren Anadolu'daki mülki ve askeri makamlara yazdığı telgraflarda, tamimlerde, imzasının üstüne her iki sıfatını da kaydetmeyi ihmal etmiyecekti. Ordu Müfettişi ve Padişahın yaveri olarak tanınmak ve güven kazanmak zorunda idi. İlk etkiyi yaptıktan sonra bu sıfatları kaybetse bile gerisi nasıl olsa gelirdi.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 5

Atatürkçü yazar Sabahattin Selek devam ediyor...

M. Kemal Paşa, mücadelenin iç ve dış cephesinde asıl dayanağın ordu olduğu prensibini kabul etmekle beraber, Anadolu ihtilâlini bir askerî ayaklanma şeklinde göstermekten dikkatle kaçınmıştır. Gerek Padişaha ve hükümete, gerekse dış âleme, Anadolu'da bir halk hareketi ile karşılaşıldığı kanısını vermek gerekiyordu. Ordu, ancak bu hareketi destekleyen bir kurum olarak geri plânda görünmeliydi.

22 Ocak 1920 tarihinde, şifreli bir telgrafla, Konya'daki XII., Sivas'taki III. ve Erzurum'daki XV. Kolordu Kumandanlarına, İngilizlerin İstanbul'a tecavüzlerini arttırarak bâzı nazırları ve meb'usları bilhassa Rauf Beyi tevkif etmeleri ihtimâlinden bahsetmiş ... (M. Kemal Atatürk, Nutuk, Vesikalar No: 226/a.b.)

(Selek, M. Kemal'in, bâzı nazırların ve meb'usların bilhassa Rauf Beyin İngilizler tarafından tevkif

edileceklerini aylar öncesinden bildigini söylüyor... HAYRET!!! NERDEN BILIYORDU ACABA? Oysa Ateşkes anlaşması imzalanmıştı.)

VE İSTANBUL'UN İŞGALİ

İtilâf Devletleri, 16 Mart 1920 günü İstanbul'u resmen ve fiilen işgal etmek suretiyle Anadolu ihtilâlinin başarısına "büyük ölçüde yardım etmişlerdir." 2,5 aydanberi Ankara'da bulunan Heyeti Temsiliye Reisi M. Kemal Paşa, İstanbul'un işgalini kaçırılmayacak bir fırsat bilerek, kesin teşebbüslere girişmek imkânını bulmuş oluyordu.

(İngilizler'de nedense hep M. Kemal'in işini kolaylaştıracak hamleler yapıyorlar!!!)

M. Kemal Paşa İstanbul'un işgali ile doğan durum karşısında, İstanbul idaresini tamamen bertaraf etmek ve Heyeti Temsiliyeyi geçici bir hükümet gibi çalıştırmak ve ihtilâlin meşruluğunu sağlıyacak bütün teşebbüslere girişmek ve özellikle Ankara'da bir meclis toplamak kararında idi. Bu kararın uygulanmasına, Heyeti Temsiliyenin bütün memlekette idarî bir merci olduğunu duyurmakla başladı.

M. Kemal Paşa, Kurucu Meclis toplamayı düşünürken "rejimi değiştirmek" amacını güdüyordu. (M. Kemal Atatürk, Nutuk. cild 1, sayfa 421.

"Milli Mücadele", bir bakıma, Türklüğün "Osmanlılığa karşı" yaptığı bir kurtuluş savaşı da sayılmak gerekir. Osmanlı Devleti topluluğundan koparak bağımsız olmak için Bulgarların, Yunanlıların yaptıkları istiklâl mücadeleleri ile 1919 yılında başlayan Türk mücadelesi, önemli bir farklılık göstermemektedir.

***

Ne demek istediğini anlıyorsunuz değil mi? Inşaallah, "müslümanım ama Atatürkçüyüm" diyenlerde anlıyordur.

Bulgarlar ile Yunanlıların Osmanlı'dan ayrılmak istemeleri normaldir. Hıristiyanların kendi yönetimlerini kurmak istemeleri doğal karşılanabilir... Ancak M. Kemal neden ayrılmak istiyordu?

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 6

Atatürkçü yazar Sabahattin Selek tabuları yıkıyor...

(Kaynaklar, yazı dizimizin sonunda verilecektir)

Yunanistan'a Anadolu'dan vaadedilen pay, İzmir ve hinterlandından* ibaretti. Bu sebeple Yunan Ordusu, İzmir'e çıktıktan 1919 Haziran sonuna kadar geçen bir buçuk ay içinde payına düşen bölgeyi işgal etmiş ve durmuştu. Yunanlılar isteseler de, Türkiye'den daha büyük faydalar sağlamak için diledikleri gibi hareket edemezlerdi. Bu, ancak İngiltere'nin izni ile olabilirdi. Türkiye hakkındaki İngiliz politikası ve İngiltere'nin zafer ortaklariyle olan anlaşmaları, Yunanistan'a bu tarz bir şans tanıyacak gibi görünmüyordu.

(...)

Yunanistan taarruza hazırlanırken müttefik devletler 1921 Haziran ayında Paris'te bir konferans yaparak, Trakya'yı Yunanistan'a bırakan, fakat İzmir'i bir muhtar yönetime bağlıyan esaslarda anlaştılar. Yunanistan ve Türkiye'ye bu esasları daha sonra bildirmek üzere, harbi durdurmak için tavasutta bulundular. Yunanistan, gizlilik kararına rağmen Paris Konferansı'nda varılan anlaşmayı öğrenmişti.

(...)

Yunanistan, Anadolu'da ne yapabilirdi? En ölçülü hedef, Sevres Andlaşmasiyle Batı Anadolu'da kendisine verilen küçük, fakat zengin toprak parçasını elde tutmaya ve Yunanlılaştırmaya çalışmak değil mi? Bu bile bir hayaldi. Yunanistan'a katılacak arazideki Türk çoğunluğunun, şu veya bu suretle Yunan yönetimine boyun eğeceği kabul edilse bile, yine de Yunanistan burada barınamazdı. Çünkü Sevres Andlaşması, ancak haritada bir sınır çiziyordu. Batı Anadolu'da, tabiat ve coğrafya böyle bölücü bir sınır tanımıyordu.

Aksine, doğudan batıya doğru uzanan dağlar, nehirler, vadiler ve yollar, İzmir bölgesini Anadolu içlerinden

gelecek her türlü saldırıya karşı açık tutuyordu. Bu bölge, olsa olsa, daha doğuda Bursa - Uşak veya Eskişehir - Afyon hattında savunulabilirdi. Nitekim, Sakarya'dan çekildikten sonra Yunanlılar bu yolda bir savunmayı seçtiler. Fakat, bu sefer de cephe çok genişliyor ve 100-150 bin kişilik bir ordu ile tutulamıyacak ölçüde büyüyerek 500-600 kilometreyi buluyordu. Yunanlılar, şüphesiz bu güçlükleri az veya çok sezmişlerdir.

***

*Hinterland: Coğrafyada, bir kıyı veya akarsunun gerisindeki bölge... Bir liman veya başka bir merkezin geçiş (ulaşım, ticaret vs.) sağladığı bölge.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 7

Atatürkçü yazar Sabahattin Selek, Yunanlıların Anadolu'ya yerleşmesinin imkansız olduğunu yazıyor...

(Kaynaklar, yazı dizimizin sonunda verilecektir)

Anadolu toprakları çok genişti. Yunan Ordusu Ankara'yı alsa bile, Kayseri'ye, Sivas'a kadar uzanıp, üssünden bu kadar uzaklaşamazdı. Bu problemlerin Yunan kumandanları arasında zaman zaman tartışıldığını da bazı belgelerden anlıyoruz. Prens Andrea, bu tartışmalardan şöyle söz eder:

"Biz düşmanı Küçük Asya'nın sonsuz genişlikleri içinde İran sınırlarına kadar kovalıyabilir miydik? Bu gibi sorulara hiçbir kestirme cevap verilemiyor, yalnız genel olarak belirsiz bir surette deniyordu ki, bu takdirde biz öyle bir arazi işgal etmiş oluruz ki, bunun ektirilip biçtirilmesi masraflarıımızı ödeyebilir". (Prens Andrea, Felâkete Doğru - Çeviri: Emekli Albay Hüseyin Rahmi, 1932, sayfa 7,8.)

Bütün bu düşüncelerin hayal olduğunu idrâk edebilmek için, Anadolu imkânlarının bir işgal ordusuna pek az şey bahşedeceğini bilmeye lüzum yoktu. Evvelâ, uzun sürecek bir harbe, Anadolu'ya yerleşmeye, Yunanistan'ın iç durumu da, malî imkânları da, elverişli değildi. Kralcı -Venizelist bölünmesi, ordu da dahil, Yunan hayatının bütün safhalarına yayılmıştı.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 8

(Her cümle dikkatle okunmalıdır)

6 ve 7'inci bölümde Yunanlıların memleketimizi işgal etmelerinin mümkün olmadığına değindikten sonra, (ki bu hususta başka delillere daha sonra yer vereceğiz) yarım bıraktığımız meseleye, yani Istanbul'un Ingilizler tarafından işgaline geri dönüyoruz.

"Istanbul, M. Kemal'in Anadolu'daki hareketini yıldırmak için işgal edilmiştir" diyenlerin kulakları çınlasın.

Atatürkçü Sabahattin Selek devam ediyor:

İstanbul ellerinin altında bulunuyordu. Kan dökmeden, Türkleri tahkir etmeden ve İstanbul'un işgal edildiğini ilân etmeden, yine de diledikleri tedbirleri alabilirlerdi.

(...)

Osmanlı Meclisi "Misâk-ı Millî"yi kabul ve ilân etmekten başka bir şey yapmamıştı. Meclisten beş on milliyetçi lideri alıp Malta'ya götürmekle Anadolu'daki milliyetçilerin yılacağını ummak "çocukça bir düşünce" idi. "Misâk-ı Millî" serinkanlılıkla incelenebilseydi, İngiliz menfaatleri ile hemen hemen hiç çatışmadığı görülecekti. İngilizler, M. Kemal Paşa'nın Millî Meclisi Anadolu'da toplamak istediğini pek âlâ biliyorlardı. Nitekim Amiral Robeck, henüz seçim yapıldığı sıralarda meclisi toplamamanın mümkün olmadığını, bu sağlansa bile Anadolu'da bir meclis ve bir hükümet kurulacağını sezmemiş miydi?

Sonra İngilizler, hilâfetten kurtulmak istiyorlardı. M. Kemal Paşa ile bu konuda anlaşabilirlerdi. Fakat, bütün bunları gözden kaçıran İngilizler, İstanbul'u işgal edip Osmanlı Meclisini dağıtmakla, M. Kemal Paşa'ya ikinci büyük bir koz vermiş oluyorlardı. M. Kemal Paşa, asıl yapmak istediğini, İngilizlerin sayesinde artık bundan

sonra yapmak imkânını bulacaktı.

Burada, Türk kurtuluş hareketine yardım etmek istiyen meçhul bir kuvvetin İstanbul'daki İngiliz sorumlu kişilerini ve bunlar kanalı ile İngiliz hükümetini yanıltmış ve teşvik etmiş olmak ihtimali bile akla geliyor. Herhalde bu noktanın aydınlanmaya muhtaç tarafları olsa gerek.

***

(Kim bu meçhul kuvvet? Sakın M. Kemal'in Ingiliz Valisi olmak için görüşmek istediği ve Pera Palas'ta Osmanlı'ya darbe yapmak için anlaştığı üst düzey Ingiliz ajanı "Rahip Frew" olmasın??)

HAINLER...

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 9

(3'üncü noktaya dikkat)

Atatürkçü Sabahattin Selek devam ediyor:

Ortadoğuda bir Türk devletinin yaşamasını İngiliz menfaatlerine daha uygun bulan görüşü şu gerekçe doğrulamaktadır:

1 — Emperyalist bir devlet olarak, Osmanlı İmparatorluğunun elinde bulunan Arap ülkelerine hâkim olmak istiyen İngiltere'nin Türk istiklâl Harbinin hedeflerini gösteren «Misâk-ı Millî»den memnun olması gerekir. Misâk-ı Millî'nin tesbit ettiği sınırlar İngiltere'nin tecavüz etmek istediği sınırlar değildi, İstanbul'a hâkim olmak iddiasından vazgeçtikten sonra, İngiltere, Musul üzerinde Türkiye ile anlaşabilirdi.

2 — Kilikya bölgesini elde tutabilmek için Türkler ile savaştığı halde, Fransa'nın Türkiye'ye karşı genel politikasından, İngiltere haklı olarak kuşkulanmaktaydı. Fransa kamu oyunda açık bir şekilde beliren Türk dostluğu İngilizlerin dikkatinden kaçamazdı. Fransa Hükümeti her ân Türkiye ile anlaşmaya yatkın görünmekteydi. Nitekim, bu anlaşma 1921 yılında gerçekleşecekti. Fransa'nın bu tutumuna karşılık İngiltere'nin Türklerin düşmanlığını kazanmakta ve Ortadoğu'daki durumlarını tehlikeye düşürmekte bir menfaati olamazdı.

3 — Birçok müslüman memleketlere hâkim emperyalist bir devlet olarak, İngiltere, hilâfet müessesesini her devletten fazla düşünmek zorundaydı. Bu müessesenin devamı, halife İngilizlerin elinde bulunsa bile, İngiltere'nin işine elvermezdi. Devamlı olarak halifeyi elde bulundurmak çabası yerine halifeyi tasfiye edeceği muhakkak olan M. Kemal Paşa'yı desteklemek İngiliz politikası bakımından uygun düşüyordu.

4 — Rusya'daki yeni rejimin mahiyeti henüz gereği kadar anlaşılamamış olmakla beraber, hele 1920 yılından itibaren bu rejimin Rusya'da yerleştiği kanaati uyanmıştı. İtilâf Devletlerinin Bolşeviklere karşı tuttukları ve destekledikleri Çarlık kuvvetleri (Varengel, Denikin, Kolçak) başarı sağlıyamamışlardı. Yeni Rus idaresi, Türk Millî Mücadelesine yardımcı idi. Rusya'dakî rejim değişikliğinden, genel Rus politikasının değişeceği sonucunu çıkarmak mümkün değildi. Bu sebeple, İngiltere'nin Türkiye, özellikle Boğazlar ve İstanbul'dan dolayı ileride Ruslarla ihtilâfa düşmesinde bir fayda yoktu.

5 — Batı tarafından daha fazla sıkıştırılacak bir Türkiye'nin Bolşevik olması ihtimali de göz önünde tutulmalıydı. Batıya karşı bir Rus-Bolşevik cephesinin kurulması İngiltere'nin menfaatlerine açıkça aykırı idi.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 10

(Yabancı devletler Osmanlı Devletini de Londra Konferansına davet ettikleri halde, M. Kemal neden Ankara hükümetinin tanınmasını istiyor? Diyoruz ya, M. Kemal Osmanlı'ya darbe yapmıştır. Ayrıca Ingilizlerin denetiminde olan Istanbul'dan nasıl Anadolu'ya silah ve cephane kaçırılması mümkün oluyor? Acaba Ingilizler M. Kemal'i Istanbul hükümetine karşı kuvvetlendirmek mi istiyor?)

Sözü Atatürkçü Sabahattin Selek'e bırakıyoruz:

Millî Mücadele boyunca İstanbul'da büyük ölçüde bir yeraltı faaliyeti devam etmiştir. Anadolu'ya sayısız silâh ve cephane kaçırılmış, yüzlerce sivil ve askerî şahıs hemen hemen "büyük güçlüğe uğramadan" Anadolu'ya geçebilmiştir.

M. Kemal Paşa, liderliğini yaptığı ihtilâli ölçülü adımlarla başarıya götürürken, asıl olan amacı hiçbir zaman gözden uzak tutmıyarak bir taraftan kendisini Türk toplumuna ustalıkla kabul ettirmeye çalışırken, diğer taraftan saltanatın tasfiyesi şartlarını hazırlıyordu.

Londra Konferansı (21 Şubat 1921), yeni Anayasa ile Türkiye'de beliren yeni devlet düzenini kuvvetlendirici bir gelişmeye yol açmıştır, itilâf Devletleri, "Doğu Meselesi"ni çözmek üzere Londra'da toplanmasına karar verdikleri konferans için yeni Türkiye'yi (Ankara Hükümeti'ni) İstanbul Hükümeti kanalı ile davet etmişlerdi.

(...)

İstanbul - Ankara arasındaki yazışmalar dış görünüşü ile Londra Konferansını ilgilendiriyordu. Gerçekte ise, M. Kemal Paşa, bunu vesile ittihaz ederek yeni Türk Devletini İstanbul'a empoze etmek ve İstanbul'u Ankara'ya bağlamak tasavvurunda idi. Bu sebeple önce bu yazışmaları özetliyeceğiz. Sadrıâzam Tevfik Paşanın Türkiye'nin Londra Konferansına davet edildiğini bildiren ilk telgrafı 21.1.1921 tarihlidir. Telgrafın esasa ait cümlesi şöyle idi:

"Osmanlı Hükümetine, gönderilecek davet, M. Kemal Paşanın veyahut Ankaraca gerekli izne sahip delegelerin Osmanlı delegeler kurulu arasında bulunmalarını da içerir."

M. Kemal Paşa, biri özel, öteki resmî olmak üzere, Tevfik Paşaya iki telgrafla cevap verdi. Türkiye Büyük Millet Meclisi adına yazdığı resmî telgrafta[1]; İstanbul'da meşru ve hukukî herhangi bir heyet bulunmadığını, Türkiye'nin kaderi üzerinde söz söyliyebilecek tek meşru ve müstakil kuvvetin T.B.M. Meclisi olduğunu, dolayısiyle itilâf Devletlerine ancak Ankara Hükümetinin muhatap olabileceğini belirtiyor ve şöyle diyordu:

"Heyetinize"[2] düşen vatanî ve vicdanî vazife, millet ve memleket namına meşru muhatap hükümetin Ankara'da olduğunu kabul ve ilân etmektedir."

***

DIPNOTLAR:

[1] T.B.M.M. Zabıt Ceridesi, cilt 7, sayfa 411.

[2] "Hükümet" dememek için "heyet" kelimesini kullanmaktadır.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 11

(Kongrelerde ve Meclis açılışında Padişah'a sadık kalacağına dair "namusu" üzerine yemin eden M. Kemal, Ingilizlerden aldığı desteklerle kuvvetlenmiş ve nihayet gerçek yüzünü göstermiştir... Artık Padişah'ı tehdit edecek cüreti bile kendinde bulabilmiştir. Üstelik, Meclis adına çektiği telgraflardan Milletvekillerinin haberi dahi yoktur. Kendi kafasına göre takılıyor. Kimden emir alıyor, kimlerle müzakere ediyor acaba?)

Söz, yine Atatürkçü Sabahattin Selek'te:

Özel telgraf, son derece önemli olan aşağıdaki hususlar çerçevesinde yazılmıştı:

"...saltanat ve hilâfet merkezinden başlayarak maddî ve manevî bütün memleket kuvvetlerinin birlik olarak hareket etmesi gereklidir. Bunun için Padişahın millî iradenin tek temsilcisi olarak Türkiye Büyük Millet Meclisini tanıdığını resmen ilân etmesi artık icâp etmiştir."

"...bize katılmak suretiyle vaziyetinizi belirtmenizi ve tesbit buyurmanızı, tarih ve millet önünde yüklenmiş olduğumuz görev ve yetkiye dayanarak teklif ederiz."

"...Samimî tekliflerimiz kabul edilip yerine getirilmediği takdirde, saltanat ve hilâfet makamını işgal eden Padişahın durumunun sarsılması tehlikesinden haklı olarak korkulur ve bunun bütün sorumluluğu, tahmin edilemiyecek sonuçlariyle birlikte, doğrudan doğruya Padişaha aittir."

M. Kemal Paşa'nın deyimiyle, bundan sonra her iki telgrafı özetleyen ve yapılması gerekli şeyleri basit bir şekilde belirten şu telgraf çekildi:[1]

"1 — Padişah, Türkiye Büyük Millet Meclisini tanıdığını kısa bir hatt-ı hümâyûn ile ilân buyuracaklardır.

2 — Birinci madde hükmü yerine getirildikten sonra ailevi olan iç işlerimizi şöyle ayarlayabiliriz: Padişah ötedenberi olduğu gibi Dersaadet'te (İstanbul'da) ikamet buyururlar. Türkiye Büyük Millet Meclisi ve Hükümet şimdilik Ankara'da bulunur. İstanbul'da artık kabine adı altında bir heyet kalmaz. İstanbul'un özel durumu dolayısiyle Padişahın yanında Büyük Millet Meclisinden görev ve yetki almış bir heyet bulundurulur.

3 — İstanbul ve yöresinin idaresine ait işler sonra düşünülür ve düzenlenir.

4 — Bu şartların kabulü üzerine, zaten Büyük Millet Meclisince tasdikli bütçemizde mevcut olan Padişaha ve saltanat hanedanına ait tahsisatı ve lüzumlu olan bütün memurlara diğer maaş sahiplerinin tahsisatını hükümetimiz ödeyecektir."

M. Kemal Paşa, Meclisin toplanmadığı üç gün içinde yapılan bu yazışmaları ve Londra Konferansı için davet alındığını B. M. Meclisinin 29 Ocak 1921 günlü toplantısında, telgrafları da aynen okuyarak açıkladı. Paşa, konuşması sırasında, Anayasaya girmiş olan "Türkiye Devleti" deyimini ilk defa kullanıyordu. Bu tarihe kadar hep "T.B.M. Meclisi Hükümeti"nden söz ettiği halde, bugün sık sık "Türkiye Devleti" demesi, yeni devlet kuruluşu olayı bakımından özellikle üzerinde durulacak bir noktadır.

***

DIPNOTLAR:

[1] T.B.M.M. Zabıt Ceridesi, cild 7, sayfa 412.

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 12

Bir evvelki bölümde M. Kemal'in, Padişah'a, Ankara hükümetini tanıması yönünde tehdit telgrafı çektiğini ve bu telgrafı mecliste okuduğunu yazmıştık. M. Kemal'in mecliste okuduğu bu telgraftan sonra söz alan Mersin Milletvekili Ismail Safa Bey, baklayı ağzından çıkardı ve görüşmeler şöyle devam etti:

Ismail Safa Bey (Mersin) — "Arkadaşlar! İstanbul ile Milli Hükümet arasında birtakım yazışma yapılmış olduğunu muhterem başkanımız Paşa hazretleri burada izah buyurdular. Millî hükümetin teklifleri arasında gayet önemli bir madde var: Padişahın Meclisimizin meşruluğunu ve milletin mukadderatına bizzat hâkim olduğunu ilân etmesi isteniyor. Padişah, Milli Hükümet tarafından haklı olarak istenilen bu ilânı yapmadığı takdirde, ona karşı durumumuz ne olacaktır? Şimdiye kadar durumumuz, arkadaşlar biliyorsunuz, **gayet kapalı idi** ve hiç kimse bu noktaya dokunmaya cesaret edemiyordu. Hepimiz diyorduk ki; padişahımız ecnebilerin elinde esirdir. O halde, yapılan şeylerin hiçbirisinden razı değildir. Onun için daima padişahımızın bizimle beraber olduğunu ve fakat ecnebilerin elinde esir bulunduğu için padişah olarak emirlerini açıklamaya gücünün yetmediğini söylüyordu. Nasıl düşünürsek düşünelim, bu mesele genel kurulumuzca ve hepimizce böyle görülmek isteniyordu. Fakat bugün Padişahın bize karşı olan durumunu açık olarak, yani bizim meşruluğumuzu, milletin mukadderatına hâkim olduğumuzu tasdik edecek kadar durumunu açık söylemediği takdirde ne durum alacağız? Ona karşı ne düşünüyorsunuz? Bu nokta hakkında açıklama yapılmasını istiyorum."

Erzincan milletvekili Osman Fevzi de söz alarak mücadelenin başlangıcından beri padişahın düşman elinde esir bulunduğunu, maksadın memleketi ve padişahı kurtarmak olduğunu, Anadolu uleması (alimleri) tarafından çıkarılan fetvaların da bu fikre dayandığını belirterek, şimdi durumun değişip değişmediğini sormuştur:

"Bundan dolayı şimdi acaba durum tamamen değişti mi? Kabul etmiyorum. Yani Padişah tarafından verilecek cevap kabul olunmaz tarzında anladığım bazı ifadelere karşı müdafaa ediyorum bendeniz. Yani şüphemi yok etsinler. Bu hâl sona erdi mi?"

***

M. Kemal Atatürk Osmanlı'ya darbe yapmıştır - 13 ve SON

(Atatürkçü Sabahattin Selek, konuyu gayet güzel bir şekilde özetlemiş. Bazı yerleri fazla açmamış, dokunmakla yetinmiş ancak bundan iyisi Şam'da kayısı.)

"Anadolu Ihtilâli bir halk hareketi değildir. (...) Anadolu ihtilâli, aslî unsuru ittihatçılar (asker ve sivil) olan bir karma kadronun, daha doğrusu bir aydın (Selek'e göre: "aydın") ekibin yarattığı ve yürüttüğü bir harekettir. (...)

Anadolu Ihtilâlinin, harple beraber, iç içe gelişmesi de ayrıca üzerinde durulacak bir husustur. Ihtilâlin ideolojik bir hareket olarak başlamamış olması ve böyle bir hazırlığa sahip bulunmaması, **dayanağını ve gerekçesini harpte bulmasına** yol açmıştır. Böylece, **harp, ihtilâle başarı şansı sağlamış oluyordu.**

Fakat, bu durum. Yeni Devletin kuruluşunda birtakım olumsuz etkiler yapmaktan da geri kalmamıştır. Dış düşmanlara karşı "vatan"ın savunulması ve milletin kurtuluşu için savaşanların **pek azı ihtilâlci idi.** Savaşçılara göre, kurtarılacak kutsal varlıklar arasında **saltanat ve hilâfet** makamları da vardı. Ileride bu iki müesseseyi de tasfiye edecek olan ihtilâlciler (darbeciler), bir süre, savaş arkadaşlarından **farklı görünememişlerdi.**

Anadolu millî hareketi içinde bütün siyasî görüşler bir koalisyon teşkil etmişti. Bu koalisyon, ihtilâlin uzak hedefleri bakımından büyük bir zaaftı. Çünkü, Ihtilâle karşı olan kuvvetler, zaferden sonra, **vatanın kurtuluşu için** girdikleri bu koalisyondan, alacaklı olarak çıkacaklardı. Bu sebepten tasfiyeleri güçleşiyordu. Ne kadar radikal davranılsa, bunlara taviz verilmek gerekecekti. Esasen, ilk günden beri, ihtilâl, taviz vere vere yürütülmekte idi.

"Yeni rejime yeni kadro", gereği, şüphesiz, Atatürk'ün dikkatinden kaçmış değildir. Nitekim, zaferden sonra, geniş çapta bir tasfiyeye giriştiğini görmekteyiz. Birinci Büyük Millet Meclisindeki gruplaşma (1. ve 2. Gruplar), Millî Mücadele kadrosunun bölüneceğini ve gelecekteki sert çatışmayı belli etmiş görünüyordu. Bu durum, tasfiye hareketinin, zaferin hemen arkasından başlamasını zorunlu kıldı. Önce, Birinci Meclisin kendisini feshetmesi (Selek, "darbe" diyemedigi icin "fesh" diyor.) ve seçimlerin yenilenmesi (1 Nisan 1923) sağlandı. M. Kemal Paşa, "halkçılık esasına dayanan ve Halk Partisi adiyle siyasî bir parti kurmak" niyetinde olduğunu daha önce (6 Aralık 1922) açıklamıştı. Müdafaai Hukuk Grubunu (1. Grup) parti haline sokacak ve 2. Grubu seçimlerde tasfiye edecektir. M. Kemal Paşanın, 9 maddelik bir seçim beyannamesiyle 8 Nisan'da açtığı seçim kampanyası, bir hayli sert geçti. 11 Ağustos 1923 günü toplanan Ikinci Büyük Millet Meclisine, Ikinci Grubtan hemen hiç kimse girememişti. Bu sonuç, tasfiyenin ilk adımı idi." (Ikinci Meclis vekillerini M. Kemal kendisi belirlemişti.)

***

Sabahattin Selek, ikinci adımın daha sert atılacağını ve bunun Izmir suikastinde yaşandığını belirttikten sonra şöyle devam ediyor:

"Tasfiyenin şiddetini canlandırabilmek için, idam mahkûmlarından bazılarını hatırlamakta fayda vardır:

Izmit Milletvekili Şükrü Bey, Saruhan Milletvekili Abidin Bey, Eskişehir Milletvekili M. Arif Bey, Sivas Milletvekili Halis Turgut Bey, Istanbul Milletvekili Ismail Canbolat Bey, Erzurum Milletvekili Rüştü Paşa, Eski Lâzistan Milletvekili Ziya Hurşit Bey, Eski Trabzon Milletvekili Hafız Mehmet Bey, Eski Ankara Valisi Abdülkadir Bey, ünlü Karakemal Bey, eski Maliye Nazırı Cavit Bey, Dr. Nazım Bey, Ittihat ve Terakki Kâtibi Mesullerinden Nail Bey, eski Ardahan Milletvekili Hilmi Bey."

****

KAYNAK:

Kaynağı en sonunda vereceğimizi belirtmiştik:

"Sabahattin Selek, Anadolu Ihtilali, Kastaş Yayınları, 8. baskı, Istanbul 1987, cild 1 ve 2".

****
****

****

Tek Partili Rejim döneminde "Irtica" ile ilgili Gazete Haberi

Tanin

Adres: Cağaloğlu Türbedar S. No. 18 İSTANBUL, Telefon 22477 — PERŞEMBE 6 KASIM 1947

bir Rejimin Dâvası

İRTİCA YILANI UYANIYOR

Vartodan aldığımız bir mektup

Şafi ve Nakşi aşiretlerin bölgelerindeki hocalar şimdiden takkelerle geziyor ve hususi höcrelerde vatan çocuklarını arapça okutup Cumhuriyet aleyhinde zehirliyorlarmış

Masûp şeyh Saidin oğluna yapılan istikbal

6 Kasım 1947 tarihinde, yani tek parti rejiminin iktidarı CHP döneminde yayınlanan "Tanin" gazetesinin manşeti;

"IRTICA YILANI UYANIYOR".

Neymiş bu irtica okuyalım... Haber şöyle:

"Şafi ve Nakşi(bendi) aşiretlerin bölgelerindeki hocalar şimdiden takkelerle geziyor ve hususi höcrelerde vatan çocuklarını arapça (Kur'an/din ilimleri) okutup Cumhuriyet aleyhinde zehirliyorlarmış."

***

Gördüğünüz gibi bu ülkede Kur'an okutmak ve takke giymek irtica sayılıyor. Bu zorbalığı komünist Rusya yapmış mıdır acaba?

"Yunanlılara esir olsaydık müslüman olmazdık" diyenler bu haberi defalarca okusun. Yunanistan'daki okullarda müslümanlara Kur'an dersi veriliyordu... Fakat bizde okul dışında bile yasaktı.

Üstelik "Takke" giymek bile yasaktı... Ya hu, insanın ne giyeceğine karışan bir rejim "Cumhuriyet" olabilir mi?

Böyle bir yobazlık dünyanın neresinde görülmüş?

****
****
****

CHP ve Islam Düşmanlığı (3 Bölüm)

CHP ve Islam Düşmanlığı - 1

Işte Laik, Kemalist Türkiye Cumhuriyet'ini kuran zihniyet (Bunların peşinden gidenlerin vay haline...)

****

CHF (Cumhuriyet Halk Fırkası) Basın Yayın Umum Müdürü Selim Sarper, Diyanet İşleri Müşavere Heyeti azası Prof. Dersiam Yusuf Ziya Yörükan'ın 1 Eylül 1944 sayılı Kutlu Bilgi dergisinin 2. sayısında kaleme aldığı yazıyı tehlikeli bularak alıntı yapıyor ve Başvekaleti şu şekilde uyarıyor:

"... 'Kandil gecelerinde çocukların sevinçleri, Ramazan günlerinde iftar sofrasına yapılan ihtimam ve sahur yemeğinden sonra şafak ağarırken ve bütün tabiatın ıssızlığı içinde ezan seslerinin yükseldiğini dinlemek ve bayram sabahlarında yeni elbiseleriyle babasının yanında camiye gitmek, fakir çocuklara acımak, onların saadetini istemek, bütün Müslümanların aynı imanla aynı mabette bir Tanrı'ya ibadetle birleşmelerini görmek...'

cümlelerinde ortaçağa has koyu bir dincilik ruhu görülmektedir."

****

KAYNAK:

Başvekalet Basın ve Yayın Umum Müdürlüğünden Başvekalete, 12 Eylül 1944, T.C. Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Cumhuriyet Arşivi Daire Başkanlığı, Başbakanlık Muamelat Genel Müdürlüğü Kataloğu, no: 030/10/86/571/10. Cemil Koçak, Tek Parti Döneminde Muhalif Sesler. İstanbul: İletişim Yayınları, 2011: 83-85'den.

****
****
****

CHP'nin Islam Düşmanlığı - 2

ISLAM DÜŞMANLARI - Işte Laik, Kemalist Türkiye Cumhuriyet'ini kuran zihniyet.

(Bunların peşinden gidenlerin vay haline...)

Başvekâlet (Başbakanlık), Matbuat Umum Müdürlüğü İç Matbuat Dairesi'nin gazetelere "653 sayı ve 17 Mayıs 1942 tarih"le gönderdiği müzekkere (yazı) :

"Gazetelerin son günlerdeki neşriyatı arasında dinden bahis bâzı yazı, mütalâa, îmâ ve temsillere rastlanmaktadır. Bundan sonra din mevzuu üzerinde gerek tarihî, gerek temsilî ve gerek mütalâa kabilinden olan her türlü makale, bend, fıkra ve tefrikaların (dizi yazıların) neşrinden (yayınlanmasından) tevakki edilmesi (vaz geçilmesi) ve başlanmış bu gibi tefrikaların en çok on gün zarfında nihayetlendirilmesi (sonuçlandırılması)..."

****
****
****

CHP'nin Islam Düşmanlığı – 3 ve SON

ISLAM DÜŞMANLARI - Işte Laik, Kemalist Türkiye Cumhuriyet'ini kuran zihniyet

(Bunların peşinden gidenlerin vay haline...)

****

Dönemin CHP grup başkan vekili Ali Topuz:

"İslam kültürü asla bizim öz kültürümüz değildir. Türkiye Cumhuriyetinin kültürel değerleri Türklük temellerine kuruludur."

****

KAYNAK:

http://www.alitopuz.com.tr/?act=24&id=68

****
****
****

Işte Ihanetin Belgesi (Resmi Gazete'de Hilafetin Ilgası)

Ihanet diyoruz çünkü korunacağına dair yemin edilmişti...

M. Kemal, TBMM'nin açılışının öncüsü ve en örgütlü son kongrede, Sivas Kongresi'nde, şöyle and içmiştir:

"Makam-ı Celil-i Hilâfet ve Saltanata, İslâmiyete, Devlete, millete ve memlekete manen ve maddeten hizmetten başka bir gaye takip etmeyerek... çalışacağıma... 'namusum' ve bilcümle mukaddesatım namına vallah, billâh."

(KAYNAK: Sivas Kongresi Tutanakları, Haz: Uluğ İğdemir, Ankara 1969, sayfa 5, 3.)

Aslında ihanet artı "namussuzluk" dememiz gerekirdi.

***

Hafetin İlgasına ve Hanedanı Osmaninin Türkiye Cumhuriyeti Memaliki Haricine Çıkarılmasına Dair Kanun Maddesi

(Orijinali için Fotoğrafa bakınız)

Madde 1) Halife halledilmiştir. Hilafet Hükümet ve Cumhuriyet mana ve mefhumunda esasen mündemiç olduğundan Hilafet makamı mülgadır

Madde 2) Mahlu Halife ve Osmanlı Saltanat münderisesi hanedanının erkek, kadın bilcümle azası ve damatlar, Türkiye Cumhmuriyeti memaliki dahilinde ikamet etmek hakkından ebediyen memnundurlar. Bu

hanedana mensup kadınlardan mütevellit kimseler de bu madde hükmüne tabidirler.

Madde 3) 2. inci maddede mezkûr kimseler işbu kanunun ilânı tarihinden itibaren azami 10 gün zarfında Türkiye Cumhuriyeti arazisini
terke mecburdurlar.

Madde 4) 2. inci madde de mezkûr kimselerin Türk vatandaşlık sıfatı ve hukuku merfudur.

Madde 5) Bundan böyle 2. inci madede mezkûr kimseler Türkiye Cumhuriyeti dahilinde emvali gayrı mehkuleye tasarruf edemezler, ilişiklerinin kat'ı için bir sene müddetle bilvekle mehakim devlete müracaat edebilirler.
Bu müddetin mürurundan sonra hiç bir mahkemeye hakkı müracatları yoktur.

Madde 6) '2. inci madde mezkûr kimselere masrafı seferiyelerine mukabil bir defaya mahsus ve derecei servetlerine göre mütefavit olmak üzere Hükümetçe tensip edileck mebaliğ ita olunacaktır.

Madde 7) 2. inci madde mezkûr kimseler Türkiye Cumhuriyeti arazisi dahilindeki bilcümle emvali gayrı menkullerini bir sene zarfında hükümetin malûmat ve muvaffakatiyle tasfiyeye mecburdurlar. Mezkûr emvali gayrı menkuleyi tasfiye etmedikleri halde bunlar hükümet marifetiyle tasfiye olunarak bedelleri kendilerine veriiecektir.

Madde 8) Osmanlı İmparatorluğu'nda Padişahlık etmiş kimseler Türikeye Cumhuriyeti arazisi dahilindeki tapuya merbut emvali gayrı menkulleri millete intikal etmiştir.

Madde 9) Mülga Padişahlık sarayları, kasırları ve emakini sairesi dahilindeki mefruşat, takımlar, tablolar, asarı nefise ve sair bilumum emvali menkule Millete intikal etmiştir.

Madde 10) Emlâki Hakaniye namı altında olup evvelce Millete devredilen emlâk ile beraber mülga Padişahlığa ait bilcümle emlâk ve sabık Hazinei Hümayun, muhteviyatları il ebirlikte saray ve kasırlar ve mebani ve arazi Millete intikal etmiştir.

Madde 11) Millete intikal eden emvali menkule ve gayrı menkulenin tespit ve muhafazası için bir nizamname tanzim edilecektir.

Madde I 2) İşbu kanun tarihi neşrinden itibaren mer'i ül icabıdır.

Madde 13) İşbu kanunun icrayı ahkâmına icra Vekilleri Hey'eti memurdur.

****

KAYNAK:

Kanun Numarası: 431
Kabul Tarihi: 3 Mart 1924
Yayımladığı Resmi Gazete Tarih: 6 Mart 1924
Yayımladığı Resmi Gazete Sayısı: 63

****

Hilafetin Kaldırılması (Orijinal Kanun metni)

تورکیه

(ایکنجی انتخاب دوره‌سی - ایکنجی اجتماع سنه‌سی)

قانون نومروسی

٤٣١

خلافتك الغاسی و خاندان عثمانینك تورکیه جمهوریتی ممالکی خارجنه چیقارلمسنه دائر قانون

آنقره

تورکیه بیوك ملت مجلسی مطبعه‌سی

13

آنقره ٣ - ٣ - ١٣٤٠

تورکیه جمهوریتی ریاستی

٥٠

قلم مخصوص مدیریتی

عدد ٦ / ٢٤٧

تورکیه بویوک ملت مجلسی ریاست جلیله‌سنه

٣ / ٣ / ١٣٤٠ تاریخ و ٦٨ نومرولو تذکرهٔ دولتلری جوابیدر.

خلافتک الغاسنه و خاندان عثمانینک تورکیه جمهوریتی ممالکی خارجنه چیقارلمسنه دائر اولوب تورکیه بویوک ملت مجلسنک ٣ - ٣ - ١٣٤٠ تاریخنده منعقد ایکنجی اجتماعنک ایکنجی جلسه‌سنده قبول ایدلدیکی اشعار بیورلان ٤٣١ نومرولو قانونک ایفای ایجابی ضمننده باش وکالته تودیع و تبلیغ قلنمشدر افندم.

تورکیه رئیس جمهوری

غازی م. کمال

٤٠/٣/٤

ماده ٩ — سابق پادشاهلقه عائد سرایلر، قصرلر و امکنهٔ سائرهنك داخلندهکی مفروشات، اوانی، تابلولر، آثار نفیسه و سائره بالعموم اموال منقوله ملته انتقال ایتمشدر.

ماده ١٠ — املاك خاقانیه نامیله اولوب سلالهٔ سابقه‌یه عائد املاك ایله برابر سابق پادشاهلغه عائد بالجمله املاك و سرایلر و قصرلر و دیگر اراضی ملته انتقال ایتمشدر.

ماده ١١ — ملته انتقال ایدن اموال منقوله دفتر ... ایچون بر نظامنامه تنظیم ایدیله‌جکدر.

ماده ١٢ — اشبو قانون تاریخ نشرندن اعتبارا مرعی الاجرادر.

ماده ١٣ — اشبو قانونك اجرای احکامنه اجرا وکیللری هیئتی مأموردر.

ریاست جلیله‌یه

ترکیه جمهوریتی داخلنده مقام خلافتك وجوده ... ترکیه‌نك ... سیاستنده ایکی باشلی اولمغه ... [illegible]

...

٣ مارت ١٣٤٠

[illegible signatures]

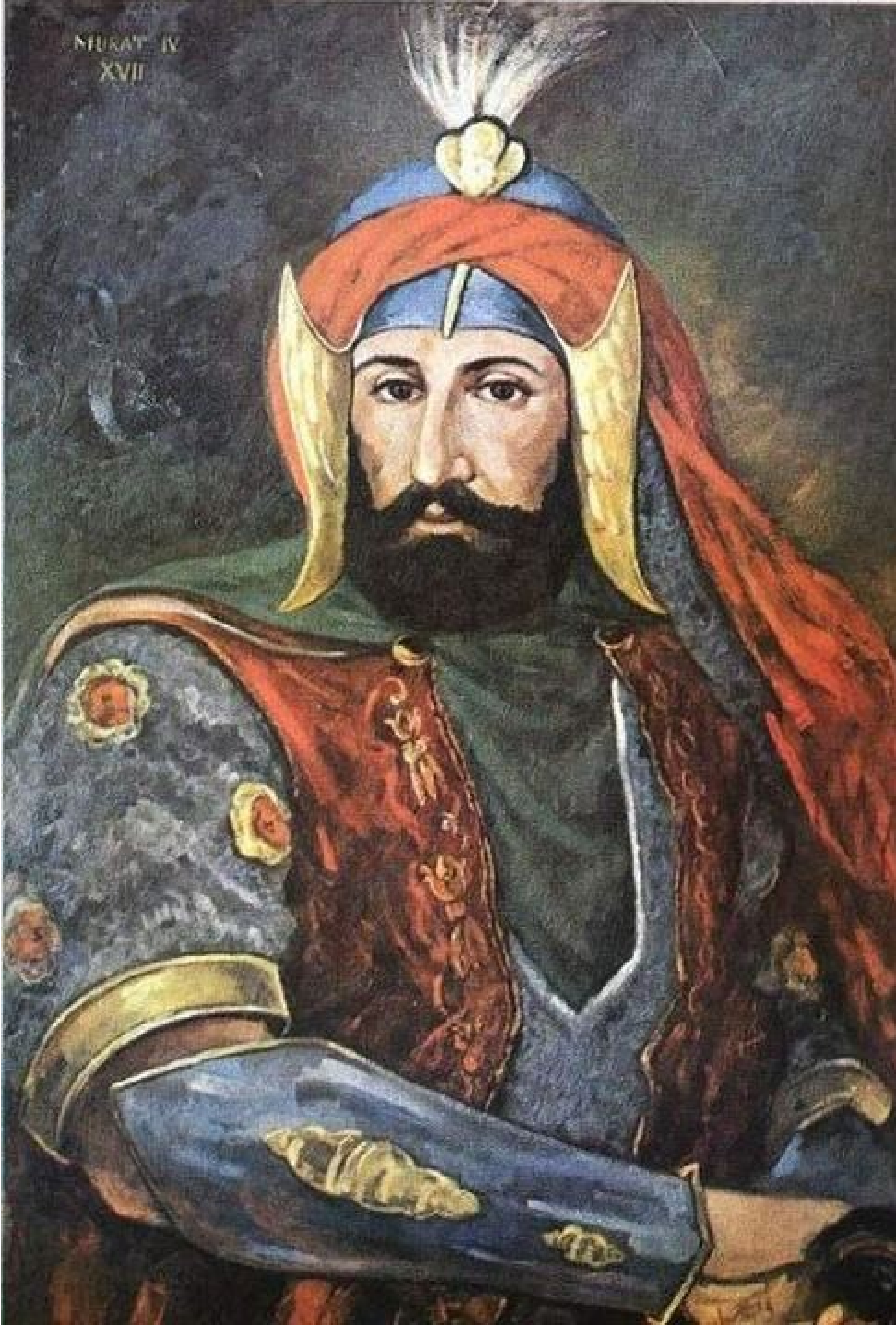
****

KAYNAK:

T.B.M.M. Zabıt Ceridesi, 3 Mart 1340 (1924), Devre:2, İçtima Senesi: 1, cild: 7, sayfa 28. (Meclis tutanakları)

****
****
****

Halifeliğin kaldırılmasının yankıları

(ABD BASINI: "Türkiye Kur'an'ı ve Halifeyi tekmelemekle kurtuldu")

Cumhuriyet Tarihi'nin en netâmetli ve yüksek sesle tartışmasına en fazla çekince konan mevzûlarından birisi de hiç şüphesiz "halifeliğin ilgâsı vak'âsı"dır. Husûsen de, Ingilizlerin dahlinin olup olmadığı öteden beridir zihinleri kurcalayan çetrefilli bir sual olarak ağırlıklı bir yer edinmiştir. Ingilizlerin Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını kabul etmek karşılığında halifeliği Lozan'da pazarlık masasına yatırdığı ve Türk Heyeti'ne lağvedilmesi istikâmetinde baskı ve dayatmalarda bulunduğu iddiaları, meselenin üzerindeki kesif sis perdesini aralama noktasında projektör vazifesi görmüştür. Hâlen spekülasyonu yapılan bu sorulara dolaylı da olsa cevaplar verebilmek için, halifeliğin kaldırılmasının Batı ve Islâm Âlemi'nde meydana getirdiği yankıları sunmak fevkalâde isabet arz edeceği gibi, aynı zamanda meseleye farklı bir perspektif de kazandıracaktır. Belki bazı ifadeler sert, ağır ve mübâlağalı gelerek hoşa gitmeyecektir; ancak tarihî bir vâkıâyı yansıttığı da göz ardı edilemez. Hiçbir yorum ve değerlendirme yapmadan kaynaklardan aynen aktarıyoruz.

***

INGILTERE'NIN BAKIŞI: SÜRPRIZ GELIŞME

Halifeliğin ilgâsı gerçekleşince, Ingiltere'nin Musul'daki resmî görevlisi, bunu hayretle karşılayıp inanmakta güçlük çektiklerini rapor etmiştir. Ingiliz görevli; halifeliğin lağvedilmesiyle, Türklerin kendi bindikleri dalı kestiklerini ve bunun da Ingiltere için inanılmayacak kadar mükemmel bir şey olduğunu yazmıştır.[1]

Ingiliz Büyükelçi Ronald Lindsay ise, 8 Şubat 1926 tarihli raporunda şunları kaydetmiştir: "Laik Türkiye'nin Müslümanları, artık Ingiliz Imparatorluğu için bir tehlike olmaktan çıkmıştır. Laik Türkiye ile yakın ilişkiler Ingiltere'ye yarayacaktır."[2]

Meşhur Ingiliz Tarihçi Arnold J. Toynbee'nin gayet yerinde olan şu değerlendirmesi de bir hayli enteresandır: "Halifeliğin kaldırılmasıyla, Türkiye, Islâm Dünyası'nın merkezi olmaktan çıkmıştır. Türkiye, Islâm'ın mânevî önderliğini bırakıp, köşe başını dönüp dünyevî bir hükümet kurup halifeyi sınırdışı edince, batılılaşmanın nimetlerine karşılık Islâm birliği ve Islâm'ın desteğinden vazgeçer olmuştur. (...) Ne olursa olsun halifelik, Islâm toplumunun en birleştirici ve Islâm'ın geçmişi ile en güçlü bağı sayılmıştı. Bu kurumun kaldırılması belki de, yüz yıl önce Napolyon Savaşları sonunda Kutsal Roma Imparatorluğu'nun sona ermesiyle Batı Avrupa'da meydana gelen şoka benzer bir etki yapacaktır."[3]

Ingiliz yazar Philips Graves ise Islâm ülkelerindeki Ingiliz menfaatleri açısından hadiseyi şu şekilde kritize etmektedir. "Türk Cumhuriyetçileri, Müslüman vatandaşları olan herhangi bir devlet için her zaman güçlükler yaratabilecek bir kurumu; makâm-ı hilafeti ortadan kaldırmakla, niyetleri öyle olmasa da, Britanya Imparatorluğu'na olağanüstü bir iyilik yapmışlardır."[4]

***

FRANSIZLARIN YAKLAŞIMI

Fransız Temp Gazetesi'nin Istanbul özel muhabiri Paul Gentizon ise şu yorumu yapmıştır: "Avrupa memnun olabilir: 19. asrın başından beri Osmanlı Imparatorluğu'na durmadan telkin ettiği husus nihâyet gerçekleşti. Türkiye Cumhuriyeti, eski Türkiye'nin üç asırda yapamadığını üç günde gerçekleştirdi. Ânî bir davranışla teokrasinin son kösteklerinden kendini kurtaran Türkiye, Avrupaî fikirlerin izinde duraksamadan ileriye atıldı... Türkiye Cumhuriyeti, hakikatte, kendisini Asyalı geleneklere bağlayan göbek bağını kesmiştir. Batılı medeniyet prensiplerini, düşünce tarzını, mefkûresini bir bütün hâlinde kabul etmiştir. Kesin olarak Doğu'ya vedâ etmiştir."[5]

***

ABD BASININDAKI BOMBA TESIRLI YANKILAR

ABD'de halifeliğin kaldırılması duyulur duyulmaz basında bomba etkisi meydana getirerek şoke etmiştir. Haberi ilk defa 4 Mart 1924'te Boston Gazetesi akşam baskısının ikinci ekinde okurlarına, birden çok başlık kullanarak vermiştir.

"Türkiye Kur'an'ı ve Halifeyi tekmelemekle kurtuldu", "Islâm'ın çöküşüyle Batılı temeller üzerine Cumhuriyet bina ediliyor" başlıklı Public Ledger Co. tarafından ulaştırılan Istanbul mahreçli haber özetle şöyleydi:

"Türkiye'nin de, Islâm Dünyası'nın da kolay hayal bile edemeyeceği bir devrim, M. Kemal'in Millet Meclisi'ndeki yıllık konuşmasıyla ilan edildi. Kemal, tasarladıklarının detaylarını belirtmeksizin ağırlığını koyarak, bugüne dek kurulmuş olan bütün Islâmî devletlere temel teşkil eden dînî kânun ve gelenekleri dağıtıverdi. Bu, halifenin gitmesinden başka, Kur'an'ın yıkılması ve Ilâhî kânunların mahkemelerden kaldırılması, mânâsına da geliyordu. Bunun yanında 500 milyon dolar değerindeki tüm dînî kurum ve kuruluşlar da devletleştiriliyor. Kısacası, yerel gazetelerin de dediği gibi, Türkiye Cumhuriyeti, tamamen Batılı temellere oturarak Doğu'ya vedâ ediyor..."[6]

Amerikali ünlü Şarkiyat Tarihçisi Bernard Lewis'in şu tahlili ise oldukça düşündürücüdür: "Mustafa Kemal, Hilafette geçmişle ve Islâmlıkla bir bağ görmekte muarızlarıyla aynı kanıdaydı. Işte açıkça bu nedenledir ki, bu bağı koparmaya kararlıydı... Halifeliği kaldırırken Mustafa Kemal, Islâmiyet'in tahkimatlı kuvvetlerine ilk açık taarruzu yapıyordu."[7]

***

ISLÂM ÂLEMINDEN YÜKSELEN TEPKILER

Halifeliğin kaldırılmasına Islâm Âlemi'nin gösterdiği tepkiye gelince; François Georgeon, "Kemalizm ve Islâm Dünyası (1919-1938): Bazı Işaret Taşları" isimli makalesinde bu durumu şöyle belirtmektedir: "Hilafetin kaldırılması, Türkiye'nin Müslüman geçmişinden kopuşunun ve Islâm Dünyası'nın geri kalan bölümü ile ilişkilerini köklü bir biçimde değiştirmesinin bir aracıydı."[8]

Elizabeth Picard ise, "Suriyeli ve Iraklı Arap Milliyetçiler ve Kemalizm: Yöneşmeler, Perdelemeler ve Etkiler" başlığını taşıyan makâlesinde aynı konuyla ilgili şu tespiti serdetmektedir. "...Ankara Büyük Millet Meclisi'nin Hilafet kurumunu kaldıran kararı dîne tam bir hakaret olarak görüldü... Kemalistler, Islâm'ı yıkmaya niyetli ateşli Tanrıtanımazlar olarak nitelendiriliyordu."[9]

***

NETICE

Halifeliğin kaldırılması, Türkiye'nin Islâm Dünyasıyla ilişkilerinin kopmasına ve bu âlemin başsız kalmasına yol açmıştır. Âdetâ, imâmesi koparak dağılan tesbih taneleri gibi, Islâm Âlemi'nin birlik, beraberlik ve dayanışmadan yoksun, yeni bir kopuş sürecine girmesine sebep olmuştur. O günkü şartlar muvacehesinde bu, en çok Batılı Devletlerin çıkarlarına muvafık düşmüş ve siyasi boyunduruğun onların eline geçmesine yaramıştır. Halifeliğin bıraktığı boşluğu onlar doldurmuş ve Islâm Dünyası'nı batılı değerler potasında yeni bir yapılanma vetiresine sokmuşlardır.

Hâlen Islâm Dünyası dayatılan bu statüko çemberini kırmak için çırpınmaktadır.
Dolayısıyla, adı ne olursa olsun, nihaî olarak halifeliğin her alanda birleştiricilik misyonunu edâ edecek bir müesseseye Islâm Dünyası'nın bugün şiddetle ihtiyaç duyduğu açık bir realitedir. Tarihî geçmişin bizi getirdiği nokta burasıdır. Bugüne kadar Batılıların lehine işleyen çarkın eksenini kendi tarafımıza döndürebilme basîretini bir an evvel göstermemiz menfaatimiz icâbıdır. Bu dönüşün rotasını, tam istediğimiz istikâmete oturtabilmemiz de, öncelikle meselenin tarihî evveliyatına mürâcaat etmemize, kopuştan günümüze kadar geçen süre zarfında olan bitenin eksi ve artılarıyla muhasebesini yapmamıza bağlıdır.

****

KAYNAKLAR:

[1] Ömer Kürkçüoğlu, Türk-Ingiliz Ilişkileri, Ankara 1978, sayfa 309-310.

[2] Ömer Kürkçüoğlu, Türk-Ingiliz Ilişkileri, Ankara 1978, sayfa 307

[3] Arnold Toynbee, Türkiye, Türkçesi: Kasım Yargıcı, Istanbul 1971, sayfa 207-208.

[4] Mete Tunçay, Tek Parti Yönetiminin Kurulması, Ankara 1981, sayfa 78.

[5] Bilal Şimşir, Yabancı Basında Atatürk ve Türk Inkılâbı, cild 1, Ankara 1981, sayfa 717, 718.

[6] 3 Mart 1996 tarihli Zaman Gazetesi.

[7] Bernard Lewis, Modern Türkiye'nin Doğuşu, Türkçesi: Metin Kıratlı,Ank.1988, sayfa 263-264.

[8] Iskender Gökalp, François Georgeon, Kemalizm ve Islâm Dünyası, Çev: Cüneyt Akalın, Istanbul 1990, sayfa 31.

[9] Iskender Gökalp, François Georgeon, Kemalizm ve Islâm Dünyası, Çev: Cüneyt Akalın, Istanbul 1990, sayfa 64, 65.

****
****
****

Hilafetin kaldırılmasını İngilizler mi istemişti? - Mustafa Armağan

(...)

Şimdi birileri köpürecek, biliyorum. Ancak sakin olmalarında yarar var. Zira önemli bir kişisel tanıklık ile ilk defa burada yayınlanacak bir resmi belgeye göz atmadan karar vermeseler iyi olur derim.

Önce tanıklığa bir göz atalım:

Kâzım Karabekir, 16 Ağustos 1923 günü İsmet Paşa'ya, son zamanlarda hükümet çevrelerinden duymakta olduğu din aleyhindeki fikirlerin Lozan'dan geldiği kanaatinde olduğunu söyler. Ona göre Peygamber Efendimiz (sav) ve Kur'an hakkındaki "bu tehlikeli hava" Lozan'dan esmektedir. İsmet Paşa ona 1. Dünya Savaşı'nda Macarlar ve Bulgarlar da bizim gibi yenildikleri halde bağımsızlıklarına Hıristiyan oldukları için dokunulmadığını, bizimse sırf Müslüman olduğumuz için bağımsızlığımızın ortadan kaldırıldığı cevabını verir: "Biz kendi kuvvetimizle bağımsızlığımızı kazansak bile Müslüman kaldıkça sömürgeci devletlerin ve bu arada özellikle İngilizlerin daima aleyhimize olacaklarını, bağımsızlığımızın daima tehlike altında kalacağını anlattı."

Yeterince açık değil mi? Böylece İsmet İnönü, Müslüman kimliğimizden uzaklaşma telkininin Lozan'da yapıldığını itiraf etmiş olur.

İngiliz Milli Arşivleri'nden (National Archives) bulduğum ve ilk kez burada yayınlanacak olan bir "gizli" belge, Lozan'ın Hilafetle bağlantısını net bir şekilde ortaya koyacak nitelikte. 10 Ocak 1924 tarihinde İngiltere Kralı V. George, Avam Kamarası'na yaptığı açış konuşmasında, Lozan'ı ilgilendiren bir kanun tasarısının derhal görüşülmek üzere Parlamentonun gündemine geleceğini belirttikten sonra şu çarpıcı cümleyi sarf eder:

"Bu tasarı kabul edilir edilmez Lozan Antlaşması onaylanmış olacak ve YENİ BİR ÇAĞ AÇILACAKTIR." (As soon as this Bill has been passed, the Treaty will be ratified, and a new era will open.) (CAB/23/46, s. 424)

Kral V. George, Lozan'ın kabul edilmesiyle İngiltere için "yeni bir çağ veya dönem" açılacağını söylerken ne demek istiyordu? Bu, Halifeden kurtuluşun bir tür müjdesi olarak yorumlanabilir mi? Net olarak bilmiyoruz. Ancak İngilizlerin, Lozan'ı onaylamak için Hilafetin kaldırılmasını bekledikleri ve Hilafetsiz bir dünyanın kendileri için "yeni bir çağ"ın açılması anlamına geleceğini düşündükleri açıktır.

Nitekim beklenen Lozan kanun tasarısı Avam Kamarası'nda Nisan 1924'te gündeme alınıp kabul edilmiş, Ağustos'ta diğer taraf devletler tarafından da onaylanarak 1924 Eylül'ünde Cemiyet-i Akvam tarafından tescillenmiştir. Bu demektir ki, Cumhuriyet'in ilk yılının dolmasına çok az bir süre kalmasına rağmen TC henüz tanınmış bir devlet değildi. Hilafet düğümü çözülünce tanınmalar da gelmeye başladı. Artık tasfiye operasyonları başlayabilirdi.

****
****
****

Bir CHP rezaleti daha... (Ulus gazetesi)

CUMA
13
ŞUBAT
1948
10 KURUŞ

ULU

ADIMIZ ANDIN

B.Hilmi Uran İstanbul'da

Genel Başkan Vekili dün önemli beyanatta bulundu

Parti Grupunda, lâiklik prensibi zedelenmeden Türk çocuklarına din dersleri verilebilmesi imkânları araştırılmıştır

Yeni Kanun, lâiklik prensibine ve zamanımızın icaplarına uygun olacaktır

Yeni Amerikan yardımı

13 Şubat 1948 tarihli "Ulus" gazetesinin manşeti:

"B. Hilmi Uran (CHP) Istanbul'da

***

Genel Başkan Vekili dün önemli beyanatta bulundu

***

Parti Grupunda, `laiklik prensibi zedelenmeden´ Türk çocuklarına din dersleri verilebilmesi imkanları araştırılmıştır.

***

Yeni Kanun, `laiklik prensibine ve zamanın icaplarına uygun´ olacaktır."

****

Manşet böyle... Benim bundan çıkarabildiğim iki mana var ancak sadece birisi üzerinde durmak istiyorum.

Laikliğin; Allah-u Teala'nın emir ve yasaklarına uygun olup olmadığına bakacaklarına, Allah-u Teala'nın emir ve yasakları; laikliğe uygun mu yoksa zedeler mi ona bakmışlar.

Ölçümüzün Islam olması gerektiği yerde, laikliği ölçü kabul etmişler. Yani dinimizi "yanlış" öğretmişler.

Aslında bunu da yapmayacaklardı fakat mecburen çok partili döneme geçildiği, dolayısıyla halkın oyuna ihtiyaçları olduğu için taviz vermek zorunda kaldılar. Çünkü millet bunların dinsizliğini biliyordu.

Diğer taraftan Adnan Menderes liderliğindeki Demokrat Parti de din hürriyeti lehinde açıklamalar yapıyordu.

Bu yüzden CHP'liler; "bizde dine saygılıyız, bakın din derslerine bile müsaade ediyoruz" şeklinde taviz politikası gütmeye başladılar.

Ama nafile;

Halk bu Islam düşmanlarını iktidar yapmadı.

****
****
****

Irfan Orga'nın kaleminden M. Kemal Atatürk'ün yaptıkları

Ülkenin her yanında fevkalade yetkili mahkemeler (İstiklal Mahkemeleri) kurdu. Bu mahkemeler, isyancıları öncekinden daha çok harekete sevketti. Halkın içinde mukavemet ruhunu körükleyen ve din duygularını ayakta tutan din adamlarından pek çok kimse idam edildi. Kurulan askeri mahkemeler, hiçbir sekilde müsamaha göstermiyor, acıma ve yumuşama nedir bilmiyordu.

M. Kemal böylelikle bütün planlarını uyguladı. Bu hususta hiç bir vasıtayı elden bırakmadı. İnkilaplarla alay edenleri bile idam ettirmekten çekinmedi. Böylece bir çok suçlu ve suçsuz kimse cezalandırılmış oldu. Halkın iradesini hiçe sayarak inkilapların yerleşmesi için ağır metodları uygulamaktan geri kalmadı.

****

KAYNAK: İrfan Orga, Atatürk, sayfa 265.

ALINTI: Islamska Zaednica Forum.

****
****
****

Atatürk ve misyoner Avar

Yıllar önce İzmir Kadınlar Hapishanesi'ndeki mahkûm kadınlara akşam dersleri verilmesi kararlaştırılmıştı. Bir gün Milli Eğitim Müdürü'nün odasına zayıf, ufak-tefek bir genç kız girdi. "Ben bu dersleri memnuniyetle kabul ederim, efendim," dedi.

(...)

İki hafta geçmeden, genç kız, soğuk ışıklar altında hapishane koğuşundaki akşam derslerine başlamıştı. İşi bittikten sonra, ince pardösüsünün yakasını kaldırıyor, süngülü nöbetçilerin, zincirli kapıların arasından geçerek sokağa çıkıyor ve hızlı adımlarla evine koşuyordu. Hapishane müdürü de, milli eğitim müdürü gibi, hayretler içinde idi. O kavgacı, o geçimsiz mahlûklar, genç öğretmeni hem sevmeye, hem saymaya başlamışlardı. Kadınlar hapishanesinde ilk defa böyle bir hava esiyordu.

Fakat işinde inanılmaz bir başarı gösteren kızın, bir süre sonra acayip bir suçla adliyeye götürüldüğünü görüyoruz. Hakkındaki isnat;

"Misyonerlikti."

Gittikçe kabaran dosyalar, hep misyoner öğretmenden bahsediyordu.

(...)

İş o kadar dallanıp budaklandı ki, Atatürk meseleyi merak etmişti. "Bana misyoner öğretmenin dosyasını getiriniz," dedi.

Bütün bir gece o dosyayı inceledikten sonra, ertesi günü öğretmen "[Sıdıka] Avar"ı yanına çağırttı. Genç öğretmen Atatürk'ün karşısına çıktığı vakit bir yaprak gibi titriyordu. Atatürk, bu ufak-tefek kıza hayretle baktı.

"Misyoner öğretmen sensin, öyle mi?" diye sordu.
Avar şaşırmıştı. Yavaşça, "efendim, ben öğretmen Avar," diye fısıldadı.

Atatürk, o zaman genç öğretmene doğru parmağını uzatarak yüksek sesle şunları söyledi:

"Hayır. Sen `misyoner´ Avar'sın. Bana, senin gibi `misyonerler´ lazım."

Ondan sonra da Atatürk fikirlerini açıkladı: Bir toplum, daha ziyade aile yoluyla, bilhassa kadın yoluyla kazanılabilirdi. (Nasıl kazanmak? Ne öğretilecek?)

Genç öğretmen doğu'ya gidecekti. Oradaki genç kızları, hatta bunların arasında hiç Türkçe bilmeyenleri bile toplayacaktı. Onları, bu toplumun potasında yetiştirecekti; sonra bu çocukları birer ışık huzmesi (!) altında köylere gönderecekti.

Sözlerinin sonunda:
"Git, memleketin içine gir, dağ köylerine, uzan; orada bizden ışık bekleyen yarının annelerini göreceksin, dedi.

Genç öğretmen, içi içine sığmaz bir halde Atatürk'ün yanından çıktı. İşte yıllar ve yıllardır Avar, doğu illerinden birinde Kız Enstitüsü Müdürlüğü'nde bu inanılmaz işle meşguldür.

Şimdi Elazığ, Tunceli, Bingöl çevrelerindeki halk, bu ufacık-tefecik kadından bir "azize" gibi bahseder. Onun hakkında iki yüze yakın mani, masal ve çocukların dilinde sayısız Avar şarkıları vardır. O, yol vermez, geçit tanımaz dağlara at sırtında tırmanır, dağ köylerinden, çoğu esmer köy kızlarını toplar, onları kendi ceketine sarıp okuluna götürür.[1]

Avar, bir süre Musevi Mektebi'nde de çalıştı.

Işte "Türkan Saylan"ın idolü bu kadın olsa gerek.

Üstelik Sıdıka Avar gazeteci "Banu Avar"ın babasının ilk eşidir.

Özetle;

M. Kemal Atatürk - misyoner Sıdıka Avar - Pkk'lılara burs veren ve namaz yerine baleyi tercih eden misyoner Türkan Saylan - Banu Avar.

Puzzle taşlarını birleştirdiğimizde, gerçekten çok düşündürücü...

****

KAYNAK:

[1] Hikmet Feridun Es, Hayat Dergisi, 1957.

NOT: Parantez içindekiler bize ait.

****
****
****

"Atatürk olmasaydı" üzerine bir konu daha...

"O olmasaydı." Bu laf, kolaya kaçanların ağzında nerdeyse 1 yüzyıl boyunca tekrarlana gelmiştir. Atatürk hakkında konuşup susturulan insanlar, bir şey söyleyeceğim deyip "pardon" deyip korkanlar, torunlarımın başı belaya girer diye susan dedeler, şu dediklerimi iyi dinlesinler.

1876-1908 ve 1922-1938 şu dönemleri çözen bir vatandaş, Türkiye tarihini başlı başına söker. 1908 Abdülhamid'in tahttan indirilmesi ile devletin temel ideolojisi çözülmüş, devlet meseleleri bilgisiz çocukların eline kalmıştı. 1 gecede general yapılan askerler, ortalığı boş bulup, bol sıkan çakma siyasetçiler, vatan millet deyip, Anadolu dışında savaşmayı yeğleyen budalalar… bir derya gibi akmıştır Anadolu'da

Gelelim asıl meseleye. "Osmanlı devleti yıkılmış bir devlet değil, durdurulmuş bir medeniyettir." Asırlarca onlarca düşmanla, tek başına, ve çok uluslu olmasına rağmen 600 sene ayakta kalan Osmanlı artık yorulmuştu. 1.Dünya savaşı ile o kahraman denilen "İttihat ve Terakki" ileri gelenleri yurt dışına "KAÇMIŞTI". Filistin ve Suriye'yi (ki Türkiye topraklarının iki katından fazladır) sadece "39 gün"de üstelik "75.000 esir, 360 top, 800'den fazla makineli tüfek, 200 kamyon, 44 otomobil, 89 lokomotif, 468 yük ve yolcu vagonu" zayiat ile düşmana teslim eden M. Kemal de cabası. Komutansız bir ordu, silahsız ve aç bir millet. Ucu saraya çevrilmiş toplar, daha sonra komut bekleyen bir halk…

İşte böyle bir manzarada Vahdettin padişah oldu. Bu sırada değil Vahdettin, Fatih Sultan Mehmed olsa ne yapabilir? Vahdettin padişah olur olmaz divanını topladı ve bir karar aldı. Anadolu'yu Anadolu kurtaracak. M. Kemal nerede o zaman dersiniz? Meclise girip milletvekili olmak için gün sayıyor. Oysa batı da Çerkez Ethem, doğu da Kazım Karabekir düşmanla çarpışıyor. Herkes şurayı çok yanlış bilir. Vahdettin Atatürk'ü en yüce gördü diye onu Anadolu'ya yolladı. Hayır, bu yanlıştır. Kazım Karabekir dahil tüm kuvvet komutanları

ondan üst rütbedeydiler. Atatürk konumu gereği Samsun'a gönderildi. İsmet Paşa nerdeydi derseniz? Ankara'da tellalla aranıyor. Atatürk'ün ona ihtiyaç duymasının nedeni İsmet paşanın aklından değil rütbesindendir.

M. Kemal'i Anadolu'ya Vahdettin göndermiştir. Bu da mektubu ile gayet açıktır. Bir diğer kanıt; M. Kemal, Bandırma vapuru ile giderken, iskelede İngilizler ona dokunmamıştır bile. Bu da M. Kemal'in Anadolu'ya kendi başına gittiğini çürütür. Bir diğeri Vahdettin'in verdiği altınlardır. Bir diğeri Bandırma vapurunun çürük değil son derece kullanışlı bir vapur olduğudur ki Samsun'a sadece 13 günde gitmiştir.

Atatürk nasıl tek adam oldu? M. Kemal başta Karabekir, Fevzi Çakmak, Rauf Orbay gibi gözünü hırs bürümemiş adamların yanında devamlı birlikten yana olmuştur. Ne zamanki ipleri eline almış o zaman: "bazı kafaları keseceğim" demiştir, hem de meclisin orta yerinde. Hem de ünlü 5'li grubun "sadece sözcüsü" olma vasfını yırtarak. Artık "padişahın durumu savaştan sonra belirlenecektir" hükmü "ben padişahı sürdüm kararım da budur"a getirmiştir. Karabekir ona "bunu konuşmamıştık" demesi, başından beri birlikte hareket ettiklerinin ta kendisidir. Ne zamanki M. Kemal Karabekir'i kendine tehlike görmüş işte o an, M. Kemal'den olmayan herkes "hain" diye damgalanmıştır. İnsaf diyorum sadece. Karabekir o an anlamıştır işin işten geçtiğini. Bu yapılanların hepsinin saltanat için olduğunu anlayan Karabekir ne yapabilsin bu durumda? Onun kalbi o kadar katı değildi ki Anadolu'dan gençleri toplasın kardeşi kardeşe kırdırsın. Çok defa rejimi devirmek için insanlar yanına gelmiştir. O olsun, diğerleri olsun asla müslümanı öldürmeyi kafasından geçirmemişlerdir.

1923 öncesi M. Kemal'e bakılınca gayet samimi şeyhülislam nispetinde Müslüman, yöneticilerine itaatkar, vatan millet lafını asla ağzından düşürmeyen bir komutan. Olabilir sabetayist veya Türk. Ama aziz kardeşler bu değildir, insanı suçlu kılan. İnsanı suçlu kılan; içindeki nefsi dışındaki amelidir. 1923'ten sonra ipleri eline alınca o Atatürk, ne seçim yaptırır, ne insanların istediği gibi giyinmesine tahammül eder ne de … Uzar ve gider bunlar. İşin aslında M. Kemal, asla ve asla tek lider değildir. Sahip olduğu gücü padişahın şahsı manevisinden ve himmetinden, askerlerden, ittihatçı kadrolardan ve cefakar halktan vb. almış; ipleri ele alınca maalesef bu güveni boşa çıkarmıştır.

Öyle ki hala bazı insanlar yanlışlarına "olabilir, paşadır ya, atamdır yapar" diye geçiştiriyorlar. Bu bizim milletimizin kanaatkarlığından, saflığından, tahammülkarlığından, tutuculuğundan kaynaklanır. Alman halkına gel sen; dil, din, kültür dayatması yap, bak bakalım seni ne yapıyorlar. Ki Hitler'in şu anda Almanya'da ne bir heykeli vardır ne de bir hatırası.

Gelin "Atatürk olmasaydı" lafını bırakalım. O mantıkla bir yere varılmaz. O zaman dünyaya gelişimize bir anlamda sebep olan şeytana da iyi gözle mi bakalım? Biz "Allah bizi yaratmasaydı biz olmazdık" diyelim, İnsanın saltanatıyla, Allah'ın saltanatını asla kıyaslamayalım. Yoksa kaybedenlerden oluruz. Dünyada ne saltanatlar geldi geçti. Hepsi bir bir gitti. Baki olan Allah'ın saltanatıdır. Sadece önemli olan vatana millete hizmet değil; asıl önemli olan Allah'a hakkıyla kulluk edebilmektir.

Bu da yalnız Allah-u Teala'nın emrettiği Şeriat ile mümkün olabilir.

****

NOT: Osmanlı Ruhu isimli Forum'dan alıntılanmıştır... Ancak tarafımdan ekleme ve eksiltme yapılmıştır.

****
****
****

Milli Mücadele'nin sır perdesini aralamak için bu sorulara cevap gerek

“Kont Sforça, bu Mondros mütarekesinden (ateşkesinden) bahsederken, İngilizlerin kara ordusuna karşı mutedil davrandığını söylüyor. Donanmanın hemen teslimi istendiği halde kara ordusunun ilgasından veya hemen terk-i silah etmesinden bahsedilmiyormuş. Bilakis sadece seferberliğin ilgası taleb olunurken, dahilde (içerde) asayişin temini ve hududların muhafazası bunun için lazım gelen ordu miktarı terhisten (silah bırakmaktan) istisna ediliyormuş!.. Kont Sforça bunda gizli bir maksad görüyor ve diyor ki: “İngiltere hükümeti, Osmanlı devletinin mirasçıları arasında şimdiden bir ihtilaf görüyor ve mutad (adetleri üzere) olan ikiyüzlü siyasetiyle şunu istiyor: Eğer müttefiklerin (Fransa, Italya vs.) talebleri İngilizleri sıkacak bir şekil alırsa, henüz mukavemet kabiliyeti olan Türkleri kendi menfaatleri için kullanabilir bir mevkiye koyabilsinler.” [1]

“Bu durumdan anlaşılıyor ki, daha mütarekenin (ateşkesin) imzası günü, yani padişahın Anadolu’da bir kuvvet teşkilini hayalinden bile geçirmediği bir zamanda İngilizler (Kont Sforça’nın fikrine göre) bu kuvvetin teşkilini düşünmeye başlamışlar, hatta bunun için Mustafa Kemal Paşa’yı, Sultan Vahideddin’den evvel bulmuşlardır. Sultan Vahideddin ve Sadrazam Ferit Paşa, Mustafa Kemal Paşa’yı, “Memlekette büyük şöhreti vardır. İtimat edilecek namuslu bir adamdır” diye İngilizlere karşı müdafaa edip Anadoluya göndermeye çalışırken, Mustafa Kemal Paşa’da İstanbul’da İtilaf Kuvvetleri İleri gelenleri ile münasebette bulunuyor ve onlardan talimat alıyordu.”[2]

Peki bu sırada Ravlinson ne yapmaktadır?

İngiliz işgal komutanlığının Osmanlı hükümetine çıkarttırdığı Mustafa Kemal’in tutuklanması yönündeki emrin uygulanmasını takip etmekte midir?

Hayır, etmemektedir. Ravlinson baştan savma bir iki uyarı dışında hiç bir şey yapmaz.

Görünen odur ki, İngilizler İstanbul yönetimini, Anadolu insanının gözünde küçük düşürecek davranışlara zorlarken, karşı çıkar göründükleri Mustafa Kemal ve kadrolarını da gizliden gizliye desteklemektedir?

Acaba niçin?

Bunlar hala cevabı bilinmeyen sorulardır.

Sanki gizli bir el Mustafa Kemal’i koruyor Anadolu'daki mücadele gücünü kontrolü altına alması için çalışıyordu.

***

Mesela, “Üçüncü Ordu Kumandanı Cevad Paşa tarafından tayin edilen miralay Selahaddin Bey’i `Anadoluya´ bir `İngiliz gemisi´ götürmüştü.”[3]

Niçin?

“Mustafa Kemal Paşa, Samsun’a muvasalatı (varması) sırasında Sadrazam Ferit Paşa ve Erkanı Harbiye Reisi Cevad Paşa’ya yazarak Samsun müfettişliğine Hamid Bey isminde bir zatı tayin ettirmiştir.[4] Bu zatın

daha sonra Dahiliye Nazırı ile arası bozulduğu için azline karar verildiği halde, İngilizler yerinde bırakılması için İstanbul hükümetine müracaat etmişlerdir”[5]

Niçin?

“25 Eylül 1919 tarihinde yani daha Kuvay-ı Milliye’nin herhangi bir mevcudiyeti görülmeden General Salliklad, Fuat Paşa nezdine, bir erkan-ı harb binbaşısı ile İngiliz kontrol zabitanından mürekkep bir heyeti Eskişehir’e gönderdi. Bu hey’et “İngilizlerin Ahval-i Dahiliye’ye ve Kuvay-ı Milliye’ye katiyen müdahale etmeyeceklerine “ dair söz verdi.[6]”[7]

Niçin?

1919 yılı yazında Sultan Vahideddin Anadolu’daki isyanı bastırmak üzere güvenilir kuvvetlerinden iki fırka teşkil edip Anadoluya sevk edileceğini söyleyince, İtilaf Devletleri mümessilleri (temsilcileri) buna asla müsaade etmediler. “ Bu mütareke (ateşkes) şartlarına aykırıdır, terhis yerine yeniden silahlanma mı yapacağız?[8] dediler.

Niçin?

“Yine aynı tarihlerde İngilizler Merzifon’da bulunan İngiliz kuvvetlerinin geriye alınması halinde, “Kuvay-ı Milliye’nin memnun olup olmayacağını” sordular. Kuvay-ı Milliyece ”Pek memnun oluruz” cevabı verildi. Onlar da hemen Merzifon’daki kuvvetlerini ağırlıkları ile birlikte evvela Samsun’a, oradan’da İstanbul’a çektiler.[9]

Niçin?

Dagobert Von Mikusch bu hususa dikkat çekerek, “Hakikaten şayan-ı hayret bir şey” diyor ve ilave ediyor: “Galipler (İtilaf devletler) General’e (Yani Mustafa Kemal’e) hazırlıklarını yapması için lazım gelen bütün rahatı ve kafi vakti verdiler ki, bunun neticesi kendi sulh muahedelerinin (barış antlaşmalarının) bozulmasını mucip olacaktı.”

İngiliz siyasetinin "zahir görünüşüne zıt düşen" ve örnekleri çoğaltılabilecek bu hadiseler, niçin ve nasıl oluyor da bu tarzda cereyan ediyordu?

Dagobert Von Mikusch’a bakarsanız: “Mustafa Kemal’in İngilizlerle gizli bir anlaşma yapmakta olduğunu ve bu anlaşmanın daima da gizli kalacağını”[10] kabul etmek gerektir. Anlaşılmaktadır ki, Mustafa Kemal Paşa, harici (dış) görünüşe rağmen “İngiliz siyasetine uygun bir harekat tarzı” takip etmiştir.”[11]

Niçin?

“Erzurum ve Sivas Kongreleriyle Büyük Millet Meclisi’nin ilk zamanlarında “Makam-ı Hilafet” ve hatta Sultan Vahideddin’in şahsına hududsuz bir surette bağlı gözüken M. Kemal Paşa, kendini sağlama aldıktan sonra artık meydan okumaya başlamıştır. Bu devredeki beyanlarının hakim manası şudur: “Halife ve O’na bağlı olanlar düşmanlarla beraberdirler, binaanaleyh haindirler.” İngilizlerin bu ifadeye mukabeleleri de “Halife bizimle, hatta Yunanla beraberdir!” tarzında oluyordu, ki bu da mefhum-i muhalif yoluyla aynı kapıya çıkıyordu.

Gerçekten İngilizler Padişah’ı hain gösterebilmek için bir takım hareketlere icbar ediyorlardı. Halifenin İngiltereye karşı güya bir muvazaa (danışıklık) silahı olarak başvurduğu “Kuvay-ı İnzibatiye”[12] ve mahud (bilinen) “fetva”lar[13] gibi…”[14]

“Dikkat edilirse İstanbul’daki silah depolarının kapılarına Hindli Müslümanları koyarak “din kardeşliği” saikasıyla Kuvay-ı Milliyeciler’in bu depolardan, Anadolu harekatını muvaffak kılacak silahları kaçırmalarına göz yummak da İngiliz siyasetinin bir gafleti değil, mahirane bir surette ortaya çıkarılmış bir siyasi taktiği idi. O kadar ki, İngilizler Kuvay-ı milliye ile ilk temas hattı olan Eskişehir havalisindeki kuvvetlerini de bu Hind Müslümanlarından seçmiş bulunuyorlardı!…

Diğer taraftan, Mustafa Kemal Paşa da İstanbul Hükümeti, Hilafet ve Saltanat Makamı ile Anadolu’nun arasını açmak için hudutsuz bir gayret sarfetmişti. Çünkü bu devleti ele geçirmeyi çoktan kafasına koymuştu” [15]

Burada da İngilizlerin bir takım soru işaretleri oluşturan tavırları dikkat çekmektedir.

İngilizler o kadar mahirane bir siyaset takip ettiler ki: İstanbul'daki Meclis-i Mebusan'ı basıp dağıtmaları bile mebusların Ankara'ya gitmeleri ve bu suretle İstanbul'u çökerterek orasının takviyesini temin içindi. Hatta Ankara'ya kaçacak mebusların pek çoğunu "heyet-i Nasiha" namı altında yine kendileri götürmüşlerdir.[16]

Niçin?

Hakikaten İstanbul'daki Meclis-i Mebusan'ın dağıtılmasında Ankara'nın kuvvetlenmesini ve siyasi faaliyetlerin merkezi haline gelmesini istemek gibi anlaşılması güç bir İngiliz siyasetinin dahli olduğundan şüphe yoktur. Ancak ehemmiyetli olanı şudur ki, İngilizler bu hareketi M. Kemal Paşa ve Rauf Orbay ile anlaşarak yapmışlardı. Rauf bey bu anlaşmayı, adeta ifşa edercesine şöyle ifade etmektedir:

"Rauf Bey'in bu işte de üzerine aldığı `Anadolu'da Milli Meclis'in ve dolayısıyla Milli Hükümet'in kurulmasını temin için İngilizler'i İstanbul'da toplanacak meclis'i basmağa tahrik için gerekirse nefsini feda etmek´ vazifesini yine bir büyük fedekarlık...[17]"[18].

Daha ehemmiyetli olanı şudur ki, Rauf bey Anadolu'da milli bir kıyam hazırlayan Erzurum ve Sivas Kongrelerinin "Heyeti Temsiliye" namı verilen icra heyetine dahil olduğu ve bu bapta Mustafa Kemal Paşa'dan sonra ikinci derecede faal bir şahsiyet bulunduğu halde 12 Ocak 1920'de İstanbul'da açılan Meclis'i Mebusan'a "Sivas Mebusu" sıfatıyla girmiştir. İngilizler Kuvvayı Milliyecilere yardım edenlerin idam edileceklerine dair sokaklara çarşaf gibi ilanlar asmış bulundukları halde M. Kemal Paşa'nın bu en yakın arkadaşını daha İstanbul'a adım attığı anda tevkif etmek yerine O'na manidar bir hareket olarak Meclis'in dağıtılmasına kadar dokunmadılar!.. Malta dönüşünde İstanbul'a uğrayan bir gemiden çıkmayarak İnebolu'dan M. Kemal Paşa'nın yanına gitmesine de ses çıkarmadılar.

Niçin?

Aynı şekilde İsmet Paşa da –zorla götürülmüş olsa bile- bir kere Ankara'ya iltihak ettikten ve bu iltihak alayişli (gösterişli) bir surette efkarı umumiyeye (kamuoyuna) ilan edildikten sonra elini kolunu sallayarak İstanbul'a gelip

Ankara'ya dönmüştür. Bu manidar ziyarete de İngilizler seyirci kalarak O'nu tevkif etmeyi acaba NIÇIN düşünmemişlerdir. [19]

İstanbul-Ankara rekabetinde Ankara bu Malta sürgünlerinin İngiliz esirler ile trampesi başarısıyla çok önemli derecede prestij kazandı.

İngilizler NIÇIN Ankara'nın prestijini artıracak bir harekette bulundular?

****

KAYNAKLAR:

****

[1] Dagobert Von Mikush, Gazi Mustafa Kemal, sayfa 149'dan aktaran Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 162.

[2] Dagobert Von Mikush, Gazi Mustafa Kemal, sayfa 164'den Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 162.

[3] Mustafa Kemal Atatürk, Nutuk, sh:32'den Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 163.

[4] Mustafa Kemal Atatürk, Nutuk, sayfa 32.

[5] Mustafa Kemal Atatürk, Nutuk, sh:35'de yer alan Rafet Paşa'nın telgrafı, Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 163.

[6] Mustafa Kemal Atatürk, Nutuk, sayfa 101.

[7] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 164.

[8] Dagobert Von Mikush, Gazi Mustafa Kemal, sh: 184'den Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 164.

[9] Mustafa Kemal Atatürk, Nutuk, sayfa 101.

[10] Dagobert Von Mikush, Gazi Mustafa Kemal, sayfa 224.

[11] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 165.

[12] Kuva-yı İnzibatiye hareketinin mutlak manasıyla bir muvazaadan ibaret olduğunu anlamak için bakınız: Tarık Mümtaz Göztepe, Sultan Vahideddin Mütareke Gayyasında, İstanbul, 1969, sayfa 269 vd.

[13] Mustafa Kemal'i asi ve bagi ilan eden mahud fetvanın tamamen İngiliz süngüsünün zoruyla temin edilmiş ve neşrettirilmiş olduğunu Fevzi Paşa(Çakmak)'nın Ankaraya iltihakinde Büyük Millet Meclisi'nde irad ettiği nutuk kat'i bir surette ortaya koymaktadır. Bakınız : Zabıt Ceridesi, c:1, Ankara 1940,sayfa 90 vd.

[14] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 172-173.

[15] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sayfa 175.

[16] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sh. 173.

[17] Feridun Kandemir, Hatıraları ve söylemedikleri ile Rauf Orbay, İstanbul-1965, sh. 45.v.d.

[18] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sh. 174.

[19] Kadir Mısıroğlu, Geçmişi ve Geleceğiyle Hilafet, İstanbul-1993,sy: 174-175.

NOT: Erol Karayel'den alıntıdır

****
****
****

Insanın; "hadi canım sizde..." diyesi geliyor (Okuyup düşünün sizde diyeceksiniz)

Birinci Dünya Harbinde M. Kemal Atatürk'ün 7. Ordu Komutanı sıfatıyla uğradığı Filistin cephesindeki hezimetten sonra, Itilaf Devletleri'yle Mondros Ateşkes Anlaşmasını imzalamak zorunda kaldık... Gücümüzü büyük ölçüde yitirdik... Birçok askerimizi esir ve şehit verdik... Silah, mühimmat gibi savaş için lazım gelen çok miktarda taşıt-araç-gereç vs. zayiatımız oldu.

Bütün bu kayıpları vermeden evvel, üstelik Ittifak Devletleri'yle birlikteyken yenemediğimiz düşmanları (Itilaf Devletlerini); M. Kemal öncülüğünde yurttan kovmuşuz (!) Ardından M. Kemal Atatürk Türkiye Cumhuriyetini kuruyor (veya ona kurdurtuluyor).

En az bin yıldır düşmanımız olan, bizden ölesiye nefret eden ve KKTC gibi küçük bir toprak parçasında, bırakın devlet kurmayı, sözümüzün geçmesini bile istemeyen devletler; M. Kemal'in kurduğu Türkiye Cumhuriyetini tanımak için sıraya giriyorlar.

Neden acaba?

****
****
****

Müslümanım ama Atatürkçü'yüm diyenler okusun

Başörtüsünü okula neden sokmak istemiyorlar?

Işte Prof. Dr. Celal Şengör'ün Üniversiteler Arası Kurul'un 219 üyesine birden gönderdiği ve dinimize, inancımıza hakaret içeren mektubu:

"Temsilciniz olmamı isteyerek bana verdiğiniz şerefin her türlü sevinç ve tatmin hissinin üzerinde olduğunu belirtmiş, bunun yaşamımda bana verilen en büyük mükâfat olduğunu arzetmiştim.

Bunu çok zor bir zamanda, uygarlığa karşı yöneltilmiş saldırıların fütursuzca geliştiği bir ortamca cesaret ve haysiyetle yaptınız. Bu saldırıların en son örneği Adalet ve Kalkınma Partisi ile Milliyetçi Hareket Partisinin ortaklaşa başlattıkları üniversitelerde türban serbestisi atağıdır. Bunu yakından izlemekteyim. Bizim açımızdan, üniversitelere dini bir sembolün girmesinin hukuk cephesinin, kamuoyunda öne çıkartıldığı kadar belirleyici olduğunu sanmıyorum, çünkü hukuk nihayet aksiyomatik bir sistemdir. Baştan kabul edilen aksiyomlara bağlıdır. Bu açıdan hukukun rölativist bir temeli vardır ve bu temel onu bazı durumlarda pek tehlikeli bir tahakküm aracı yapabilir. Bunun en meşhur misalleri Katolik Engizisyon Mahkemeleri olmakla beraber, onu aratmayacak güncel örnekleri, Sovyetler Birliğinden Nazi Almanyasına, Çin Halk Cumhuriyetinden Amerika Birleşik Devlelerine kadar değişen çok geniş bir yelpazede görülmüş, pek çok insanın en feci şartlarda katledilmesine, toplumların sefâlet ve felâketine neden olmuştur.

Halbuki üniversitede dinin 'şakırdatılması', bizzat üniversite kavramıyla çelişir. Dünyada katolik, protestan veya islâmi üniversitelerin olması veya üniversitelerin Orta Çağ'da dinsel kurumlardan türemiş olması bu gerçeği değiştiremez. Din, belirli dogmalar çevresinde kurulmuştur ve yanılmaz olduğu iddia edilen bir veya birkaç tanrının vahiyleri olan dogmalarından vaz geçemez. Bilim ise sürekli olarak gerçeği arayan ve

gerçekle bağdaşmayan hiçbir şeyi kabul etmeyen bir düşünce sistemidir. Bilim, bitmeyen bir deneme-yanılma süreci içerisinde daima yanlışları eleyerek hakikate asimtotik olarak yaklaşır. Ancak hepinizin bildiği gibi, tek bir ters veri en ihtişamlı teoriyi çöpe atmaya yeterlidir. Dinin pek çok dogması bilimin isbatları karşısında bu şekilde çöpe gitmiştir. Bugün artık ne dünyanın yedi günde yaratıldığına, ne Nuh Tufanına, ne de Havva ile Âdem masalına inanmak mümkündür. ´Üniversitede yasak olmaz" diyenlerin, üniversitede yanlışlığı isbat edilmiş fikirlerin artık kullanılamayacağını ve öğretilmeye devam edilmelerine izin verilemeyeceğini anlamış olması gerekir. Bu nedenle coğrafya derslerinde düz bir dünya veya fizik derslerinde Aristo fiziği öğretmeye kalkan hocalara izin verilemez.

Karşımıza dinin dogmalarını reddeden bilimi öğrenmek için geldiğini iddia ederken, o dogmalara bağlı olma sembolünden inatla vaz geçmeyenlerin bilimsel dürüstlük ve samimiyetine nasıl inanacağız? Akla açık bir ihanet olan bu davranışın temsilcilerini, aklın ve bilimin geliştiricisi olan üniversitelerimize nasıl alacağız? Böyle kişilere, öğrettiğimiz bilimi öğrendiklerine itimad ederek nasıl not veya diploma vereceğiz? Günün birinde öğrendiklerini, aklı ve bilimi ve dolayısıyla insan uygarlığını boğmak için kullanmayacaklarına nasıl güvenebileceğiz?

Bu nedenle üniversite tüm dogmatik inanç sistemlerini işlevine temel yapmayı reddeder. Onları bilimsel olarak inceler, ancak temsilcilerini üyeleri olarak kabul etmez. Militan dogmatiklerin üniversite bünyesine kabul edilmemelerinin nedeni budur. Kimse bize bu açıdan ´bilimperestlik yapıyorsunuz' diye bir eleştiri yöneltemez, zira, büyük felsefeci Lord Bertrand Russell'ın dediği gibi, insanlığın gerçekten bildiği fakat bilimin bulmuş olmadığı hiçbir şey yoktur. Bir başka deyişle, bilim dışında insanlığın hiçbir bilgi kaynağı yoktur.

Türban yasağının kaldırılmasını temelde yalnızca bu nedenle kabul etmemiz mümkün değildir. Bu konuda ne karşımıza çıkarılacak hukuk sistemleri, ne de dünyadan gösterilecek örnekler bizi ikna edebilir (sui-misal, misal olamaz). Bizim düşüncemizin ve faaliyetimizin temeli eleştirel akılcılıktır. Aklı ve eleştiriyi kabul etmeyen hiçbir sistemi üniversite kapısından içeri alamayız.

İcab ederse, ülke yöneticileri akıllarını başlarına alana kadar o kapıları kapatırız. Bu bizim tarihsel geleneklerimizden gelen hakkımız ve hem insanlığa hem de öğrencilerimize karşı görevimizdir.

Bu düşüncelerimi muhterem kurulunuza en derin saygılarımla arzederim."

***

KAYNAK: Habertürk gazetesi, 04 Şubat 2008.

Habere buradan ulaşabilirsiniz:

http://www.haberturk.com/gundem/haber/54219-gulden-yoke-4-atama

****
****
****

Tapu bizim... (Sayfaya gelip küfreden kemalistlere...)

Bu sözümüz Müslümanları Türkiye'den kovma cür'etini gösteren laik kemalistlere;

Siz kimsiniz ki bizi kovuyorsunuz?? Istanbul'un tapusunu, Allah-u Teala'nın emri şeriatı benimseyen Fatih Sultan Mehmed (radıyallahu anh) almıştır... Tapu onun.

M. Kemal Adıtürk, olsa olsa kiracı olur. Yani demem o ki, ya adam gibi, efendi efendi popnuzun üstünde oturursunuz, ya da işte tam oraya tekmeyi basarız.

****
****
****

"M. Kemal Atatürk'ün son sözü Aleykumüsselam'dı" Yalanı

(Fotoğraf kemalist bir siteden alıntılanmıştır.)

(Konuya girmeden önce hemen belirteyim; Sürekli Arapça ile mücadele eden M. Kemal Atatürk'ün son sözünün Arapça olduğunu iddia etmek, o adama yapılmış büyük bir hakarettir.)

***

Son zamanlarda çokça dile getirilen bir konu var. M. Kemal Atatürk'ün son sözü "Aleykumüsselam"mış. Artık M. Kemal Atatürk'ü müslüman bir profil olarak takdim etmek moda oldu. Bu modanın başlamasının yegane sebebi ise müslümanların şuurlanmasıdır. Gerek Internet gibi kitle iletişim araçlarının hayatımıza girmesi, gerekse kemalistlerin değişen dünyada eski baskıcı yöntemlerini uygulamaya fırsat bulamamaları ve bunun neticesi olarak dini kitapların basılabilmesi, dolayısıyla laikliğe uygun yapay bir din anlatmayı üstlenen Hıyanet (Diyanet) Işleri Başkanlığının dini anlatan tek kaynak olma özelliğini kaybetmesi; bu şuurlanmanın temel etkenlerindendir.

Bütün bu gelişmeleri yakından takip eden kemalistler, rejimin kurtuluşunu, M. Kemal Atatürk'ü "müslüman" olarak tanıtmakta gördüler. Zira şuurlanan bir müslüman; Hilafet'i, Kur'an'ı, Ezan'ı, Şeriat'ı vs. ülkemizde uygulamadan kaldıran bir adamı ve rejimini asla kabul etmez... Binaenaleyh rejimin sürdürülebilirliği açısından bir tehlike oluşturur. Hedef ise bunu önlemektir.

Devam edelim...

M. Kemal Atatürk'ün son sözünün "Aleykumüsselam" olduğunu, Kılıç Ali anılarında Dr. Neşet Ömer beye isnad ederek yazmış.

Kılıç Ali, hani şu şapka muhalifi diye birçok insanın idamına sebep olan adam!

Iskilipli Atıf Hoca'nın boynuna ip geçirilirken, başına bir şapka geçirip, "Giy domuz!" diyen ve küfürler savuran adam![1]

M. Kemal Atatürk'ün "Aleykumüsselam" dediğini Kılıç Ali kendisi duymuş veya görmüş değil. Yani başka birisine dayandırıyor.

Dr. Neşet Ömer'in veya Kılıç Ali'nin yalan söyleme ihtimallerini göz ardı edemeyiz. Zaten az sonra ölecek bir insana küfürler eden ve "Giy domuz" diye kafasına şapka geçiren birisinin doğru sözlü olduğunu kabul etmemiz mümkün değil.

M. Kemal Atatürk'ün ölüm anını, yanında bulunan yakın dostu Falih Rıfkı Atay şöyle anlatıyor:

"Atatürk bir defa üç gün süren bir komaya girdi. Kendine geldiği vakit, uyumuş olduğunu söylediler. Pek inanmamış, fakat ne olduğunu da anlamamıştı. (...)

Fakat ikinci ve son komadan uyanamadı. Kıvranmalar, çırpınmalar içinde yanıyordu. Kendini kaybetmeden son sözü:

"Saat kaç?" olmuştu.

Belki de bir önceki komadan sonra uyumuş olduğunu söyliyenleri kontrol etmek istiyordu. 10 Kasım sabahı yüzü gittikçe renk değiştiriyor, hançere hırıltısı artıyordu. Saat dokuzu beş geçe sert bir asker bakışı ile başucundaki hekime doğru döndü, gözlerini açtı, son nefesi idi."[2]

***

Görüldüğü gibi Falih Rıfkı Atay, son söz olarak M. Kemal Atatürk'ün "Saat kaç?" dediğini yazıyor. Üstelik kendisi görmüş ve kendisi yazmış... Yani rivayet değil, bizzat görgü tanığı.

Dolayısıyla bu kaynak sahih ve muteberdir. Kılıç Ali gibi eli kanlı katilin sözüne hem ilmen, hem de vicdanen itibar edilemez.

Vicdanen itibar edilemez zira az sonra ölecek bir insana "Giy Domuz" diyen birisinde vicdan olmadığı kesin.

Ilmen kabul edilemez çünkü bizzat görgü tanığı varsa, rivayetlere itibar edilmez.

Kaldı ki, Cemal Kutay bile M. Kemal Atatürk'ün ölümünü Falih Rıfkı Atay'dan farklı anlatmıyor:

"Anlamı olan SON sözü 'saat kaç' idi. Koma içinde manası anlaşılamayan ve devamlı olarak tekrarladığı sözü: 'Aman dil... Aman dil...'di. Rahat konuşamadığını mı anlatmak istıyordu, yoksa şuur altı yerleşmiş 'dil konusu' mu bilinmez..."[3]

Öte yandan Ruşen Eşref Ünaydın'ın (M. Kemal Atatürk ölürken yanında bulunan) "Prof. Dr. Nihat Reşat Belger'le Mülakat" adlı eserinden öğrendiğimize göre, devrimlerin babası, 'hayata gözlerini yumarken Saat kaç?' dedikten sonra sık sık 'Aman dil! Aman dil!' sözlerini tekrarlamıştır.[4]

Son olarak Şevket Süreyya'nın o meşhur "Tek Adam" kitabına bakalım:

"9 Kasım'da ikinci komaya girmiştir ve artık uyanmayacaktır. Koma karındaki suyun ikinci defa alınışından 8 saat sonra başlamıştır. Tam 36 saat sürer. Doktorların ve arkadaşlarının, başının ucunda çırpınmaktan ve ağlamaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktur. Son komaya girmezden biraz önce Atatürk'ün son suali: "-Saat kaç?" demek olur..."[5]

***

Bütün bunları bir yana bırakalım...

Kılıç Ali'nin bu tür ne idüğü belirsiz rivayetlerini esas alarak M. Kemal Atatürk'ün son söz olarak güya "Aleykumüsselam" dediğini ve dolayısıyla kendisinin "Cennetlik" olduğunu iddia edeceğinize, daha açık ve kesin deliller ile bu konuyu ele alalım...

***

M. Kemal Atatürk'ün hükmü:

CAMİ KAPATMAK İÇİN KANUN

15 Kasım 1935'te "Cami ve mescitlerin tasnifine ve tasnif harici kalacak cami ve mescit hademesine verilecek muhasasat (maaş, ödenek) hakkında" bir kanun çıkarıldı.

2845 numaralı kanunda "Tasnif harici tutulan cami ve mescitler usul ve mevzuata göre kendilerinden başkaca istifade edilmek üzere kapatılır" hükmü vardı. Bu tarihten sonra yüzlerce cami kapatıldı, depo yapıldı, satıldı, yıktırıldı, parti binası bile yapıldı...

***

M. Kemal Devletin başında iken Cami kapatmak için kanun çıkarılmış mı?

- Evet...

Bakalım Allah (celle celaluhu) Kuran'da ne diyor:

Bakara Suresi
114 - "Allah'ın mescitlerini, içlerinde Allah'ın isminin anılmasından meneden ve onların harap olmalarına çalışan kimselerden daha zâlim kim olabilir! İşte bunlar, oralara korka korka girmekten başka birşey yapmazlar. Bunlara dünyada perişanlık, ahirette de büyük bir azap vardır."

Gayet açık değil mi?

***

Devam edelim...

"DEVLETİN DİNİ ISLAM´DIR" MADDESİ ANAYASA´DAN ÇIKARILDI

10 Nisan 1928 tarihinde yapılan değişiklikle Anayasa'nın 2'nci maddesinde yer alan "Türkiye Devleti'nin dini İslâm'dır" hükmü çıkarılmıştır.[6]

M. Kemal Islam hükümleri/kanunları ile yönetilmemizi engelledi mi?

- Evet...

Yani Allah'ın (azze ve celle) indirdikleri ile hükmedilmesini engelledi...

Üstelik; "...Gökten indiği sanılan kitapların dogmaları..."[7] diyen de kendisi.

Bakalım Allah (celle celaluhu) Kuran'da ne buyuruyor:

Casiye Suresi
18 - "Sonra (Ey Rasulüm) seni din hususunda apaçık bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin hevâ ve heveslerine uyma."

Maide Suresi
44 - "(...) İnsanlardan korkmayın, benden korkun, âyetlerimi az bir paraya satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."

Burası da gayet açık... Değil mi?

O halde, bu kadar sağlam deliller varken, daha ne diye ne idüğü belirsiz şeylerle kafa yoruyorsunuz?

****

KAYNAKLAR:

[1] Dr. Riza Nur, Hayat ve Hatıratım (Paris 1929), Altındağ Yayınları, Istanbul 1967, cild 4, sayfa 1317.

[2] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, 1968, sayfa 204.

[3] Cemal Kutay, Atatürk'ün Son Günleri, 2005 İklim Yayıncılık, sayfa 29.

[4] Namık Kemal Şahbaz, Türkçeye Hizmet Eden En Büyük Türk: Atatürk, Eğitişim Dergisi. Sayı: 25 (Ocak 2010).

[5] Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam M. Kemal, Remzi Kitabevi, cild 3, 16. basım, sayfa 529, 530.

[6] Türkiye Büyük millet Meclisi Zabıt Ceridesi, Devre 3, İctima 1, Cild 3.

[7] M. Kemal Atatürk, Türkiye Büyük millet Meclisi Zabıt Ceridesi, Devre: 5, Ictima 3, Cild 20, Birinci inikad 1 - XI - 1937 Pazartesi, Büyük Millet Meclisi Kütüphanesi, i: 1, 1-11-1937 Cild 1.

****
****
****

M. Kemal bir Ingiliz'i Türkiye'ye Reis yapacakmış

(Fotoğraflar: 3 adet fotoğraf...

SPECTRUM

Ataturk: Take my place

Loraine: Tell the King

DIPLOMATIC HISTORY

Martin Gilbert

How Our Man declined to rule Turkey

IN NOVEMBER 1938 Kemal Ataturk, President of Turkey, lay dying. During the 15 years of his stern dictatorship, he had dragged a reluctant Turkey forcibly into the 20th Century. He had outlawed the fez and the veil. He had broken the powers of Islam. He had introduced the Latin alphabet.

Now, on his deathbed, Ataturk feared it would be impossible to find a successor able to continue his work. He summoned Sir Percy Loraine, the British Ambassador, to the presidential palace in Istanbul. What passed between them has remained secret for nearly 30 years. It is revealed for the first time by Piers Dixon in his life of his father, Sir Pierson Dixon ("Double Diploma," to be published by Hutchinson this week). Among Pierson Dixon's papers was a telegram from Percy Loraine to the Foreign Secretary, Lord Halifax. In what is surely one of the strangest of all documents of recent British history, Loraine recounts his bizarre interview with the dying dictator:

"On my arrival . . . I found His Excellency propped up by pillows with two doctors and two nurses in attendance. . . . On my entry the President dismissed the doctors and nurses, telling them curtly that he would ring if he required anything . . .

His Excellency then spoke to me slowly but carefully. He said he had sent for me because, while he wished in no way to place me in an unfair position, he had an urgent request to make of me to which he hoped I would return a straight reply.

I would, no doubt, recall the many interviews I had had with him in the past. This might well be the last. In the course of a long and adventurous career, he had made and lost many friends and had taken and discarded much advice. My friendship and advice was the one which he valued most because it had been the most consistent. It was for this reason that on various occasions . . . he had consulted me as freely as though I had been a Turkish Cabinet Minister myself.

It was his prerogative as President of the Republic to nominate a successor before his demise. His most earnest wish was that I should succeed him as President, and for this reason he wished to know what my reactions would be to this proposal.

After some minutes of silent reflection I told His Excellency in reply that I was quite unable to formulate any words which adequately expressed my feelings. Indeed, I was at that moment more deeply moved than I could ever remember being at any other time in my career.

By his proposal His Excellency had paid a unique compliment not only to me personally but also to the foreign policy of His Majesty's Government. . . . His Excellency would realise that I had spent the greater part of my life in the service of H.M. Government. . . . I hoped that I might have many years of such service still in front of me. His Excellency had asked for a straight answer and I would give him that answer. I gravely doubted whether my best qualities lay in the administrative sphere. The responsibilities of a President of the Turkish Republic were vastly different from those of a British Ambassador and I felt that my abilities and experience were best employed by continuing in the latter capacity. . . . I must therefore regretfully but firmly decline.

When I had finished speaking the President showed signs of great emotion; he sank back on the pillows and rang for his nurses, who administered a restorative.

When he was able to speak again His Excellency informed me he fully understood the reasons which had influenced my decision. He was good enough to say that, though bitterly disappointed, it was in a sense the reply he would have expected from me. He would therefore nominate Ismet Inönü in my place.

Ataturk then raised himself on his elbows and grasped my hand. He thanked me for what I had done for the furtherance of Anglo-Turkish friendship and then sank back in an unconscious state. I accordingly deemed it best to withdraw.

I shall be most grateful if I can receive from your Lordship a message of approval of the action which I have taken.

Please inform The King."

IN NOVEMBER 1938 Kemal Ataturk, President of Turkey, lay dying. During the 15 years of his stern dictatorship, he had dragged a reluctant Turkey forcibly into the 20th Century. He had outlawed the fez and the veil. He had broken the powers of Islam. He had introduced the Latin alphabet.

Now, on his deathbed, Ataturk feared it would be impossible to find a successor able to continue his work. He summoned Sir Percy Loraine, the British Ambassador, to the presidential palace in Istanbul. What passed between them has remained secret for nearly 30 years. It is revealed for the first time by Piers Dixon in his life of his father, Sir Pierson Dixon ("Double Diploma," to be published by Hutchinson this week). Among Pierson Dixon's papers was a telegram from Percy Loraine to the Foreign Secretary, Lord Halifax. In what is surely one of the strangest of all documents of recent British history, Loraine recounts his bizarre interview with the dying dictator;

❝ On my arrival. . . . I found His Excellency propped up by pillows with two doctors and two nurses in attendance. . . . On my entry the President dismissed the doctors and nurses, telling them curtly that he would ring if he required anything . . .

His Excellency then spoke to me slowly but carefully. He said he had sent for me because, while he wished in no way to place me in an unfair position he had an urgent request to make of me to which he hoped I would return a straight reply.

I would, no doubt, recall the many interviews I had had with him in the past. This might well be the last. In the course of a long and adventurous career, he had made and lost many friends and had taken and discarded much advice. My friendship and advice was the one which he valued most because it had been the most consistent. It was for this reason that on various occasions . . . he had consulted me as freely as though I had been a Turkish Cabinet Minister myself.

It was his prerogative as President of the Republic to nominate a successor before his demise. His most earnest wish was that I should succeed him as President, and for this reason he wished to know what my reactions would be to this proposal.

After some minutes of silent reflection I told His Excellency in reply that I was quite unable to formulate any words which adequately expressed my feelings. Indeed, I was at that moment more deeply moved than I could ever remember being at any other time in my career.

By his proposal His Excellency had paid a unique compliment not only to me personally but also to the foreign policy of His Majesty's Government. . . . His Excellency would realise that I had spent the greater part of my life in the service of H M Government. . . . I hoped that I might have many years of such service still in front of me. His Excellency had asked for a straight answer and I would give him that answer. I gravely doubted whether my best qualities lay in the administrative sphere. The responsibilities of a President of the Turkish Republic were vastly different from those of a British Ambassador and I felt that my abilities and experience were best employed by continuing in the latter capacity. . . . I must therefore regretfully but firmly decline.

When I had finished speaking the President showed signs of great emotion. He sank back on the pillows and rang for his nurses, who administered a restorative.

When he was able to speak again His Excellency informed me he fully understood the reasons which had influenced my decision: he was good enough to say that, though bitterly disappointed, it was in a sense the reply he would have expected from me. He would therefore nominate Ismet Inönü in my place.

Ataturk then raised himself on his elbows and grasped my hand. He thanked me for what I had done for the furtherance of Anglo-Turkish friendship and then sank back in an unconscious state. I accordingly deemed it best to withdraw.

I shall be most grateful if I can receive from your Lordship a message of approval of the action which I have taken.

Please inform The King. ❞

Epilogue

Dixon's papers contain a curious account—a telegram from Loraine apparently to Halifax—describing events in Turkey nine months later.

11th November 1938

Yesterday evening I was summoned to go down to Istanbul to the President's bedside. Though I was in the middle of dinner when the message was received I naturally obeyed the summons immediately and left just in time to catch the night train.

On my arrival this morning at the Dolmabagče Palace I found His Excellency propped up by pillows with two doctors and two nurses in attendance. He looked altogether stronger than might have been expected, although his lungs and his kidneys were evidently causing him considerable discomfort. On my entry the President dismissed the doctors and the nurses, telling them curtly that he would ring if he required anything.

After they had withdrawn His Excellency then spoke to me slowly but carefully. He said that he had sent for me because, while he wished in no way to place me in an unfair position, he had an urgent request to make of me to which he hoped I would return a straight reply. I would no doubt recall the many interviews that I had had with him in the past. This might well be the last. In the course of a long and adventurous career, he had made and lost many friends and had taken and discarded much advice. My friendship and my advice was the one which he valued most because it had been the most consistent. It was for this reason that on various occasions, notably over the Alexandretta dispute, he had consulted me as freely as though I had been a Turkish Cabinet Minister myself. It was his prerogative as President of the Republic to nominate a successor before his demise. His most earnest wish was that I should succeed him as President, and for this reason he wished to know what my reactions would be to this proposal.

After some minutes of silent reflection I told His Excellency in reply that I was quite unable to formulate any words which adequately expressed my feelings. Indeed, I was at that moment more deeply moved than I could ever remember being at any other time in my career. By his proposal His Excellency had paid a unique compliment not only to me personally, but also to the foreign policy of His Majesty's Government, which I had always endeavoured faithfully to interpret and to further in my capacity as His Majesty's Representative in Turkey. His Excellency would realise that I had spent the greater part of my life in the service of His Majesty's Government, not, I thought, altogether unsuccessfully. I reminded him that when I had been in England in the summer Your Lordship had been most generous in addressing some kind words of appreciation to me in regard to the manner in which I had executed the policy of His Majesty's Government in His Excellency's country. I hoped that I might have many years of such service still in front of me. His Excellency had asked for a straight answer, and I would give him that answer. I gravely doubted whether my best qualities lay in the administrative sphere. The responsibilities of a President of the Turkish Republic were vastly different from those of a British Ambassador and I felt that my abilities and experience were best employed by continuing in the latter capacity.

My duties in this respect were primarily towards my own country, a point of view which so strong a patriot as himself would be the first to appreciate. Were I to accept the suggestion that he should nominate me as his successor, it would create a most dangerous precedent . . . I must therefore regretfully but firmly decline.

When I had finished speaking the President showed signs of great emotion. He sank back on the pillows and rang for his nurses, who administered a restorative. When he was able to speak again, His Excellency informed me that he fully understood the reasons which had influenced my decision; he was good enough to say that, though bitterly disappointed, it was in a sense the reply which he would have expected from me. He would therefore nominate İsmet İnönü in my place.

Ataturk then raised himself on his elbows and grasped my hand. He thanked me for what I had done for the furtherance of Anglo-Turkish friendship and then sank back again in an unconscious state. I accordingly deemed it best to withdraw.

I have ventured to send this brief account to Your Lordship because what passed between Mustapha Kemal and myself as described in this telegram is, so far as I am aware, unique in the annals of British diplomacy. I desire to place on record my appreciation of this great compliment that has been paid to me.

I shall be most grateful if I can receive from Your Lordship a message of approval of the action which I have taken.

Please inform The King.

That evening Ataturk was dead.

Loraine himself died in 1961. He was struck down on the eve of his departure to stay with Dixon in Paris—in the Embassy where he had served half a century before. Dixon wrote of him:

Apart from his essential kindliness what struck his younger friends was the excellence of his judgment—it might better be called that rarest of all qualities, wisdom. He was a mind stored with the experience of precedent and holding firmly to the need for principle whether in international or in private affairs.

Everything he did was first-class. *Nihil tetigit quod non ornavit.*

One of Dixon's most valued possessions was the gold cigarette case given by Ataturk to Loraine to commemorate Edward VIII's visit to Turkey on 4th September 1936.

Birincisi, Ingiliz "The Sunday Times" gazetesindeki söz konusu haberin küpürü.

Ikincisi, haberi okuyabilmeniz için zoom, yani büyütülmüş şekli.

Üçüncüsü ise, Ingiliz Büyükelçisi Sir Percy Loraine tarafından zamanın İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Halifax'a gönderdiği ve söz konusu gazeteye haber olan telgraf.)

***

İslam düşmanı M. Kemal'i bir kahraman gibi göstrerek 80 senedir milletin beynini yıkamaya çalışan kemalistlere tokat gibi vesika.

Aşağıda kıraat edecekleriniz (okuyacaklarınız) "The Sunday Times (London)" isimli ingiliz gazetesinin 11 şubat 1968 tarihli nüshasında Martin Gilbert tarafından neşredilen "How Our Man Declined To Rule Turkey" isimli makalenin Türkçe tercemesidir. Masdarın sahihliğini tecessüs edenler tahkik edebilirler.

(Makalenin aslını Türkçe çevirinin altına ekleyeceğiz.)

Makalenin Türkçe çevirisi:

Kasım 1938 Türkiye'nin şefi Kemal Atatürk'ün vefat ettiği tarihtir. O, 15 senelik katı diktatörlüğü döneminde

Türkiye'yi, halkı istemediği halde cebir ile Garb medeniyetine götürmeye çalışmıştı. O, sarık ve çarşafı men etmiş, İslam'ın kuvvet ve kudretini kırmış, hatta latin alfabesini bile kabul ettirmişti.

Atatürk'ün vefat döşeğinde, üzerinde en fazla tefekkür ettiği mesele; kendisinden sonra programını tatbik edebilecek birisini bulup yerine geçirip geçiremeyeceği hususuydu.

Bunun için zamanın İngiliz sefiri (Büyükelçisi) Sir Percy Loraine'i İstanbul'daki Dolmabahçe Sarayı'na çağırdı. İkisi arasında geçen mülakatlar yaklaşık olarak otuz (30) sene gizli kaldı. Gizli mülakatlar ilk olarak Piers Dixon'un babası (Sir Percy Loraine) hakkında hazırladığı "Double Diplomat" (Çifte Diplomat) isimli kitabında yer aldı ve daha sonra da "Hutchinson Yayınevi" tarafından neşredildi.

Piers Dixon'un dökümanları arasında Sir Percy Loraine tarafından zamanın İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Halifax'a gönderilmiş bir telgraf da vardı. Telgraf İngiliz tarihinin en mühim senetlerinden birisi idi. Loraine, vefat döşeğinde olan diktatörle yaptığı bu mülakâtı çok enteresan olarak nitelendiriyordu.

Bu vesikada Loraine, Lord Halifax'a şunları yazıyordu:

"… Huzuruna vardığımda ekselanslarını yastıklara yaslanmış vaziyette, iki tabib ile, hemşirenin tedavisi altında gördüm. Ben girdiğimde, Reis (Mustafa Kemal), hizmetinde bulunanların ve hemşirelerin dışarı çıkmalarını istedi ve ihtiyaç anında kendilerini çağırabileceğini ifade etdi.

Ondan sonra, ekselansları benimle yavaş yavaş, fakat dikkatlice konuşmaya ibtida etdi. Beni hiç bir zaman bana layık olmayan makamda görmek istemediğini, "Beni daima en layık makamlarda görmek istediğini" ve beni buraya onun için çağırdığını söyledi. Hakkımda arzuladıklarını gerçekleştirmem için çok ricada bulundu. Kendisine müsbet bir cevab vermemi taleb ediyordu.

Şüphesiz ben geçmişte onunla bir arada çok bulundum ve çok mulâkatlar yaptım. Fakat bu, son mulâkatım olabilirdi. O, uzun ve mâcerâlı hayatı boyunca beraber çalıştığı arkadaşlarından bir çoğunu (kendisinden uzaklaştırarak) kaybetmiş ve yapılan tavsiyelerin bir çoğunu da reddetmişti. Sadece benim dostluğuma ve nasihatlarıma güveniyor ve bu dostluğun pekişmesine ehemmiyet veriyordu.

Ben sanki Türkiye'nin başbakanıymışım gibi, benimle çok sade ve serbest bir vaziyetde meşveret ediyordu.

Onun bir reis olarak vefatından evvel, kendi makamı için birisini takdim etme selahiyeti vardı. Onun en büyük arzusu kendisinden sonra "Türkiye'nin Reisi" olarak onun vazifesini üzerime almam idi. Teklifi karşısında benim nasıl bir cevab vereceğimi bir an evvel bilmek istiyordu.

Mütefekkirane bir sessizlikle geçen bir anlık bekleyişden sonra ekselanslarına (Mustafa Kemal'e) "Bütün taleb ve duygularımı kelimelerle izah etmeye yetkili değilim!" şeklinde cevab verdim. Hakikaten o anda çok şaşırmış bir vaziyetde tefekkür ediyordum; hatırladığım kadarı ile yapmış olduğum mulâkatların hiç birisinde bu kadar derin tefekkür edecek derecede bir mülâkatla karşılaşmamıştım.
Ekselansları (Mustafa Kemal) yaptığı bu teklif ile sadece benzeri görülmemiş bir ikramda bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda majestelerinin (İngiliz kralının) hükümetine olan bağlılığını da izhar ediyordu.

Ekselansları benim ömrümün büyük bir kısmını majestenin hükümetinin hizmetinde geçirmiş olduğumu biliyordu. Ben halihazırdaki işimde bir kaç sene daha çalışmayı ümit ediyordum. Ekselansları ise, şimdi benden kesin bir cevab taleb etmekteydi. Kendilerine şu cevabı verdim: "İdarî işleri iyi yapıp yapamıyacağımdan şüphe ediyorum. Türkiye'nin Reisicumhurluğu'nu yüklenmek mesuliyeti ile İngiltere Sefirliği arasında çok büyük fark vardır. Tecrübe ve kabiliyetlerimin, ancak elimdeki işi yürütmek için aranan imtiyazlar olduğunu biliyor; bunun için kesin bir şekilde ve üzülerek teklifinizi kabul edemediğimi bildiriyorum!"

Ben konuşmamı bitirdikten sonra ekselansları (Mustafa Kemal) çok heyecanlandı ve yatağına tekrar gömüldü, hizmetinde bulunan hemşireleri çağırdı (ve derin bir uykuya daldı.) Ekselansları ikinci defa konuşmaya ibtida edebildiğinde kendisine bildirdiğim kararda müessir olan hususları idrak ettiğini söyledi. Durumu henüz verdiğim cevabdan çok üzüldüğünü söyleyebilecek kadar iyi idi. Benden başka bir cevab alamayacağını idrak edince "Reislik" için İsmet İnönü'yü tavsiye etti.

Atatürk sonra dirseklerine dayanarak doğrulmaya çalıştı ve ellerimi sıktı, gelecekte de Britanya ve Türkiye ilişkilerinde faal roller oynayacağımı belirterek teşekkür etti ve kendinden tekrar geçti.

Bu teklifi reddedişimin isabetli bir karar olduğunu düşünüyorum.

Şayed yapmış olduğum teşebbüslere dair ekselanslarından te'vidli bir mesaj alabilirsem pek müteşekkir ve

mesrur olurum.

Lütfen Kral'a da bildiriniz!.."

Martin Gilbert

****

KAYNAK:

The Sunday Times (London), 11.02.1968, sayfa 8.

Fotoğraf, Hilafet.org sitesinden alıntılanmıştır.

****

Makalenin aslı:

Source: The Sunday Times (London), February 11, 1968, page: 8

DIPLOMATIC HISTORY

Martin Gilbert

HOW OUR MAN DECLINED TO RULE TURKEY

In November 1938 Kemal Ataturk, President of Turkey, lay dying. During the 15 years of his stern dictatorship, he had dragged a reluctant Turkey forcibly into the 20th century. He had outlawed the fez and the veil. He had broken the powers of Islam. He had introduced the Latin alphabet.

Now, on his deathbed, Ataturk feared it would be impossible to find a successor able to continue his work. He summoned Sir Percy Loraine, the British Ambassador, to the presidential palace in Istanbul. What passed between them has remained secret for nearly 30 years. It is revealed for the first time by Piers Dixon, in his life of his father, Sir Pierson Dixon ("Double Diploma," to be published by Hutchinson this week). Among Pierson Dixon's papers was a telegram from Percy Loraine to the Foreign Secretary, Lord Halifax. In what is surely one of the strangest of all documents of recent British history, Loraine recounts his bizarre interview with the dying dictator:

" On my arrival ... I found His Excellency propped up by pillows with two doctors and two nurses in attendance... On my entry the President dismissed the doctors and the nurses, telling them curtly that he would ring if he required anything ...

His Excellency then spoke to me slowly but carefully. He said that he had sent for me because, while he wished in no way to place me in an unfair position, he had an urgent request to make of me to which he hoped I would return a straight reply.

I would, no doubt recall the many interviews that I had had with him in the past. This might well be the last. In the course of a long and adventurous career, he had made and lost many friends and had taken and discarded much advice. My friendship and my advice was the one which he valued most because it had been the most consistent. It was for this reason that on various occasions . . . he had consulted me as freely as though I had been a Turkish Cabinet Minister myself.

It was his prerogative as President of the Republic to nominate a successor before his demise. His most earnest wish was that I should succeed him as President, and for this reason he wished to know what my reactions would be to this proposal.

After some minutes of silent reaction I told His Excellency in reply that I was quite unable to formulate any words which adequately expressed my feelings. Indeed, I was at that moment more deeply moved than I could ever remember being at any other time in my career.

By his proposal His Excellency had paid a unique compliment not only to me personally but also to the foreign policy of His Majesty's Government... His Excellency would realize that I had spent the greater part of my life in the service of H M (His Majesty's, HD)... I hoped that I might have many years of such service still in front of me. His Excellency had asked for a straight answer and I would give him that answer. I gravely doubted whether my best qualities lay in the administrative sphere. The responsibilities of a President of the Turkish Republic were vastly different from those of a British Ambassador and I felt that my abilities and experience were best employed by continuing in the latter capacity... I must therefore regretfully but firmly decline.

When I had finished speaking the President showed signs of great emotion. He sank back on the pillows and rang for his nurses, who administered a restorative.

When he was able to speak again His Excellency informed me he fully understood the reasons which had influenced my decision; he was good enough to say that, though bitterly disappointed, it was in a sense the reply he would have expected from me. He would therefore nominate Ismet Inonu in my place.

Ataturk then raised himself on his elbows and grasped my hand. He thanked me for what I had done for the furtherance of Anglo-Turkish friendship and then sank back in an unconscious state. I accordingly deemed it best to withdraw.

I shall be most grateful if I can receive from your Lordship a message of approval of the action which I have taken.

Please inform the King. "

****
****
****

(Bu da geçer ey Kore'li... Vaktinde bizde de şapka muhalifi diye insanlar asılıyordu. Ve hala Atatürk'ü sevmiyor diye insanlar hakarete maruz kalıyor. BU DA GEÇER YÂ HÛ!)

Ağlamayana ceza geliyor

Kuzey Kore eski Devlet Başkanı Kim Jong il'in ölümü sonrasında insanların dizlerine vurarak hatta yerlere yatarak ağlamalarını tüm dünya hayretle izlemişti.

Zira milletin ölen devlet başkanı için 11 gün gözyaşı dökmesi pek alışıldık bir durum değildi.

Gözyaşlarının içtenlikten değil zorlamadan kaynaklandığı ortaya çıktı.
Kim'in defnedilmesinden sonra güvenlik birimlerinin eski diktatöre ağlamayanların peşine düştüğü belirtildi.

Tespit edilen kişilerin Halk Mahkemeleri'nde yargılanmasına başlandı bile.
Eski diktatörün ölümüne ağlamayanlara çalışma kamplarında 6 ay "ücretsiz çalışma" cezası verildiği bildiriliyor.

Yeni lideri eleştirmek de yasak... Eleştirenler ya eğitim kamplarına gönderiliyor ya da aileleriyle birlikte kırsal alanlara sürülüyor.
Haberde ayrıca Kuzey Koreli yetkililerin yas törenlerine katılmayanların vurulması talimatı verdikleri de öne sürülüyor.

****

KAYNAK: Habervaktim.com

****
****
****

M. Kemal Atatürk Halk ozanını bile isyan ettirdi

Kemalistler her ne kedar toz pembe bir tablo çizse de halkın sıkıntısı sadace manevi alanda değil, maddi olarak da büyüktü. Serbest Cumhuriyet Fırkası'nın kurulmasıyla umuda kapılan Konyalı Halk Ozanı Aşık Mehmet'in 1930 yılında yazdığı "şikayetname" adlı 14 kıtalık şiiri bunun halk diliyle anlatılmasından başka bir şey değildi.

Şikayetname

Tevazu kalmadı, düzen bozuldu
İcar nisbetinde evler yazıldı
Fakir fukaranın bağrı ezildi
Pek yaman haldeyim bilsin Fethi bey
Sabahtan tahsildar dizilir bir saf
Ne tüccar kalmıştır ve ne de esnaf
Her gelen tahsildar etmiyor insaf
Malımız hacizde bilsin Fethi bey*

(Konyalı Aşık Mehmet/ 1930)

* Fethi Bey; halk fırkasını (partisini) kuran Fethi Okyar'dır.

****
****
****

Birazda biz Atatürk olmasaydı diye saydıralım

*Atatürk olmasaydı İngilizlerin istediği şey yani Halifelik kaldırılmaz, tüm islam alemi başsız bırakılmazdı.

*Atatürk olmasaydı milli mücadele onsuz da olurdu..

*Atatürk olmasaydı laik ve dinsiz bir devlet yerine Islam'ın bayraktarlığını yapan bir devlet olurdu.

*Atatürk olmasaydı Ayasofya müze değil Sultan Fatih'in emaneti gibi Camii olurdu.

*Atatürk Olmasaydı Çerkes Ethem hain değil milli mücadele kahramanımız olarak kalırdı.

*Atatürk olmasaydı Vahidettin Osmanoğlu sürgünde değil 1000 yıllık toprağında can verirdi.

*Atatürk olmasaydı Musul ve Kerkük bizde kalırdı

*Atatürk olmasaydı 12 ada Yunan'ın değil bizim olurdu.

*Atatürk olmasaydı sözde Istiklal mahkemelerinde binlerce masum can vermezdi. (Kurtuluş savaşında okadar şehit vermedik)

*Atatürk olmasaydı İskilipli Atıf Hocalar idam edilmezdi.

*Atatürk olmasaydı Allahuekber susturulmaya ezanlar dönüştürülmeye çalışılmazdı..

*Atatürk olmasaydı demokrasiyi 1950′lere kadar beklemek zorunda kalmazdık

*Atatürk olmasaydı 30 yıllık Tek Parti Diktatörlüğü olmazdı

*Atatürk olmasaydı Sağır İsmet olmazdı

*Atatürk olmasaydı başımızın belası CHP ve lanet 6 oku olmazdı..

*Atatürk olmasaydı dönmeler Türkiye'yi, ekonomisini basınını, ticaretini ve anadolu halkını bu denli rehin alamazdı..

*Atatürk olmasaydı Osmanlı'ya yıllarca sövülmezdi..

*Atatürk olmasaydı Bediüzzaman hayatının yarısını zindanlarda ve baskı altında yaşamazdı.

*Atatürk olmasaydı Dersim bombalanmaz onbinlerce masum kaltledilmez sürülmezdi..

*Atatürk olmasaydı Şeyh Said idam edilmezdi.

*Atatürk olmasaydı Batum bizde kalırdı.

*Atatürk olmasaydı ecdadımızın yazdıkları eserleri okuyabilirdik.

*Atatürk olmasaydı PKK olmazdı.

*Atatürk olmasaydı bacılarımız başörtülerinden ötürü aşağılanıp horlanmazdı.

*Atatürk olmasaydı yaklaşık 90 yıldır birbirimizle çatışmaz, ilimde, bilimde ilerleme kaydederdik.

*Vs. vs. vs.

***

NOT: "islamska-zaednica.com" sitesinin forumundan alıntılanmış, ancak tarafımdan ekleme eksiltme yapılmıştır.

****
****
****

Necip Fazıl Kısakürek, kemalistleri baya kızdırmış

5 KURUŞ Sayı: 141-26 Birinci Yıl

Sabah Postası

7 KASIM 1949 PAZARTESİ

ZAMAN

C. Bayar, Allahı ve Peygamberi tanımıyor mu?

Necip Fazıl isimli bedbaht şimdide D. Parti Başkanını dinsizlikle itham ediyor!

Bizzat Bayar bu meczuba, Allaha ve Peygambere itikat etmediğini söylemiş, o da şimdi Bayar'ın Malatya nutku ile alay etmek cür'etini gösteriyor

Yazan: Nusret Safa Coşkun

Ankarada infial

Ankarada Yüksek Tahsil Gençliği N. Fazılı istikrahla takbih ediyor

ATOMA DAİR YENİ HABER!

Başbakanın Seçim Kanunu hakkında mühim açıklaması

Sağlam esaslara istinad etmezsek gelecek nesillerin lânetine uğrarız

Kanunu hiçbir hile ve hud'a ve zor yollarına imkân bırakmayacak şekilde hazırlamak bir borçtur

Kısakürek At... küstahlığı

Sesi

Türk Sözü

Maskara Kısakürek hakkındaki yayın

Ankara

Uslanmayan Bir Sapık !

Anadolu da infial içinde

Arnavutlukta ihtilal hareketleri genişliyor

Siyasi Cinayetler artıyor, 100 talebe tevkif edildi

Zamanında Üstad Necip Fazıl bu kemalistleri baya uğraştırmış... Allah-u Teala rahmet eylesin.

Gazetenin haberi şöyle:

"Celal Bayar, Allahı ve Peygamberi tanımıyor mu? (Bunu Üstad sormuş)

Necip Fazıl isimli bedbaht şimdide D.Parti Başkanını dinsizlikle itham ediyor!

Bizzat Bayar bu meczuba, Allaha ve Peygambere itikat etmediğini (inanmadığını) söylemiş, o da şimdi Bayar'ın Malatya nutku ile alay etmek cür'etini gösteriyor."

****

KAYNAK: Zaman-Sabah Postası gazetesi, 7 Kasım 1949.

5 KURUŞ

Sabah Postası

ZAMAN

Sayı: 141-25 Birinci Yıl

6 KASIM 1949 PAZAR

Hükûmeti, Savcıyı, Gençliği vazifeye çağırıyoruz

Din simsarı şarlatan, inkilâba Atatürke, mukaddesata saldırmakta devam ediyor. Bu salyalı ağzın hezeyanı ne kadar sürecek

TÜRK GENCİ!..

Şu resme dikkatle, ibretle ve dehşetle bak!. Cumhuriyeti, inkilâbı sana emanet eden, bu devleti kuran adamı tasvir ediyor. Gördüğün mukaddes Atatürktür. Bu resme hicap, ıztırap ve neslinin mes'uliyetini duymadan bakabilecek misin?

Bu soysuz hilafet ve saltanat taraftarıdır. İşte ispatı:

VESİKA

BAŞBAKAN EGE SEYAHATİNDE

Aydında halka hitap eden Ş. Günaltay Demokrasi mücadelesini izah etti

İNÖNÜ

Be ediye kongresi heyetini ve tayyareci Jacqueline'yi kabul etti

Fotoğrafta gördüğünüz gibi üstad Necip Fazıl, başında şapka ve elinde içki kadehi olan M. Kemal Atatürk tasviri çizmiş. Bu gazetede bunu manşetine almış ve üstada kin kusuyor. Şu duygu sömürüsüne bakın hele...

Cep telefonundan katılıp Fotoğrafı göremeyenler için buraya da yazalım:

"Hükumeti, Savcıyı, Gençliği vazifeye çağırıyoruz. Din simsarı şarlatan, inkılaba Atatürke, mukaddesata (kemalistlerin mukaddesatı olsa gerek) saldırmakta devam ediyor. Bu salyalı ağzın hezeyanı ne kadar sürecek.

Türk Genci!..

Şu resme dikkatle, ibretle ve dehşetle bak!. Cumhuriyeti, inkılabı sana emanet eden, bu devleti kuran adamı tasvir ediyor. Gördüğün mukaddes Atatürktür. Bu resme hicap, ıztırap ve neslinin mes'uliyetini duymadan bakabilecek misin?

Bu soysuz hilafet ve saltanat taraftarıdır. Işte ispatı:"

(Diye devam eden haber)

Sanki M. Kemal'in başında şapka ve elinde içki kadehi yokmuş gibi... Bunu hakaret olarak kabul ediyorlar, demek ki onlarda M. Kemal'in halini tasvip etmiyorlar. Fakat kendi vaziyetleri de onunkinden farksız.

***

Bu arada, hakaretleri aynen sahibine iade ediyoruz...

Üstad Necip Fazıl'a Allah-u Teala'dan rahmet diliyoruz. O, bu din düşmanı kemalistlere karşı Hakkı haykırmaktan asla korkmadı.

****

KAYNAK: Zaman-Sabah Postası gazetesi, 6 Kasım 1949.

5 KURUŞ Sayı: 141-28 Birinci Yıl

Sabah Postası

ZAMAN

9 KASIM 1949 Çarşamba

Başbakanın İzmirde Türk Gençliğine hitabı

Alâkalı makamlar Necip Fazılın son neşriyatı üzerinde ehemmiyetle duruyorlar

İstanbulda olduğu gibi, yurdun her köşesinde mukaddesat düşmanına derin bir infial duyuluyor

SEÇİM TUTANAĞI-NA İTİRAZ EDİLEN

Atıf Ödül cevap veriyor

Sizden beklediğimiz, Atatürkün açtığı yolun, yarattığı inkılâbın icabı olarak nefislerinize inancımız olmasıdır

Türkiyede yol inşaatı ve Amerikan yardımı

Yardım heyeti yollar kısmı müdürü Hilts'in Vaşingtondaki beyanatı

Gençlik hayasız neşriyatı takbihe devam ediyor

Bir genç "Müslüman olduğum için bu meczubun ergeç allahtan cezasını

Avrupada serbest ticaret

HOFFMAN AVRUPA DEVLETLERİNE

M. Kemal Atatürk'ün başında şapka ve elinde içki kadehli tasvirini çizdiği için, üstad Necip Fazıl'la günlerce uğraşmışlar. Bir de utanmadan Cumhuriyet, hürriyet, demokrasi, fikir özgürlüğü naraları atarlar.

Işte asıl bunlar katıksız yobazların ta kendileridir.

***

Cep telefonundan katılıp fotoğrafı göremeyenler için buraya da yazalım:

"Alakalı makamlar Necip Fazıl'ın son neşriyati üzerinde ehemmiyetle duruyorlar"

"Istanbul'da olduğu gibi, yurdun her köşesinde mukaddesat düşmanına derin bir infial duyuluyor"

"Gençlik hayasız neşriyatı takbihe (kınamaya) devam ediyor"

****

KAYNAK: Zaman-Sabah Postası gazetesi, 9 Kasım 1949.

****
****
****

Ecdad ne derdi acaba?

Şeriat'a olan hürmet ve saygısını "Şeriat'ın kestiği parmak acımaz!" şeklinde ifade eden Ecdadımız;

"Kahrolsun Şeriat!" diye haykıran cahil nesli görse ne derdi acaba?

****
****
****

Hürriyet gazetesinde çok şey anlatan bir Vefat İlanı

VEFAT

ÖNCEKİ BÜYÜK ÜSTAT
EN MUHTEREM

EMEKLİ GENERAL
CAVİT YENİCİOĞLU

Kardeşimizi Ebedi Maşrıka uğurlamanın üzüntüsü içindeyiz.
Merhuma Evrenin Ulu Mimarı'ndan rahmet,
kederli ailesine ve Kardeşlerimize başsağlığı dileriz.

HÜR VE KABUL EDİLMİŞ MASONLAR BÜYÜK LOCASI

Cenazesi 18 Aralık 2009 Cuma günü, Selimiye Camii'nden öğle namazını
müteakiben Sahray-ı Cedit Mezarlığında toprağa verilecektir.

Bizim ordumuz mu, yoksa masonların ordusu mu?

****
****
****

Menderes: Hayatım pahasına yüksek İslam enstitüsünü açacağım

İlahiyat fakültelerinin ilk adımı olan yüksek İslam enstitülerinin açılışı için Adnan Menderes'in büyük gayret gösterdiği öğrenildi. Enstitü talebi ile gelen heyeti Başbakanlık'ta kabul eden Menderes'in "Hayatım pahasına bile olsa imam hatip okullarının yüksek kısmını açacağım." dediği ortaya çıktı.

Heyette bulunan Prof. Dr. Cevat Akşit, o gün yaşananları Zaman'a anlattı. Menderes'le gece yarısı gizli bir görüşme yaptıklarını söyleyen Akşit, Başbakan'ın toplantı esnasında ağlayarak şu sözleri söylediğini aktarıyor: "Eğitim-öğretim sahasında din konusuna önem veremiyoruz. Bunu laikliğe aykırı sayıyorlar. Arkadaşlarım beni yalnız bırakıyorlar. Yalnızım, müsteşarım bile meşrıkı a'zam (masonların başkanı). Burnumun dibine bile böyle adamlar koydular."

1960 darbesine adım adım yaklaşıldığı 1957 yılında enstitü talebiyle kendine gelen heyeti geri çevirmeyen Menderes, heyeti ikişer kişilik gruplar halinde kabul etmiş. Prof. Dr. Akşit, görüşmenin nasıl gerçekleştiğini şöyle anlatıyor: "Demokrat Parti grup başkan vekili olan amcam aracılığı ile randevu aldık. Darbenin ayak sesleri yavaş yavaş geliyordu. Rahmetli Menderes hiçbir heyeti kabul etmiyordu. Çok sıkıntılı bir dönemden geçiliyordu. Amcama 'İmam hatip okuluna hayır diyemem' demiş. 'Ama gece gelsinler. Toplu girmesinler, ayrı ayrı kapılardan girsinler. Ben tembih edeceğim. Kapıdan birer ikişer alacaklar.' diyerek bizi gizlice kabul etti." Heyeti gece geç saatlerde Bakanlar Kurulu toplantı salonunda ağırlayan Menderes, özel personelini de odadan çıkartıp kapıyı kilitleyerek görüşmeye başlar. Görüşme samimi bir ortamda geçer. Talepleri dinleyen Başbakan duygulu bir konuşma yapar. Memleketin iman olmadan ayakta duramayacağını dile getirerek, "Milletimizin mayası ahlaktır, imandır, İslam'dır. Eğer biz bugün ayaktaysak, ak sakallı bir dedenin kucağında büyüdüğümüz için ayaktayız. Eğitim-öğretim sahasında din konusuna önem veremiyoruz." der ve ağlamaya başlar.

Rahmetli Başbakan Adnan Menderes bütün girişimlerine rağmen o yıl enstitüyü açtıramaz. Başta bakanları buna karşı çıkar. Ertesi yıl Milli Eğitim bakanını görevden alır, yerine vekaleten Tevfik İleri'yi atayarak İslam enstitüsünü kurmayı başarır. Açılış 59 öğrenci ile yapılır.

****

KAYNAK:

Mükremin Albayrak, Zaman gazetesi, 24 Kasım 2008.

****
****
****

Mektupla rica ederim diyerek kardeş satanı ilk kez görüyorum (Azerbaycan'daki kardeşlerimiz M. Kemal'in yazdığı mektuptadan haberdar mı?)

Azeri kardeşlerimiz kendilerini komünist ruslara satan adamı iyi tanısınlar.

(Mektubun birinci kısmını geçiyoruz.)

***

Türkiye Büyük Millet Meclisinin Moskova Hükümetine birinci Teklifnamesidir.

(...)

2 - Bolşevik kuvvetleri Gürcistan üzerine harekâtı askeriye yapar veyahut takip edeceği siyaset ve göstereceği tesir ve nüfuzla Gürcistan'ın da Bolşevik ittifakına dâhil olmasını ve içlerindeki Ingiliz kuvvetlerini çıkarmak üzere bunlar aleyhine harekâta başlamasını temin ederse Türkiye Hükümeti de Emperyalist Ermeni hükümeti üzerine harekâtı askeriye icrasını ve """Azerbaycan hükümetini de Bolşevik (Komünist) zümrei düveliyesine ithal etmeyi taahürt eyler."""

3 - Evvela milli topraklarımızı tahtı işgalde bulunduran Emperyalist kuvvetleri tard ve atiyen emperyalizm aleyhine vuku bulacak mücadelatı müşterekemiz için kuvayı dâhiliyemizi taazuv ettirmek üzere şimdilik """ilk taksit olarak beş milyon altının ve takarrür ettirilecek miktarda cephane vesair vesaiti fenniyei harbiye ve malzemei sıhhıyenin ve yalnız şarkta icrayı harekât edecek kuvvetler için erzakın Rus Sovyet Cumhuriyetince temini rica olunur.""" Ihtıramatı faike ve hissiyatı samimanemizin kabulünü rica eyleriz.

Ankara 26 \ Nisan \1336(1920)

Büyük Millet Meclisi Reisi
Mustafa Kemal

***

Mektubun 2'inci kısmını sadeleştirelim:

2 - Bolşevik kuvvetleri Gürcistan üzerine askeri harekat yapar veyahut takip edeceği siyaset ve göstereceği tesir ve nüfusla Gürcistan'ın da Bolşevik ittifakına dahil olmasını ve içlerindeki İngiliz kuvvetlerini çıkarmak üzere, bunlar aleyhine harekata başlamasını temin ederse Türkiye Hükümeti de emperyalist Ermeni Hükümeti üzerine askeri harekat icrasını ve """Azerbaycan Hükümetini de Bolşevik (Komünist) devletler zümresine ithal etmeyi taahhüt eyler (garanti eder)."""

***

KAYNAK: Türk Inkılâp Tarihi Enstitüsü Arşivi: 132/19543, sayfa 13.

Ayrıca bakınız; Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı, Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1991, sayfa 318.

***

Bu mektubun yazılmış olduğunu kemalist bir siteden teyid ettirelim... Bağlanmak isteyenlere sitenin linkini buraya ekliyoruz:

http://www.ataturkdevrimleri.com/yazi-580-ataturkun-lenine-yazdigi-mektup.html

****
****
****

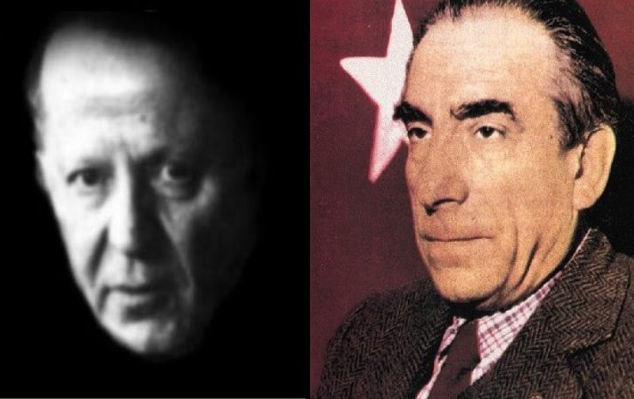
Onlar Insan değil miydi?

Esrarkeşler tarafından öldürülen Kubilay için her yıl anma töreni tertipleyen kemalistler, ATA'larının asıp kestiği on binlerce insan için neden bir kez olsun bir anma töreni düzenlemiyorlar? Kubilay insandı da, bu on binler insan değil miydi?

****
****
****

Nihal Atsız'cıları uyarıyoruz

Bu aralar sayfamıza Türkçüler saldırmaya başladı. Bunlar genelde hem müslümanım, hem Nihal Atsız'ın görüşlerini benimsiyorum diyen takımdan. Bu adamın Türkçülüğü neymiş, nasıl bir şeymiş, okuyalım... Hemde Alparslan Türkeş'in anılarından.

Alparslan Türkeş:

Nihal Atsız diyor ki:

- "Irkçılık olmazsa Türkçülük olmaz."

Ben böyle bir şeyi kabul etmem. Ben, ırkçılığı red ettim başından beri. Irkçılık, geçerli bir görüş değildir, zararlıdır. Hz. Mevlana'yı en çirkin şekilde suçluyor, hakaret ediyor. Yunus Emre'ye aynı şekilde hakaret ediyor. Sonra Hz. Muhammed (Allahümme Salli Ala Seyyidina Muhammed Ve Ala Ali Seyyidina Muhammed)

için, Kur'an-ı Kerim için çok ölçüsüz ve kabul edemeyeceğimiz bir görüş ileri sürüyor.

Bunları nasıl benimserim; mümkün değil. Bu sebeplerden sonra, Kürtler ve Kürtçe konuşan insanlarımız hakkındaki yargısı, yazdığı yazısını da benimsemek mümkün değil. Yani doğru da değil zaten. Yani yazdıkları doğru da değil.

Tarihi gerçeklere uymayan şeyler. Kendisi öyle bir dar görüşe saplanmış. Bu sebepten aramız iyice açıldı.

***

"Atsız Islam'a karşı Şamanizm'i istiyordu!"

Nihal Atsız, Alparslan Türkeş'ten 9 maddelik bir istekte bulunuyor:

1 - Müslümanlığı bırakıp, tamamen Türkçülüğü ele almalı...

2 - Yeni hamle, bir bildiri ile kamuoyuna açıklanmalı... (Bu bildiride dinden hiç bahsetmeden, Türkçü gençlerin daha büyük ölçüde bir Türçülüğe hasret duymakta oldukları, eski Türkçüler'in de aynı fikirde oldukları ifade edilmeli.)

3 - Ilk fırsatta Parti'nin adı, daha kesin ifadeli bir isim ile değiştirilmeli... (Türkçü Parti, Yasa Parti falan gibi.)

4 - Yaz kamplari her yıl daha sıkı bir disiplin ve sadece Türklük, Türkçülük etrafında devam ettirilmeli...

5 - Türkçüler Derneği ile Parti'nin aynı gaye uğrunda nasıl çalışabileceği planlanmalı...

6 - Irkçılığın kafatasçılık değil, sosyal bir şuur, bir kendini Türk duyma, yabancı bir ırka meyletmeme olduğu anlatılmalı...

7 - "Türklük gurur ve şuuru ile Islam fazilet ve ahlakı" sloganı bırakılmalı...

8 - Devlet Dergisi'nin dini havası hafifletilmeli...

9 - Şimdilik bütün Türkiye'den çok, oyların en fazla alındığı il, ilçe ve köylere yönelik, oralarda nasıl propagandalar yapılacağı planlanmalı.

Atsız Bey, "Müslümanlık Arap'ın dinidir; Türklerin milli dini Şamanizm'dir", diyordu. Bu arada Kızıltoprak'ta Istanbul Şamanistler Derneği diye bir dernek kurdular. Bu derneği kuranlardan birisi, Büyük Ankara Oteli'nde bir cinayette vurulan Niyazi Adıgüzel, diğeri de Azerbaycan eski Devlet Başkanı Elçibey'in Müşaviri Nihat Çetinkaya idi.

Şimdi bunu kabul etmeye, hoş görmeye imkan var mı? Bunu ben kabul etmediğimden dolayı, bana hücum ettiler. "Türkeş'in Müslümanlığı bize yaramaz; biz Türkçü'yüz ve Türkler'in milli dini Şamanizm'dir", dediler.

Cenazesine gitmedim. Hatta o yüzden bazıları eleştiride bulundu. Ben, gitmeye gerek görmedim. Çünkü çok fark etmişti görüşlerimiz. Yazdığı yazılarda çok haksız ve hesapsızdı.

***

Evet, Nihal Atsız'cılar, kişi sevdiği ile beraberdir... Gittiğiniz yol, böyle berbat bir yol.

****

KAYNAK:

Türkeş'in Anıları - Şahinlerin Dansı, ABC Basın Ajansı Yayınları, ABC "Anılar dizisi No: 2, Birinci Baskı: Ekim 1995, sayfa 13-16.

****
****
****

Iskilipli Atıf hoca kurtuluş savaşına karşı çıktığı için idam edildi yalanı

(Mustafa Armağan yazıyor)

İskilipli Atıf Hoca şapka için idam edilmedi mi?

Birkaç yıl önce bir TV programında, İstiklal Mahkemelerinin haklılığını savunan muhatabıma bu mahkemede yargılanmak isteyip istemeyeceğini sormuştum. Aklı başında biri olmalı ki, istememişti.

Madem o kadar âdil bir mahkemeydi, o zaman neden kendiniz için istemiyorsunuz?

Türkiye sağlıklı bir akla sahip olacaksa hafızasındaki karanlık kısımları aydınlatmak ve geçmişiyle bir şekilde yüzleşmek zorundadır. Özellikle de Takrir-i Sükûn dönemindeki İstiklal Mahkemeleri kararlarının keyfi ve siyasi olarak alındığı o kadar açıktır ki, bir eski bakanla iki milletvekili 15 yıl hapis cezasına itiraz edince idam edilmişlerdi.

Nitekim Şevket Süreyya Aydemir, Suyu Arayan Adam adlı hatıralarında İstiklal Mahkemelerine hakim olan hukuksuzluğu çarpıcı tablolar halinde aksettirmiştir.

Tutuklu Aydemir Hacı Bayram'daki İstiklal Mahkemesi'nin ikinci kat merdiveni başındaki şahit olduğu bir sahnede iri yarı, pehlivan yapılı bir mahkeme üyesi karşısındaki hasır şapkalı gencin yakasına yapışmıştır. Onu tartaklarken şöyle bağırmaktadır:

"Nedir bu kepazelik? Bu şapka da ne oluyor? Baban da mı şapka giyerdi? Anandan mı şapkalı doğdun?"

Arkasına kuvvetli bir tekme yiyen genç, merdivenlerden aşağı yuvarlanırken mahkeme üyesi hızını alamayıp küfürler eder. Şapkayı erken giyerek rejime hulus çakacağını zanneden gençse kendisini güç bela sokağa atar. İsmi Hikmet Şevki'dir ve bir gazetenin adliye muhabiridir.

Görevini yapmakta olan bir gazetecinin İstiklal Mahkemesi başkanından gördüğü bu nazik(!) muameleyi anlatan Şevket Süreyya, şapka devriminden sonra, aynı mahkeme üyesinin yine aynı yerde ama tam tersine bir hareketine de tanık olur. Ne gariptir ki, bu defa onun başında hasır bir şapka vardır.

Bu iri yarı mahkeme üyesi Ali Çetinkaya'dır ve mahkeme salonundan çıkarılan bir hükümlü grubunun merdivenlerden indirilmesine nezaret etmekte, sürekli sağa sola emirler yağdırmaktadır. Tam bu sırada sarıklı bir müderris geçer önünden. Bu, az önce Şapka Kanunu'na muhalefetten idama mahkûm ettikleri Fatih müderrislerinden İskilipli Atıf Hoca'dan başkası değildir. Aydemir, tanık olduğu sahneyi şu alevden satırlarla yansıtır:

"Hocanın yüzü sakindi. Yalnız dudakları kımıldıyor ve galiba bir dua okuyordu. Fakat eskiden kalpaklı ve şimdi hasır şapkalı zat, bu hükümle de kanmamış gibiydi. Bağırıyor, çağırıyordu. Acaba hocayı bir tekmeyle merdivenlerden aşağı yuvarlayacak mı diye bekledim. Fakat olmadı. Müderris, bu sözler kendisine değilmiş

gibi bekledi. Sonra sağanak geçince yürüdü. Muhafızlarının arasında merdivenlerden indi. Önümüzden geçerken dudakları gene kımıldanıyordu."

Az önce idam cezasını yemiş olan Atıf Hoca, şahsından hâlâ intikamını alamamış, hırsla üzerine gelen bu İstiklal Mahkemesi'nin sözde hakiminin saldırısını susarak boşa çıkarmış ve Allah'a havale etmiştir. Neyse ki, Aydemir gibi nispeten tarafsız birisinin gözünden onun metaneti, sabrı ve tevekkülü hayranlık uyandıracak derecede ölümsüz bir levha halinde tespit edilmiştir.

Öte yandan İskilipli Atıf Hoca ile Babaeski Müftüsü Ali Rıza Hoca, Ankara'da 4 Şubat 1926 sabahı şehid edilmek suretiyle bir çifte kavrulmuş hukuk skandalına beraberce kurban gideceklerdir. (Yeri gelmişken yaygın bir karışıklığı düzeltelim: Tahirü'l-Mevlevi'nin hatıratına göre savunmasını yapmayan kişi Atıf Hoca değil, Ali Rıza Hoca'dır.)

İlk skandal, İskilipli Atıf Hoca'nın Şapka Kanunu'nun çıkmasından 1,5 yıl kadar önce bastırdığı kitapçıktan yargılanıp idama mahkûm edilmiş olmasıdır ("Frenk Mukallitliği ve Şapka" adlı bu kitap altı üstü 32 sayfalık bir broşürdür ve Milli Eğitim Bakanlığı onaylıdır). Bu, hukukun temel kurallarındandır. Oysa burada Erzurum, Rize ve Elazığ'da vuku bulan şapka protestoları (iddia edildiği gibi 'isyanlar' değil) bahane edilerek 190 küsur 'elebaşı'(!) yakalanıp idam edilecek, yazdığı kitapla onları 'isyana' teşvik ettiği iddia olunan Atıf Hoca da bilahare yanlarına gönderilecektir.

İkinci skandal ise bir gün önce Savcı Necip Ali'nin 3-15 yıl ağır hapis cezası istediği (bkz. Vakit, 3 Şubat 1926) İskilipli Atıf Hoca'yı, mahkeme başkanının, son anda hangi 'süper delili' bulduysa artık, idama mahkûm etmiş olmasıdır. Halbuki savcı, yerleşik usule göre bir suç için istenilebilecek en üst sınırdan ceza verilmesini talep eder, hakimse iyi hal, hafifletici nedenler, infaz yasası gibi gerekçeleri devreye sokarak cezayı düşürür, en fazla savcının istediği en yüksek cezayı verir.

Böylece hem bir kanunun geçmişe doğru işletilmesi gibi temel bir hukuk kuralının ihlali, hem de savcının talebinden derece değil, mahiyet itibarıyla "farklı" bir cezanın verilmiş olmasından dolayı İskilipli Atıf Hoca'nın hukukî değil, siyasî bir yargılama sonunda idam edildiği sonucuna varıyoruz.

Ancak bazı gayretkeşler, bu açık hukuksuzluğu örtbas etmek gayretiyle Atıf Hoca'nın aslında şapkadan dolayı değil, İstiklal Savaşı aleyhine fetva verdiği için asıldığını iddia ediyorlar. Böyle bir fetvanın altında imzası olmadığını hem kendisi, hem de dostu Tahirü'l-Mevlevi bizzat mahkemede açıklamışlardır. Tutanaklar 1993'te İşaret Yayınları tarafından yayımlandı. İsteyen gider, bakar. Kararda TCK'nın 45 ve 44. maddeleri gereği asılarak idamlarına... diyor.

Lakin bu manasız iddiaya karşı bizim de bazı sorularımız var:

1) Diyelim ki Atıf Hoca savaş yıllarında bir suç işledi, Lozan'da 150'likler haricindeki savaş suçluları affedilmemiş miydi?

2) Cezası verilecek idiyse 1922'den 1926'ya kadar neden beklendi?

3) Devlet yıllarca kin tutup vereceği cezayı başka bir suçun ardına gizlerse bu adalet olur mu?

4) Mahkeme kararında 31 Mart isyanı (1909) ve Mahmut Şevket Paşa suikastına (1913) karıştığından da söz ediliyor. O zaman Atıf Hoca'nın bunlar sebebiyle idam edildiğini ileri sürmek de aynı derecede mantıklı olmaz mı?

Atıf Hoca'nın Milli Mücadele'ye karşı fetva verdiği için asıldığı yalanına yapışanlar, bununla farkına varmadan İstiklal Mahkemelerinin hukuk dışı ve siyasî mahkemeler olduğuna kendilerinin de inandığını söylemiş oluyorlar. Biz de başka bir şey mi söylüyoruz zaten?

****
****
****

Cem Hakko kinini kustu

Cem Hakko, Cumhuriyet Devri Şapka Devrimi sonrası şapka mağazaları ile zengin olan musevi asıllı işadamı Vitali Hakko'nun oğludur. Alem dergisinin gecesine katılan Cem Hakko içkiyi fazla kaçırınca bakın doğruları nasıl konuştu:

"22 temmuz'dan sonra neler olacağını göreceksiniz, bizi azınlık görenler bu ülkedeki patronların kim olduğunu öğrenecekler. Cem Uzan dahi üç sene önce elimi öperdi şimdi bizden oy istiyor. Amerika ne derse o olur, biz ülkenin musevi (yahudi) vatandaşları olarak patronuz. Siz işçisiniz. Vakko olarak da hepinizi biz giydiriyoruz, bayıla bayıla, övüne övüne Vakko'dan giyiniyorsunuz. Çukurova Grubu'na da reklam veriyoruz, bu gece de benim paramla oluyor, sinirlendirmeyin beni keserim reklamları."

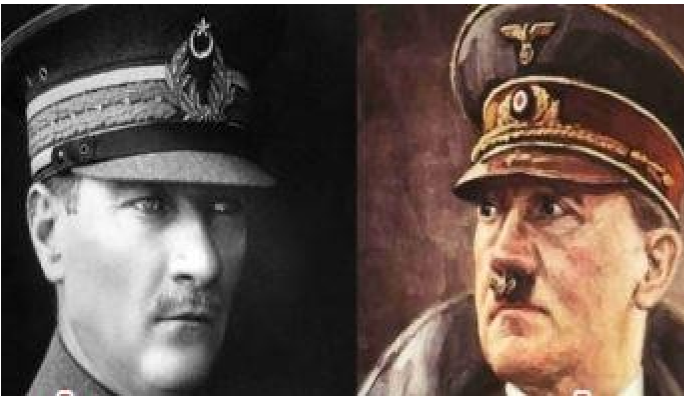
****

KAYNAK:

Yeni Şafak, 27 Haziran 2007.

****
****
****

M. Kemal Atatürk: "Kan ile yapılan devrimler daha sağlam olur"

M. Kemal Atatürk:

"Milletimiz, çok büyük bir devrimin etkeni olmuştur. Gerçekten, yüzyıllardan beri uymaya alıştığımız bir yönetim şeklinin dışına çıkarak dünyada benzeri bulunmayan bir devlet kurduk. Fakat, bu yeniliğin kesinlikle tersine bir hareketi gerektireceğini hatırımızdan çıkarmamak gerekir. Bu harekete özel ifadesiyle "gericilik" derler. Yaptığımız işler ve aldığımız sonuçlara göre bu gibi gerici hareketler, her zaman beklenebilir. **Kan ile

yapılan devrimler daha sağlam olur; kansız devrim ölümsüzleştirilemez. Fakat biz bu devrime erişmek için gereği kadar kan döktük.** Bu kanlarımız, yalnız savaş meydanlarında değil, **aynı zamanda memleketin içinde de döküldü.** Temenniye değer ki, bu dökülen kanlar kâfi gelsin ve bundan sonra kan dökülmesin. Mutlu devrimimizin aleyhinde fikir ve duygu taşıyanları aydınlatıp doğru yolu göstermek aydınlara düşen millî görevlerin en önemlisi ve en birincisidir."

Bu resmen diktatörlük değil de nedir? Bu sözlerin dinimizde yeri var mıdır? Böyle birisinin Hitler'den ne farkı var?

****

KAYNAK:

[1923] Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, cild 2, sayfa 68,69.

Ayrıca bakınız; Erdem Atatürk Kültür Merkezi Dergisi, Atatürk Özel Sayısı, cild 1, sayı 12, Eylül 1998, sayfa 911.

****
****
****

Şark Istiklâl Mahkemesi'ndeki Zulüm

Van eski mebusu (milletvekili) merhum Ibrahim Arvas'ın, hatıralarını anlattığı "Tarihi Hakikatler" isimli kitabından bir alıntı yapalım:

Müddeiumuminin (Savcının) birkaç cümle ile şarklılar aleyhindeki zulmü ile kin ve adavetini (düşmanlığını) gösterir misaller arz edeyim:

"Ne kadar baba-oğul mahkum varsa, evvela babanın gözü önünde oğlunu astırır, sonra babayı asardı. Bu hususta babanın feryat ve figanları zerre kadar katı kalbine tesir etmezdi. Şark Istiklâl Mahkemesi reis ve azalarının hepsi belalarını buldular. Ve her biri ayrı bir dert ve ıstıraba müptela oldu."[1]

Yaşasın zalimler için Cehennem.

****

KAYNAK:

[1] Ibrahim Arvas, Tarihi Hakikatler, Ankara 1964, sayfa 37-39.

****
****
****

Gazetenin manşeti şöyle: "Yarından itibaren bizim devrimiz başlıyor."

Yıl : 1 Fiatı 5 Kuruştur 26 Teşrinisani 1928

Türkçe Gazete

Abonesi

Pazartesi

Nâşiri : Resimli Ay

Birinci kânunla yeni harfler ve yeni bir medeniyet başlıyor

(Merak etmeyin, bizim devrimiz de tekrar başlar biiznillah.)

Osmanlı yazısı yerine Latin alfabesinin ülkemizde kabulü konusundaki görüşme ve çalışmaların tamamlanma aşamasına geldiği bir zamanda yayın hayatına devam eden Türkçe Gazete, latin alfabesiyle yayınlanan ilk Türk gazetesidir.

Gazete, 1 Ekim 1928 tarihli ilk nüshasında amacını şu şekilde belirtmektedir; "bu gazete yeni harfleri öğrenen herkese bir nevi kıraat vazifesi görecektir. İçeriği o suretle hazırlanmıştır, okuyucu bıkmaksızın, yorulmaksızın ve büyük bir alaka ve merakla bütürı gazeteyi baştan başa okuyabilir.

****

KAYNAK: Türkçe Gazete, 26 Teşrinisani(Kasım) 1928, sayı: 17, sayfa 1.
(Gazeteyi görmek için fotoğrafa bakınız)

****
****
****

Atatürk Batı Trakya'daki kardeşlerimizi düşmana satmış (3 Bölüm)

3 bölümden oluşan bu yazı dizimizin tamamını bu başlık altında topladık.

***

M. Kemal Atatürk Batı Trakya'daki kardeşlerimizi düşmana satmış - 1

(Ey kemalistler, kim Vatan Haini??)

Geçen paylaştığımız bir konuda Azerbaycan'ın komünist ruslara satıldığını yazmıştık. Bu konuda ise Batı Trakya'yı ele alacağız.

***

M. Kemal Atatürk Lozan öncesinde Misak-ı Milli hududlarımız hakkında yabancı ve yerli basın mensuplarına açıklamalar yapmıştı. Örneğin, İzmir'de 13 Ekim 1922 tarihinde Richard Danin'e; zaferden sonraki projeleri ve Türk topraklarından ne kastettiği sorulduğunda;

"Avrupa'da İstanbul ve Meriç'e kadar **Trakya**, Asya'da Anadolu, Musul arazisi ve Irak'ın yarısı, Makedonya'yı ve Suriye'yi terk ettik. Fakat artık arkada kalan ve sırf Türk olan her yeri ve her şeyi isteriz. Bunları kurtarmağa azm ettik ve kurtaracağız"[1] demişti.

Daha önce 2 Eylül 1921'de Associated Press'e demecinde; "Doğu Trakya Türk ekseriyetine sahiptir ve vazgeçilmez hinterlandımızdır. Trakya'nın diğer bölümü için halk oylamasını kabul edeceğiz (ki orasıda Türk ekseriyetine sahiptir: `K. Çandarlıoğlu´). İstanbul bizimdir. Mamafih (bununla birlikte) Marmara ve Boğazların ve İstanbul'un (payitaht) emniyeti temin edilmek şartıyla bir hal tarzı kabul etmeye hazırız"[2] ve 13 Ekim 1922'de Velit Ebuzziya'ya da "Müstakbel hudutlarımız bizce 30 Ekim 1918 tarihinde Mütareke aktedildiği (Mondros Mütarekesi imzalandığı) günde fiilen sahip olduğumuz hududtur"[3] diyor.

Bütün bunlara rağmen 15 Ocak 1923 tarihinde İzmit'te gazetecilere sonradan sansürlenen şu sözleri söylüyor:

"Bana göre Batı Trakya'nın bize geçmesi zaaftır. Orasını elde tutmak için sarf olunacak kuvvet oradan elde edilecek istifadeye tekabül etmez. Anavatanın selameti için Batı Trakya'dan vazgeçmemiz gerekir. Sorunun gerçek hal çaresi, burasını Yunanistan'a bırakmaktır."[4]

Yani yuh olsun diyorum... Vatan toprağı satmak bu kadar kolay mı? Hani Vatan bölünmezdi? Hani Vatan toprağı kutsaldı? Ne oldu da bize geçmesi kesin olan Vatan toprakları düşmanımıza "satılıyor" ? Orada yaşayan müslümanlar hiç mi düşünülmedi?

Hem Ankara Meclisi'nde Batı Trakya için oylama kararı alınıyor ve M. Kemal'de bunu ayrıca belirtiyor, üstelik "bunları alacağız" diyor, hemde daha sonra bundan vazgeçiyor. Eğer bir oylama yapılsaydı, Batı Trakya kesin olarak Türkiye'ye geçecekti. Bunun delillerini de ikinci ve üçüncü bölümlerde istifadenize sunacağım inşaallah.

***

KAYNAKLAR:

[1] Rahmi Doğanay, Misak-ı Milli'ye göre Lozan, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, Cild 11 sayı 2, sayfa 285. Benzer ifade için bakınız: Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, cild 3, sayfa 67,68.

[2] Ataürk'ün Söylev ve Demeçleri, cild 5, Ankara, 1981, sayfa 83.

[3] Ataürk'ün Söylev ve Demeçleri, cild 5, Ankara, 1981, sayfa 79.

[4] M. Kemal, Eskişehir-Izmit konuşmaları (1923), Kaynak yayınları, 1993, sayfa 90.

****
****
****

M. Kemal Atatürk Batı Trakya'daki kardeşlerimizi düşmana satmış - 2

Evvelki bölümde; "Eğer bir oylama yapılsaydı, Batı Trakya kesin olarak Türkiye'ye geçecekti" demiştik.

Şimdi gelelim bunun delillerine...

Evet, geçecekti zira Şemseddin Sami'nin 1896 yılında basılan Kâmûs'ül Âlâm adlı eserine göre, Gümülcine, Sultanyeri, Ahiçelebi, Robçoz, Eğridere, Darıdere ve İskeçe olmak üzere yedi kazaya ayrılan Gümülcine Sancağı'nda toplam 245.072 kişi yaşamaktadır. Milliyetlere göre ise nüfus sayısı şöyledir[1] :

Türk (Müslüman) : 206.914

Bulgar: 20.671

Rum: 15.241

Çingene: 912

Ermeni: 360

İsrailî (Yahudi) : 339

Ecnebi: 235

Görüldüğü gibi, 19. yüzyılın sonlarına doğru diğer bütün unsurları bir tarafa topladığımız zaman bile, Müslüman Türkler ezici çoğunluğu oluşturmaktadır.

Garbî Trakya Cem'iyeti tarafından, Batı Trakya üzerinde (Batı Trakya'nın Bulgaristan idaresinde kalan Razlog, Nevrekop, Dövlen, Paşmaklı, Eğridere, Kırcaali, Darıdere, Koşukavak, Ortaköy gibi yerleşim birimleri dahil olmak üzere) yapılan tetkiklerin sonuçları, 1922 yılında kamuoyuna duyurulmuştur.

Batı Trakya'da Türk, Rum, Bulgar, Ulah, Musevi ve Ermeniler olmak üzere altı milletin yaşadığı, bunların da toplam sayısının 977.644 olduğu görülmektedir.

Milliyet durumlarına göre ise nüfus sayısı ve oranları şu şekildedir[2] :

Millet Adı - Nüfus Sayısı - Nüfus Oranı:

Türk: - 747.628 - % 76.5

Bulgar: - 110.741 - % 11.3

Rum: - 110.041 - % 11.2

Yahudi, Ermeni ve Ulah: - 9.234 - % 1

Toplam: 977.644 - %100

***

KAYNAKLAR:

[1] Şemseddin Samî, Kâmûs'ül Âlâm, cild 5., İstanbul 1314 (1896), sayfa 3926.

[2] Garbî Trakya Cem'iyeti, Dersaâdet 338, (Garbî Trakya Nüfûs Grafikleri Tablosu): Comite de la Thrace-Occidentale, Cons/ple 1922, (Carte Ethnographique de la Thrace-Occidentale). Ayrıca bakınız: İlker Alp, Batı Trakya Türkleri, Atatürk Araştırma Merkezi dergisi, sayı 33, cild 11, Kasım 1995.

****
****
****

M. Kemal Atatürk Batı Trakya'daki kardeşlerimizi düşmana satmış - 3 ve SON

Batı Trakya'nın toplam 23.592 km olan arazisinin milletlere göre taksimatı ise şöyledir[1]:

Millet Adı - Arazi Miktarı (km2): Arazi Oranı

Türkler - 19.586: %84

Bulgarlar - 2.481: %10

Rumlar - 1.258: %5

Diğerleri - 266: %1

Kaynaklara göre 1920'li yıllarda, Batı Trakya'da taşınan ve taşınmayan malların % 86'sı Türkler'e, % 7'si Bulgarlar'a, % 6'sı Rumlar'a ve %1'i diğer unsurlara; hayvan ve ziraat aletlerinin % 86'sı Türklere, % 8'i Bulgarlar'a ve % 6'sı Rumlar'a aitti

Ayrıca Batı Trakya'da Müslüman Türkler'in 1774 okulu, 78 medresesi, 1499 camii ve 86 tekkesi; Rumlar'ın 148 okulu, 141 kilisesi ve 16 manastırı; Bulgarlar'ın 196 okulu, 185 kilisesi ve 19 manastırı; Museviler'in 6 okulu ve 5 havrası; Ermeni ve Ulahlar'ın 7 okulu ve 7 kilisesi vardı. Dolayısıyla Batı Trakya'da okulların % 84'ü ve mabedlerin % 81'i Türkler'e aitti. Buna karşı Bulgarlar'ın % 9 okulu ve % 10 mabedi, Rumlar'ın % 6 okulu ve % 8 mabedi ve diğer unsurların % 1 oranında okul ve mabedi bulunuyordu.

Belgelerde verilen bilgilerin ışığı altında değerlendirme yapıldığında, 20'inci yüzyılın başlarında Batı Trakya'da nüfusun ezici çoğunluğunu Türkler'in teşkil ettiği, arazinin, taşınan ve taşınmaz malların ve kültür eserlerinin de yine ekseriyeti Türkler'e ait olduğu görülmektedir.

Buna rağmen sonuç? Ne oylama, ne şu, ne bu: Batı Trakya Yunanistan'ın ellerinde, daha evvel kararlaştırdığımız gibi oylamaya razı olduğumuz takdirde Batı Trakya bizim sınırlarımız içerisinde olacaktı.

Nitekim Yunanlı M.Venizelos'un Batı Trakya'ya ilişkin olarak Müttefik Devletlere 30 Aralık 1918'de verdiği mémoire'lardaki istatistikler bile lehimizdeydi[2]:

"Dedeağaç'ta Türkler 10.670, Rumlar 7.371, Bulgarlar 11.358.

Sofulu'da Türkler 32.140, Rumlar 17.880, Bulgarlar 5.380.

Gümülcine'de Türkler 50.000, Rumlar 9.160, Bulgarlar 10.550.

Iskeçe'de Türkler 22.000, Rumlar 10.275, Bulgarlar 1.695."

Şimdi bazı kemalistler, "ama Atatürk Musul'u istemişti, vatan satmak isteyen Musul'u ister miydi?" diye itiraz edebilirler.

Evet M. Kemal Atatürk Musul'u istedi ancak Vatan toprağını sevdiği veya "kutsal" saydığı için mi istedi?

- Hayır, "petrol" yani "para" için istedi:

"Musul bizim için çok önemlidir. Birincisi, Musul'da sınırsız servet oluşturan petrol kaynakları vardır... İkincisi, onun kadar önemli olan Kürtlük sorunudur. (...)"[3]

O paraları da daha fazla alim ve mazlum insan asayım-keseyim diye istemiş olmalıdır.

***

KAYNAKLAR:

[1] Garbî Trakya Cem'iyeti, Dersaâdet 338, (Garbî Trakya'da Arazinin Anâsır Üzerine Nisbetleri Haritası); Comite' de la Thrace-Occidentale Cons/ple 1922 (Carte de la Thrace-Occidentale).

[2] Seha L. Meray, Lozan Baris Konferansi, Tutanaklar Belgeler, Ankara 1970, takim 1, cild 1, kitap 1, sayfa 63.

[3] M. Kemal: Eskişehir-İzmit Konuşmaları 1923'ten aktarılarak, Cumhuriyet gazetesi, 7 Haziran 1991, sayfa 10 (D. Perinçek, bu sözleri aktarırken 1. bölümü vermez. Bakınız: Teori dergisi, Şubat 1995.

****
****
****

Bu kadar da olmaz dedirten Atatürkçü Adnan Oktar

vatan.tc sitesini satın alan Adnan Oktar ekibinin site için seçtiği ay ve "yahudi yıldızı."

***

NOT: "Dünya Gerçekleri Realities of the World" sayfasının admin kadrosuna dahil edilmiştim... O sayfamızdan alıntıdır.

****
****
****

Ha Beşar Esad, ha M. Kemal Atatürk

Allahu Teala, din kardeşlerimize rahmet eylesin.

****
****
****

"Atatürk'ün resimlerini birer birer kaldırıyorlar" isyanı

Valiliklerin internet sitelerindeki büyük skandal

Atatürk'ün resimlerini birer birer kaldırıyorlar

Türkiye'de Atatürk'e dair, onu hatırlatan ne varsa silmek unutturmak istiyorlar. Son olarak resimlerini hedef aldılar

ESKİSİ BÖYLEYDİ | YENİSİ BÖYLE

Atatürk'ün bağımsızlık kongresi yaptığı Sivas'ın valilik sitesi

Milli Mücadele'de özel yeri olan Erzurum'un valilik sitesi

Atatürk'ün 13 kez ziyaret ettiği Konya'nın valilik sitesi

Atatürk'ün arkadaşını yetiştiren Malatya'nın valilik sitesi

Bazı Valiliklerin Internet sitelerinde M. Kemal Atatürk'ün resminin kaldırılması, kemalistleri isyan ettirdi.

****
****
****

Gülsüm, Lütfü ve Kemalizm

(Gülsüm'ün psikolojisini bozdular galiba, nasılda bakıyor garibim)

Başka ülkelerde ceza ehliyeti olmayanlara, cinayet işlemeleri halinde dahi, ceza verilmezken... M. Kemal Atatürk'ün kurduğu ülkede, sadece Atatürk büstüne zarar verdiği gerekçesiyle; bırakın "insanı", bir "ineğe" (Gülsüm) bile soruşturma açıldı.

Hayvanlara dahi kendi putperest ideolojisini benimsetmeye çalışan bir sistemdir kemalizm.

Atatürk heykeline pisleyen martının (Lütfü) ise, yaratılışı icabı kanatları vardı da kaçmayı başardı.

BU DA GEÇER YÂ HÛ!

****
****
****

Vay yobazlar vay... Vay gericiler vay...

(Yakında Islam'ın bütün kanunlarını doktorlar reçetelere yazarlarsa hiç şaşmayın. Dünya adım adım Islam'a geliyor. Bazılarının kulakları çınlasın)

Finlandiya
Saat 9'dan önce Tv'de alkol reklamı yasak.
Marketlerin alkol indirimleri, barların indirim saatlerini duyurması yasak.
Akşam 9'dan önce hiçbir dükkanda alkol satışı yapılamıyor.

Ingiltere
Alkollü içkilerin internetteki reklamlarına sınırlama var.
Içecek markalarının sitelerine girerken kullanıcıları yaşını yazmak zorunda.
24 saat içki satışı yapabilmek için alması oldukça zor olan lisansa ihtiyaç var.

ABD
Alkollü içecek reklamlarında çocuklar için özendirici unsurlar bulundurulması ve oyuncuların içki içerken gösterilmeleri yasak. Çok sayıda eyalette içki satışı gece 2'den sonra sona eriyor ve çoğu eyalette de açık alanda içki içmek yasak.

Sırbistan
Tüm işyerlerinde gece 22'den sonra alkollü içki satışı yasak. Ayrıca konutlara yakın alanlarda bar ve gece klüplerinin ise 12'den sonra kapatılması zorunlu.

Fransa
Tv, sinema ve gençlere yönelik dergilerde alkollü içki reklamı yasak. Benzin istasyonlarında alkol satışı yasak. Okullara yakın açık alanlarda alkol kullanımı yasak.

Norveç
Halka açık yerlerde teşvik olur gerekçesiyle içki içmek ve satmak yasak. Polisin müdahale yetkisi var. Cezası 3 bin Norveç kronu.

Avusturya

Televizyon ve radyoda alkol reklamlarının çocuk, araba ve sporla ilişkilendirilmesi yada tüketimin teşvik edilmesi yasak.

Litvanya
Ulusal radyo ve televizyonu haftada iki kez 5 dakikadan az olmamak şartıyla 18.00 ile 22.30 arası alkol zararlarını anlatan bilgiler vermesi zorunlu tutuluyor.

***

ALINTI: "Çalışkan Sefa" kardeşimizin "Dünya Gerçekleri Realities of the World" sayfasındaki paylaşımı.

NOT: Teyit ettirme ihtiyacı duyuyorsanız, bu haber portallarına bakabilirsiniz:

http://www.patronlardunyasi.com/haber/Dunyada-alkole-yasak-uygulamasi-var-mi/97965

http://www.haberturk.com/dunya/haber/592836-abdde-icki-satisinda-siki-kural

http://dunya.milliyet.com.tr/belgrad-da-alkol-yasagi/dunya/dunyadetay/14.05.2011/1390327/default.htm

****
****
****

Üstüme varmayın! Atatürk'ü vururum

Salih Bozağaç, protesto için hayli 'garip bir yöntem' seçip silahını Atatürk'ün kalbine dayadı.

Üstüme varmayın! Atatürk'ü vururum

ADİL ÖNAL Bingöl DHA

Gazete haberi:

Salih Bozağaç, protesto için hayli "garip bir yöntem" seçip silahını Atatürk'ün kalbine dayadı.

****

KAYNAK: Adil Önal - Bingöl, Doğan Haber Ajansı.

****
****
****

İskilipli Atıf Hoca'nın adı hastaneye verildi (Karşı Devrim devam ediyor)

ÇORUM - Hastanenin önünde yapılan törende, İskilip Devlet Hastanesinin tabelası, “İskilip Atıf Hoca Devlet Hastanesi” olarak değiştirildi.

Törende konuşan Sağlık Bakan Yardımcısı Kafkas, Atıf Hoca'nın İskilip'in medarıiftiharı olduğunu söyledi.

Atıf Hoca'nın İstiklal Mahkemelerinde idam edilmesinin cumhuriyet tarihinin karanlık noktalarından biri olduğunu belirten Kafkas, bir din aliminin hukuksuzluğun kurbanı olduğunu kaydetti.

İskilip'ten gelen yoğun talep üzerine ilçe hastanesinin adını “İskilip Atıf Hoca Devlet Hastanesi” olarak değiştirdiklerini anlatan Kafkas, “Bu bir iadeiitibardır. Hakkın teslimidir” dedi.

Atıf Hoca'nın torunu Ahmet Faruk İmal ise “2-3 yıl öncesine kadar mezar taşı bile yokken, şimdi adının bir kuruma verilmiş olmasının mutluluğunu yaşıyoruz” diye konuştu.

Konuşmaların ardından hastaneyi gezen Kafkas, daha sonra Atıf Hoca'nın mezarını ziyaret etti.

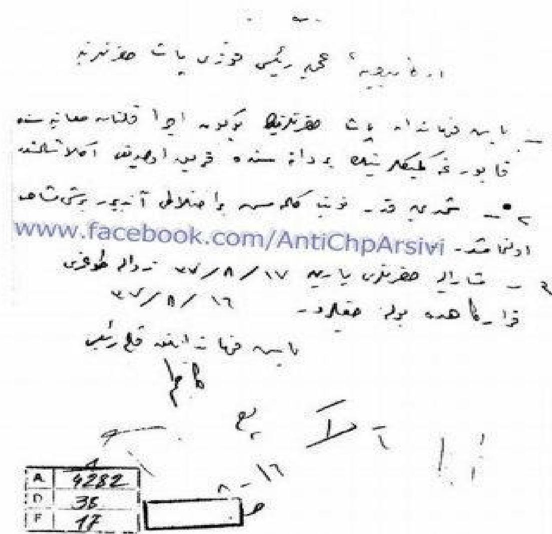
İSKİLİPLİ ATIF HOCA KİMDİR?
İskilipli Atıf Hoca Şapka Kanununa muhalefetten İstiklal Mahkemelerinde yargılanarak 4 Şubat 1926 tarihinde idam edilmiştir. Frenk Mukallitliği ve Şapka isimli bir eseri olan İskilipli Atıf Hoca’nın idamına giden süreç ve kararı veren kişinin Kel Ali ismiyle meşhur Ali Çetinkaya oluşu, onu halkın bir kısmının gözünde ‘kahraman’ yaparken, bir kısmının gözünde ‘vatan haini’ne dönüştürmüştü.

****

KAYNAK: Radikal gazetesi, 23 Şubat 2012.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'ün kaburga kemiği neden kırıldı? Ve Gazilik ünvanını nasıl aldı?

Erkânı Harbiyei Umumiye Reisi Fevzi Paşa Hazretlerine

1. Başkumandan Paşa Hazretleri'nin bugün icra kılınan muayenesinde kaburga kemiklerinin bir danesinde kırık olduğu anlaşılmıştır.

2. Şimdiye kadar nöbet gelmemiş bir ihtilâtı andırır bir şey müşahede olunmamıştır.

3. Müşarünileyh hazretleri yarın 17/8/37 zevale doğru karargâhta bulunacaklardır.

16/8/37
Başkumandanlık Kalem Reisi
Kâzım

A Şube/1 16-8/S

Arşiv No. 1/4282
Dolap No. 17
Göz No. 4
Klasör No. 1027
Dosya No. 38 (61) yeni
Fihrist No. 17

(Fotoğraf: Kaburga kemiği kırılan M. Kemal'in, Fevzi Paşa'ya gönderilen raporu. Hem Osmanlıca orijinal metin, hemde Türkçe çevirisi.)

Ismet Inönü'ye göre M. Kemal'in kaburga kemiği Sakarya "vuruşmasında" kırıldı:

"...Aynı şekilde Sakarya vuruşmasında üç kaburga kemiği kırık olarak bir koltuğa mıhlanmış ancak hiç uyumadan yirmi iki gün yirmi iki gece vuruşmayı yönetmiştir."[1]

Üstelik M. Kemal'in "hiç uyumadan yirmi iki gün yirmi iki gece" vuruşmayı yönettiğini iddia ediyor. Yani ancak bu kadar uydurulabilir diyorum. Yirmi iki gün yirmi iki gece hiç uyumamak !?!

Neyse... M. Kemal'in "Gazi" ünvanını Meclis'ten istemesi de herhalde attan düşüp yaralanmasından dolayı idi. Aşağıdaki sekizinci dipnot dikkatle okunmalıdır.

Merdi kıpti şecaat arzederken sirkatin söyler, yani çingenenin merdi, kendini överken hırsızlığını söyler derler ya... Işte öyle, bazıları da M. Kemal'i öveyim derken işin gerçeğini ağzından kaçırıyor anlaşılan. Bazıları da gerçeği olduğu gibi büyük bir cesaretle söylüyor.

Bakalım M. Kemal'in kaburga kemiği düşman ile "vuruşurken" mi kırılmış...

1924 yılında önce Ekonomi ve sonra Adalet Bakanı olan Mahmut Esat Bozkurt "Atatürk İhtilali" adını verdiği eserinde, Sakarya Savaşı'nın devam ettiği günlere ait bir anısını şöyle anlatmaktadır:

"Atatürk... Sakarya Savaşları sırasında bir gün attan düştü. Kaburga kemiği kırıldı. Hemen ayağa kalktı. Yüzünü düşmana doğru çevirdi. `Günü gelecek ben de senin kemiklerini kıracağım´ diye haykırdı. Atatürk bütün bu sıkıntılara göğüs gerdi."[2]

M. Esad Bozkurt, burda M. Kemal'i kahraman göstermek için onun "Günü gelecek ben de senin kemiklerini kıracağım" dediğini eserine yazmış. Ama bizde M. Kemal'in attan düştüğünü bu vesile ile öğrenmiş oluyoruz. Zaten attan düştüğünde düşman ile çarpışma falan da yok, "teftiş" esnasında attan düşüyor... Bunu da delillendireceğiz inşaallah.

Atatürk Araştırma Merkezi'nde şu bilgiye rastlıyoruz:

"M. Kemal Paşa, Başkumandanlığa geçmesinin hemen ardından yayınladığı Tekalif-i Milliye Emirleri ile halkı ordunun donatılması için seferberliğe çağırdı. 12 Ağustos'ta Polatlı'da **teftiş yaparken** attan düştü ve kaburga kemiği kırıldı."[3]

Bu bilgiyi, M. Kemal'in güvendiği hekimlerden olan ve ölümüne kadar M. Kemal'in sağlığı ile yakından ilgilenen Cerrahi profesörü Dr. Mim Kemal (Öke) teyid ediyor:

"M.Kemal Paşa'nın Sakarya Savaşı'ndan `önce´ cepheyi **teftiş ederken** hayvanının ürkmesiyle kaburga kemikleri kırılmıştı. Murat Bey arkadaşımla birlikte onu Çankaya'nın mütevazı bir odasında muayene ettik. Röntgeni alınmak üzere Cebeci Askeri Hastanesi'ne birlikte gittik."[4]

Diğer taraftan M. Kemal'in 12 Ağustos 1921'de attan düştüğü ve üç kaburga kemiğinin kırıldığı, "Atatürk'ün Sağlığı Hastalıkları ve Ölümü" isimli eserde nakılediliyor.[5]

Sakarya Muharebesi'nde bizzat cephede bulunan Halide Edip Adıvar da M. Kemal'in attan düşüp kaburga kemiğini kırdığını doğruluyor:

"M Kemal Paşa, askeri bir kabine kurdu. Içlerinde (Diyarbakırlı) Kazım Paşa ile Miralay Arif Bey de vardı. Bu seçimin ilk haftası, çok heyecanlı geçti. Çünkü, M. Kemal Paşa **attan düşmüş** ve evine götürülmüştü."[6]

Başka bir delilimizde Ali Çavuş:

"Düşman Polatlı'ya kadar gelmişti. Atatürk, Fevzi Paşa, Ismet Paşa karargahlarıyla, Malı köyü karşısında bulunan Türkoğlu Ali Ağa'nın çiftliğinde bulunuyorlardı. **Atına süratle atladı. Çok hızlı bindiği için eğerin üzerinden kayarak öbür tarafa düştü.** Yer düz olmasına rağmen ufacık bir taş kaburga kemiğine rastlamış ve kırmıştı."[7]

Şimdi ise daha ilginç bir iddiaya yer vereceğiz...

Moskova ve Lozan antlaşmalarına delege olarak katılan, 14 ciltlik Türk Tarihi'ni yazan, ilk Milli Eğitim Bakanı ve aynı zamanda Sağlık Bakanlığı da yapmış olan Dr. Rıza Nur, M. Kemal'in attan düşmesine "şarhosluğunun" sebep olduğunu ileri sürüyor. Ayrıca M. Kemal'in kaçmak istediğini de ekliyor:

"Bu Çal Dağı'nın düşmesi bütün ümitlerimizi bitirdi. Yeniden Türk Milleti'nin istikbali, hürriyeti, hayatı tehlikeye düştü, gidiyor. Artık hep ölü haldeyiz. Kimsede can kalmadı. Ağzımızı bıçak açmıyor. Bunun üzerine M. Kemal orduya geri çekilme emri vermiş. Bu haber de geldi. M. Kemal'in özel hizmetlerinde kullandığı Arnavut yaveri Salih (Bozok) de cepheden geldi. M. Kemal'in **eşyalarını topladı. Kaçıyorlar.** M. Kemal ata binmiş, **sarhoşmuş. Düşmüş, kaburga kemiği de kırılmış.** Meğerse Yunanlar sol cephemizi 10 gündür söktüremedikleri için ümitsizliğe düşüp geri çekilmeye karar vermişler. Ağırlıklarını Sakarya'nın batı cephesine alıyorlarmış. Fevzi Çakmak bunu sezmiş ve M. Kemal'e 'Aman geri çekilme! Düşman da geri çekiliyor. Emri geri al.' demiş. Ne ise M. Kemal geri çekilmeyi durdurdu. İşte Fevzi Çakmak bu vaziyeti kurtardı. Yoksa bütün emekler, askerlerin çabaları, dökülen kanlar boşa gidiyordu. Sakarya harbi bitince iki mühim şey olmuştu. M. Kemal hareket etmeden evvel, Meclis'ten kendisine `gazi´ ünvanı ve `mareşal´ ünvanı verilmesini istedi. Herkes: 'Canım bu adama ne oluyor? Ne istiyor? Bunları ne yapacak?' diyordu. Ve yine: 'Galiba padişah olmak peşindedir. Şimdiden padişah gibi tuğrasına El-Gazî yazmak için bu ünvanı istiyor.' diyorlardı. Şu adam müthiş bir yaratıktır. Ve nutkunda: 'Meclis bana Gazi ünvanını verdi' diyor. Hâlbuki böyle bir şey kimsenin aklına gelmemişti. Kendi istedi. Meclis ise 'Olmaz' dedi. Kıyamet koptu. Nihayet tehdit altında ve kendi adamlarını kullanarak `Gazi´ ünvanını aldı."[8]

Sanırım bu kadar yeterlidir...

"Yetmez" diyenler için şu kaynaklara bakmalarını tavsiye ediyorum:

- Kılıç Ali, Atatürk'ün Son Günleri, Sel Yayınları, İstanbul, 1955, sayfa 7-8.

- Eren Akçiçek, Atatürk'ün Hastalıkları ve Ölümü, Güven Kitabevi, Izmir, 2005, sayfa 313-316.

- Hasan Rıza Soyak, Atatürk'ten Hatıralar, Yapı Kredi Bankası A.Ş. Yayınları, Istanbul, 1973, sayfa 721-722.

NOT: Bu çalışma Facebook "Anti CHP Arşivi" sayfasına aittir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Ismet Inönü; Devlet Kurucusu Atatürk, Belleten, cild 33, sayfa 129, Ocak 1969, sayfa 18.

[2] Mahmut Esat Bozkurt, Atatürk ihtilali, sayfa 189.

[3] Atatürk Araştırma Merkezi - Sakarya Meydan Muharebesi'nin Yankıları (Melhâme-i Kübrâ Büyük Kan Seli veya büyük Savaş Alanı).

[4] Banoğlu, Niyazi Ahmet, Nükte ve Fıkralarla Atatürk, Garanti Matbaası, Istanbul 1967, sayfa 194-195.

[5] Dr. Eren Akçiçek, Atatürk'ün Sağlığı Hastalıkları ve Ölümü (Güven Kitabevi, 2005) newsweek.

[6] Halide Edip Adıvar,Türk'ün Ateşle Imtihanı, Istiklal Savaşı Hatıraları, Nurer UĞURLU başkanlığında bir kurul tarafından hazırlanmıştır. Dizgi - Baskı - Yayımlayan: Yenigün Haber Ajansı Basın ve Yayıncılık A.Ş. Eylül 1998, Kısım 3, sayfa 2. (Cumhuriyet Gazetesi'nde yayınlanmıştır)

[7] M. Kemal'in Can Yoldaşı Ali Çavuş, Zeynel Lüle, Doğan Kitap, 1. Baskı, Kasım 2008, sayfa 112-114.

[8] Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım (Paris 1929), Altındağ Yayınları, Istanbul 1967, sayfa 863, 864.

****
****
****

Atatürk ve Faşizm

DOKUZUNCU SENE — No. 2987

YUNUS NADİ

Cumhuriyet

Kemalist Türkiye'den Faşist İtalya'ya Selâm!

Başvekil bu sabah şehrimizden geçerek İtalya'ya gidiyor!

Roma'da yekdiğerini müsaraatle sıkacak eller, mensup oldukları milletlerin selâmet ve saadetleri kadar Akdeniz'de sulhü müsalemeti de temin edecek kudretli manivelâlardır

Tek başına Bahrimuhit'i geçen Tayyareci kadın!

Mis Amelia Earhart İrlânda'da yere indi

Orta tahsil görenler zabit olamıyacak!

Meclis kanunun tadilini hararetli bir müzakereden sonra kabul etti

Takas komisyonu Lâyihası kabul edildi

Balkan ticaret odası

Balkan haftası, murahhaslar geciktiğinden iki gün tehir edildi, yarın başlıyor

Yarın Ticaret Odasında

(Bu sözler söylenirken M. Kemal Atatürk hayatta ve Cumhurbaşkanı idi. Zaten bunlar M. Kemal'in adamları değil miydi? Falih Rıfkı, Yunus Nadi vs.)

Bütün Avrupa faşizmin cihana getirdiği emniyet ve neşe ile ona doğru atılırken, faşizmin bu suretle sanki pek tehlikeli bir şeymiş gibi görülmesi beni derin düşüncelere sevketti. Faşizm korkulacak bir şey addolunamaz. Bilakis bizim gibi inkılap yapmış ve onu yaşatmaya azmetmiş milletler için faşizmden çıkarılacak düsturlar vardır.[1]

***

Faşizm bir vatan ideali etrafında iktisadi refahı, siyasi ve içtimai ahengi tesis etmeyi düşünür. Biz, faşist milliyetperverliğin dünkü galeyanında hem mazimizi hem istikbalimizi görürüz.[2]

***

Rusya'da nasıl komünizm, İtalya'da nasıl faşizm varsa, bizde de Kemalizm olmalıdır.[3]

***

Türk yığınlarının terbiyesi için Moskova'nın yığın terbiyesi metodları, devletçi Türk iktisatçılığı için de faşizmin korporasyon metodları benimsenmelidir.[4]

***

Faşist İtalya ile devrimci Türkiye arasındaki dostluk tabiidir.[5]

***

Alman başvekili Hitler diyor ki: "Türkiye'de doğan ve parlayan yıldız bize takip edilecek yolu gösterdi. Gazi öyle bir şahsiyettir ki ebediyyen asrımızın en büyük adamlarının en ön safında bulunacaktır. Bu mevki, tarihin ona verdiği bir haktır. Faaliyet gayeleri aynı olan Büyük Türk Milleti ile Alman Milleti arasında sempati çok kuvvetlidir."[6]

****

KAYNAKLAR:

[1] CHP Dersim milletvekili Feridun Fikri Bey, Yenigün gazetesi, 1923.

[2] Hamdullah Suphi Tanrıöver, Türk Yurdu dergisi, 1930.

[3] Ali Naci Karacan, İnkılap gazetesi, 2 Kanunuevvel 1930.

[4] Falih Rıfkı Atay, "Faşist Roma, Kemalist Turan" adlı kitabının önsözü, 1931.

[5] Yunus Nadi, Cumhuriyet gazetesi, 22 Mayıs 1932.

[6] Mahmut Soydan, Milliyet gazetesi, 16 Temmuz 1933.

NOT: Engin Ardıç'ın köşe yazısından alıntılanmıştır. Başlık ve Parantez içindekiler bize aittir.

****
****
****

"Ingiltere Kralı M. Kemal Atatürk'ün elini öptü" yalanı

(Nelerle uğraşıyoruz)

Bu kadarda yalan olmaz ki kardeşim... Bu kemalistler "kime" çekti acaba???

Hani ufak atsınlarda civcivler yesin diyeceğim ama, Üniversite öğrencisi geçinenler bile bu yalana aldanıyorlar veya aldanmak işlerine geliyor.

Ingiltere Kralı, güya M. Kemal Atatürk'ün elini öpmüş. Fotoğrafın (solda) çekildiği tarih 24 Temmuz 1927...

Oysa Ülkemize ilk gelen Ingiltere Kralı 8'inci Edward o tarihte daha Kral bile değildi. Kendisi 20 Ocak 1936 yılında Kral olmuş ve 4 Eylül 1936'da Türkiye'yi ziyaret etmiştir. Yüklediğimiz fotoğraf (sağda) bu ziyaretten çekilmiştir. Sol fotoğraftaki adam ise, halktan herhangi birisidir.

Nitekim fotoğrafı bilgisayar ortamında renklendiren Ateş Akkor, koleksiyonundaki bu fotoğrafı "Yaşamın Içinden Cumhuriyet ve Atatürk Fotoğraf Sergisi"nde sergilemiş ve yaptığı açıklamada o adamın halktan herhangi birisi olduğunu söylemiştir.

Kaldı ki, Ingiliz kültüründe saygıdan dolayı "erkeklerin" eli öpülmez. Yalnızca "kadınların" eli öpülür. Eğer kemalistlere göre M. Kemal Atatürk "kadın" veya "kadına benzer" bir şey ise, o halde sorun yok. Inanmaya devam edebilirler.

Insan, "ATA'mı öveyim" derken rezil bile edebiliyor. Düşünsenize... Bu kemalistlerden biri (erkek) diplomat oluyor ve bir Ingiliz diplomatına; "Sizin kralınız bizim ATA'mızın elini öptmüştü" diyor... Rezalet.

Adam;

"Bende sizin elinizi öpeyim *Madam* !!!" demese bari...

****
****
****

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı (7 Bölüm)

Price: 5 Francs

Subscription Rates Listed on Page Two

NEW YORK Herald Tribune

EUROPEAN EDITION

PARIS, WEDNESDAY, JUNE 27, 1945

United Nations Adopt World Charter

B29s Bomb 10 Japanese War Plants

Four Industrial Areas On Honshu Blasted by 450 to 500 Super-Forts

Aircraft and Parts Factories Attacked

A 'Boy at the Dike' In a Modern Setting

Crowley Says Reich Policing Must Be Lasting

Seized Gold Seen Put to Reich's Use

France Unable to Learn Details of Hoard Seized By American 3d Army

Ban on Aggression Is Voted, Human Rights Guaranteed

United Nations' New World Charter Provides for Collective Peace Measures and Solution of Social, Economic and Cultural Problems

Closes Conference

President Truman

President Hails Parley's Success

Truman Tells Closing Session of San Francisco Conference It Has Laid Foundation for Lasting Peace

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı - 1

(Fotoğraf: San Fransisco Konferansı'nda Birleşmiş Milletler Anayasası'nın imzalandığını bir gün sonra [27 Haziran 1945] manşetten duyuran "New York Herald Tribune" gazetesi)

Kemalist ideolojinin dayatıldığı eğitim kurumlarından yalan - çakma tarihi "ezberleyip" mezun olanlar, çok partili siyasi hayata M. Kemal Atatürk sayesinde geçildiğini sanıyorlar, ancak aldanıyorlar. Hiç değilse Ittihat ve Terakki Cemiyeti'nin veya Hürriyet ve Itilaf Fırkası'nın "ne" olduklarını bilmeleri gerekirdi, zira bunların futbol kulübü değil; birer siyasi parti olduklarını ufak bir araştırma ile öğrenmek mümkündür.

M. Kemal'den önce çok partili sistem zaten mevcut idi... 1908'den 1922 tarihine kadar 14 yıl içinde tam 24 hükümet kurulmuştur.[1] Osmanlı Devleti'nde kurulan bazı siyasi partileri ilerleyen bölümlerde inceleyeceğiz.

Buna karşılık M. Kemal dönemi tek parti rejimidir. Bu noktada haklı olarak, "o halde neden Cumhuriyet kurdu?" diye soracaksınız. Bunu ben değil, M. Kemal Atatürk'ün yakın dostlarından Falih Rıfkı cevaplasın:

"M. Kemal de, Ismet de, nihayet, Enver gibi birer askerdirler. Ankara iktidarı, ister istemez kafasının dikine giden bir 'askerî dikta rejimi' olacaktır. Cumhuriyet, işin iç yüzünü 'maskelemekten' başka bir şey değildir."[2]

Bu sözler hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar açıktır.

Türk siyasal hayatında, M. Kemal Atatürk'ün ölümünden 8 yıl sonra gerçekleşen 1946 seçimleri, iktidarın bütün baskı ve yolsuzluklarına rağmen[3] tek parti rejiminden çok partili parlamenter sisteme geçişin başlangıç tarihidir. "Beyaz ihtilal" olarak adlandırılan 1950 seçimleri ise 27 yıllık tek parti iktidarına son veren siyasi dönüşümün, bir anlamda demokrasiye geçişin miladı olarak kabul edilebilir.

Önemle ifade edelim ki, bu geçiş başımızdakilerin faziletinden dolayı değil, Batılı devletlerin zorlamasıyla mümkün olmuştur.

Yalta Konferansı'nda, II. Dünya Savaşı sonrası düzeninin temel öğesi olacak, milletlerarası barış ve güvenliği sağlayacak Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nın Anayasası'nı hazırlamak üzere San Fransisco'da toplanacak konferansa çağrılacak devletler tespit edilirken Türkiye de tartışılmıştır. Stalin, Türkiye'yi kastederek, Birleşmiş Milletler'de Almanya'ya karşı bütün gücüyle savaşmış devletlerin, savaş sırasında sallantıda kalmış, "hilekârlık" yapmış olanlarla yan yana oturmasının savaşmış devletleri kızdıracağını savunmuştur. Stalin'in önerisi kabul edilerek, 1 Mart 1945 tarihi itibariyle Almanya ve Japonya'ya savaş ilan etmiş olan devletlerin San Fransisco Konferansı'na davet edilmesi kararlaştırılmıştır. Türkiye de 23 Şubat'ta bu iki devlete savaş ilan ederek, BM konferansına kurucu üye olarak katılabilmek için gerekli hukuki koşulu yerine getirmiştir.[4]

1 Mart 1945'e kadar Almanya'ya ve Japonya'ya savaş ilan etmiş olan devletlerden oluşan San Fransisco

Konferansı, 25 Nisan 1945 günü toplanmış ve 26 Haziran'da "çok partili siyasi sisteme geçişi" öngören Birleşmiş Milletler Anayasası'nın imzalanması ile çalışmalarını sona erdirmiştir.[5] Türk heyeti San Fransisco Konferansı'nda her fırsatta çok partili siyasal rejime geçileceğini ifade etmiştir. Birleşmiş Milletler Anayasası'nın imzalanması, Türkiye'nin demokratikleşmesinde ve Batı dünyasına yaklaşmasında önemli bir adım olmuştur.[6]

Özetlersek, Ikinci dünya savaşının demokratik rejimler tarafından kazanılması ve diktatörlüklerin yıkılması, CHP'nin ülke için daha demokratik bir rejim kurması zorunluluğunu doğurmuştur. Bu zorunluluğa rağmen Ismet Inönü'nün uluslararası sisteme karşı direnişini Şükrü Karatepe şöyle ifade etmektedir;

"Diktatörlüklerin art arda devrildiği bu dönemde bile Ismet Paşa, fazla aceleci davranmıyor ve mümkün olan en az tavizle çok partili hayata geçişin yollarını
arıyordu."[7]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 6.

[2] Falih Rıfkı Atay, (1961) 2004, Çankaya: Atatürk'ün Doğumundan Ölümüne Kadar, Pozitif Yayınları, Istanbul, sayfa 416.

Bu konuda detaylı bilgi için şu çalışmamıza bakılabilir;

M. Kemal'in yönetimi; Diktatörlük:

https://www.facebook.com/photo.php?fbid=167868809970486&set=a.167868706637163.39847.135052793252088&type=1&ref=nf

[3] Ibrahim Arslanoğlu, Türkiye'de Demokrasinin Tarihsel Gelişimi, Uluslararası Türkiye Cumhuriyeti Sempozyumu, Isparta Ekim 2008, sayfa 2-16, 22-24.

Ayrıca şu kaynaklarada bakılabilir;

- Çağatay Benhür, 1945-1946 Yıllarında Türkiye'de Politik Gelişmelere Genel Bakış, Journal of Qafqaz University, 2008, sayı 24, sayfa 38.

- Korkut Boratav, Türkiye Iktisat Tarihi 1908-2007, 13. Baskı, Imge Kitapevi, Ankara 2009, sayfa 93.

- Burhan Felek, "Başarı Toplu Hareketle Mümkündür", başlıklı yazı, Milliyet Gazetesi, 15 Ocak 1975, sayfa 1.

- Metin Toker, Demokrasimizin Ismet Paşalı Yılları 1944 – 1973 - Tek Partiden Çok Partiye 1944 - 1950, 4. Baskı, Bilgi Yayınevi, Ankara 1998, sayfa 127.

[4] Oral Sander, Türkiye'nin Dış Politikası, der. Melek Fırat, Imge Yay., Ankara 1998, sayfa 117.

Ayrıca bakınız; Nasuh Uslu, Türk- Amerikan Ilişkileri, 21. Yüzyıl Yay., Ankara 2000, sayfa 204.

[5] Nasuh Uslu, Türk- Amerikan Ilişkileri, 21. Yüzyıl Yay., Ankara 2000, sayfa 205.

[6] Ahmet N. Yücekök, Ilter Turan ve , Mehmet Ö. Alkan, Tanzimattan Günümüze Istanbul'da STK'lar, Tarih Vakfı Yayınları, Istanbul 1998, sayfa 162, 163.

Ayrıca bakınız;

- Mustafa Erdoğan, Liberal Toplum ve Liberal Siyaset - Türkiye'de Demokrasiye Geçişin Deneyimi (1945-

1950), Siyasal Kitapevi, Ankara 1992, sayfa 275.

- Cemile Burcu Kartal (2003), Türk Siyasal Hayatında Beyaz Ihtilal: 1950 Seçimleri, Atatürk Dergisi, cild 3, sayı 4, sayfa 266.

*** Imzalanan Birleşmiş Milletler Anayasası'sı için bakınız;

http://www.unicankara.org.tr/doc_pdf/chart_turkce.pdf

[7] Şükrü Karatepe, Tek Parti Dönemi, 3. baskı, Iz Yayıncılık, Istanbul 2001, sayfa 94.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı - 2

(Fotoğraf: Fedakâran-ı Millet Cemiyeti'nin Kamil Paşa Hükümetine yaptığı başvuru. Meclis-i Vükelâ [Vekiller/ Bakanlar Meclisi] Mazbatası'nın aslı. Başbakanlık Arşivi (BBA) - No. 123, Zilhicce 1326.)

***

NOT: Neden Ittihat ve Terakki; "Cemiyeti" de "Partisi" değil?

Çünkü o dönemin "mevzuatı" (tüzük, yasa, yönetmelik) siyasal parti ile dernek (cemiyet) arasında bir fark gözetmediği için, her Parti bir Cemiyet'ti.

***

Osmanlı Devleti'nde Siyasal Partiler...

1 - Osmanlı Ittihat ve Terakki Cemiyeti

Cemiyet ilk olarak "Ittihad-ı Osmani" adıyla (Osmanlı Birliği anlamına) 3 Haziran 1889 yılında Istanbul'da, Demirkapı'da (Sirkeci) Askeri Tıbbiye (Tıbbiye-i Şahane) mektebinde kurulmuştur. Aynı yıl Paris'teki Jön Türkler'in lideri Ahmet Rıza Bey'le ilişki kurulmuş ve cemiyet "Osmanlı Ittihat ve Terakki Cemiyeti" adını almıştır.[1]

Bu partiyle ilgili yığınla bilgi bulmak mümkündür. Bu yüzden burada üstünde durmayacağız.

***

2 - Fedakâran-ı Millet Cemiyeti

Ağustos 1908'de Istanbul, Gedikpaşa'da kurulmuştur.[2] Üstelik, cemiyetin "Hukuk-u Umumiye" isimli gazetesi bile vardı.[3] M. Kemal Atatürk döneminde gazetelerin başına gelenleri biliyoruz, hemen bildireyim ki, bu yazı dizimizin 3'üncü bölümünde gazeteler konusuna da temas edeceğiz.

Cemiyet kurucuları, 12 Ağustos 1908 tarihinde Sultanahmet Bahçesinde yaptıkları bir mitingten sonra aralarında bir cemiyet kurma yolunda sözleştiler.[4]

Fedakâran-ı Millet Cemiyeti, Sultan II. Abdülhamid'den maddi yardım talep etmiş ve kendilerine o dönemin parasıyla "1000 lira" verilmiştir.[5]

Daha sonra Sadr-ı âzam Kamil Paşa'dan da para istenmiştir.[6]

Gördüğünüz gibi, bir siyasi parti koskoca Padişahtan para alabiliyor.

Hatta Miting bile yapabiliyorlardı... Yani Osmanlı Devleti'nde miting yapılabiliyor ve mitingten sonra sağ kalıyorlar, yani darağacına falan gönderilmiyorlar, üstelik cemiyet kurabiliyorlar.

Hani Osmanlı'da bu tür şeyler mümkün değildi?

Halbuki bu tür faaliyetler M. Kemal Atatürk döneminde hayaldi. M. Kemal diktatoryasında insanlar derhal sudan bahanelerle Istiklal Mahkemesi'ne, oradanda doğru darağacına yollanıyordu.

Bitmedi !!

Bu silahşörlerden ve cellatlardan sonra asılan-kesilen insanları karalamak için görevi bu sefer kalemşörler devralıyordu. Zira vicdansızlar, çakma mahkemelerinde mahkum ettikleri mazlumları, milletin vicdanında da mahkum etmek istiyorlardı, ki hesabı sorulmasın.

Milletin hainleri affetmeyeceğini çok iyi bildiklerinden, en etkili gördükleri iftirada hazırdı; "Ingiliz ajanı, Vatan haini."

M. Kemal'den gayri adeta herkesi Vatan hainliği ile suçladılar... Şeyh Said, Kazım Karabekir Paşa, Refet Bele Paşa, Ali Şükrü Bey, Kuşçubaşı Eşref vs. vs.

El insaf !!

Yunanlıları Kuvay-ı Seyyare'sindeki yiğitlerle darmadağın eden Çerkez Ethem'i de Vatan hainliği ile suçladılar. Şimdi bile, mahkeme tutanakları ortada olduğu halde, yazdığı risaleden dolayı asılan Iskilipli Atıf

hocanın "Vatan hainliğinden" ötürü asıldığını iddia etmiyorlar mı?

Aynı senaryo... As-kes; Vatan haini damgası bas.

Oysa Ingilizler bir kurşun dahi atmadan Istanbul'u M. Kemal Atatürk'e teslim ettiler. Babalarının hayrına mı verdiler? Neyin karşılığında verdiler? Madem bir kurşun atmadan gideceklerdi, o halde niye geldiler? Hadi biz kovduk desek, bu Ingilizler yunanlılardan daha mı zayıftı ki, bir kurşun dahi atmadan kaçtılar? Hadi diyelim zayıftılar, bizden korktular ve kaçtılar, o halde Batı Trakya'yı neden alamadık? Musul'u neden alamadıkta Lozan'a kaldı? Öyle ya, Ingilizler "kaçtıysa", oraları almamız icab etmez miydi?

Bu soruları çoğaltabiliriz, ancak arif olana bu kadarı kafidir.

***

Devam edecek inşaallah...

NOT: Birinci Bölüm:

https://www.facebook.com/photo.php?fbid=248108638613169&set=a.248108315279868.56959.135052793252088&type=1&ref=nf

****

KAYNAKLAR:

[1] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 19.

[2] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 131.

[3] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 132.

[4] Sina Akşin, Fedakâran-ı Millet Cemiyeti, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi (AÜSBF) Dergisi, cild 29, sayı 1-2, sayfa 126.

[5] Hukuk-u Umumiye Gazetesi, 11, 12, 13 Eylül ve 9 Kanun-ı sâni 1324. Abdülkadir Kadri, Hükumet-i Meşrutaya Hitap (Hukuk-u Umumiye Gazetesi, 13 Eylül 1324.)

[6] Başbakanlık Arşivi (BBA) - Meclis-i Vükelâ Mazbatası (MVM) /No. 123. (Meclis-i Vükelâ Müzakeratına Mahsus Zabıt Varakası'nın Transkripsiyonu Dr. Şükrü Hanioğlu tarafından yapılmıştır.)

****
****
****

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı - 3

محترم استانبول منتخب ثانیلرینه

وطن معززمزك سعادت و سلامتی بالجمله اولادینك اتحاد جدی و صمیمیسنده كورەرك بو مقصدله تشكل ایدن و غایهٔ آمالی ممالك عثمانیەده حكومت مشروطه اساسنك بین الاهالی حقیله تقدیر و تحكیم ایدلمسنه معطوف بولنان «عثمانلی احرار فرقه‌سی» استانبول مبعوثلغنه نامزدلرینی ، دور اندیش و محب حقیقت وطنداشلرینه بروجه آتی عرض ایدر :

امید ایلركه دورهٔ جدیدهٔ سیاسیه‌مزك اهمیت و نزاكتنی جداً ادراك ایدن محترم منتخب ثانیلر حیثیت ملیه و حسیات وطنپرورانه‌لرینه توفیقاً مدافعهٔ حقوق مملكت امرنده مقتدرانه اقتدارلری حیثیت و استقامتلری مجرب اولان ذوات مشار و مومی الیهمی رأی و اعتمادلرینه لایق كورورلر .

١ صدراعظم كامل پاشا

٢ علی كمال بك

٣ جلال الدین عارف بك (مكتب حقوق و ملكیه معلملرندن)

٤ احمد فضلی بك } محررین عثمانیه‌دن

٥ نورالدین فرخ بك } محررین عثمانیه‌دن

٦ پانده‌لاكی قوزمیدی افندی (دعوی وكیلی)

٧ قسطنطین قسطنطیدی افندی (دعوی وكیلی)

٨ كرقور زهراب افندی (دعوی وكیلی)

٩ بدروس حلاجیان افندی

١٠ آلبرفراجی افندی (دعوی وكیلی)

٢٧ تشرین ثانی سنه ١٣٢٤

3 - Osmanlı Ahrar Fırkası (Fırka-i Ahrar)

(Fotoğraf: Osmanlı Ahrar Fırkası'nın Istanbul ikinci seçmenlerine Beyannamesi'nin aslı [27 Teşrin-i sâni 1324.])

Osmanlı Ahrar Fırkası 1 Eylül 1324 (14 Eylül 1908) tarihinde Istanbul, Bab-ı âli Caddesi'nde (No:66) kurulmuştur. (Hilal Matbaasında özel bir daire). Ahrar, "hür"ün çoğuludur. Özgürler anlamındadır. Siyasal partiler yelpazesine göre Liberaller demektir.[1]

Ahrar'ın Osmanlı Devleti'nin 610'uncu yıldönümü dolayısıyla verdiği ziyafete (26 Ocak 1909) Sadr-ı âzam Kâmil Paşa'nın katılması, rakip parti Ittihat ve Terakki Cemiyeti'ni öfkelendirmiştir. Gördüğünüz gibi, Osmanlı Devleti'nde siyasal partiler faaliyettedir... Üstelik, koskoca Sadr-ı âzam'ı davet edilebilmekte ve Sadr-ı âzam Kâmil Paşa'da davete icabet etmektedir.

Diğer yandan Hüseyin Cahit, Ittihat ve Terakki Partisi ile özdeşleşen "Tanin" gazetesinde Sadr-ı âzam Kâmil Paşa'nın katıldığı söz konusu ziyafet hakkında iki büyük gazete sayfası uzunluğunda bir başmakale yazabilmiştir.[2]

Ancak aynı "Tanin" gazetesi Cumhuriyet, Özgürlük, Demokrasi getirdiği söylenen M. Kemal Atatürk'ün

döneminde, yani 16 Nisan 1925'te süresiz kapatılmıştır.[3]

Yetmedi !!

Gazetenin sahibi ve başyazarı olan Hüseyin Cahit Yalçın, 20 Nisan 1925'te Cebeci Hapishanesi'ne tıkılmış ve 7 Mayıs'ta Çorum'da **ömür boyu sürgün** cezasına çarptırılmıştır.[4]

Suçu (!) neydi biliyor musunuz?

Gazetesi'nde, Terakkiperver Parti'nin Istanbul Merkez Şubesinin 12 Nisan'da aranmasını; "Dün Gece Terakkiperver Fırka basıldı" biçiminde duyurması.[5] Böyle diktatörlük nerede görülmüş??

Bitmedi !!

Farzedelim ki, Hüseyin Cahit suç işledi. Peki, 6 Mart 1925'te kapatılan[6] Tevhid-i Efkar, Istiklâl, Son Telgraf, Sebilürreşad gazeteleri de mi suç işledi? Hepsi mi suçluydu?

Bitmedi !!

1931 Matbuat Kanunu nedeniyle Vatan ve Vakit gazeteleri de kapatılmış, gazetelerin sahip ve yazarları Istiklâl Mahkemeleri'nde yargılanarak tutuklanmışlardır. Izmir'de Sada-i Hak, Trabzon'da Istikbâl ve Kahkaha, Istanbul'da Press de Suar isimli yayın organlarının hepsi kapatılmıştır.[7] Bunlarda mı suçluydu?

Bitmedi !!

14 Eylül 1930'da Yeni Asır gazetesi yazarlarından Behzat Arif, Yazı Işleri Müdürü Abdullah Abidin **üç buçuk yıl ağır hapis** cezasına çarptırılmışlardır.[8] Bunlarda mı suçluydu?

Osmanlı'ya ve dinimize haşa "Ortaçağ karanlığı" diyen kemalist rejim, memleketi; "Cahiliye karanlığı"na götürdü.

Bitmedi !!

SCF'nin kapatılmasından sonra Son Posta Gazetesi'nde gerek Ahmet Ağaoğlu gerekse Zekeriya Sertel'in CHF'ye (CHP) yönelik yaptığı sert eleştiriler sonucu, Sertel ve gazetenin Sorumlu Müdürü Selim Ragıp **üç yıl ağır hapis** cezasına çarptırılmışlardır.[9]

Eleştiri suç mudur? Evet, diktatörlükle yönetilen ülkelerde suçtur. Dolayısıyla M. Kemal Atatürk dönemi Diktatörlükten başka bir şey değildir.

Kimse kimseyi kandırmasın...

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 142.

[2] Bakınız; 22 Mart 1325 tarihinde "Tanin" gazetesinde Hüseyin Cahit Yalçın'ın, "Kâmil Paşa'nın Izahnamesi" isimli yazısı.

[3] Prof. Nurşen Mazıcı, Atatürk Döneminde Muhalefet 1919-1926, Dilmen Kitabevi, Istanbul 1984, sayfa 153.

[4] Prof. Nurşen Mazıcı, Atatürk Döneminde Muhalefet 1919-1926, Dilmen Kitabevi, Istanbul. 1984, sayfa 153.

[5] Ahmet Turan Alkan, Istiklal Mahkemeleri, Ağaç Yay., Istanbul 1993, sayfa 69-85.

[6] Prof. Nurşen Mazıcı, Atatürk Döneminde Muhalefet 1919-1926, Dilmen Kitabevi, Istanbul. 1984, sayfa 153.

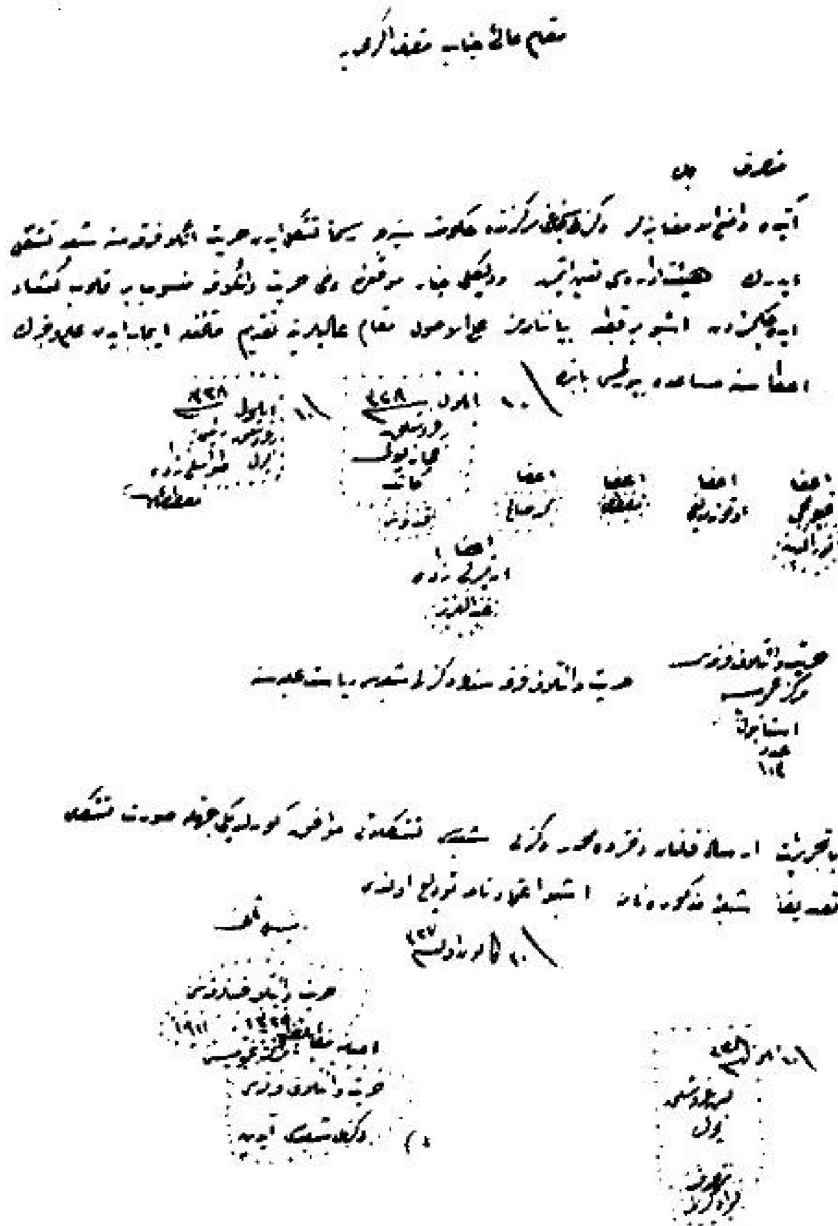
[7] Prof. Dr. Izzet Öztoprak, Kurtuluş Savaşı'nda Türk Basını, Tisa Mat., Istanbul 1981, sayfa 379-391.

[8] Çetin Yetkin, Türkiye'de Tek Parti Yönetimi 1931-1945, Altın Kitaplar, Istanbul 1983, sayfa 67.

[9] Zekeriya Sertel, Hatırladıklarım, Gözlem Yayınları, Istanbul 1977, sayfa 199-201.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı - 4

(Fotoğraf: [Hürriyet ve Itilâf Fırkası] Denizli Şubesi kurucularının Deliklıçınar mevkiinde de bir Şube açmak için gönderdikleri dilekçenin aslı. KAYNAK: Başbakanlık Arşivi [BBA - BEO], Dahiliye Gelen - Giden, 1327)

***

4 - Hürriyet ve Itilâf Fırkası

Hürriyet ve Itilâf Fırkası, 8 Teşrin-i sâni 1327 (21 Kasım 1911)'de Istanbul'da kurulmuştur. (Şehzadebaşı Imaret Caddesi, 19.) [1]

Parti, Ittihat ve Terakki karşısındaki en büyük ve güçlü muhalefet partisi olmuştur.[2]

Hürriyet ve Itilâf Fırkası, kuruluşundan 20 gün sonra 11 Aralık 1911 Istanbul ara seçimine katılmıştır. Bu seçimde Ittihatçıların adayı Dahiliye Nazırı (Dışişleri Bakanı) Memduh Bey, Itilâfların adayı ise eski Sadr-ı âzâmlardan Tunuslu Hayrettin Paşa'nın oğlu Fırka'nın kurucularından Tahir Hayrettin Bey idi. Seçim sonucunda muhalefetin adayı 195'e karşı 196 oyla seçimi kazanmış ve büyük bir sürpriz yarattığı gibi iktidarda büyük bir tedirginlik ve kuşku oluşturmuştur.[3]

Fırka'nın yayın organları ise, "Teşkilât, Takdirat, Teminat, Merih, Hemrah, Islâhat, Şehrah, Ifham" gibi gazetelerdir.[4]

***

5 - Osmanlı Sosyalist Fırkası

Parti, Eylül 1326 (1910) yılında Istanbul'da kurulmuştur. (Nuru Osmaniye'deki Hürriyet Matbaası)[5]

Parti, kendi yayın organı olan Iştirak gazetesinde, "Ey Tramvaycılar, size ittihadınız, kıyamlarınız ne zarar veriyordu? Ey Anadolu Şimendiferi memurları, bir işaret-i teyakkuzunuz Hugnen'i derakap yumuşatmadı mı? Birleşiniz, el ele veriniz, artık kâfî... Artık çalışan fıkranın da gülmesi lazımdır..." diyerek işçileri grev yapmaya çağırıyordu.[6]

Osmanlı Devleti'nde işçileri grev yapmaya çağıran böyle bir parti mevcut idi... Oysa M. Kemal Atatürk döneminde bunlar "kıtır kıtır kesilmez miydi" ??

***

6 - Osmanlı Demokrat Fırkası (Fırka-i Ibad)

Kuruluş çalışmaları fiilen 1908 Temmz'unda başlamış, resmî izin ise 1909 Şubat'ında alınmştır.[7] 31 Mart Vak'ası patlak verdiği zaman fırkanın henüz program ve tüzüğü tamamlanmış değildi. Fakat fırkanın Dr. Ibrahim Temo'nun önderliğindeki genç kurucuları, 31 Mart Vak'ası aleyhindeki eylemlere katılmışlardır.[8] Fırka, bu olaylar sırasında kurulan "Hey'et-i Müttefika-i Osmaniye"nin bildirisine de katılmıştır.[9] Parti'nin seçim beyannamesi için bakınız; Hukuk-u Umumiye Gazetesi, 26 Eylül 1324.

Fırka, 5 Aralık 1911 (22 Teşrin-i sâni 1327) tarihli toplantıda Hürriyet ve Itilâf partisine katılma kararı aldığını Taşra kulüplerine tamim etmiştir. Bazı kulüpler örneğin, Şarköy ve Cerrahpaşa kulüpleri bu direktife uymuşlardır.[10] Alınan bu kararı kabul etmeyen yalnızca Bezmi Nusret Bey'dir.[11]

***

7 - Ittihad-ı Muhammedi Fırkası (Fırka-i Muhammediye)

23 Mart 1325 (5 Nisan 1909) tarihinde Istanbul "Volkan" gazetesi idarehanesinde kurulmuştur.[12]

Ittihad-ı Muhammedi ("Muhammed'çi birlik" anlamına) adlı siyasal parti, 31 Mart olaylarından 10 gün önce, parlamento dışında kurulmuştur. 21 Mart 1325 tarihinde Ayasofya camiinde okunan mevluttan sonra Derviş Vahdeti'nin bir nutku ile kuruluşu, ilân edilmiştir.[13] Fırka, "Fırka-i Muhammediye", "Volkan'cılar Cemiyeti", "Cemiyet-i Muhammediye" olarak da adlandırmıştır. Kurucular, üyelerine "Muhammedî'ler" adını vermişlerdir. [14]

Fırka'nın sahip olduğu yayın organı "Volkan" gazetesidir.[15]
Kendisiyle yapılan bir röportajda Vahdeti, Volkan'ın günde 25.000 kadar sattığını söylemiştir.[16]

***

8 - Mutedil Hürriyetperveran Fırkası (Mutedil Liberaller)

Teşrin-i sâni 1325 (Kasım 1909) tarihinde Istanbul, Bâb-ı âli, Tanzimat gazetesi idarehanesinde kurulmuştur.[17] Fırka üyeleri arasında Mebusan Meclisi Ikinci Reisliğine seçilenler olmuştur.[18]

***

9 - Islahat-ı Esasiye-i Osmaniye Fırkası (Cemiyet-i Hafiye ya da Yapıcılar Derneği Sorunu)

Parti, 1909 yılının sonunda Paris'te kurulmuştur. (2 Avenue des Camoens, 16e.) [19]

Fırka Fransızca ve Türkçe çeşitli yayın organlarına sahip olmuştur. Türkçe olarak Yeni Yol gazetesini yayınlamıştır. Asıl yayın organı ise önceleri "Islahat-ı Esasiye Fırkası'nın" daha sonra ise "Hürriyet ve Itilâf"ın yayın organı olarak çıkan Fransızca "Mécheroutiette" gazetesidir. Bazı sayıları Ingilizce de çıkan bu derginin yanısıra gene Fransızca olarak aylık "Le Constitutionnel" çıkarılmıştır. Ayrıca "Quelques Réflexions sur la Guerre" adlı bir broşürü de vardır.[20]

***

10 - Ahali Fırkası

Ahali Fırkası Şubat 1325 (Şubat 1910) yılında Istanbul'da kurulmuştur.[21]

Parti, müthiş siyonizm ve yahudi düşmanıdır. Parti Başkanı ve Gümülcine Milletvekili Ismail Bey, açıkça yahudi düşmanı olduğunu, bu milletin Osmanlılar ve Türkler için büyük bir tehlike olduğunu ileri sürmüştür.[22] Parti, bir yayın organına sahip olamamıştır. Fakat, kendisini destekleyen gazeteler de az değildir. Bunların başında Yeni Gazete bulunmaktadır[23]. Ayrıca Sada-yı Millet, Ikdam[24] ve Yeni Ikdam gazeteleriyle, Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın gazetesi Iştirak[25], Fırka'yı desteklemişlerdir.

***

11 - Heyet-i Müttefika-i Osmaniye

Bu parti 4 Nisan 1325 (17 Nisan 1909) tarihinde Istanbul'da kurulmuştur.[26]

***

12 - Milli Meşrutiyet Fırkası

23 Ağustos 1328 (5 Temmuz 1912) tarihinde Istanbul'da kurulmuştur. Merkezi ise Ifham Gazetesi Idarehanesidir.[27]

***

Evet, bu liste uzar gider... Hepsini yazamadık, ancak öyle zannediyorum ki bu kadar malumat kâfîdir.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Tesisat ve Yeni Ikdam gazeteleri, 9 Teşrin-i sâni 1327.

[2] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 264.

[3] Tahir Hayrettin Bey'in mazbatası Mebusan'ın 28. Umumi içtimaında (10 Kânun-ı evvel 1327) kabul edilmiştir. Mazbata metni ve ayrıntılı bilgiler için bakınız; Tanin ve Yeni Ikdam gazeteleri, 29 Teşrin-i sâni 1327.

[4] Hürriyet ve Itilâf partisinin yayın organları hakkında Meclis'teki bir tartışma için bakınız; Mebusan Meclisi Zabıt Ceridesi 1327 - 1911, C 6, D 1, Si 4, Içtima 32, sayfa 682. (Mebusan Meclisi tutanağı).

[5] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 247.

[6] Iştirak Gazetesi, No. 3, sayfa 36-41.

[7] Tonguç Gazetesi, 1 Nisan 1909 (19 Mart 1325) tarihli sayısında Fırkanın kuruluşu haberini vermektedir. Ayrıca bakınız; Mustafa Saffet, Azâd gazetesi, 1326, No. 1, sayfa 3, 4.

[8] Dr. Ibrahim Temo'nun kurucu rolü için bakınız; Ziya Şakir, Hürriyet ve Itilâf. (Tan gazetesindeki bir yazı dizisi).

[9] Osmanlı Gazetesi, 18 Nisan 1908.

[10] Teminat Gazetesi, 1327/No. 211, sayfa 4. Alemdar Gazetesi, 1327/No. 308/108. Tesisat Gazetesi, 11 Teşrin-i sâni 1327 tarihli sayısında yeni fırka hakkında şu kutlamayı yayınlamıştır: "Osmanlı Demokrat Fırkası'ndan: vatan ve milleti istikma-li saadetine çalışmak üzere teşekkül eden Hürriyet ve Itilâf fırka-i siyasiyesinin erkân-ı muhteremesine Fırka-i Ibad güldeste-i tebrikâtını arz ve o gaye-i kemâle vusulünü an-samim'ül-kalb temenni eyler."

[11] Bezmi Nusret, Fırkalar ve Ben, Istanbul, 1328.

[12] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 182. Bununla beraber Derviş Vahdeti kuruluş tarihini "1324 senesi Kânun-ı sânisinin 24'üncü Cumartesi günü" bildirmektedir. Bakınız; Ittihad-ı Muhammedi Cemiyetinin Hakikati (Volkan Gazetesi, No. 70, sayfa 1.) (Fakat bu sembolik bir tarih olsa gerektir.)

[13] Volkan Gazetesi, 24 Mart 1325.

[14] Özellikle Volkan gazetesi böyle bir ifade kullanmaktadır. Bakınız; Tarık Zafer Tunaya, Volkan'ın Lavları, Cumhuriyet Gazetesi, 1 Nisan 1967.

[15] Bu gazetenin 49. sayısından itibaren (5 Şubat 1324 - 18 Şubat 1908) başlığı altında şu satır yazılıdır: Ittihad-ı Muhammedi Fırkasının Mürevve-i Efkârı.

[16] Ittihat Gazetesi, No. 8, 20 Mayıs 1325, sayfa 3.

[17] Parti'nin kuruluş haberleri için bakınız; Ikdam Gazetesi, 27 Teşrin-i evvel 1325. Sada-yı Millet gazetesi, "Mutedil Liberaller" adıyla bir fırka kurulacağından (12 Teşrin-i sâni 1325), Sabah'ta (9 Teşrin-i sâni 1325), "Mutedil Liberal" fırkasından bahsetmektedirler. Yeni Gazete'de de kuruluş haberine rastlanmaktadır (22 Teşrin-i sâni 1325).

[18] Mebusan'ın 1. Yasama Devresi Birinci Reis Vekilliğine 86 oyla Kudüs Mebusu (ve Müftüsü) Ruhi El Halidi Bey seçilmiştir. (Islahat Gazetesi, Haziran 1325.)

[19] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 219.

[20] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 224.

[21] Yeni Gazete, 8 Şubat 1325.

[22] Örneğin Meclis'te yaptığı bir konuşma için bakınız; Mebusan Meclisi Zabıt Ceridesi, D:1, Si: 4, Içtima: 34, sayfa 715. (Mebusan Meclisi tutanağı).

[23] Yeni Gazete'nin Müdürü ve Başyazarı Abdullah Zühdü, "Ahali Fırkası" başlıklı başmakalesinde şöyle demektedir: "Meclis-i Mebusanımız ve memleketimiz en ziyade böyle bir fırkaya muhtaçtır" (10 Şubat 1325).

[24] Ikdam Gazetesi'ne göre bu fırka "Avrupa'da radikal sosyalist denilen fırka aksamından biridir" (9 Şubat 1325).

[25] Iştirak mensuplarına göre Ahali Fırkası sosyal demokrat bir fırkadır ve vücud-ü memleket için faydalıdır. Bakınız; Hayat-ı Meşrutiyet - Ahali Fırkası (27 Mart 1326. No. 7, sayfa 106).

[26] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 207.

[27] Tarık Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasal Partiler (Ikinci Meşrutiyet Dönemi 1908-1918), 2. Baskı, Hürriyet Vakfı Yayınları, Istanbul 1988, cild 1, sayfa 351.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı - 5

(Fotoğraf: Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın liderleri: [Soldan sağa] Kâzım Karabekir, Refet Bele, Dr. Adnan Adıvar, H. Rauf Orbay, Ali Fuat Cebesoy)

Birkaç bölümdür Osmanlı Devleti'nde kurulmuş olan partilere, yapılan seçimlere ve gazete haberlerine yer vermiştik. Kemalistlerin "Diktatörlük" dediği Osmanlı Devleti'nde bu tür faaliyetlere izin verilirken, ısmarlama tarihçilerin Cumhuriyet, Özgürlük, Hürriyet gibi süslü, cicili - bicili kelimelerle övdüğü M. Kemal Atatürk döneminde yeni açılan "bir" partiye dahi tahammül edilemiyor ve binbir entrikayla ve hukuk dışı bir şekilde kapatılıyor.

***

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde Tek Parti Yönetimi kurulduktan sonra sistemli muhalefet çabaları olarak ortaya çıkmış iki partiden bahsedebilmek mümkündür. Bunlardan birincisi Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, diğeri ise ondan beş yıl sonra kurulan Serbest Cumhuriyet Fırkası'dır. Sistemli denilebilecek bu muhalefet çabaları çok uzun sürmeyecek ve geriye dönüş çok çabuk yaşanacaktır. Her ne kadar partilerin kapatılmasının ve muhalefetin susturulmasının iktidarı elinde tutanlar tarafından "geriye gidişin engellenmesi" ve "ülkeyi ileri götürmek" adına yapıldığı iddia edilmiş olsa da esas amacın muhalefeti susturarak tek parti yönetimini pekiştirmek amacıyla yapılmış olduğunu her iki partinin kapatılma sebeplerinden kolayca anlaşılmaktadır. Bu kısa dönemli çok partili sistem deneyimlerini, demokrasi yolunda atılmış adımlar olarak kabul etmek zorlama bir yorum olacaktır.

Evvela Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (TpCF) ile başlayalım... Ardından Serbest Cumhuriyet Fırkası'yla devam edeceğiz.

Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın (TpCF) oluşmasına yol açan siyasal olay, 20 Ekim 1924 günü, Menteşe (Muğla) mebusu (milletvekili) Esat Efendinin Mübadele, Imar ve Iskan Vekili Refet Beye yönelttiği bir soru önergesidir.[1] Bu önerge mübadil ve muhacirlerin yerleştirilmelerinde görülen beceriksizlik ve yolsuzlukları eleştiriyordu. Bir hafta sonraki toplantıda Bakanın verdiği yanıtı, Meclis doyurucu bulmamış, "sual" "istizah"a (gensoruya) çevrilmiştir.

O gün Kazım Karabekir askeri görevinden istifa ederek Meclise katılmıştır. Vatan gazetesi haberi şöyle duyurmaktaydı:

"Kazım Karabekir Paşa Askerlikten istifa etti. Meclis mühim hadiseler arifesinde. Birçok mebuslar, Refet Paşadan sonra Karabekir Paşanın da müfettişlikten istifasıyla Meclise iltihakını yeni bir teşkilatın tebellürüne [billurlaşmasına] atfetmektedir"[2]

Aynı gazetenin ertesi günkü yazısındaysa şunlar yazıyordu:

"Siyasi Teşkilatların Tebellürüne Doğru. Mecliste Ali Fuat Paşanın Ordu Müfettişliğinden istifası ve Meclise iltihakı bekleniyor. Cevat Paşanın da istifası tahmin edilmektedir."[3]

Gerçekten, 30 Ekim'de Ali Fuat Paşa istifa etmiştir.

Sonunda, 8 Kasım 1924 Cumartesi günü, Hükumete "Çarşamba gününden beri devam eden istihzalar neticesi, 19 adem-i itimada (güvensizlik oyuna) karşı 148 rey ile itimad beyan edilmiştir."[4] 41 milletvekili oylamaya katılmamış, biri de çekimser kalmıştır. Önerge sahibi Esat Efendi güvenoyu verenler arasındaydı. Ertesi gün Halk Fırkası'ndan (CHP) istifalar başlamıştır.[5]

Bunlardan bir örnek olarak, Rauf Beyin istifanamesi şöyleydi:

"Halk Fırkası Riyasetine,

Perşembe günü cereyan edilen müzakereye verilen şekil, şimdiye kadar velev haricen olsun, muhafazasına çalıştığım birlik imkanını artık selbetti. Cumhuriyet idaresinin teyit ve takviyesine serbestçe çalışmak üzere fırkadan ayrıldığımı arzederim.

Istanbul mebusu Rauf."[6]

Artık ok yaydan çıkmıştı... Iktidarın kaynağının yavaş yavaş halk egemenliğinden uzaklaşarak bir "monarşiye" dönüşmesinden kaygı duyanlar ve ayrıca iktidarın toplumsal sorunlara cevap verecek niteliklere haiz olmadığını düşünen bu milletvekilleri 24 Kasım 1924'te Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası adıyla yeni bir parti kurmuştur. Yeni kurulan parti meclisteki diğer milletvekilleri arasında da oldukça ilgi uyandırmıştır.[7] Karaosmanoğlu, Atatürk'ün Halk Fırkası'nın mecliste azınlıkta kalacağı yönündeki kaygılarını[8] aktardıktan sonra durumun düzeltilmesi adına M. Kemal'in bir dizi tedbir alma gereği hissettiğini aktarır.

Parti'nin kuruluşu ile ilgili Cumhuriyet'in ilanı sırasında Matbuat umum Müdürlüğü yapan Zekeriya Sertel Bey'in 1925 başlarında bir çeşit almanak olarak çıkan "Resimli Yıl"a yazdığı "Türkiye'nin Siyasi Tarihi" başlıklı makalenin bir bölümü şöyledir:

"Onların tek bir endişesi vardır ve bütün bu yeni cereyan bu endişeden doğmuştur: diktatörlüğün, istibdatın (despotluğun) önüne geçmek. (...) Bu zihniyetin manasız ve hailesiz (engelsiz) ilerlemesi memlekette bazı tehlikeler ihdas edebilirdi. Reis-i Cumhura fazla hak verilmesi bir gün bu makama gelecek eşhasın tahakküm ve istibdatını intac edebilirdi. Bunu ancak birinci fırkanın harekatını daimi bir kontrol altında bulundurabileceği yeni fırka yapabilirdi. Reis-i cumhurun istibdatına, eski fırkanın vazifesini suistimal etmesine ancak böyle bir emniyet sübabı mani olabilirdi. Işte TpCF'nı doğuran en büyük amil budur."[9]

M. Kemal Atatürk'ün yakın dostlarından, M. Kemal'in ölümü üzerine, Ulus Gazetesi'nde; "En mesut Türkler, Atatürk yaşarken ölmüş olanlardır"[10] diyecek kadar yakın dostlarınan Falih Rıfkı Atay'ın yazdıkları, Zekeriya Sertel'i doğrulamaktadır:

"Yeni seçimlerde Birinci Millet Meclisi'nin ikinci grubu tasfiye edilmiştir. Fakat bir muhalefet partisinin bütün unsurları yeni Meclise gelmiştir. Aralarında siyasî şöhretler, yarı veya tam aydınlar şöyle böyle Türkçüler, fakat bilhassa Osmanlılar vardır. Devrimci değildirler. Gerici de değildirler. Bunlar 'bilâ kayd-ü şart Hâkimiyet-i Milliye' prensibini tutacaklar, M. Kemal'in diktatör olmaması için dostça, muhalifçe uğraşacaklardır. Biraz sonra ilk gerçek demokrasi savaşını bunlar verecekler, 'Terakkiperver Cumhuriyet' Fırkasını kuracaklardır. Kendileri ile M. Kemal arasında asıl ayırıcı çarpışma, Cumhuriyet ilân edildiği zaman başlıyacaktır."[11]

Ancak M. Kemal bildiğini okumaktadır. Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın "gerici" olduğunu iddia etmekte ve başından beri Genç isyanıyla alakalı göstermektedir. Fakat bu partinin Ankara'nın ötesinde tek bir şubesi dahi yoktu diyen Tekin Erer[12], yeni kurulmuş olan bir partinin bu kadar sıra sürede ciddi bir teşkilatlanma yapamadığını vurgulamaktadır. Fırkanın Urfa haricinde hiçbir şark vilayetinde teşkilatı yoktu. Sadece Urfa, Trabzon, Sivas, Samsun ve Eskişehir'de teşkilatları bulunan partinin doğu vilayetinde meydana gelen bir

isyanla ilişkilendirilmesi düşündürücüdür.

Aynı şekilde Lord Kinross "...Istanbul'da ve üç büyük taşra şehrinde örgütlenerek, ileride seçimlere de katılmaya hazırlanıyordu. Daha tutucu kimseleri üyeleri arasına katmak isteseydi, belki de bir ara çoğunluğu bile eline geçirebilirdi. Ancak, düşmanlarının gerici kuvvetlerle işbirliği ettiğini ve Meclisi parçalamaya çalıştığını ileri sürmelerine rağmen, bunu yapmadı" diyerek, Terakkiperver'in gerici olarak adlandırılan kimselere kucak açmadığını yazmaktadır.[13]

Fırkanın dini siyasete alet etmek gibi bir çabasının olmadığını, tam tersine dini siyasete karıştırmaya her zaman prensip olarak karşı çıkıldığını Kazım Karabekir'in meclisteki bir konuşması açıkça ortaya koymaktadır.

Kazım Karabekir Paşa, mecliste yaptığı konuşmasında:

Dini alet ederek milli mevcudiyeti tehlikeye sokanlar lanete şayandır. Bu hareket, vatana ihanettir. Bunların en şiddetli şekilde tedibi için hükümetin yapacağı her hareketi partimiz bütün kuvvetiyle destekleyecektir."[14] derken partinin yayınlamış olduğu ilk maddede "Her nevi irticai hareketlere mukavemetten çekinmeyeceğiz"[15] denmiş ve parti kurucularından Ali Fuat (Cebesoy) Paşa da isyan üzerine "isyanlar, irticalar tenkil, asiler ve mürteciler te'dip olunmalıdır" demiştir[16]

M. Kemal'in ruh hali hakkında bilgi edinebilmemiz için "The Times" muhabiri Maxwell Macartney ile 21 Kasım 1924 tarihinde yaptığı bir mülakata bakmamız yeterli olacaktır... Bu mülakat hakkında dönemin Ingiliz Büyükelçisi şunları söylemektedir:

"...Macartney'le konuşurken kullandığı dil ile sözlerinin tonu, açıkça, kıyasıya savaşacağına işaret ediyor. Betimlenen şu sahne: Gazi tam anlamıyla çılgına dönmüştü; (...) muhalefet üyelerinin isimlerini tek tek sayarken yüzü kıpkırmızı kesilmişti...Mr. Macartney Ankara'dan cidden çok yakın bir zaman içinde silahların patlayacağını düşünerek dönerken, Vasıf ve Necati de Galata Köprüsü'nü asılmış cesetlerle süsleyecek kadar iş bitirici bir kurum olan Istiklal Mahkemesi'nin başına geçmek üzere hükümetten ayrılarak Istanbul'a doğru yola çıkmışlardı."[17]

Sonunda M. Kemal Atatürk muhalefeti susturabilmek için 4 Mart 1925'te 578 sayılı Takrir-i Sükun Kanunu'nu çıkardı.[18]

Bu yasayla iktidara olağan üstü yetkiler verilmiştir. Istiklal mahkemelerinin verdiği kararların meclisin onayına gerek olmadan sadece hükümet tarafından onayıyla yürürlüğe girecek olması da ne kadar sıkı bir istibdat yönetiminin kurulacağını doğrular niteliktedir.

Istiklal Mahkemeleri adından da anlaşılacağı üzere savaş döneminden kalma mahkemelerdir ve savaş döneminin gerekleri üzerine kurulmuştur. Mahkemelerin bir savaş varmışcasına tekrar canlandırılması ülke içerisinde bir savaş ortamı yaratma çabalarının bir ürünüdür.

M. Kemal Atatürk'ün eski sınıf arkadaşı Ali Fuat Cebesoy dahi Istiklal Mahkemeleri aracılığıyla muhalefetin susturulması konusunda şunları söylemekten kendini alamamıştır:

"Birinci Büyük Millet Meclisi'nde ne kadar tanınmış muhalif varsa, hepsi birer bahane bulunarak Istiklal Mahkemeleri'ne getirilmiş ve bunların ekserisi birer surette cezalandırılmışlardı. Istiklal Mahkemeleri'nin en mühim icraatı, muhalefeti ve matbuatı susturmak ve ortadan kaldırmak olmuştur."[19]

Var olmayan bir savaşı kazanmaktan daha çok, Ali Fuat Cebesoy'un da söylediği gibi, mahkemelerin, ister basın olsun ister bir parti olsun muhalefet olanları susturmak görevini iktidar adına yerine getirdiği görüntüsü vermektedir. Ali Gevgilli'nin konuyla ilgili yaptığı bir çalışmada söyledikleri de yukarıdaki tezleri destekler niteliktedir.

Gevgilli çalışmasında: "Gelenekçi, liberal ya da ileri ayırımı yapmaksızın, resmi ideoloji'nin dışındaki tüm siyasal örgütlenişle birlikte direnen basını ve yığınsal iletişim kanallarını da kapatıyordu"[20]

Prof. Dr. Osman Akandere'nin Takrir-i Sükun kanunuyla ilgili değerlendirmesi ise şöyledir:

Takrir-i Sükun kanunuyla 1920'li yıllar boyunca muhalefetsiz, sivil toplumsuz ve tepeden inmeciliğe karşı koymayan "uysal bir toplum" yaratma çabası başarıya ulaşmıştır.[21]

M. Kemal Atatürk hedefine ulaşmış ve Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası 5 Haziran 1925'te kapatılmıştır.[22]

Üstelik, partinin savunması alınmadan.

Partinin kapatılmasına sebep olarak gösterilen parti tüzüğünün 6'ıncı maddesi "Fırka efkar ve itikat-i dinîyeye hürmetkardır" ifadesidir. Bu sırada 1924 Anayasası'na göre devletin resmi dininin Islam olduğu düşünülürse bir fırkanın parti tüzüğüne inançlara ve dinlere saygıyla yaklaştığını belirtmesinde ne gibi bir sakınca görüldüğünü anlamak güçtür.

Nitekim bu konuda M. Kemal Atatürk'ten daha ılımlı olduğunu düşündüğümüz Ismet Inönü şöyle demektedir:

"Terakkiperver Cumhuriyet Partisinin programında bulunan 'Milli ve dini geleneklere sadakat' sözü büyük reformlar ve inkılâplar yoluna girmiş olan Atatürk idaresi ve Cumhuriyet Halk Partisi iktidarına karşı muhafazakâr bir zihniyetin ifadesi sayılmıştır. Aslında bu iddia her büyük reformun karşısında tabiî ve meşru olan muhafazakâr cereyanı temsil eder masum bir iddia görülebilirdi. Kaldı ki, Terakkiperver Cumhuriyet Partisi bir muhafazakâr cereyanı temsil ettiğini de hiç bir zaman söylememiştir. Kaydedilmeye lâyıktır ki, Terakkiperver Fırkanın başında bulunanların büyük kısmı mazileri ve zihniyetleri itibariyle ilen fikirli ve ıslahatçı insanlardı."[23]

Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılmasını Lord Kinross şöyle yorumlar:

"Gazi, işi büyük ölçüde siyasi bir komplo gibi ele almayı daha uygun görmüştü. Bu, kaçırılmayacak bir fırsattı. Zira top yekun bir iktidar için sabırsızlanan ve kendisine karşı olan herkesten kuşkulanmaya başlayan Gazi'ye, onları suçlamak ve yolunun üzerinden uzaklaştırmak olanağı veriyordu."[24]

Parti kapatılmakla kalmadı, Izmir Suikastı davası ve Istiklal Mahkemeleri ile Mecliste bulunan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası mebusları siyasi hayattan tecrit edilmişlerdir. Takrir-i Sükun Kanunu ile başlayan muhalefeti tasfiye hareketleri Izmir Suikastı ve Istiklal Mahkemeleri ile sonuçlandırılmıştır. Mahkeme sonucunda 4 kişi idama mahkum edilirken, 7 kişi 10 yıl sürgün cezası almıştır. Izmir Suikastı davasında 6 Terakkiperver mebusu idama mahkum olmuş, 13 mebus Ikinci Meclis'ten sonra politika hayatından silinmiş, yasaklı mebuslardan bir çoğu M. Kemal Atatürk'ün ölümünden sonra 1939 yılında tekrar siyasi arenaya dönebilmişlerdir.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Mete Tunçay Türkiye Cumhuriyeti'nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması (1923-1931) Yurt Yayınları, Ankara 1981, sayfa 100.

[2] Vatan Gazetesi, 28 Teşrini evvel 1340.

[3] Vatan Gazetesi, 29 Teşrini evvel 1340.

[4] Vakit Gazetesi, 9 Teşrini sâni 1340.

[5] Mete Tunçay Türkiye Cumhuriyeti'nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması (1923-1931) Yurt Yayınları, Ankara 1981, sayfa 101.

[6] Ali Fuat Cebesoy, Siyasi Hatıralar, Istanbul, Vatan Neşriyat, 1957 cild 2, sayfa 109.

[7] Erik Jan Zürcher, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, Iletişim Yayınları, Istanbul 2003, sayfa 85.

[8] Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Politikada 45 Yıl, Iletişim Yayınları, Istanbul 2006, sayfa 67.

[9] Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyeti'nde Tek Parti Yönetimi'nin Kurulması, Tarih Vakfı Yurt Yayınları, Istanbul 2005, sayfa 132.

[10] Falih Rıfkı Atay, Ulus Gazetesi, 11 Kasım 1938.

[11] Falih Rıfkı Atay, [1961], Çankaya: Atatürk'ün Doğumundan Ölümüne Kadar, Pozitif Yayınları, Istanbul 2004, sayfa 393.

[12] Tekin Erer, Yasakçılar, Toker Matbaası, Istanbul 1965, sayfa 23.

[13] Lord Kinross, Atatürk Bir Milletin Yeniden Doğuşu, Sander Yayınları, Ankara 1966, sayfa 462).

[14] Tekin Erer, Yasakçılar, Toker Matbaası, Istanbul 1965, sayfa 18.

[15] Tekin Erer, Yasakçılar, Toker Matbaası, Istanbul 1965, sayfa 18.

[16] Tekin Erer, Türkiye'de Parti Kavgaları, Toker Matbaası, Istanbul 1966, sayfa 144.

[17] Erik Jan Zürcher, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, Iletişim Yayınları, Istanbul 2003, sayfa 91-92.

[18] Alpay Abacalı, Türk Basınında Demokrasi, Ankara, Kültür Bakanlığı Yayını, 1994, sayfa 126-141.

Ayrıca bakınız; Hasan Türker, Türk Devrimi ve Basını 1922-1925, Izmir, Dokuz Eylül Yayınları, 2000, sayfa 187-230. Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi, Istanbul, Remzi Kitabevi, 1973, sayfa 146-155. Orhan Koloğlu, Türk Basını, Ankara, Kültür Bakanlığı yayını, 1993, sayfa 53.

[19] Tekin Erer, Yasakçılar, Toker Matbaası, Istanbul 1965, sayfa 29.

[20] Ali Gevgilili, Türkiye'de Yenileşeme Düşüncesi, Sivil Toplum, Basın ve Atatürk, 2.basım, Bağlam Yayınları, Istanbul 1990, sayfa 125.

[21] Osman Akandere, Milli Şef Dönemi, Çok Partili Hayata Geçişte Rol Oynayan Iç ve Dış Tesirler (1938-1945), Iz Yayıncılık, Istanbul 1998, sayfa 22.

[22] F. Hüsrev Tökin, Türk Tarihinde Siyasi Partiler ve Siyasi Düşüncenin Gelişmesi,
Elif Yayınları, Istanbul 1965, sayfa 69-71.

Ayrıca bakınız; Ercan Haytoğlu (1997), Türkiye'de Demokratikleşme Süreci ve 1945'te Çok Partili Siyasi Hayata Geçişin Nedenleri (1908-1945), Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, Sayı: 3, sayfa 48).

[23] 9 Eylül 1963 günlü Ulus Gazetesi.

[24] Lord Kinross, Atatürk Bir Milletin Yeniden Doğuşu, Sander Yayınları, Ankara 1966, sayfa 497.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı - 6

(Fotoğraf: Serbest Cumhuriyet Fırka reisi Ali Fethi Bey'i karşılamak için 4 Eylül 1930'da Izmir'de toplanan halktan bir görünüm)

12 Ağustos 1930'da kurulan Serbest Cumhuriyet Fırka'nın (SCF) kurulmasındaki asıl amaç, toplumsal muhalefeti denetleme, yani güdümlü ve kontrollü bir muhalefetti. Ancak Serbest Cumhuriyet Fırkası kurulduğu andan itibaren halk tarafından gerçek bir muhalefet partisi gibi algılanarak, büyük ilgi ve destek gördü. Geniş muhafazakar halk kitlelerinin partiye akın etmesi üzerine 17 Kasım 1930'da kapatıldı.[1]

SCF, kendinden önce kurulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'ndan (TpCF) hem kuruluş hem de kapanış özellikleri bakımından ayrılmaktadır. Her iki parti de CHP içinden çıkmış olmakla beraber; TpCF, CHP içindeki "doğal bir muhalefet hareketinin partiden ayrılması" ile kurulmuş; SCF ise, "tamamen bazı şartların zorlaması sonucunda M. Kemal tarafından kurdurulmuş, göstermelik bir muhalefet yaratma girişimi"nden ibarettir.[2]

Tevfik Çavdar'da, yıllardan beri biriken ve artan toplumsal muhalefet potansiyelini kontrol edebilir ve rejim karşıtı olmayan bir partiye (SCF'ye) yönlendirmek muhalif partinin kuruluş nedenlerinden biri olabileceğini yazmıştır.[3]

Kendiliğinden ve doğal bir muhalefet partisi olarak kurulmayan, "güdümlü bir muhalefet yaratma düşüncesinin ürünü" olan SCF'nin kuruluş ve örgütlenişi de "yapay" özellikler taşımaktadır[4]. Fethi Bey tarafından M. Kemal'in isteği ile 12 Ağustos 1930 tarihinde kurulan SCF, doğal bir gelişmenin ürünü olmamasına ve tüm "muvazaa" (danışıklı dövüş) görüntüsüne rağmen, hızlı bir şekilde gelişti ve halktan büyük ilgi gördü. Bu ilgi CHP'de tedirginlik yaratırken, SCF Genel Başkanı Fethi Bey'in daha ilk günlerde iktidara aday olduklarına yönelik açıklaması, yeni partiye karşı CHP'deki rahatsızlığı arttırdı. Çünkü, CHP ileri gelenleri, SCF'yi hiçbir zaman iktidara aday bir parti olarak düşünmemişlerdi. Onlar için SCF, "küçük ve tehlikesiz bir muhalif parti" olarak TBMM'de bulunacak ve pek de suya sabuna dokunmayan eleştirilerle yetinecekti.

Hatta, SCF'nin TBMM'de eleştirilerde bulunabilmesi, muhalefet yapabilmesi için yapılacak olan milletvekili seçimlerinde CHP tarafından SCF için milletvekili kontenjanı ayrılacaktı. M. Kemal, Fethi Bey ve Ismet Paşa arasında geçen görüşmelerde partiye kaç milletvekili ve ne kadar para verileceği pazarlıkla belirlendi. Üstelik CHP'den SCF'ye verilecek milletvekillerinin seçimini de M. Kemal yaptı. 1931 yılında yapılacak seçimler için Ismet Paşa 50 milletvekili önerirken, Fethi Bey 120 milletvekili istemişti ve sonunda 70 milletvekilinde anlaşmışlardı.[5]

Fethi Okyar'ın şu sözleri dikkatle okunmaya değerdir: "Kütahya mebusu (milletvekili) Nuri ve Erzurum mebusu Tahsin Bey'lere Gazi (M. Kemal Atatürk), benim fırkama (partime) geçmeleri için emir verdi. Onlar da 'Emredersiniz Paşam' diyerek kabul ettiler. Biraz sonra gelen Reşit Galip Bey'e aynı emir verildi. O da, 'Baş üstüne Efendim' diyerek kabul etti."[6]

TBMM'de muhalefet yapabilecek ölçüde SCF'ye milletvekili kontenjanı lütfedilmesi, CHP'nin SCF'ye biçtiği rolü net biçimde göstermektedir.

SCF Genel Başkanı Fethi Bey'in iktidara aday olduklarını açıklaması ve halktan gördükleri ilgi, CHP'nin iktidarı kaybedebileceği olasılığını gündeme getirdi. Bu da CHP yöneticilerini SCF karşısında hırçınlaştırdı. SCF'nin arkasındaki halk desteğinin bir göstergesi de, partinin kuruluşundan sadece bir ay sonra yapılan Belediye seçimleridir. Bu seçimlerde yapılan tüm baskılara ve CHP yöneticilerinin çabalarına rağmen, 502 seçim bölgesinden 22'sinde SCF kazandı. SCF'nin kazandığı yerlerden biri de Samsun'du. Yeni kurulan SCF'nin hazırlıksız bir şekilde katıldığı yerel seçimlerde gösterdiği başarı önemli bir ölçüttü.

SCF basında da kendisine birçok destek buldu. Istanbul'daki Yarın ve Son Posta gazeteleriyle Izmir'deki Yeni Asır gazetesi SCF'yi destekliyorlardı.[7] Bu gazetelerden başka doğrudan SCF'yi desteklemek amacıyla Izmir'de bir gazete yayınlandı: "Serbes Cumhuriyet."[8]

1924-25 yıllarındaki TpCF denemesinden sonra, 1930 yılında girişilen SCF denemesi ile görüldü ki, CHP iktidarı tehlikededir. Modernleşme sürecinin ve iktidarının tehlikede olduğunu, çoğulcu bir ortamda bunların tehlikeye düşeceğini gören CHP, "olası tüm muhalefet odaklarını" ya ortadan kaldırdı, ya da kendine bağladı.

Danışıklı dövüşe ne gerek var diye sorabilirsiniz... Açıklayalım...

Halk, 18 kuruşa devlet eliyle ithal edilen şekerin neden kendisine 60 kuruştan satıldığını biliyordu. "Halkçı" diktatörlük 18 kuruşa ithal ettiği şekeri altı komisyoncudan geçirerek halka ulaştırıyordu. Çoğu zaman da,

şeker yoksul halka hiç ulaşmıyordu. Bir koyunun 50 kuruşa satıldığı bir ortamda bir emekçi ailesinin şeker satın alması zaten olanaksızdı.

Yoksul halk şekerden önce, ekmeği bile yeteri kadar yiyemiyordu. "Türk çiftçisi"nin istihsal ve geçinme vaziyeti anketinin amaçları değerlendirilirken, 1935-36 yıllarına ilişkin şunlar söyleniyor:

"Fakir gruptaki hububat istihlaki yetişkin erkek başına senede 416 kilo ekmeğe tekabül ettiği halde, hali vakti nispeten daha iyi olan 2'nci grupta bu istihlâkin (tüketimin) azalacak yerde 452 kiloya yükselmesi, köylünün 1935-36 senesinde ekmek ihtiyacını bile tamamiyle karşılayamaz olduğunu göstermektedir. 2'inci grupta kâhil (yetişkin) erkek başına senelik ekmek istihlaki 1'nci gruba nazaran 70 kilo buğday ekmeği daha fazla, yani cem'an (toplam) 34 kilo fazladır."[9]

Komisyoncuları zengin etmeyi amaç edinen bir siyasal iktidar, elbette emekçi toplum kesimlerinin yararını bir yana itecekti. Zaten söz konusu olan "sınıfsız bir toplum"du. (...)

Istanbul'un büyük tüccarları, Milli Mücadele'de vatan kurtaran, şimdi karşılığını isteyen sivil-militer bürokratların soygun ve sömürü olanaklarını artırmak için, her seferinde yoksul halka daha fazla yükleniyordu.

"Gelir farkı gözetilmeksizin", her yetişkin erkek "yurttaş"tan yılda 8 ila 15 lira arasında değişen yol vergisi alınıyordu. Yetişkin beş nüfusa sahip bir köylü ailesi için bu, yılda yaklaşık 60 TL. ödeme zorunluluğu demekti.

Bir ton buğdayın 40 liraya satıldığı koşullarda bu vergiyi ödemenin ne demeye geldiğini anlamak zor değildir. "Sınıfsız", "imtiyatsız", "kaynaşmış" toplumda hapishaneler vergilerini ödeyemeyen yoksul köylülerle dolup taşıyordu...

Devlet, tüketim malları üzerinde tekel kurarak, yeni vergiler koyarak, eski vergileri artırarak yoksul halk üzerindeki baskıyı daha da artırıyordu. Kötü ürün ve fiyatların aşırı düşüşü karşısında vergi yükü giderek artıyordu. 1927'yi baz alan endekse göre, vergi yükü 1934'te 153'e çıkmıştı. Nüfus başına gayri safi gelir ise, aynı yılları esas alan endekse göre, (1927=100), 1930'da 92.6'ya, 1934'de 60.5'a kadar gerilemişti.[10]

Gelirde aşırı düşüşler olurken , artan vergilerin yarattığı baskı dayanılmaz boyutlardaydı...

Yol vergisiyle ilgili olarak, Gülten Kazgan şunlan yazıyor:

"Amacı demiryolu yapımının finansmanı olan Yol Vergisi de bir "baş" vergisi idi, her ailedeki yetişkinlerden alınan (8-15 TL. oranındaki) bu vergi, gelirdeki azalıştan bağımsız bir yük getiriyordu. Ürün fiyatları (üçte bire) 1/3'e düşünce, bir de buna kötü ürün yılları eklenince, tutarı aynı kalan verginin (gelir üzerinden) yükü bununla ters orantılı olarak ağırlaşmış oluyordu. Nitekim 1930'larda (1932-1934), 1932'deki kötü ürün yılının da etkisiyle, bu vergiyi ödeyemeyip bedeni yükümlülüğü yerine getiren yol yapımında çalışanların sayısı 700 bin kişiyi buldu. Aynı durum hayvan sayım vergisi için de geçerliydi: Hayvan başına kuruş olarak tahsil edilen bu vergi, hayvanların fıyatları veya hayvansal ürünlerin fiyatlarından bağımsızdı. Vergi 1929'da tekrar artırılmıştı. Bu ürünlerin fiyatları yarı yarıya düşerken, verginin aynı kalması, gelir üzerinden ödenen verginin ağırlaşması demekti."[11]

Öte yandan iç ticaret hadlerinin % 40 (1930) civarında tarımın aleyhine olarak bozulduğu bir ortamda , 'ruhları çağıranlar'ın neden geri yollayamadıklarını anlamak kolaylaşıyor. "Güdümlü muhalefet"e hemen büyük bir kitle desteğinin ortaya çıkması, "yeni parti"nin kitleler yararına bir programa sahip olmasından değil, iktidar partisinden kaçışın bir göstergesiydi. Halk yığınları Fethi Bey'in lideri olduğu partinin ne programından ne de temel politikalarından haberdardı.

Ama sağduyuyla "halkçı ve inkılapçı iktidar"dan kaçıyordu...

Samet Ağaoğlu, "Serbest Fırka" kurucularının Izmir'e gelişinde halkın Serbest Cumhuriyet Fırkası'na gösterdiği büyük ilgiyi şöyle anlatıyor:

"(...) Halk Anadolu Gazetesi'nin matbaasına doğru yürümüş... Matbaanın iç tarafına saklanmış olan polis neferleri, halkı korkutmak için olacak, izdihamın üzerine tabanca boşaltmaya koyulmuş ve atılan kurşunlardan biri 14 yaşındaki mektepli bir çocuğa rastgelerek öldürmüştür.

Bu meyanda hiçbir şeyden haberi olmayan bizler otelde idik ve alt kattaki salonda bir çokları ile görüşüyorduk. Birden bire otele büyük bir kalabalık hücum etti. Herkes müteheyyiç ve mütehevvirdi

(heyecanlı ve öfkeliydi). Kimi ağlıyor, kimi nefrin ediyor, kimi tehditler savuruyor. Kalabalığın ortasında ihtiyar bir adamcağız kucağında taşıdığı bir çocuğu birden bire Fethi Bey'in ayaklarına atarak[12]:

- 'Işte size bir kurban. Başkalarını da veririz! Yalnız sen bizi kurtar, dedi ve ağlayarak Fethi Bey'in ellerine sarıldı. Manzara müthiş ve tüyler ürperticiydi. Kanlara bulanmış körpe mektepli bir çocuk Fethi Bey'in ayakları altında son nefesini veriyordu. Babası da Fethi Bey'in ellerine sarılarak yakıcı bir lisanla daha başka evladını da kurban vermeye hazır olduğunu söylüyordu. Yalnız bizi kurtar! Kurtar bu zalim mutemetlerin elinden diye yalvarıyor."[13]

Işte, bütün bu zulümler milleti her an patlamaya hazır bir bomba haline getirdi. Yüksek vergilerle halkın sömürülmesinden doğan hoşnutsuzluğu ve M. Kemal'in gerçekleştirdiği bir dizi reformun toplumda uyandırdığı memnuniyetsizliği ölçmek ve bunların Serbest Fırka'ca denetlenmesini sağlamak, dolayısıyla yıllardan beri biriken ve artan toplumsal muhalefet potansiyelini kontrol edebilir ve rejim karşıtı olmayan bir partiye (SCF'ye) yönlendirmek ve böylece tabiri caizse halkın gazını almak amaçlanmıştır.

Nitekim Amerikan Büyükelçisi Grew şöyle demektedir, "yeni parti, ülkenin siyasi ateşini ölçmek için bir termometre olmuştu; ateşin yüksekliğinden kimsenin şüphesi olamazdı."[14]

Bir muhalefet partisi, aslında gizli olarak var olan, fakat siyasal baskılar nedeniyle görünmeyen siyasal muhalefeti ve bu muhalefetin gücünü de ortaya koyabilirdi.[15] 1930 yılında, hoşnutsuzluğun (çapını büyük olasılıkla bilmemekle beraber) farkında olan M. Kemal, raporların ve ülkede sık sık yaptığı kendi inceleme gezilerinin sonucunda, toplumsal hoşnutsuzluğu belli bir yöne yönlendirmek[16] istemiştir. Ülkede pek çok şeyin yolunda olmadığı ve hoşnutsuzluğun arttığı açıktır. Bir muhalefet partisi, emniyet sübabı işlevi görebilirdi.[17]

Ancak başarı belirtileri SCF'nin hızla iktidara gelme isteğini kamçılamış, dolayısıyla anlaşmaya (danışıklı dövüşe) aykırı bir şekilde hareket etmiştir. Işte bu, partinin sonunu hazırlayan en önemli etken olmuştur. Ibrahim Hilmi Çığıraçan'da, 9 Temmuz 1946'da Yeşilköy Halkevinde okumak üzere hazırladığı "Türkiye'de Intihap Usulleri ve Parti Mücadeleleri" başlıklı konferansında "meclis içinde, mücadeleden ziyade münakaşa ve muvazene (danışıklı dövüş) partisi olarak kurulmuş" olan SCF'nin sona erdirilmesini, "biran evvel iktidar mevkiine geçmek" arzusuna bağlamaktadır.[18]

Ayrıca M. Kemal'in Fethi Bey'e: "Siz hemen birkaç ay içinde iktidara geçmek için uğraşıyorsunuz."[19] demesi, oyunu açıkça ortaya koymaktadır. M. Kemal Atatürk'e; "Bir siyasi partinin iktidara gelmek istemesinden daha doğal ne olabilir" diye sormak lazımdı. Lakin o dönemde bunu sormak, kelleyi vermeyi göze almak demektir. Fethi Bey de bunu gayet iyi bildiğinden olsa gerek 17 Kasım 1930 günü Dahiliye Vekaletine (Iç Işleri Bakanlığına) pullu dilekçe göndererek SCF'yi kapattığını açıklamıştır. Bu açıklamasının dikkat çekici bölümünü buraya aynen alıntılıyoruz:

"... fırkamız (partimiz) âtiyen (gelecekte) Gazi Hazretleriyle siyasi sahada karşı karşıya gelmek vaziyetinde kalabileceği anlaşılmıştır. Bu vaziyette kalacak siyasi bir teşekkülün mevcudiyetini fırka müessisi sıfatiyle muhafaza ve idameyi muhal buluyorum. Bu sebeple SCF'nin feshine karar verdim. Bu karar fırka teşkilatına tebliğ edilmiştir. Keyfiyeti arzederim efendim. A. Fethi."[20]

Fethi Okyar'ın anılarından, bu fesih beyannamesinin bile bir pazarlık konusu olduğunu öğreniyoruz. M. Kemal Atatürk döneminde, Fethi Bey'e kurduğu partinin fesih gerekçesini dahi olduğu gibi yazma hakkı verilmemiştir. Örneğin, mektubun M. Kemal Atatürk ve Ismet Paşa tarafından düzeltilmeden önceki bir cümlesi şöyleymiş:

"Fırkamız doğrudan doğruya Gazi Hazretlerinin teşvik, ısrar ve tasvipleriyle vücuda gelmiş ve büyük reisimizin her iki fırkaya (CHP ve SCF) karşı eşit yardım muamelesine mazhar olacağı teminatını almıştı."[21]

Diplomatik dili, halk diline tercüme edecek olursak fesih nedeni şöyle olsa gerek; "M. Kemal verdiği sözde durmadı, onunla çatışmayı da göze alamıyorum ve bu yüzden partiyi kapatıyorum."

Böylece Fethi Okyar, M. Kemal Atatürk'e "Bir siyasi partinin iktidara gelmek istemesinden daha doğal ne olabilir?" sualini yöneltmek yerine; partiyi kapatarak "kelleyi kurtarmıştır."

Partinin kurucularından Ahmet Ağaoğlu'nun aktardıklarına bakılırsa, parti kurucusu Fethi Bey, parti kapatıldıktan sonra, "aldatıldığını" itiraf etmiş ve M. Kemal Atatürk'ün Fırka'yı "sırf memleketteki vaziyeti anlamak, halkın nabzını tutmak için" kurdurduğuna kanaat getirmiştir[22]

Her başarısız çok partili hayat denemesi tek parti yönetiminin yerleşmesinin önündeki engelleri kaldırmaya yaramış ve Tek Parti Yönetimi'nin pekişmesini sağlamıştır. Serbest Cumhuriyet Fırkası'nın "kendini fesh etmesinden" sonra tek parti yönetimi yerleşmiş, 1946'ya kadar rakipsiz ve her şeye egemen olan görüntüsünü korumuştur. Bu kısa dönemli çok partili sistem deneyimlerini, demokrasi yolunda atılmış adımlar olarak kabul etmek zorlama bir yorum olacaktır.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Çetin Yetkin, Serbest Cumhuriyet Fırkası Olayı, Karacan Yayınları, Istanbul 1982, sayfa 32.

Ayrıca bakınız; F. Hüsrev Tökin, Türk Tarihinde Siyasi Partiler ve Siyasi Düşüncenin Gelişmesi, Elif Yayınları, Istanbul 1965, sayfa 75.

[2] Esat Öz, Tek Parti Yönetimi ve Siyasal Katılım (1923-1950), Gündoğan Yayınları, Ankara, 1992, sayfa 101-102.

[3] Tevfik Çavdar, Serbest Fırka, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi, cild 8, Iletişim Yayınları, sayfa 2052 - 2059.

[4] Ahmet Ağaoğlu, Serbest Fırka Hatıraları, Iletişim Yayınları, Istanbul, 1994, sayfa 141-148.

Ayrıca bakınız; Osman Okyar-Mehmet Seyitdanlıoğlu, Fethi Okyar'ın Anıları, Atatürk, Okyar ve Çok Partili Türkiye, Türkiye Iş Bankası Kültür Yayınları, Ankara, 1997.

[5] Fethi Okyar'ın Anıları, Atatürk, Okyar ve Çok Partili Türkiye, Türkiye Iş Bankası Kültür Yayınları, Ankara, 1997.

[6] Fethi Okyar, Ve Mehmet Seyitdanlıoğlu, Atatürk, Okyar ve Çok Partili Türkiye, Fethi Okyar'ın Anıları, 3.baskı, Türkiye Iş Bankası Kültür Yayınları, Istanbul 2006, sayfa 135, 136.

[7] Esat Öz, Tek Parti Yönetimi ve Siyasal Katılım (1923-1950), Gündoğan Yayınları, Ankara, 1992, sayfa 101, 102.

Ayrıca bakınız; Ahmet Ağaoğlu, Serbest Fırka Hatıraları, Iletişim Yayınları, Istanbul, 1994, sayfa 141-148.

- Osman Okyar-Mehmet Seyitdanlıoğlu, Fethi Okyar'ın Anıları, Atatürk, Okyar ve Çok Partili Türkiye, Türkiye Iş Bankası Kültür Yayınları, Ankara, 1997.

- Tevfik Çavdar, Serbest Fırka, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi, cild 8, Iletişim Yayınları, sayfa 2052 - 2059.

- Tarık Z. Tunaya, Türkiyede Siyasi Partiler, 1859-1952, Istanbul, 1952.

- Çetin Yetkin, Atatürk'ün Başarısız Demokrasi Devrimi, Serbest Cumhuriyet Fırkası, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, Istanbul, 1997.

- Cem Ermence, 99 Günlük Muhalefet: Serbest Cumhuriyet Fırkası, Iletişim Yayınları, Istanbul, 2006.

[8] Hakkı Uyar, "SCF'nin Yayın Organı: Serbes Cumhuriyet Gazetesi", Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce cilt 7, Liberalizm, Iletişim Yayınları, Istanbul, 2005.

[9] Türk çitfçisi'nin istihsal ve geçinme vaziyeti anketi, Ankara, 1938, sayfa 41-55.

[10] Atatürk Döneminin Ekonomik ve Toplumsal sorunları 1923-1938, Iktisadi ve Ticari Ilimler Akademisi Mezunları Derneği Yay. 1977, sayfa 252.

[11] Atatürk Döneminin Ekonomik ve Toplumsal sorunları 1923-1938, Iktisadi ve Ticari Ilimler Akademisi Mezunları Derneği Yay. 1977, sayfa 252-253.

[12] Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Istanbul 1991, sayfa 165, 166, 167.

[13] Samet Ağaoğlu, Serbest Fırka Hatıraları, sayfa 57.

[14] Lord Kinross, Atatürk Bir Milletin Yeniden Doğuşu, Sander Yayınları, Ankara 1966, sayfa 521.

[15] C. Koçak, Türkiye Tarihi, cild 4, 8. baskı, Cem Yayınevi, Istanbul 2005, sayfa 148.

[16] Erik Jan Zürcher, Modernleşen Türkiye'nin Tarihi, 16. baskı, Iletişim Yayınları, Istanbul, 1999, sayfa 260.

[17] H. C. Armstraong, H. C., Bozkurt, Nokta Kitap Yayınları, Istanbul 2005, sayfa 203.

[18] Ibrahim Hilmi Çığıraçan, Istanbul: Hilmi K., 1946, sayfa 22, 23.

[19] Asım Us, Gördüklerim, Duyduklarım, Duygularım - Meşrutiyet ve Cumhuriyet Devirlerine Ait Hatıralar ve Tetkikler, Istanbul: Vakit M., 1964 sayfa 142.

Ayrıca bakınız; Mete Tunçay Türkiye Cumhuriyeti'nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması (1923-1931) Yurt Yayınları, Ankara 1981, sayfa 270.

[20] Mete Tunçay Türkiye Cumhuriyeti'nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması (1923-1931) Yurt Yayınları, Ankara 1981, sayfa 273.

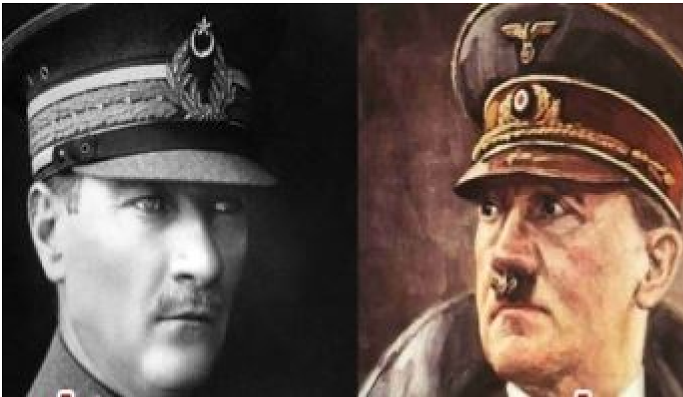
[21] Fethi Okyar, (Haz. Cemal Kutay), Üç Devirde Bir Adam, Istanbul: Tercüman Tarih Yay., 1980, sayfa 528.

Ayrıca bakınız; Ahmet Ağaoglu, Serbest Fırka Hatıraları, Istanbul, 1969, 2. basım, sayfa 90, 91.

[22] Ahmet Ağaoğlu, Serbest Fırka Hatıraları, 3. baskı Iletişim Yayınları, Istanbul 1994, sayfa 102.

****
****
****

M. Kemal Atatürk'le çok partili sisteme geçildi yalanı - 7 ve SON

Aslında bırakın Türkiye'de demokrasiyi, hürriyeti, cumhuriyeti; "Tek 'Parti' rejimi" bile yoktu. "Tek 'adam' rejimi" vardı... O da "M. Kemal Atatürk rejimi" idi.

Çünkü Mebus (Milletvekili) tayinleri M. Kemal Atatürk tarafından bizzat yapılıyordu. 1927'de yayınladığı bir tamimde M. Kemal şunları söylüyor:

"Aziz vatandaşlarım. Cumhuriyet Halk Fırkası, namına bütün memlekette Türkiye Büyük Millet Meclisi azalığı için tespit ettiğim zevatın heyeti umummiyesini ittılanıza (bilginize) arzediyorum. Her vatandaş için yeni

devrede beraber çalışmayı münasip gördüğüm arkadaşların heyeti umumiyesinın birlikte görülmesini faideli addettim. Bunlardan, her daire-i ihtihabiye'ye (seçim bölgesine) tefrik edeceğim mebus namzetlerini ayrıca imzam tahtında arzedeceğim."[1]

Yukarıdaki alıntıdan M. Kemal'in şahsi iradesinin ne kadar belirleyici olduğu anlaşılıyor. Mebus tayinini CHF'ye (CHP'ye) bile bırakmıyor. Kimlerin mebus olacağına ve kimlerin hangi illerin mebusu olacağına kendisi karar veriyor...

1 Nisan 1931 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nde;

"(...)Kaç mebus alınacak? Hakiki vaziyeti hiç kimse tahmin edemez. Kati vaziyet Gazi hazretleri umumi listeyi ilan edince anlaşılacak" deniliyordu.

Meclise girecek tüm üyelerin bir tek kişi tarafından seçildiği koşullarda, serbest seçimlerden ve hakimiyetin millete ait olduğundan söz etmek mümkün müdür? Herhalde, "Hakimiyet kayıtsız şartsız M. Kemal'in ve onun yakın çevresinindir" demek gerçeğe daha uygun düşüyor. (...)

Böylesi koşullarda mahkemelerin "bağımsızlığı" da içi boş bir slogan olmaktan öteye gidemez. Cumhurbaşkanı, CHF tüzüğüne göre daimi ve değişmez genel başkandır. Meclis üyelerini de kendisi belirlediğine göre, bu durum, onun hem partiye, hem de meclise hâkim olmasına imkân veriyordu. Parti içinde ve dışında kendi iradesi dışında hiçbir girişime izin vermiyordu.

Hitler; "...M. Kemal'in ilk talebesi Mussolini, ikinci talebesi benim"[2] derken, M. Kemal'in şahsi rejimine verdiği önemi ifade ediyordu.[3]

Seçimlere katılacak adaylar CHP genel sekreteri ve fiili genel başkan tarafından belirlenmiş ve halkın onayına sunulmuştur. Seçim yapmanın anlamını yitirdiği seçimler sadece şeklen var olmuştur[4] Hıfzı Veldet Velidedeoğlu, ki kendisi Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucular listesinin 1'inci sırasında yer alır [5], tek parti döneminde yapılan seçimlerle ilgili şu şekilde yorum yapmaktadır:

"Gerçi iki dereceli seçim yasasındaki yönteme göre bütün illerde milletvekili seçimleri yapılıyordu, ama bu seçim, işin formalite yönüydü. Halk Partisi tarafından gösterilen aday mutlaka seçiliyordu. O halde bu adaylar, 'halkın seçimine sunuluyordu' demektense, 'halkın oylamasına sunuluyordu' deyişini kullanmak belki daha yerinde olur."[6]

M. Kemal'in 1927 seçimleri ile alakalı yayınladığı bildiri ve tamimleri (Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri, cild 4, sayfa 532-535) üzerinde bir değerlendirme yapan siyaset bilimci Prof. Dr. Taha Parla, M. Kemal'in tutumu ve seçimlerdeki etkisini şu şekilde belirlemektedir:

"...Atatürk, artık tam bir 'tek-seçici' olarak, katıksız biçimde birinci tekil şahıs ifadesiyle konuşmaktadır:

(Atatürk) : '...milletvekili adayı olarak saptadığım kişiler', 'birlikte çalışmağa uygun gördüğüm arkadaşlar, (b)unlardan her seçim çevresine ayıracağım milletvekili adayları…'

Açıktır ki adayları saptayan bir parti kurulu, organı yoktur; hepsini tek başına seçen ve bunları seçim çevrelerine dağıtan mutlak bir parti şefi vardır...*sonucu baştan belli olan bir seçim* için milletin göstermiş olduğu isabetli davranışı övüyor:

(Atatürk) : '...sunduğum adaylar memleketin her tarafında aziz vatandaşlarımın ittifakla genel onay ve seçimine mazhar oldu', bu davranıştaki soylu anlam...'

Tek-partinin plebisiter şefi, istediği kişileri milletvekili olarak millete onaylatıyor; ulusal egemenliği kullanacak olan Millet Meclisi'nin tüm üyelerini kendi seçiyor/seçtiriyor."[7]

Resmen Millet ile dalga geçiyor. M. Kemal döneminde kapatılan gazeteler, milleti kandırmadığı için kapatıldılar herhalde.... 1927 seçimlerinde, M. Kemal Atatürk'ün seçtiği adayların millet tarafından "mecburi" olarak onaylandığı halde, kemalist kalemşörlerin sanki seçim yapılıyormuş havasıyla attıkları ısmarlama manşetleri hep beraber okuyalım...

***

Evvela kelimelerin anlamları:

Namzet: Aday.
Intihabat: Seçimler.
Rey: Oy.
Müntehib-i sani: Ikinci derece seçmenleri.
Kamilen: hep birden.

***

"Bütün Türkiye tek bir vücut gibi Gazi'nin gösterdiği namzetlere rey veriyor."[8]

"Gazi, Ismet ve Kazım Paşalar Hazeratı Beşiktaş ve Adalar'dan müntehib-i sani namzedirler - Müntehib-i sani intibanını ilk neticesi: kamilen fırka namzetleri kazandılar."[9]

"Şehrimizde müntehib-i sani intihabatı başladı - Dün binlerce müntehib-i evvel reylerini attılar"[10]

"Intihabadın birinci safhası bitiyor: 15 Ağustosta müntehib-i sani intihabatı tamamıyla bitecek ve artık iş mebusların intihabına kalacak."[11]

"Gazi Hazretleri namzetlerin daire-i intihabiyelerini tefrik buyurdular. (Bizzat imza buyurdukları Istanbul namzet listesi fotokopisi)[12]

"Dün Ankara ve Istanbul dahil olduğu halde 23 vilayette intihabat yapılmış ve fırka namzetleri müttefikan mebus intihab edilmişlerdir." (Şehrimizde 1458 müntehib-i saninin ittifak-ı arasıyla)[13]

"Intihabatın kısm-ı küllisi (48 vilayet) ikmal edildi."[14]

"Intihabat her yerde bitti ve kamilen fırka namzetleri mebus oldular."[15]

****

KAYNAKLAR:

[1] Hakimiyet-i Milliye Gazetesi, 31 Ağustos 1927. Atatürk'ün Tamim Telgraf ve Beyannameleri, cild 4, sayfa 534.

[2] Falih Rıfkı Alay, Çankaya, 1881 -1938 Atatürk'ün Doğumundan ölümüne Kadar, Istanbul, sayfa 319.

[3] Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın Iflası, Doz Yay., Istanbul 1991, sayfa 113.

[4] Erik Jan Zürcher, Modernleşen Türkiye'nin Tarihi, 16. baskı, Iletişim Yayınları, Istanbul, 1999, sayfa 259.

[5] Hıfzı Veldet Velidedeoğlu, Atatürkçü Düşünce Derneği (ADD)'nin kurucular listesinin 1'inci sırasında:

http://www.add.org.tr/index.php?option=com_content&view=article&id=87&Itemid=78

[6] Ahmet Demirel, Birinci Mecliste Muhalefet, 3. baskı, Iletişim Yayınları, Istanbul 2003, sayfa 574-575.

[7] Taha Parla, Türkiye'de Siyasal Kültürün Resmi Kaynakları, cild 1, Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, Iletişim Yayınları, Istanbul 1997, sayfa 54.

[8] Vakit Gazetesi, 3 Eylül 1927.

[9] Cumhuriyet Gazetesi, 2 Ağustos 1927.

[10] Cumhuriyet Gazetesi, 7 Ağustos 1927.

[11] Cumhuriyet Gazetesi, 14 Ağustos 1927.

[12] Cumhuriyet Gazetesi, 1 Eylül 1927.

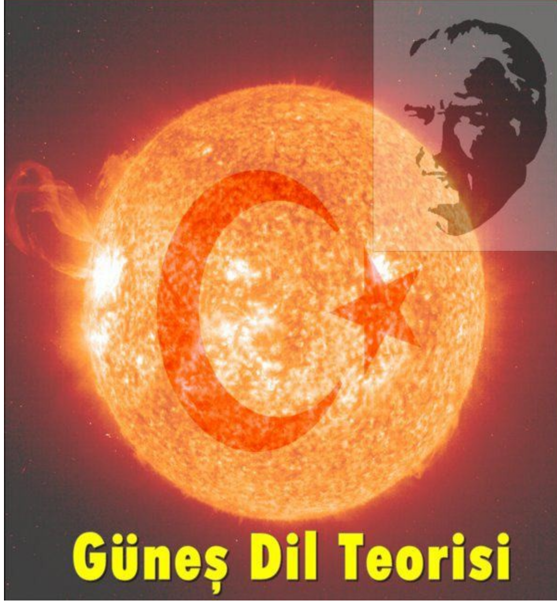
[13] Cumhuriyet Gazetesi, 3 Eylül 1927.

[14] Cumhuriyet Gazetesi, 4 Eylül 1927.

[15] Cumhuriyet Gazetesi, 6 Eylül 1927.

****
****
****

Dilimizi Dilim Dilim ettiler - Güneş Dil Teorisine giden süreç (Kalp krizi geçirenler olursa, sorumluluk kabul etmiyorum)

M. Kemal Atatürk 1928 yılında yaptığı harf devriminden sonra, bu devrimin güçlenmesi ve köksalması için kültür hareketi başlatıyor. Bu hareket doğrultusunda Arap ve Fars kelimeleriyle ilgimiz kesilmek isteniyor. Bu tasfiyecilikle Cumhuriyet Türkçesinin içinde yer alan Arapça ve Farsça asıllı bütün kelimeler aforoz edilerek, yerlerine öz Türkçe olduğu iddia edilen yeni karşılıklar bulunuyor. M. Kemal Türkçe asıllı olmadığı için "şey" kelimesini bile kullanmak istemeyen bir aşırılıkla hareket ediyor ve bu anlayış haliyle dili bir çıkmaza sokuyor. M. Kemal'in en yakınlarından Falih Rıfkı, "Çankaya" isimli kitabında M. Kemal'in kendisine şunları söylediğini yazıyor:

"Dili bir çıkmaza saplamışızdır. Bırakırlar mı dili bu çıkmazda? Hayır. Ama ben de işi başkalarına bırakamam. Çıkmazdan biz kurtaracağız."[1]

Yani, M. Kemal açıkça yanlış yaptığını, hatalı olduğunu itiraf ediyor.

M. Kemal 1934 tarihinde başka bir emir veriyor... Ancak bu emrini vermeden önceki mesajına bir bakalım ve dilimizi nasıl tahrif ettiklerini görelim:

"Dil Bayramından ötürü Türk Dili Araştırma Kurumu Genel Özeğinden, ulusal kurumlarından, türlü orunlardan birçok kutunbitikler aldım. Gösterilen güzel duygulardan kıvanç duydum. Ben de kamuyu Kutlularım" (Imza): Gazi Mustafa Kemal.

***

Saçmalığın boyutunu anlayabilmek için iki örnek daha verelim:

Mülkiyenin Kuruluş Yıldönümü dolayısile gönderilen yazıdan bir kesit (11 Aralık 1935)

"...işte bu intibaı kendi kafamda ve vicdanımda duyduktan sonradır ki telefonunuzun birinci satırının sonundaki dalgınlık aydınlandı. Ben büyük tsmet Inönünün karşısında bulunmakla mutlandığı göreyden,

manen değilse bde maddeten uzak bulunmuş olmaktan teessür duymadığımı söyleyemem. Ancak şununla müteselliyim ki senin, hakikati, asaleti, millet ve devlet için gönülleri ateşlileri benim kadar ve belki benden daha parlak görür olduğunu bidiğimdir. (...)"[2]

***

Bir misal daha... 4 Ekim 1934 tarihli CHP'nin yayın organı Hakimiyet-i Milliye (Ulus) Gazetesi'nde yayınlanan bir habere bakalım. Haberde M. Kemal ve misafirinin bir ziyafette yaptıkları konuşmalara yer veriliyor. Hangisi daha anlaşılır diye sorulacak olsa, şüphesiz "yabancı" konuğun konuşması daha anlaşılır cevabı gelecektir:

Isveç Kralı ve Türkiye-Isveç Ilişkileri Hakkında Konuşma
3 Ekim 1934

M. Kemal tarafından memleketimizi ziyarete gelen Isveç Veliahdı Prens Güstav Adolf şerefine Çankaya Köşkü'nde verilen ziyafette söylenmiştir:

"Altes Ruayâl,
Bu gece, yüce konuklarımıza, Türkiye'ye uğur getirdiklerini söylerken duyduğum, tükel özgü bir kıvançtır. Burada kaldığınız uzca, sizi sarmaktan hiç durmayacak ılık sevgi içinde, bu yurtta, yurdunuz için beslenmiş duyguların bir yankısını bulacaksınız.

Isveç-Türk uluslarının kazanmış oldukları utkuların silinmez damgalarını tarih taşımaktadır. Süerdemliği, önü, bu iki ulus, ünlü sanlı sözlerinin derinliğinde sonsuz tutmaktadır.

Ancak, daha başka bir alanda da onlar erdemlerini, o denli yaltırıklı yöntemle göstermişlerdir. Bu yolda kazandıkları utkular, gerçekten daha az özence değer değildir.

Avrupa’nın iki bitim ucunda yerlerini berkiten uluslarımız, ataç özlüklerinin tüm ıssıları olarak baysak, önürme, uygunluk kıldacıları olmuş bulunuyorlar; onlar bugün en güzel utkuyu kazanmaya anıklanıyorlar; baysal utkusu.

Altes Ruayâl,
Yetmiş beşinci doğum yılında oğuz babanız, bütün acunda saygılı bir sevginin söyüncü ile çevrelendi. Genlik, baysal içinde erk sürmenin gücü işte bundadır.

Ünlü babanız, yüksek kralınız beşinci Güstav'ın gönenci için en ıssı dileklerimi sunarken, Altes Ruvayâl, sizin Altes Ruvayâl, prenses Louise, sevimli kızınız Altes Prenses Ingrid'in esenliğine, tüzün Isveç ulusunun gönencine, genliğine içiyorum."[3]

***

Bu da Isveç Veliahtın söylediği nutuk:

"Reis Hazretleri!.. Haşmetlû Isveç Kralı Hazretleriyle ailem ve şahsım hakkındaki çok dostane sözlerinizden pek ziyade mütehassis olduğum halde Prenseslerle birlikte Türkiye'yi ilk defa olarak ziyaretimizden fevkalade memnun ve mahzuz olduğumuzu Zat-ı Devletlerine temin etmek isterim. Bize karşı gösterilmiş olan güzel kabul, bizde çok kıymetli bir hatıra bırakacaktır. Hatırası Isveç'te hala canlı olan tarihi hadiseler vaktiyle milletlerimizi birleştirmiştir.

Şu halde terakkisi Zat-ı Devletlerinin münevver ve şeciane idareleri altında bahir bir surette göze çarpan genç Türkiye cumhuriyetinin doğmasının, kuvvet bulmasının memleketimizde çok hususi bir alâka ve teveccühle takip edilmesinde şaşılacak bir şey yoktur. Birbirlerinden uzak mıntıkada ve yekdiğerinden tamamiyle farklı şartlara tabi bulunan memleketlerimiz, aynı gayeyi, fikri ve iktisadi memba ve servetlerimizin inkişafını mümkün kılacak yegane çare olan sulhun istikrarı gayesini takip ediyorlar. Bu gaye edildiği ve dünyada itimat hüküm sürmeğe başladığı takdirde milletlerimiz arasında daha normal münasebata rücu ümidi hasıl olabilecektir.

Türkiye ve Isveç, her ikisinin de muhtaç olduğu mütekabiliyet esasına müstenit ticari münasebetleri de bundan müstefit olacaklardır.

Kadehimi, yeni Türkiye'nin Büyük Gazisi Zat-ı Devletlerinin sıhhatine ve asil, kahraman Türk milletinin saadet ve refahına kaldırır ve içerim."

Gördüğünüz gibi M. Kemal'in konuşması, tam bir rezalet...

Nihayet bu saçmalıkların farkına varılıyor ve 1934 yılında Saffet Arıkan'in teklifiyle "Osmanlıcadan Türkçeye-Türkçeden Osmanlıcaya Cep Kılavuzları" formülü deneniyor... Bu devrede M. Kemal; "Ismet Paşa'yı gördüm. Konuşamıyoruz, dilsiz kaldık, bu kadar çalıştık, küçük bir kılavuz çıkardık" diyerek bu konuda da hata yaptıklarını itiraf ediyor. Bir devlet reisinin bu kadar hata yapma lüksü var mıdır? Milletin dili deneme tahtası mıdır diye ciddi ciddi sormak gerek aslında.

24 Ağustos 1936 tarihinde bu işin yürümeyeceğini anlıyor ve bunca tahrifattan sonra "dilsiz" kalmamak için son bir kurtuluş çaresi olarak gördüğü "Güneş dil teorisi"ni şapkadan çıkarıyor.

Teori özetle şöyle;

"Madem ki Türk dili dünyanın temel dillerinden birisidir. Dünya dilllerindeki birçok kelime bu teoriye göre Türkçe'den çıkmıştır. O halde bizim dilimizin içerisinde kullanılan ve yabancı asıllı olduğu iddia edilen kelimeleri sözlükten atmamıza gerek yok. Onlar da dilde kullanılsın, fakat bu kelimelerin aslının Türkçe olduğunu ispatlamak lazım."

Tabii Türkçe dışında kelimelerin kullanılmasının mecburi oluşu, aynı zamanda Türkçe'nin yetersizliğinin de delilidir... Bu da bir nevi aşağılık kompleksine sebep oluyor. Bu yüzden "kullandığımız yabancı kelimeler aslında Türkçe'dir" tezini, daha doğrusu saçmalığını ortaya atıyor.

Durum o hale geldi ki, M. Kemal "tcyb" (sinüs) ve "teceyb"in (kosinüs) Türkçe karsılıklarının bulunması için 29 Mart 1937 tarihli Ulus gazetesine ilan verdirerek bir yarışma dahi açtırıyor.[4] Saçmalamanın sonu yok nasıl olsa.

Güneş Dil Teorisi saçmalıklarından sadece birkaçı (Kalp krizi geçirenler olursa, sorumluluk kabul etmiyorum) :

- Ünlü filozof Aristoteles (Aristo) hakkında; "Ali ustadan" geliyormuş.

***

- "Niagara şelalesinin" ismini alış hikayesi çok ilginçtir. Bering boğazı yoluyla Amerika kıtasına geçen Türkler (sonradan Kızılderili olarak adlandırılacaklardır) kıtayı keşfe başlarlar. Bir müddet ilerledikten sonra önlerine korkunç gürültüler çıkaran bir şelale çıkar. Bu durumdan çok etkilenen Türkler "ne yaygara! ne yaygara!" derler. Zamanla "ne yaygara" yerini Niagara'ya bırakır.[5]

***

- Kültür kelimesi için; "`Keltirmek´ mastarının kökünden kurulmuş olduğundan ana kaynağı Türkçe görünür" diye saçmalamış.

***

- "Amazon Nehri" ile ilgili: Kıta keşfine devam eden Türk boyları Güney Amerika'ya kadar gelmişlerdir. Burda ucu bucağı olmayan bir nehir görürler ve tüm çabalara rağmen sonunu bir türlü bulamazlar. Hayretler içinde kalıp "amma uzun!" demişler. Zamanla bu "amma uzun", "Amazon"a dönüşmüştür.[6]

Böyle ilim olur mu??

***

Zaten Falih Rıfkı Atay'da kelime "uydurulduğunu" itiraf ediyor... Örneğin "Genel" ve "Mefkûre" kelimelerinin uydurulmuş olduğunu açıkça yazıyor.[7]

M. Kemal Atatürk ve avenesinin yaptığı dil tahribatı hakkına Prof. Dr. Osman Fikri Sertkaya şunları söylüyor:

Türkçeyi yüzde 80 Türkçeleştirdik diye övünen kişiler aslında dili yüzde 80 fakirleştirmişlerdir. Kullanılan kelimeleri bu Arapça, bu Farsça, bu Fransızca, bu ingilizce, bu Grekçe diyerek dilde kullanılan kelimeleri atmışlar. Bin yıldan beri kullandığın kelimeler gitmiş yerine halkın bilmediği anlamadığı uydurmaları gelmiş. Sözlükler bir dilin hazinesidir. Siz hazineyi boşaltıyorsunuz.

1979 yılında Mustafayev ve Şerbinin Türkçe-Rusça Sözlük yayımladılar. Kelime kadrosu kaç biliyor musunuz: 47.300. Yani Türkiye'de yayımlanan Türkçe Sözlük 26.000 kelime, Rusya'da yayımlanan Türkçe Sözlük 47.300 kelime. (...) Gönül kelimesi için Mustafayev'de 45 örnek var. Türkçe Sözlük'te ise 3 örnek var.

Türk dili üzerinde çalışma yapan Türk araştırmacıların verilerine göre neredeyse Türkçe'nin yarısı yabancı sözcüklerden oluşmaktadır. Bu araştırmacılar arasında önemli bir isim olan Ömer Asım Aksoy'a göre Türkçenin %52.66 sı sadece köken itibariyle Türkçe kelimelerden oluşuyor.[8]

Şu anda (1996) Ingiliz sözlüğünde en az 400.000 (dörtyüzbin) kelime varken, Türk Dil Kurumu'nun yayınladığı "Türkçe Sözlük", aşağı yukarı 40.000 (kırkbin) kelime ihtiva etmektedir. Yani, Ingilizce'nin ondabiri kadar bir Türkçe... Oysa Şemseddin Sami Efendi'nin "Kamus-u Türki"sinde (Türkçe Sözlüğünde), tam 1.000.000 (evet, tam bir milyon) kelime mevcuttur. Yani, Ingilizce'nin tam ikibuçuk katı kelime.[9]

Sosyologların tesbitlerine göre, zengin bir dil, cemiyetlerin büyük kültür ve medeniyetlere ulaşmasını sağlamakla kalmamakta, güçlü bir tefekküre ve edebiyata da zemin olmaktadır.

Kelime hazinesi daraltılmış bir nesil, bırakın yepyeni bir tefekküre ve estetik dehaya ulaşmayı, kendinden önce hazırlanmış eserleri bile anlayamaz. Böyle nesiller, yabancı "ideolojiler"den kaynaklanmış ve ezberletilmiş "sloganların" esaretine kolayca giriverirler (kemalistler gibi)... Nitekim girilmiştirde

****

KAYNAKLAR:

[1] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Dünya yayınları, cild 2, sayfa 452.

[2] Ulus Gazetesi, 12 Aralık 1935.

Ayrıca bakınız; Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı, Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri, cild 4, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1991, sayfa 651.

[3] Ayın Tarihi, 1934, No:II, sayfa 22, 23.

[4] Prof.Dr. Vecihe Hatiboğlu, Ankara Üniversitesi'nin 60. Kuruluş Yılı Armağanı: Atatürk ve Türk dili ve edebiyatı, Türk eğitimi ve Türk kültürü konusunda seçme yazılar, sayfa 34.

[5] Maydan Larousse, Büyük Lugat ve Ansiklopedi, Güneş Dil Teorisi maddesi.

[6] Maydan Larousse, Büyük Lugat ve Ansiklopedi, Güneş Dil Teorisi maddesi.

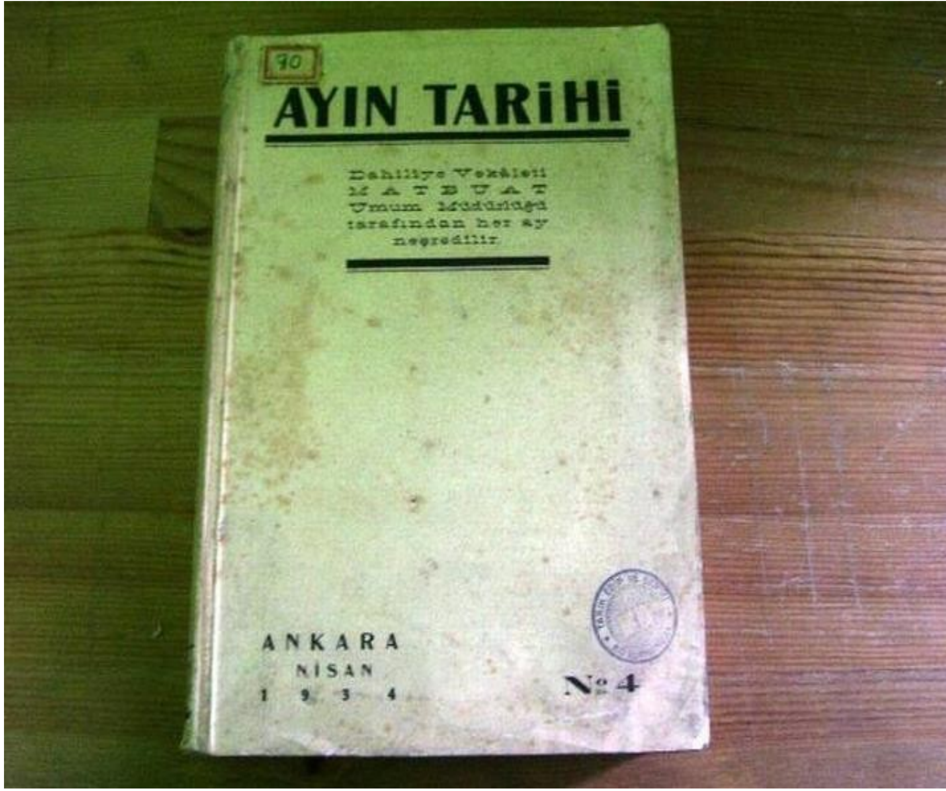
[7] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Dünya yayınları, cild 2, sayfa 453.

[8] Ö.A. Aksoy, Gelişen Özleşen Dilimiz, Türk Dil Kurumu 1975.

[9] Seyyid Ahmet Arvasi, Sahte Dindarlar Sahte Laikler, Burak Yayınevi, Istanbul 1996.

****
****
****

Yabancı Gözüyle M. Kemal Atatürk Inkılapları ("Kemal (Atatürk) Kur'an'ı istihfafla (küçümseyerek) yere attı.")

"Ayın Tarihi" resmi bir yayındır. Üstelik 1930'larda, çok "koyu devletçi" devletin resmi yayını. Fotoğrafta da görebileceğiniz gibi, kapağında şu bilgiler var:

"Dahiliye Vekaleti Matbuat Umum Müdürlüğü tarafından her ay neşredilir."

Yani, "Iç Işleri Bakanlığı Basın-Yayın Genel Direktörlüğü tarafından her ay yayımlanır."

"Ayın Tarihi"nin "Ikinci Teşrin 1934" tarihli nüshasında bir yazı yayınlanıyor...

Yazıda, New York Times'da yayınlanmış bir makaleye yer veriliyor... Makalenin konusu Ayasofya'dır. Ayasofya'nın tarihi uzun uzadıya anlatıldıktan sonra makalenin bir yerinde şöyle yazıyor:

"Kemal (Atatürk) Kur'an'ı istihfafla (küçümseyerek) yere atmış, kendi heykelini diktirmiş, fesi ortadan kaldırmış ve kadınların yüzlerindeki peçeyi yırtmıştır. Sultanların sarayı olan Yıldız köşkü bugün müzedir. O halde sultanın camii de (Ayasofya) niçin bir müze olmasın?"[1]

Işte, yabancı gözüyle M. Kemal Atatürk Inkılabı:

"Kemal (Atatürk) Kur'an'ı istihfafla (küçümseyerek) yere attı."

Yani, kemalistlerin iddia ettikleri gibi sadece "biz yobazların" görüşü değildir bu.

Üstelik söz konusu makale, M. Kemal'in en güçlü olduğu dönemde ve devletin resmi yayın organı tarafından yayınlanmıştır. Iftira olarak algılansa, gerçeği yansıtmadığı düşünülse; bunu yayınlamak bir yana, New York Times'ın haberi yalanlanmaz mıydı? Hele böyle mühim bir mevzuda.

Kemalistlerde, "yabancılar ATA'mızı övüyor" diye böbürleniyorlar... Islam düşmanları böyle birisini övmesinde ne yapsın?

****

KAYNAK:

[1] Ayın Tarihi, 1934 No: 11, sayfa 495-497.

****
****
****

M. Kemal Atatürk Bediüzzaman Said-i Nursi'yi ziyaret etmiş

Atatürk Said Nursi'yi ziyaret etmiş

Yeni Haber Giriş Saati : 28.11.2011 15:10 Güncelleme : 28.11.2011 15:14 CİHAN

Mustafa Kemal Atatürk'ün Bediüzzaman Said Nursi'yi Barla'da gizlice ziyaret ettiği idda edildi.

Avukat Ahmet Özkılınç, Nesil Yayınları'ndan çıkan "Akrebin Kıskacında" isimli kitabında birçok yeni bilgi ve belgeye yer veriyor. Kitabın içindeki iddialardan birisi de Bediüzzaman'ın, Şeyh Said isyanı bahanesiyle sürgün edildiği Barla'da Mustafa Kemal tarafından gizlice ziyaret edilmesi olayı. Özkılınç, bu iddiasını Bediüzzaman'ın talebelerinden Askerî Yıldız'ın anlattığı bir hatıraya dayandırıyor. Hadisenin Mustafa Kemal'in Isparta'nın Eğirdir ilçesini ziyaret ettiği günün sabahında yaşandığını

(Haberin sonuna not düştüm, mutlaka okuyun)

M. Kemal Atatürk'ün Bediüzzaman Said Nursi'yi Barla'da gizlice ziyaret ettiği idda edildi.

Avukat Ahmet Özkılınç, Nesil Yayınları'ndan çıkan "Akrebin Kıskacında" isimli kitabında birçok yeni bilgi ve belgeye yer veriyor. Kitabın içindeki iddialardan birisi de Bediüzzaman'ın, Şeyh Said isyanı bahanesiyle sürgün edildiği Barla'da M. Kemal tarafından gizlice ziyaret edilmesi olayı.

Özkılınç, bu iddiasını Bediüzzaman'ın talebelerinden Askerî Yıldız'ın anlattığı bir hatıraya dayandırıyor. Hadisenin M. Kemal'in Isparta'nın Eğirdir ilçesini ziyaret ettiği günün sabahında yaşandığını anlatan Askerî Yıldız, o ziyaret esnasında yanında bulunduğunu söyleyen dönemin emniyet müdürünün aralarında geçen diyaloğu şöyle naklettiğini aktarıyor:

"Dönemin Isparta Emniyet Müdürü bana trende anlattı: 'M. Kemal Isparta'ya teftişe geldi. O gece Eğirdir'de kaldı. Sabahı çok erken saatte gizlice Barla'ya gitmek istediğini bana söyledi. Refakat ettim. Bir de şoför vardı. Hiç kimseye haber vemeden Bediüzzaman'ın odasına gittik. O ve ben, ikimiz içeri girdik. Bediüzzaman yatağa yan uzanmış bir halde üzerinde yorgan örtülü vaziyette uzanıyordu. Hiç kalkmadı. M. Kemal'e yerdeki şilteyi gösterip, 'Otur' dedi. O da, rafta duran Kur'an'ı alarak Tîn sûresini açtı, 'Lekad halaknel insâne fî ahseni takvîm' ayetini okudu. 'Bu ayet bana bakıyor' dedi. Bediüzzaman; 'Yanlışlıkla komşunun kapısını çalmışsın. Yaptıklarınla, sonraki ayet sana bakıyor' dedi. Ne o konuştu, ne ben, ne de Bediüzzaman. Oradan ayrıldık. M. Kemal, dışarı çıkınca bana; 'Hocaefendi aynı inadında devam ediyor' dedi."

M. Kemal'in o yıllarda Eğirdir ziyareti yaptığı ise yine kitabın içerisinde bizzat bakanlıklar arasında yapılan yazışmaların belgeleriyle ve M. Kemal'in Eğirdir tren istasyonunda çekilmiş bir fotoğrafıyla ispat ediliyor.[1]

***

NOT:

M. Kemal'in bahsettiği "Lekad halaknel insâne fî ahseni takvîm" isimli ayet; Tîn Suresi'nin 4'üncü ayetidir ve meali şöyledir:

"Biz insanı en güzel biçimde yarattık."

***

Said-i Nursi'nin; "Yaptıklarınla, sonraki ayet sana bakıyor" dediği ayet ise Tîn Suresi'nin 5'inci ayetidir: "Summe redednâhu esfele sâfilîn" ve meali şöyledir:

"Sonra da çevirdik aşağıların aşağısına attık."

****

KAYNAK:

[1] Sabah Gazetesi, 28 Kasım 2011.

****
****
****

Çocukluğumun 19 Mayısları - Yavuz Bahadıroğlu

Çocukluğumun ilkokullarında müdür yerine "Başöğretmen" vardı.

Benim Başöğretmenim Köy Enstitüsü mezunuydu. Bu yüzden mi bilmiyorum, dini bayramlara pek aldırmazdı, ama milli bayramları abartmayı severdi. Mutlaka da bizimle birlikte halkı okul bahçesinde sıraya sokar, birbirine benzeyen basmakalıp nutuklar atardı.

Sesim gür olduğu ve kolay ezberlediğim için bana da mutlaka her bayram şiir okuturdu. Lâstik ayakkabılarımı kaldırım taşlarına vura vura bağırırdım:

"Güzel yurdum ellere, bir mal gibi satıldı,
Ata'nın gür kaşları birden bire çatıldı...
Binerek kendi gibi şahlanan kıratına,
Haykırdı alçak diye, Sultan'ın suratına!
Eğer damarlarında olsa halis Türk kanı,
Satar mıydı Padişah, keyfî için vatanı?"

Yıllarca, padişahları, "öz vatanını satan hain"ler olarak düşündüm. Bir gün babam dayanamadı sanırım, "Satacaklardı madem, neden ölümü göze alıp İstanbul'u fethettiler, Sina Çölü'nü geçip Mısır'a girdiler, onca zahmete katlanıp Viyana'ya dayandılar?" diye soruverdi.

Duygularım karıştı. Mantığım tepetakla oldu!

“Sahi neden?” diye kekeledim.

“Düşün bakalım” deyip gitti.

Öyle bir soru ekti ki kafama, günlerce düşündüm. İşin içinden çıkamayınca da her şeyi bildiğini sandığım Başöğretmenime sordum.

“Kitaplarında ne yazıyorsa ona inan” dedi, kesti.

Kaldım mı iki arada bir derede? Çelişkiler yumağına dolandım o yaşta. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık! Yutkundum çaresiz.

Derken, 19 Mayıs Bayramı geldi çattı. Ben yine okulun giriş kapısının önündeki basamakta şiir okuyorum:

“Samsun’da o gün doğdu Türk’ün eşsiz güneşi,
Arasalar bulunmaz dünyada onun eşi...
Bütün yurt inliyordu vatan gidiyor diye,
O sanki Türk yurduna gökten geldi hediye.”
Sonra Cumhuriyet Bayramı...
“Coşkunuz, sevinçliyiz/ Ayrı, gayrı değiliz,
Bütün Türkler hep biriz/ Yaşasın Cumhuriyet!
Atatürk kalbimizde/ Yürürüz her gün biz de,
Onun çizdiği izde/ Yaşasın Cumhuriyet!”
Nihayet 10 Kasım... Bendeniz yine şiirlerdeyim:
“Doktor doktor kalksana/ Lâmbaları yaksana,
Atam elden gidiyor/ Çaresine baksana!”
Uzun uzun kavaklar/ Dökülüyor yapraklar,
Ben Ata’ma doymadım/ Doysun kara topraklar.”

Atatürk ölürken, rahatını bozup kalkmayan, lambaları yakmayan doktorlara kızarak, bir taraftan da “Yaşasın”-“Kahrolsun” çığlıkları atarak büyüdük. Ne analiz yapmamıza izin vardı, ne yorum yapmamıza... Sadece ezberlememizi ve ezberlediklerimize inanmamızı isterlerdi.

Ama insan ilkokulda cebren ezberletilenleri tekrarlayarak ömrünü geçiremez... Papağan olamadığı ve sürekli çocuk da kalamadığı için, bir yaştan sonra ister istemez sorgulamaya başlar: “Öğretilenler doğru mu?”

Dünyaya bakar ve sorar: “Çağ nerede, biz neredeyiz?”

Görür ki, Faşist İtalya’dan, Almanya’dan, İspanya’dan ve komünist “Demirperde Ülkeleri”nden kalma böbürlenmelerin, abartılı övünmelerin, içeriksiz gösterilerin devri çoktan kapanmıştır.

Milli bayramlarda öğrencileri askeri nizamda dizip yürütmenin, kendi halkına gözdağı anlamına da gelebilen silahlı araçlarla, uçaklarla gösteri yapmanın devri demokratik ülkelerde çoktan bitmiş, kala kala dünyanın en acımasız komünist rejimini inatla devam ettiren Kuzey Kore’de kalmıştır.

19 Mayıs gösterilerinin kısmen iptal edilmesine içerleyenlerin, “Liderimiz öldü” diye kendilerini yerden yere atarak ağlayan Kuzey Korelilerden ne farkları var?

NOT: 15 Ocak 2012 Pazar günü (bugün) Adana’da Tüyap Kitap Fuarı Nesil Yayınları’nda saat 12.00’de kitaplarımı imzalayıp gelen dostlarımla sohbet edeceğim. Ayrıca Akdeniz Salonu’nda saat 18.30’da “Kayıtdışı Tarihimiz” konulu bir konferans vereceğim. Hepinizi bekliyorum.

****
****
****

Kadınlara boşanma hakkını M. Kemal Atatürk verdi yalanı

M. Kemal Atatürk bu hakkı evvela kendi hanımına versin...

M. Kemal Latife hanım ile 5 Ağustos 1925'te boşanmış. Bunu da Hey'et-i Vekile (Bakanlar Kurulu) kararı ile yapmış.

Boşanmak, iki tarafın rızasıyla, veya onun mucip sebebi mahkeme hükmü ile olmalıydı. Hey'et-i Vekile, adliye kanun ve mahkemelerin üstüne çıkmış.

M. Kemal, "Biz Latife Hanım ile boşanmaya karar verdik." diyor, ancak yazının altında tek imza var. Ifade çoğul; ama imza tek. M. Kemal, karısı adına kararı daha doğrusu kendi kararını deklare ediyor.

***

Şimdi Prof. Dr. Ahmed Akgündüz'ün bir makalesine yer vereceğiz:

İslam Hukukunda Kadının Boşanma Hakkı

I-Boşanma Hakkının Tarihi Seyri

Daha genel bir ifadeyle evliliğin sona ermesi şekillerinde, tarih boyu farklı düşünce ve uygulamaların bulunduğuna şahit oluyoruz. İslâm hukukunun 14 asır önce tanzim ettiği evliliğin sona ermesi şekillerini ve bu arada kadına tanınan boşanma hakkını daha iyi anlamamız için, diğer hukuk sistemlerindeki duruma kısaca göz atmamız gerekiyor. "Zira her şey, zıddıyla bilinir" kaidesi burada da geçerlidir. Günümüzde, tarihi gerçekler bilinmeden, İslâm hukukunun evliliğin sona ermesini tamamen erkeğin yetkisine verdiği ve kadını bu konuda âdeta istenildiği an kaldırılıp atılan bir taş gibi kabul ettiği ve benzeri iddialar yayılmaktadır. Bu kısa yazının sonunda, bu tip iddiaların, ya cehâletten veya peşin fikirlilik ve kasıddan kaynaklandığı açıkça görülecektir. Şimdi boşanma sistemleri üzerinde kısaca duralım.

Hukuk tarihi açısından boşanma sistemlerini üç grupda toplayabiliriz:

Birincisi: Boşanmayı yasaklayan sistemdir. Bu görüş: Allah'ın birleştirdiğini insan ayıramaz" diyen Katolik hristiyanların görüşüdür. Nikah akdini ilâhi bir akid olarak gören hristiyanların katolik gurubu, evlenen insanların artık boşanamayacağını kabul ediyorlar. XVI. asra kadar Avrupa'da tatbik edilen sistem budur. Boşanma hakkının varlığı, Protestanlık mezhebi ile gündeme gelmiştir.

İkincisi: 1789 Fransız ihtilâli ile hristiyanlıkdaki katı tutum gevşetilmiş ve Avrupa'da boşanma serbestisi sistemi gelişmeye başlamıştır. Zaten X. asır öncesi Avrupa'sında hâkim olan Roma hukukunda da sadece erkek lehine boşanma serbestisi vardır. Zamanla bu sistem bütün Avrupa'ya ve Asya'nın birçok ülkelerine yayılmıştır.
Üçüncüsü: Tarafların ayrılma iradesini ikinci plâna atan ve boşanmayı belli sebeplerin varlığı halinde hâkimin hükmüne bırakan sistemdir. Bu, katolik klisesinin aşırı tutumuna karşı yine hristiyan olan milletlerin geliştirdiği alternatif bir sistemdir. Günümüz Türk hukukunda da aynı sistem geçerlidir .(1)

***

II-İslâm Hukukundaki Boşanma Sistemi ve Kadının Boşanma Hakkı

İslâm hukukunda evlilik akdi, sona erdirilmesi mümkün olmayan ilâhî bir akid olarak görülmemekte, belki diğer akitler gibi tarafların karşılıklı rızaları ile doğan ve erkeğin boşanma irâdesine ağırlık verilmekle beraber, karşılıklı rıza ile de sona erebilen rızai bir akit olarak kabul edilmektedir. İslâm hukukunda boşanma yasağı yoktur. Ancak çok önemli neticeler için kurulan aile yuvasının, hissi ve basit sebeplerle hemen yıkılmaması için de her çeşit tedbir alınmıştır. Erkeğe "talâk" adıyla karısını, kendi hür iradesiyle ve hâkimin yahut bir din adamının müdâhalesi olmadan boşanma hakkı tanınmış ise de, bu hakkın suistimal edilmemesi için herçeşit tedbir de alınmıştır. "Allah'ın katında en hoş olmayan helâl, talâk yani boşanmadır" "Allah, evlenme ve boşanmayı, kendi nefsi heveslerine âlet yapanlara lanet etsin" ve benzeri mânevi tedbirler yanında, maddi müeyyideli tedbirlerle "talâk hakkının" suistimal edilmesi önlenmiştir.

Peki, kadının boşanma hakkı var mıdır? Bu sorunun cevabı evet'tir. Ancak erkeğinkine göre belli şartlara bağlanmıştır. Şu dört halde kadın da boşanma yetkisine sahiptir.
1 — Erkek, karısına boşama yetkisi verebilir. "Tefviz-i talâk" denilen bu müessese, fıkıh kitaplarında uzun uzadıya anlatılmıştır.(2)

2 — Kadın, evlenme akdi yapılırken, boşama hakkının kendisine de tanınmasını şart koşabilir. Hukuk-ı Aile Kararnamesi, bu görüşü kanunlaştırmıştır. (3)

3 — Kocanın cinsi iktidarsızlığı, akıl hastası olması veya bulaşıcı hastalıkları bulunması gibi evlilik hayatını çekilmez hale getiren sebeplerin varlığı halinde, kadın, evliliğin sona erdirilmesi için hâkime başvurabilir. Hâkim de karı—kocayı ayırır. Buna "tefrik" adı verilir. (4)

4 — En önemlisi ve hukuk tarihimiz boyunca en çok tatbik edilen bir usul de karı-koca'nın karşılıklı rızâ ile ayrılmalarıdır. Boşanma teklifi kadından geldiği gibi erkekten de gelebilir. Buna "muhâla'a" adı verilir. Karı ile koca arasında eski tabir ile "hüsn-i muâşeret" bulunmadığı ve evlilik hayatı çekilmez hale geldiği zaman, Kur'ân'ın tavsiye ettiği "muhâla'a" yoluna başvurulur. (5). Osmanlı Devleti zamanında tutulan Şer'iye Sicilleri tetkik edildiği zaman, evliliğin sona erme hallerinde, bu şekilde ayrılmanın % 60'a varan bir paya sahip olduğunu görüyoruz. Şimdi bu binlerce mahkeme kararından misâl olarak bir tanesini zikredeceğiz.

***

III - Karı-Koca'nın Karşılıklı Rızâ ile Boşandığına Dair Bir Belge

İslâm hukuku, meyvesi insan olan aile ağacının uzun yıllar sağlam olarak yaşaması için önemli tedbirler almıştır. Bu tedbirlerin başında karı-koca arasındaki hak ve borçlar dengesinin korunması gelir. Erkeğe, hür irâdesi ile boşama hakkı tanıyan İslâm hukuku, bu hakkını rastgele kullanmaması için bazı yollara başvurmuştur. Bunun karşılığında kadına da, erkeğin yüklenmekle mükellef olduğu mehir borcu, karısını boşadığı takdirde vermek mecburiyetinde bulunduğu iddet nafakası ve mesken masraflarını karşılama mükellefiyeti gibi avantajlar sağlamıştır. Kadın, kocasından şikayet eder ve ayrılmak isterse, bu avantajlardan vazgeçmek şartıyla her zaman ayrılma isteğinde bulunabilir. İşte geçimsizlik ve benzeri sebeplerle kadının, sözkonusu nikâhdan doğan haklarından vazgeçerek ayrılmayı istemesi, bir "muhâla'a" muâmelesidir. Tarih boyunca erkek de, talâk hakkının kendisine yükleyeceği mali mükellefiyetlerden kurtulma imkânı da bulunduğu İçin, hep karısı ile anlaşarak karşılıklı rıza ile boşanmayı tercih ettiğini görüyoruz. İşte bunlardan bir tanesi, Konya Şer'iye mahkemesi'nin 1736 tarihinde verdiği bir karardır. Orijinalini, transkripsiyonunu ve sadeleştirilmiş metnini ayrı ayrı vereceğiz.

Transkripsiyon: "Medine-i Konya'da Muhtar Mahallesi sâkinlerinden Amine bint-i Hasan nâm hâtun, meclis-i şer'i hatirde, zevci muhâl'ı hâfız'ul—kitab Süleyman bin Ahmed nâm kimesne mahzarında ikrâr ve takrir-i kelâm edüp, "zevcim mezbur Süleyman ile beynimizde hüsn-i zindegâni olmamağla, zimmetinde mütekarrir olan beş guruş mehr-i müeccelimden fâriğa olub ve na-faka-i iddet-i ma'lume ve meunet-i süknâm dahi kendi üzerime olmak üzere zevcim mezkur Süleyman ile muhâla'a-i sahiha-i şer'iye ile hul' olub zevciyete müte'allık âmme-i deavi ve mutâlebâtdan biri birimizin zimmetini ibrâ ve iskat eyledik. Birbirimizde hak ve alâkamız kalmadı" dedikde, gıbb'ettasdik "iş-şer"i mâ vaka'a bit-taleb ketb olundu.
(Fil-yevm is'sâmin min Zilhiccetişşerife li seneti semânin ve erbaine ve mietin ve elf)

El-Hac Mehmed b. Emrullah
Hacı Halil b. Hacı Ömer,
Seyyid Ahmed binHacı Hüseyin,

Hüseyin bin Şa'ban,
Mehmed bin Ahmed,
Hacı Süleyman bin Hacı Şa'ban,
Seyyid Süleyman bin Hacı Ömer."

Sadeleştirilmiş Metin:
"Konya şehrinde Muhtar mahallesinde oturan Hasan kızı Amine adlı hanım, şer'i mahkemede muhâla'a yaptığı kocası Ahmed oğlu Süleyman adlı şahıs huzurunda şöyle ikrar ve beyânda bulundu:

Adı geçen Süleyman'la güzel geçinemediğimiz için Süleyman'ın bana karşı borçlu bulunduğu mehr-i müeccelimden, iddet nafakamdan ve mesken masrafları hakkımdan vazgeçerek, sözü geçen Süleyman ile geçerli ve meşru' olmak üzere karşılıklı rızâ ile boşandık (muhâla'a yaptık). Bundan böyle karı—kocalığa ait bütün da'va ve taleplerden birbirimizin zimmetini umumi ibrâ ile ibrâ ve iskat eyledik. Birbirimizde hak ve alâkamız kalmadı.

Kadının bu beyân ve ikrârı, şer'i mahkemece tasdik edildikten sonra, durum, talep üzerine sicile kaydedildi.

(8 Zilhicce 1148/1736)
Şahitleri:
Emrullah oğlu Mehmed,
Hacı Ömer oğlu Halil,
H.Hüseyin oğlu Seyyid Ahmed,
Şa'ban oğlu Hüseyin,
Ahmed oğlu Mehmed,
Hacı Şa'ban oğlu Hacı Süleyman,
Hacı Ömer oğlu Seyyid
Süleyman." (6)

Günümüz hukuk sistemlerinin asırlar sonra, yukarda belgeyle isbat edilen, karı-kocanın karşılıklı rızâ ile boşanabilmeleri anlayışına yaklaşmaları düşündürücüdür. Eski mahkeme kararları demek olan şer'iye sicillerinde, gayr-i müslimlerin dahi bu yolla ayrılmak üzere şer'iye mahkemelerine başvurduğunu gösteren belgelerin bulunuşu dikkat çekicidir. Ve de gerçek tarihimizin böylesine mefahir ile dolu olmasına rağmen, aksi sadâların şu zemin kubbesinin duvarları olan yayın organlarında yansıması ise ibret vericidir. Netice olarak en büyük düşmanlarımızdan birisi cehalettir. Onunla mücâdele de ancak ilim ve marifet ile mümkündür.

****

DIPNOTLAR:

1) Cin, Halil, Eski Hukukumuzda Boşanma, Konya, 1988,sh. 16-22

2) Akgündüz, Ahmet, İslâm Ve Osmanlı Hukuku Külliyâtı, Dicle ünv.Hukuk Fak.Yay.Diyarbakır 1986, 205 -206.

3) Akgündüz, Külliyat, 342.

4) Cin, Eski Hukukumuzda Boşanma, 128 - 131.

5) Kur'ân, Bakara, âyet, 229.

6) Konya Şer'iye Sicilleri, Mevlâna Müzesi, No: B-17/60, ayrıca bakınız: Akgündüz/Hey'et, Şer'ye Sicilleri. 1/278 -283.

***

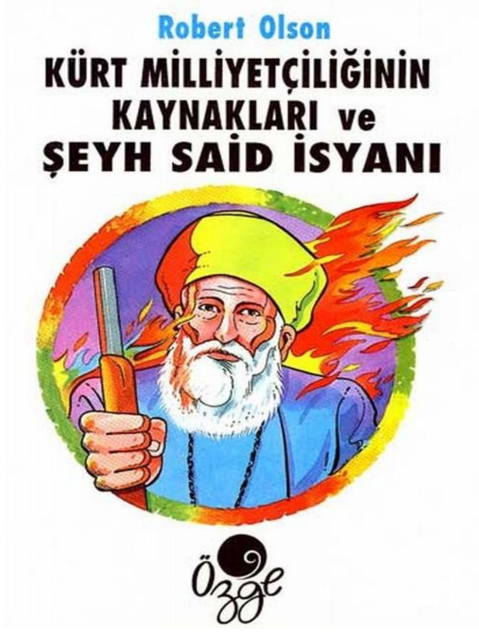
Prof. Dr. Ahmed Akgündüz

****

KAYNAK: Sızıntı Dergisi, Sayı: 122, Mart 1989.

****
****
****

Lozan ve boşuna dökülen kanlar

Çok sayıda Fransız istihbarat raporlarının da saklandığı belirtilen Ingiltere Hava Bakanlığı'nda, özellikle 23/236, 237, 238 ve 239 sayılı arşivlerinde başta olmak üzere, Sömürgeler Bakanlığı kayıtlarında da araştırma yapma imkanı bulan Robert Olson, "Kürt Milliyetçiliğinin Kaynakları ve Şeyh Said Isyanı" isimli eserinde enteresan bir cümle kullanmaktadır:

"Türkiye'nin Lozan'da kazandığı topraklar, Churchill'in Aralık 1920'de taviz vermeye hazır olduğu topraklardan ibarettir!"[1]

Eğer bu cümle bir hakikatı ifade ediyorsa, Lozan'ın bir zafer olmadığı, hatta 1921-1922'deki mücadelenin, dökülen kanların boşuna olduğu sonucu ortaya çıkar!

Trabzon milletvekili Ali Şükrü Bey'in M. Kemal Atatürk'e "şehitlerimizin kanını sattınız" suçlaması şimdi daha iyi anlaşılmaktadır.

****

KAYNAK: Robert Olson, Kürt Milliyetçiliğinin Kaynakları ve Şeyh Said Isyanı, Özge Yayınları, Ankara 1992, sayfa 131. (Eseri tercüme edenler: Nevzat Kıraç ve Bülent Peker)

****
****
****

Çanakkale'de Şehitlerimizin kanları ile sulanmış topraklar düşmanlarımıza satılmıştır (Lozan 128. madde)

MADDE 128 — Türkiye Hükûmeti, Britanya İmparatoluğuna, Fransa ve İtalya Hükûmetlerine karşı, kendi arazisi üzerinde bunların meydanı harpte veya mecruhiyetle veya kaza

ARTICLE 128 — Le Gouvernement turc s'engage, vis-à-vis des Gouvernements de l'Empire britannique, de la France et de l'Italie, à leur concéder séparément et à perpétuité, sur

117

veya hastalık neticesinde vefat etmiş olan berrî ve bahrî askerleri ile esarette vefat eden üserayı harplerine ve sivil mevkuflarına ait metfen ve mezarlıkları ve izam mahzenlerini ve tezkiri namlari için dikilmiş abideleri muhtevi arsaları kendilerine ayrı ayrı ve müebbeden tahsis etmeği taahhüt eder. Kezalik 130 uncu Maddede mezkûr komisyonlar tarafından birleştirme mezarlıkları, izam mahzenleri veyahut abideler tesisi için atide lüzumu görülecek olan araziyi de kendilerine tahsis edecektir.

Bundan maada işbu metfenlere, mezarlıklara, izam mahzenlerine ve abidata serbestii duhule müsaade etmeği ve lediktıza lâzım olan cadde ve yolun inşasına ruhsat vermeği taahhüt eder.

son territoire, les terrains où se trouvent des sépultures, cimetières, ossuaires et monuments commémoratifs de leurs soldats et marins respectifs tombés sur le champs de bataille ou morts des suites de leurs blessures, d'accidents ou de maladies, ainsi que de leurs prisonniers de guerre et internés civils décédés en captivité. Il leur concédera de même les terrains qui seront reconnus nécessaires à l'avenir pour l'établissement de cimetières de groupement, d'ossuaires ou de monuments commémoratifs par les commissions prévues à l'Article 130.

Il s'engage, en outre, à donner libre accès à ces sépultures, cimetières, ossuaires et monuments, et à autoriser, le cas échéant, la construction des routes et chemins nécessaires.

Le Gouvernement hellénique prend les mêmes engagements

Laiklerin bizi kurtardı dedikleri şahıslar, Lozan'da Çanakkale Şehitlerimizin kanları ile sulanmış topraklarımızı; düşmanlarımıza "satmışlardır" ama bu para karşılığı değil bildiğimiz kadarıyla... Bu noktada, satmak derken "hainlik" diyorum ben.

Lozan anlaşmasının 128. Maddesine bakalım: (Fotoğraf'a bakın)

****

Mustafa Armağan bu Lozan maddesi hakkında şöyle diyor;

"Türk hükümeti", "Britanya İmparatorluğu, Fransa ve İtalya hükümetlerine (düşmanlarımıza) (...) abideleri muhtevi olan arsaları ayrı ayrı ebediyyen terk etmeyi taahhüt eder."

Ne demek bu toprakları ebediyyen, yani sonsuza kadar, İngilizcesiyle söyleyelim "in perpertuity" İngiliz'e, şuna buna vermek? Çanakkale'deki araziyi kıyamete kadar verdik demedikleri kalmış.

Soruyorum: Bizim şehitlerimizin de kanlarıyla sulanmış bir toprak parçasını emperyalistlere sonsuza kadar bırakmayı taahhüt etmek de dahil midir Lozan zaferine?

****
****
****

"ATA'mıza kimse birşey dikte edemez" diyen laiklere Lozan anlaşmasından delil (Lozan 37. madde)

MADDE 37 — Türkiye , 38 den 44 e kadar olan Maddelerde musarrah ahkâmın kavanini asliye şeklinde tanınmasını ve hiç bir kanun, hiç bir nizam ve hiç bir muamelei resmiyenin bu ahkâma münafi veya muarız olmamasını ve hiç bir kanun , hiç bir nizam ve hiç bir muamelei resmiyenin ahkâmı mezkûreye ihrazı tefevvuk etmemesini taahhüt eder .

MADDE 38 — Türkiye Hükû-

ARTICLE 37 — La Turquie s'engage à ce que les stipulations contenues dans les Articles 38 à 44 soient reconnues comme lois fondamentales, à ce qu'aucune loi, aucun règlement, ni aucune action officielle ne soient en contradiction ou en opposition avec ces stipulations et à ce qu'aucune loi, aucun règlement ni aucune action officielle ne prévalent contre elles.

ARTICLE 38 —Le Gouvernement turc s'engage à accorder

Lozan andlaşmasının 37. Maddesine bakalım: (fotoğraf)

Yani 37. maaddeden itibaren gelen 7 maddeyi, kendi anayasasından, yasalarından, tüzük ve işlemlerinin hepsinden üstün kabul etmiş ve gelecekte yapılacak hiçbir düzenlemenin bu maddelere aykırı olamayacağına dair taahhütte bulunulmuştur!

Kapı gibi "dikteyi" kabul etmiş sizin "sözde" kahramanlarınız. Bunlar Lozan'ın değiştirilemez maddeleridir.

Allah'ın (celle celaluhu) Kanunlarını (haşa) yok sayanlar, kafirlerin dolayısıyla "düşmanlarımızın" kanunlarını almışlar... Bunlar da yetmezmiş gibi, üstüne birde "dikte" kabul etmişler. Bunun adı kurtulmaksa, kaybetmekten ne anladığınızı düşünmek dahi istemiyorum. Böyle "sözde" kahramanlar sizin olsun.

Bizim Kahraman'larımızdan Abdülhamid Han (rh.a), Osmanlının çok sıkıntılı döneminde, Yahudiler Filistin topraklarından bir miktar alabilmek için yüklü miktarda İngiliz altını teklif ettikleri halde; "Biz o toprakları kan dökerek aldık, ancak kanla geri veririz" diyerek onların bu teklifini reddetmişti.

Işte Kahramanlık budur.

Yoksa kafirlerin sembolü olan şapkayı takmadıkları için, savunmasız alimlerin ve milletin başlarını kesmek değildir Kahramanlık.

****
****
****

Lozan Andlaşmasının 58. maddesi tam bir rezalet

FASIL II.	SECTION II.
Ahkâmı muhtelife.	*Claus.s Diverses.*
MADDE 58 — Bir taraftan Türkiye, diğer taraftan [Yunanistan hariç olduğu halde] Düveli sairei âkide, Türkiye ile Düveli mezkûrenin ve kezalik [eşhası hükmiye de dahil olduğu halde] tebaalarının, 1 ağustos 1914 tarihile Muahedei hazıranın mevkii mer'iyete vaz'ı tarihi beyninde güzeran olan müddet zarfında garek ef'ali harbiyeden, gerek istimval, zabıt, sekvestro, tasarruf veya müsadere tedabirinden münbais zayıat ve zarar ve ziyanlardan dolayı her türlü metalibi naktiyede bulunmaktan mütekabilen feragat ederler.	*ARTICLE* 58 —La Turquie, d'une part, et les autres Puissances contractantes(à l'exception de la Grèce) d'autre part, renoncent réciproquement à toute réclamation pécuniaire pour les pertes et dommages subis par la Turquie et lesdites Puissances ainsi que par leurs ressortissants (y compris les personnes morales), pendant la période comprise entre le 1er août 1914 et la mise en vigueur du présent Traité, et résultant soit de faits de guerre, soit de mesures de réquisition, séquestre, dispositon ou confiscation.
Maamafih balâdaki hüküm, işbu Muahedenin üçüncü Kısmında muharrer ahkâma [İktısadî ahkâm] halel vermeyecektir.	Toutefois, la disposition qui précède ne portera pas atteinte aux stipulations de la PartieIII (Clauses économiques) du présent Traité.
Almanya ile münakit 28 haziran 1919 tarihli Sulh Muahedenamesinin 259 uncu Maddesinin [1] işaretli fıkrası ve Avusturya ile münakit 10 eylûl 1919 tarihli Sulh Muahedenamesinin 210 uncu Maddesinin[1] işaretli fıkrası mucibince Almanya ve Avusturya tarafından devredilmiş olan altın nukut üzerindeki her türlü hukukundan, Türkiye[Yunanistan müstesna olarak] diğer âkit Devletler lehine feragat eder.	La Turquie renonce en faveur des autres Parties contractantes (à l'exception de la Grèce) à tout droit sur les sommes en or transférées par l'Allemagne et l'Autriche en vertu de l'Article 259-1° du Traité de Paix du 28 juin 1919 avec l'Allemagne et de l'Article 210-1° du Traité de Paix du 10 septembre 1919 avec l'Autriche.

Birçok hakkımızdan feragat edilmiş, bunu da aşağıda günümüz Türkçesi ile yazdığımız 58. madde de okuyacaksınız... Sahi, biz bu savaşı kazandık mı yoksa kayıp mı ettik ?

Neyin karşılığında bunlardan vazgeçildi ?? Savaş kazanan bir devlet haklarından böyle vazgeçer mi ? Bu bitmek bilmeyen "feragat" acaba neyin bedeli ??

****

Yani Türkiye, Osmanlı hükümetince Ingiltere'ye ısmarlanmış olup, Britanya hükümetince 1914 yılında haksız ve hukuksuz bir şekilde el konulan savaş gemileri için ödenmiş bulunan paranın geri verilmesini, ne Britanya hükümetinden, nede onun uyruklarından istemeyi kabul ve bu konuda her türlü isteklerden vazgeçer.

(Istenilmesinden vazgeçilen para bugünkü bütçe açığımızı kapatacak kadar büyük bir meblağdır.)

****

Günümüz Türkçesi ile:

Bir yandan Türkiye ve öte yandan (Yunanistan dışında) öteki Bağıtlı (sözleşmeli) Devletler, bu Devletlerle (tüzem kişileri de kapsamak üzere) uyruklarının, 1 Ağustos 1914 tarihiyle İşbu Andlaşmanın yürürlüğe giriş tarihi arasındaki süre boyunca uğramış oldukları, gerek savaş eylemleri, gerekse zoralım, haciz, dilediği gibi kullanma ve el koyma tedbirlerinden doğan kayıp ve zararlardan dolayı her türlü parasal istemde bulunma hakkında karşılıklı olarak vazgeçerler.

Bununla birlikte, yukarıdaki hüküm, İşbu Andlaşmanın II ncü Bölümünde (Ekonomik hükümleri) öngören hükümlere halel getirmeyecektir.

Türkiye, Almanya ile yapılmış 28 Haziran 1919 tarihli Barış Andlaşmasının 259 ncu Maddesinin birinci fıkrası ve Avusturya ile yapılmış 10 Eylül 1919 tarihli Barış Andlaşması 210 ncu Maddesinin birinci fıkrası uyarınca,

Almanya ile Avusturya'nın geçirmiş [transfer etmiş] oldukları altın paralar üzerindeki her türlü haktan, (Yunanistan dışında) öteki Bağıtlı (sözleşmeli) Devletler yararına vazgeçer.

Sürüme [tedavüle] çıkarılan birinci tertip Türk kâğıt paralarına ilişkin olarak, gerek 20 Haziran 1331 (3 Temmuz 1915) tarihli sözleşme, gerekse söz konusu kâğıt paraların arkasında yazılı metin uyarınca, Osmanlı Devlet Borcu Meclisine yükletilmiş bütün ödeme yükümleri geçersiz sayılmıştır.

Bunun gibi, Türkiye, Osmanlı Hükümetince İngiltere'ye ısmarlanmış ve İngiliz Hükümetince 1914 de el konmuş olan savaş gemileri için ödenmiş bulunan paranın geri verilmesini İngiliz Hükümetinden ya da İngiliz uyruklarından istemememeği kabul eder ve bu yüzden her türlü istemde bulunmaktan vazgeçer.

****
****
****

Mısır ve Sudan'ı, Lozan'da "verdik" - Lozan'a zafer diyenlere ithaf olunur (17. madde)

MADDE 17— Türkiyenin Mısır ve Sudan üzerindeki bütün hukuk ve müstenidatından feragatinin hükmü 5 teşrinisani 1914 tarihinden muteberdir.	*ARTICLE* 17— L'effet de la renonciation par la Turquie à tous droits et titres sur l'Egypte et sur le Soudan prendra date du 5 novembre 1914.

Lozan'ın 17. maddesi:

"Türkiye'nin Mısır ve Sudan üzerindeki bütün hak ve dayanaklarından feragatinin hükmü 5 Kasım 1914 tarihinden geçerlidir."

Vatan toprağı böyle satılırmış.

****
****
****

Madde madde Lozan'da kaybettiklerimiz

İngilizler ülkemizi dört bir yandan işgal etmişlerdi, ancak hiçbir cephede aramızda düzenli bir savaş cereyan etmemişti. Fransızlar ve İtalyanlarla da öyle. İngilizlerle hiçbir cephede savaşmamıştık. Geldikleri gibi dönmüşlerdi. Bazı tarihçiler bu noktaya bir "mim" koyarak, soruyorlar:

"Türkiye ile İngiltere arasında, Milli Mücadele döneminde gizli bazı anlaşmalar mı yapıldı? Yapıldıysa bunların mahiyeti nedir? Türkiye'nin asla komünist olmayacağı, Sovyetler Birliği'ne yanaşmayacağı, saltanatı ve hilafeti kaldıracağı yolunda İngiltere'ye taahhütler mi verdik?"

Zira İngiltere, Fransa ve İtalya Yunanlıların arkasında dursalar ve Türkiye'ye farklı noktalardan cephe açsalardı, Türkiye'nin durumu çok zorlaşabilirdi.

Lozan görüşmelerinin kesintiye uğradığı günlerde Lozan'dan dönen İsmet Paşa'yı yanına aldığı Konya tren yolculuğunda Mustafa Kemal'in gazetecilere söyledikleri ilginçtir. TBMM'deki gizli oturumu kastederek şöyle diyor:

"Gizli celselerde bir takım beyanatta bulunanlar oldu, nihayet ben Meclise gittim; dedim ki: 'Efendiler! Ne istiyorsunuz? Karaağaç, Musul vesaire için harp mı edelim? Millet harpten usanmıştır. Takatı kalmamıştır.

Harp edemeyiz. Milleti harbe sürüklemek için pek hayatî, son derece mühim meselelerin mevzubahis olması lâzımdır.'"

Demek ki M. Kemal Musul Vilayeti'ni (Kerkük ve Süleymaniye de bunun içinde) "hayatî" ve "son derece mühim" bulmuyor. Bu durumda İngilizlere bırakılması çok da önemsenmemiş oluyor.

****

Şimdi Lozan'da kaybettiklerimize bir bakalım:

** Kıbrıs, İngiltere ile aramızda tartışmalı bir konuydu. Hak bizimdi. Lozan'da İngiltere'ye terk ediliyor. İngiltere de tutuyor Yunanistan'a armağan ediyor. (Adada yaşayan Türkler, ya İngiliz vatandaşlığına girecek, ya da Türkiye'ye göçeceklerdi.) [Lozan; 20. madde].

** Birinci Dünya Savaşı öncesinde İngiltere'ye sipariş edip parasını nakit ödediğimiz savaş gemilerine İngiltere haksız ve hukuksuz bir şekilde el koymuştu: Lozan'da bu gemilerin kurtarılması gerekiyordu, ama İngiltere'ye bırakılıyor. [Lozan; Madde 58].

** Mısır, Sudan ve Libya üzerindeki tüm hak ve ayrıcalıklarımızdan Lozan'da vazgeçiyoruz. [Lozan; Madde 17-22].

** Batı Trakya Yunanistan'a veriliyor. [Lozan; Madde 1].

** Boğazların kullanım hakkının 5 devletin kontrolüne bırakılmasına razı olunuyor. Kıyıdan itibaren 8 kilometrelik alana asker sokmamayı bile taahhüt ediyoruz. [Boğazların kullanımına ait sözleşme Madde 1-6].

** Antlaşmaya göre, Rum-Yunan ve Türk azınlıklar karşılıklı olarak değiştirilecek, ancak İstanbul'da yaşayan Rumlarla Batı Trakya'da yaşayan Türkler bundan müstesna tutulacaktır. (Buna ilişkin sözleşmede belirtilen ince bir nokta var: Rumlardan "Rum" diye bahsedilirken Batı Trakya'lı Türkler "Müslüman" olarak anılıyor. Herhangi bir olumsuzlukta müdahale hakkımız böylece engelleniyor! [Bu konudaki sözleşmenin 1. ve 2. maddeleri].

** Ek protokolde, Türkiye ve Yunanistan karşılıklı olarak ülkelerinde Yunanlı, Rum ve Türkler için genel af ilan ediyor. Bu aftan az sayıdaki Türk faydalanırken, işgal sırasında Anadolu'da katliam yapan, Osmanlı vatandaşı iken Osmanlı Devleti'ne ihanet eden binlerce Rum ve Yunanlı affediliyor. [Madde 1-2-3-4].

** Kapitülasyonlar kalkıyor, ne var ki adalete ilişkin protokole, Türk adaletini 5 yıl için Avrupalı yargıçların denetleyeceği maddesi konuluyor. Avrupa bu süreçte Türk yargısına karışabiliyor. [Madde 1-6].

** İzmir ve havalisinde katliam yapan, İzmir'de taş taş üstünde bırakmayan Yunanistan'dan savaş tazminatı bile alınamıyor.

** Musul, Kerkük, Süleymaniye İngiltere'ye terk ediliyor.

** Hatay BM'ye kalıyor, alınamıyor.

** Ortodoks Patriği Ankara'nı n arzusuna rağmen yurt dışına çıkarılamıyor.

** Türkiye, Fransız ve İngiliz şirketlerine bazı ticari avantajlar sağlamayı kabul ediyor. (Mesela, Türkiye, demiryolu yapımı için uluslararası bir ihale açmışsa, bunu bu şirketlere bildirmek zorunda olacak).

** Lozan'da Limni adasını almayı "unuttuk" (Cemil Bilsel, Lozan, Cild 2, Istanbul 1933, sayfa 246.)

NOT: Yavuz Bahadıroğlu'nun makalesinden alıntılanmıştır.

Lozan'da kaybettiklerimiz yalnız bu kadarla sınırlı değil...

****
****
****

Hani "Vatan Toprağı Kutsal" idi?

Moskova ve Lozan antlaşmalarına delege olarak katılan, 14 ciltlik Türk Tarihi'ni yazan, ilk Milli Eğitim Bakanı ve aynı zamanda Sağlık Bakanlığı da yapmış olan Dr. Rıza Nur Lozan ile ilgili şu bilgiyi veriyor:

"Bizde ne hazırlık var, ne dosya var, hiçbir şey yok. Lord Gürzon gibi birtakım resmi diplomatlar burada. Hem bunların mükemmel dosyaları vardır. Ne yapacağız! Heyet-i vekile bize giderken bir içtimada avuç içi kadar bir kağıda sığan bir talimat verdi. Mustafa Kemal, İsmet (Inönü) ile beni bir tarafa çekti dedi ki:

"Baktınız ki, hatta Trakya'yı alamıyorsunuz, sözlerinden dönüyorlar, uğraşmayın, terk edip sulhü (barışı) yapın, hatta icab ederse `İstanbul'dan´ da vazgeçmek lazımdır. Musul için hiç uğraşmayın" Mustafa Kemal'in de şifaî direktifi bu."[1]

Yunanı yendiğimiz halde Lozan masasında bıraktığımız; Musul, Kerkük, Suriye, Trablusgarp, Libya, Sudan, Adalar, Batum, Batı Trakya vs. bizim topraklarımızdı ve bunları kaybetmemizde bu zihniyetin rolü var.

Istanbul'u dahi masabaşında bırakmayı düşünen bir adamın Vatan Toprağının kutsiyetine inandığını söylemek güç.

****

KAYNAK:

[1] Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım (Paris 1929), Altındağ Yayınları, Istanbul 1967, 3. cild, sayfa 982.

****
****
****

Kuran ve Lozan

On dokuzuncu asrın son yıllarında İngiliz Parlamentosunda kürsüye çıkan Müstemlekeler Bakanı Gladstone elindeki Kur'ân-ı Kerimi göstererek şunu söyler: “Bu kitap Müslümanların elinde kaldıkça biz onlara hakikî hakim olamayız. Ne yapıp yapmalıyız; ya Kur'ân'ı ortadan kaldırmalıyız veya onları Kur'ân'dan soğutmalıyız.”

Osmanlı yerine Anadolu ve Trakya topraklarında yeni bir devlet kurulur. Bu devletin, devrin dünyaya hakim güçleri tarafından tanınması, Lozan'da yürütülen gizli pazarlıklarla şartlara bağlanır.

Orada Türkiye'den istenen, İngiliz Murahhas Heyeti Reisi Lord Gürzon'un ifadesiyle şudur:

“Türkiye İslâmî alâkasını ve İslâmı temsil rolünü kendi eliyle çözer ve atarsa, bizimle hulûs birliği etmiş olur. Biz de kendisine dilediğini veririz.”[1]

Dikte edilen bu şartın yeni Ankara yönetimi tarafından kabulü üzerine anlaşmanın imzalanmasını müteakip

İngiltere Avam Kamarasında “Türklerin istiklâlini niçin tanıdınız?” diye yükselen itirazlara Lord Gürzon şu karşılığı verir:

“İşte asıl bundan sonraki Türkler bir daha eski satvet ve şevketlerine kavuşamayacaklardır. Zira biz onları maneviyat ve ruh cephelerinden öldürmüş bulunuyoruz.”

Sonrasında Ankara merkezli olarak Türkiye yeni ve çok sıkıntılı bir sürece girer. Lozan’da verilen söz çerçevesinde birer birer tatbik sahasına konulan icraatın hedefi şöyle ifade edilir:

"Otuz sene sonra gelecek neslin kendi eliyle Kur’ân’ı imha etmesini intac edecek (netice verecek) bir plan yapalım."[2]

Kur’ân’ın ve hadislerin —hâşâ— “ne mal olduğunu” gösterip mukaddes kitabımızı ve Peygamberimizi (a.s.m.) halkın ve bilhassa genç nesillerin gözünden düşürme niyet ve kastıyla yaptırılan tercümeler; ezanın Türkçeleştirilmesi ve okullarda başlatılıp bütün hızıyla sürdürülen inançsızlık propagandası, planın parçalarıdır.

Eşref Edib’in o kara dönemdeki bazı uygulamaları anlattığı Kara Kitap’ta geçen ve yıllardır dilden dile dolaşan çok çarpıcı örneklerden biri:

Öğretmen, sınıftaki küçük çocuklara “Benden şeker isteyin” der. İsterler, hemen cebinden çıkarıp verir. Sonra “Bir de Allah’tan isteyin bakalım” diye devam eder. Bu defa şeker gelmeyince de, “Demek ki —hâşâ— Allah yokmuş, olsaydı istediğinizi verirdi” diyerek zehrini kusar.

O dönemde eğitimin nasıl bir zihniyetin eline geçtiğini gösteren son derece ilginç bir örnek de, o günün Türkiye’sini anlatan Turkey To-Day (1928) adlı kitabın yazarı Grace Ellison’a konuşan bir maarif müfettişinin söyledikleridir:

“Bizim peygamberimiz Gazimizdir (M. Kemal). Biz o Arabistanlı şahıs ile ilişkimizi sona erdirdik. Muhammed’in dini Arabistan’a uygundu; ama bize yaramaz.”[3]

İngiliz yazarın, “Ama sizin hiç mi inancınız yok?” sualine müfettişin verdiği cevap da “Evet var. Gazi’ye, bilime, ülkemin geleceğine ve kendime” şeklinde olmuştur.[4]

Dünyasında dinî inanca kesinlikle yer vermeyen müfettiş, yeni dönemde dizginleri ele geçiren zihniyetin “ideal” bir örneği ve prototipidir.

Ama vaktiyle deklare edilen “Müslümanları Kur’ân’dan soğutma” planı İlâhî bir tavzifle dile getirilen “Kur’ân’ın sönmez ve söndürülemez bir manevî güneş olduğunu dünyaya gösterme” kararına takılınca hesap bozulmuş ve Allah, nurunun söndürülmesine yine izin vermemiştir.

****

KAYNAKLAR:

[1] Büyük Doğu, sayı 29, Emirdağ L., sayfa 277

[2] Tarihçe, sayfa 137

[3] Şükrü Hanioğlu, Zaman, 23.11.08

[4] Şükrü Hanioğlu, Zaman, 23.11.08

****
****
****

Birde Yabancı Gözüyle Lozan ve Neticesi (Bizim iddialarımızı teyit edecektir)

1922-1923 yılları arasında Sovyetler Birliği'nin Türkiye büyükelçisi olarak Ankara'da bulunan Semyon Ivanoviç Aralov'un, Lozan Konferansı'nın sonuçları ile alakalı olarak hatıratında:

"... Ingiltere Dışişleri Bakanı Lord Curzon, eskiden Türkiye'nin olan Musul'u ve daha başka yerleri Türkiye'den koparmayı, Yunanlıların yakıp yıktığı şehir, kasaba ve köyler için Yunanlılara tamirat parası verdirmemeyi ve Boğazlar meselesinde Ingiliz planını gerçekleştirmeyi başardı.

Türkiye'nin Musul'u bırakması ve tamirat parasından vazgeçmesi karşılığı olarak kendisine küçücük Karaağaç bölgesinin verilmesiyle yetindi" diye yazdı.

****

KAYNAK:

Semyon Ivanoviç Aralov, Bir Sovyet Diplomatının Türkiye Anıları, Birey-Toplum Yay., Istanbul, 1985, sayfa 233.

****
****
****

Misak-ı Milli Lozan'da bozuldu (Müthiş bir röportaj olmuş)

Neşe Düzel'in Türkiye'nin yakın siyasi tarihiyle ilgili çalışmalar yapan Marmara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü Öğretim Üyesi Ahmet Demirel ile yaptığı röportajdan...

Neşe Düzel (N.D.): Son Kıbrıs tartışmasıyla birlikte Lozan Anlaşması da gündeme geldi. Herkesin Lozan'ı başka türlü tarif etmesi, bizim bu anlaşmayı pek iyi bilmediğimizi de gösterdi. Biz neden tarihteki en övündüğümüz anlaşmayı çok iyi bilmiyoruz?

Ahmet Demirel (A.D.): Çünkü bizim tarih konusunda çok genel bir problemimiz var. Biz bir sürü şeyi yanlış biliyoruz ve bildiklerimizi öyle kabul etmek de işimize geliyor. İlkokuldan üniversiteye, belli bir çerçeve içinde yetiştiriliyoruz. Bu kalıbın dışına çıkmak çok zor oluyor. Çünkü hem tepkileri göze almak ve hem de gerçeği öğrenmek için emek harcamak gerekiyor. Türkiye'de hâlâ dokunamadığımız bazı tabu konular var.

(N.D.): Geçmişimizle ilgili hâlâ neleri tartışamıyoruz biz?

(A.D.): Eskisi kadar tabu olmasa da bir Ermeni meselesi var. Hâlâ açılmamış bir İstiklal Mahkemesi arşivleri meselesi var. Bu arşiv şu anda Meclis'te bulunuyor. Açılırsa, buradan ters bir şey çıkar kaygısı yaşanıyor.

Lozan'a gelince... Türkiye'de çok iyi çalışılmış konulardan biridir Lozan. Piyasada bir sürü yayın var ama bizim okumamak gibi bir derdimiz de var. Biz okumuyoruz.

(N.D.): Lozan imzalandığı sırada çok tartışıldı mı?

(A.D.): Çok tartışıldı. 1920-1923 arasında görev yapan Birinci Meclis'te inanılmaz tartışmalar yaşandı. Birinci Meclis muhalefetli bir meclisti. Bir sürü konuda iktidara rağmen, muhaliflerin dediği oldu o dönemde. Birinci Meclis'te, Musul, Batı Trakya ve adalar konularında Lozan'a karşı müthiş muhalefet vardı. Lozan Anlaşması, Birinci Meclis'ten mümkün değil geçmezdi.

(N.D.): Cumhuriyet'in ikinci meclisi Lozan'ı kabul ettirmek için mi kuruldu? Lozan'ı kabul edecek bir meclis oluşturmak için mi seçimler yapıldı?

(A.D.): Kesinlikle öyle. 1923 seçimleri, esas olarak Lozan'ı kabul edecek bir meclis oluşturmak içindi. Birinci Meclis Lozan'ı kabul etmezdi. 1923 seçimlerinde bütün adaylar merkezden belirlendi. Muhalefetsiz bir meclis yaratılmaya çalışıldı. Gene de 14 milletvekili Lozan'a ret oyu verdi. Lozan'la ilgili o dönemdeki meclis tartışmalarına bakarsanız hayretler içinde kalırsınız.

(N.D.): Daha sonra bu anlaşma neden hiç tartışılmadı peki?

(A.D.): 'İstediğimiz her şeyi aldık' diye bakıldığı için bu anlaşma tartışılmadı.

(N.D.): Lozan'a karşı çıkanlar o dönemde neyi tartışıyorlardı peki?

(A.D.): 'Lozan'da elimizden bazı topraklar gitti, bunu kabul edemeyiz. Musul ve Kerkük'ü nasıl bıraktık? Adaları nasıl bıraktık? Meis Adası burnumuzun dibinde, onu nasıl bıraktık?' diye muhalefet yaptı onlar. Tabii Kıbrıs ve Batı Trakya da tartışıldı. Ret oyu verenler içinde çok önemli isimler vardı. Atatürk'ün içişleri bakanı Şükrü Kaya, İstiklal Mahkemeleri'nin hâkimi Kılıç Ali, Yahya Kemal Beyatlı, Milli Eğitim Bakanı Mustafa Necati Bey, Adana milletvekili Damar Arıkoğlu gibi...

(N.D.): Siz, tarih hakkında bildiklerinizi okulda öğrenmediniz. İlk öğrendiğinizde neler hissettiniz?

(A.D.): Şok tabii. Yüksek lisans yaparken, bir vesileyle Birinci Meclis'in tutanaklarına bakmam gerekti. Orada daha önce hiç duymadığım tartışmalar okudum. Mesela okullardaki tarih kitapları, Birinci Meclis'teki muhalif milletvekillerinin dinci, gerici, şeriatçı, yobaz olduğunu yazıyordu. Karşısındaki grubu da 'laik, devrimci, radikal cumhuriyetçiler' diye niteliyordu. Oysa ben muhaliflerin halk egemenliği kavramına verdiği önemi gördüm. Ulusal egemenliğin kurulması, ülkede kanun hakimiyetinin oluşturulması için konuşmalarını okudum. Çok şaşırdım.

(N.D.): Birinci grupla ikinci grup arasındaki asıl sorun ne peki?

(A.D.): İkinci grup İttihatçı Enver, Cemal ve Talat paşalar döneminde yaşanmış olan kişisel yönetime, Türkiye'nin tekrar kayabileceği endişesini taşıyor. Kişisel yönetim yerine kanun hâkimiyetinin ağır basmasını istiyorlar.

(N.D.): Atatürk'ün yetkilerini mi kısıtlamak istiyorlar?

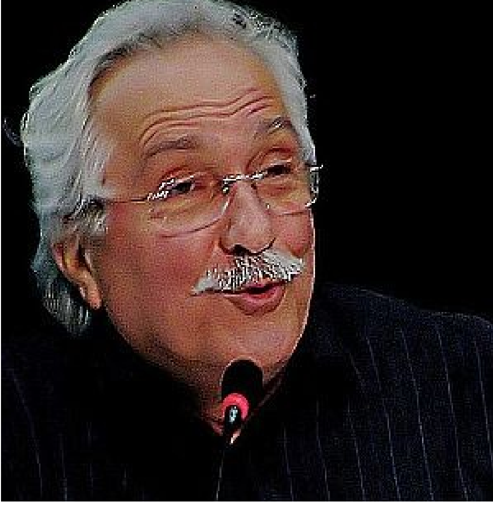
(A.D.): Tabii. Başkumandanlık Kanunu, Atatürk'e kanun hükmünde emir çıkarma yetkisi veriyor. 'Meclis üstünlüğünün olduğu bir sistemde bir kişiye bu kadar yetki verilemez' diye buna karşı çıkıyorlar. Bakanları Meclis seçerken, bir kanun değişikliği yapılıyor, bakanlar meclis başkanının gösterdiği adaylar arasından seçiliyor. Halk hâkimiyetini, yasamanın üstünlüğünü, bütün temel kararların meclis tarafından alınmasını savunan ikinci grup buna da karşı çıkıyor. Birinci gruba gelince... Daha elitist olan, devleti ön plana çıkaran, ulusal egemenliğe söz olarak sahip çıkan ancak halkın ne yapacağı belli olmaz diyerek her şeye seçimde karar verilmesi konusunda biraz tereddüdü olan bu grubun ismi daha sonra dönüştürülüyor ve CHP oluyor.

****

KAYNAK: Radikal gazetesi, Misak-ı Milli Lozan'da bozuldu, 26 Nisan 2004. (Kısalttık)

****
****
****

"En büyük Türk" - Yavuz Bahadıroğlu

Sevgili dostlarım...

Zaman zaman sözkonusu ettiğim ilkokul Başöğretmenim var ya: Atatürk'le Sultan Vahideddin'i karşılaştırmayı pek severdi.

"Dinleyin çocuklar" diye başlardı, "Sultan Vahdettin kendi çıkarı için vatanını satmıştı. Atatürk pusulasız çürük Bandırma Vapuru ile Samsun'a çıkıp vatanı kurtarmasaydı, şimdi yabancıların egemenliği altında inim inleyecektik."

Azıcık soluklandıktan sonra, devam ederdi: "İşte bunun için çocuklar, Atatürk tarihimizin en büyük komutanıdır."

Bir solukta malum sloganı atardı önümüze: "En büyük Türk Atatürk!"

İlkokulda bile içimiz-dışımız slogan olmuştu ya, itiraza hakkımız yoktu.

Bunu, yeni şeyler öğrenmenin heyecanıyla babama aktardığımda, sordu:

"Osman Gazi, hiç yoktan Osmanlı Devleti'ni kurdu mu?"

"Kurdu" dedim.

"Fatih, İstanbul'u fethetti mi?"

"Etti."

"Yavuz Sultan Selim o zamana kadar geçilemeyen Sina Çölü'nü geçip Halife oldu mu?"

"Oldu."

"Ama hiç biri 'en büyük Türk' olamadı."

Ne bileyim? Demek ki, hiç yoktan devlet kurmakla en büyük olunmuyormuş; İstanbul'u fethetmekle en büyük olunmuyormuş, Sina Çölü'nü geçmekle, Viyana kapılarını zorlamakla en büyük olunmuyormuş!..

Başöğretmenim öyle diyor! Meğer okulun bahçesine bir büst dikmeyi kafasına koymuş, bizi gaza getirmeye çalışıyordu.

Daha önce bu işin parasını halka yüklemeye çalışmış, cami imamından Cuma namazından sonra cemaatten para toplamasını istemiş, ama imam, "Halk heykele para vermez" diyerek yan çizmişti.

O gün sınıfa barut gibi girdi. Girer girmez de patladı:

"Camiin minaresine, boyasına, duvarına para veriyorlar da Atatürk heykeline neden vermiyorlar? Bunlar Cumhuriyet düşmanı!"

Bahsettiği insanlar babalarımızdı. İçime sindiremedim. Cumhuriyetle büstün ne ilgisi olduğunu sordum.

"Var" diye bağırdı, "Cumhuriyet demek Atatürk demektir! Camiler de Atatürk'ün sayesinde açıktır. Atatürk olmasaydı İngilizler çoktan camilere çan takmıştı."

O gün mantıklı gibi gelmişti, ama bugün çok mantıksız geliyor. Zira İngiliz işgali üç yıl sürdü. Bu süre içinde yayılmaya çalışmadılar, İstanbul'da kaldılar. Hiç bir camiye de çan takmadılar. Belli ki, bunun için gelmemişlerdi. Üç yıl sonra merasimle bayraklarını indirip gittiler. Hâlbuki onlarla hiç bir cephede savaşmadık. Hiç bir meydan savaşında onları yenmedik.

Bundan şöyle bir soru çıkar: Neden geldiler, niçin gittiler?

"Neden geldiler?" sorusunun cevabı, "Giderken ne götürdüler?" sorusunun cevabını bulmaya bağlı.

Hatırlayalım: İşgali kaldırıp İngiltere'ye dönen gemilerin birinde halife/padişah Sultan Vahideddin vardı.

İngiltere yıllardan beri hilafetin kalkmasını istiyordu. Çünkü İslâm dünyasının üzerindeki emellerini gerçekleştirmeye halife en büyük engeldi. Önce saltanat bitti, ardından hilafet gitti, biz sağ, İngiltere selamet!

Halktan istediğini alamayan Başöğretmenim, bize yüklendi: Bir hafta içinde her öğrenci iki lira getirecekti.

Babam evde yoktu. Gemisiyle bilmem nerelere gitmişti yine. Annem ise konuya hiç sıcak bakmadı. Üstelik beni azarladı. Az daha dayak yiyordum.

Bereket versin, bir süre sonra Başöğretmenim de büst dikmekten vazgeçti. Sanıyorum Milli Eğitim Müdürlüğü'ne mevzuu açmış, ama yüz bulamamıştı: "Böyle bir uygulamamız yok" filan denmişti.

Benim çocukluğumda her okulun bahçesinde ve şehir meydanlarında büst/heykel yoktu zaten.

****
****
****

Geldikleri gibi gidecekler diyen Atatürk'e cevap: Geldikleri gibi gitmediler (8 Bölüm)

***

Geldikleri gibi gitmediler 1: Lozan'ı anlamak

Ülkelerin kaderlerini belirleyen, uluslararası antlaşmalar tarih boyunca tartışılır olmuştur. Ülkemizde ise, sınırlarımızı ve kaderimizi belirleyen Lozan antlaşması; bırakın tartışmayı, sorgulamak ve hatta en küçük menfi görüş bildirmek bile cesaret isteyen konulardandır. Çünkü her an yobaz, irticacı, işbirlikçi ve vatan haini gibi yaftalarla karşılaşmayı göze almak durumundasınızdır.

Çünkü, Lozanda verilen tavizlerin ve taahhüdlerin yalnız hesabını sormak için değil, telafi çarelerini aramak için de halka hakikatleri olduğu gibi söylemek misyonunu da yüklenen Terakkiperver Cumhuriyet Fırkasının başına gelenleri anlamadan, vatan hainliği kavramının nasıl ucuzlatıldığını anlayamazsınız. Aynı şekilde irtica, laiklik vb. kavramların, tam ve net bir tanımının günümüze kadar neden yapılmadığını da anlayamazsınız.

Bugün irtica tehlikesinden bahsedenlere, “İrtica” nedir ? “Nasıl bir tehlikedir ?” diye sorsanız, politik ve

yuvarlak cevaplardan başka tatmin edici bir cevap alacağınızı hiç düşünmüyorum.

Resmi söylemin ezber ve sloganlarını eğitim zanneden, ve böylesi bir milli öğütüm tezgahlarından geçtikleri için, analoji ve sorgulama yoksunu zihinler, Sevr'i utanç ve zillet belgesi, Lozan'ı da zafer anıtı olarak gören bir değirmende öğütüldükleri için, yazacaklarım çoğu kimsenin hoşuna gitmeyecektir muhtemelen.

Ancak gerçeklerin er yada geç ortaya çıkmak gibi kötü (iyi) bir huyu vardır ve aslında tarihi çeşitli sorularla ve sorgularla çeşitli yerlerinden deşmek, buzdağının görünmeyen kısımlarına ışıklar tutmak ve ortaya çıkacak yeni ve süpriz sonuçlara açık olmak ve bu doğrultuda ön yargılarımızı yıkmak hepimizin görevi olmalı değil midir ?

****
****
****

Geldikleri gibi gitmediler 2: Lozan'ı anlamak

Aksi takdirde tarihi olmuş, bitmiş ve kemale ermiş dokunulmaz bir sihirli küre ve kıymeti kendinden menkul değerler manzumesi gibi algılarsak derin yanılgılara düşeriz.

Tarihi anlama konusunda en büyük yanılgılardan biri de, olayları etik doğru ve yanlışlar bazında değil de, kişiler bazında ele alışımız olmuştur. Bu yanılgıdır ki, tarihimizi gerçek ve normal düzleminden çıkarmış, efsane haline getirmiştir. Oysa realite şudur ki; milletler tarihini, geçmişinden ders çıkarmak, gününü ve geleceğini anlamlandırmak için okurlar, efsaneler oluşturmak için değil.

Söylemek istediğim esas meseleye gelirsek;

Lozan antlaşmasını, kuru bir toprak parçasının kavgası olarak görmek, büyük tabloyu görememekle eşdeğerdir. Kendimizi aldatmadır. Çünkü bu tip antlaşmalar, çok boyutludur ve çok derin hesaplar sonucu ortaya çıkarlar. Bu antlaşmalarda, toprak kaygısından çok, stratejik güvenlik, ekonomik kaygılar, potansiyel tehdit unsurları, yeni yada mevcut dünya düzenine uygunluk ve buna benzer konular yer alır.

Bir diğer önemli husus ise, meydanlarda kazanılmış savaşlar, tek başlarına hiç bir öneme haiz olmayabilirler. Bu başarıyı siyasi diplomatlarınızla masa başında da devam ettiremezseniz, meydanda kazandığınızı zannettiğiniz zafer bir anda hezimete de dönüşebilir. Tarih bunun gibi ibretlik olaylarla doludur. Kesin bir zafer için hem meydan da hem de masa başında başarı şarttır.

-Ekonomik Kaygılar ve Toprak Kaygısı Açısından LOZAN :

Hemen söylemeliyim ki, Lozan'da ekonomik olarak çok büyük kayıplar verdik. Bütün faturaları ödemeye razı geldik. Hatta Osmanlının eski borçlarını bile ödemeyi kabul ettik.

****
****
****

Geldikleri gibi gitmediler 3: Lozan'ı anlamak

Meseleye toprak meselesi olarak baksak bile, yine yaya kaldığımızı görürüz ve Lozan'ı neresinden tutarsanız tutun, hep elinizde kalacaktır.

Mesela Lozan'da Filistin toprakları için ne yaptık ?

Koca bir HİÇ… Hatta görüşmeler sırasında Filistinli kardeşlerimiz TBMM kapısında günlerce, "Bizi İngiliz kurtlarına teslim etmeyin" diye yalvar yakar dolaşmışlardı. Aldıkları cevap, önce oyalama, sonra da kendi başınızın çaresine bakın, olmuştu. Lozan'ın asıl tartışmamız gereken boyutu, Ortadoğu'nun paylaşılması ve sınırların yeniden çizilmesi karşısında aldığımız uysal tavırdır. Böylece İngilizlere petrol alanlarını, kontrol etme şansını da vermiştik.

Ancak can yakıcı acı gerçek:

Lozan zaferiyle (!) diğer Arap topraklarında olduğu gibi Filistin'de de Sevr'in bütün istekleri olduğu gibi kabul edilmiştir. Hatta Filistin'de İngiliz manda rejimi, İsmet Paşanın Lozan'daki imzasıyla resmiyet kazanmış, böylece İsrail'in kuruluşuna giden yolda en büyük engellerden biri daha bertaraf edilmişti.

Ayrıca bir kenara not edin;

İmadiye ilçesi Sevr'de bizde görünür ama Lozan'da Irak'a bırakılmıştır.

Ayrıca Çanakkale şehitliğini, Lozan'da, ebediyen itilaf devletlerine bırakmıştık.

Daha Lozan'da Yunanlılardan almamız gereken savaş tazminatından neden vazgeçtiğimizi, Batı Trakya'yı, Batum'u, Oniki Ada'yı, Musul'u, Kerkük'ü, Süleymaniye'yi kaybedişimizi anlatmadım bile….

Canınızı acıtmamak ve sıkmamak için detaylara girmiyorum.

****
****
****

Geldikleri gibi gitmediler 4: Lozan tehdidi

Stratejik Güvenlik ve Potansiyel Tehdit Unsuru Olarak LOZAN :

İkinci Dünya Savaşından sonra muzaffer devletler, Almanya'yı işgal etmiş, orada bulundukları süre zarfında kendilerine göre yeni ve özgürlükçü bir sistem inşa etmiş ve yine kendileri açısından tehdit unsuru olarak gördükleri "Führer Rejimi"ne benzer bir ortamın tekrar doğmamasını temin ettikten sonra "geldikleri gibi" gitmişlerdi! Üstelik Almanların babaları hala Alman.

Olayı bu çerçevede düşünürsek Lozan'da işgalci kuvvetlerin kuracakları yada kafalarında tahayyül ettikleri "Yeni Dünya Düzeni"ne tehdit unsuru olabilecek tehlikeler nelerdi ? İşte bu sorunun cevabı flu resmi biraz daha netleştirecektir.
Öyle sanıldığı gibi, milli mücadele yapıldıktan sonra, İstanbul'daki işgalci güçler:

"Aman bu Türkler ne yamanmış. Gelip bizi de denize dökmeden gedelim bari" deyip geldikleri gibi gitmediler!

Geçmişimizi ve geleceğimizi tarumar edip öyle gittiler.

Ve hatta Lozan'da kovduk dediğimiz adamların karşısına oturunca bize hiç de galip gibi davranmadılar. İlk devrede uzlaşmaya bile varmadılar. Ne zaman ki; yüzyıllardır var olan bir kültürü yok etmek ve yerine başka bir medeniyetten ithal edilmiş olan tamamen yeni bir kültür koymak gibi zor ve travmatik bir proje ve uygulama şekilleri devreye girince, birinci devresinde bağımsızlığımızı tanımamakta direnen itilaf devletlerinin, ikinci devrede nasıl olup da maddeleri tartışma gereği bile duymadan kabul ettikleri anlaşılmış oldu..

"Hep önde, hep ileri !" diyen 10.yıl marşımızdan aldığım cesaretle, biraz daha ileri gidiyor ve diyorum ki: İtilaf devletlerinin esas amacı;

Temellerini İslamiyet'ten alan, 600 yıldır dünyaya adaletiyle hükmetmiş, "Osmanlı kültür ve medeniyeti" Kurulan Yeni Dünya Düzenine, en büyük tehdit unsuruydu ve temelleriyle beraber yok edilmeliydi.

****
****
****

Geldikleri gibi gitmediler 5: Lozan tehdidi

Osmanlı'yı haritadan silmenin yetmeyeceğini bildikleri için, daha etkili; Lord Gladstone'nun dediği gibi `Türklerin kendiliğinden Kur'andan vazgeçecekleri´ bir yönteme ihtiyaç vardı.

İslam'ın bazı sembolleri, medeniyetimiz bütünüyle imha edildi. Önce dedelerimizin yazdıklarını anlamaz hale gelmeliydik. Onların mirasını reddetik. Böylece, dalından koparılmış bir çiçek misali geçmişimizle bağımız koparıldı. Kütüphaneler dolusu kitap bir gecede okunmaz hale getirildi.

Tarihçiler, İslam medeniyetinin çöküşünde, Cengiz ordularının İslam yurtlarındaki kütüphaneleri ateşe vermesinin büyük rol oynadığına sık sık vurgu yaparlar. Haksız da sayılmazlar. Ama hiç kimse, geçmiş yüzyılın başında yapılan bir inkılâp ile İslam ve Osmanlı Medeniyetinin yaşayan bütün kaynaklarının bir gecede imha edildiğinden söz etmez!

Nitekim medeniyet ve tarih kaynaklarımızın bir gecede okunmaz hale getirilmesi yetmez. Sayısız camiler haraç mezat satılır. Vakıfların bünyesindeki tekke, zaviye, han, hamam… hasılı Osmanlı'yı ve İslam'ı hatırlatacak her simge yok pahasına ehil olmayan insanlara devredilir. Çoğu yıkılır. Bir kısmı ise, dükkân, meyhane ve bir kısmı da bar yapılır.
İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin 2003'te yaptırdığı bir envanter çalışması sonucu, sadece Tarihi Yarımadada altı binden ziyade tarihi eserin yok edildiği belirlendi ki, bunların tamamına yakını, Osmanlı eseriydi. Mesela Rumelihisarı sahnesinin yeri camii idi. Beş - on yıl öncesine kadar mihrabı hala ayaktaydı.

Bir de, Suudi Arabistan'ın Ecyad Kalesi'ni yok etmesine veya Sırp militanların Mostar Köprüsü'nü yıkmasına, Balkanlardaki Osmanlı eserlerinin yok edilmesine kızanlar, öncelikle kendi medeniyetimizi kendi ellerimizle nasıl yok ettiğimizi idrak etmek zorundadırlar. En azından günahı ve sevabıyla tarihimizle yüzleşebilmeliler.

****
****
****

Geldikleri gibi gitmediler 6: Lozan tehdidi

(Devam ediyoruz)

Bunlarla da yetinilmedi. Osmanlı'nın dünyaca ünlü arşivleri dahi haraç mezat satılmış ve büyük bir kısmı da hurda kağıt yapılmıştır. Allah'tan Bulgaristan işe erken uyandı da, en azından kendi tarihini ilgilendiren arşivlerin büyük bir kısmını alıp yok edilmekten kurtardı…

Siz bu milletin kendi tarihine duyduğu bu hıncı anlayabiliyor musunuz? (Kendi kültür ve medeniyetine yabancılaştırılmak böyle bir şey olsa gerek!)

Kısaca, İngiliz veya Amerikan mandasını kabullendiğimizde bize zorla yaptırmaları ihtimali bulunan her şeyi veya onların asırlardır bize yapmak istediklerini, biz kendimiz yapmaya karar verdik.

Gelecek bölüm: Halifelik Açısından Lozan

****
****
****

Geldikleri gibi gitmediler 7: Halifelik Açısından Lozan

Dönemin etkin gücü İngiltere'nin, milyonlarca Müslüman nüfusu yönettiği için kendisine potansiyel bir tehlike arz eden Hilafeti kontrol etme kaygıları vardı. Türkiye Hilafet kozunu ancak 1924 Mart'ına kadar elinde tutabildi. Yine kendi elimizle saltanat ve halifelik makamını kaldırdık.

Oysa 2.Abdulhamid Han son dönemlerde, siyasi bir makam da olsa Halifelik makamını oldukça etkin ve güçlü bir biçimde kullanmıştı ve bu makam ingilizlerin başının ağrısıydı. Meselenin diğer bir acı boyutuna da değinmeden edemeyeceğim.

Her ne kadar sol aydınlarımız yıllardır `Ruslar bize yardım etmeseydi Kurtuluş Savaşı'nı biraz zor kazanırdık´ deseler de;

Dünya Savaşı'nda Osmanlı topraklarının işgali, işgalci kuvvetlerin Müslümanlara zulümleri ve Halife'nin Hıristiyan devletlerin elinde esir konumuna düşmesi, Hint Müslümanlarını harekete geçirmiş ve İngiltere'ye baskı yapmak amacıyla çeşitli dernekler kurmuşlardı. İşte bu derneklerin çabalarıyla Halifeyi kurtarmak üzere 875 bin lira Ankara'ya ulaştırılmıştı.

Paranın akıbeti mi ? M. Kemal bir Banka (İş Bankası) kuruluşunda sermaye olarak kullandı.

Yakın tarih yazılarıyla dikkati çeken ve sorgulayıcı tarihin öncülerinden olan başarılı yazar Mustafa Armağan'ın dediği gibi;

"Sizi bilmem ama bir Pakistanlı kalkıp bana, `Biz size bankanıza sermaye yapasınız diye mi bu parayı verdik?´ derse verecek cevabım yok. Aynı şekilde `Biz size o parayı Halifeyi kurtarmanız için verdik, siz gidip Halifeliği kaldırdınız. Öyleyse paramızı geri isteriz´ derse verecek cevabım yine yok."

Maalesef benim de yok. Verecek cevabı olanlar, en azından yorum kısmına yazarlarsa ve beni de tatmin ederlerse çok mutlu olurum. Bu yardım paralarının akıbetini araştırıp, biraz daha derinleşenler; sürpriz sonuçlara ve ezber bozmaya hazırlıklı olmalılar. Meraklılarına duyurulur.

Geldikleri gibi gitmediler 8 ve SON: Halifelik Açısından Lozan

SONUÇ :

1 - Ölü doğmuş, haklı olarak Nutukta bile antlaşma değil, proje olduğu ısrarla belirtilen, İngiliz parlementerlerin dahi paçavra diye dalga geçtiği SEVR, biz dahil hiçbir taraf ülkenin (Yunanistan hariç) parlamentosunda onaylanıp yürürlüğe girmemiştir. Ve aslında daha ilk günden uygulanamaz olduğu anlaşılmıştır. Sevr'in hedeflerinin asıl onayı Lozan'da gelecektir ve Lozan, SEVR'in hafifletilmiş bir versiyonudur.

2 - Lozan, dünya sisteminin Birinci Dünya Savaşı sonrasında aldığı yeni şekli, Yeni Dünya Düzeni'ni aksatmayan, aksatmak ne kelime tahkim eden, güçlendiren bir antlaşmaydı. Zaten böyle gerçekçi bir temele dayandığı içindir ki, ömrü Sevr gibi kısa olmadı ve taraf ülkelerce onaylanabildi.

3 - Lozan antlaşması, sadece kuru bir toprak mücadelesi değildir.

4 - Kâzım Karabekir, Refet Bele, Ali Fuat Cebesoy ve Rauf Orbay gibi bizzat Milli Mücadele'nin şaibesiz kahramanları "Misak-i Milli yarım kalmıştır" diyerek ve Lozan'ı telafi için, siyasi mücadeleye girip parti kurmuşlardı. Sonuçta Vatan haini damgası yemekten kurtulamadılar.

5 - İtilaf Devletleri acı ama gerçektir "Geldikleri gibi gitmediler."

6 - Kültür ve Medeniyetimizi, bir başka değişle geçmişimizi ve geleceğimizi tarumar edip öyle gittiler.

7 - İllaki bir zafer olarak anacak olursak; Lozan, verdiğimiz tavizlerin ve taahhüdlerin zaferi olabilir.

8 - Lozan Antlaşması'nı zafer olarak görmek, bizi gerçeklere karşı körleştirmekten başka bir işe yaramaz.

***

Yazı, Mehmet Bahadır'ın makalesinden alıntılanmıştır. (Kısaltılmıştır.)

****
****
****

Kadir Mısıroğlu'ndan İbretlik Hadise

Fotoğraftaki zat; Hüsrev Altınbaşak

****

'…. Hüsrev Efendi'nin benim hayatımda zahir olan kerameti pek çoktur. Bir defasında celseye çıkmadan bir iki gün evvel bir rüya gördüm. O zaman rüya tabirinden pek anlamıyordum. Kendisine tabir ettirdim.

Rüya şuydu:

Ben bir dehlizden çıkıyordum. Tünel gibi bir şeydi. Tünelden çıkan yol devam ediyordu. Tünelden çıkar çıkmaz karşıdan M.Kamal'in bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Güya ölmüşte dirilmiş!.. Veya uzun bir seyahate çıkmış da geriye gelmiş. Gayet ihtiyar görünüyordu. Beli iki kattı. Yanında bir köpek vardı. Onunla karşılaşmamak için yoldan çıkmam mümkün değildi. Sıkıntılı bir şekilde birbirimize doğru ilerledik. Karşı karşıya geldiğimizde durduk.

Selamdan sonra kendisine sordum:
- Paşam ne var ne yok? Ne dolaşıyorsun?

Dedi ki :
- Benden sonra memleketin ahvali nasıl olmuş diye teftişe çıktım.

Ben de dedim ki :
- Sen teftişi ne yapacaksın ! Onu boşver, bir iş yapacaksan otur hatıralarını yaz!

O:
- Yazacağım.

Ben de :
- Yaz ama doğru yaz! Senin arkadaşlarının çoğu yalan yazdılar. Onlar gibi yapma! Dedim.

O´da:
- Dosdoğru yazacağım hiçbir şeyi saklamayacağım. Hatta bazı gerçekler aleyhime bile olsa !

Karşılığını verince, kendisine teşekkür ettim. Şimdi ayrılık zamanı gelmişti. El sıkışmamız icab ediyordu. Ancak kendisiyle birlikte köpeğiyle de el sıkışmam gerekiyormuş. Güya köpeği yanında mahsus taşıyormuş. Kendisiyle münasebette bulunanlar gayri samimi konuşurlarsa köpek onları ısırıyor ve o da böylece herkesin gerçek yüzünü öğreniyormuş! Bu bende kabli bir bilgi olarak vardı. Şimdi ne yapacaktım! Köpeğe elimi uzatsam elimi ısıracağına muhakkak nazarıyla bakıyordum. Uzatmasam onunla bir dost gibi konuştuğum için gerçek durumum meydana çıkacaktı. Kendisiyle el sıkıştıktan sonra ister istemez elimi köpeğine doğru uzattım. Köpek elimi kaptı. Lakin dişleri elime batmıyordu. Sanki bu köpeğin dişleri kemikten değil yumuşak bir plastiktendi.

Ondan ayrıldıktan sonra tekrar bir dehlize girdim ve o dehlizde uyandım. Bu rüyayı anlattığım Hüsrev Altınbaşak:

- İkinci dehliz ne kadardı? Diye sordu.

- Pek net olarak hatırlamıyorum ama birinciden iki üç kat uzundu, dedim.

Tabiri şöyle oldu:

- M.Kamal'in ihtiyar görünüşü davasının köhneleştiğine işarettir. O bitmiştir. Doğru olarak hatırat yazmaya niyetlenmesi onun gerçek hüviyetinin ortaya çıkacağına işarettir. Yanındaki köpek rejimin bekçisi seni muhakeme eden hakimlerdir. Seni ısırmaya çalışacaklar fakat ısıramayacaklardır. İçinden çıktığın dehliz birinci hapsindir. Sen bu hapisten çıkacaksın. Ancak ikinci defa hapsolacaksın. Bu hapis de birincinin iki üç katı olacak.

Bu tabir aynen çıkmıştır. Hatta bir başka rüyanın tabiri dolayısıyla da bana iki celseye çıktıktan sonra tahliye olacağımı söylemiştir. Birinci celse iki gün sürmüştü. İkinci gün duruşmaya girerken tahliye olup olmayacağımı sormam üzere :

- Bu ikisi bir celsedir. On beş gün sonra bir celse daha yaparlar, onun ikinci gününde tahliye olursun, demiştir.

Bu da aynen çıkmıştır. Hakimler ikinci celse için tam da on beş gün sonraya gün vermişler ve bu ikinci celsenin ikinci gününde tahliye olunmuştum. Yüz yirmi dokuz gün yatmış, yüz yirmi dokuz gün gayrı mevfuk muhakemeden sonra tekrar tevkif edilmiş ve ilk dört buçuk aylık hapsin takriben üç buçuk katı kadar yattıktan sonra afla serbest kalmıştım.

129 rakamlarının –latiyf- sıfat-ı ilahiyesinin ebced değeri olması garip bir tesadüftür ki bu benim hapiste vird-i zebanımdı. (sürekli zikrettiği esma-i ilahiyye)

Hüsrev Efendi'nin kerametleri anlatmakla bitmez. Bir defasında hapishanenin ağır havasından ve idarenin tazyikinden bahsedince bana demişti ki :

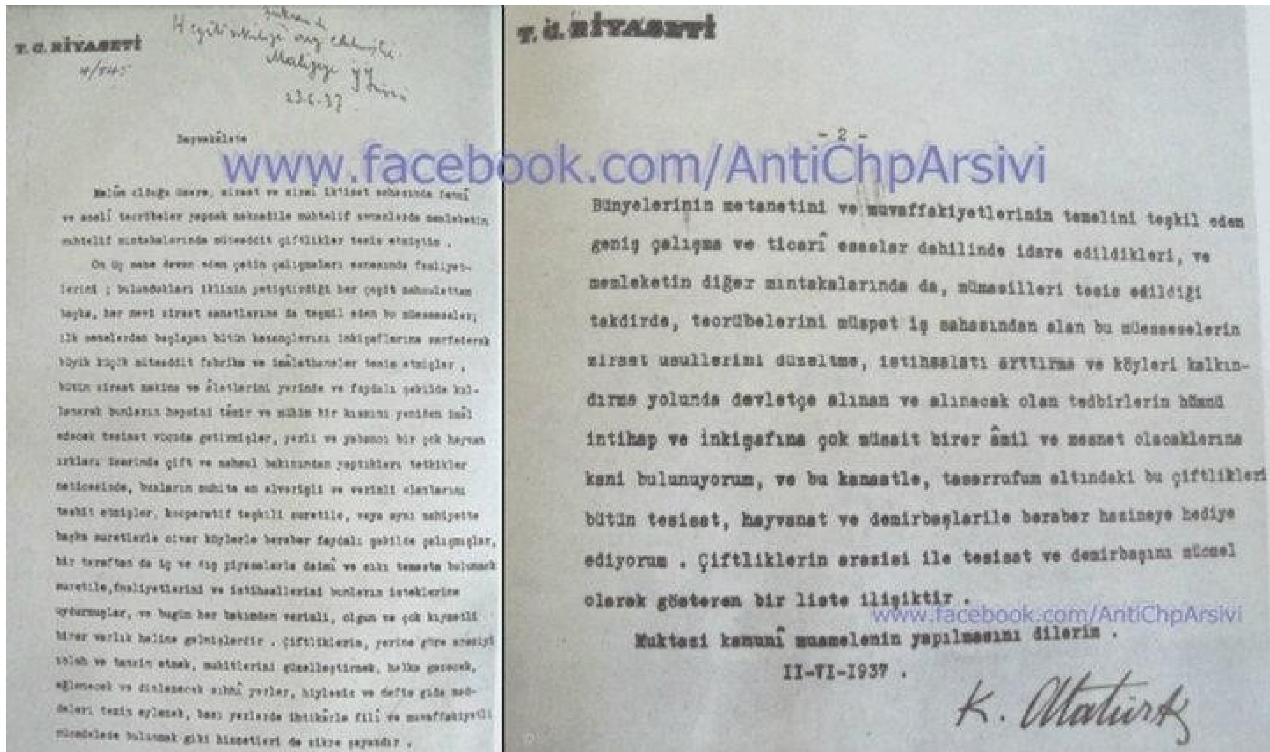
- Ah Kadir Bey keşke bize daha fazla zulmetseler. Biz eziyet çekeriz ama maruz kaldığımız bu eziyet bizim üzerimize ilahi merhameti, bu rejim yardakçıları üzerine de ilahi gadabı celbeder! Böylece milletin başından daha çabuk def olup giderler.

Bunu söyleyen Hüsrev Efendi'ye yapılan eziyet bana yapılanın on katıydı. Zavallının ağzında bir tek dişi vardı. Böyle olduğu halde nohut yemeği verir kaşık vermezlerdi. Güya kaşık sürtme ile bıçak haline getirilir de mahkumlar intihar ederlermiş…..'

Daha detaylı malumat için Üstad Kadir Mısıroğlu'nun Geçmiş Günü Elerken 2.cilt eserini okumanızı tavsiye ederiz.

****
****
****

M. Kemal'in çiftlikleri ve malvarlığı (Resmi Belge)

T. C. RİYASETİ
4/545

Hayıt çiftliklerinin hazineye hibesi... Maliyeye ... 13.6.37

Başvekâlete

Malûm olduğu üzere, ziraat ve ziraî iktisat sahasında fennî ve amelî tecrübeler yapmak maksadile muhtelif senelerde memleketin muhtelif mıntakalarında müteaddit çiftlikler tesis etmiştim.

On üç sene devam eden çetin çalışmaları esnasında faaliyetlerini; bulundukları iklimin yetiştirdiği her çeşit mahsulattan başka, her nevi ziraat sanatlarına da teşmil eden bu müesseseler, ilk senelerden başlayan bütün kazançlarını inkişaflarına sarfederek büyük küçük müteaddit fabrika ve imalâthaneler tesis etmişler, bütün ziraat makine ve âletlerini yerinde ve faydalı şekilde kullanarak bunların heyetini tamir ve mühim bir kısmını yeniden imal edecek tesisat vücuda getirmişler, yerli ve yabancı bir çok hayvan ırkları üzerinde çift ve mahsul bakımından yaptıkları tetkikler neticesinde, bunların muhite en elverişli ve verimli olanlarını tesbit etmişler, kooperatif teşkili suretile, veya aynı mahiyette başka suretlerle civar köylerle beraber faydalı şekilde çalışmışlar, bir taraftan da iç ve dış piyasalarla daimî ve sıkı temasta bulunmak suretile, faaliyetlerini ve istihsallerini bunların isteklerine uydurmuşlar, ve bugün her bakımdan verimli, olgun ve çok kıymetli birer varlık haline gelmişlerdir. Çiftliklerin, yerine göre araziyi ıslah ve tanzim etmek, muhitlerini güzelleştirmek, halka gezecek, eğlenecek ve dinlenecek sıhhî yerler, köylere ve defia gıda maddeleri tesis eylemek, bazı yerlerde ihtikârla fiilî ve muvaffakiyetli mücadelede bulunmak gibi hizmetleri de zikre şayandır.

T. C. RİYASETİ

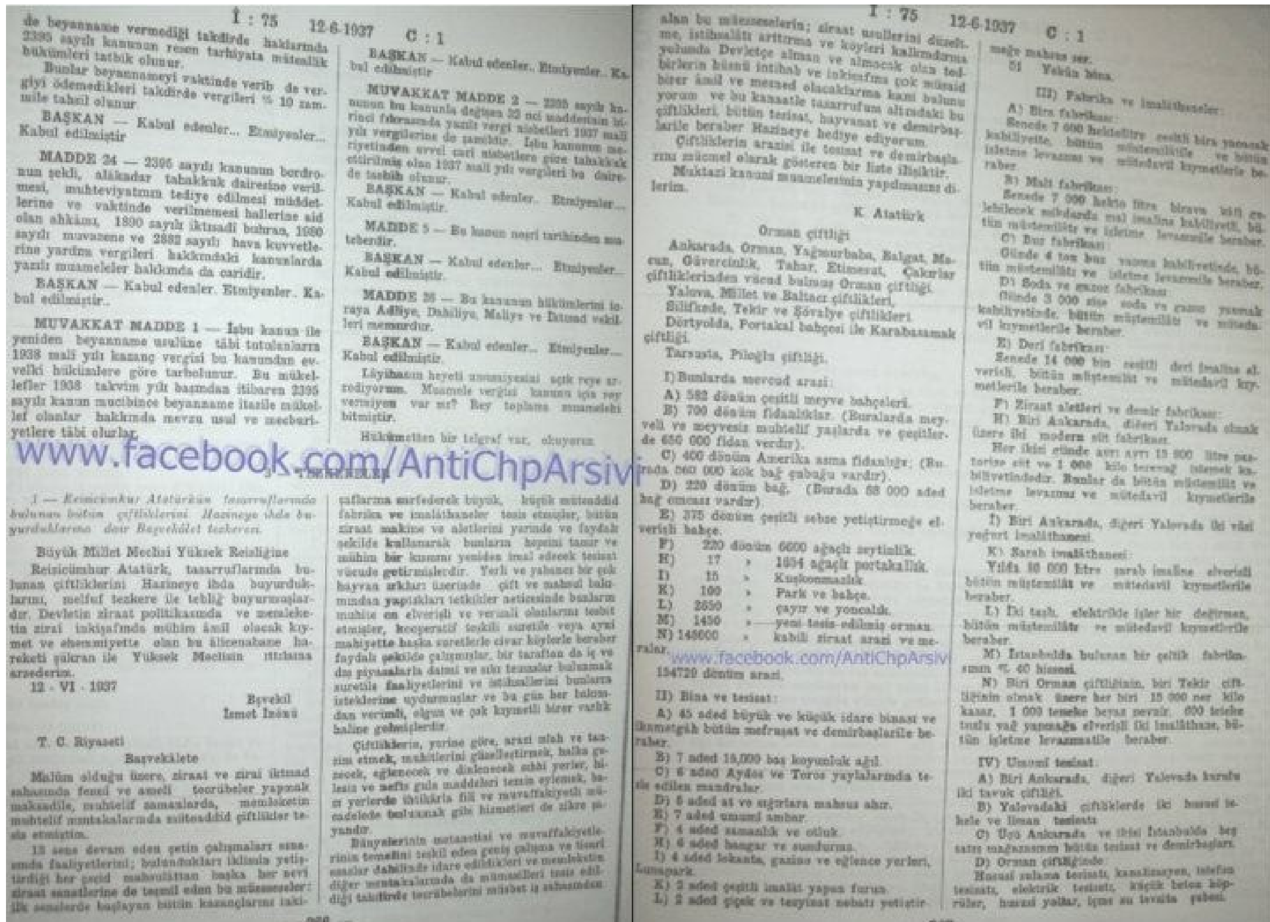
- 2 -

Bünyelerinin metanetini ve muvaffakiyetlerinin temelini teşkil eden geniş çalışma ve ticarî esaslar dahilinde idare edildikleri, ve memleketin diğer mıntakalarında da, mümasilleri tesis edildiği takdirde, tecrübelerini müspet iş sahasından alan bu müesseselerin ziraat usullerini düzeltme, istihsalâtı arttırma ve köyleri kalkındırma yolunda devletçe alınan ve alınacak olan tedbirlerin hüsnü intibap ve inkişafına çok müsait birer âmil ve mesnet olacaklarına kani bulunuyorum, ve bu kanaatle, tasarrufum altındaki bu çiftlikleri bütün tesisat, hayvanat ve demirbaşlarile beraber hazineye hediye ediyorum. Çiftliklerin arazisi ile tesisat ve demirbaşını mücmel olarak gösteren bir liste iliştiktir.

Muktezi kanunî muamelenin yapılmasını dilerim.

11-VI-1937.

K. Atatürk

de beyanname vermediği takdirde haklarında 2395 sayılı kanunun resen tarhiyata müteallik hükümleri tatbik olunur.

Bunlar beyannameyi vaktinde verip de vergiyi ödemedikleri takdirde vergileri % 10 zammile tahsil olunur.

BAŞKAN — Kabul edenler... Etmiyenler... Kabul edilmiştir.

MADDE 24 — 2395 sayılı kanunun bordronun şekli, alâkadar tahakkuk dairesine verilmesi, muhteviyatının tediye edilmesi müddetlerine ve vaktinde verilmemesi hallerine aid olan ahkâmı, 1890 sayılı iktisadi buhran, 1980 sayılı muvazene ve 2882 sayılı hava kuvvetlerine yardım vergileri hakkındaki kanunlarda yazılı muameleler hakkında da caridir.

BAŞKAN — Kabul edenler. Etmiyenler. Kabul edilmiştir.

MUVAKKAT MADDE 1 — İşbu kanun ile yeniden beyanname usulüne tâbi tutulanların 1938 mali yılı kazanç vergisi bu kanundan evvelki hükümlere göre tarholunur. Bu mükellefler 1938 takvim yılı başından itibaren 2395 sayılı kanun mucibince beyanname itasile mükellef olanlar hakkında mevzu usul ve mecburiyetlere tâbi olurlar.

BAŞKAN — Kabul edenler.. Etmiyenler.. Kabul edilmiştir.

MUVAKKAT MADDE 2 — 2395 sayılı kanunun bu kanunla değişen 32 nci maddesinin birinci fıkrasında yazılı vergi nisbetleri 1937 mali yılı vergilerine de şamildir. İşbu kanunun meriyetinden evvel cari nisbetlere göre tahakkuk ettirilmiş olan 1937 mali yılı vergileri bu daire de tashih olunur.

BAŞKAN — Kabul edenler.. Etmiyenler... Kabul edilmiştir.

MADDE 5 — Bu kanun neşri tarihinden muteberdir.

BAŞKAN — Kabul edenler... Etmiyenler... Kabul edilmiştir.

MADDE 26 — Bu kanunun hükümlerini icraya Adliye, Dahiliye, Maliye ve İktisad vekilleri memurdur.

BAŞKAN — Kabul edenler... Etmiyenler... Kabul edilmiştir.

Lâyihanın heyeti umumiyesini açık reye arzediyorum. Muamele vergisi kanunu için rey vermiyen var mı? Rey toplama muamelesi bitmiştir.

Hükûmetten bir telgraf var, okuyoruz.

3 — TEZKERELER

1 — Reisicumhur Atatürkün tasarruflarında bulunan bütün çiftliklerini Hazineye ihda buyurduklarına dair Başvekâlet tezkeresi.

Büyük Millet Meclisi Yüksek Reisliğine

Reisicümhur Atatürk, tasarruflarında bulunan çiftliklerini Hazineye ihda buyurduklarını, melfuf tezkere ile tebliğ buyurmuşlardır. Devletin ziraat politikasında ve memleketin zirai inkişafında mühim âmil olacak kıymet ve ehemmiyette olan bu âlicenabane hareketi şükran ile Yüksek Meclisin ıttılaına arzederim.

12 - VI - 1937

Başvekil
İsmet İnönü

T. C. Riyaseti

Başvekâlete

Malûm olduğu üzere, ziraat ve zirai iktisad sahasında fennî ve amelî tecrübeler yapmak maksadile, muhtelif zamanlarda, memleketin muhtelif mıntakalarında müteaddid çiftlikler tesis etmiştim.

13 sene devam eden çetin çalışmaları esnasında faaliyetlerini; bulundukları iklimin yetiştirdiği her çeşid mahsulâttan başka her nevi ziraat sanatlarına de teşmil eden bu müesseseler; ilk senelerde başlayan bütün kazançlarını inkişaflarına sarfederek büyük, küçük müteaddid fabrika ve imalâthaneler tesis etmişler, bütün ziraat makine ve aletlerini yerinde ve faydalı şekilde kullanarak bunların hepsini tamir ve mühim bir kısmını yeniden imal edecek tesisat vücude getirmişlerdir. Yerli ve yabancı bir çok hayvan ırkları üzerinde çift ve mahsul bakımından yaptıkları tetkikler neticesinde bunların muhite en elverişli ve verimli olanlarını tesbit etmişler, kooperatif teşkili suretile veya aynı mahiyette başka suretlerle civar köylerle beraber faydalı şekilde çalışmışlar, bir taraftan da iç ve dış piyasalarla daimî ve sıkı temaslar bulunmak suretile faaliyetlerini ve istihsallerini bunların isteklerine uydurmuşlar ve bu gün her bakımdan verimli, olgun ve çok kıymetli birer varlık haline gelmişlerdir.

Çiftliklerin, yerine göre, arazi ıslah ve tanzim etmek, muhitlerini güzelleştirmek, halka gezecek, eğlenecek ve dinlenecek sıhhi yerler, hilesiz ve nefis gıda maddeleri temin eylemek, bazı yerlerde ihtikârla fiilî ve muvaffakiyetli mücadelede bulunmak gibi hizmetleri de zikre şayandır.

Bünyelerinin metanetini ve muvaffakiyetlerinin temelini teşkil eden geniş çalışma ve ticarî esaslar dahilinde idare edildikleri ve memleketin diğer mıntakalarında da mümasilleri tesis edildiği takdirde tecrübelerini müsbet iş sahasından alan bu müesseselerin; ziraat usullerini düzeltme, istihsalâtı arttırma ve köyleri kalkındırma yolunda Devletçe alınan ve alınacak olan tedbirlerin hüsnü intibah ve inkişafına çok müsaid birer âmil ve mesned olacaklarına kani bulunuyorum ve bu kanaatle tasarrufum altındaki bu çiftlikleri, bütün tesisat, hayvanat ve demirbaşlarile beraber Hazineye hediye ediyorum.

Çiftliklerin arazisi ile tesisat ve demirbaşlarını mücmel olarak gösteren bir liste iliştiktir.

Muktazi kanuni muamelesinin yapılmasını dilerim.

K. Atatürk

Orman çiftliği

Ankarada, Orman, Yağmurbaba, Balgat, Macun, Güvercinlik, Tahar, Etimesut, Çakırlar çiftliklerinden vücud bulmuş Orman çiftliği.

Yalova, Millet ve Baltacı çiftlikleri,

Silifkede, Tekir ve Şövalye çiftlikleri

Dörtyolda, Portakal bahçesi ile Karabasamak çiftliği.

Tarsusta, Piloğlu çiftliği.

I) Bunlarda mevcud arazi:

A) 582 dönüm çeşitli meyve bahçeleri.

B) 700 dönüm fidanlıklar. (Buralarda meyveli ve meyvesiz muhtelif yaşlarda ve çeşitlerde 650 000 fidan vardır).

C) 400 dönüm Amerika asma fidanlığı. (Burada 560 000 kök bağ çubuğu vardır).

D) 220 dönüm bağ. (Burada 68 000 aded bağ omcası vardır).

E) 375 dönüm çeşitli sebze yetiştirmeğe elverişli bahçe.

F) 220 dönüm 6600 ağaçlı zeytinlik.

H) 17 » 1854 ağaçlı portakallık.

I) 15 » Kuşkonmazlık

K) 100 » Park ve bahçe.

L) 2650 » çayır ve yoncalık.

M) 1450 » yeni tesis edilmiş orman.

N) 148000 » kabili ziraat arazi ve meralar.

154720 dönüm arazi.

II) Bina ve tesisat:

A) 45 aded büyük ve küçük idare binası ve ikametgâh bütün mefruşat ve demirbaşlarile beraber.

B) 7 aded 15,000 baş koyunluk ağıl.

C) 6 aded Aydos ve Toros yaylalarında tesis edilen mandralar.

D) 5 aded at ve sığırlara mahsus ahır.

E) 7 aded umumî ambar.

F) 4 aded samanlık ve otluk.

H) 6 aded hangar ve sundurma.

I) 4 aded lokanta, gazino ve eğlence yerleri, Lunapark.

K) 2 aded çeşitli imalât yapan furun.

L) 2 aded çiçek ve tezyinat nebatı yetiştirmeğe mahsus ser.

5) Yebin bina.

III) Fabrika ve imalâthaneler:

A) Bira fabrikası:

Senede 7 000 hektolitre çeşitli bira yapacak kabiliyette, bütün müştemilâtile ve bütün işletme levazımı ve mütedavil kıymetlerile beraber.

B) Malt fabrikası:

Senede 7 000 hektolitre biraya kâfi gelebilecek miktarda mal imaline kabiliyetli, bütün müştemilâtı ve işletme levazımile beraber.

C) Buz fabrikası:

Günde 4 ton buz yapma kabiliyetinde, bütün müştemilâtı ve işletme levazımile beraber.

D) Soda ve gazoz fabrikası:

Günde 3 000 şişe soda ve gazoz yapmak kabiliyetinde, bütün müştemilâtı ve mütedavil kıymetlerile beraber.

E) Deri fabrikası:

Senede 14 000 bin çeşitli deri imaline elverişli, bütün müştemilât ve mütedavil kıymetlerile beraber.

F) Ziraat aletleri ve demir fabrikası:

H) Biri Ankarada, diğeri Yalovada olmak üzere iki modern süt fabrikası.

Her ikisi günde ayrı ayrı 15 000 litre pastorize süt ve 1 000 kilo tereyağ işlemek kabiliyetindedir. Bunlar da bütün müştemilât ve işletme levazımı ve mütedavil kıymetlerile beraber.

İ) Biri Ankarada, diğeri Yalovada iki yâni yoğurt imalâthanesi.

K) Şarab imalâthanesi:

Yılda 50 000 litre şarab imaline elverişli bütün müştemilât ve mütedavil kıymetlerile beraber.

L) İki taşlı, elektrikle işler bir değirmen, bütün müştemilâtı ve mütedavil kıymetlerile beraber.

M) İstanbulda bulunan bir çeltik fabrikasının % 40 hissesi.

N) Biri Orman çiftliğinin, biri Tekir çiftliğinin olmak üzere her biri 15 000 ner kilo kaşar, 1 000 teneke beyaz peynir, 600 teneke tuzlu yağ yapmağa elverişli iki imalâthane, bütün işletme levazımatile beraber.

IV) Umumî tesisat:

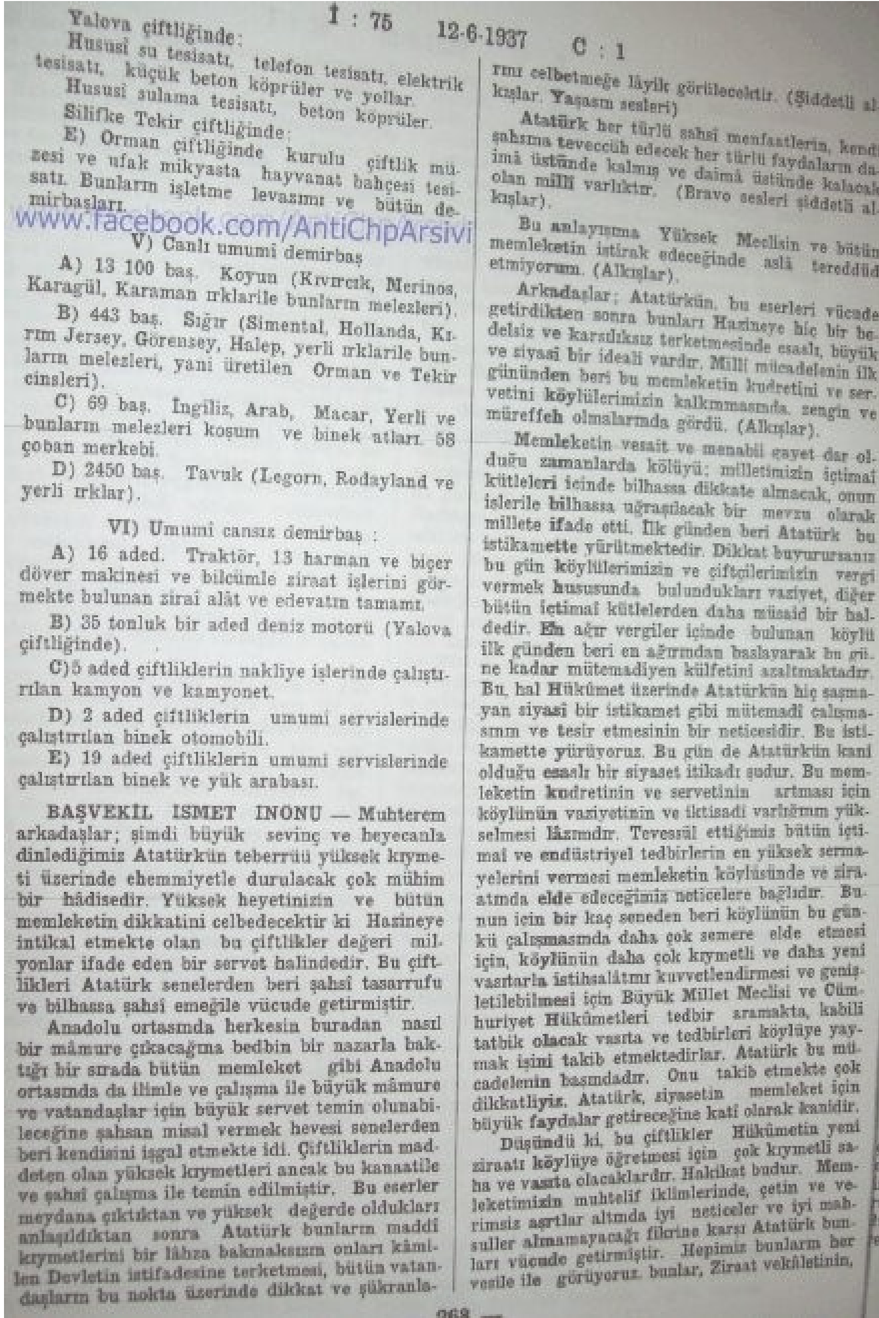
A) Biri Ankarada, diğeri Yalovada birer iki tavuk çiftliği.

B) Yalovadaki çiftliklerde iki husus iskele ve liman tesisatı.

C) Üçü Ankarada ve ikisi İstanbulda beş satış mağazasının bütün tesisat ve demirbaşları.

D) Orman çiftliğinde:

Hususî sulama tesisatı, kanalizasyon, telefon tesisatı, elektrik tesisatı, küçük beton köprüler, hususî yollar, içme su tesisatı şebeke

Yalova çiftliğinde:
Hususi su tesisatı, telefon tesisatı, elektrik
tesisatı, küçük beton köprüler ve yollar.
Hususi sulama tesisatı, beton köprüler.
Silifke Tekir çiftliğinde:
E) Orman çiftliğinde kurulu çiftlik mü-
zesi ve ufak mikyasta hayvanat bahçesi tesi-
satı. Bunların işletme levazımı ve bütün de-
mirbaşları.

V) Canlı umumi demirbaş

A) 13 100 baş. Koyun (Kıvırcık, Merinos,
Karagül, Karaman ırklarile bunların melezleri).

B) 443 baş. Sığır (Simental, Hollanda, Kı-
rım Jersey, Görensey, Halep, yerli ırklarile bun-
ların melezleri, yani üretilen Orman ve Tekir
cinsleri).

C) 69 baş. İngiliz, Arab, Macar, Yerli ve
bunların melezleri koşum ve binek atları. 58
çoban merkebi.

D) 2450 baş. Tavuk (Legorn, Rodayland ve
yerli ırklar).

VI) Umumi cansız demirbaş :

A) 16 aded. Traktör, 13 harman ve biçer
döver makinesi ve bilcümle ziraat işlerini gör-
mekte bulunan zirai alât ve edevatın tamamı.

B) 35 tonluk bir aded deniz motoru (Yalova
çiftliğinde).

C)5 aded çiftliklerin nakliye işlerinde çalıştı-
rılan kamyon ve kamyonet.

D) 2 aded çiftliklerin umumi servislerinde
çalıştırılan binek otomobili.

E) 19 aded çiftliklerin umumi servislerinde
çalıştırılan binek ve yük arabası.

BAŞVEKİL ISMET INONU — Muhterem
arkadaşlar; şimdi büyük sevinç ve heyecanla
dinlediğimiz Atatürkün teberrüu yüksek kıyme-
ti üzerinde ehemmiyetle durulacak çok mühim
bir hâdisedir. Yüksek heyetinizin ve bütün
memleketin dikkatini celbedecektir ki Hazineye
intikal etmekte olan bu çiftlikler değeri mil-
yonlar ifade eden bir servet halindedir. Bu çift-
likleri Atatürk senelerden beri şahsi tasarrufu
ve bilhassa şahsi emeğile vücude getirmiştir.

Anadolu ortasında herkesin buradan nasıl
bir mâmure çıkacağına bedbin bir nazarla bak-
tığı bir sırada bütün memleket gibi Anadolu
ortasında da ilimle ve çalışma ile büyük mâmure
ve vatandaşlar için büyük servet temin olunabi-
leceğine şahsan misal vermek hevesi senelerden
beri kendisini işgal etmekte idi. Çiftliklerin mad-
deten olan yüksek kıymetleri ancak bu kanaatile
ve şahsi çalışma ile temin edilmiştir. Bu eserler
meydana çıktıktan ve yüksek değerde oldukları
anlaşıldıktan sonra Atatürk bunların maddi
kıymetlerini bir lâhza bakmaksızın onları kâmi-
len Devletin istifadesine terketmesi, bütün vatan-
daşların bu nokta üzerinde dikkat ve şükranla-
rını celbetmeğe lâyık görülecektir. (Şiddetli al-
kışlar. Yaşasın sesleri)

Atatürk her türlü şahsi menfaatlerin, kendi
şahsına teveccüh edecek her türlü faydaların da-
imâ üstünde kalmış ve daimâ üstünde kalacak
olan millî varlıktır. (Bravo sesleri şiddetli al-
kışlar).

Bu anlayışına Yüksek Meclisin ve bütün
memleketin iştirak edeceğinde aslâ tereddüd
etmiyorum. (Alkışlar).

Arkadaşlar; Atatürkün, bu eserleri vücude
getirdikten sonra bunları Hazineye hiç bir be-
delsiz ve karşılıksız terketmesinde esaslı, büyük
ve siyasi bir ideali vardır. Millî mücadelenin ilk
gününden beri bu memleketin kudretini ve ser-
vetini köylülerimizin kalkınmasında, zengin ve
müreffeh olmalarında gördü. (Alkışlar).

Memleketin vesait ve menabii gayet dar ol-
duğu zamanlarda köylüyü; milletimizin içtimai
kütleleri içinde bilhassa dikkate alınacak, onun
işlerile bilhassa uğraşılacak bir mevzu olarak
millete ifade etti. İlk günden beri Atatürk bu
istikamette yürütmektedir. Dikkat buyurursanız
bu gün köylülerimizin ve çiftçilerimizin vergi
vermek hususunda bulundukları vaziyet, diğer
bütün içtimai kütlelerden daha müsaid bir hal-
dedir. En ağır vergiler içinde bulunan köylü
ilk günden beri en ağırından başlayarak bu gü-
ne kadar mütemadiyen külfetini azaltmaktadır.
Bu hal Hükûmet üzerinde Atatürkün hiç şaşma-
yan siyasi bir istikamet gibi mütemadi çalışma-
sının ve tesir etmesinin bir neticesidir. Bu isti-
kamette yürüyoruz. Bu gün de Atatürkün kani
olduğu esaslı bir siyaset itikadı şudur. Bu mem-
leketin kudretinin ve servetinin artması için
köylünün vaziyetinin ve iktisadi varlığının yük-
selmesi lâzımdır. Tevessül ettiğimiz bütün içti-
mai ve endüstriyel tedbirlerin en yüksek serma-
yelerini vermesi memleketin köylüsünde ve zira-
atında elde edeceğimiz neticelere bağlıdır. Bu-
nun için bir kaç seneden beri köylünün bu gün-
kü çalışmasında daha çok semere elde etmesi
için, köylünün daha çok kıymetli ve daha yeni
vasıtalarla istihsalâtını kuvvetlendirmesi ve geniş-
letilebilmesi için Büyük Millet Meclisi ve Cüm-
huriyet Hükûmetleri tedbir aramakta, kabili
tatbik olacak vasıta ve tedbirleri köylüye yay-
mak işini takib etmektedirler. Atatürk bu mü-
cadelenin başındadır. Onu takib etmekte çok
dikkatliyiz. Atatürk, siyasetin memleket için
büyük faydalar getireceğine kati olarak kanidir.

Düşündü ki, bu çiftlikler Hükûmetin yeni
ziraatı köylüye öğretmesi için çok kıymetli sa-
ha ve vasıta olacaklardır. Hakikat budur. Mem-
leketimizin muhtelif iklimlerinde, çetin ve ve-
rimsiz şartlar altında iyi neticeler ve iyi mah-
suller alınamayacağı fikrine karşı Atatürk bun-
ları vücude getirmiştir. Hepimiz bunların her
vesile ile görüyoruz. bunlar, Ziraat vekâletinin,

1. Fotoğraf: M. Kemal'in Çiftliklerini hazineye devrettiğini gösteren mektubu.

2. ve 3. Fotoğraf: M. Kemal'in Çiftliklerini hazineye bağışladığına dair TBMM'de okunan tezkere.

***

M. Kemal'in malvarlığının büyük bir kısmı, Hindistan müslümanları tarafından Hilafet makamı için yollanan, 500-600 bin liradan (125.000 Ingiliz lirası) oluşuyordu.[1] Hilafet makamı için gönderilen bu meblağ, M. Kemal tarafından tabiri caizse "gasp" edilmiştir. M. Kemal bu paranın 250 bin lirasını temel sermaye olarak kendi şahsi bankası olan Iş Bankası'nın kurulması için tahsis etti.[2]

M. Kemal, yalnızca kendisine şahsi bir banka kurmakla kalmadı, aynı zamanda resmi kayıtlara göre 102 bin dönümlük bir arazi üzerinde "Gazi Orman Çiftliği" oluşturdu.[3]

Satın alınan arazi için yine resmi kayıtlara göre 100-120 bin lira ödendi.[4]

M. Kemal'in çiftliklerini oluşturması için tam yetki ile görevlendirilen Hasan Rıza Soyak ve Tahsin Coşkan'ın, çiftlik arazisinin satın alınması ve oluşturulması için M. Kemal'in Iş Bankası'ndaki hesabından farklı zamanlarda çektikleri paranın dökümü için Uygur Kocabaşoğlu'nun; "Türkiye Iş Bankası Tarihi"[5] ve Izzet

Öztoprak'ın; "Atatürk Orman Çiftliği'nin Tarihi"[6] isimli eserlerine bakılabilir. Sayfa numaralarını yazımızın sonundaki "KAYNAKLAR" kısmında göreceksiniz.

Hayatının sonlarına doğru M. Kemal'in mezkûr çiftlikleri hazineye devrettiği biliniyor. Ancak kendi rızası ile ve hiçbir beklentisi olmaksızın devrettiği şeklinde dillendiriliyordu... Halbuki M. Kemal sözkonusu çiftlikleri Devlete "satmak" niyetindeymiş.

M. Kemal'in Özel Kalem Müdürü ve Genel Sekreteri Hasan Rıza Soyak devir işleminin nasıl başlatıldığını şöyle naklediyor:

"1937 senesi Mayıs ayı içindeydi; memleket dışında bir vazife ziyaretine çıkacak ve ilkin Paris'e uğradıktan sonra Almanya'ya gidecektim.

– Çocuk! Çabuk gel, gel de artık şu çiftliklerin devir işini halledelim. Biliyorsun ben 1927 senesinde, Büyük Nutkumu verdiğim celselerden birinde TBMM'ye bunların **partiye ait** olduğunu söylemiştim. Bu itibarla devir esnasında **hükümetten**, parti için bir **miktar para alırsak** iyi olacaktır. Bakalım Ismet Paşa'nın avdetinde (dönüşünde) meseleyi onunla da görüşeceğim,[7] en münasip şekli o zaman kararlaştırırız."[8]

Ismet Inönü ise çiftliklerin hazineye devredilmesini kendisinin önerdiğini söyler:

"Bu meseleyi ben açtım Atatürk'e, Atatürk'le ilk görüşmemde Orman Çiftliğinin satın alınması meselesini konuştuk. Atatürk Ziraat Vekâleti'nin **çiftliği almak** istediğini söyledi. O zaman hatırımda tam rakamı kalmadı, bedeli meselesinin konuşulduğunu da orada öğrendiğimi zannediyorum. **Ben buna itiraz ettim.** Orman Çiftliğini yetiştirmek için çok emek sarf etmişsiniz, ama hükümet ve devlet de bir örnek göstermek için gösterdiğiniz gayreti kolaylaştırmak üzere çok emek sarf etmiştir. Büyük ölçüde **hükümet yardımı ile meydana gelmiş bir eseri tekrar hazineye satmak** muamelesi bizim için doğru olmaz.

– Ne olacak çiftlik diye sordu… Hazineye ver doğrudan doğruya dedim… O hâlde ben vereyim dedi."[9]

****

Fesubhanallah... Hindistan müslümanları tarafından Hilafet makamı için yollanan, 500-600 bin lirayı kendi malıymış gibi harcıyor, üstelik Hilafeti de ilga ediyor ve büyük ölçüde hükümet yardımı ile meydana getirilmiş çiftliği, hükümete satmak istiyor.

"Bu kadar da olmaz" dediğinizi duyar gibiyim.

Bu çiftlik konusunda bir de bira fabrikası meselesi var. Onu da inşaallah başka bir konuda ele alırız.

****

KAYNAKLAR:

[1] Alptekin Müderrisoğlu, Kurtuluş Savaşının Malî Kaynakları, sayfa 52, 53.

Ayrıca bakınız; Doç. Dr. Yaşar Semiz, Türkiyat Araştırmaları Dergisi, Atatürk Çiftlikleri ve Bunların Hazineye Devri, sayfa 157.

[2] Hakkı Naşit Uluğ, Hemşerimiz Atatürk, Türkiye Iş Bankası Kültür Yay. Ikinci basım, Istanbul 1973, sayfa 241-245.

[3] Besim Gürocak, Atatürk Çiftlikleri, Atatürk ve Tarım, Tarım ve Orman Bakanlığı Yay., Ankara 1981, sayfa 176; Atatürk Orman Çiftliği, Türk Ticaret Almanağı.

[4] Hasan Rıza Soyak, Atatürk'ten Hatıralar, Yapı Kredi Bankası Yay., Istanbul 2004, sayfa 650.

[5] Uygur Kocabaşoğlu, Türkiye Iş Bankası Tarihi, Türkiye Iş Bankası Kültür Yay. Ankara 2001, sayfa 614-615, 626 ve 629.

[6]Izzet Öztoprak, Atatürk Orman Çiftliği'nin Tarihi, Atatürk Araştırma Merkezi Yay., Ankara 2006, sayfa 19-25.

[7] Başbakan Ismet Inönü o sırada Ingiltere Kralı VI. George'un taç giyme töreninde Türkiye'yi temsilen Londra'da bulunuyordu.

[8] Hasan Rıza Soyak, Atatürk'ten Hatıralar, Yapı Kredi Bankası Yay., Istanbul 2004, sayfa 651.

[9] Ismet Inönü, Hatıralar, 2. Kitap, Bilgi Yay., Istanbul 1987, sayfa 287.

****

Atatürk, çeşitli çiftliklerin, fabrikaların, imalathanelerin kurucusu ve sahibidir ve bunlar toplam olarak 154.720 dönümü bulmaktadır. Ancak bu rakam eksiktir... Meclis tutanaklarında daha fazla gözüküyor.

Atatürk'ün ziraî ve sınaî kuruluşları şunlardır:

Ankara'da Orman, Yağmurbaba, Balgat, Macun,
Güvercinlik, Takar, Etimesgut, Çakırlar çiftliklerinden meydana gelen Orman Çiftliği;

Yalova'da Millet ve Baltacı çiftlikleri, Silifke'de Tekir ve şövalye çiftlikleri, Dörtyol'da portakal bahçesi ve Karabasmak çiftliği, Tarsus'ta Puloğlu çiftliği.

1. BUNLARDA MEVCUT ARAZI:

a) 582 dönüm çeşitli meyve bahçeleri.

b) 700 dönüm fidanlık, buralarda meyveli meyvesiz muhtelif yaşlarda ve çeşitlerde 650.000 fidan vardır.

c) 400 dönüm Amerikan asma fidanlığı. Burada 560.000 kök bağ çubuğu vardır.

d) 220 dönüm bağ. Burada 88.000 adet bağ çubuğu vardır.

e) 370 dönüm çeşitli sebze yetiştirmeye elverişli bahçe

f) 220 dönüm 6.600 ağaçlı zeytinlik

g) 27 dönüm 1.654 ağaçlı portakallık

h) 15 dönüm kuşkonmazlık

i) 100 dönüm park ve bahçe

k) 2.650 dönüm çayır ve yoncalık.

L) 1.450 dönüm yeni tesis edilmiş orman. m) 148.000 dönüm ziraata elverişli arazi ve meralar. Yekûn: 154.720 dönüm arazi.

****

2. BINA VE TESISAT:

a) 45 adet büyük ve küçük idare binası ve ikametgâh, bütün mefruşat ve demirbaşlarıyla beraber.

b) 7 adet 15.000 başkoyunluk ağıl.

c) 6 adet Aydos ve Toros yaylalarında tesis edilen mandıralar.

d) 8 adet at ve sığırlara mahsus ahır.

e) 7 adet umumi ambar.

f) 4 adet hangar ve sundurma.

g) 4 adet lokanta, gazino ve eğlence yerleri, lunapark,

i) 2 adet çeşitli imalat yapan fırın.

k) 2 adet çiçek ve tezyinat (süsleme) nebatı yetiştirmeye mahsus yer.

Yekûn (Toplam) : 51 bina.

****

3. FABRIKA VE IMALATHANELER:

a) Bira Fabrikası:

Senede 7.000 hektolitre çeşitli bira yapacak kabiliyette, bütün müştemilatıyla ve bütün işletme levazımı ve mütedavil kıymetlerle beraber.

b) Malt Fabrikası:

Senede 7.000 hektolitre biraya kâfi gelebilecek miktarda malt imaline kabiliyetli, bütün

müştemilatı ve işletme levazımı ile beraber.

c) Buz Fabrikası:

Günde dört ton buz yapma kabiliyetinde, bütün müştemilatı ve işletme levazımı ile beraber.

d) Soda ve Gazoz Fabrikası:

Günde 3.000 şişe soda ve gazoz yapma kabiliyetinde bütün müştemilatı ve mütedavil kıymetleriyle beraber.

e) Deri Fabrikası:

Senede 14.000 çeşitli deri imaline elverişli bütün müştemilat ve mütedavil kıymetleriyle beraber.

f) Ziraat Aletleri ve Demir Fabrikası:

g) Biri Ankara'da diğeri Yalova'da olmak üzere iki modern süt fabrikası: Her ikisi günde ayrı ayrı 15.000 litre pastörize süt ve 1.000 kilo tereyağı işlemek kabiliyetindedir. Bunlar da bütün müştemilat ve işletme levazımı ve mütedavil kıymetleriyle beraber.

h) Biri Ankara'da diğeri Yalova'da iki yoğurt imalathanesi.

i) Şarap imalathanesi:

Yılda 80.000 litre şarap imaline elverişli bütün müştemilat ve mütedavil kıymetleriyle beraber.

k) Iki taşlı elektrikle işler bir değirmen bütün müştemilatı ve mütedavil kıymetleriyle beraber.

L) Istanbul'da bulunan bir çelik fabrikasının yüzde kırk hissesi.

m) Biri Orman Çiftliğinin, biri Tekir Çiftliğinin olmak üzere her biri 15'er bin teneke beyazpeynir, 600 teneke tuzlu yağ yapmaya elverişli iki imalathane, bütün işletme levazımatı ile beraber.

****

4. UMUMÎ TESISAT:

a) Biri Ankara'da diğeri Yalova'da kurulu iki tavuk çiftliği.

b) Yalova'daki çiftliklerde iki hususi iskele ve liman tesisatı.

c) Üçü Ankara'da ve ikisi Istanbul'da beş satış mağazasının bütün tesisat ve demirbaşları.

d) Orman Çiftliğinde:

Hususi sulama tesisatı, kanalizasyon, telefon tesisatı, elektrik tesisatı, küçük beton köprüler, hususi yollar, içme su tevziatı şebekesi.

Yalova Çiftliklerinde:

Hususi su tesisatı, telefon tesisatı, elektrik tesisatı, küçük beton köprüler ve yollar.

Silifke Tekir Çiftliğinde:

Hususi sulama tesisatı, beton köprüler.

e) Orman Çiftliğinde:

Kurulu çiftlik müzesi ve ufak mikyasta hayvanat bahçesi tesisatı, bunların işletme levazımı ve bütün demirbaşları.

****

5. CANLI UMUMI DEMIRBAŞ:

a) 13.000 başkoyun. Kıvırcık, Merinos, Karagül, Karaman ırklarıyla bunların melezleri.

b) 443 başsığır. Simental, Hollanda, Kırım, Jersey, Gören sey, Halep yerli ırklarıyla bunların melezleri, yeni üretilen Orman ve Tekir cinsleri.

c) 69 baş Ingiliz, Arap, Macar, yerli ve bunların melezleri, koşum ve binek atları. 58 çoban merkebi.

d) 2.450 ba tavuk Legorn, Rodayland ve yerli ırklar.

****

6. UMUMI CANSIZ DEMIRBAŞ:

a) 16 adet traktör, 13 adet harman ve biçerdöver makinesi ve bilcümle ziraat işlerini görmekte bulunan ziraat alet ve edevatının tamamı.

b) 35 tonluk bir adet deniz motoru, Yoluva Çiftliğinde.

c) 5 adet çiftliklerin nakliye işlerinde çalıştırılan kamyon ve kamyonet.

d) 2 adet çiftliklerin umumi servislerinde çalıştırılan binek otomobili.

e) 19 adet çiftliklerin umumi servislerinde çalıştırılan binek ve yük arabası.

****

KAYNAKLAR:

- Abdi Ipekçi, Inönü Atatürk'ü Anlatıyor (Cem yayınevi, Istanbul 1967) sayfa 39 (Dipnot olarak)

- Mazhar Leventoğlu, Atatürk'ün Vasiyeti, zikreden: F. Naci, Atatürk'ün temel görüşleri, sayfa 72 (Dipnot olarak)

- Ismail Cem, Türkiye'de Geri Kalmışlığın Tarihi (Can Yayınları 17. basım: Istanbul 2007) sayfa 262, 263, 264, 265, 266

NOT: Bu konu, Hilafet ve Şeriat için Hindistanlı müslümanlar tarafından gönderilen paralar ile Mısır Hidivi

Abbas Hilmi Paşa'nın Türk uyruğuna girmesi münasebetiyle bağışladıgı paraların akıbetini açıkca gösteriyor

M. Kemal'in maaşı konusunda sadece o günkü rakamı (ortalama 13.000 TL) verir, ama onun bugünkü değerinden söz etmez. M. Kemal'in maaşının altın üzerinden 2006 yılındaki karşılığı 620.000 liradır. 2006 yılında Cumhurbaşkanı'nın maaşı ise 14.000 liraydı. Yani, ilk Cumhurbaşkanı, 2006'daki Cumhurbaşkanı'ndan altın üzerinden 24, TL üzerinden 44 kat fazla maaş almaktaydı. O dönemde Türkiye'nin şimdikinden en az 15 kat daha fakir olduğu hesaba katıldığında, ilk Cumhurbaşkanı, 2006 yılı itibariyle Cumhurbaşkanı'ndan reel olarak en az 350 kat fazla maaş alıyordu.

****
****
****

Hilafet makamı için yapılan fedakarlık (Hintili müslümanların yolladıkları parayla ilgili)

"Yıl 1913. Hint Müslümanları Balkan harpleri yapan Osmanlı'ya yardım için büyük bir meydanda yardım kampanyası açarlar. Herkes elinde olanı verir. Bir kadın hiçbir parası olmadığı için çocuğunu getirir ve der ki:

"Benim çocuğumu satın alın. Alında parasını Osmanlıya gönderebileyim."

Bir diplomatik belgede Londra'daki arşivde bunu okuyunca gözümden yaşlar boşandı. Görevli "hasta mısınız" diye sordu. Ben "hayır" dedim. Bir mendil istedim. Gözlerimden akan yaşları sildim."

"İngiliz arşivlerinden okudum.1940'larda bir İngiliz Büyükelçisinin notlarında şu yazıyordu: 'Aradan geçen zamana rağmen İslam ülkelerinin sefirlerinin hala Türkiye'ye bakışlarını ve onu önder olarak görmelerini anlayamıyorum. Türkler böyle giderse ya İslam aleminin liderliğine ilerler ki bu bizim zararımıza olur ya da şimdi gitmekte oldukları batıya doğru yol alırlar."

Prof. Dr. Azmi ÖZCAN
Bilecik Üniversitesi Rektörü

****

KAYNAK:

Olayı Ekim 1993 tarihli, 177 sayılı Sızıntı Dergisi'nin 401'inci sayfasındaki "Osmanlı'nın yetimleri" başlığıyla Ibrahim Refik'in kaleminden okuyabilirsiniz.

***

Peki Hilafet için gönderilen bu paralara ne oldu dersiniz? Tabiri caizse M. Kemal "gasp etti" Hilafeti de kaldırdı.

****
****
****

"M. Kemal Atatürk, 'vekil maaşları öğretmen maaşlarını geçmesin' dedi" yalanı

Yalan üstüne yalan... Milleti sloganlarla aldatıyorlar.

Iddia şöyle:

"Paşam vekil maaşlarını düzenleyeceğiz ne kadar verelim?" Mustafa Kemal Atatürk: "Öğretmen maaşlarını geçmesin."

***

Nasılda nefsi okşuyor değil mi? Karizmatik, eğitime önem veren aydın bir adam portresi ile karşı karşıyayız. Bakalım gerçekten öyle mi?

Tabiki bu söz yalandır çünkü o dönem, Meclis'in iç hukuku, ihtiyaçları, donanımı, ödenekleri kapsamında verilen 33 kanun teklifinden 22'sinin doğrudan Meclis ve "milletvekilerinin ödenekleri" ile ilgili olduğu Meclis tutanaklarında görülmektedir. TBMM'ye ödenek verilmesine dair 339 Sayılı Kanun, ilginç bir şekilde "müzakere yapılmadan" çıkarılmış ve Kanunla, Meclis'e 682.400 lira ek ödenek aktarılmıştır.[1]

Bilindiği gibi M. Kemal Atatürk birinci Meclis'e darbe yapmıştı... Ardından kendi seçtiği vekillerden oluşan ikinci Meclis göreve başladıktan kısa bir süre sonra ne yaptı biliyor musunuz? 23 Şubat 1924 tarih ve 421 Sayılı Kanun ile 2.400 lira olan yıllık ödenekleri 3.600 liraya yükseltti.[2]

Yetmedi !!

M. Kemal Atatürk'ün Meclis'i, 15 Mayıs 1930 tarihinde 1613 Sayılı "Büyük Millet Meclis Azasının Tahsisat (Ödenek) ve Harcırahları Hakkında"ki Kanunu kabul ederek, milletvekilleriyle ilgili düzenlemeleri tekrar ele almıştır. Bu Kanunla milletvekillerinin yıllık ücretleri "6000 liraya" çıkarılmıştır.[3]

Yetmedi !!

Aynı Kanunla milletvekillerine ve ailelerine her seçim dönemleri için 125 lira azimet ve avdet harcırahı (gidiş-geliş harcırahı) verilmesi kararlaştırılmıştır.[4]

1924'te bir Reşat altının fiyatı 5.3 lira idi. Memur maaşının 2.5 katı (Not: Aslında 2.5 kattan çok daha fazla) tutarındaki aylık ödenekleri katmazsanız sadece yıllık maaşla 680 Reşat altını alınabiliyordu. Yani bugünkü rakamla 435 bin 200 lira.

M. Kemal Atatürk'ün maaşına hiç girmeyelim isterseniz, çünkü kemalistlerin; "anti kemalist" olma ihtimali yükselir. Bizim yazmamız halinde kemalistler zaten inanmayacaklardır. Bu yüzden sadece Atatürkçü Can Dündar'ın bu konuda yazdıklarını aynen alıntılıyoruz:

"2000'de bir belgesel çalışması için Türkiye İş Bankası arşivine girmiştim. Bankanın Ankara Etlik'teki arşivinde Atatürk'ün cumhuriyetin ilk döneminde kullandığı hesap defterini bulmuştuk.
"2" no'lu bu hesap cüzdanında Ata'nın hesap dökümü vardı.
Köşk'teki ilk maaşı 5 bin lira idi...
Cumhurbaşkanı ayrıca 7 bin lira da "fevkalade tahsisat" alıyordu. Toplam maaşı 12 bin lirayı buluyordu.
1927'de çıkarılan bir kanunla bu maaşa 2 bin 480 lira "pahalılık zammı" yapıldı. Böylece maaş 15 bin liraya yaklaştı."[5]

15 BIN LIRA !!!

***

Gelelim Öğretmen maaşlarına...

M. Kemal'in "güya" çok değer verdiği öğretmenlere 1923 yılı içerisinde bazı bölgelerde maaşları dahi verilmemiştir... Örneğin Antalya ve Kayseri'de.

Kayseri Milletvekili Ahmed Hilmi Bey öğretmenlerin maaşlarının hamiyetli tüccarların bir araya gelerek topladığı 2.000 liradan ödendiğini iddia etmiştir.[6] Bu görüşe katılan Mazhar Müfid Bey mealen; "…Kayseri öğretmenleri bankaya müracaat ettikleri vakit bankanın kapısına bir kağıt yapıştırıyorlar: 'Burada öğretmenlerin parası yoktur, müracaat etmeyiniz.' Deniyor. Özetle öğretmenlerin maaşları verilmiyor" sözleriyle, bu durumu doğrulamıştır.[7]

25 Temmuz 1931 yılında kabul edilen 1880 Sayılı Kanunun birinci Maddesine göre öğretmen maaşlarının "en fazla" 150 lira olduğu görülüyor.[8] Bazı öğretmenler 90 lira maaş alıyordu. (Öğretmen maaşları derece ve kademeye göre değiştiği için net rakamlar veremiyoruz. Biz en iyimser rakamı verdik.)

M. Kemal'in "Hâkimiyet-i Milliye" isimli gazetesinin 27 Haziran 1929 tarihli haberine bakalım: "1929 yılı itibariyle bir ilk mektep öğretmeni vazifesine 1.500 kuruşla başlıyor."[9]

Zaten Türkiye'ye gelen yabancı uzmanlar, öğretmenlerin maaşlarının çok az olduğunu raporlarında belirtmişlerdir. Bu uzmanlardan yalnızca ikisinin raporundaki ilgili bölüme yer vereceğiz...

1 - ALFRED KÜHNE: Mesleki Terbiyenin Inkişafına (Mesleki Eğitimin Gelişimine) Dair Rapor

Alman Dr. Kühne, 1925 yılında Türkiye'ye gelmiştir.[10]

Dr. Kühne raporunda öğretmen maaşlarının az olmasını "büyük bir tehlike" olarak görmüş ve yaşam koşulları ile öğretmen ücretleri arasında denge kurulmasını önermiştir.[11]

Dr. Kühne'nin raporunda devamla şöyle denilmektedir:

"Yıllarca tahsil gören öğretmen bir çıraktan dahi daha az para kazanıyor. Öğretmenlerin kendilerini gereği gibi mesleklerine verebilmeleri maaşlarının
arttırılması ile gerçekleştirilebilir.[12]

***

2 - BERYL PARKER: Türkiye'de Ilk Tahsil Hakkında Rapor

Amerikalı eğitimci Prof. Dr. B. Parker'in 1934 yılında hazırlanan raporu, 1939
yılında I. Milli Eğitim Şurası dokümanı olarak Bakanlıkça yayınlanmıştır.[13]

Parker'in raporunda şöyle yazmaktadır:

"Görev yapan öğretmenlerin maaşları çok azdır. Maaşlardan tasarruf yapılmaya çalışılması oldukça hatalıdır."[14]

Daha fazla söze gerek yok sanırım...

****

KAYNAKLAR:

[1] TBMM Z.C., Dönem: 2, C. 1, sayfa 98,99. (Meclis tutanakları)

[2] TBMM Z.C., Dönem: 2, C. 6, sayfa 204. (Meclis tutanakları)

[3] Düstur, Üçüncü Tertip, C. 11, Başvekalet Matbaası, Ankara, 1930, sayfa 397. (Kanun)

[4] Düstur, Üçüncü Tertip, C. 11, Başvekalet Matbaası, Ankara, 1930, sayfa 397.

[5] Can Dündar, Milliyet gazetesi, 22 Ekim 2006.

[6] TBMM Z.C., Dönem: 2, C. 3, sayfa 349. (Meclis tutanakları)

[7] TBMM Z.C., Dönem: 2, C. 3, sayfa 349-351. (Meclis tutanakları)

[8] Resmî Gazete'de yayınlandı: 03.08.1931, Sayı: 1863.

[9] "Maarif", Hâkimiyet-i Milliye, 27 Haziran 1929, sayfa 8.

[10] Ülker Akkutay, Milli Eğitimde Yabancı Uzman Raporları - Atatürk Dönemi, Avni Akyol Kültür ve Eğitim Vakfı, Ankara, 1996, sayfa 33.

[11] Ismail Aydın, Dünden Bugüne Öğretmenler (1965-2005), Eğitim Sen Yayınları Araştırma Dizisi 2, Volkan Matbaacılık, Ankara, 1999.

[12] Ilhan Başgöz, Türkiye'nin Egitim Çıkmazı ve Atatürk, Pan Yayıncılık, Istanbul, 2005, sayfa 134,135.

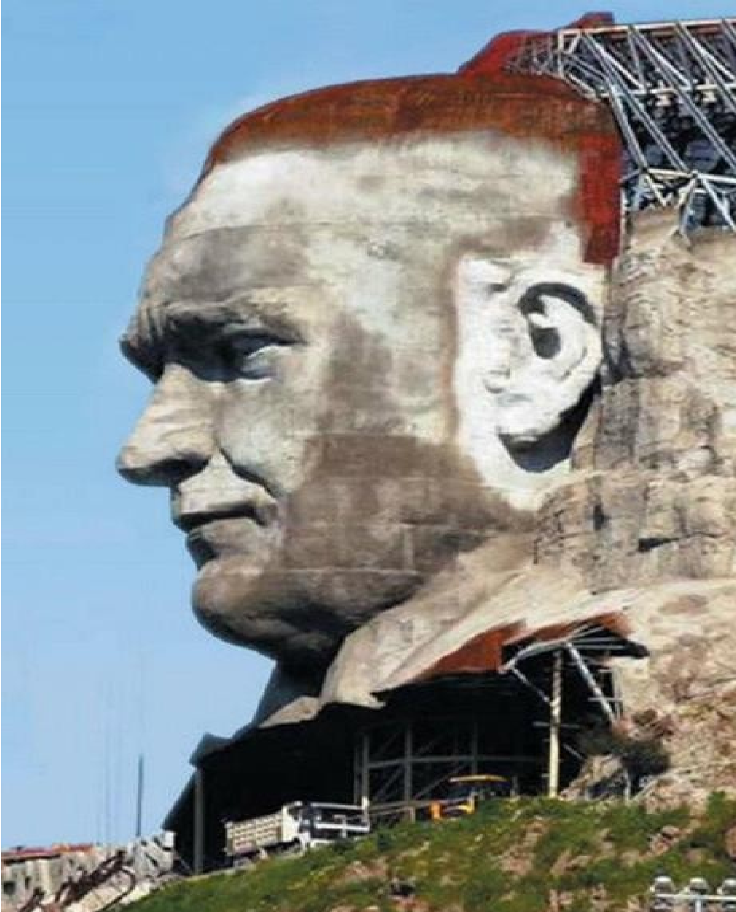
[13] Cavit Binbaşıoğlu, Cumhuriyet Dönemi Eğitim Bilimleri, Tekışık Yayıncılık, Ankara, 1999, sayfa 161.

Ayrıca bakınız; Mustafa Şahin, Türkiye'de Öğretmen Yetiştirme Uygulamalarında Yabancı Uzmanların Yeri, Dokuz Eylül Üniversitesi, Atatürk Ilkeleri ve Inkılâp Tarihi Enstitüsü, Izmir, 1996, sayfa 108.

[14] Rapor için bakınız; Berly Parker, Türkiye'de Ilk Tahsil Hakkında Rapor, Maarif Vekilliği Devlet Basımevi, Istanbul, 1939.

****
****
****

Kemalistlere bir çift sözüm var... Putçuluk

Okuyun, pişman olmayacaksınız.

Ey kemalistler! Hiçbir konumuzu okumadan, anlamadan dünyanın en aşağılık insanlarına yakışacak şekilde küfür ediyorsunuz. Bizim konularımızda ATA'nıza küfür var mı?

Biz M. Kemal'in gerçek kimliğine dair konular paylaşıyoruz ve kaynaklarını da veriyoruz... Uydurmuyoruz.

Size okulda yıllarca resmi ideoloji gereği insanüstü, "dünyayı kurtaran adam" kıvamında anlatıldığı, daha doğrusu telkin edildiği için, M. Kemal'in gerçek ve kendine ait sözlerini, fiillerini paylaşmamızı ona hakaret gibi algılanıyorsunuz. Oysa paylaştıklarımız %100 M. Kemal'e ait veya onu anlatan sözler ve fiillerdir.

Onun yaptığı birtakım yanlışları ve Islam aleyhindeki hareketlerini paylaşmamız; sizi çılgına çeviriyor, çünkü size empoze edilen M. Kemal Atatürk kültü beyinlerinizi dumura uğratmış ve bu konuda düşünme mekanizmanızı devre dışı bırakmıştır.

Beyniniz resmi ideolojik telkin ile o denli işlevsiz hale gelmişki; 8 silindir 300 beygirlik ve ultrasonic performans bujiler ile donanmış bir motoru taksak, yine de beyninizi çalıştıramaz.

O denli resmi ideolojik telkine maruz kalmışsınız ki; gözlerinize teleskop dayasak görmez, kulaklarınızın dibinde megafon ile haykırsak duymazsınız. Çünkü arıza, herşeyin baslangıç noktası olan "kalbinizde."

Kalbinize bir put dikilmiş...

Dolayısıyla Atatürk'ü sorgulayamıyorsunuz...

Hatta o kadar sorgulayamıyorsunuz ki, Allah'ın (celle celaluhu) olması gereken kalbinize dikilen put; Rabbimizin emirlerini açıkça devre dışı bıraktığı halde onu savunuyorsunuz.

Cenab-ı Hakk'a karşı putu savunuyorsunuz...

Burada M. Kemal'in içki içmesi, fuhuş yapması gibi kendi nefsine ettiği zulümlerden bahsetmiyoruz. Islam aleyhindeki uygulamaları, tesis ettiği sistemi ve neticesinde müslümanlara verdiği zarardan söz ediyoruz.

Çünkü Kur'an'ın belirttiği gibi, bizi diğer ümmetlerden ayıran ve üstün kılan vasıf; "Iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak"tır.

M. Kemal'in uygulamaları ve sistemi, müslümanlara zarar verdiğinden ve Islam ile bağdaşmadığından, dolayısıyla "kötü" olduğundan; bundan sakındırmamız, müslüman bireyler olarak bizim vazifemizdir. Aksi halde kötülükten sakındırmayan yahudilere benzeriz ki maazallah hüsrana uğrayanlardan oluruz.

Bu, tıpkı Firavun'un, Ebu Leheb'in vs. Kur'an'da anlatılmasına benzer... Onlarda Alemlerin Rabbinin dünyadaki hakimiyetine inanmıyorlardı. Onlarda kendi kanunlarını, Alemlerin Rabbinin kanunlarına tercih ediyorlardı.

M. Kemal'in müslüman olup olmadığı da bizi ilgilendiriyor tabii... Zira Kur'an, müslüman olmayan idarecilere itaat etmememizi emreder.

Biz müslümanlar olarak bize hayat veren ve tükenmez nimetler bahşeden Rabbimize hamd ve şükür ederiz... Alemlerin Rabbine minnet ve şükran duygusu besleriz. Bizi O yarattı ve tükenmez nimetler ihsan etti. O bizi yaratmasaydı biz olmazdık... Hayatımızı O'na borçluyuz. O'nu sorgulamayız.

Resmi ideoloji telkincileri de, kalbinize Atatürk putunu dikebilmek, haşa Allah'a (azze ve celle) ortak yapmak için bu yöntemi kullandılar... Atatürk'ün, haşa Allah (celle celaluhu) gibi sorgulanamaması için;

Atatürk olmasaydı biz olmazdık...

Atatürk olmasaydı biz nefes alıyor olamazdık...

Atatürk olmasaydı yok olurduk...

Vs. vs. vs.

Gibi cümleleri telkin ettiler, beyinleri bu sözler ile ipotek altına aldılar.

En ufak bir eleştiride hemen "Atatürk olmasaydı..." diye başlayan cümleler kurmanız; resmi ideolojinin haşa Cenab-ı Hakk gibi Atatürk'ün sorgulanmaması, haşa Allah'ın (azze ve celle) mertebesine çıkartılması, ortak yapılması ve nihayet kalbinizden Allah'ın (celle celaluhu) çıkarılıp bir dikilitaş gibi Atatürk putunun dikilmesi için size yaptığı telkin seanslarının sonucudur.

Beyninizin yikandığını bari buradan anlayın. Zira farklı düşünceye, eğitime, karaktere, mizaca, fıtrata sahip insanlar, Atatürk'ü savunmak adına söyledikleri ilk cümleye "Atatürk olmasaydı..." diye başlamaktadır. Bu, beyne harici bir müdahalenin, bir programlanmanın en açık delilidir.

Resmi ideolojinin amacı; kalbinizden Alemlerin Rabbini tamamen çıkarmaktır.

Nitekim neredeyse bütün Türk ateistler, yani Allah'ı (azze ve celle) "inkar eden" Türkler; Atatürkçü'dür. Bu da resmi ideolojinin "kendine göre" başarısıdır.

Fakat bazılarında, gerek resmi ideoloji telkinatının sistematik ve yoğun bir şekilde uygulandığı okullara devam edememesi, gerekse az çok din eğitimi alması sonucu sadece kendi açılarından "kısmen" başarılı olabildiler. Bu kesim, "Allah'a (azze ve celle) inanıyoruz, ama (Islam'a aykırı hareket ettiği halde) Atatürk'ü, kanunlarını ve ilkelerini benimsiyoruz" der... Dolayısıyla Cenab-ı Hakk'a "ortak" kabul eder. Ve M. Kemal'in müslüman olduğunu, Islam'a aykırı hareket etmediğini ispatlamaya çalışır veya sadece sorgulamamak ile yetinir. Ancak "dini açıdan" asıl tehlikede olan bu kesimdir. Ateist olanlar bir gün Allah'ı (celle celaluhu) kabul edebilir fakat O'na "ortak" kabul edenlerin bundan dönmesi çok zordur.

Elhamdülillah biz ve bizim gibi inananlarda resmi ideoloji başarılı olamamıştır. Çünkü biz, Alemlerin Rabbine ortak koşmayız, O'nu inkar etmeyiz, O'nun koyduğu kanunları terk edip, kul yapımı kanunları tercih etmeyiz, edeni de sevmeyiz, saymayız, savunmayız.

Sizde böyle olun.

****
****
****

Neden "Kurtulduk" diyorlar?

Eğer "kurtulmadık, bize ait olan birçok topraığımız kaybedildi" denseydi... (Örneğin Suriye, Mısır, Bosna Hersek, Batum, Mekke, Medine, Irak, Azerbaycan, Yunanistan, Bulgaristan, Sudan vs.)

Müslüman milletimiz yine o yerleri düşmanlarımızdan almaya çalışacaktı, dolayısıyla kafirler rahatsız olacaklardı.

Bunu engellemek için, başımıza "bizden sanılan" ama "onlardan olan" birilerini getirdiler.

Işte bunlar;

"Kurtarıldınız" dediler... Bununla kurtarılacak bir yerin kalmadğını millete empoze etmeye çalıştılar.

"Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" dediler... Böylelikle Bosna Hersek'teki Boşnak'ın, Mekke'deki Arab'ın, Azerbaycan'daki Azeri'nin vs. "bizden olmadığı" telkin edildi.

"Yurtta sulh, Cihanda sulh" dediler... Böylece kaybettiğimiz yerleri geri almaya kalkmayan bir nesil yetiştirmeyi hedeflediler.

****
****
****

Kurtlar Vadisi'ndeki Elif ve biz...

Bizim durumumuz "Kurtlar Vadisi Pusu" dizisinde Polat Alemdar'ın kızını oynayan "Eli" veya gerçek ismiyle "Elif"in durumu gibi...

Bizi aslımızdan, müslümanlığımızdan uzaklaştırıp, batılı ve kafir yapmak istiyorlardı.

Üstelik sinsice...

Babamız (ATA'mız) olmayan birisini; Babamız (ATA'mız) diye yutturdular bize. Bize ait olmayan bir düzeni, bizim düzenimizmiş gibi bu "sahte Baba" (ATA) eliyle kabul ettirdiler.

Gerçek Atalarımızı ve düzenimizi unutturdular...

Fakat şimdi Allah-u Teala'nın izniyle aslımıza, düzenimize, müslümanlığımıza ve şanlı ceddimizin yoluna geri dönüyoruz.

Bu davaya hizmet, bütün müslümanların görevidir. Allah-u Teala yardımcımız olsun.

****
****
****

Kemalistlerin içinde bulunduğumuz durumu anlayamamaları

Bir arkadaşınız ile Televizyonda ilk kez yayınlanan bir film izliyorsunuz... Telefonunuz çaldı, bir tanıdığınız sizinle mühim bir konuyu görüşmek istediğini söylüyor. Bu yüzden filmi izlediğiniz oturma odasından çıkıyorsunuz ve mutfakta telefon görüşmenizi yapıyorsunuz. 10 dakikadır devam eden telefon görüşmesi esnasında, aniden, oturma odasında filmi izleyen arkadaşınızın "Eyvah" çığlığı ile irkiliyorsunuz... Çok kötü birşey olduğunu düşünüyor ve hemen oturma odasına koşuyorsunuz. Arkadaşınızı; Televizyona odaklanmış ve gözleri adeta yerinden fırlamış bir halde buluyorsunuz. Ekrana bakıyorsunuz, fakat sakin bir şekilde yemek yiyen iki kişi görüyorsunuz. Dolayısıyla arkadaşınızın çığlık atmasıyla filmdeki bu sakinliği bağdaştıramıyor ve bir anlam veremiyorsunuz. Zira filmdeki iki kişiden birinin, diğerinin yemeğine zehir koyduğu sahneyi görmediniz. Sizin için sıradan bir öğle yemeği... Ama geçmişte katilin zehiriyle, gelecekte ise yemeği yiyenin ölümüyle bağlantılı. Ve siz ne geçmiş ne de gelecekle ilişkilendiremediğiniz bu "anı" anlamıyorsunuz.

Işte kemalistler de böyledir. Eski yazının kaldırılmasıyla birlikte, tarihe ait ne varsa okuyamaz oldular ve bunun neticesinde geçmişleriyle bağları kopmuştur. Bu da yetmedi... Okullarda, yeni yazıyla, üstelik geçmişi inkar anlayışıyla yazılmış yalan tarih kitaplarına mahkum edildiler... Dolayısıyla herşey "Atatürk ile başladı" temeli üzerine inşa edilmiş, böylece kaçınılmaz olarak bu "anı" anlayamaz ve geleceği göremez oldular... Zira tarih tekerrürden ibarettir. Tarihini bilmeyen milletlerin geleceği karanlıktır ve asla geleceklerini kuramazlar.

Filmin bütünü yerine "anı" izleyen kemalistler, geçmişi okuyamadıkları ve anı anlayamadıkları gibi, gelecek tehlikeyi de göremiyorlar. Sanki görememeleri için kurulmuş bir düzendir bu. Düzenin kurucuları, geçmişi bilen, bu anı ve geleceği görenlerin, kemalistleri uyandırmasını önlemek maksadıyla kemalistlerin "anlık haz" almaları ve böylece düzenden kopmamalarını amaçlayan birtakım yöntemler geliştirilmişlerdir.

Çünkü geçmişten ve gelecekten kopuk bir vaziyette "anı" yaşayan kemalistleri yalana bağlamanın tek yolu; nefse hoş gelen "anlık hazlardır."

Bu yöntemlerden birisi "slogan"dır.

Kemalistlerin gerçekler karşısında cevap veremeyip slogan atmaları ve bu "anlık haz" ile düzenlerinin meşru olduğuna inanmaları bundan kaynaklanmaktadır.

Bu sloganlardan bazıları şöyledir;

Atatürk olmasaydı...

Atam izindeyiz

Ya sev ya terk et

Türkün Türkten başka dostu yoktur

Atatürk'e dil uzatma sebepsiz. Sen anandan yine çıkardın ama, Baban kim olurdu bilemezdin şerefsiz.

Kullandığın parada bile Atatürk'ün resmi var.

Türkiye Laiktir, Laik kalacak

Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır.

Gördüğünüz gibi bu sloganlar; ilmî değeri olmayan sözlerdir, ancak bu ve benzer sloganlar gerçeğin üstünü örtmek maksadıyla kullanılmaktadır.

Allah-u Teala sonumuzu hayreylesin.

****
****
****

Osmanlı'ya sığınan yahudiler; Avrupa'nın "Truva Atı"ydı

Fatih Sultan Mehmed'in (radıyallahu anh) 1453 yılında Istanbul'u feth etmesi ve fetihlere devam etmekte kararlı olması, haliyle Avrupa'yı korkutmuştu. Buna bir çare bulmaları gerektiğine hükmettiler ve kısa vadede

Sultana, uzun vadede ise Osmanlı Devletine bir suikast planladılar. Kısa vadede yapılması planlanan suikast; Sultanın zehirlenip vefat etmesiyle başarıya ulaşmıştı.

Osmanlı devletine yapılmak istenen suikaste gelince...

Bunun kesinlikle savaş ile olamayacağını anladılar. Bu yüzden "hileye" başvurdular.

Henüz Istanbul'un fethi üzerinden 40 yıl geçmemişti ki; "yahudileri katledeceğiz" diyerek Osmanlı'nın "zayıf noktası" olan "merhamet duygusunu" harekete geçirdiler.

Osmanlı dışında hiçbir Devlet sürekli kalmaları için yahudilere kapılarını açmadı.

Plan tutmuştu...

Fitne çıkarma ve devletleri içinden yıkma konusundaki maharetleri bilinen yahudiler; Osmanlı Devletine bir "truva atı" gibi sokulmuştu. Yahudiler; Selanik ve çevresine yerleştirildi.

Bunun mümkün olmadığını düşünenlere iki soru sormak isterim:

1 - Ispanyollar Endülüs'ü işgal edince Müslümanları topluca katletmişlerdi. Fakat neden yahudileri bir katliama tabi tutmadan sürgün etmeyi tercih ettiler?

2 - Neden Osmanlı dışında hiçbir Avrupa ülkesi sanki (!) birbirleriyle "sözleşmişler" gibi, yahudilerin sığınma taleplerine olumlu cevap vermediler?

Netice...

Artık Balkanların Kudüs'ü; "Selanik" olmuştu...

Nitekim 2. Abdülhamid'i (radıyallahu anh) tahtan indirenler; "Selanik"ten gelen ve M. Kemal'in de içinde bulunduğu Hareket Ordusu'ydu.

Osmanlı'yı Birinci Dünya Harbine sokanlarda merkezi "Selanik"te bulunan ve M. Kemal'in de mensubu olduğu "Ittihat ve Terakki Cemiyeti"nin ileri gelenleriydi.

Bütün bu olanlardan sonra Sultan Vahidüddin'in (radıyallahu anh) son çare olarak başlattığı Milli Mücadele'nin yönünü değiştiren ve Ingilizler ile anlaşarak Osmanlı'yı yıkan da "Selanik"li M. Kemal'di.

Uzun vadedeki suikastin faili; "M. Kemal" oldu.

****
****
****

Apartheid ırkçılığı ve Kemalizm faşistliği

1950'lerden 1980'lere kadar Güney Afrika'da ırkçılık vardı, hatta "dünyanın en ırkçı devleti" denirdi Güney Afrika'ya. Amerika Birleşik Devletleri için de aynı suçlama yapılırdı.

O yıllarda, "beyaz" yönetim Güney Afrika'da yerlilere şunu söylerdi;

"Sizin renginiz karadır. Siz beyazların içine karışmayın. Sizin mahalleleriniz ayrı olsun, okullarınız, hastaneleriniz, ulaşım araçlarınız ayrı olsun. Otelleriniz, sinemalarınız, parklarınız, bahçeleriniz ayrı olsun…"

Tıpkı ABD'de 1970'lere kadar olduğu gibi.

Bu uygulamaya "APARTHEID" yani "AYRI" deniyordu...

Bu uygulamanın anlamı aşağı yukarı; "Istediğin gibi yaşa, fakat benim alanıma girme"dir.

Türkiye'de ise durum daha da vahimdir...

Çünkü ülkemizde "KEMALIZM" var ve anlamı şöyledir;

"Benimle birlikte yaşayacaksın, ama bana benzeyerek, kemalistleşerek yaşayacaksın... Aksi halde yakarım, yıkarım, asarım, keserim."

Ne diyordu M. Kemal Atatürk:

"Bu serpuşun adına şapka denir. Redingot gibi, bonjur gibi, smokin gibi, frak gibi, işte şapkamız! İsterseniz bildireyim ki, bu kadar yüksek ve önemli bir sonuca varmak için, gerekirse bazı `kurbanlar´ da verelim!"

(KAYNAK: K. Z. Gençosman, Atatürk Ansiklopedisi, İstanbul 1981, X, sayfa 67.)

***

Akl-ı Selim ve vicdan sahibi herkes takdir eder ki, "sen bana benzemiyorsun, benim içime karışma, başka yerlerde istediğin gibi yaşa" ırkçılığına göre (ki dünyanın en ırkçı anlayışı sayılıyordu); "benimle birlikte

yaşayacaksın, ancak bana benzeyerek yaşayacaksın" faşistliği daha barbarca, hayvanca ve sapıkcadır.

Sizce de öyle değil mi?

****
****
****

Aynı Senaryo

Bir Ermeni politikacısı, Dr. Zavrieff, Rus Dışişleri Bakanlığına Rusların hayli önem verdiği "Cemal Paşa ile anlaşma planı" getirir. Buna göre, Cemal Paşa, Sultan ve Istanbul Hükümeti'nin Almanların elinde tutsak olduğunu ilan ederek hükümeti devirecek, Müslümanların Halifesi Sultan'ı kovacak...[1]

Bu senaryo size tanıdık geldi mi? Devam ediyoruz...

Doğan Avcıoğlu, Ingilizlere de önerilen bu planı Ingilizlerin geçiştirdiklerini söyler.[2] Öyle anlaşılıyor ki, Ingilizler, M. Kemal Atatürk'ün başrolde oynadığı; "Padişah'ın Ingilizler'e esir olduğunu ve onu kurtarmak amacıyla mücadele ettiğini söyleyip, Padişah'ı devirerek yurtdışına çıkmaya mecbur bırakması" şeklindeki senaryoyu, daha cazip buldular.

Aslında bu senaryo birçok yerde uygulamaya konulmuştur, önemli olan bunu görmektir.

Örneğin;

Irak... Amerika ile işbirliği yapan Talabani; Saddam'ı devirmiştir.

Mısır... Dış güçler ile işbirliği yapan muhalifler; Mübarek'i devirmiştir.

Suriye... Aynı senaryoyu burada da görmekteyiz.

Ancak yukarıda saydığım bu olaylar ile Sultan Vahidüddin meselesi arasında büyük fark var. Sultan Vahidüddin halkı tarafından sevilen bir Padişah idi ve tahta iş işten geçtikten sonra oturmuş olmasından dolayı; Onu, Birinci Dünya harbindeki yenilginin sorumluları arasında görmüyorlardı. Halk, Ittihatçıları sorumlu tutuyordu.

Sultan'ın halk tarafından sevilmesi; doğrudan doğruya Ona isyan etmeyi mümkün kılmıyordu. Evvela Onun itibarını düşürmek gerekiyordu.

Buna bir kılıf lazımdı ve bulundu...

Sultan'ı; düşmanın ve Ittihatçıların elinden "kurtarmak" parolasıyla hareket edildi.

M. Kemal Atatürk'ü Kurtuluş Savaşı veriyor göstermek. Sultan'a da, yapılan baskılarla, bu mücadele aleyhinde söz söyleterek halk nezdinde mevcut itibarını zedelemek.

Şimdi ise ülkemizde yine aynı senaryo oynanıyor. Saddam, Mübarek ve Esad gibi halkına zulmeden ancak resmi ideoloji ile sevdirilen M. Kemal Atatürk'ü devirmek için harekete geçildi. Halka zorla sevdirildiği için, açıkça ve doğrudan doğruya M. Kemal Atatürk ve onun rejimini devireceğiz denilemiyor.

Bunun yerine;

- M. Kemal Atatürk'ü, kendisini istismar edenlerden "kurtarmak" parolasıyla hareket ediliyor.

- M. Kemal Atatürk adına tesis edilen "kemalizme" savaş açıldığı belirtiliyor.

Dolayısıyla M. Kemal'in, zaten hak etmediği itibarını sıfırlamak için;

- Evvela M. Kemal Atatürk'e dokunmadan, onun verdiği emirle yerle bir edilen Dersim'in hesabı soruluyor.

- M. Kemal'e dokunmadan, Iskilipli Atıf hoca ve nicelerinin idam edildiği Istiklal Mahkemeleri topa tutuluyor.

- M. Kemal'e dokunmadan, "Gazi" M. Kemal gibi övücü sözler söylenerek, çaktırmadan; Milli Güvenlik dersleri, andımız vs. kaldırılıyor.

Halbuki;

- Kemalizm prensipleri, M. Kemal'in de katılımıyla CHP'nin Mayıs 1935 tarihinde toplanan Dördüncü Büyük Kurultayı'nda CHP Programı ile kabul edildi.

- Dersim emrini veren M. Kemal'dir...

- Istiklal Mahkemelerini kuran M. Kemal'dir.

Ve insanlar bu sayede, basının da yardımıyla gerçekleri görüp, bu zulümleri M. Kemal Atatürk'ün yaptığını öğreneceklerdir... Böylece kalplere dikilen put yıkılacak, en azından gelecek neslin kalbine bu put dikilemeyecektir biiznillah.

Yani hedef:

M. Kemal Atatürk ve rejimine, tıpkı onun halka ve Sultan'a yaptığı gibi, darbe yapmaktır...

Inşaallah muvaffak olunacak.

****

KAYNAKLAR:

[1] Adamof, Anadolunun Taksimi, Çeviren: Yarbay H. Rahmi, İstanbul 1926, sayfa 159.

[2] Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi (1838'den 1995'e), Tekin Yayınevi, cild 1, sayfa 95.

****
****
****

Kemalistlerden bir cahillik daha... (Cami'yle ilgili)

Fotoğrafta İzmir Karşıyaka Çarşı içindeki Mustafa Kemalpaşa Camii görülmektedir.

Kemalistler bu Camii'nin ismine dikkat çekerek, meydan okurcasına, şu başlığı atmışlar:

"Hem Laik, hem Müslüman olunmaz diyenlere 'KAPAK' olsun..!"

***

Evet, yanlış okumadınız.

Üstelik bu paylaşım 700'den fazla beğeni almış...

Ve sayfa üyelerince 250'den fazla kez paylaşılmış.

***

Fesuphanallah...

Camii isminin "M. Kemal paşa" olması ile, hem laik ve hemde müslüman olunabileceği arasında nasıl bir bağ kuruluyor?

Böyle bir saçmalık olabilir mi?

Yani, bu kemalistler bu kadar mı düşünme yeteneğinden yoksun yetiştirilmişler? Bunların beyinleri kemalist ideoloji tarafından resmen esir alınmış.

Düşünemiyorlar...

***

Hadi bakalım, bizde şöyle bir soru soralım:

Kadıköy ilçesinde "Böcekli" Camii bulunuyor... Yani Camii'nin ismi "Böcekli Camii".

Siz kemalistlere göre hem hayvan, hem müslüman olunabilinir mi??

Ne zaman hayvandan müslüman olur, işte o zaman Laik birisinden de müslüman olur.

***

NOT: "Böcekler hayvan değil" diyenleri, ki kemalistlerden herşey beklenir, özgür ansiklopedi "Vikipedi"ye havale ediyorum:

http://tr.wikipedia.org/wiki/B%C3%B6cek

****
****
****

O kiralık katil kimdi?

Islam düşmanları kendi elleriyle ve alenen Osmanlı'yı tarihe gömmenin bir cinayet olacağını çok iyi biliyorlardı. Ve yine biliyorlardı ki, her cinayetin er ya da geç, bugün veya yarın hesabı sorulur... Hiçbirşey yapanın yanına kâr kalmaz.

Peki ama bu durumda Osmanlı'yı nasıl yok edeceklerdi..?

Buna bir çare düşündüler...

Bir kiralık katil lazımdı onlara... Ama o da işi "sessizce" bitirmeliydi.

Kimsenin şüphelenmemesi için cinayete "intihar" süsü verilmeliydi.

Ancak bir cinayete intihar süsü verebilmek pek kolay değildi. Tankla-topla-tüfekle olmayacağına göre, yalanla-dolanla-entrikayla olmalıydı...

Komünist ile komünist, dindar ile dindar olabilen, yalanı kızarmadan söyleyebilen birisi lazımdı onlara.

Fakat Osmanlı'da yaşayanların Osmanlı'nın ardından ağlamamaları, bilakis geriye kalanla yetinmeleri ve sevinmeleri için de bir plan yapmak gerekliydi.

Tıpkı ölen bir babanın evlatlarını sevindirebilmek için miras bırakması gibi, elbette Osmanlı halkına da miras bırakılmalıydı. Ancak giden; kalan mirastan daha kıymetli olduğu için, gidenin kıymetini düşürmek ve kalanın da değerini artırmak lazımdı...

Bunu da yine bir taşeron vasıtasıyla halledebilirlerdi. Düşündüler taşındılar, bir oyun tertiplediler; Yunanlıları Izmir'e çıkarmak ve daha sonra arzu ettikleri siyasi ortam oluşunca desteği geri çekmek. Zira Ingiliz desteği olmayan yunan, doğal olarak "geri çekilecek" ve işgal ettiği topraklardan çıkacaktır.

Ancak yunan "kovuldu" gösterilecek ve bu şeref (!) yalnızca kiralık katile verilecek, dolayısıyla halkın güveni kazanılacaktır.

Bütün bunlar olurken, zorla, baskı yaparak; milli mücadelenin aleyhinde söz söyletmek suretiyle gidenin (Osmanlı) kıymetini düşürmek elzemdi... Ki böylece giden kıymetsiz ve geriye kalan, ancak gasp edilip daha sonra "sözde" kurtarılan miras değerli olsun...

"Sözde" kurtaranın da değerli olması lazımdı tabi. Halkı minnet borcu altına sokması hayati önemi haizdi. Çünkü ancak böyle birisi için, Ezan'dan Allah ismini çıkardığı vakit, "ama o kurtardı" denebilirdi... Halkı öyle bir minnet borcu altına sokmak lazımdı ki, dine, mukaddesâta hakaret edecek, alimleri asacak, Yaradanın kitabındaki emirleri uygulamadan çıkaracak, fakat hala "ama o kurardı" denilecek.

Neyse...

Neticede kiralık katil tarafından öldürüleceğini anlayan Osmanlı'nın son temsilcisi, düşman gemisine bindirilerek kaçırılacak ve böylece Osmanlı intihar etmiş olacak.

Işte şimdi daha iyi anlıyoruz ki, gelecek nesillerin bu ölümün intihar mı yoksa cinayet mi olduğuna dair otopsi yapmalarını engellemek ve senaryoyu kendileri yazmak, kısaca aklanmak için, katilin parmak izlerini temizlemesi kabilinden; lisânımızı değiştirdiler.

Tabi Konfüçyüs'ün şu sözlerini de şimdi daha iyi anlıyoruz:

"Bir ülkeyi yıkmak istiyorsanız, dilini tahrip edin."

Sizce o kiralık katil kimdi?

****
****
****

Atatürkçülük ve Tutarsızlıkları

Hayatta bir kez gitmemiz gereken Hac için; "gidip para harcayacağıma fakir doyururum daha iyi" diyen kemalistler, iş Anıtkabir'e gitmeye gelince, "her yıl" en az bir kez Izmir'den Ankara'ya otobüs hatta uçak kaldırıyorlar.

Cami yapan müslümanlara; "Cami yaptıracağıma okul yaptırırım daha iyi" diyen kemalistler, iş heykel yapmaya gelince dağlara taşlara varıncaya kadar diktikleri heykellerin malzemesini, taa Avrupa'lardan getirmeyi çağdaşlık zannediyorlar. (Anti Emperyalist olduklarını iddia ettikleri halde Emperyalizme kaptırılan bu paralara değinmiyorum bile.)

Kurban kesenler için; (haşa) "Kurban keseceğime fakire para veririm, Tanrı Kurbanın kanını ne yapsın, şekilcilikten başka birşey değil" diyen kemalistler, iş M. Kemal'in Anıtkabir'deki ziyaret defterine gelince, sanki cevap verilecekmiş gibi şikayetlerini ve temennilerini yazıyorlar.

Türkçe Ezan'a tepki gösteren müslümanlara; (haşa) "ha Allah, ha Tanrı" diyen kemalistler, iş M. Kemal'in ismine gelince, nüfus cüzdanında yazdığı halde "K`a´mal" denmesine tepki göstermekle kalmıyorlar, hakaret ve hatta küfür ediyorlar.

Ve nihayet başını örten bacılarımıza; "baş örtmeyle cennetlik mi olunuyor" diye çıkışan kemalistler, iş şapkaya gelince, bunu takmakla kendilerini Medeni Milletlerin arasına girmiş sanıyorlar.

Maksat Islam düşmanlığı, başka birşey değil... Veya en hafif tabirle cehalet.

****
****
****

Kemalistlerin ikiyüzlülüğü

Kemalistler, Allah'ın (celle celaluhu) emrettiği Şeriat ile yönetilmesinin Türkiye'deki gayr-i müslim azınlıklardan dolayı mümkün olmadığını söylüyorlar. Yani gayr-i müslimlerin dinlerine uymadığı için, Şeriat'a karşı çıkıyorlar.

Ama kemalist rejimin yönetimi de, %99'u müslüman olan halkın dinine uymuyor, hatta aykırı... Peki bunu neden hesaba katmıyorlar?

Gayr-i müslim azınlığın dinine uymadığı için, Allah'ın (celle celaluhu) emrettiği dini (haşa) devre dışı bırakan zihniyet, %99'u müslüman olan halkın dinine uymadığı hatta aykırı olduğu halde M. Kemal'in kul yapımı kemalist rejimine uymaya zorluyor...

Üstelik gayr-i müslimlere; "Allah-u Teala'nın dini böyle, beğenmiyorsanız defolun" diyecekleri yerde, müslümanlara; "Bu ülkeyi M. Kemal kurdu, beğenmiyorsanız defolun" diyebiliyorlar.

Insanın "bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" diyesi geliyor.

****

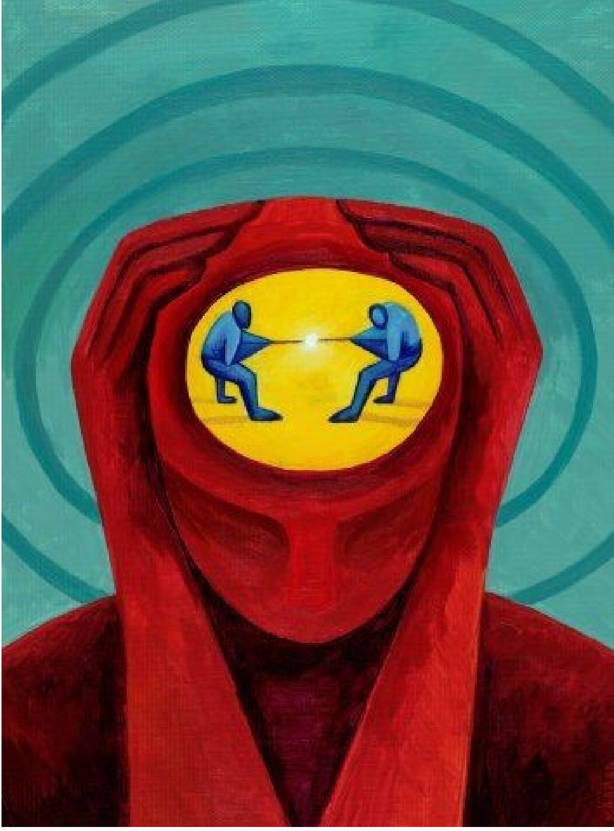
NOT:

Gayr-i müslim azınlıkların varlığı, Şeriat ile yönetilmeye engel değildir.
Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) döneminde Medine'de yahudiler de ikamet ediyorlardı ve sorun yoktu.

Islam'da kimse müslüman olmaya zorlanmıyor... Fakat M. Kemal'in sisteminde kemalist olmaya zorlanılıyor.

****
****
****

Kemalistlerin sakat zihniyeti

Falih Rıfkı Atay, M. Kemal Atatürk'ün rejimine "diktatörlük"[1] der ve buna rağmen 1 numaralı Atatürkçü olarak anılır. Hatta bizzat M. Kemal "Bugünkü manzara aşağı-yukarı bir dictature (diktatör) manzarasıdır"[2] der, ama ziyanı yok yine de kendisine adeta tapılır.

Fakat biz bu gerçeği dile getirdiğimiz zaman "Vatan Haini" ilan ediliriz.

***

Doğu Perinçek, M. Kemal'in "Ahiret'i inkar ettiğini"[3] söyleyip bunu kitabında yazar ve kimse ağzını açıp "sen ne diyorsun" diye sormaz.

Ama biz bu gerçeği dile getirdiğimiz vakit hemen küfür edilir.

***

Soner Yalçın, M. Kemal'in yaşadığı Selanik şehri için "Balkanlar'ın Kudüs"ü ve "Sabetayistlerin en kalabalık olduğu şehir"[4] der ve buna rağmen kendisi Ergenekon davası nedeniyle yattığı ceza evinden, kemalistlerce kurtarılmaya çalışılır.

Ancak biz bu bilgiyi kaynağı ile birlikte paylaştığımızda derhal ağız dolusu hakaret işitiriz.

***

Aziz Nesin, "Türkiye'de laiklik sahteciliktir"[5] der, "Atatürk'ü seven müslüman ya ahmaktır ya da sahtekardır" der, lakin her yıl saygıyla anılır.

Ama biz bunu yazdığımız zaman hemen "şikayet edelim" moduna girilir.

***

Can Dündar, M. Kemal'in o meşhur "Gökten indiği sanılan kitapların dogmaları..." Video'su ile belgesel çeker, ayrıca Milliyet'teki köşesinde "M. Kemal'in müslüman olmadığını"[6] anlatmaya çalışır ama yine de

"Entelektüel" muamelesi görür...

Biz bu görüşü ifade ettiğimizde, ne hikmetse hemen "yuh, yazıklar olsun", "yobaz", "gerici", "cahil" sözleri ile horlanırız.

Sakat zihniyet işte...

****

KAYNAKLAR:

[1] Falih Rıfkı Atay, [1961], Çankaya: Atatürk'ün Doğumundan Ölümüne Kadar, Pozitif Yayınları, Istanbul 2004, sayfa 564.

[2] Osman Okyar, Mehmet Seyitdanlıoğlu, Fethi Okyar'ın Anıları –Atatürk, Okyar ve Çok Partili Hayat-, sayfa 98.

[3] Doğu Perinçek, Atatürk-Din ve Laiklik Üzerine, sayfa 238.

[4] Soner Yalçın, EFENDİ Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, DOĞAN KİTAP 31. baskı / haziran 2004, sayfa 57.

[5] Cumhuriyet Gazetesi, 30 Nisan, 1989.

[6] Can Dündar, Milliyet Gazetesi, Atatürk'ün sansürlenen görüşleri, 30 Ekim 2006.

****
****
****

Şu kemalistlere şaşarım...

Kuran'daki mevcut hükümlere rağmen;

- Türkiye Cumhuriyeti'nin "Medeni kanunu" bayrağı haç olan Isviçre'den alınmıştır...

- Türkiye Cumhuriyeti'nin "Borçlar kanunu" Hitler'in Nazi Almanya'sından alınmıştır...

- Türkiye Cumhuriyeti'nin "Ceza kanunu" da dönemin faşisti Mussolini'nin Italya'sından alınmıştır.

Şaşarım (haşa) Allah'ın (celle celaluhu) kanunlarını bu züppelerin kanunlarına değişenlere ve razı olanlara.

Anlamıyorum...

Dişlerini bile temiz tutmak için elinden misvakı düşürmeyen Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) güllerle dösediği pâk yol dururken; Kur'an-ı Kerim'in, "şeytan işi bir pislik" olarak tanımladığı, insanın ciğerini, beynini, kanını pisleten içkiyi elinden bırakmayan birisinin, mazlumların kanı üzerine inşa ettiği yoldan gidiyorlar.

****

Maide Suresi

49 - Aralarında Allah'ın `indirdiğiyle´ hükmet. Onların keyiflerine uyma. Allah'ın sana indirdiğinin bir `kısmından´ seni saptırmalarından sakın. Eğer Allah'ın hükmünden yüzçevirirlerse, bil ki Allah, bir kısım günahları sebebiyle onları musibete uğratmak istiyor. Muhakkak ki insanların çoğu yoldan çıkanlardır.

50 - Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? kesinlikle bilen bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?

Al-i Imran Suresi

23 - Görmüyor musun, o kendilerine kitaptan bir nasip verilmiş olanlar, `aralarında hüküm vermek için Allah'ın kitabına´ davet olunuyorlar da, sonra içlerinden bir kısmı yüz çevirerek dönüp gidiyorlar.

****
****
****

Atatürk olmasaydı diyenlere bir konu daha (Işgal sürecinde Ezan yasaklandı mı? - Hayır)

1918 tarihinden 1923 tarihine kadar 5 yıl işgal altındaydık.

** Işgal sürecinde Ezan yasaklandı mı? - Hayır.

- M. Kemal Ezan'ın aslının okunmasını yasakladı.

** Işgal sürecinde Kuran okumak yasaklandı mı? - Hayır.

- "Bizi kurtardı" denilenler Kuran'ı orijinal lafzıyla okumayı yasakladı.

** Işgal sürecinde insanımızdan birisi Islam'ın sembolü olan sarığı giyiyor gerekçesiyle asıldı mı? - Hayır.

- M. Kemal ve arkadaşları Yahudi dininin şapkasına muhalif diye birçok insanı asmıştır.

** Işgal sürecinde dini neşriyat (kitap, gazete, dergi yayını) yasaklandı mı? - Hayır.

- M. Kemal ve zihniyeti bunu yasakladı.

** Işgal sürecinde yazımıza karışıldı mı? - Hayır.

- M. Kemal yazımızı değiştirdi.

** Işgal sürecinde hocalarımızın din dersi vermeleri engellendi mi? - Hayır.

- M. Kemal ve zihniyeti bunu engelledi.

** Işgal sürecinde Rabbimizin emri olan Şeriat kaldırıldı mı? - Hayır.

- M. Kemal Rabbimizin emri olan Şeriat'ı kaldırdı.

** Işgal sürecinde Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) Hicret'ini sembolize eden Hicri takvimi kaldırdılar mı? - Hayır.

- M. Kemal ve zihniyeti kaldırdı.

** Işgal sürecinde tekke, zaviye ve medreseler kapatıldı mı? - Hayır.

- M. Kemal ve zihniyeti kapattı.

** Işgal sürecinde Cuma tatilimizin yerine Hrıstiyanların ayin yaptığı Pazar günü tatil edildi mı? - Hayır.

- M. Kemal bunu da yaptı.

** Işgal sürecinde dinimizi, Peygamberimizi (sallallahu aleyhi ve sellem), Rabbimizi, Ashab-ı Kiram'ı (radıyallahu anhüm ecmain) ve Padişahlarımızı (haşa) aşağılayıcı neşriyat (kitap, gazete, dergi yayını) yapıldı mı? - Hayır.

- M. Kemal ve zihniyeti bunu yapmıştır.

** Işgal sürecinde çocuklarımıza şirk merasimi yaptırıldı mı? - Hayır.

- M. Kemal ve zihniyeti andımızı okutarak yaptırmıştır.

** Işgal sürecinde Allah'tan (celle celaluhu) başkası adına yemin ettirildi mı? - Hayır.

- M. Kemal Meclis'te "vallahi" yerine "namusum üzerine" şeklinde yemin ettirmiştir.

.
.
.

Bu liste uzar gider

Bizde, "M. Kemal olmasaydı bunlar olmazdı" diyelim...

O halde biz kurtulmadık, ha ingiliz idaresi ha M. Kemal idaresi.

Ama birşey yaptı bizi işgal edenler.

Işgalci Fransız askerleri bir kadının başörtüsüne el uzattığı için Maraşlılar savaş başlatmışlardı. Maraş'a "Kahraman" vasfı verilmesinin sebebi budur. Türk milleti, kadının başörtüsüne el uzatılmasını savaş sebebi saymışlardı. Memleket düşmandan kurtarılmıştı ki bu defa M. Kemal ve zihniyeti o örtüye el uzattı.

****
****
****

Kemalist ile Muhabbet - 1 (7 Bölüm)

Kemalist: Atatürk yurt dışında cami yapımına maddi destekte bulunmuş, bu yüzden dinsiz olamaz, müslümandır.

***

Uyarıcı: Bu birşey ifade etmez... M. Kemal döneminde Cami "kapatmak" için kanun çıkarılmış.

15 Kasım 1935'te "Cami ve mescitlerin tasnifine ve tasnif harici kalacak cami ve mescit hademesine verilecek muhasasat (maaş, ödenek) hakkında" bir kanun çıkarıldı.

2845 numaralı kanunda "Tasnif harici tutulan cami ve mescitler usul ve mevzuata göre kendilerinden başkaca istifade edilmek üzere kapatılır" hükmü vardı. Bu tarihten sonra yüzlerce cami kapatıldı, depo yapıldı, satıldı, yıktırıldı, parti binası bile yapıldı.

***

Kemalist: Yalan, hepsi yalan. Atatürk yurt dışında cami yapımına maddi destekte bulundu, nokta!!

***

Uyarıcı: Ortada kanun var ve bu kanun M. Kemal'in Cumhurbaşkanlığı döneminde yürürlüğe giriyor.

Ayrıca Italya'da "San Gioacchino in Prati" Kilisesi'nin yapımında maddi sıkıntılar yaşanmıştı, bundan ötürü kilisenin inşasının tamamlanabilmesi için devlet başkanlarından yardım talebinde bulunuldu. Bu talebe cevap veren hükümdarlardan biri de Sultan 2. Abdülhamid'dir (radıyallahu anh). Bu durumda Sultan'a (haşa) "hristiyan oldu" diyebilir miyiz?

***

Kemalist: Hayır diyemeyiz.

***

Uyarıcı: O halde cami yapımı için istenen maddi desteğe M. Kemal'in müspet cevap vermesi de onu müslüman yapmaz. Bunlar siyaset icabıdır.

Bir devlet, M. Kemal'den çok afedersin "tuvalet yapımı" için bile yardım talep etmiş olsaydı, yine bu yardım yapılırdı... Zira siyasetçidir, gönül almak isteyecektir. Menfaat ilişkisidir bu tür şeyler. Israil'in Türkiye'deki Van depremi nedeniyle, (daha talep edilmeden) yardım önermesi elbette Türkiye'yi sevdiğinden değil herhalde.

Ama illa "hayır", cami yapımına yardım eden "müslüman sayılır", kilise yapımına yardım eden "hristiyan sayılır" diyorsan, yine çok afedersin ama bende sana şu suali yöneltirim:

"Genelev yapımına onay veren, rıza gösteren, kanun çıkaran `ne´ sayılır?"

Bunu da geçtim... Maide Suresi'nin 90'ıncı ayetinde içki için; "şeytan işi bir pisliktir" buyurulduğu halde "Içki Fabrikası" kurup milleti ayyaş yapan `ne´ sayılır??

***

Kemalist: %$%&$%"§"?!

****

Kemalist ile Muhabbet - 2

- Uyarıcı: Gördün mü, M. Kemal: "Gökten indiği sanılan kitapların dogmaları..." demiş mecliste.

- Kemalist: Derse desin, ya o olmasaydı biz ne yapacaktık? Hem o öyle dememiştir.

- Uyarıcı: Videosu var ya hu.

- Kemalist: Olsun, ne olmuş yani? O olmasaydı ne yapacaktın? Hem o video montajdır.

- Uyarıcı: Meclis tutanaklarında bile var.

- Kemalist: Öyle mi? O başka birşey demek istemiştir, sen anlamamışsındır. Hem ne olmuş yani..? O olmasaydı biz olmazdık.

****

TAHLIL:

Allah'ın (celle celaluhu) kitabının inkar edilmesine razı olan kemalist profili.

****

Kemalist ile Muhabbet - 3

- Uyarıcı: Biliyor musun, M. Kemal şapkaya karşı olanları dar ağaçlarında sallandırdı.

- Kemalist: Nerden uyduruyorsun bunları?

- Uyarıcı: Canlı şahitler anlatıyor.

- Kemalist: Yalan söylüyorlar. M. Kemal demokrasi getirdi, herkesi hür bıraktı. şapka için adam asmaz.

- Uyarıcı: Ama kendisi bile bu amaç için "bazı kurbanlar verelim" demiş...

- Kemalist: Öyle mi? O başka birşey demek istemiştir, sen anlamamışsındır, yalandır. Yok öyle birşey, ben araştırdım.

- Uyarıcı: Atatürk Ansiklopedi'sinde yazıyor.

- Kemalist: Ne olmuş yani? O olmasaydı sizlerin babası kim olurdu, he..? Hiç bunları düşündünüz mü?

****

TAHLIL:

Insanların bir şapka uğruna asılmasının; insani değer prensibiyle çeliştiğini, ilk verdiği reaksiyondan anladığımız kadarıyla, kabul eden, fakat kendisine öğretilen yanlış tarih nedeniyle "bu insanlık suçunu icra edeni" savunabilen kemalist profili.

****

Kemalist ile Muhabbet - 4

- Uyarıcı: Duydun mu, M. Kemal Ezan'dan "Allah" ismini çıkarmış.

- Kemalist: Yok olur mu öyle şey, duymuyor musun "Allahu Ekber" diye okunuyor?

- Uyarıcı: :D Adnan Menderes yine orijinal şekliyle okunmasını sağladı, bu yüzden şimdi "Allahu Ekber" diye okunuyor.

- Kemalist: Yalan söylüyorlar. Atatürk Allah'ı ve dinimizi övmüştür, Allah ismini Ezan'dan çıkarmaz, yobazların yalanlarıdır bunlar.

- Uyarıcı: Gazetelerde bile yazıyor...

- Kemalist: Öyle mi? O zaman bunu kesin Inönü yapmıştır, Atatürk yapmaz.

- Uyarıcı: Atatürk yapmış... Bu uygulamayı protesto eden bir grup için de; "asla müsamaha etmeyeceğiz" demiş. Dönemin Gazetelerinde yazıyor.

- Kemalist: Ne olmuş yani? O olmasaydı sizlerin babası kim olurdu? O olmasaydı Cami'ye bile gidemezdiniz.

****

TAHLIL:

M. Kemal, Kemalist resmi ideolojinin dizayn ettiği eğitim sistemince, minicik çocukların kalplerinde o denli putlaştırılmıştır ki, Ezan'dan "Allah" ismini çıkarması bile, onun putunun minick çocukların kalplerinden çıkmasına sebep olmamıştır.

Subhanallah, hayret verici. Allah (celle celaluhu) bizi muhafaza eylesin.

****

Kemalist ile Muhabbet - 5

- Uyarıcı: Duydun mu, M. Kemal müslümanlığı bir yana bırakıp, yeni bir dünya dininin oluşturulmasına taraftarmış.

- Kemalist: Yok olur mu öyle şey, Atatürk müslümandı ve dinimizin bilime, fenne, akla ve mantığa aykırı olmadığını söylüyordu.

- Uyarıcı: Tamam da, onları Milli Mücadele'ye taraftar toplamak için söylemiş... O dönem halka muhtaç idi, düşüncelerini gerçekleştirmek için millete ihtiyacı vardı. Onların kabulüne göre konuşuyordu. Bir insanın birilerine muhtaç olduğu zaman değil, hür ve bağımsız iken söyledikleri, gerçek düşüncelerini yansıtır.

- Kemalist: Yalan söylüyorlar. Atatürk Allah'ı ve dinimizi övmüştür ve müslümanlığı da bir yana bırakmayı falan düşünmez.

- Uyarıcı: Nutuk'ta kendisi yazmış...

- Kemalist: Öyle mi? Ne olmuş yani? O olmasaydı sizlerin babası kim olurdu?

****

TAHLIL:

Aslında kurtarılmadığı halde, kendisini kurtardığını sandığı M. Kemal'in her hareketini (Islam karşıtlığını bile) mübah gören, dolayısıyla kendi canını ve malını Islam'dan daha değerli telakki eden bir kemalist profili.

****

Kemalist ile Muhabbet - 6

- Uyarıcı: Biliyor musun, M. Kemal Rabbimizin emri olan Şeriat'ı kaldırmış.

- Kemalist: Kaldırır tabi, ülkemizde yalnız müslümanlar yaşamıyor, hrıstiyanlar ve yahudiler de var?

- Uyarıcı: Öyle ama Şeriat müslüman olmayana "namaz kıl", "zekat ver" demiyor ki... Onlar yine kendi inançlarına göre muhakeme edilirler. Katilin, hırsızın, yol kesenin cezaları Rabbimizin Kuran'da emrettiği şekilde verilmelidir.

- Kemalist: Ama müslümanları ibadet etmeye zorluyor.

- Uyarıcı: Senin müslümanlığı kabul etmiş olman ve hala müslümanlıktan çıkmaman, Islam'ın müslümanlara getirdiği mükellefiyetlere razı olduğundan ve bu mükellefiyetlerin akla, mantığa uygun olduğunu kabul ettiğinden dolayı değil midir?

- Kemalist: Evet öyledir.

- Uyarıcı: O halde müslüman olurken, bu mükellefiyetleri yerine getireceğine dair verdiğin sözü; sana hatırlatmak ve sözüne sadık kalmanı istemek "zorlamak" mıdır?

- Uyarıcı: Hayır değildir. Ama M. Kemal yanlış yapmaz.

****

TAHLIL:

Islamiyet'i bilmediği için, doğal olarak M. Kemal'in uygulamalarının Islam'a aykırı olup olmadığını da bilmiyor.

Şeriat'ın bir insana "zorla" birşey yaptıran "kötü" bir müessese olmadığını, aksine; Dünya ve Ahiret saadeti için, verilen söze sadık kalınmasını isteyen ve bu yüzden denetleme mekanizmasını işleten "iyi" bir müessese olduğunu aklı kabul etse de, yıllarca maruz kaldığı "Büyük Önder M. Kemal Atatürk" telkinatı, onun tamamen M. Kemal aleyhinde tavır almasını engelliyor.

****

Kemalist ile Muhabbet – 7 ve SON

- Kemalist: Osmanlı din yüzünden geri kalmıştır.

+ Uyarıcı: Örnek verebilir misin?

- Kemalist: Matbaa Avrupa'da keşfedildikten yüzyıllar sonra Osmanlı Devletine girebilmiştir. Bunu da Alimler engellemiştir, bu durumda geri kalmamıza neden olan da Alimlerdir dolayısıyla Şeriat/din ile yönetilmektir. Atatürk Şeriat'ı kaldırmak ile iyi yapmıştır.

+ Uyarıcı: Bu tamamen kemalistlerce uydurulmuş bir yalandır. Yalan olmasa dahi, hatası olan Alimleri ve Şeriat müessesesini kaldırmak yerine "ıslah" etmek daha mantıklı olmaz mıydı? Sahte çürük raporu veren doktorlar var diye, Hastaneler kapatılıp Tıp ilmi kaldırılır mı? Zaten matbaa yüzyıllar sonra değil, Avrupa'da Gutenberg tarafından kurulan müesseseden 33 yıl sonra Osmanlı ülkesine girmiş ve çok sayıda kitap da basılmıştır. Arap harfleriyle olmak üzere 15. asırdan itibaren Istanbul'da, Halep'te ve 1514'den itibaren de bazı Avrupa şehirlerinde kitaplar basılmıştır. Senin dediğin `resmî´ matbaadır. Demek ki matbaanın kurulmasında dini bir engel söz konusu değildir.

- Kemalist: Bunu bilmiyordum. Ama yine de 33 yıl gecikme var.

+ Uyarıcı: 15. yüzyıldan bahsediyoruz. 33 yıl gecikme o dönemde gayet normaldir. Iletişim, ulaşım bugünkü gibi değildi. 20. yüzyılda Kemalist rejimde Televizyon ve hatta internet bile 20 yıl gecikmeyle "Türkiye Cumhuriyet'ine" girebilmiştir. Bu durumda bizde geri kalmışlığımızı M. Kemal'in getirdiği "kemalizme, laikliğe" bağlayalım ve kemalizmi, laikliği kaldıralım ne dersin?

- Kemalist: ?&%$§?!

****
****
****

Kemalistlerin ağa babası İngiliz ajanı çıktı!

Ulusalcı-Kemalist çevreler tarafından ‘Türkçülüğün kurucularından’ ve ‘Türk dostu’ olarak tanıtılan Musevi asıllı Armin Hermann Vambery’in Siyonizm’in ilk casusu olduğu ve İngilizler adına ajanlık yaptığı ortaya çıktı. 1870 yılında Budapeşte Üniversitesi’nde Türkoloji kürsüsünü kuran ve 1910 yılında kurulan Turan Cemiyeti’nin Onursal Başkanı olan Vambery, Osmanlı toprakları Filistin’de bir Yahudi devleti kurmak için çalışan Theodor Herzl’i Sultan 2. Abdülhamit ile görüştüren kişi olduğu da belirlendi.

MEHMET NEDİM ASLAN'IN HABERİ

Ulusalcı-Kemalist çevrelerde ‘Türklerin dostu’ olarak tanınan ve tanıtılan Musevi asıllı Armin Hermann Vambery’in, yüklü miktarda para karşılığında İngilizler için Orta Asya’da casusluk yaptığı ve Yahudiler için Filistin’de toprak isteyen Siyonizm’in ideologu Theodor Herzl’i Sultan 2. Abdülhamit ile görüştüren kişi olduğu ortaya çıktı

KEMALİST ÇEVRELERCE ‘TÜRK MİLLİYETÇİSİ’ OLARAK TANITILIYOR

Kemalist çevrelerce dünyada ilk ‘Türk Derneği’ni Budapeşte’de açtığı ve Budapeşte’deki üniversitede Türkoloji kürsüsünü kurduğu için ‘Türk dostu’, ‘Türk milliyetçisi’ olarak lanse edilen ünlü oryantalist Armin Hermann Vambery ile ilgili çarpıcı gerçekleri Türkiye’de ilk kez habervaktim.com açıklıyor. Şimdiye kadar ulusalcı-Kemalist çevrenin ‘Türk dostu’ diyerek sahip çıktığı ve aynı zamanda 1910’da kurulan Turan Cemiyeti’nin Onursal Başkanı Vambery’le ilgili bilinmeyenleri, Eski MOSSAD Direktörü ve İsrail Ulusal Güvenlik Kurulu Sekreteri Efraim Halevy’in Londra’da bir sinagogda açıkladı.

MOSSAD DİREKTÖRÜ: SİYONİZM’İN İLK CASUSU

Halevy, 8 Kasım 2009 tarihinde Londra’daki Hamsptead Sinagog’unda İsrail istihbarat tarihi üzerine yaptığı konuşmada “Siyoizm’in İlk Casusu” diye tanımladığı Vambery ile ilgili çarpıcı açıklamalarda bulundu. Konuşmasının bir kısmı National Post’ta da yayınlanan Halevy, İsrail istihbarat tarihinin 19. yüzyıla kadar geriye gittiğini belirterek, Siyonizm’in kurucusu Theodor Herzl ve Siyonizm’in ilk casusu diye tanımladığı Armin Vambery’in İstanbul’daki buluşmaları üzerine ilginç bilgiler verdi.

SULTAN ABDÜLHAMİT’LE GÖRÜŞMEYİ O AYARLADI

Halevy’e göre, Filistin’de bir Yahudi devleti kurulması için Sultan Abdülhamit’le görüşmek isteyen ancak bir türlü saraya girmeyi başaramayan Theodor Herlz, Osmanlı paşalarının güvenini kazanmış olan Macar Yahudisi Armin Vambery’e gitti. Yüklü miktarda para karşılığında Vambery, saraydaki tanıdıklarının da yardımıyla Herzl’i Sultan Abdülhamit ile görüştürdü. Sultan Abdülhamit’e Osmanlı İmparatorluğu’nun tüm borçlarını ödemesi karşılığında Filistin’i isteyen Herlz, istediğini alamayarak geri dönmüştü.

‘TÜRK’ OLUP SADRAZAM’A SEKRETER OLDU

Herlz’i Sultan Abdülhamit’le görüştüren Vambery’in hayat hikayesi hakkında bilgi veren eski MOSSAD

Direktörü Havely göre, kadın terzisinde çırak olarak işe başlayan Vambery, okula gitmek için bulduğu destek sayesinde 16 yaşına geldiğinde 10 dil konuşabiliyordu. 20 yaşına geldiğinde Osmanlıca'yı çok iyi konuşabilen ve Osmanlı kültürüne hakim olan Vambery İstanbul'a hareket etti ve kısa bir süre sonra 'Türk' olup, bir Osmanlı generaline (Sadrazam Keçecizade Mehmet Fuat Paşa) sekreter oldu. Keçecizade Mehmet Fuat Paşa, Osmanlı döneminin en ünlü Masonlarından biri olarak tanınıyor.

KENDİSİNİ SÜNNİ DERVİŞİ OLARAK TANITTI

İstanbul'da kısa süre içerisinde Osmanlı İmparatorluğu içerisinde konuşulan 20 dile ve lehçeye hakim olan Vambery, Türkçe-Almanca sözlüğü de yazdı. Halevy, Vambery'in Osmanlı İmparatorluğu'nda bulunduğu sırada kendisini Sünni bir derviş olarak tanıttığını ve daha önce hiçbir Avrupalı'nın çıkmadığı gezilere çıktığını söyledi. Halevy'e göre, Mekke'den gelen bir grup hacı kafilesine katılan Vambery İran, Buhara ve Semerkant'ı gezdi ve ardından 1864'te "Orta Asya'ya Seyahatler" isimli bir kitap yazdı.

DÖRT KEZ DİN DEĞİŞTİRDİ, İNGİLİZLERE CASUSLUK YAPTI

Orta Asya seyahatinden döndükten ve kitabını yayınladıktan sonra Vambery Budapeşte Üniversitesi'nde Doğu Dilleri Profesörü olarak atandı ve burada 40 yıl boyunca araştırmalar yaptı. İsrail istihbaratı MOSSAD'ın Vambery'in yolunda gittiğini söyleyen Halevy, Vambery ile ilgili şimdiye kadar bilinmeyen bir gerçeği de açıklamış oldu. Vambery'in dört kez din değiştirdiğini ve akademik çalışmalarıyla eş zamanlı olarak hem Osmanlı hem de İngiliz istihbaratı görevlerini yürüttüğünü söyleyen Halevy, Vambery'in sadece İngilizlere istihbarat sağlamakla kalmadığını aynı zamanda Rusların Orta Asya'daki İngiliz menfaatlerine yönelik tehdidine karşı çalışmalar yaptığını belirtti.

MOSSAD'IN ROL MODELİ

Vambrey'in gelecek nesiller için bir model olduğunu belirten Halevy, Vambery'in genellikle hedef seçtiklerinin dinindenmiş gibi kendisini gösterdiğini ve bu şekilde onların güven ve saygısını kazandığını söyledi. Havely, Vambery'in, kendisinin yolunda giden istihbaratçılardan farkını şöyle açıkladı: "O, onun (Vambery) yolunda gidenlerden bir konuda ayrıldı. Genellikle desteklediği hiçbir davaya gerçekte sadık olmadı. Onun tek davası, olabildiğinde para toplayabilmekti."

Habervaktim.com

****
****
****

Türklerin tarih boyunca yuttukları en büyük zoka

[Munis Tekinalp takma adını kullanan ve bu isimle Türk Milliyetçiliğinin kurucularından olan, Ziya Gökalp gibi diğer Türkçü ideolojinin önde gelen isimlerini de etkileyen ama aslında adı Moiz Kohen olan ve özünde Yahudi olan bu kişi her yönü ile incelenmeli kurmak istediği/kurduğu tuzaklar bertaraf edilmelidir. Neden safkan bir Yahudi olmasına rağmen en ileri Türkçülük davasını gütmüştür? Neden takma ad kullanmış ve seçtiği takma ismi buram buram Oğuz Türklüğü kokan Tekin Alp olarak seçmiştir? Osmanlı'yı yıkmak, onun din-ümmed birliğini bozup parçalamak isteyen dünya Yahudiliği her ırka kendinin üstün olduğu fikrini aşılamak için özel elemanlar mı yetiştirmiştir?]

****

TÜRKLERİN tarih boyunca yuttukları en büyük zoka, Tekin Alp takma adlı Moiz Kohen Yahudisinin uydurduğu Moizî milliyetçilik ve Türkçülük ideolojisi olmuştur.

Dikkat buyurunuz, bendeniz Moizî ideolojiyi hedef ve konu alıyorum. Dini bütün milliyetçiler ve Türkçüler üzerlerine alınmasınlar. İstiklâl Mücadelesini İslâmî bayrak altında yapanlar, Cumhuriyet kurulduktan sonra Dine sırt çevirdiler, İslâm'ı dışladılar ve Moiz Kohen'in (Pardon Tekin Alp'in) zehirli ideolojisini benimsediler. Böylece ebediyete kadar yaşayacak bir rejim kurduklarını sanıyorlardı.

Heyhat!.. 87'inci kuruluş yıldönümünde temellerden korkunç çatırtılar geliyor. 1299'da kurulduğunu kabul edersek Osmanlı Devleti-i Aliyyesi 623 sene yaşamıştı. Kitaplarından birindeki bir bölüme hangi başlığı koymuştu Moiz Kohen Tekin Alp?.. "Kahr Olsun Şeriat" diye haykırmamış mıydı?

Türkler, Osmanlı bayrağı altında 600 küsur sene Şeriat-ı Garra-i Ahmediyye uğrunda cihad etmişler, kanlarını i'lâ-i kelimetullah için dökmüşlerdi. Moiz Kohen Tekin Alp bu altı asırlık kutsal geleneği yıkmak, yerine kendi icadı batırıcı ve yakıcı bir ideolojiyi yeni bir din gibi ikame etmek istiyordu.

Moiz Kohen hayli başarılı oldu ama onun zokasını yutan Türkler bu ideolojiden çok zarar gördüler. İslâm'ın zuhurundan bu yana Türkler Din-i Mübin-i İslâm'a hizmet ettikleri müddetçe zafer, izzet, tevfik, şeref bulmuşlardır. İçlerinden bazı beyinsizler ne zaman İslâm'a ihanet etmişlerse zelil, rezil ve sefil olmuşlardır. Tarih bu dediklerimin şahididir, başka şahit gerekmez.

Birkaç nâdir kalem dışında kimsenin üzerinde durmadığı esrarlı bir konu var: Lozan'ın gizli protokolleri... İşte Türk'ün beli bu protokollerle kırılmıştır, Türkiye'nin bağrında bu protokollerle derin ve onulmaz bir yara açılmıştır.

Herkes meşru sınırlar ve boyutlar içinde milletini, soydaşlarını sever ve onların iyiliği için çalışır ama Moiz Kohen'in kendine mahsus milliyetçiliği ve Türkçülüğü bambaşka bir ideoloji idi. O, Türkleri İslâm'dan kopartmak istiyordu.

Bir kısım Türkler gerek lâiklik, gerek sekülerleşme, gerekse cahillik yüzünden İslâm'dan koptular ama kıyametleri de koptu.

Türk ülkelerinden Özbekistan'ı ele alalım: Orada, Marksist-Leninist zulüm rejimi bile Özbekleri, Türkiye Türklerini bizdeki resmî ideolojinin bozduğu kadar bozamamıştır. İslâm'ın ilk asrında Ümmet-i Muhammed'i, Yahudi dönmesi İbn Sebe'nin fitne ve fesatları perişan etmiştir. Kıyamet'in yaklaştığı şu devirde de, Türkiye Müslümanlarını Moiz Kohen Tekin Alp'in fitneleri perişan etmiştir.

Sekülerleşe sekülerleşe Müslümanlıkları ism ve resmden ibaret kalmış olan bugünün İslâmcıları özlerine dönüp gerçek faziletli Cumhuriyeti ayakta tutabilecekler mi?

Durum pek parlak görülmüyor... Yolcu sarhoş, hancı sarhoş... Devlet korkunç zelzeleler, krizler içinde sarsılıyor...Terör yangını bacayı sarmış... Terörist başı İmralı cezire-i humayunundan tebaasına sere serpe emir ve talimat veriyor... Edebî, zengin, yazılı Türkçe can çekişiyor... Yeni nesiller, atalarının mezarlarındaki Türkçe kitabeleri okuyamayacak kadar kara cahil... Kokuşma yaygın, yoğun, ve genel... Bedevî ve kırsal kesim kültürü hükümran olmuş... Ülkede kirlenmedik kurum kalmamış... Devleti, halkı, ülkeyi ayakta tutan değerler yürürlükten kalkmış...

Hedonizmin ve materyalizmin en bayağısı, en süflîsi, en çirkin hayat felsefesi halini almış... Acaba 2012'ye kadar dayanır mı dersiniz?

Mehmet Şevket Eygi

Gazeteci-Yazar

****
****
****

Türkan Saylan Misyoner mi? İŞTE ŞOK BELGE!

Şimdi Kanal D için yaptıkları Dizi ile güya bir Melek olarak sunacaklar bu kadını. Uyan Türkiyem Uyan ! Misyonerler Kahraman ilan ediliyor Ülkende Uyan !

İŞTE SAYLAN'IN MİSYONERLİK YAPTIĞINI GÖSTEREN O BELGE:

-Dini diyalog aracılığıyla kiliseler ve insanlar arasında yakın ilişkiler geliştirmek,
-İnsanların sahip olduğu maddi ve manevi kaynakların paylaşımını sağlamak,
-Her yerde ve ortamda İncil'in öğretisi doğrultusunda çalışmalar yapmak,
-İnsanlar arasında adalet, dayanışma ve barışı sağlamak,
-Kiliselerin insan ihtiyacını karşılamak,
-Ekümenik bilinci geliştirmek,
-Birlik ve beraberlik için gelişme ve yenilenmeyi sağlamak,
-Diğer ekümenik organizasyonlar ile bağlantı sağlamak,
-Yerel, bölgesel ve ulusal düzeyde ekümenik hareketleri desteklemek, yönünde belirlenmiştir.

From: "x y" <silas_university@lycos.com> **[Save Address] [Block Sender] [This Is Spam]**
To: aidemiroyyu@yahoo.com
CC:
Subject: durum degerlendirme
Date: Sun, 11 Dec 2005 06:33:04 -0500

Show Full Headers

Sevgili Kardeşim Ali,

Rab hizmetlerinizi bereketlesin ve ışığı olarak seni orada parlatsın. Hizmetlerimizde kullanacağınız Dynamic grup sirketini en kısa zamanda aktif hale getiriniz. Ayrıca Üniversitedeki Reber Henderson ile görüşmelerinizi artırarak bilgi ve becerilerinden faydalanabilirsiniz, böylece Rab yolunda yeni adımlar atabilirsiniz. Bizim bereket kaynağımız olan Kutsal Kitabı diğer insanlara götürüp onların uzerinde Rabbin lütfunu beklemeliyiz. Bu konuda Dong Hyun kardeşimizin eşi ile Kürtçe incilin universitedeki dağıtımına önem veriniz. Prof. H. Boynukara'nın önceki yıl yaptığı öğretmen gezisi cok faydalı olmustu kardeşimiz bunun gibi calışmalarını devam ettirsin. Ayrıca yaptığınız hizmetlerde Prof. M.I. Bagos ile Prof. A.Yüksel'den daha çok faylanabilirsiniz, size desteklerini bol lütuf ile sunuyorlardır ama bu kardeslerimiz açtığımız evlerle irtibatlı görünmesinler. Hocamız T.Saylan'ı sıklıkla yanınıza göndermeye çalışıyoruz, hastalığı dolayısıyla bu durum seyrekleşecek, bunu hocamız A.Yüksel biliyor. T.Saylan'ın geldiğinde yaptığı işleri Prof. A.Yüksel devredecek, problem olursa bunu Ankaradan sayın genel sekreter N. ile çözeriz. Müjdeleme yolunda Rabbin meyvelerini verdiği üniversite evlerimizin açılışına hız verelim, herkes rektöre odaklanmışken kendi işimize bakalım ve çalışmalarımızı devam ettirelim. Önümüzdeki günlerde ev gurubu sayınızın artmasına neden olacak kadar çok sayıda iman eden kişinin olması için, Noele yaklaştığımız şu günlerde dua ediyoruz. Size aynı arkadaşla Rabbin lütfuyla butceden 35.000$ gönderiyoruz, bununla Rab işlerini bereketlesin. Hizmetleriniz karşısında şeytan da boş durmayacaktır, dikkatli olunuz.

Rab tüm toplulukları bereketlesin kendi yüce işlerine tanık olalım diye dua edelim. Rabbin esenliği sizinle olsun…

Silas Hizmetleri

Sizde iyi bir işe başlamıs olan Tanrı'nın
bunu Mesih İsa'nın gününe dek
bitireceğine güvenim var.
Filipililer 1:6

Ergenekon Soruşturması kapsamında ÇYDD Genel Başkanı Saylan'ın evinde de arama yapıldı.

Polis yaklaşık 7 saat süren aramadan sonra çuval dolusu evrakla evden ayrıldı.

PKK'ya destek iddiası

Saylan hakkında en çarpıcı şuçlama Ergenekon sanığı Kuvayi Milliye Derneği Başkanı Bekir Öztürk'ten geldi. Öztürk, yazdığı bir bildiride ÇYDD'nin Kardelenler Projesi kapsamında PKK'ya kadro yetiştirdiğini ileri sürdü.

Misyoner faaliyetler

Türkan Saylan'ın Güneydoğu illerinde Hıristiyan misyonerliği yaptığı Milli İstihbarat Teşkilatı'nın belgelerine yansıdı. MİT'in İçişleri Bakanlığı'na gönderdiği belgede Dünya Kiliseler Birliği'nin ülkemizdeki Hıristiyanlaştırma faaliyetleri çerçevesinde bazı dernek ve vakıflarla vasıtasıyla para topladıkları vurgulandı. Toplanan paraların Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesindeki kimsesiz ve zeki çocuklara burs verilerek Hıristiyan dünyasına hizmet edecek kadrolar oluşturulmaya çalışıldığı kaydedildi.

İhbarlarda da yer aldı

Türkan Saylan'la ilgili şok bilgi ise polise ve bazı basın kuruluşlarına gönderilen ihbar mailinde yer aldı. Kilise kurma ve destekleme hizmetleri yapan Silas ismindeki üst düzey bir misyoner tarafından Van 100. Yıl Üniversitesi Eğitim Fakültesi Öğretim Görevlisi Ali Demirci'ye gönderilen e-mail'de misyonerlik adına neler yapılması gerektiği bir bir anlatılıyor. Hıristiyanlık hizmeti verebilmek için Van'da Dynamic Grup isimli bir şirketin en kısa sürede kurulmasının istendiği mesajda, çok güzel Türkçe konuşabilen Güney Kore Uyruklu Dong Hyun ve eşiyle birlikte Kürtçe İncil'in üniversitede dağıtımına önem verilmesi isteniyor. Öğretim Üyesi Prof Dr. Hasan Boynukara'nın bir önceki yıl yaptığı öğretmen gezisinin çok faydalı olduğunun vurgulandığı e-mail'de en çarpıcı bölüm dönemin rektör yardımcısı Prof. Dr. Ayşe Yüksel'e ilişkin tavsiyeler oldu.

'Aşkın'dan faydalanın!'

O dönem tarihi eser kaçakçılığı davasıyla meşgul olan Rektör Yücel Aşkın'ın bu durumundan faydalanılmasını isteyen misyoner Silas, e-mail'inde "Rabbin meyvelerini verdiği üniversite evlerimizin açılışına hız verelim. Herkes rektöre odaklanmışken kendi işimize bakalım ve çalışmalarımızı devam ettirelim" uyarısında bulunuyor. Üst düzey misyoner tarafından yazılan e-mail'de Van'daki Hıristiyanlaştırma çalışmaları için 35 bin dolar para gönderildiği de kaydediliyor. 11 Aralık 2005'te gelen bu mailin ardından Van Cumhuriyet Caddesi, Halitoğlu İşhanı'nın zemin katında Dynamic Grup isimli şirketin açıldığı ortaya çıktı.

İddianamedeki ifadeler

Ergenekon iddianamelerine de giren başka belgelerde Saylan ve ekibinin Atatürk İlke ve İnkılaplarını kalkan olarak kullandıkları, ilgili bakanlıklardan izin almaksızın yurt dışından para aldıkları belirtiliyor. Saylan ve ekibinin kurdukları örgütlerle depremzedeleri suiistimal ederek misyonerlik faaliyetlerinde bulundukları özellikle dikkat çekiliyor.

****
****
****

Laiklik nedir, Şeriat nedir ?

Laiklik

Laiklik, din ile devlet işlerini(toplumu idare etmek, kanun yapmak) birbirinden ayırmak demektir. Yani, başka bir ifade ile (haşa) Allah'a (celle celaluhu); "Bize karışma" demektir. Haşa; "Senin kanunların burda geçmez" demektir.

Şeriat

Şeriat demek Allah'ın (celle celaluhu) Kur'an'la bildirdiği kurallar toplamı demektir. Şeriatçı demek ise bu kurallara ferdî hayatını ve toplumun hayatını uydurmak isteyen demektir. Şeriatı istiyorum diyen nefsimle ilişkilerimi, toplumla(devletle) ilişkilerimi ve yaratanımla ilişkilerimi Allah (azze ve celle) düzenlesin ve düzenlemek için gönderdiği kitaba inanıyorum ve inancım gereği de üzerime uygulanmasını istiyorum demektir.

****
****
****

Halk ve o dönemin Meclisi; Hilafet/Şeriat ve Saltanat makamı için mücadele etmiştir, kemalizm için değil

23 Temmuz 1919 Erzurum ve 4 Eylül 1919 Sivas Kongreleri'nin ve TBMM açılış bildirilerinde şu sözler mevcuttur:

"Osmanlı yurdunun bütünlüğü, millî istiklâlin sağlanması ve yüce Hilafet ve Saltanat makamının korunması için milli kuvvetleri harekete getirmek ve milli iradeyi hakim kılmak, esastır."

- M.Kemâl, konuştuğu yabancı gazetecilere de (1920-1922) aynı şeyleri söylemektedir. Meselâ Berthe Georges Gaulis 1922′de neşredilen eserinde M. Kemal ile şunları konuştuğunu yazmaktadır:

"Ya İstanbul? " dedim. Yüzünde kendi gücünden gelen biraz alaycı bir gülümseme belirdi:

'İstanbul, her devirde Doğu ile Batı arasında büyük bir rol oynamadı mı? O bizim en büyük sanat, ticaret ve mübadele merkezimiz değil mı?'

Sonra, yine ciddi bir tavır alarak:

'Sultan, dini lider, bütün milletin kendisine saygı beslediği Padişah, islâm'ın en yüksek şahsiyetidir. Biz, Hilâfet ve Saltanatı, Osmanlı hanedanını muhafaza edeceğiz ve onu yabancı entrikalara karşı koruyacağız."

****

KAYNAK: Tarih ve Edebiyat Mecmuası, Mayıs 1981

****
****
****

AB'de Şeriat - Gavur anladı ama Kemalistler hala "Fransız"

Milliyet.com.tr
BASINDA GÜVEN
23 Ekim 2011, Pazar | SON DAKİKA

ANASAYFA | BUGÜNKÜ MİLLİYET | YAZARLAR | SİYASET | EKONOMİ | FİNANS | DÜNYA | SPOR | GÜNDEM | YORUM

YAŞAM

Yorum Yaz | Arkadaşına gönder | Sitene Ekle | Yazdır

AB mahkemelerinde 'şeriat' yolu açılıyor

AB tarafından hazırlanan bir planda, AB ülkelerinde açılan aile davalarının, tarafların bağı bulunan ülkelerin hukuk sistemine göre yürütülmesi öngörülüyor

27 Nisan 2009

DIŞ HABERLER SERVİSİ

Plan, AB ülkelerinde şeriat hükümlerinin uygulanmasına yol açabileceği gerekçesiyle eleştiriliyor. Daily Mail gazetesinin haberine göre, "Roma III" adlı reform planı, örneğin İngiltere'de yaşayan Suudi Arabistan asıllı kişilerin İngiliz mahkemelerinde şeriat kuralları çerçevesinde yargılanmasına yol açacak.En az 9 AB ülkesinin planı desteklediği belirtildi.

Milliyet iPhone uygulaması yenilendi.

AB mahkemelerinde ‘Şeriat’ yolu açılıyor (Gavur anladı ama Kemalistler hala "Fransız")

(Fotoğraf: Haberin yer aldığı "Milliyet" haber portalının sitesinden bir görüntü.)

AB tarafından hazırlanan bir planda, AB ülkelerinde açılan aile davalarının, tarafların bağı bulunan ülkelerin hukuk sistemine göre yürütülmesi öngörülüyor.

Plan, AB ülkelerinde şeriat hükümlerinin uygulanmasına yol açabileceği gerekçesiyle eleştiriliyor. Daily Mail gazetesinin haberine göre, "Roma III" adlı reform planı, örneğin İngiltere'de yaşayan Suudi Arabistan asıllı kişilerin İngiliz mahkemelerinde şeriat kuralları çerçevesinde yargılanmasına yol açacak. En az 9 AB ülkesinin planı desteklediği belirtildi.

****

KAYNAK: Milliyet gazetesi, 27 Nisan 2009.

****
****
****

Dr. Rowan Williams: "Şeriat hukuku kaçınılmaz"

BBC | Home | News | Sport | Radio | TV | Weather | Languages

[an error occurred while processing this directive]

BBC NEWS

Watch One-Minute World News

News Front Page
Africa
Americas
Asia-Pacific
Europe
Middle East
South Asia
UK
England
Northern Ireland
Scotland
Wales
UK Politics
Education
Magazine
Business
Health
Science & Environment
Technology
Entertainment

Last Updated: Thursday, 7 February 2008, 16:55 GMT

E-mail this to a friend   Printable version

Sharia law in UK is 'unavoidable'

The Archbishop of Canterbury says the adoption of certain aspects of Sharia law in the UK "seems unavoidable".

Dr Rowan Williams told Radio 4's World at One that the UK has to "face up to the fact" that some of its citizens do not relate to the British legal system.

Dr Williams says Muslims should have a choice in legal disputes

Listen Dr Williams interview

Dr Williams argues that adopting parts of Islamic Sharia law would help maintain social cohesion.

For example, Muslims could choose to have marital disputes or financial matters dealt with in a Sharia court.

He says Muslims should not have to choose between "the stark alternatives of cultural loyalty or state loyalty".

Dr. Rowan Williams: "Şeriat hukuku kaçınılmaz" - Ingilizler anladı, kemalistler anlayamadı

Kemalistlere göre Ingilizler de "gerici."

(Fotoğraf: "BBC NEWS" haber sitesinde yer alan makaleden bir görünüm)

İngiliz Anglikan Kilisesinin lideri, İngiltere'de yaşayan Müslümanların kendi Şeriat mahkemelerine sahip olmalarına izin verilmesi gerektiğini söyledi.

Başpiskopos Dr. Rowan Williams, bazı kişilerin önerisine tepki gösterebileceklerini kabul etti.

BBC Radyo 4'te yayımlanan bir programa katılan Canterbury Başpiskoposu Dr. Rowan Williams, İngiltere'nin bazı vatandaşlarının İngiliz hukukuna bağlılık duymadığını kabullenmesi gerektiğini öne sürdü.

Başpiskopos Williams, Şeriat hukukunun bazı yanlarının adapte edilmesinin "kaçınılmaz" olduğunu, bunun sosyal uyumun sağlanmasına da katkı sağlayacağını söyledi.

Williams, Müslümanların mesela evlilik konularında ve mali meselelerde Şeriat mahkemesine başvurabileceklerini ifade etti.

Bazı kişilerin bu önerisine tepki gösterebileceklerini söyleyen Williams, ancak böyle bir adım atılmadığı takdirde inançları ile laik hukuk devleti arasında kalan Müslümanların toplumdan yabancılaşabileceğini ileri sürdü.

İngiliz yasaları, davalı ve davacı tarafların uzlaşması halinde anlaşmazlıkların üçüncü bir tarafın gözetimi altında kendi diledikleri yöntem çerçevesinde çözülmesine izin veriyor.

Müslüman Şeriat mahkemeleri ve Yahudi Bet Din bu kapsam altında görülüyor.

****
****
****

İskoçya Kilisesi Şeriat mahkemelerine destek verdi

Sharia not to be feared

Published Date: 10 October 2008

One of the indicators of a society's wellbeing is its ability to celebrate difference and learn from other people. Another is how justice is administered and disputes are resolved. The advent of sharia courts in Scotland should herald a time of reflection and interest, not fear and outrage (your report, 9 October). What sharia courts bring to our society is another method of dispute resolution. It is a particular group choosing to avoid the expense and time of using the court system

What is being brought to us is not some kind of parallel jurisdiction that replaces our legal system; rather it is a space, within a given community, for disputes to be resolved.

That being said, the method and outcome of the sharia court's deliberations must meet three crucial standards. Its rulings must not preclude recourse to the courts for the parties involved. The decisions must not break the fundamental tenets of the Human Rights Act upon which our legal system is now based. In that regard, the rights of women in particular must be respected.

We would apply these standards to any method of dispute resolution, including to changes in our own laws and legal system and so it is for consistency that we would expect the same of sharia courts or any other dispute resolution system. From that common ground there is much to learn about the journey to peace among families, neighbours and communities.

(REV) IAN GALLOWAY

Convener, Church of Scotland Church and Society Council

İskoçya Kilisesi Şeriat mahkemelerine destek verdi - Kafirler anladı ama bizim laikler hala Fransız

(Fotoğraf: "news.scotsman.com" haber sitesinde yer alan yazıdan bir görüntü)

***

Şeriat mahkemelerin yanlış tanıtıldığını söyleyen İskoç Kilisesi yetkilisi, mahkemelerin toplumdaki bazı meselelerin çözülmesine yardımcı olacağını söyledi.

İskoçya Kilisesi, İskoçya'daki Şeriat mahkemelerinin kurulması çalışmalarını memnuniyetle karşıladı.

Kilise ve Toplum Konseyi yetkilisi Papaz Ian Galloway, Canterbury başpiskoposunun yorumları ardından şeriat mahkemelerinin yanlış tanıtıldığını belirtti. Canterbury paşpiskoposu Şubat'ta yaptığı konuşmada, şeriat yasasının bazı kısımlarının İngiltere'de kabul edilmesinin kaçınılmaz olacağını söylemişti.

****

KAYNAK: "Dünya Bülteni"nden alıntılandı.

****
****
****

New York Times'tan Şeriat'a övgü (Bizim Laikler ne zaman anlayacak?)

HOME PAGE | TODAY'S PAPER | VIDEO | MOST POPULAR | TIMES TOPICS

The New York Times — News

WORLD | U.S. | N.Y. / REGION | BUSINESS | TECHNOLOGY | SCIENCE | HEALTH | SPORTS | OPINION

Does Shariah mean the rule of law?

By Noah Feldman
Published: Sunday, March 16, 2008

TWITTER
SIGN IN TO E-MAIL
PRINT
SINGLE PAGE
SHARE

Last month, Rowan Williams, the archbishop of Canterbury, gave a nuanced, scholarly lecture in London about whether the British legal system should allow non-Christian courts to decide certain matters of family law. Britain has no constitutional separation of church and state. The archbishop noted that "the law of the Church of England is the law of the land" there; indeed, ecclesiastical courts that once handled marriage and divorce are still integrated into the British legal system, deciding matters of church property and doctrine. His tentative suggestion was that, subject to the agreement of all parties and the strict requirement of protecting equal rights for women, it might be a good idea to consider allowing Islamic and Orthodox Jewish courts to handle marriage and divorce.

Then all hell broke loose. From politicians across the spectrum to senior church figures and the ubiquitous British tabloids came calls for the leader of the world's second largest

ABD'nin önde gelen gazetesi New York Times, İslam hukuku hakkında çok uzun, kapsamlı ve önemli bir makale yayınladı. "Şeriat, Hukuk Devleti Anlamına mı Geliyor?" (Does Shariah Mean The Rule of Law?) başlıklı yazı, Harvard Üniversitesi'nden genç hukuk profesörü Noah Feldman'ın imzasını taşıyordu ve epey de "ezber bozucu"ydu.

Feldman, önce "ezber"e değiniyor ve şöyle diyordu: "Çoğumuz için `şeriat´ kelimesi, kesilen eller, taşlanan zaniler ve baskı altına alınan kadınlar gibi korkunç şeyleri çağrıştırıyor."

Ama hemen ardından ekliyordu:

"Oysaki, İslam hukuku, tarihinin büyük bölümünde, aslında dünya üzerinde var olan en liberal ve hümanistik hukuk ilkelerini sunmuştur."

"Feldman"ı bu yargıya ulaştıran analiz yöntemi, İslam hukukunu, geliştiği dönemin diğer hukuk sistemleri ile karşılaştırmaktı. "Şeriat"tan dehşete kapılan Batılılara şu hatırlatmayı yapıyordu: "Geleneksel İngiliz yasalarının 5 şilinden yüksek hırsızlıklar ve daha pek çok suç için idam cezasını öngördüğünü bugün kim hatırlıyor?

Ya da işkencenin 18. yüzyıla dek çoğu Avrupa ülkesinde adli sistemin meşru bir unsuru olarak kabul edildiğini kaç kişi biliyor?"

Cinsiyet ayrımcılığına gelirsek, İngiliz geleneksel hukuku (common law), evli kadınlara herhangi bir mülkiyet hakkı tanımıyor, hatta onlara kocalarından bağımsız bir hukuki kişilik bile atfetmiyordu. Öyle ki İngilizler elde ettikleri sömürgelerde şeriat hukukunu kaldırıp kendi hukuklarını uyguladıklarında, bunun sonucu, kadınları şeriatın kendilerine verdiği haklardan mahrum bırakmak oldu. Feldman, makalesinin devamında şeriatın İslam medeniyetinde modern çağlara dek iktidarı denetleyen ve toplumun haklarını koruyan bir adalet kaynağı olduğunu da hatırlatıyordu.

Şeriatı geliştiren ulema, bazen dünyevi iktidarın hizmetine girmişse bile, çoğu zaman onu sınırlandırmış, keyfi idarenin önüne geçmişti. Feldman'ın deyimiyle, "şeriat, mahkemelerde kayırmayı yasaklamış, fakir ve zengine eşit muamele yapılmasını emretmiş, hatta bugün bazı Ortadoğu ülkelerinde yaşanan namus cinayetlerini lanetlemiş'ti. Zaten Osmanlı'da sarayı protesto ederken kullanılan "şeriat isteriz" sözünün manası da aslında "adalet isteriz"dir.(...)

****

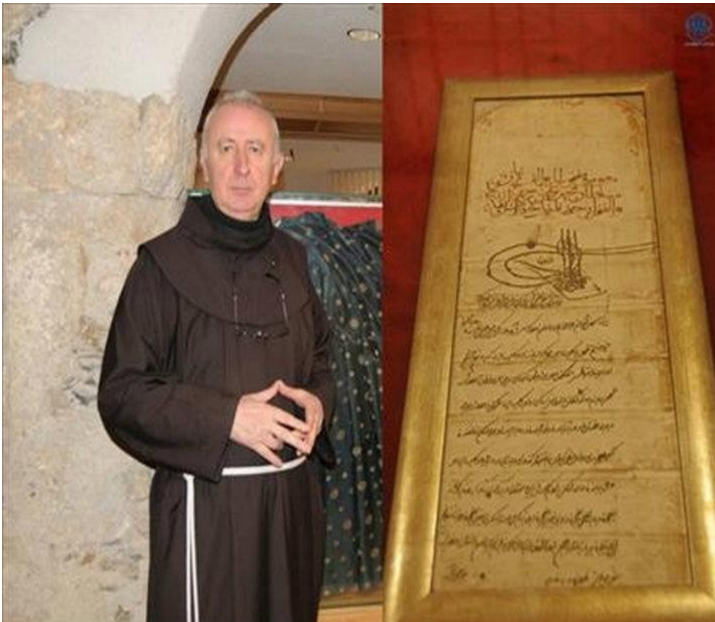
KAYNAK:

New York Times, Noah Feldman, 16.03.2008

"New York Times" haber sitesinde yer alan makaleden bir görüntü için Fotoğraf'a bakınız.

****
****
****

Islam/Şeriat; "Barıştır" Insana değer verir

Bosna-Hersek'in Fonitsa kentinde yaşayan Hristiyanlığın Katolik mezhebine bağlı Fransisken tarikatı üyeleri, Fatih Sultan Mehmed'in (radıyallahu anh) kendilerine "özgürlük bahşeden" fermanı sayesinde bugüne kadar ayakta kaldı.

Kemalizm daha 80 yıl önce şapka giymedi diye insanımızı asarken, bizim Şeriat'ımız 1400 yıldır farklı inançlara sahip insanları bile himaye edip koruyor.

***

SARAYBOSNA (AA)

Fatih Sultan Mehmed'in Fransiskenlere özgürlük bahşeden bu fermanı, "insanlık tarihindeki ilk insan hakları belgesi olarak kabul edilen" 4 Temmuz 1776 yılındaki ABD Anayasası'ndan tam 324 yıl önce kaleme alındı.

Farklı inançlara özgürlük hakkı tanıyan bu ferman, yine 10 Aralık 1948 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda kabul edilen "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi"nden 485, 1 Şubat 1995 yılında kabul edilen Avrupa Konseyi Ulusal Azınlıkların Korunmasına İlişkin Sözleşmeden tam 538 yıl önce Fransiskenlerin hak ve hürriyetlerini güvence altına alması bakımından büyük önem taşıyor.

Osmanlı'nın çeşitli dinlere, milletlere ve kültürlere karşı hoşgörüsünün en iyi örneklerinden birini Saraybosna'ya 60 kilometre uzaklıktaki Fonitsa kentinde Fransiskenlerin manastırında muhafaza edilen Fatih Sultan Mehmed'in "Ahidname" olarak adlandırılan fermanı gösteriyor.

Fatih'in 28 Mayıs 1463 yılında Fransisken tarikatının kurucusu Anceo Zvizdoviç'e Bosna'yı fethi sırasında verdiği bu ferman, halen manastırın müze olarak kullanılan kısmında muhafaza ediliyor. Manastırın müzesinde, "Ahidname"nin orijinalinin yanı sıra Fatih'in Fransisken tarikatının kurucusu Anceo Zvizdoviç'e hediye ettiği kıyafet ve Bosna'nın son 600 yılda geçirdiği en önemli izlere ait materyaller teşhir ediliyor. Fonitsa kentine hakim bir tepede kurulu bulunan manastırda, 3 bini Osmanlı döneminden kalma el yazması kitabın da yer aldığı kütüphane bulunuyor.

Fransisken manastırının bünyesindeki müze ve kütüphanenin sorumlusu Yanko Lyubas, yaptığı açıklamada, tarikatlarının Katolik mezhebi bünyesinde kendine özgü gelenekleri ve inançları bulunduğunu belirtti.

Bu tarikatın kurucusunun Fransisken Anceo Zvizdoviç (1420-1498) olduğunu belirten Yanko Lyubas, yaklaşık 600 yıldır Bosna topraklarında kendi geleneklerini, inançlarını sürdürdüklerini bildirdi. Fonitsa'daki manastırın yanı sıra Visoko kentinde de rahip yetiştiren bir okulları bulunduğunu ifade eden Lyubas, Hristiyanlığın diğer inançlarından ayrılan en önemli özelliklerinin "misyonerlik" yapmamaları olduğunu kaydetti.

Tarikat üyelerinin evlenmediğine, üzerlerine herhangi bir mal geçirmediğine, tamamen kendilerine özgü iç kuralları bulunduğuna işaret eden Lyubas, tarikata yeni üyeleri ise "kendi istekleri ve gönüllü olmaları" halinde kabul ettiklerini kaydetti. Yanko Lyubas, bu zamana kadar kendi kültür ve geleneklerini devam ettirmelerini Osmanlı'ya borçlu olduklarını ifade ederek, bunun en iyi örneğini ise müzelerinde muhafaza altında tutulan Fatih Sultan Mehmed'in "Ahidname"si olduğuna dikkati çekti.

Osmanlı zamanında kendileri gibi küçük bir topluluğun çok kolay bir şekilde yok edilmesinin mümkün olduğuna işaret eden Lyubas, "Ancak yok etmek bir yana bizlere özgürlük bahşedilmiş ve imparatorluk sınırları içinde bize her türlü serbestlik tanınmış, kiliselerimize, üyelerimize dokunulmamıştır. Bundan daha büyük bir özgürlük olamaz" dedi.

Fatih Sultan Mehmed'e ve Osmanlı'ya minnet borçları olduğunu belirten Lyubas, bu nedenle Fransiskenlerin Türklere karşı ayrı bir sevgileri bulunduğunu söyledi.

****

Fatih Sultan Mehmed'in tuğrasını taşıyan ve "ahidname" olarak bilinen fermanda şu ifadeler yer alıyor:

"Ben Fatih Sultan Mehmed Han... Dünyaya ilan ediyorum ki, bu padişah fermanı verilen Bosnalı Fransiskenler himayem altındadır ve emrediyorum ki; Hiç kimse, ne bu adı geçen insanları ne de onların kiliselerini rahatsız etmesin ve zarar vermesin. İmparatorluğumda huzur içerisinde yaşasınlar ve bu göçmen durumuna düşen insanlar, özgür ve güvenlik içerisinde yaşasınlar. İmparatorluğumdaki bütün memleketlere dönüp korkusuzca kendi manastırlarına yerleşsinler. Ne padişahlık eşrafından, ne vezirlerden veya memurlardan, ne hizmetkarlarımdan, ne imparatorluk vatandaşlarımdan hiç kimse bu insanların onurunu kırmayacak ve onlara zarar vermeyecektir. Hiç kimse bu insanların hayatlarına, mallarına ve kiliselerine saldırmasın, hor görmesin veya tehlikeye atmasın. Hatta bu insanlar, başka ülkelerden devletime birini getirecekse, onlar da aynı haklara sahiptir. Bu padişah fermanını ilan ederek burada, yerlerin, göklerin yaratıcısı ve efendisi Allah (celle celaluhu), Allah'ın büyük elçisi Yüce Peygamberimiz Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem) ve 124 bin peygamber (selam olsun onlara) ile kuşandığım kılıç adına yemin

ediyorum ki, emrime uyarak bana sadık kaldıkları sürece tebaamdan hiç kimse bu fermanda yazılanların aksini yapmayacaktır."

****

KAYNAK:

Turkishjournal, 25 Mayıs 2010.

FOTOĞRAF KAYNAK: trt.net.tr

****
****
****

Yahudi güdümlü Medya'nın Şeriat Düşmanlığı 1 (2 Bölüm)

Hürriyet PLANET

PLANET | EKONOMİ | SPOR | KELEBEK | KÜLTÜR - SANAT | YAZARLAR

Taşlanarak öldürüldü

DHA — 31 Mayıs 2011

Ukrayna'da bir süredir kayıp olan 19 yaşındaki bir Müslüman kızın, güzellik yarışmasına katıldığı gerekçesiyle taşlanarak öldürüldüğü iddia edildi.

İngiliz Daily Mail gazetesinde yer alan habere göre, ülkenin Kırım bölgesinde yaşayan ve bir süredir kendisinden haber alınamayan 19 yaşındaki Katya Koren'in cansız bedeni, bir hafta sonra evinin yakınlarındaki bir ormanlık alanda bulundu.

Arkadaşları Koren'in katıldığı bir güzellik yarışmasında 7'nci olduğunu ve modayı yakından takip ettiğini söyledi.

Olayla ilgili soruşturmayı yürüten cinayet masası dedektifleri, genç kızın vahşi bir cinayete kurban gittiğini ortaya çıkardı. Polis, kasabada düzenlenen bir güzellik yarışması katılan 19 yaşındaki Müslüman kızın, Şeriat yasalarını ihlal ettiği gerekçesiyle taşlanarak (recm) öldürüldüğünü ortaya çıkardı.

ZAMAN GÜNDEM

Şeriata göre recmedildi denilen kız Hıristiyan çıktı

Fotograf'ta iki gazetenin haberi var... Hürriyet gazetesi Şeriat aleyhinde asparagas haber yapıyor.

Oysa haber de verilen bilgiler yalan. Onu da hemen yanındaki diğer Gazete'den göreceksiniz.

Yalnızca "Hürriyet" ile kalsa iyi, "Milliyet" ve "Radikal" Gazeteleri de aynı yalan haberi vermişler.

Haberlerin yer aldığı haber portalların linklerini de ekliyorum...

YALAN 1 Hürriyet Gazetesi: http://www.hurriyet.com.tr/planet/17917829.asp

YALAN 2 Milliyet Gazetesi: http://www.milliyet.com.tr/Dunya/SonDakika.aspx?aType=SonDakika&ArticleID=1396869&Date=31.05.2011&Kategori=dunya&b=Ukraynada+Musluman+kiza+recm

YALAN 3 Radikal Gazetesi: http://www.radikal.com.tr/Default.aspx?aType=Detay&VersionID=13230&Date=11.09.2008&ArticleID=1051233

****

Bu da haberin yalan olduğunu bildiren Gazete: http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=1141340

****

6 - Ey iman edenler! Eğer fasıkın biri size bir haber getirirsen onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa sataşırsınız da sonra yaptığınızdan pişman olursunuz.

****
****
****

Medya'nın Şeriat Düşmanlığı 2

Türban takmayınca başını yaktılar!

Fransa'da türban takmaya karşı çıktığı için ailesinin saçını kesip başını yaktığı bir çocuk annesi, 5 aylık hamile kadın, polis baskınıyla kurtarıldı

Mine G. Kırıkkanat → Kırıkkanat İslam düşmanı bir çok yazıyaimza atmış birisidir!

Kırşehir'den Fransa'ya gelin getirilen Meliha Demir'e (20) türban takması için işkence yaptıkları belirtilen kocası Hakan Demir, kayınpederi Halil Demir, kayınvalidesi Zübeyde Demir ve kayınbiraderi Harun Demir tutuklandı.

Milliyet: 12.04.2004: "Geline türban için işkence "

Oysa aile, yeminli tercüman, TF-1 televizyonu ve komşular Almanya'daki bu olayı **geçim derdi ve ailevi sorunlar** olarak açıklıyor... Üstelik Aile ve akrabalarında da tek başörtülü kadın yoktur.

Damadın babası: "Biz Atatürk'çü bir aileyiz..." açıklamasını evindeki Atatürk resimlerinin altında yapar...

Buna rağmen Yahudi güdümlü Medya'nın olayı Şeriat'ın / Islam'ın bir emrinden dolayı meydana geldiğini yazması dikkat çekicidir.

****

Hucurat Suresi
6 - Ey iman edenler! Eğer fasıkın biri size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa sataşırsınız da sonra yaptığınızdan pişman olursunuz.

****
****
****

Hilafet/Şeriat/Hüküm/Kanun ile ilgili bir kaç Ayet-i Kerime

Kur'an Nizamı (Hilafet/Şeriat/Hüküm/Kanun) ile ilgili bir kaç Ayet-i Kerime (okuyun ve tebliğ edin)

Yanlış anlaşılmalara sebebiyet vermemek için genel bir açıklama yapma ihtiyacı duyuyoruz...

Kur'an'da geçen Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) "Allah'tan indirilen", "Resulullah'a gelen", "Resulullah'ın getirdiği" gibi tabirlerle kastedilen yalnızca Kitap değildir. Bu tabir Sünnet'i de içine alır. Allah subhanehu ve te'ala bu paylaşımı faydalı kılsın.

Araf Suresi

3 - (Ey insanlar) Rabbinizden, size indirilene uyun ve O'ndan başka dostlara uymayın. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!

Casiye Suresi

18 - Sonra (Ey Rasulüm) seni din hususunda apaçık bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin hevâ ve heveslerine uyma.

Şûra Suresi

10 - Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allah'a aittir. İşte benim Rabbim olan Allah budur. Ben yalnız O'na güvendim ve yalnız O'na yöneliyorum.

13 - Allah dinden Nuh'a tavsiye buyurduğu şeyi sizin için de bir kanun yaptı ve (Ey Muhammed!) sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye buyurduğumuzu da şeriat kıldı. Şöyle ki: Dini doğru tutun ve onda ayrılığa düşmeyin. Fakat senin kendilerini davet ettiğin şey, müşriklere ağır geldi. Allah dilediğini kendine seçer ve kendisine yöneleni de doğru yola iletir.

21 - Yoksa Allah'ın izin vermediği bir şeyi, dinde onlara şeriat kılacak ortakları mı var? Şayet kesin söz bulunmayacak olsaydı; aralarında derhal hüküm verilirdi. Doğrusu zalimlere elim bir azab vardır.

Al-i Imran Suresi

23 - Kendilerine Kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin diye çağrılıyorlar da onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar işte böyle arka dönenlerdir.

154 - Sonra o gamın ardından üzerinize bir emniyet, hafif bir uyku indirdi ki, sizden bir zümreyi örtüp kaplayıverdi. Sizden bir tâifeyi de nefisleri kaygıya düşürmüştü. Allah Teâlâ'ya karşı cahiliye zannı gibi hakka muhalif bir zanda bulunuyorlardı. Diyorlardı ki: «Bize bu emirden bir şey var mıdır?» De ki: «Şüphesiz emrin hepsi de Allah'ındır.» (...)

Nisa Suresi

59 - Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere de itaat edin ve sizden olan emir sahibine de itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz; Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resulüne arz edin. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir.

60 - Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağuta inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor.

61 - Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Peygambere gelin!" denince, münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.

62 - Ya nasıl, elleriyle yaptıkları yüzünden başlarına bir felaket gelince, hemen sana geldiler de: "Biz sadece iyilik etmek ve arayı bulmak istedik." diye Allah'a yemin ediyorlar.

63 - Onlar, Allah'ın kalblerindekini bildiği kimselerdir; Onlara aldırma, onlara öğüt ver ve onların içlerine tesir edecek güzel söz söyle!

64 - Biz hangi peygamberi gönderdikse, sırf Allah'ın izni ile itaat edilmek üzere gönderdik. Eğer onlar kendilerine zulmettikleri zaman sana gelseler de Allah'tan günahlarının bağışlanmasını dileselerdi ve Resul de onların bağışlanmasını dileseydi, elbette Allah'ı affedici, merhametli bulurlardı.

65 - Hayır! Rabbine andolsun ki iş bildikleri gibi değil, onlar aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp sonra da senin verdiğin hükme karşı içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olamazlar.

105 - Biz sana Kitab (Kur'ân)ı hak olarak indirdik ki, insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği şekilde hüküm veresin. Sakın hainlerin savunucusu olma!

Maide Suresi

44 - (...) İnsanlardan korkmayın, benden korkun, âyetlerimi az bir paraya satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.

48 - Sana da (ey Muhammed) geçmiş kitapları tasdik eden ve onları kollayıp koruyan Kitab (Kur'ân)ı hak ile indirdik. Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Onların arzu ve heveslerine uyarak, sana gelen haktan sapma. Biz, herbiriniz için bir şeriat ve yol belirledik. Eğer Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardı, fakat size verdiklerinde sizi denemek istedi. Öyleyse iyiliklere koşun. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O, ihtilafa düştüğünüz şeyleri size haber verir.

49 - Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Onların keyiflerine uyma. Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın. Eğer Allah'ın hükmünden yüzçevirirlerse, bil ki Allah, bir kısım günahları sebebiyle onları musibete uğratmak istiyor. Muhakkak ki insanların çoğu yoldan çıkanlardır.

50 - Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? kesinlikle bilen bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?

Bakara Suresi

85 - (...)Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Şu halde içinizden böyle yapanlar, netice olarak dünya hayatında perişanlıktan başka ne kazanırlar, kıyamet gününde de en şiddetli azaba uğratılırlar. Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir.

86 - Bunlar ahireti, dünya hayatına satmış kimselerdir. Onun için bunlardan azap hafifletilmez ve kendilerine bir yerden yardım da gelmez.

Yusuf Suresi

40 - "Sizin Allah'ı bırakıp da o taptıklarınız, sizin ve ATA'larınızın uydurduğu birtakım isimlerden başka bir şey değildir. Bunlara tapmanız için Allah hiçbir delil indirmiş değildir. Hüküm ancak Allah'a aittir: O, size, kendisinden başkasına tapmamanızı emretti. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler."

En'am Suresi

153 - İşte benim doğru yolum budur; ona uyun. Sizi O'nun yolundan ayıracak başka yollara uymayın. (Azabından) korunmanız için Allah size böyle tavsiye etmiştir.

154 - Sonra iyilik edenlere (nimetimizi) tamamlamak, her şeyi açıklamak ve doğru yola iletici ve rahmet olmak üzere Musa'ya Kitab'ı verdik ki, Rablerinin huzuruna varacaklarına inansınlar.

155 - İşte bu (Kur'ân) da mübarek bir Kitap'tır. Onu biz indirdik. Ona uyun ve Allah'tan korkun ki, size rahmet edilsin.

156 - (Onu size indirdik ki:) "Kitap, sadece bizden önceki iki topluluğa (yahudi ve hıristiyanlara) indirildi; biz ise, onların okumasından habersizdik (o kitapları okuyamıyor ve dillerini anlayamıyorduk)" demeyesiniz.

Bakara Suresi

170 - Onlara: "Allah'ın indirdiğine uyun." dendiği vakit de: "Yok, ATA'larımızı neyin üzerinde bulduysak ona uyarız." dediler. Ya ATA'ları bir şeye akıl erdiremez ve doğruyu seçemez idiyseler de mi onlara uyacaklar?

213 - İnsanlar tek bir ümmetti. Ayrılmaları üzerine Allah, rahmetinin müjdecileri ve azabının habercileri olmak üzere peygamberler gönderdi ve beraberlerinde hak ile ilgili kitap indirdi ki, insanların, aralarında ihtilaf ettikleri şeyler hakkında hakem olsun. Bunda da sırf o kitap verilenler, kendilerine bunca deliller geldikten sonra tuttular, aralarındaki hırs ve kıskançlık yüzünden anlaşmazlığa düştüler. Bunun üzerine Allah kendi izniyle, iman edenleri, onların hakkında anlaşmazlığa düştükleri hakka, ulaştırdı. Allah, dilediğini doğru yola iletir.

Sa'd Suresi

26 - Ey Davud! Gerçekten biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. Artık insanlar arasında hak ile hüküm ver. Keyfe, arzuya uyma ki, seni Allah yolundan saptırmasın. Çünkü Allah yolundan sapanlar, hesap gününü unuttukları için kendilerine çok şiddetli bir azab vardır.

Nur Suresi

55 - Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi, kendilerini de yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslâm'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve geçirdikleri korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağnı vaad etti. Çünkü onlar bana kulluk ederler. Hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl büyük günahkarlardır.

Bakara Suresi

50 - ..."Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım"...

Ahzap Suresi

36 - Bununla beraber Allah ve Resulü bir işe hükmettiği zaman, gerek mümin bir erkek ve gerekse mümin bir kadın için, o işlerinde başka bir tercih hakkı yoktur. Her kim de Allah ve Resulüne âşi olursa açık bir sapıklık etmiş olur.

****

Nahl Suresi

17 - Hiç yaratan (Allah), yaratmayan (putlar) gibi olur mu? Artık siz düşünmez misiniz?

****
****
****

Şeriat hakkında birkaç Hadis-i Şerif

“Kim Bana itaat ederse Allah’a itaat etmiş olur; kim Bana isyan ederse Allah’a isyan etmiş olur. Kim Benim emîrime itaat ederse Bana itaat etmiş; kim de Benim emîrime isyan ederse Bana isyan etmiş olur.”

(Buhârî, Ahkâm 1; Müslim, İmâre 33; Nesâî, Bey’at 26)

****

“Dinleyin ve itaat edin! Üzerinize tâyin olunan vâli/yönetici, başı siyah kuru üzüm gibi Habeş'li bir köle olsa bile, sizin aranızda **Allah'ın kitabını** uyguladığı müddetçe dinleyin ve itaat edin.”

(Buhârî, Ahkâm 4; Müslim, İmâre 37; Nesâî, Bey’at 27)

****

“Müslüman bir kimseye, kendisine **ma’siyet (Allah’a isyan, günah hususlar)** emredilmediği müddetçe, hoşlandığı ve hoşlanmadığı (her) hususta (İslâm devleti yöneticisini) dinleyip ona itaat etmesi gerekir. Eğer ma’siyet emredilirse, ne dinlemek vardır, ne de itaat!”

(Buhârî, Ahkâm 4; Müslim, İmâre 38, hadis no: 1839; Tirmizî, Cihad 29, hadis no: 707; Ebû Dâvud, Cihad 96; Nesâî, Bey’at 34; İbn Mâce, Cihad 40, hadis no: 2864; Ahmed bin Hanbel, 6/111)

****

"Allah'a isyan konusunda yaratılmışlara itaat edilmez."

(Müslim, İmâre 38, hadis no: 1839)

****

“Müslüman bir halka, Allah’ın görüp gözetmek üzere idâreci kıldığı hiçbir kul yoktur ki, onları aldatıp (zulmetmiş) olduğu halde ölürse muhakkak Allah ona cenneti haram etmiş olmasın.”

(Buhârî, Ahkâm 8)

****

“İslâm'ın tutunulması gereken kulpları (yapılması gereken emirleri) tek tek çözülecek; her bir kulp koptukça insanlar önlerindekilere benzeyecekler. O kulpların ilki hüküm (hâkimiyetin Allah’ın olması, Kur’an'la hükmedilmesi), sonuncusu da namazdır.”

(Ahmed bin Hanbel, 5/251; İbn Hibban, Sahih, hadis no: 257; Hâkim, el-Müstedrek, 4/92)

****

Hz. Peygamber’e “cihadın hangisi efdaldir?” diye sorulunca: “Zâlim sultana (idareciye) karşı hakkı söylemektir.”

(Ahmed bin Hanbel, 5/251; İbn Mâce, Fiten 20, hadis no: 4011-4012; Tirmizî, Fiten 13, hadis no: 2175; Ebû Dâvud, Melâhim 17)

****

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurdu:

"Dikkat edin İslam bir dairedir. Döndüğü müddetçe siz de kitapla(Kuran/Sünnet) beraber o dairenin içinde dönünüz. Dikkat edin, **kitap ile sultanlık (din ve devlet işleri)** birbirinden ayrılacak. Dikkat edin, **onlar (bizden olmayanlar olsa gerek) sizin başınıza emir (idareci) olacak.** Sizin aleyhinize olan, kendilerinin lehine olan şekilde hükmedecekler.

Eğer onları **dinlemezseniz sizi öldürecekler, itaat ederseniz sizi sapıtacaklar.** Onlara karşı Meryem oğlu İsa (aleyhisselam)'ın arkadaşlarının davrandığı gibi davranın. Onlar ki testerelerle biçildiler, çarmıha gerildiler ama yine de davalarından vazgeçmediler.

Allah'a itaat ederek ölüm, Allah'a isyan ederek yaşamaktan daha hayırlıdır."

(Hadis alimlerinden İmam Taberani Mu'cemu'l Kebir, Mu'cemu's Sağir ve Şamiin isimli eserlerinde rivayet etti.)

Peygamber efendimizin (sallallahu aleyhi vesellem) ikazına bakar mısınız? Subhanallah. Işittik ve itaat ettik ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

****
****
****

Seyyid Abdulhakim-i Arvasi (K.S.), Şeriat'ı şöyle tarif etmiştir:

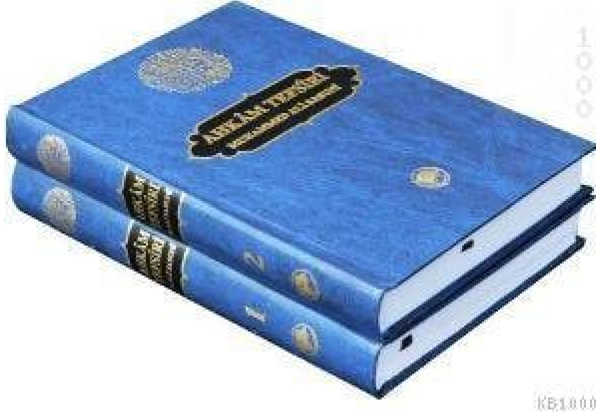

İslâm dîni, insanların hem rûhî, hem de maddî refâhını te'min edecek bir şerîat getirmiştir. Bu şerîat sâdece fertle Allah arasında vâsıta kurmakla kalmayıp, ferdin bir topluma, hattâ insanlık câmiasına karşı haklarını ve vazîfelerini geniş şekilde tanzim eder, hep ileriyi gösterir, ileriyi ister ve ilericidir. İlericiliğin ve dinamizmin mümessilidir. Bu şerîat insan rûhunu ve bütün insanlığı sevk ve idâre edecek esâslardan, hükümlerden ibârettir. Sosyal adâlet üzerine kurulmuştur. Bu şerîatte sınıflaşma yoktur. Herkes eşit haklara, aynı îtibâra sâhiptir.

Îmân edip de kendini şerîate uyduran müslümândır. Şerîati kendi arzûlarına, keyflerine uydurmak isteyen îmânsızdır. Bunlar bilmezler ki, Allahü teâlâ; şerîatleri, nefsin arzûlarını, keyflerini kırmak ve taşkınlıklarını önlemek için göndermiştir. Her şerîat, kendisinden önce gelen şerîati nesh etmiş, değiştirmiştir. En son gelen, her şerîatı değiştirmiş, daha doğrusu şerîatlerin hepsini kendinde toplamış olup, kıyâmete kadar hiç değişmeyecek olan şerîat, Muhammed aleyhisselâmın şerîatıdır.

****
****
****

Yaşayan en önemli ahkam tefsir âlimlerinden Muhammed Ali Sabuni'nin (rh.a.) Şeriat hakkındaki yorumu

Parlak İslâm şeriatı, her zaman ve mekanda halkın maslahatlarını nazarı itibara alarak, doğru yolda yürümelerini temin için gelmiştir. Hükümlerin tedrici gelişi ve onlara şer'î teklifleri kabul ettirmede herhangi bir zorlama ve meşakkati hissettirmeme yoluna gidilişi Allah (cc)'in kullarına rahmetinin bir tecellisidir.

Allah (cc)'ın va'z ettiği nizam, inananlara anlaşılması gayet kolay gelen, hiç bir günahı emretmeyen, hülasa, dünyada selameti, ahirette saadeti için ne lazımsa onu emreden bir sistemdir ki, kullarına onu göndermiştir, islâmi hükümlerin insanlığın maslahatlarını karşılamak için gönderildiği bilinir. (...)

****

Kaynak: Muhammed Ali Sabuni, Ahkâm Tefsiri, Şamil Yayınları: 1/84-85.

****
****
****

Ibn Kesir'in (rh.a.) Maide Suresi'nin 48, 49 ve 50. ayetlerini tefsir ederken zikrettiği Hadis-i şerifler

1 - İbn Ebu Hatim der ki: Bana babam... Ebu Ubeyde en-Nâcî'den nakletti ki; o, Hz. Hasan'ın şöyle dediğini duydum demiştir: "Allah'ın hükmünden başka bir hükümle hükmedenin hükmü, câhiliyyet hükmüdür."

2 - Yûnus İbn Abd'ül-A'lâ... Ebu Necîh'ten nakleder ki; o, şöyle demiştir: "Tâvûs'a, karşılıksız ikram konusunda çocuklarım arasında tercih yapayım mı? diye sorulduğunda; o, «câhiliyyetin hükmünü mü istiyorlar?» âyetini okumuş."

3 - Hafız Taberânî der ki: Ahmed İbn Abdülvehhâb .. Abdullah îbn Abbâs'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Allah'ın Rasûlü buyurdu ki: İnsanlar arasında Allah'ın en çok nefret ettiği kişi; İslâm'da câhiliyyet âdeti peşinde koşan ve haksız yere bir kişinin kanını talep edip akıtmak isteyendir.

Imam Buhârî (rh.a) bu hadîsi Ebu'l-Yemmân'dan kendi isnâdıyla aynı şekilde rivayet etmiştir.

****

Kaynak: Ebu’l-Fida İsmail İbn Kesir, Hadislerle Kur’an-ı Kerim Tefsiri, Çağrı Yayınları: 5/2359-2364

****
****
****

"Din ayrı devlet/siyaset ayrı" diyenlere cevap

YERYÜZÜNÜN halifesi olan insanoğlu, cemiyet halinde yaşayan mükerrem bir varlıktır. Cemiyet hayatının devamı için insanların itikadi, hukuki, siyasi, ve iktisadi hükümlere ihtiyaçları vardır. Her cemiyette mutlaka siyasi bir iktidarın ve o iktidara bağlı olan insanların bulunduğunu ifade etmek mümkündür.

İnsanların kuvvet, zekâ, eğitim, yaş ve sağlık açısından farklı hususiyetlere sahip oldukları da malûmdur. Bu farklılaşma, değişik siyasi tercihleri ve mücadeleleri beraberinde getirebilir. Bilindiği gibi siyaset kelimesi, “Emir, nehiy ve terbiye” gibi manalara gelen “sâse” fiilinin masdarıdır. Bu kavramı kısaca; ‘iktidarı elde etme, iktidar imkanlarını meşrû şekilde değerlendirme veya iktidarın teşekkülü için gerekli olan faaliyetlere katılma’ şeklinde tarif etmek mümkündür.

İslâm dininin, kendine mahsus olan bir siyaset anlayışı vardır. Bu siyaset anlayışının değişmeyen hedefi, insanların dünyevi ve uhrevi saadetlerine vesile olmaktır. Kur’an-ı Kerim’de, herhangi bir ayırım yapılmadan bütün insanlara şu teklifte bulunulmuştur: “Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk ediniz.” (Bakara, 2/21) Peygamberler zincirinin son halkası (Hatemü’l Enbiya) olan Hz. Peygamber (sav) kulluğu Allah’tan (cc) başkasına hasredenlerin akibetlerini şöyle haber vermiştir: “Yarın kıyamet gününde insanlar bir araya toplanacak. Allah, ‘Her kim, her neye tapıyorsa onun ardına düşsün” buyuracak. Artık kimi güneşin, kimi ayın ve kimileri de Tağut’ların ardına düşüp gideceklerdir.”(1) Dolayısıyla siyasi tercih, hakimiyet ve iktidar meselesi; hem itikadi, hem ameli birçok hükmü beraberinde getiren bir hadisedir.

İnsanların bedevi (göçebe) yaşayış tarzından, medeni hayat nizamına geçebilmeleri, peygamberlerin

rehberliğinde gerçekleşen bir hadisedir. Toplumu yönetme sanatı, (siyaset) peygamberlerin insanlara öğrettiği bir sanattır. Aynı zamanda nazari plânda siyaset ilmi, peygamberlerin kavimlerine tebliğ ettiği bir ilimdir.(2) Kur'an-ı Kerim'de, yeryüzünde kendilerine iktidar verilen ve bununla imtihan edilen mü'minlerin, bariz vasıfları zikredilmiştir: "Onlar (o müminler) ki; eğer kendilerine yeryüzünde iktidar verirsek, namazlarını dosdoğru kılarlar, zekatlarını verirler. İyilikleri emrederler ve kötülüklerden nehyederler." (El-Hacc Sûresi: 41)

Siyaset, yönetim tekniğiyle ilgili olan ve insanlığa hizmeti ifade eden bir kavramdır. Bir devletin kurulması ve sürekliliğinin sağlanması siyasetle mümkündür. Kısaca siyaset; ülke, devlet ve insan yönetimidir.(3) Bazı İslâm alimleri, 'İnsanları hidayete ve hayra ulaştırmak, onları fesaddan kurtarabilmek için, takip edilmesi gereken en güzel yola siyaset denilir"(4) tarifini esas almışlardır.

Hanefi fukahasından İbn-i Abidin: "siyaset; halkı dünyada ve ahirette kurtulacakları yola irşad etmekle, onların salâh ve menfaatleri için çalışmaktır" tarifini yapmış ve bahsin devamında şöyle demiştir: "Siyaset ağır bir şeriat olup iki nevidir. Siyaset-i Zalime; halkın haklarına zıt olan siyasettir ki, şeriat bunu haram kılmıştır. Siyaset-i Adile; halkın haklarını zalimlerin elinden kurtaran, zulüm ve fenalıkları defeden, fitne ve fesad ehlini meneden siyasettir ki şeriattan sayılır."(5)

***

KAYNAKLAR:

(1) Sahih-i Buharı- İst:1401 K. Ezan 139, Ayrıca Sahih-i Müslim-İst: 1401 K. İman 81

(2) İmam-ı Beyhaki-Kitâbu'l-Esmâ ve's-Sıfât- Beyrut: ty. Dâru İhyâit-Türâsi'l-Arabi Yay. Sh: 281

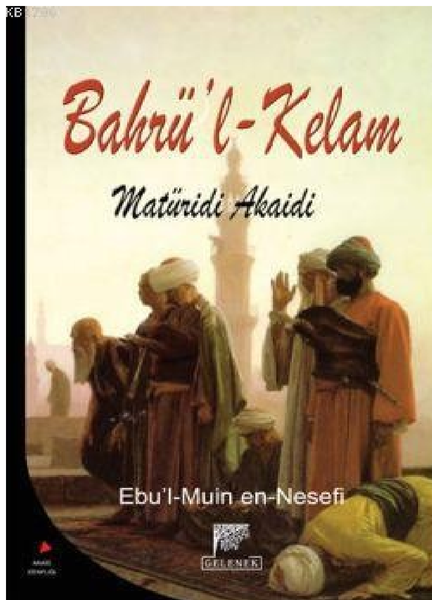
(3) Prof. Dr. Bülent Daver- Siyaset Bilimine Giriş-Ankara: ty. sh: 4

(4) İbn-i Kayyım El Cevziyye –Et Turukû'l Hükmiyye fi Siyaseti'ş Şer'iyye- Kahire: ty. (Thk. Muhammed C. Gazi) Sh: 16

(5) İbn-i Abidin- Reddü'l Muhtar I Ale'd Dürri'l Muhtar-İst: 1983 C: 8 Sh:186

****
****
****

Imam Ebû Muin En Nesefi (rh.a) Hilafet, Islam Devleti ve Başkanı hakkında

(Hanefi mezhebine mensup olanların "itikaddaki" mezhebi; "Matüridi mezhebidir." Imam Ebû Muin En Nesefi (rh.a) da Matüridi mezhebi alimidir.)

İslâm Fıkhı'nda hilâfet kavramı; hem insanın vazifelerini ve haklarını, hem de siyasetin `belirleyici unsurunu´ ifade için kullanılmıştır. Hilâfet Nizamı; kitap, sünnet ve icmâ-ı ümmetle sabit olan bir siyaset tekniğidir. Kamu alanını düzenleyen ahkâmın (kanunların) tatbik edilebilmesi için halifeye ihtiyaç vardır.

İmam Ebû Muin En Nesefi:

"Üzerimizde İslâm devlet başkanı olan imamı görmeden bir günün geçmesi caiz değildir. İmametin hak olduğunu kabul etmeyen kimse kâfir olur. Çünkü dini hükümlerden bir kısmının edası, imamın varlığına bağlıdır. Cum’a namazı, bayram namazları ve yetimleri evlendirmek ve bunun gibi. İmamı inkâr eden kimse farzları inkâr etmiş olur. Farzları inkâr eden de kâfir olur" diyerek, hilafetin önemini ortaya koymuştur.

****

KAYNAK: İmam Ebû Muin En Nesefi, Bahrûl Kelam, Konya, 1977, sayfa 179.

****
****
****

Hilafet konusunda İmam el-Cuzeyri'nin (radıyallahu teala anhüm ecmain) görüşü

İmam el-Cuzeyri -ki, kendisi dört büyük mezhebin fıkhında uzmandır- dört İmam'ın görüşlerini dikkate alarak şöyle demektedir:

"İmamlar (dört mezhebin imamları; Şafii, Hanefi, Maliki ve Hanbeli) -Allah onlara rahmet etsin- İmametin (Hilafetin) bir `farz´ olduğu ve müslümanların Dinin hükümlerini tatbik eden ve zalimlere karşı haklarını veren bir İmam tayin etmelerinin vacip olduğu konusunda ittifak ettiler."

****

KAYNAK: Fıkh'ul Mezahib'ul Erbaa (Dört Mezhebin Fıkhı) 5/416

****
****
****

İmam Kurtubi (rh.a) ve Bakara Suresi 30'uncu Ayet

İmam Kurtubi (rh.a) Bakara Suresi 30'uncu (Muhakkak ki; Ben yeryüzünde bir Halife yaratacağım) ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

"Bu âyet-i kerime ümmetin sözbirliğinin gerçekleştirilmesi ve kendisi vasıtasıyla halifenin hükümlerini uygulamaya konulacağı, sözünün dinlenilip emrine itaat edilen bir imamın, bir halifenin başa geçirilmesi gereği hususunda asıl delillerden birisidir. Böyle birisinin tayin edilmesinin gereği hususunda ümmet ve imamlar arasında bir görüş ayrılığı yoktur.

Bunun tek istisnası, şeriate karşı sağır olan (ve sağır anlamına gelen) el-A'sam unvanlı Mu'te-zileye mensup ilim adamlarından olan Ebu Bekr el-Asam'dan gelen rivayettir. (...) Ancak bizim delilimiz ise (açıklamasını yaptığımız) yüce Allah'ın: "Muhakkak Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" buyruğu ile başka yerlerde yer alan şu âyet-i kerimelerdir: "Ey Davud, Biz seni yeryüzünde halife kıldık..." (Sa'd, 38/26); "Sizden iman edip salih amel işleyenlere Allah onları yeryüzünde mutlaka halife yapmayı va'detti." (en-Nur, 24/55) Yani onların arasından halife kimseler yaratacağını va'detti. Ve buna benzer başka birçok âyet-i kerime." (...)

Diğer taraftan Ebû Bekr es-Sıddîk (r.a), vefatı esnasında yerine imam olarak geçmek üzere Ömer'i tavsiye etmişti. Hiçbir kimse Hz. Ebu Bekir'e, bu sizin için de bizim için de farz olan birşey değildir, dememiştir. İşte bütün bunlar imametin (veya halife tayininin) vacip olduğunu ve müslümanların işlerinin rayına oturmasını sağlayan dinin rükünlerinden bir rükün olduğunu göstermektedir. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

****

KAYNAK: İmam Kurtubi, el-Camiu li-Ahkami’l-Kur’an, Buruç Yayınları: 1/537-538.

****
****
****

Eski Diyanet Işleri Başkanı Ömer Nasuhi Bilmen'nin (rh.a.) Şeriat tarifi

İstanbul Üniversitesi tarafından ilk baskısı yapılan Ömer Nasuhi Bilmen'in (rh.a.) Istılahatı Fıkhıye Kamusu'nun 1. Cildinin 14. sabitesinde şeriat şöyle tarif ediliyor:

"Cenabı Hakk'ın kulları için vaz etmiş olduğu, **dini ve dünyevi** ahkamın (hükümlerin) heyeti mecmuasıdır (tamamıdır). Bu itibarla şeriat, din ile müteradif (eş anlamlı) olup, hem ahkâmı asliye denilen itikat, hem de ahkamı feriyyei ameliye denilen ibâdet, ahlâk ve muamelatı ihtiva eder."

***

Yani şeriat, din ve İslâm kelimeleri eş anlamlı sözlerdir. Bu durumda bir kimsenin şeriatın aleyhindeki tutum, davranış ve sözleri küfre sebep olur (kafir eder). Aynı zamanda şeriat; din, ibadet, ahlak ve dünyevi hükümleri (ceza hukuku, aile hukuku, miras hukuku vs.) ihtiva eder.

****
****
****

Eski Diyanet Işleri Başkanı Ömer Nasuhi Bilmen'in Nisa Suresi 61 ve 62. Ayetlerin Tefsiri (Allah-u Teala ondan razı olsun.)

Nisa Suresi

Meal:

61. Onlara Allah Teâlâ'nın "indirmiş olduğuna" ve "Peygambere geliniz" denildiği vakit de o "münafıkları" görürsün ki, senden kaçındıkça kaçınıyorlar...

Tefsir:

61. (Onlara) O Tagut'u hakem kılmak isteyenlere her kim tarafından (Allah Teâlâ'nın indirmiş olduğuna) hikmet dolu "Kur'an'ı Kerim'e (ve) Allah tarafından gönderilmiş ve kendisine itaat edilmesi kesin bir dinî vazife bulunmuş olan (Peygamber'e) peygamberlerin en mükemmeli olan Hz. Muhammed'e (geliniz) bütün davalarınızı onlara arzediniz", o sayede cehaletten kurtularak İlim şerefine nail olunuz (denildiği vakitte o münafıkları görürsün ki) bu yüce hayre ihtarı kabul etmiyorlar, (senden kaçındıkça kaçınıyorlar) senden son derece yüz çevirerek yine şeytanlara müracaat etmek isterler. "Cenab'ı Hak'kın kutsî hükümleri dururken dinsizlerin, münafıkların hükümlerine" sarılmak al-çak-lı-ğın da bulunurlar.

***

Meal:

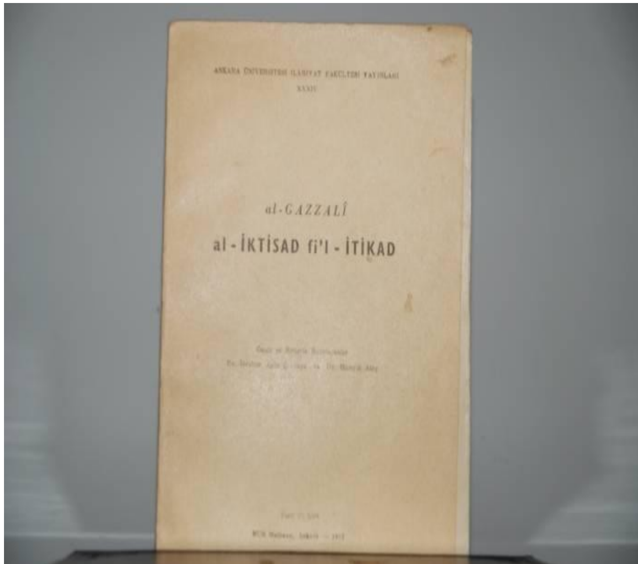
62. Ya onlara kendi ellerinin evvelce yaptığı şey sebebiyle bir musibet isabet ettiği zaman -halleri- nasıl olacak? Sonra da sana gelirler, biz başka değil, ancak iyilik etmek ve ara bulmak istedik diye Allah Teâlâ'ya yemin ederler.

Tefsir:

62. (Ya onlara) o münafıklara, o hak sözü kabulden yüz çevirenlere (kendi ellerinin) kendi şahısların in (evvelce yaptığı şey) "Tagut'un hükmüne müracaat gibi Rasülullah'ın hükmüne rıza göstermemek gibi bir cür'et" (sebebiyle bir musibet) bir ceza, bir felâket (isabet ettiği zaman) halleri (nasıl olacak?.) Artık onlar bu musibetten kurtulmaya kâdir olabilecekler mi? Ne gezer! Onlar (sonra da) böyle bir musibete düştükleri zaman da (sana gelirler) yaptıkları fenalıklardan dolayı özür dilemeye (bîz başka değil) Senden başkasının muhakemesine müracaat etmekle (ancak iyilik etmek) sulh yapmak (ve ara bulmak) iki hasının arasını bulup barıştırmak (istedik) yoksa sana muhalefette bulunmak işlemedik, bizi tenkit buyurma (diye Allah Teâlâ'ya yemin ederler) böyle bir yalan yere yemin etmekten çekinmezler.

****
****
****

İmam Gazzalî (k.s) Şeriat, Islam Devleti ve Başkanı hakkında

İmam Gazzalî (k.s) Şeriat, Islam Devleti ve Başkanı hakkında

İslâm açısından devletin gereği tartışılamaz. İmam Gazzalî İslâm'a göre teşkilâtlanmış bir devletin ve onun başında bir başkanın bulunması gerektiğini açıklarken şöyle demektedir:

"...Bunun gereği ile ilgili olarak kesin şer'i delili ortaya koyarken bu konuda ümmetin icma halinde olduğuna dikkati çekmekle yetinmeyerek, icmaın dayanağını da şöylece açıklayacağız: **Şeriat sahibi dini emirlerin düzenliliğinin sağlanmasını kesinlikle istemiştir.** Bu yargıda anlaşmazlık olabileceği **kesinlikle düşünülemez.** Buna dayanarak şunu da ekliyoruz: Dînî emirlerin düzenliliği kendisine itaat edilen bir **devlet başkanının varlığıyla mümkün olabilir.** Can ve mal güvenliği kendisine itaat edilen bir devlet başkanının varlığıyla sağlanabilir. Buna, yöneticilerin ölümü dolayısıyla ortaya çıkan karışıklıklar delildir."[1]

Ayrıca Hilafetin kaybolmasının potansiyel sonuçlarını yazarken şöyle demektedir:

"Hakimler uzaklaştırılacak, Vilayet hükümsüz kılınacak .. bunların otoritedeki kararları icra edilmeyecek ve bütün insanlar, Haram sınırı üzerinde bulunacaktır."[2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Gazzâlî, el-İktisad fi'l-İtikâd, Nşr.; İ. Agâh Çubukçu-H. Atay, Ankara 1962, sayfa 224 vd.

[2] Gazzâlî, el-İktisad fil İtikad, sayfa 240.

****
****
****

Hz. Ali (kv) Şeriat ile hükmedilmesini emretti

Alevi'lere sesleniyorum... Eğer yolunuz Hz. Ali (kerremallahü vecheh) efendimizin yoluysa, işte size Allah'ın (celle celaluhu) Aslanı'nın sözleri... Aslınıza dönün.

Siz, Ibn Mülcem'i Hz. Ali (kerremallahü vecheh) efendimizin emrettiği gibi kısas mı ederdiniz, yoksa M. Kemal'in kanununa göre, müslümanların vergisiyle beslemek suretiyle, hapse mi atardınız?

***

Ibn Mülcem tarafından yaralanan Hz. Ali (kv) şöyle der:

"Eğer ben bu yaradan ölürsem, bir kılıç darbesi ile kısas yapın ki, kanun-u ilâhî yerini bulsun. Sakın ona beni öldürdüğünden dolayı eza ve cefa etmeyin" buyurmuştur.

Hz. Ali bu yaranın etkisiyle, üç gün sonra, H. 40 yılın ramazan ayının 17. (M. 23 ocak 661) cuma günü vefat etti. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin, naaşını yıkadılar, üç parça kefen ile kefenlediler. Cenaze namazını, Hz. Hasan dokuz tekbir (İbnü'l-Esir'e göre, yedi tekbir) ile kıldırdı ve Küfe'de sultan sarayı ile mescid arasında defnettiler ve mezarının yerini belirsiz ettiler. Ertesi günü Hz. Hasan emretti, Abdurrahman b. Mülcem'i (kısas gereği) öldürdüler. Müslümanlar cesedini alarak hasırlara sarıp ateşe verdiler.

****

KAYNAK:

Taberi, (M.839-923), Tarih-i Taberi, 3. cild, E.O. Yay., sayfa 214-217.

Ayrıca bakınız: Ibnü'l-Esir (M.1160-1234), El-Kamil, 3. cild, B. Yay., sayfa 397- 402.

***

NOT: Hz. Ali (kerremallahü vecheh) kanun-u ilahi yani, Allah'ın (celle celaluhu) hükmü/kanunu ile hükmedilmesini emretmiştir... Laik kemalistlere ne oluyor da Allah'ın (azze ve celle) hükmü yerine, batılıların kul yapımı hükümlerini savunuyorlar?

***

Kısas; sözlükte aynıyla karşılık vermek demektir... Birini öldüren, maktülün ailesi tarafından affedilmediği takdirde öldürülür.

****
****
****

Kemalistlere soruyorum...

Çoğu kemalist namaz kılmadığı halde Türkçe ibadeti savunur. Yani Türkçe namaz kılmak, ibadet kastıyla (ilim öğrenmek değil) Kur'an okumak vs.

Önemli olan "anlamaktır" derler... Oysa Kur'an vahyedildiği lafızla okunması gerekir. Bunu başka bir konuda ele alacağım inşaallah.

Madem ki namazda Kur'an'ı Arapça okuduğunuz zaman anlamıyorsunuz, madem ki Türkçe meallerini anladığınızı ve namazda Kur'an'ın Türkçe okunması gerektiğini iddia ediyorsunuz.

O halde buyrun... Türkçe meallerden Allah'ın (celle celaluhu) şu ayetlerini de mi anlamıyorsunuz?

Casiye Suresi

18 - Sonra (Ey Rasulüm) seni din hususunda apaçık bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin hevâ ve heveslerine uyma.

***

Al-i Imran Suresi

23 - Kendilerine Kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin diye çağrılıyorlar da onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar işte böyle arka dönenlerdir.

***

Nisa Suresi

59 - Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere de itaat edin ve sizden olan emir sahibine de itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz; Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resulüne arz edin. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir.

60 - Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağuta inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor.

61 - Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Peygambere gelin!" denince, münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.

***

Maide Suresi

44 - (...) İnsanlardan korkmayın, benden korkun, âyetlerimi az bir paraya satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.

48 - Sana da (ey Muhammed) geçmiş kitapları tasdik eden ve onları kollayıp koruyan Kitab (Kur'ân)ı hak ile indirdik. Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Onların arzu ve heveslerine uyarak, sana gelen haktan sapma. Biz, herbiriniz için bir şeriat ve yol belirledik. Eğer Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardı, fakat size verdiklerinde sizi denemek istedi. Öyleyse iyiliklere koşun. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O, ihtilafa düştüğünüz şeyleri size haber verir.

49 - Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Onların keyiflerine uyma. Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın. Eğer Allah'ın hükmünden yüzçevirirlerse, bil ki Allah, bir kısım günahları sebebiyle onları musibete uğratmak istiyor. Muhakkak ki insanların çoğu yoldan çıkanlardır.

50 - Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? kesinlikle bilen bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?

***

Işte Türkçe ayet mealleri... Neden uygulamıyor, hatta uygulanmasını engellemeye çalışıyorsunuz??

****
****
****

Namazda Türkçe meal olmaz

Namaz'da Kur'an okumak şu ayetlere göre farzdır:

"Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun"[1]

"Sana kitaptan vahyedileni oku, namaz kıl. Muhakkak ki namaz, hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar. Allah'ı zikretmek ise muhakkak ki en büyüktür. Ve Allah yaptıklarınızı bilir."[2]

Ayette de belirtildiği üzere namazda Kur'an okunması istenmektedir. Öyleyse Kur'an nedir? sorusunu cevaplandırmamız gerekiyor.

Kur'an manalarına delalet ederek Peygamber Efendimize (sallallahu aleyhi vesellem) indirilen lafızdır. Kur'an hem lafzı hem de manası ile Kur'an'dır. Yalnızca mana Kur'an olarak isimlendirilemeyeceği gibi mana olmaksızın yalnızca lafız da Kur'an olarak isimlendirilemez. Bu nedenle Allah (celle celaluhu) kitabını lafzının özelliği ile tanımlamış ve bu konuda ayeti kerimelerde şöyle buyurmuştur:

"Sana Arapça bir Kur'an vahyettik."[3]

"Muhakkak Biz onu bir Arapça Kur'an kıldık, umulur ki, siz akıl erdirirsiniz."[4]

Ayetlerde de belirtildiği gibi Arapça, Kur'an'ın manalarının değil lafzının niteliğidir. Dolayısıyla namazda Kur'an'ın Arapça lafızlarının dışında başka dillerle ifade edilmeye çalışılan meallerinin okunması hiçbir surette Kur'an sayılmaz. Her ne kadar manaları Arapça dışında başka dillerle ifade edilebilse de, lafızlarının ifade edilmesi mümkün değildir. Zira Kur'an hem lafzı hem de manası ile mucizedir. Arapça dışında başka bir lafızla ifade edilmeye kalkışılması onun mucizevi özelliğini ortadan kaldırır. Zira Allahu Teâla Ayeti kerimelerde Arapça lafzı ile Kur'an'ın bir benzerini getirmeleri hususunda hem insanlara hem de cinlere

meydan okumuş ve şöyle demiştir:

"Şayet siz, kulumuza indirdiğimizden şüphe ediyorsanız haydin ona benzer bir sûre de siz getirin. Allah'tan başka şahitlerinizi de çağırın. Eğer doğru söyleyenlerdenseniz."[5]

"Ey Rasulüm! De ki: `Yemin olsun, eğer insanlar ve cinler bu Kur'ân'ın benzerini getirmek üzere toplansalar ve birbirlerine yardımcı olsalar bile, yine onun bir benzerini meydana getiremeyeceklerdir.´"[6]

Bu ayetlerde belirtildiği üzere indirildiğinden bu yana ne insanlar ne de cinler, değil Kur'an'ın bir benzerini getirmek; onun bir sûresini dahi getirmekten acizdirler. Oysa Kur'an'ın Arapça dışındaki dillerle ifade edilmesinde aynı durum söz konusu değildir. Örneğin şu anda piyasada farklı kişiler tarafından tercüme edilmiş onlarca Kur'an meali vardır. Yukarıda yazdığımız ayetlerin her biri farklı kişilerce Türkçe olarak birbirinden tamamen farklı kelimelerle ifade edilebilmektedir. Oysa Arapça Kur'an için aynı durum söz konusu değildir. Dünyanın neresine gidilirse gidilsin Arapça Kur'an'ların tamamı aynıdır. Hiç birinin diğerinden en ufak farkı yoktur. Günümüze kadar da bu özelliği ile korunmuştur.

Burada; "Önemli olan namazda Kur'an'ın Arapça'sını değil Kur'an okumaktır" denilemez. Çünkü lafız ve mana bütünlüğünü taşımadıkça Kur'an'dan bahsetmek mümkün değildir. Kur'an, lafız ve mana bütünlüğü içerisinde Allah'tan (azze ve celle) Rasülüne (sallallahu aleyhi vesellem) yirmi üç yıllık bir süre içerisinde indirilen mushafın iki kapağı arasındaki lafızların adıdır. Çünkü namaz Cenab-ı Hakk'ın Müslümanlara emretmiş olduğu bir ibadet şeklidir. Bu ibadet Allahu Teâla'nın bildirdiği şekilde eda edildiği zaman geçerlidir. Çünkü mana ve lafız bütünlüğü ile Kur'an'ın bizzat kendisini okumak bile başlı başına bir ibadettir. Türkçe veya diğer dillere çevrili mealleri için aynı şey söz konusu değildir.

Ayetlerde Kur'an'dan okuyun buyuruluyor... Şu veya bu şahsın mealinden okuyun buyurulmuyor.

****

AYETLER:

[1] Müzzemmil Suresi 20.

[2] Ankebut Suresi 45.

[3] Şura Suresi 7.

[4] Zuhruf Suresi 3.

[5] Bakara Suresi 23.

[6] İsra Suresi 88.

****
****
****

Kemalistlerin kanunu mu, yoksa Allah Teala'nın kanunu mu?

Ceza hukukunu diktatör Mussolini'nin faşist Italya'sından alan kemalistler, eşyaları çalınınca, "eli kırılsın" dedikleri halde; o eli kesen (Allah Teala'nın emri olan) Şeriat'a karşı çıkıyorlar.

Akrabası öldürülen bir kemalist, katili öldürmek istediği halde; katile idam cezası veren Şeriat'a karşı çıkıyor.

Kemalistlerin savundukları ceza hukukunun sonuçları ortada... Bankalar hortumlandı, kapkaççılar türedi, evler ve iş yerleri soyuldu, binlerce cinayet işlendi, terör had safhada...

Peki çözüm nedir?

ŞERİAT yani İSLAM DİNİ'dir, zira anlamaya ve yaşamaya çalışanlara öğretici, eğitici, işlerinde yol gösterici, temel hak ve hürriyetlerin, sosyal hukuk ve sosyal adaletin yerine getirilmesini sağlayıcı, insana insan olmayı öğreticidir...

Şahsi ve toplumsal suçları belirleyici, işlenen suçlara ceza vermekten, cezalandırıcı olmaktan önce, şahsı suç işlemekten caydırıcı ve ıslah edici bir sosyal hukuk ve adalet sistemidir.

Toplumda bir suç işlenmişse, o suça verilen cezalar, o suça eşdeğer cezalar olduğu için, yaptığı suçu yanına kâr olarak bırakmaz. Temel hak ve hürriyetler, sosyal hukuk ve sosyal adalet esasından toplum vicdanını rahatlatıcıdır.

Temel hak ve hürriyetlerin öğretilmemesi, kısıtlanması, yasaklanması ve gasp edilmesi ile toplumda terör meydana gelir ve bütün insanlığı ve toplumu hedef alır.

İslam Dininde; İnsanların temel hak ve hürriyetleri ile toplum düzeni esas olduğundan, toplumun bekası için, terör çıkarmak büyük suç sayılmıştır. Terör suçundan caydırmak için ağır cezalar öngörülmüştür.

Amaç, suçluyu cezalandırmaktan öte, o suçtan caydırmaktır. Ceza verirken sosyal toplum vicdanını rahatlatmaktır.

İslam Dininde, fuhuşun, zinanın, ırza geçmenin, tecavüzlerin, sapıklığın, hırsızlığın, gaspçılığın, terörist canilerin, cinayetin, hortumculuğun vs. toplumsal yapıyı bozduğu, insan nesebinin devam sürecini yok ettiği için cezaları ağırdır. Toplumdan başka bir yere sürgün, tecrit edilme cezası, dövme cezası ve idam cezası vs. vardır. Cezaların ağır olmasının amacı ise; Fuhuş, zina, ırza geçme, tecavüz, sapıklık, cinayet, hırsızlık, gaspçılık, tinercilik, mafyacılık, hortumculuk vs. suçlarını işlemekten caydırmaktır ve sosyal adaleti sağlamaktır.

Bu suçları işleyenlere, mevcut yasalarımızda hapis cezası vardır, lakin ırzına geçilenlerin, tecavüz edilenlerin, sapıklığa uğrayanların, katledilenlerin; bu mağdurlukları yetmiyormuş gibi, suçluları da; ödedikleri vergilerle ceza evlerinde beslemek ve barındırmak zorunda kalıyorlar. İnsanların ırzına geçenler, katledenler, mallarını talan edenler, ceza evlerinde besleniyorlar. Bu nasıl sosyal adalet anlayışıdır?

Aynı zamanda suçlular; ceza evinden çıktıklarında sosyal hayata adapte olamadıkları gibi tekrar suç işlemekten de geri durmuyorlar.

Kul yapımı ceza yasalarımız, bu suçlulara "insan hakları adı altında" suçluya işlediği suçun dengi bir ceza vermemekle, suçlara teşvik etmektedir.

Şimdi söyleyin bakayım:

Kemalistlerin kanunu mu, yoksa Allah Teala'nın kanunu mu?

***

Maide Suresi

44 - (...) İnsanlardan korkmayın, benden korkun, âyetlerimi az bir paraya satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.

49 - Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Onların keyiflerine uyma. Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın. Eğer Allah'ın hükmünden yüzçevirirlerse, bil ki Allah, bir kısım günahları sebebiyle onları musibete uğratmak istiyor. Muhakkak ki insanların çoğu yoldan çıkanlardır.

50 - Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? kesinlikle bilen bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?

****
****
****

Türkiye'de sistemden dolayı uygulanamayan bir Ayet

Bu Laik düzende, Cenab-ı Hak'kın "Farz" kıldığı bütün ilahi emirleri yerine getiremediğimiz bir gerçek... Bunlardan biri de "Kısas"tır.

Kısas hükmünün tıpkı "Oruç tutmak" gibi üzerimize Allah (celle celaluhu) tarafından "Farz" kılındığını bu başlık altında açıklığa kavuşturmanın dini bir sorumluluk olduğunu düşünüyorum.

Oruç tutmak Bakara Suresi'nin 183. Ayet-i Kerimesi'nde bütün müslümanlara "Farz" kılınmıştır. (1)

BAKARA SURESI
183 -"Ey iman edenler! Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de **farz kılındı.** Umulur ki korunursunuz."

ARAPÇA YAZILIŞI:

"Yâ eyyuhellezîne âmenû **kutibe aleykumus** sıyâmu kemâ kutibe alellezîne min kablikum leallekum tettekûn."

Kutibe; "Yazıldı" anlamına gelir. Yazılan şeye kitab derler. "Farz"dır... Yani Allah'ın (celle celaluhu) yazgısı, Allah'ın (C.C.) hükmü manalarına gelir.

****

Bunları açıklığa kavuşturduktan sonra **Kısas** Ayet-i Kerimesi'ni inceleyelim;

BAKARA SURESI
178 - "Ey iman edenler! Öldürmede kısas size **farz kılındı**. Hüre hür, köleye köle, kadına kadın. Ama her kim, ölenin kardeşi tarafından bir şey karşılığı bağışlanırsa, o zaman örfe uyması, ona diyeti güzellikle ödemesi gerekir. Bu, Rabbiniz tarafından bir hafifletme ve bir rahmettir. Her kim bunun arkasından yine

saldırırsa, artık ona acı veren bir azab vardır."

ARAPÇA YAZILIŞI:

"Yâ eyyuhellezîne âmenû **kutibe aleykumul** kısâsu fîl katlâ el hurru bil hurri vel abdu bil abdi vel unsâ bil unsâ fe men ufiye lehu min ahîhi şey'un fettibâun bil ma'rûfi ve edâun ileyhi bi ihsân(ihsânin), zâlike tahfîfun min rabbikum ve rahmeh(rahmetun), fe meni'tedâ ba'de zâlike fe lehu azâbun elîm."

****

Oruç tutmak gibi "Farz" kılınan "Kısas", haşa Allah'a (C.C.) inat adeta haramlaştırılmıştır. Oysa "Kısas"ta birçok hikmetler bulunduğunu akıl sahibi herkes bilmektedir.

Kısas, aynıyla karşılık vermek demektir. İslâm hukukunda ise, kasten ve haksız yere bir kimsenin canına kıyma ya da bedenine veya uzvuna zarar verme suçlarını işleyen kimselerin, verdikleri zararın aynıyla cezalandırılmaları demektir. Bu âyette kısas, "cana can" kuralını ifade etmektedir.

Bu Ayetin hemen ardından gelen 179. Ayet-i Kerime'de, Allah-ü Teala "Kısas" hakkında şöyle buyurmaktadır:

179 - "Ey temiz akıl sahipleri! Kısasta sizin için bir hayat vardır. Ümit edilir ki, korunursunuz."

****

Bazı Laiklerin "idam cezası" vardı diye itiraz etmeleri de yersizdir, lakin idam cezası siyasi suçlulara uygulanıyordu.

Ayrıca, "Kısas"ın Hz. Ali (radıyallahu anh) Efendimizin katili olan Ibn Mülcem'e de uygulandığını bilmekteyiz. Ibn Mülcem tarafından yaralanan Hz. Ali (rh.a) şöyle buyurmuştur;

"Eğer ben bu yaradan ölürsem, bir kılıç darbesi ile **kısas yapın** ki, **kanun-u ilâhî** yerini bulsun. Sakın ona beni öldürdüğünden dolayı eza ve cefa etmeyin".

Bakınız; Taberi, (M.839-923), Tarih-i Taberi, c.3, sa.214-217 E.O.Y. Ibn'l-Esir (M.1160-1234), El-Kamil, c.3, sa.397-402 B.Y.

"Kısas"ın artık geçerli olmadığını iddia edenler varsa, (ki imkansız) Kısas Ayetini yürürlükten kaldıran bir Ayet veya bir Hadis-i Şerif sunmaları gerekmektedir.

Üzerimize farz kılınan bu hükmü, uygulamadan çıkaran M. Kemal'i sevmek nasıl bir müslümanlıktır?

****

(1) Oruç bütün müslümanlara "Farz" kılınmıştır ancak hasta, yolcu tutamadığı günlerce kaza eder. Devamlı özürlü, iyileşme ümidi olmayan müzmin bir hastalığa yakalanmış bulunanlar üzerinde, yedikleri her oruç yerine bir fidye, yani bir yoksul yiyeceği farzdır.

Allah (celle celaluhu) ve Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) daha iyi bilir.

****
****
****

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - KISAS (Katilin hükmü)

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - KISAS (Katilin hükmü)

Bir kimsenin hayatına saldıranın, bunu hayatıyla ödemesi, birinin vücudunu yaralaması, kendi bedeninde bunun karşılığı kadar zedelenmeye uğramasını gerektirir. Bu, insana ve onun haklarına bir **saygıdır.** Öldüreni affetmek, ölenin hakkına **tecâvüzdür.** Kur'an, öldürenin (katilin) bağışlanmasını tavsiye etmektedir. Ancak, bu af yetkisi, **yalnızca ölenin yakınlarına âittir.** Onlar dilerse affederler, dilerse diyet (kan bedeli) alırlar. Ama affetmezlerse, suçlunun cezâsı verilmelidir. Bu cezâyı da ancak müslümanların işlerini yürüten yetkililer (İslâm devletinin yöneticileri) yerine getirebilir.

Kısas, Kur'an'ın tesbit ettiği bir cezâdır. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) bunu hem uygulamış hem de tavsiye etmiştir. Bütün İslâm âlimleri bu konuda fikir birliği (icmâ) etmişlerdir. Akıl yönünden de bu cezanın gerekliliği ortadadır. Bir tarafta suçlu, bir tarafta ise haksızlığa uğrayan taraf vardır. Suçlunun ceza alması, haklının da hakkının ödenmesi gereklidir.

(2/Bakara Suresi, 178-179)

"Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas farz kılındı. Hüre hür, köleye köle, kadına kadın öldürülür. Ancak kim kardeşi tarafından affedilirse kısas düşer. Bundan sonra ma'rûfa/iyiye uymak, öldürülenin velîsine (gereken diyeti) güzel bir şekilde ve tam olarak ödemek gelir. O halde söylenenler, Rabbinizden bir hafifletme ve rahmettir. Her kim bundan sonra saldırıya kalkışırsa, muhakkak onun için elem verici bir azap vardır. Ey akıl sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır. Umulur ki, prensiplere uyar da kendinizi (kötülüklerden) korursunuz."

Günümüzde bazı kimseler, kısas cezâsını ağır bularak karşı çıkarlar. Kısas, **dengiyle** karşılık vermektir, yani **adâleti yerine getirmedir.** Üstelik katilin vârislerine affetme veya diyet alma yetkisi de verilmiştir. Hatta bunu Kur'an'ın teşvik ettiğini de yukarıda gördük. Asıl haksızlık, bu cezâların kaldırılması, ölenin yakınlarının **haklarının kendilerine sorulmadan ellerinden alınmasıdır.** Kim, hangi yetkiyle öldürülenin vârislerinin bu hakkını ellerinden alıyor? Katile cezâ vermemek, bir başkasının **hakkına saldırıdır.** Aynı zamanda ölenin vârislerinin **intikam duygularını kabartır.** Nitekim bir çok yerde, katillere hak ettiği cezâ verilmediği için ölünün yakınları cezâ vermeye kalkıyorlar ve kan dâvâları sürüp gidiyor.

Öldüren katilin yaşama hakkı, öleninkinden **daha kutsal değildir.** Kısasta insanlar için hayat vardır. Hem ahlâk yönünden, hem sosyal barış yönünden, hem caydırıcılık yönünden, hem de merhamet yönünden en tutarlı yol, kısastır. Allah, insanları bu konuda akıllı davranmaya çağırıyor. Kötülüğün cezâsı, yapılan kötülük kadardır. Ancak affedip barışma yolunu seçenlere Allah mükâfat verecektir (42/Şûrâ, 40). İslâm'da, ne zulmetmek vardır, ne de zulme uğrayınca sessiz kalmak. Kur'ân-ı Kerim, haklının hakkını ortaya koyduktan sonra, hak sahibini affetmeye çağırır. Bu da tam bir denge, adâlet ve merhamettir. Kısas cezâsını uygun ve gerekli gören **bizzat Allah'tır.**

Her şeyi bilen Rabbimiz insanlar hakkında şüphesiz **en hayırlısını bilir.** Kimin hak sahibi olduğunu en iyi O

(celle celaluhu) gösterir. Doğruyu ve yanlışı O'ndan daha iyi kim bilebilir? O'nun hükmüne karşı çıkanlar ya bilgisiz câhillerdir, ya da çok cür'etli kibirlilerdir. Onlar Allah'ın Rabliğini yeterince bilemeyen ve kabul etmeyenlerdir. Kısas cezasının uygulanması için birtakım şartlar aranır.

Bu şartların önemlilerini, kısaca şöyle sayabiliriz:

1) Kısas, cinâyeti (suçu) kim işlemişse ona uygulanır.

2) Kısası ancak müslüman otorite sahipleri yerine getirir. Herhangi bir kişi veya topluluk bunu yapamaz. (Böylece kan davası da önlenmiş olur)

3) Bir cinâyeti birkaç kişi beraber işlemişse, kısas hepsine uygulanır.

4) Cinâyetin işlendiği tam kesin olmazsa, yani şüphe halinde kısas uygulanmaz.

5) Suçlulara bu cezâ uygulanırken makamlarına göre ayrım yapılmaz. Halk ile devlet başkanı arasında bile fark yoktur.

6) Suçun, kasden yani bilerek işlenmesi gerekir. Hatalı öldürme ve yaralamalarda başka cezâlar uygulanır.

7) Öldürülenin vârisleri veya yaralananın kendisi ‘diyet’ isterse veya affederse, kısas uygulanmaz.

8) Kısas, kendi dengine göre uygulanır, aşırıya gidilmez.

İslâm'ın bütün hükümlerinde ve ölçülerinde insanlar için **hayırlar ve faydalar** vardır. Kimi câhiller bunu görmese de bu böyledir. Çünkü o, yerin ve göklerin sahibi Allah'ın dinidir. Yaralamalara ve organlara verilecek zararlara karşı, onların dengi bir ceza, yani bir diyet uygulanır. İnsanlar arasında adâlet, ancak Allah'ın koyduğu hükümlerin uygulanmasıyla sağlanır.

İnsan, toplum, hayvan ve çevre haklarının garantisi **İlâhî hükümlerdir.** Bu hükümlere yüzçevirenler hem gerçek adâletten, hem de herkese âit hakları gereği gibi yerine getirmekten mahrum kalırlar. Adâletten mahrum kalmanın sonucu ise zulüm, baskı, ezilme, horlanma ve hakkını alamama gibi kötülükler ve İlâhî azaptır.

Kısas, herhangi bir hakkı dengiyle takas etmek, değiştirmek anlamına da gelmektedir. Kavram olarak bir suç işleyenin aynı cinsten bir ceza ile cezalandırılmasıdır. Kanı, aynısıyla ödetmek, bir hakkı misliyle takas etmektir. Hayat kutsaldır. Hayatı veren Hayy (diri) ve Muhyî (hayat veren) isimlerinin sahibi Allah, onu alan da Mümît (öldüren) ismiyle yine Allah'tır. Allah'a ait olan bu hak ve yetkiyi O'nun dışında, O'nun **izni ve emri olmadan** kimsenin kullanma hakkı yoktur.

İslâm hukukunun ana kurallarından biri olan kısas, suçluya, işlediği suç kabilinden ceza vermektir. Kasden ve haksız yere bir insanı öldüren kimseye hapis cezası vermek, aklın kabul edeceği bir şey değildir. İslâm'da hapishane yoktur, tutuk evi vardır. Suç işleyen bir kimse, ya öldürülür, ya para ya da sürgün cezasına çarptırılır; hapse atılmaz. İslâm'da af da büyük bir yer işgal eder. Suçundan dolayı öldürülmesi gereken kimse, hak sahibi tarafından affedilirse, cezası paraya dönüşür. Kısası emreden Bakara, 178. âyetinde bu cihet de ifade edilmiştir. Meşrû müdafaa yaparken öldürmek gibi, ilk öldüreni cezalandırmak için öldürmek, yani kısas, hayata kasdetmek değil; tam tersine hayata hizmettir (2/Bakara, 179).

Kısas hükmü, bazılarına çok ağır bir ceza gibi gelse de ülü'l-elbâb/akıl sahipleri kabul ederler ki, bu adaletin gereğidir, **kangren olmuş bir uzvun kesilmesiyle vücudun kurtarılmasının sağlanması gibi,** hayat sağlayan bir yaptırımdır. Çünkü kısas, dini veya nefsi müdafaa gibi meşrû bir sebep olmadan bir adamı zulmen öldürenlere uygulanır. Birisinin yaşama hakkını yok yere, kaba gücüne dayanarak elinden alan kimseye, kendisinden daha güçlünün var olduğunu bildirmek, onun da elinden hayat hakkını almak lâzımdır.

Birisini haksız yere öldürdüğü takdirde **kendisinin de öldürüleceğini bilen insan, kimseyi öldürmeğe cesâret edemez.** Böylece toplumda öldürme olayları çok azalır. Arada sırada gözü dönmüş katiller çıkarsa, onlar da Allah'ın kanunuyla ortadan kaldırılınca **topluma tam bir huzur havası** egemen olur. Sonra zâlimler öldürülünce mazlum olarak öldürülen kimsenin yakınlarının **kalbinde kin ve intikam hissi kalmaz.**

Hak yerini bulacağı için, fertler intikam hissine kapılıp kendileri ceza vermeğe kalkmazlar, kan dâvâları olmaz. Belki birkaç yılda bir kişi kısas olarak öldürülür ama, kendisinin kısas yapılarak öldürüleceğini

düşünen kimse, başkasını öldürmeye kalkmaz, toplum yaşar. Her gün yüzlerce insanın çeşitli cinayetlere kurban gitmesi yerine saldırgan bir insanın öldürülerek toplumda güvenin sağlanması daha iyi değil midir?

“Ey akıl sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır. Umulur ki, prensiplere uyar da kendinizi (kötülüklerden) korursunuz.” (2/Bakara, 179).

“Kısasta hayat vardır” sözü, gerçekten îcaz bakımından mûcizevî özellikler taşıyan ve çok dikkate değer bir ifadedir. Çünkü kısas tatbik edilirse bir kişinin öldürülmesiyle pek çok kimsenin yaşaması sağlanır, kan dâvâları böyle önlenir.

Bir insanın hayatına kast eden zâlimi affetmek için, öldürülen mazlumun hakkını gasb etmek, merhamet ve insanlık değildir. Toplumun hakkını ferdin affetmesi mümkün olmadığı gibi, bir ferdin hakkını da toplum veya onlar adına düzenlerin affetme hakkı ve yetkisi yoktur. Katilin toplum veya kanunlar tarafından affedilmesi veya Allah'ın koyduğu cezanın dışında hafif cezalara çarptırılması, merhamet değil; **zulümdür.** Mazluma karşı, onun yakınlarına karşı, insanın yaşama hakkına, can emniyetine ve dolayısıyla insanlığa karşı bir **zulümdür.**

Toplumun ve düzenlerin görevi, hak sahiplerinin haklarını korumaktır; başkasının en temel haklarından birini ihlâl edeni kurtarmak için bahane aramak değil.

****
****
****

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - HIRSIZLIK

Maide Suresi

38 - Hırsızlık eden erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık Allah'dan bir ceza olarak ellerini kesin. Allah daima üstündür, hikmet sahibidir.

Ey Laikler, Kemalistler... Eğer ülkemizde Allah'ın (celle celaluhu) emrettiği bu ceza uygulansaydı, bankaları hortumlayanlar, yetimlerin hakkını Hilton otellerinde içkilerine meze yapıp yiyen üçkağıtçılar aramızda barınabilirler miydi?

"Başkasına ait bir malı korunduğu yerden sahibinin bilgisi dışında gizlice almak" demek olan hırsızlık, mala ve mülkiyet hakkına karşı işlenen temel suçlardan biridir. **Alın terinden ve meşrû kazançtan doğan servetin korunması** İslâm'ın temel ilkeleri arasındadır. İslâm emeği ve mülkiyeti kutsal saymış, mülkiyete haksız olarak el uzatmayı cezalandırmıştır. Bu itibarla bütün ilâhî dinlerde ve hukuk düzenlerinde olduğu gibi İslâm'da da hırsızlık hem hukuk düzeni açısından suç, hem de dinen ve ahlâken büyük günah ve ayıp sayılmıştır.

Hırsızlık, başkasının ter dökmek suretiyle kazandığı malını çalıp, kalbini yaralayan büyük bir hıyanet, vicdana sığmayan bir cinayettir. Bu cinayet, her asırda ve her yerde bulunmuş ve bulunmaktadır. Bunun için; yüce İslâm dini, verilen ceza, yapılan işe uygun olsun diye bu insafsızlığı yapan kimse için ağır bir müeyyide getirip elinin kesilmesini emretmiştir. **Bu müeyyide, uygulansaydı hırsızlık olayları en az düzeye inerdi.**

Hırsızlık; kitap, sünnet ve icmâ delilleriyle yasaklanmıştır. Kur'ân'da şöyle buyurulur: "Hırsızlık yapan erkek ve kadının ellerini kesiniz" (Maide 38).

Mahzum kabilesinden bir kadının yaptığı hırsızlık Kureyşi çok meşgul etmişti ve: “Bu kadın için şefaat edebilecek ve Rasûlullah (s.a.v) ile konuşabilecek kim olabilir?” dediler ve sonunda: “Rasûlullah (s.a.v)’in sevgilisi (sevdiği arkadaşlarından) Üsâme’den başkası bunu yapamaz” dediler. Üsâme (r.a.) bu konuda konuşacağını konuştu da Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

**“Sizden önceki toplumlar helak olup gittiler. Onlar aralarında şerefli kimseler suç işlediklerinde onu

cezalandırmaz bırakırlar, zayıf ve düşük kimseler suç işlediklerinde ise onu cezalandırırlardı. Allah'a yemin olsun ki Muhammed'in kızı Fatıma bile hırsızlık etse onun elini de keserdim." **

(Tirmizî, Hudûd: 6; Ebû Davud, Hudûd: 15)

Hırsızlık sâbit olunca, el kesme (had cezası) uygulanır. Had cezası gerekli olmayan durumlarda ise zararın tazmini yoluna gidilir.

İslâm hukukçuları suç ve cezada kanunîliği, adalet ve hakkaniyeti temin gayesiyle hırsızlık suçunun hangi şartlarda işlenmiş sayılacağı, cezanın uygulanabilme şartları, tekerrür, zorlama ve af gibi durumların cezaya etkisi konularını ayrı ayrı tartışmışlar ve bu konuda zengin bir hukuk doktrini oluşmuştur. Özetle, hırsızlık suçunun tam oluşması için **açlık, zaruret, zorlama gibi, hırsızlık suçunu işlemeyi kısmen veya tamamen mâzur gösterecek bir mazeretin bulunmaması, suçun bilerek ve istenerek işlenmesi, fâilin cezaî ehliyetinin bulunması, çalınan malın hukuken koruma altında olması ve belli bir miktardan fazla olması gibi şartlar aranmıştır.**

İslâm hukukunda cezalar, suçu önlemek için gerekli ön tedbirler alındıktan sonra uygulanma imkânı bulan nihaî ve zorunlu müdahale niteliğindedir. Buna göre, İslâm'ın temel amacının, bazı kimseleri cezalandırmak değil, **aksine hırsızlık suçunun işlenmesine imkân bırakmayacak önlemleri almak, iktisadî ve sosyal gelişmeyi ve dengeyi sağlamak, insanları eğitmek ve yönlendirmek olduğu burada tekrar hatırlanmalıdır.** Toplumda bütün bu çabaların başarılı olması, dinî eğitim ve öğretimin, toplumun genel ahlâkî değerlerinin, buna ilâve olarak yasal düzenlemelerin ve izlenen resmî politikanın birbiriyle uyumlu olması vazgeçilmez bir önem taşır.

Hak Teâlâ hırsızlığın cezasını emretmiştir. Bu genel şartlar altında ise hırsızlığa cesaret eden bir elin İslâm sosyal kurumu içinde kangren olmuş bir uzuv gibi kesilmesi gerekli olur.

Ey müminler hırsız erkek ve hırsız kadının da, yani şüphe ve mazeretten âzâde olarak hırsızlığı açığa çıkan gerek erkek ve gerek kadın hırsızların da kazandıkları işe bir ceza, Allah'tan bir nekâl, yani bir daha yapmamaları için hakkıyle bir bağ, bir tuşak, bir kelepçe olmak üzere ellerini kesiniz. Çünkü Allah hem azîz (üstün), hem hakîm (hikmet sahibi)dir. Emrine karşı gelinmez, hükmünü hikmetle verir. "Hak" O'nun yüksek himayesinde, ceza O'nun hikmeti cümlesindendir. Zulüm ve bozgunculuğa razı olmayan, hayır ve hakka çalışmak için el ve kudret ihsan eden; Allah'dan gereğince korkmayı, vesile aramayı, mücahedeyi emreden; fakirleri korumak, sıkıntılı olanları gözetmek, düşkünlere yardım etmek için bu kadar âyetler ve hükümler indiren; infak, zekat, sadakalar, yardımlaşma hükümleriyle gücü olanlara vazifeler farz kılan, zenginlerin mallarından dilencilere, düşkünlere belli bir hak veren Allah Teâlâ'nın bu emirlerini, bu hükümlerini icra ve tatbik eden müslüman, sosyal toplumu içinde Allah'tan korkmayarak, Allah'a yaklaşmak için güzel vesileler dileğinde bulunmayarak ve Allah yolunda mücahede etmek için nefsinin, şehvetinin isteklerine sabredemeyerek başkasının hukukuna gizlice el uzatmak kendisinin ne hakkı, ne de hakkı olduğu şüphesi bulunmayan bir malı Allah görmüyormuş gibi çalmaya kalkışmak elbette Allah'ın izzetine bir tecavüz ve gizliden gizliye bir harptir. Ve böyle bir elin cezası da kesilmektir.

Şu halde suç ile ceza arasında denklik yok zannedilmesin. Zira bu ceza yalnız malın karşılığı değil, gizli bir hainlik ve Allah'ın izzetine bir tecavüz olan hırsızlık fiilinin cezasıdır. Bu el kendini ateşe sokmuş veya kılıca uzatmıştır. Bu, gerek ona ve gerek ona uyup azacak olanlara Allah tarafından öyle sabit bir kelepçedir. Bununla hem hırsız fesad (bozgunculuk)tan temizlenir, hem de diğerleri. Sonra Allah Teâlâ'nın izzetine bu şekilde tecavüz edenleri bu cezaya layık kılması ve böyle devamlı bir kelepçeye koyup haddini bildirmesi yalnız bir kızgınlık eseri değil, sırf hikmettir. **Bu ceza tatbik edilen sosyal toplumda hırsızlığın kökü kesilir. Kesilmeye layık el bulunmaz olur.** O şart ile ki, hakkıyle tatbik edilsin ve her şüpheden sâlim olarak tatbik edilsin de hiçbir haksızlığa meydan verilmesin. Aksi halde Allah'ın izzet ve hikmeti de ters şekilde ortaya çıkar. Haksız yere bir mal çalan elin cezası kesilmek olursa, haksız yere bir el çalan ellerin cezasının ne olması lazım geleceği tasavvur olunsun!

Yani hırsızlık yapıp kendi elinin kesilmesine sebep olarak kendine zulmetmiş olan hırsız erkek veya hırsız kadından herhangi birisi eli kesildikten sonra tevbe edip hâlini düzeltirse Allah affedici ve merhametli olduğu için tevbesini -her halde- kabul eder. Ve ahirette ona başka azab yapmaz, rahmet ve mağfiret eder. Şu halde eli kesilmiş ve tevbekâr olmuş olanlara daha önce hırsızlık etmiş diye kötü gözle bakmamalı, acıyıp yardımda bulunmalıdır.

****
****
****

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - ŞAHITLIK: BIR ERKEK IKI KADIN

(En çok suistimal edilen konulardan birisi)

Bakara Suresi

282 - Ey iman edenler! Belli bir vade ile karşılıklı borç alış verişinde bulunduğunuz vakit onu yazın. Hem aranızda doğruluğuyla tanınmış yazı bilen biri yazsın. Yazı bilen biri, Allah'ın, kendisine öğrettiği gibi yazmaktan kaçınmasın da yazsın. Bir de hak kendi üzerinde olan adam söyleyip yazdırsın ve herbiri yazarken Rabbi olan Allah'dan korksun da haktan birşey eksiltmesin. Şayet borçlu bir bunak veya küçük bir çocuk veya söyleyip yazdıramıyacak durumda biri ise velisi doğrusunu söyleyip yazdırsın. Erkeklerinizden hazırda olan iki kişiyi şahit de yapın. Şayet iki tane erkek hazırda yoksa, o zaman doğruluğuna güvendiğiniz şahitlerden bir erkekle iki kadın ki, birisi unutunca, öbürü hatırlatsın, şahitler de çağırıldıklarında kaçınmasınlar; siz yazanlar da az olmuş, çok olmuş, onu vadesine kadar yazmaktan usanmayın. Bu, Allah katında adalete daha uygun olduğu gibi; hem şahitlik için daha sağlam, hem şüpheye düşmemeniz için daha elverişlidir. Meğer ki, aranızda hemen devredeceğiniz bir ticaret olsun, o zaman bunu yazmamanızda sizin için bir sakınca yoktur. Alım satım yaptığınız vakit de yine şahit tutun. Ayrıca ne yazan, ne de şahitlik eden bir zarar görmesin. Eğer onlara zarar verirseniz, o işte mutlaka size dokunacak bir günah olur. Üstelik Allah'dan korkun. Allah size ayrıntılarıyla öğretiyor ve Allah her şeyi bilir.

Şahitte Aranan Genel Şartlar

a - Aklî ehliyet ve büluğ: Şahidin akıllı ve büluğa ermiş olmasının şartı üzerinde ittifak vardır. Deli, sarhoş ve çocuk gibi, aklı başında olmayanların veya aklî yönden mümeyyiz olmayanların sözüne güvenilemeyeceği için şahitlikleri kabul edilmez.

b - Hürriyet: Şahidin hür olması üzerinde ittifak vardır. Kölelerin şahitliği kabul edilmez. Çünkü köle efendisinin tesiri altında olduğu gibi, velâyet hakkı da yoktur. (Bu, şüphesiz köleliğin sürdüğü çağlar için geçerli bir kuraldır.)

c - İslam: İslâm toplumunda şahidin Müslüman olması şarttır. Kâfirin, Müslüman hakkındakı şehadeti kabul edilmez. Çünkü o, Müslüman hakkında yapacağı şahitlikte, kamuoyu nezdinde umumiyetle itham altında olur.

d - Şahidin gözünün görmesi şarttır: Şehadet, öncelikle şüphesiz görme işidir. İkinci olarak, bu şart, lehine şahitlik yapılanın tanınması ve şehadet esnasında ona işaret edilmesi gerekebileceğinden dolayıdır. Gözü görmeyen kimse ise, insanları ancak sesinden ayırt edebilir. Bunda ise şüphe söz konusudur. Zira sesler birbirine benzeyebilir. Bazı İslâm alimleri ise, gözle görmenin şart olmadığı vak'alarda âmânın şahitlik yapabileceklerini söylemişlerdir.[1]

e - Şahidin konuşabilir olması şarttır: Dilsizin işareti anlaşılsa bile şehadeti kabul edilmez. İşaret, şehadetlerde muteber değildir. Çünkü şehadet kesin bilgiyi gerektirir. Şehadette de bunun dil ile lafzen apaçık söylenmesi istenir. Bununla beraber, bazı İslâm hukukçuları dilsizin şehadetini kabul etmişlerdir.[2] (yazılı ifade)

f - Adalet: Bütün İslâm hukukçuları, şahitlerde adaletin şart olduğu üzerinde ittifak etmişlerdir. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'de "Razı olacağınız şahitlerden ..." (Bakara/2:282) ve bir âyette de "Aranızda adalet sahibi iki kişiyi de şahit tutun..." (Talâk/65:2) buyurulmaktadır.

Adalet, lûgatta orta yollu, dengeli, güvenilir olmak demektir. Şer'i ıstılahta ise, büyük günahlardan uzak durup küçük günahlar üzerinde ısrar etmemektir. Hakikatte ise, bütün günahlardan sakınmak şehadetin sıhhati için şarttır. Günahlardan uzak kalmakta ise, çoğunlukla görülen durum dikkate alınır. Çünkü masiyetleri çok olan kimsenin bu durumu şahitliğini de etkiler. Nadiren günah işleyen kimsenin şahitliği kabul edilirse de, büyük günah işleyen ve/veya küçük günahlarda ısrar eden, adaletli olarak görülmemiş ve şahitlik yapamayacağı belirtilmiştir. Adaletin muteber olan sınırı budur. Ta ki, şahitler tam güvenilir olsun ve haklar zayi olmasın.

Hukukta hüküm, tabiî ki zahire göredir. İslâm, günahların araştırılmasını katiyen men eder. Bu bakımdan, hadler ve kısaslar müstesna, karşı taraf tenkit etmedikçe, şahitlerin durumu hakkında soru sorulmaz.

g - İtham altında olmamak: İslâm hukukçuları, töhmet altında olma sebebiyle şahitliğin red edileceği

hususunda icma etmişlerdir. Töhmette bulunmak ise, lehine şehadet ettiği kimse ile karşılıklı fayda görme veya birbirinden zarar def etme konumunda ve münasebetinde bulunmasıdır. Meselâ, babanın oğlu ve torunu için şehadeti, çocuğun da anne, baba ve büyük baba, büyük anne için şehadeti kabul edilmez.[3]

***

Şehadetin kendinde aranan şartlar ise şunlardır:

1 - Şehadet lafzı: Şahidin şehadet lafzını zikretmesi gerekir. Şayet şahit, "şahidim, şahid olurum" gibi açık şehadet eden lâfızlar yerine, "bilirim" yahut "inanırım" diyecek olursa, o olay hakkında şehadeti kabul edilmez.

2 - Şehadetin davaya uygun olması gerekir: Şayet şehadet, iddia edilen şeyden (davadan) farklı olursa kabul edilmez. Ancak davacı, dava ve şehadet arasında bunları uzlaştırmanın mümkün olması halinde, kabul edilebilir.[4]

Şehadetle ilgili burada vermeye çalıştığımız bu kısa malûmat bize, İslâm'da şahitliğin önemli bir müessese olduğunu, üzerinde son derece titizlik ve hassasiyetle durulması gerektiğini açıkça göstermektedir.

***

Kadının Şahitliği

a - Bir erkek, iki kadın

İslâm hukukunda kadının şehadeti muteberdir. Çünkü kadın da erkek gibi şehadet ehliyeti için gerekli olan zabt ve eda niteliklerine sahiptir. Kadınların şahitliği, bizzat âyet-i kerimede yer almıştır: "Erkeklerinizden iki de şahit tutun. Eğer iki erkek bulunmazsa, şahitlerden kendilerine güvendiğiniz bir erkek ve biri unuttuğunda diğerinin ona hatırlatması için iki kadın yeter."

Her zaman iki erkek şahit bulmak mümkün değildir. Burada İslâm kolaylık sağlamakta ve kadınları da şahitliğe çağırmaktadır.

Âyette öncelikle erkekler şahitliğe çağırılmaktadır. Zira İslâmî bir toplumda, çalışan sınıfı genellikle onlar oluşturur. Bu huzur ve güven toplumunda, günümüzdeki bozuk cemiyetlerde olduğu gibi kadın, çok az bir para karşılığı çalışmak zorunda kalarak, hem kendi sağlığı, hem de toplumun sıhhati açısından, dışarıda çalışmakla vereceği hizmetten çok daha büyük ve önemli bir fonksiyon olarak, istikbali omuzunda taşıyacak evlâtlarını terbiye etme ve yetiştirme gibi çok önemli annelik görevini bırakma mecburiyeti altında tutulmaz.

Dolayısıyla çarşıda, pazarda, vekalet, kefalet ve şehadet gibi mevzularda kadının çok fazla ilgisi ve bilgisi olmayacağından, âyet-i kerime, ilk etapta erkekleri şahitliğe çağırmakta, şayet iki erkek bulunmazsa, "güvenilir bir erkek ve iki kadının şahit olabileceğini" ifade etmektedir.

Âyet-i Kerimede iki kadının şehadette bir erkeğe mukabil sayılması, bu mevzunun onun asıl meselesi olmaması ve psikolojik yapısından kaynaklanan zabt eksikliğidir. Yoksa mesele, kadın ve erkek eşitliğini iddia edenlerin dediği gibi, kadının insan yerine konulup konulmamasıyla, ona değer verilip-verilmemesiyle ve kadın-erkek eşitliği veya eşitsizliğiyle hiçbir ilgisi yoktur.

"Eğer iki erkek bulunmazsa, şahitlerden kendilerine güvendiğiniz bir erkek ve biri unuttuğunda diğerinin ona hatırlatması için iki kadın yeter."

Burada bahsi geçen unutmanın çeşitli sebepleri olabilir.

b - Unutmanın Sebepleri

1 - İslâmî bir toplumda kadın, erkeğe nazaran daha az çarşıya-pazara çıkar, başkalarıyla karşılaşır ve muhatap olur. Onun en büyük ve en değerli vasfı, anneliktir. Dolayısıyla İslâm, toplumda iş bölümünde haricî işleri, evin geçimini daha çok erkeklere yüklerken, kadının, belki dıştaki işlerden çok daha önemli olan ve kadın fıtrat ve psikolojisine çok daha uygun düşen, evin düzeni, bakımı ve çocukların terbiyesiyle meşgul olmasını tercih eder. Bu, mutlak bir mecburiyet olmayıp, bir tavsiyedir, bir tercihtir. Dolayısıyla kadın, dışarıda cemiyette cereyan eden hadiselere daha fazla şahit olmaz. Zaman zaman çarşıya–pazara çıksa da, yapılan alış–verişler ve olup biten hadiseler, asıl meselesi olmadığı için onun dikkatini fazla çekmez. Dikkat ettiği

şeylerde, bir kere gözüne iliştirdiğinden dolayı unutabilir.

Psikolojik hafıza kanunlarına göre de, insan bir hadise ile ne kadar çok karşılaşırsa hadise, o derece hafızasına yerleşmiş olur. İnsanın, az karşılaştığı, seyrek müşahede ettiği hadiselere dair hafızası zayıftır. Bu türlü hadiseleri sonradan bütün yönleriyle hatırlamak ise daha zordur.

Binaenaleyh, insanlar arasındaki alış verişe ve diğer muamelelere pek az şahit olan kadının, bunlara dair intibaı, duyum ve idrak kabiliyeti, hafızası, pek tabiî ki erkeğe nisbetle zayıf olacaktır. Dolayısıyla şahitlik yapacak bir kadının yanında; hadiseyi az daha olsa gören, bilen bir başka kadının yardımcı olarak istenmesi adaletin tam tecellisi için isabetli bir yoldur. En azından ikinci kadın, birinci kadının unuttuğu şeyleri hatırlatır, ona destek olur, şehadetine güç ve kuvvet kazandırır. Bu şekilde kadın, çok önemli bir şahidlik meselesinde töhmetten de kurtulmuş olur.

İşte Kur'an, bu durumda olan kadına yardımcı bir arkadaş vermiş, diğer taraftan böyle emretmekle adalete ve hakkaniyete verdiği önemi göstermiştir.

2 - Kadın, bütün insanlık tarihin şahit olduğu ve kadın hakları adı altında kadının sokağa en çok çıktığı günümüzde de açıkça görüldüğü üzere, ticari hayata ne erkekler kadar katılır, ne de onlar kadar bu sahada aktif olur. Bugün de, idare gibi ticaret, dünyanın her tarafında çok büyük oranda erkeklerin elindedir. Dolayısıyla, idari meselelerde, askerlik konularında ve daha pek çok sahada olduğu gibi ticari konularda ve anlaşmalar hakkında da kadının bilgisi, tecrübesi, anlayışı, erkeklerinkinden kat kat az ve eksik olabilir. Bu da onun, her halükârda sağlıklı bir şahitlik yapmasına mani olabilir. Bununla birlikte, bu meseleleri de erkeklerden daha iyi anlayan kadınlar da her zaman için bulunabilir. Fakat hukuki ve kamuyu ilgilendiren meselelerde istisnalar değil, genel kurallar nazara alınır. Bugün dünyanın hiçbir yerinde önde gelen ticaret ve iş adamları kadın değildir. Ama iki kadın, birbirine destek vererek ve yardımlaşarak, ticaret veya borç akdinin gerektirdiği şartları daha iyi hatırlar ve yerine getirebilir.

3 - Unutma, aynı zamanda kadının psikolojik durumuyla ilgilidir. Bu, belki ona Allah'ın (c.c.) bir lûtfudur. Ayrıca, kadınların kendilerine mahsus bir halet-i ruhiyyeye sahip oldukları da bir hakikattır.

Bu konuda ruh doktoru, Mazhar Osman şöyle der:

"Kadınla erkeğin tabiat farklılığı daha küçük yaşta başlar ve gittikçe artar. Evvelâ, kadının esas mizacı heyecanlılık (emotivite)dir. Bütün kadın psikozlarında bunun izlerine tesadüf olunur. Heyecanın hakim olduğu psikozlar, meselâ, cinnet-i mania-i inhitabiye kadınlarda daha çoktur. Vahşi kavimlerden en yüksek medeni milletlerin kadınlarına, pek asrî terbiye görmüş bir mini mini hanımla, köyde doğup büyümüş bir köy kızına varıncaya kadar kadınların müşterek hisleri, birbirinden farklı olmayan jestleri vardır. Her kadın, ayının yarısını hazırlanma, âdet, âdetten sonra gayri tabilikle, adeta hasta olarak geçirir. Tenasülde erkeğin rolü beş dakikalık bir birleşmeden ibaret ve ondan sonra aşka kayıtsız ve hatta müteneffirken, kadın, aşkın mahsulünü dokuz ay karnında, iki sene göğsünde taşır; hamilelik, doğum ve nifas hallerine ait bir çok ruhi değişiklikler, tabii ve mutad sayılan asabiyetler gösterir. Erkekle kadın nasıl birbirine müsavi olur.? Ruh tıbbında tetkikler ilerledikçe, ruhiyet ve zihniyetler arasındaki farkı daha açık göreceğiz. Kadın heyecanıyla yaşar, erkek muhakeme ile temayüz eder."[5]

Bugün, kadının erkeğe nazaran, ruhen daha heyecanlı olduğu, hadiseler karşısında daha çok heyecanlandığı psikolojik bir gerçektir.

***

Gutteyman de bu konuda şöyle demektedir :

"Kadında idrak, tahayyül, düşünce, isteyiş ve hareket gibi cihetlerin hep umumiyetle heyecanlılığa uygun düşen ve sadece bu zaviyeden anlaşılması mümkün olabilen, karakteristik hususiyetler vardır. Nitekim bu âmil gözetilmeden yapılacak etüdlerde, kadın ruhu, mühim bir kısmı itibarıyla muamma kalır."[6]

Evet; iki kadının şahitliğinin bir erkeğin şahitliğine denk tutulması, hiçbir zaman kadının, erkeğin yarısı olduğu manâsına anlaşılmaz. Çünkü bu şahitlikte, yani her türlü teminatın bulunmasına önem verilmiş olan hukuki sahada bir icraattır. Bu şahitlik, sanığın ister lehine ister aleyhine olsun fark etmez.

Kadın, tabiî temayyülleri sebebiyle çabuk heyecanlanan ve merhamet tarafı ağır basan, davanın şart ve sebeplerinin tesiri altında kalması mümkün olan bir tabiata sahiptir. Dolayısıyla burada şahitlerden birinde

herhangi bir sapma olduğunda, diğerinin ona hatırlatarak, gerçeğin ortaya çıkarılmasını garanti altına alma maksadı vardır. Kimsenin itiraz edemeyeceği ve tamamen insanın dışında, yaratılıştan gelen böyle bir özellik karşısında, “kadın, erkeğe eşit tutulmuyor” diyerek, Kur’an’ı yeltenme, sadece bir inattır, maksatlı bir tutumdur ve daha çok inkârdan veya nifaktan kaynaklanır

Tenkit edilmek bir yana, tam tersine İslâm’ın, heyecanları ve duygusallığı erkeğe nazaran çok daha önde olan kadını, heyecanını daha da artıran hadiselere şahit olması durumunda kendisine yardımcı vererek manevî büyük mesuliyetler altında kalmaktan kurtarması ve toplumda şahitlik müessesesini gerektiği şekilde işletmesi, hem kadın, hem adalet, hem toplum açısından sadece alkışlanacak bir durumdur.

c - Kadının Yalnız Başına Şahitliği

İslâm’da daha çok kadının sahasına giren ve başkalarının muttali olamayacağı kadınlığa ait işlerde, tek kadının şahitliği kabul edilir. Zira şahitlikten maksat, gerçeğin ortaya çıkması, zulme meydan verilmemesi ve hakkın zayi olmamasıdır. Yoksa şahidin erkek veya kadın olması asıl mesele değildir.

Doğum, bekaret ve kadınlara ait bazı önemli hastalıklar hakkında kadınların şahitliği geçerlidir. Miras alabilmesi için, doğan çocuğun ses verip vermediği mevzuunda yine kadınların şahitliği kabul edilir. Ramazan hilalinin tesbiti hususunda da yine kadınların şehadeti, aynen erkeklerin şehadeti seviyesinde geçerlidir.[7]

Erkeklerin ekseriyetle göremeyeceği, bilemeyeceği, bekâret, evlilik, doğum, hayız, süt emzirme ve kadınlara ait hastalıklar hakkında münferit olarak şehadetleri, Maliki, Şafii ve Hanbeli âlimlerine göre de makbuldür.[8]

****

KAYNAKLAR:

[1] Zühayli, el-Fıkhu’l-İslâmi, 6/564.

[2] Zühayli, a.g.e., 6/564.

[3] Zühayli, a.g.e., 6/568-569; İbn Hümam, Fethul’l-Kadir, 4/52; İbn Abidin, ed-Dürrü’l-Muhtar, 4/405.

[4] Zühayli, a.g.e., 6/574.

[5] Bekir Topaloğlu, İslâm’da Kadın, s. 241.

[6] Dikmen, İslâmda Kadın Hakları, s. 204.

[7] Zühayli, a.g.e., 6/571

[8] Zühayli, a.g.e., 6/572; Bu mevzudaki hadisler için bkz. Heysemî, Mecmeu’z-Zevaid, 4/201; Zeylaî, Nasbur’r-Raye, 4 /80-81.

****
****
****

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - KÖLE VE CARIYE (3 Bölüm)

3 bölümden oluşan bu yazı dizimizin tamamını bu başlık altında topladık.

***

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - KÖLE VE CARIYE - 1

Islam'da ki kölelik, Amerikalıların kölelik anlayışından farklıdır. Eğer bir savaşta esir düşenler varsa, onları

köle olarak kullanmak caizdir... Bunun hikmetleri vardır. Esir düşmüş birisi zindana atıldığı takdirde, doğal olarak kendini zindana atanlara sempati ile bakmaz ve hala düşmanlık besler.

Fakat esir düşmüş birisini köle olarak yanında bulundurmak, aynı sofrada yediğinden yedirmek ve giydiğinden giydirmek, bir köle için zindana atılmaktan her bakımdan daha iyidir.

Hele bir de köle edinen şahıs Islam ahlakına sahip ise, kölenin müslüman olma ihtimali yüksek olur. Müslüman olduğu takdirde, köleyi evlendirmek ve özgürlüğüne kavuşturmak çok güzel bir davranış olacaktır.

Köle ile Efendisi arasında ki ilişkiyi,öğrenci ve öğretmen ilişkisine benzetebiliriz. Nitekim birçok Islam Alimi köle kökenlidir, örneğin Asım bin Ali, Abbas bin Ferec er-Riyaşi, Abbas bin Muhammed Bağdadi vs.

***

Bu kısa girişten sonra sözü Dr. Ebubekir Sifil'e bırakıyorum...

İSLÂM VE KÖLELİK-1

Dr. Ebubekir Sifil Hoca

SEMERKAND - Ağustos 2006

***

Müslüman olmayanlar tarafından İslâm'a eleştiri yöneltenler olabilir. Kimilerinin eleştirisi cehaletten kaynaklanır. Kimilerininki ise gayz halidir. Hazmedemeyişten, hınçtan kaynaklanır.

Fakat daha ilginç olanı ise müslümanım diyen bazılarının onlara destek vermeleridir. Bu ise, izahında zorlandığımız, bir müslümana asla yakıştıramadığımız bir tavırdır. Bu tavra konu olan hususlardan biri de kölelik meselesidir.

Batı kaynaklı "insan hakları" kavramının evrensel ölçekte hukukun temeline yerleştirildiği günümüzde İslâm'a yöneltilen belli başlı eleştirilerden birini de kölelik meselesi oluşturuyor. Gerçi işbu "insan hakları" kavramına bizatihi Batılılar'ın ne kadar riayet ettiği, özellikle 11 Eylül sonrasında hayli tartışılır hale gelmiş bulunuyor; bu bir vakıa. Ancak başlangıçta Batılılar tarafından dillendirilen, akabinde Batıcılar (Modernist Müslümanlar) tarafından sürdürülen iddiaların, gerçeği ne ölçüde yansıttığını da bilmek durumundayız.

Esas meseleye geçmeden önce "usül" hakkında temel bir tesbit yapmamız gerekiyor. Batılılar tarafından (çok eşlilik, kadının konumu, faiz yasağı, bazı cezaî müeyyideler... vb. konularda) İslâm'a yöneltilen eleştiriler hakkında bazı müslümanların şu iki tavırdan birini takındığı görülüyor:

1. Özür dilemeci (tarihselci) tavır.

2. Görmezden gelici tavır.

Bu tavırlardan ilkini benimseyenlere hakim olan psikolojiyi şöyle ifade edebiliriz:

"Bu tenkitler son derece yerindedir. Dile getirilen hususlar geçmişte işlenmiştir. Ancak bizim İslâm anlayışımız atalarımızınki gibi değil. Geçmişte İslâm yanlış anlaşılmış ve yanlış yaşanmıştır. Belki geçmişin şartları öyle gerektirdiği için bazı hususlarda bugün kabul edilemeyecek bir tutum sergilenmiştir ve o şartlarda bu normal olabilir. Ancak katılmadığımız yorumlara dayalı bu uygulama ve anlayışlar günümüzde asla benimsenemez, onaylanamaz ve savunulamaz. Biz, atalarımızın geçmişte işlediği bu hatalardan uzağız ve onlar adına dünyadan (Batılılar'dan) özür dileriz."

İkinci grupta yer alanlar ise zikredilen hususlara, gündeme getirilmesi doğru olmayan birer "ar vesilesi" olarak bakıyor. Bunlara göre:

"Evet, geçmişte bu gibi hükümler benimsenmiş ve icra edilmiştir; İslâm'ın emri ve hükmü de budur. Ancak bunları bugün savunabilecek durumda değiliz. Zira dünya değişti, insanların anlayışı farklılaştı. En iyisi bu türlü meseleleri hiç gündeme getirmemek."

Kanaatimiz odur ki, her iki anlayış da Yüce Rabbimiz'in "Alîm" ve "Hakîm" ism-i şerifleri konusundaki idrak ve yakîn eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Allah Tealâ'nın, olmuş, olan ve olacak her şeyi bütün ayrıntılarıyla bilmesi ve her işinde yüce şanına yaraşır binbir hikmet bulunması, bu iki ism-i şerifin ihata alanı hakkında söylenebilecek en özet sözlerdir.

Madem ki "Alîm" ve "Hakîm" isimlerinin sahibi Allah Tealâ bu hükümlerin, gönderdiği son dinin çerçevesi içinde kıyamete kadar baki kalmasını murad etmiştir; öyleyse bu hükümlerin hikmetleri üzerinde, çağın hakim değer yargılarının ve menfi propagandaların etkisinden sıyrılarak düşünmenin yollarını bulmak zorundayız.

"İslâm ve Kölelik" başlığı altında yapılan menfi propagandaların kıymet-i harbiyesi konusunda da tavrımız bu olmalıdır.

İddia şudur:

"Müslümanlar savaşta erkek, kadın ve çocukları köle olarak alır. Onlar üzerinde bir 'mal' gibi dilediği biçimde tasarrufta bulunur; alır, satar. Kadınların cinselliklerinden dilediği gibi istifade eder. Bugün ellerine fırsat geçse Ortaçağ'ın bu 'insanlık dışı' uygulamasını tekrar gündeme sokarlar. Müslümanlar için 'köle avlamak' hem bir hak, hem de bir vazifedir..."

Bir kısım Batılılar meseleyi böyle ortaya koyarken Batı'yı kıble edinen sözümona bir kısım müslüman aydınlar da, kölelik uygulaması hakkında yukarıda belirttiğimiz şekillerde davranmayı tercih eder.

Köleliğin tarihi

Kur'an, Hz. Yusuf a.s.'ın, kardeşleri tarafından kıskançlık sebebiyle kuyuya atıldıktan sonra, oradan geçen kervancılar tarafından kuyudan çıkarıldığını ve Mısır'a götürülerek satıldığını haber vermektedir. (Yusuf, 20-21) Hz. Yusuf a.s.'ın milattan binlerce yıl önce yaşadığı düşünüldüğünde kölelik uygulamasının tarihinin ne kadar eski olduğu daha rahat anlaşılacaktır.

Kölelik sadece Ortadoğu denen coğrafyada değil, dünyanın hemen her tarafında binlerce yıl yaşatılmış bir uygulamadır. Antik Yunan ve Roma kaynaklarını inceleyenler, kölelikle ilgili birçok belgeye rastlayacaklardır. (Doç. Dr. Hasan Malay, Çağlar Boyu Kölelik, 14, vd.)

Aynı şekilde kadim Hint ve Çin uygarlıklarında, Sümerler'de, Akatlar'da, Babil ve Asur medeniyetlerinde de kölelikle ilgili kurum ve uygulamalar mevcuttur. (Prof. Dr. Ahmet Akgündüz, Osmanlı'da Harem, 77, vd.)

Öyleyse şu husus kesin bir şekilde belirtilmelidir ki, kölelik İslâm'ın ortaya çıkardığı ve vücut verdiği bir kurum değildir. Kur'an'ın inzal buyurulduğu dönemde kölelik yaygın bir şekilde fiilen mevcuttu. Aşağıda da belirteceğimiz gibi, İslâm kölelikle ilgili son derece önemli çerçeveler getirmiş, köleliğin kaynaklarını sınırlandırmış ve kölelik hukukunu hiçbir tarih ve coğrafyada görülmemiş bir mükemmellikte düzenlemiştir.

Köleleştirme yolları

Gerek İslâm öncesinde, gerekse İslâm geldikten sonra İslâm coğrafyası dışındaki yerlerde insanların köleleştirilmesinin birkaç yolu vardı:

1. Savaşlar: Biraz sonra değineceğimiz gibi İslâm nazarında köleliğin tek meşru kaynağı savaştır. Buna mukabil köle edinmek, İslâm öncesinde ve hatta İslâm geldiği zamanlarda doğulu ve batılı pek çok toplumda savaşın belli başlı amaçlarından birisini oluşturuyordu.

Romalı ünlü hatip ve devlet adamı Çiçero, bir arkadaşına yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Britanya seferinin sonuçları sabırsızlıkla bekleniyor... Ama şimdi anlaşılıyor ki, adada gümüş madeni olduğuna ilişkin herhangi bir belirti yok. Bu durumda tek umudumuz bolca köle toplamak..." (Doç. Dr. Hasan Malay, Çağlar Boyu Kölelik, 19)

2. Korsanlık/Haydutluk: Köle ticaretinin bizzat devletler tarafından son derece kârlı bir iş olarak yapılmasından cesaret alan korsan ve haydutlar, tarih boyunca diş geçirebildikleri yerlere saldırmış, malları talan etmiş, insanları da köleleştirerek pazarlarda "köle tüccarı" edasıyla satmışlardır. Hatta başkalarına ait köleleri çalıp sattıkları da sık rastlanan olaylardandır. Tırnak içine aldığımız "köle tüccarı" ifadesi bile, köle alım-satımının müstakil bir ticari sektör oluşturduğunu anlatmak için tek başına yeterlidir.

3. Mahkeme kararları: Özellikle Roma İmparatorluğu döneminde hırsızlık, soygunculuk, kutsal değerlere saygısızlık, kundakçılık, sahtekârlık... gibi suçlar mahkeme tarafından köleleştirilme ile cezalandırılabiliyordu. Ancak bu cezaya çarptırılanların diğer kölelerden bir farkı vardı: Onların çocukları özgürlüklerini koruyordu.

4. Terk edilen ya da köle olarak satılan çocuklar: Roma kanunları, herhangi bir sebeple istenmeyen çocukların satılmasına veya terk edilmesine izin veriyordu. Bu çocuklara "expositi" deniyordu. Bu çocukları satın alanlar, onları büyüttükten sonra istedikleri gibi köle olarak kullanıyordu. Her ne kadar prensip olarak bu çocukların, özgür ana-babadan doğduklarını ispatlamaları halinde özgürlüklerine kavuşma hakları var idiyse de, bunun her zaman ve herkes için kolay bir iş olmayacağı açıktır.

5. Borç: Eski Yunan'da borcunu ödeyemeyen kimselerin, alacaklıları tarafından köleleştirilmesi söz konusuydu. Aristoteles bu konuda şöyle demiştir: "... Bu olaylardan (Kylon suikastinden) sonra, asillerle yoksul kitleler arasında uzun bir çatışma dönemi yaşandı. Bunun nedeni, devletin (birkaç kişinin elinde olması anlamına gelen) oligarşik bir yapıya sahip oluşuydu. Bu sistemde fakirler, eşleri ve çocuklarıyla birlikte zenginlerin kölesiydiler. (...) Altıdabir, fakir çiftçilerin toprak sahiplerine ödediği kirayı simgelemekteydi. Tüm ülke ancak birkaç kişiye aitti. Eğer kirayı ödeyemezlerse çocuklarıyla birlikte başkalarına satılıyorlardı..." (Doç. Dr. Hasan Malay, Çağlar Boyu Kölelik, 37)

6. Feodal sistem: Özellikle Avrupa'da yüzyıllar boyunca uygulanmış olan feodalite, insanların "yarı köle" statüsünde tutulduğu, "gönüllü kölelik" olarak isimlendirilebilecek bir sistemin adıdır. Bu sistemde güçsüzler, gerek devletin, gerekse başka güç sahiplerinin (büyükten küçüğe doğru sırasıyla senyör, baron, dük, kont, şövalye...) baskısından korunup güven içinde yaşamak için birisine bağlanmak, daha doğrusu "bağımlı" olarak yaşamak zorundaydı. Her zaman için ve her seviyede daha az güçlü olanın daha çok güçlü olana bağımlı bulunmak zorunda kaldığı bu sistemde, çiftçilerden senyörlere kadar her kesim bir üsttekine bağımlı idi. Bu yapının en tepesinde ise krallar vardı. (Marc Bloch, Feodal Toplum, 185, vd.)

İslâm köleliği niçin kaldırmadı?

Yukarıdan beri resmetmeye çalıştığımız manzaranın toplumsal, ekonomik ve kültürel hayata hakim olduğu bir dönemde İslâm'ın köleliği tamamen yasaklayıcı bir hüküm getirmediğini görüyoruz. Bu noktada İslâm'ın toptan kaldırdığı -mesela "faiz" gibi- cahilî uygulamalar cümlesinden olarak niçin köleliğe de son vermediği sorusunun cevabı üzerinde biraz düşünelim.

Her şeyden önce mevcut uygulama, İslâm'ın, kaynaklarını teke indirdiği kölelik kurumunu kökten kaldırmasına engel teşkil etmiştir. Şöyle ki:

Savaş sonucu esir alınan düşman hakkında şu uygulamalardan birisi veya birkaçı hayata geçirilebilir:

1. Öldürmek.

2. Karşılıksız serbest bırakmak.

3. Belli bir karşılık alarak serbest bırakmak.

4. Hapse atmak.

5. Köleleştirmek.

Bu uygulamalardan her birinin, zamana, yere ve duruma göre avantajları ve dezavantajları bulunduğunu söyleyebiliriz. Makul ve meşru bir sebep yokken bunların birisini dayatmak ve zorunlu görmek mümkün ve doğru değildir. Bununla birlikte, tek başına alındığında bu uygulamaların dezavantajlarını şöyle belirleyebiliriz:

1 - Bu şıklardan ilki, yerine göre onbinlerce insanın öldürülmesi demek olacağından, bir anlamda "katliam" demektir. Ayrıca böyle yapıldığında, esirler arasında bulunabilecek ve mesleği, sanatı, kabiliyeti ve tecrübesiyle çeşitli alanlarda insanlığa faydalı olabilecek kimselerin üreteceği değerlerden insanlığın mahrum bırakılması söz konusu olacaktır.

2 - İkinci seçenek hayata geçirildiğinde düşmanın güçlenmesine katkıda bulunulmuş olacak, böylece görünüşte zaferle sonuçlanmış olsa da, yapılan savaş gerçek anlamda maksadına ulaşmış olmayacaktır. Zira hem İslâm devleti savaş sebebiyle uğradığı maddi-manevi zararları yine kendisi üstlenmek zorunda

kalacak, hem de düşmana savaşarak tecrübe sahibi olmuş askerler hediye etmekle kendi geleceğini riske atmış olacaktır.

3 - Üçüncü seçeneğe gelince, belli bir vergiye bağlamak, karşılıklı esir mübadelesi (değişimi) gibi tercihe şayan durumlar olabileceği gibi, bunların söz konusu olmadığı durumlar da olabilir. Genellikle mağlup tarafın zaten elinde mübadele edecek esir olmaz veya fidye verip esirleri kurtaracak maddi gücü bulunmaz. Bu durumda bu çözüm şekli de tıkanmaktadır.

4 - Dördüncü seçenek, esirlerin ömür boyu devletin kesesinden bakılıp beslenmeleri anlamına gelir. Üstelik bunun karşılığında ne İslâm devleti, ne de esirler bakımından elde edilecek hiçbir fayda da söz konusu değildir.

Bu seçeneklerin birinin veya tamamının savaştan beklenen sonucu yeterince sağlayamaması veya şartların gerektirmesi durumunda köleleştirme uygulaması devreye girer. Ancak burada İslâm'ın köleliğe bakışı ve müslümanların köleleriyle ilişkilerini ayrı bir başlık altında ele almak gerekmektedir. Bunun için de önce gayrimüslimlerin köle anlayışını ve kölelere reva gördüğü muamelelere göz atmamız gerekir.

Bir sonraki yazımızda bu başlıklar altında konuya devam edip, Batılılar karşısında ezilip-büzülmenin, suçlu gibi davranmanın ne büyük bir cehalet olduğunu ele alacağız.

****

****

****

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - KÖLE VE CARIYE - 2

2. Bölüm - İSLÂM VE KÖLELİK

Dr. Ebubekir Sifil Hoca

SEMERKAND - Eylül 2006

Kur'an ve Sünnet'in şekillendirdiği islâmî hayat içinde, kölelerin yetenek ve gayretleri ile mütenasip olarak en yüksek toplumsal statüyü elde etmeleri için hiçbir engel mevcut olmamıştır. Özellikle İslâm'ın ilk asırlarında ilim ve zühd hayatında öne çıkan isimlerin birçoğunu köle asıllı insanların teşkil etmesinin tek açıklaması elbette budur.

"İslâm ve Kölelik" başlıklı, Ağustos sayısında ele aldığımız yazıda (NOT: Bu baslikta yer alan 1. bölümü kastediyor hocamiz), kölelik konusunda İslâm'a yönelik eleştirilere özür dileyici bir tavırla karşılık veren müslümanların yapmakta olduğu hataya işaret edilmiş; köleliğin kısa bir tarihi verilerek İslâm'ın köleliği neden kaldırmadığı konusuna giriş yapılmıştı. Ancak konunun tam olarak anlaşılabilmesi için gayrimüslimlerin ve müslümanların köleliğe bakışı ve köleleriyle ilişkilerinin bir mukayesesine ihtiyaç duyulmuştu. Bu yazıda konu bu yönüyle ele alınarak tamamlanacaktır.

Fransa'da kölelik

Batılılar'ın Ortaçağ'ında Fransa'da yürürlükte olan "Loi Salique" kanunu, özgür vatandaşlarla köleler arasına ciddi engeller koymuştu. Bu iki sınıf arasında evlilik kesinlikle mümkün değildir. Hür birisi köle bir kadınla evlenmeye kalktığında kendisi de köle statüsüne geçiyordu.

Daha sonraki dönemlerde Fransa'da köleler hakkında "Karalar Kanunu" yürürlüğe kondu. Buna göre efendisine karşı en küçük bir kabahat işleyen, koşulduğu ağır işlerden bezip kaçmaya kalkan yahut cüz'î bir şey çalmak suretiyle hırsızlık yapan kölelere, kulaklarını kesmek ve vücutlarını dağlamaktan idama kadar giden cezalar verilebiliyordu.

İngiltere'de kölelik

Tıpkı Fransa gibi İngiltere'de de bir "Karalar Kanunu" vardı. Bizzat İngiltere kraliçesi Elizabeth köle ticareti yapıyordu. Bir seferinde 47 binden fazla köleyi Afrika'dan gemilerle getirtmişti. Kaçak kölelere verilen cezalar İngiltere'de de tıpkı Fransa'da olduğu gibiydi.

Bundan daha önemlisi, "Sanayi Devrimi"nin başka herhangi bir ülkede değil, ilk defa İngiltere'de gerçekleşmesinin temel saiklerinden birisini köle ticaretinin teşkil ettiği gerçeğidir. Söz gelimi İngiltere'nin Liverpool limanında 1730 yılında 15 kayıtlı "köle gemisi" varken, bu rakam 1792'de 132'ye çıkmıştı.

1807 yılında köle ticaretini görünüşte yasaklayan İngilizler, "ekonomi ancak kölelerin sırtında gelişir" anlayışıyla bu tarihten sonra da köle ticaretine devam ettiler. Üstelik yasaklananın "kölelik" değil, "köle ticareti" olduğuna dikkat edilmelidir.

Amerika'da kölelik

400 yıl içinde 50 milyon civarında Kızılderili katletmek suretiyle tarihin belki de en büyük soykırım suçunu işleyen Amerikalılar, işlerini gördürebilmek için kölelere ihtiyaç duydular ve Afrika'dan köle sevkiyatına başladılar. Özel olarak bu iş için tasarlanmış gemilerle milyonlarca insan köleleştirilerek Amerika'ya taşınmıştır. Sadece nakliye esnasında yolda hayatını kaybeden insan sayısının 20 milyon civarında olduğu tahmin edilmektedir. Amerika'ya salimen ulaşabilenlerin sayısı hakkında 10 ilâ 30 milyon arasında rakamlar telaffuz edilmektedir. Sylviane Diouf'un verdiği bilgiye göre bunlar arasında 3-4 milyon kadar müslüman vardır. (Amerika'da Köle Müslümanlar/Servants of Allah)

Özetle Amerika'da ve Avrupa'da insanların hiçbir hak-hukuk söz konusu olmaksızın en acımasız muamelelere tabi tutulduğu kölelik sistemi, para kazandırdığı ve kârlı bir ticaret alanı oluşturduğu sürece devam etti. Ne zaman ki üretimde makineleşmeye gidilmeye başlandı; köle bulundurmanın ve çalıştırmanın cazibesi kaybolmaya yüz tuttu. Köle de nihayet bir insandı; ihtiyaçları vardı, ailesi vardı, sağlık durumu bozulabiliyordu. En iyimser durumda yaşlanıyor ve üretemez hale gelince toplumun sırtına "yük" olarak kalıyordu. Oysa makineler öyle değildi. Makine kullanarak hem daha ucuz maliyetlerle, hem de daha kısa zamanda daha fazla üretim yapmak mümkündü.

Fernand Braudel açıkça söylüyor: "Lafı gevelemeden, Avrupalılar tarafından yapılan zenci köle ticaretinin, Amerika'nın artık bu kölelere acil ihtiyacının kalmadığı bir sırada sona erdiğini kabul edelim."

İnsaflı gayrimüslimler

İslâm'da meşru savaş sonucunda düşmandan ele geçirilen esirlere nasıl muamele edileceği, devlet başkanının yetkisine bırakılmıştır. Köleleştirme, yukarıda saydığımız seçeneklerden birisidir. Ancak İslâm'ın köleliğe bakışı ile Batılı devletlerin köle anlayışı arasında isim benzerliği dışında neredeyse hiçbir ilişki yoktur.

Endonezya ve Cava'da 17 yıl devlet görevlisi olarak çalışmış, bir ara müslüman ismi alarak Mekke ve Medine'ye de giderek bir süre kalmış bulunan ünlü Hollandalı müsteşrik (İslâm bilimcisi) Snouck Hurgronje, Haremeyn izlenimlerini bilahare kayda geçirdiği eserinde şöyle diyor: "Avrupalılar, İslâm'da esaret (kölelik) hakkında Amerika ile şarktaki (doğudaki) şartları birbirine karıştırmaktan dolayı hatalı hükümler vermişlerdir. Bundan dolayı İngilizler'in esir (köle) ticaretini men için koydukları nizamlar hakkındaki sitayişler (övgüler) pek yerinde değildir. (...) Bugünkü şartlar içinde onlar için esir (köle) olmak bir saadettir. Denemek için kendilerine, benimle birlikte yurtlarına dönmelerini teklif ettiğim esirlerin (kölelerin) hemen hepsi, bu teklifimi, ancak kendilerini tekrar Mekke'ye getirmem şartı ile kabul ediyorlardı." (İslâm Ansiklopedisi, MEB, 1/113.)

Bir başka müsteşrik de şunları söyler: "Arabistan'da esirlerin (kölelerin) vaziyeti daima tahammül edilemeyecek gibi değildir ve kendisi ekseriyetle mes'uttur. (...) Arabistan yaylalarında -ki oralarda yalnız hali vakti yerinde olanlar esir (köle) sahibidir- hayır sahipleri azatlı köle ve cariyeler evlendirir ve kendi mallarından onlara ya deve veya hurma ağacı gibi şeyler verirler. Bu Afrikalıların gönüllerinde esir (köle) edildiklerinden dolayı hiçbir kin yoktur. (...) Allah onlara felaketlerinde lütfetmiştir. Onlar, "Bu, Allah'ın lütfudur." diyebilirler. (...) Esirlerin yeni vatanları onlara eskisinden daha güzel görünür. Orada onlar Allah'ın hür kullarıdır. Orası onlar için daha yüksek bir medeniyet diyarıdır. Bu cihetle, esarete düştüklerinden dolayı Allah'a şükrederler." (İslâm Ansiklopedisi, MEB, 1/114)

Bunlar, dürüst gayrimüslimlerin İslâm diyarındaki kölelerin durumu hakkında pek çok benzerleri arasından seçtiğimiz örneklerdir ve gerçeği yansıtmaktadırlar. Gustave Le Bon'un Arapça'ya Temeddünü'l-Arab adıyla

çevrilen eserinde konuyla ilgili pek çok ibretamiz belge ve bilgi mevcuttur.

Kur’an ve Sünnet’te Köleler

İslâm coğrafyasında köleliğin, Batılı insanın hayvanlarla aynı seviyede, hatta daha aşağı gördüğü “zincirli yaratık” ile hiçbir ilgisinin bulunmaması son derece normaldir. Zira her şeyden önce bizim insan anlayışımız buna uygun değildir.

Mesela Kur’an’da kölelere nasıl muamele edileceği konusunda şöyle buyurulur: “Allah’a kulluk edin, O’na bir şeyi ortak koşmayın. Ana babaya, yakınlara, yetimlere, düşkünlere, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolcuya ve elinizin altında bulunan kimselere (köle, cariye, hizmetçi ve benzerlerine) iyilik edin.” (Nisa, 36)

Kur’an’ın vaz ettiği bu temel düstur, Rasul-i Ekrem s.a.v. Efendimiz’in davranış, beyan ve talimatlarında somutlaşmış, müslümanın insan anlayışının pratik yansımasını oluşturmuştur. İlk eşi Hz. Hatice r.anha validemizin satın alarak Efendimiz s.a.v.’e hediye ettiği -aynı zamanda ilk müslümanlardan olan- Hz. Zeyd r.a, izini bulup kendisini “kurtarmak” için Mekke’ye gelen babasının eve dönme teklifini tereddütsüz reddetmişti. Şüphesiz onun bu davranışının biricik sebebi Efendimiz s.a.v.’in kölelere nasıl davranılması gerektiğini fiilî olarak ortaya koyan örnek davranışı olmuştur.

Köle sahiplerine, kendi yediklerinden kölelerine de yedirmelerini ve kendi giydiklerinden kölelerine de giydirmelerini, kölelere güçlerinin üstünde iş yüklememelerini emir ve tavsiye buyuran (Buharî) Efendimiz s.a.v., böylece aslında efendi-köle ayrımını fiilen ortadan kaldırmış oluyordu.

Yine Efendimiz s.a.v., kölesine kötü davranan kimsenin Cennet’e giremeyeceğini haber vermiş (İbn Mâce), sahibi tarafından dövülen kölenin, bu davranışın kefareti olarak serbest bırakılacağını belirtmiştir. (Ebu Davud)

Burada örnek olarak zikrettiğimiz ayet ve hadislerin oluşturduğu anlayışın İslâm toplumunda kölelere sağladığı konum, aslında bir anlamda “evlatlık” statüsüdür. Bunun lafta kalmayıp, hayata en canlı ve somut biçimde yansıdığını, yukarıda örnek kabilinden gözlemlerini aktardığımız insaflı gayrimüslimlerin şahitliği de tescil etmektedir. İslâm toplumunda köle sahibi olmak kişinin maddi-manevi sorumluluğunu artıran bir husus olduğu için Ahmet Cevdet Paşa’nın nefis tabiriyle “Müslümanlıkta köle almak, köle olmaktır.” (Tecrid-i Sarih Tercümesi, 7/466) Bu söz, Batı’daki kölelik ile İslâm’daki kölelik arasında bulunan muazzam farkı son derece çarpıcı biçimde ifade etmektedir.

Kur’an ve Sünnet’in şekillendirdiği islâmî hayat içinde kölelerin, yetenek ve gayretleri ile mütenasip olarak en yüksek toplumsal statüyü elde etmeleri için hiçbir engel mevcut olmamıştır. Özellikle İslâm’ın ilk asırlarında ilim ve zühd hayatında öne çıkan isimlerin birçoğunu (hatta yerine göre “çoğunluğunu”) köle asıllı insanların teşkil etmesinin tek açıklaması elbette budur. Tarih, Rical ve Tabakât kitapları bu türden pek çok örnekle dolu olduğundan, bu noktanın ayrıca örneklendirilmeye ihtiyacı yoktur.

İslâm Fıkhı’nda kölelik

Yukarıdan beri yaptığımız açıklamalardan da anlaşılacağı üzere İslâm’ın, geldiği dönemde bütün dünya tarafından uygulamada tutulan bir kurumu tek taraflı ilga etmek suretiyle kendi geleceğini tehlikeye atmasını beklemek safdillik olur. En azından “mütekabiliyet (karşılıklılık) ilkesi” gereği, muhatapları tarafından yürürlükte tutulduğu sürece İslâm da kölelik kurumunu yürürlükte tutma hakkını müslümanlara tanımaktadır.

Ancak yine de köleliğin meşru savaş dışındaki kaynaklarını kurutmak suretiyle bu kurumun sınırlı bir yaşama zemininde tutulmasını sağlamış bulunan İslâm Fıkhı’nda, kölelerin özgürlüklerine kavuşturulmasının önünü açan pek çok hükmün mevcudiyeti de bir vakıadır. Konuyla ilgili hükümleri şöyle özetleyebiliriz:

1. Köleler, sahipleriyle “kitabet” anlaşması yaparak belli bir ücret mukabilinde özgürlüklerini satın alabilirler.

2. Ramazan orucunu cinsel ilişkiyle bozma, yeminini bozma gibi birçok durumda kefaret olarak kölesi bulunanların köle azad etmesinin öngörülmesi.

3. Sahibinden çocuk doğuran (Ümmü’l-veled) cariyenin doğurduğu çocuğun hür kabul edilmesi; annesinin satılmasının yasaklanması. Ümmü’l-veled cariyeler, çocuğunu doğurdukları sahipleri vefat edince

hürriyetlerine kavuşurlar.

4. Zekât fonundan, kölelerin özgürlüğüne kavuşturulması için özel bir ödenek ayrılması. (Muhammed Takî el-Osmânî, Tekmiletu Fethi'l-Mülhim, 1/262 vd.)

Bunlar ve daha birçok hüküm hem kölelik kurumunun zeminini alabildiğine daraltmakta, hem de kölelere özgürlüğün kapılarını tarihin hiçbir devrinde ve hiçbir millette görülmeyen oranda açmaktadır.

Esirlerin köleleştirilmesi, İslâm Fıkhı tarafından farz veya vacip gibi "gereklilik/zorunluluk" bildiren bir hüküm olmayıp, diğer seçenekler yanında ve onlar gibi sadece "mübah"tır. Günümüzde olduğu gibi kölelik kurumu dünyada ortadan kaldırıldıktan sonra İslâm'ın bunu tek taraflı olarak uygulaması söz konusu değildir. (Muhammed Takî el-Osmânî, Tekmiletu Fethi'l-Mülhim, 1/272)

Şu halde İslâm'da kölelik kurumunun mevcudiyeti konusunda Batılılar ve Batıcılar tarafından dile getirilen hususlar en hafif tabiriyle "iftira"dır ve Yüce Dinimiz bu iftiralardan berîdir.

****
****
****

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - KÖLE VE CARIYE - 3 ve SON

3. Bölüm - CARIYE VE STATÜSÜ - Mehmed Paksu

Savaş sırasında düşman tarafından esir edilen kız ve kadınlar "cariye" olarak alınır. Hukuk itibariyle ganimet sayıldıklarından İslâm devleti tarafından hizmetçiye ihtiyacı olan gazilere verilirdi. Azat edilmedikleri müddetçe de, ticarî bir eşya gibi alınıp satılırdı. Artık o andan itibaren "cariye" ailenin bir parçası ve bir ferdi olarak kabul edilir, ona göre muamele görürdü. Cariyenin sahibi olan "efendi" onu şahsî hizmetlerinde ve ev işlerinde istihdam edebildiği gibi, isterse, ayrıca bir nikâh kıymaya ihtiyaç duymadan istifade edebilirdi. Bu durum her ne kadar ilk anda garip karşılanacak olsa da, tarihî şartları içinde bu gayet normal ve tabii karşılanırdı. Zâten ayrıca bu hususta Kur'ân'ın verdiği bir ruhsat da mevcuttur.

Mü'minûn Sûresinin 5 ve 6. âyetlerinde bu ruhsat şöyle ifade edilir:

"O mü'minler ki, ırzlarını korurlar; ancak hanımlarına ve sahip oldukları cariyelerine karşı münasebetleri müstesnadır. Bunlarla olan münasebetlerinden dolayı kınanmazlar."

Efendinin, cariyesinden cinsî yönden istifade etmesinin, cariyenin hesabına iki mühim hikmet ve faydası vardır. Birincisi ve en mühimi, esir düşen ve sahipsiz kalan bu kadınların bu vesile ile ihmal edilmeleri önlenmiş olur. Çünkü, aksi takdirde, cariyelerin fuhşa düşmeleri, zinaya girmeleri ihtimali kaçınılmaz olduğu gibi, efendisinin evine de bağlı kalmış olur.

Diğer bir faydası, cariyenin efendisinden bir çocuğu olduğu takdirde "çocuğun annesi" mânâsına "ümmü'l-veled" sayılmaktadır. Cariyeden doğan bu çocuk hür kabul edilir. Çocuğun doğumu ile annesi de, efendisinin ölümünden sonra mirasçılarına geçmeyip hürriyetine kavuşmaktadır. Çocuk olmasaydı, efendisi de azat etmeseydi, diğer mallar gibi cariye de miras olarak kalacaktı.

Efendinin, cariyesi ile karı-koca olmaları da şart değildir. Efendi, onu sadece bir hizmetçi olarak istihdam edebilmektedir. Ayrıca, cariyenin kocası esirler arasında ise, eşlerin nikâhları devam edeceğinden, efendinin bu cariye ile münasebette bulunması caiz değildir. Hattâ erkek başka birisinin, kadın da bir başkasının yanında köle ise, yine efendi, yanında bulunan bu kadın köleden cinsî yönden faydalanamaz. (Istılâhat-ı Fıkhiyye Kamusu, 3:402.)

Bu meselelerle birlikte, Kur'ân-ı Kerim, erkek ve kadın kölelerin birbirleriyle evlendirilmesini de teşvik etmiştir. Nur Sûresinin 32. ayetinde meâlen şöyle buyurulur:

"Bir de içinizden bekârları ve kölelerinizle cariyelerinizden sâlih olanları evlendiriniz. Eğer fakir iseler, Allah onları kendi lütfundan zengin eder."

Böylece kölelerin kendi aralarında bir nevi eşitlik sağlanmış olur. Her vesile ile kölenin hürriyetine kavuşturulmasını tavsiye eden dinimiz, cariyenin de nikahlanarak ev hanımı yapılmasını teşvik etmiştir. Bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz bu hususu şöyle ifade ederler:

"Sizden cariyesi olan biriniz onu en güzel bir şekilde terbiye eder, yetiştirir de sonra azat edip onunla evlenirse, onun için iki sevap vardır."
(Buharı, Itk: 15.)

Bu açıklamalar göz önüne alınırsa, İslâmın köle ve cariyeleri ne kadar himaye ettiği, onların haklarını koruduğu açıkça görülecektir. Cariye sadece "kadınlığından" istifade edilen bir insan olarak da görülmemektedir. O aynı zamanda evin bir ferdi, ailenin bir parçasıdır. Ailenin, hanımından sonra evin en sorumlu kadınıdır.

****
****
****

Dr. Ebubekir Sifil: Cennet kadınların değil annelerin ayakları altındadır!

Merve Sena Kılıç'ın Daru'l Hikme Derneği Başkanı ve yazar Dr. Ebubekir Sifil ile yaptığı son derece yararlı ve aydınlatıcı bir röportaj.

'Modern İslam Düşüncesi' derken tam olarak nasıl bir çerçeve çiziyorsunuz?

- Modern İslam Düşüncesi derken, Batı'nın Rönesans, Reform, Aydınlanma gibi süreçlerden geçerek geldiği dönemde ortaya konulan varlık tasavvurunu, din ve dünya telakkisini, bunların oluşturduğu fikriyat ve değerler sistemini kast ediyorum. Bu sistemin merkezinde Batılı insan vardır. Onun dini dışlayan, insandan başka otorite kabul etmeyen, nesneler alemi dışında bir hakikat bulunmadığını iddia eden pozitivist, rasyonalist, seküler fikriyatını kast ediyorum. Elbette Batılı insana mahsus bu fikriyat ve değerler sistemi, Batı'nın ekonomik, askerî, teknolojik? alanlardaki baskın konumu sebebiyle İslam aleminde de etkili olmuş, bir takım Müslümanların Batı'nın geldiği bu noktayı mutlaklaştırması sonucu İslam Dünyası'nda bir "çözülme ve tuğyan" süreci başlamıştır: "Batı, geldiği bu noktaya Protestan din anlayışı sayesinde gelmiştir. Dolayısıyla biz de ancak eski/klasik din anlayışımızı terk ederek bu noktayı yakalayabiliriz" şeklindeki bu peşin kabul, Ümmet-i Muhammed'i itikaddan fıkha, Sünnet'ten Kur'an'a bütün varoluş alanlarında Batılı değerler sistemi doğrultusunda bir "yabancılaşma"ya, bir "savrulma"ya itmiştir. Kasdettiğim budur.

Modernlik bize her türlü tüketim kültürünü aşılıyor. Bir yandan müslüman bir kimliğimiz var. Müslümanca bir modernlik oluşturmak mümkün değil mi?

- İslam ve modernite yanyana duramaz. Teorik olarak dahi böyle olabileceğini düşünmek tatmin edici değil. Söz gelimi kadın-erkek ilişkileri, kadının toplumdaki yeri ve rolü.. Modern Müslüman kadın, eğitim görmüş

entelektüel yanı gelişmiş, erkekle birlikte iş sahasında olmak istiyor. Dışardaki hayatı erkekle birlikte inşa etmek istiyor. Buna İslam'dan imkan arıyor. Burda vakıa ile naslar çatışıyor. Böyle bir durumda nassı tevil etmeye çalışıyoruz. Olguyu esas kabul ettiğimiz için, onu değiştirmeyi düşünmüyoruz da, nassı bir şekilde olguya dönüştürmek için çabalıyoruz. Oysa doğru olan olguyu nassa uydurmaktır. Allah'ın rızasını arayan bir insan için aksi söz konusu olamaz.

CENNET KADINLARIN DEĞİL ANNELERİN AYAKLARI ALTINDA…

Kadının dışardaki varlığından vazgeçmesi olgunun nasa dönüşmesi midir? Bunun nasıl olacağını düşünüyorsunuz?

- Vazgeçmesi değil ama dışarda kadına ne kadar ihtiyaç duyuluyorsa, o kadar dışarda olması lazım. Mesela kadın hastaların tedavisinde kadın doktorlara duyulan ihtiyaç burda baz nokta oluşturabilir. Kadının olması gerekir dediğimiz sahalarda elbette kadınlar olsun. Ama 'İslamcı feminist' yazarların bununla yetinmediğini biliyoruz. Onlar hayatı ortadan ikiye bölelim, kadın erkek hayatı ortak paylaşalım diyorlar. Burda çatışma çıkıyor. Bu naslar ile bağdaşmıyor. Kuran-ı Kerim'de saliha kadın itaatkar kadındır buyuruluyor, burada verilen mesajı anlamakta zorlanıyorlar. Nebevi mesajlar toplumda bunun oluşması için gönderilmiş ve müthiş bir dönüşüm sağlanmış.

Kadının itaatkar olmasından kasıt nedir?

- Günümüzde kadını erkekle yarışan bir varlık olarak düşünüyorlar. Sanki kadının rolü tarihte erkekler tarafından çalınmış, şimdi ise modern zamanda kadının dışarda daha fazla var olmasını savunarak kendilerince geçmişin rövanşını alıyorlar. Kadın toplumu inşaa eden bir varlıktır. Kadın kendisine verilen misyonu yani anneliği yerine getirdiğinde cennet ayaklarının altına seriliyor. Dikkatinizi çekerim cennet kadınların değil annelerin ayakları altındadır!

Kimi kadınlar, geçimini sağlamak için çalışmak zorunda. Doktor olamayan kadın çalışmasın mı?

- Eşinden ayrılmış ya da eşi vefat etmiş kadının ailesinin geçimini sağlamak amacıyla çalışmasında bir beis görmüyorum. Bugünün şartları onu buna mecbur ediyor. Aslolan bu durumda ona devletin sahip çıkması, kol-kanat germesidir. Ama bugün böyle bir imkân olmadığı için bu durumdaki kadın, meşru sınırlar içinde çalışabilir. Kadınlar töre baskısından, eğitimsizlikten, İslami anlamda yoksun zihniyetlerden kaynaklı çok sıkıntılar çektiler. Fakat bunlar bizi modernitenin dizayn ettiği kadın erkek ilişkilerine götürmemeli.. Bunları İslam'ın pratize ettiği şekilde düzenlemeliyiz.

İNSANLIK MODERNİTE İLE YOLDAN ÇIKTI

Gelenek-modernite bizi nereye götürür?

- Modernite bir sapmadır. Aslolandan uzaklaşmadır. Biz asıl olana gelenek dersek, belki bir anlamada onu kategorize etmiş oluyoruz. Geleneğin miadı dolar mı? İslamiyet'i bir gelenek olarak görenler var. Aslında geleneksel ve modern olan birşey yok. İnsanoğlunun asırlardır yaşadığı bir dünya algısı var. Mümin müşrik farketmez, o hayat algısı diyor ki; şuan tanık olduğumuz küreselleşmeyi tarih boyunca görmedik. Modern zamanlarda idrak ettiğimiz kitlesel ölümlere daha önce şahit olmadık. İki dünya savaşında 100 milyon insan öldü. Yani şuan vardığımız sonucun, insanoğlunun yoldan çıkmış halinin sebebi modernitedir.

Modernite içinde kalarak Müslümanca bir modernlik oluşturmak mümkün değil mi?

- Hayır değil. Çünkü modernitenin üzerine oturduğu temel protestanlıktır. Bunda katolisizmin de etkisi var. Onun Batı'da toplumda üzerinde kurduğu dayanılmaz bir baskı vardı. Bu süreci yaşayan batılı insanlar dini, hayatın dışına itmeye başladılar. Kiliseden bağımsız kalınarak hala dindar olunabileceğini söylediler. Bu bir eşikti ve eşik protestanlığın katolikliği devre dışı bırakmasıyla aşıldı. Protestanlık bireyin din yorumunu öne çıkardı. Aydınlanma Çağı'na gelince protestanlığın katolilisizme yönelttiği tenkid, bütün olarak akıl tarafından dine yönlendirildi. Bu defa din kurumu yani kilise hedefe konuldu. İnancın yerini bilim, kilisenin yerini seküler kurumlar aldı. Din bütün olarak devre dışı kaldı. Artık amentü diye birşey varsa onu da bilim yazacak zaten gelinen noktada şuan insanı aşan bir amentü de yok. Aydınlanmayla birlikte insanoğlunun hayatına ahireti hiçe sayan sekülerizm girdi. Dindışılık ya da dünyaya özgülük insanının çıkarlarını merkeze alan zihniyete iyice yerleşti. Sekülerizm din eksenli ya da dünya ötesi bir yaşamı kabul etmiyor. Ruhu olmayan seküler maddesel insanı ortaya çıkarıyor. Ekonomik olarak ne düşünüyorsa aslolan odur.

Modernliği İslam'ın Lutherler'i savunuyor

İslam dünyasında dinde reform hareketini savunan insanları da bu sınıfta sayabilirmiyiz?

- Bunlara Avrupalılar İslam'ın Lutherler'i diyorlar. Çünkü Luther'in Hrıstiyanlık'ta gerçekleştirdiği kırılmayı, bunlar da İslam'da gerçekleştirmek istiyorlar. Yani nihai noktada Weber'in protestanlaşmadan kapitalistleşemezsiniz tesbitinin gereği olarak İslam'ın protestanlaşması ve sonrasında kapitalistleşme meydana gelecek. Sekülerleşme Batı içinde makul sayılabilir, çünkü kilisenin baskısı var; ekonomik kalkınmayı yasaklıyor, cennetten arsa satıyor, engizisyona götürüyor, ayaklara ve akıllara pranga vurduruyor. Ama İslam'da böyle bir despotizm yok ki sekülerleşmeye gerek kalsın.. Dolasıyısıyla İslam'a karşı protestan bir hareket bizi tırnak içinde 'normalleşmeye' değil, dinde tahrife götürüyor. Biz biliyoruz ki Kur-an ve sünnet tahrif olmadı.

İslam'ı protestanlaştırma girişimlerine neden ihtiyaç duyuyorlar?

- Modernitenin dünya hakimiyeti, teknolojinin insanları getirdiği nokta bunun arka planında olan sömürü ve kölelik gibi unsurlar görünür anlamda Batı'ya bir 'avantaj' sağladı. Batı ülkeleri zengin oldu, kalkındı buna karşılık islam dünyası geri kaldı. İslam'ın bu konuda bir arızası yok ki, sorun batıyı yanlış anlamaktan ve iyi tahlil edememekten kaynaklanıyor. Batı sermaye birikimini sömürü üzerinden sağladı. Eğitimi dahi bu altyapıya yaslanarak sağladı. Batı ahiretini kaybettiği için hayatı dünyadakinden ibaret sayıyor. Max Weber birşeyin altını çiziyor: "Protestanlaşmayla birlikte artık makbul Hrıstiyan kiliseye giden, vergisini ödeyen, kendisini tanrıya adıyan değil çok çalışan, üreten, rekabet yapan Hırıstiyan oldu.'

İslam'ın protestanlaştırılma çabaları da dinin sadece ahiret hayatına ilişkin söylemlerde bulunmasını istiyor…

- İslam modernistleri bize bunu söylüyor işte… Ahiretinize yatırım yaparken dünyanızı kaybediyorsunuz diyorlar. İkisini dengeli götürmek lazım. Ama bu bizi hiçbir zaman modern Batılı'nın geldiği seviyeye getirmez. Yani düşünün Müslüman'sınız, zenginsiniz, sermaye sahibisiniz ve İslam sizi infaka öyle bir teşvik ediyorki bir anda gözünüzü yumup bütün servetinizi tasadduk edebilmenizi istiyor. Hz. Ebubekir'i Hz. Osman'ı düşünün… Bu örnek insan tipini batıda da doğuda da göremezsiniz. Oysa bugün dünyada ayakta kalmak için sermayenizi korumakla bile yetinemezsiniz, durmadan büyümek zorundasınız. İşte o yüzden en başında söylediğim gibi İslam ve modernite bir arada bulunamaz. İslam'da isâr diye bir kavram var; ilk önce kardeşini kendine tercihi teşvik ediyor. Bu aslında infak ve tasaddukun zirvesidir. Müslüman yarınını düşünerek hareket eden insan değildir.

'Müslüman hataya göz yummaz'

Modern zamanların Müslüman kimliklerinde neleri eksik görüyorsunuz?

- Modernitenin getirmiş olduğu din algısı hepimize bir miktar bulaştı. Ekonomiye bakışımızda, dünya yaşantımızda, kadın-erkek ilişkilerinde vb. bir çok alanda kendisini ortaya koyuyor. İmanımızda, algılarımızda, bilgi seviyemizde sorun var. İkincisi İslam'ın pratiğinden büyük ölçüde yoksun olduğumuz için o Müslüman bireyi bulamıyoruz. Bütün ölçüler Kur'an' da.. İslami ilimleri yeterince hayatımıza entegre edemiyoruz. Akli (matematik, edebiyat, mantık ilmi vb) ve nakli (tefsir, kelam, hadis, fıkıh ilmi vb.) olarak ayırt etmeden ilim Çin'de olsa gidip öğrenmemiz gerekiyor. En önemli eksiğimiz bu..

Peki modernizme karşı en genel manada neler yapmalıyız?

- Modern hayat çoğulcu bir toplum gerektiğini ve kimsenin bir başkasının yaşam tarzına müdahele etmemesi gerektiğini vurguluyor. Sen ona saygı duyacaksın, o sana saygı duyacak. Nasslar bize diyor ki emri bil ma'ruf nehyi anil münker yapmalısın, olgular ise hayır bir başkasının yanlışına saygı duyacaksın… Peki ama biz Müslüman'ız, bir başkasının yanlışına göz yumacaksak, onu güzel bir dille ikaz etmeyeceksek ne anlamımız kalır. Bu bizim sorumluluğumuz, bu bizim varoluş gayemiz.

****

KAYNAK: http://darulhikme.org.tr/darulhikme/tr/2012/01/22/cennet-kadinlarin-degil-annelerin-ayaklari-altinda/

****
****
****

Batıyı Taklid - İÇKI VE DANS (İskilipli Mehmed Âtıf Hoca)

(Sondan ikinci paragrafı okumadan geçmeyin)

Tokyo'da mahalli memurlar tarafından genel ahlakı bozduğu sebep gösterilerek bütün asrî danslar yasaklanmıştır.

Esasen Avrupa'da sözlerine güvenilen doktorlar ile ictimaiyyat alimleri (sosyologlar, toplumbilimciler) dansın zararlarını ispat için diyorlar ki:

"Yakinen tahakkuk etmiştir ki, dans, fertlerin seciyesini, ahlakını, sıhhatini tahrip edip, musallat olduğu cemiyetlerin manevi bünyesini kemirdikten başka, fuhşu artırıp, evlenmeleri azaltarak nüfus buhranı denilen felaketi ortaya çıkarmak suretiyle milletin maddi bakımdan çökmesini çabuklaştırıyor."

Batı mütefekkirlerin (düşünürlerin), akl-ı selim erbabının dans ve içki gibi, batının medeniyet kisvesi altında insanlar arasında yaymış olduğu rezaletleri kötülemekte olduklarına şahit olmak üzere tanınmış içki düşmanı Amerikalı Mister William Johnson'un 11 Eylül 1340 (Hicri Takvim) tarihinde İstanbul'da bulunduğu zaman içkiler aleyhinde gazetecilere vaki beyanatını göstermek ve burada kaydetmek isterim.

Bu şahıs diyor ki:

"İçkiyi yasaklama fikri, batı düşüncesinin mahsûlü değildir. Bu fikir esas itibariyle, tamamıyle şarklıdır. Müslümanlık on üç asır evvel kat'i surette müskiratı (Sarhoş eden şeyler, alkollü içkiler.) men'etmistir. Binaenaleyh Amerika'nın keşfinden birkaç asır önce doğuda yasaklama fikri temelleşmişti. Bu gün ise islâm dininin telkin ve talim ettiği içki yasağı Amerika'nın anayasasına girmiş bulunuyor.

Halbuki tam biz müslümanlığın emri ile hareket edip içkiyi yasaklamaya kalkıştığımız zamanda, ne gariptir ki siz bizim kötülediğimiz bir, şeyi taklide yelteniyorsunuz. Batı, Doğunun bir faziletini kabule uğraşırken, siz Batının bir rezilliğini taklid ediyorsunuz. Bu sizin lehinizde bir şey değildir."

Amerikalı'nın bu sözleri, Batının rezaletlerini taklide çalışan Doğulular için apaçık bir ibret dersi teşkil eder. Bundan ibret almamak, müteessir (üzüntülü) olmamak için insanın hayvanlık derecesine inip şuurundan mahrum olması gerekir.

****

KAYNAK: İskilipli Mehmed Âtıf Hoca, Frenk mukallitliği ve şapka.

****
****
****

Şeriat hükümleri ve hikmetleri - ÇOK EVLİLİK

Nisa Suresi

3 - Eğer öksüz kızlarla evlendiğinizde onlara karşı adaletli davranamamaktan korkarsanız, beğendiğiniz (veya size helâl olan) diğer kadınlardan iki, üç ve dörde kadar evlenebilirsiniz. Eğer adaleti gözetmemekten korkarsanız, o zaman bir tane ile veya elinizin altındakiyle (sahip olduğunuz câriye ile) yetinin. Doğruluktan ayrılmamak için bu daha elverişlidir.

Ayette açıkça görülmektedir ki, birden fazla 2, 3 nihayet 4 kadınla evlenme; mutlaka yapılması gerekli farz ve vacib kabilinden bir emir değil, bir müsaadedir. Birden fazla evlenmeyi düşünen erkek, eşler arasında davranış, geceleme, adalet, giyim, ihtiyaçları giderme ve diğer konularda aralarında hiç bir fark gözetmeyeceği konusunda kesin kararlı ise ve ikinci bir evliliğe ihtiyaç hissediyorsa evlenmesi caizdir. Aksi durumda ise nikahın geçerliliğine mani olmasa bile adaleti tesis etmediği için günaha girmiş olur. Eğer bu

şartlara riayet etmezse haram işlemiş ve kul hakkına tecavüz etmiş olur.

Allah-u Teala bu konuda eşler arasında adaletin yapılması gibi ağır şartlar getirdi. Aksi takdirde bir hanımla evlenmenin daha sağlıklı olacağını tavsiye etti. İslam dininin çok evliliğe ruhsat vermesinin önemli hikmetleri vardır. Toplumlarda azımsanmayacak derecede var olan hastalık, iki cins arasındaki nüfus orantısızlığı gibi faktörler bu hikmetlerden bir kaçıdır.

Örneğin, Batı medeniyetinde, hanımı felç de geçirse, akli melekesini de kaybetse, bir erkek ikinci bir hanımla evlenemez. Bu sebeple de gayr-ı meşru yolların kapısını açmak zorunda kalmıştır. Genellikle erkekler savaşa katılırlar. Bu savaşlarda erkeklerin ölmesi ve özellikle ahir zamanda, bir hikmete binaen doğumlarda kız çocukların sayısının daha fazla olması, kadınların ister istemez bekâr kalmasına sebep olmaktadır.

Bir örnek vermek gerekirse, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'da kadınların nüfusu erkeklerden 7.300.000 daha fazla idi ve bunların 3 milyonu da duldu. Nitekim savaş sonrasında buna bir çare bulunamadığı için birçok Alman kadın küçük menfaatler karşılığında müttefik güçlerin kötü emellerine âlet olmak zorunda kalmıştır. Böyle bir durumda bir erkeğin bir kaç kadını koruması bir vazife olur.

1948 yılında Münih'te düzenlenen Uluslararası Gençlik Konferansı'nda, cinsiyet oranlarındaki bu dengesizliğe bir çözüm bulunamaması üzerine katılımcılardan bazılarının poligamiyi (çok evliliği) önermeleri ve bunun konferansın kapanış bildirgesine dâhil edilmesi de dikkat çekicidir.

Günümüz dünya toplumlarında da kadın ve erkek nüfusu arasındaki dengenin bozulduğu bir gerçektir. Meselâ, Amerika'da erkeklerden 8 milyon fazla kadın vardır. Bazı Orta Asya ülkeleri ve Afrika ülkelerinde veya savaşların görüldüğü Bosna Hersek ve Kosova gibi ülkelerde de benzer bir orantısızlık göze çarpmaktadır. İşte bütün bu durumlarda çok evlilik kabul edilmediği takdirde, gayri meşru ilişkiler ve toplum nizamını alt-üst edecek yönelişler olacaktır.

İşte, gerek ağır ve müzmin hastalıklar sebebiyle olsun, ister kızların sayıca daha fazla olmasından dolayı olsun, bazen çok evlilik zorunlu hale gelebilir. Aksi takdirde, aile yuvası bir yandan erkek için cehenneme dönerken, diğer yandan birçok kadın, bu kutsal evlilik hakkından mahrum kalır. Bu ise, toplumsal barışı zedelediği gibi, ahlâkı da deforme eder. İşte İslam'ın çok evlilikle ilgili verdiği ruhsat bu yaraları tedavi etmeye yöneliktir.

Almanya'nın İkinci Dünya Savaşı sonundaki durumunda olduğu gibi şayet bir topluma bir erkeğe karşı üç kadın bulunsa, problemin halledilmesi için üç durum söz konusu olur:

1 - Her erkek bir kadınla evlenecek ve her üç kadından ikisi aile hayatını, çocuk sevgisini, annelik şefkatini tadamayacaktır.

2 - Her erkek bir kadınla evlenecek ve diğer kadınlarla gayr-ı meşru münasebetler kuracak; kadın bu durumda yine aile hayatını, annelik şefkatini ve çocuk sevgisini tadamayacaktır.

3 - Bir erkek birkaç kadınla evlenecek, meşru daire dahilinde aralarında adalet prensiplerine riayet ederek haysiyet ve şereflerini koruyacak, vicdani rahatsızlıktan kurtaracaktır. Toplum da cinsiyet ve nesep karmaşasından kurtulmuş olacaktır.

Akl-ı selim sahibi her insan üçüncü şıkkı kabul eder. Çünkü insan fıtratı bunu gerektirir.

Diğer yandan çok evliliğe karşı çıkılmasının temelinde yatan en önemli sebeplerden birisi de, sanki İslâm'ın her erkeğe dört kadınla evlenmeyi emrediyormuş gibi bir anlayışın olmasıdır. Hâlbuki birden fazla kadınla evlenmek, dinî bir mecburiyet yani bir farz veya vacip değil; bir ibâha ve müsaadeden ibarettir.

Buna göre her erkek kendi şartlarını ve durumunu gözden geçirerek ikinci evliliği yapmaya kendisi karar vereceği gibi, her kadın da, evli bir erkekle evlenip evlenmeme hususunda seçim hakkına sahiptir. Dolayısıyla eğer ikinci evliliğin gerçekleşmesiyle her iki taraf için de ortaya çıkması muhtemel bazı zararlar söz konusu olacaksa, bunu en iyi şekilde tespit edecek ve evlilik yapıp yapmamaya karar verecek tarafların kendileridir.

Günümüz dünyasını da göz önünde bulundurduğumuzda şöyle bir değerlendirme yapmamız da mümkündür: İslâm dünyasında birden fazla kadınla evlenen erkeklerin sayısı, Batı'da kadınlarla evlilik dışı ilişkide bulunan erkeklerden çok daha az olmuştur.

Türkiye'de çok evlilik hukuken yasak olmasına rağmen (çok eşli) Imam nikahlı insanların varlığını inkar

etmek imkansızdır. Imam nikahlı hanımlarına karşı resmi yükümlülükleri bulunmayan erkekler maalesef sorumsuz davranabiliyorlar... Haliyle, hukuken hiç bir güvenceye sahip olmayan Imam nikahlı kadınlar mağdur oluyor.

Diğer taraftan gayri meşru çocukların dünyaya gelmesi de hem kadınlar, hemde dünyaya gelen çocuklar açısından ayrı bir mağduriyet.

Eğer ülkemizde çok evliliğe müsaade edilmiş olsaydı, kadınların hakları kanunen korunmuş ve gayri meşru çocukların dünyaya gelmesinin önü kesilmiş, dolayısıyla sosyal yapı sağlıklı islemiş olurdu.

Faydalandığımız kaynaklar:

Muhammed Ali es-Sabûnî, Tefsiru âyâti'l-ahkâm, Dersaadet, Istanbul, c. 1, sayfa 397, 398.

Şerif Muhammed, "Islam ve Diğer Geleneklerde Kadın", Yeni Ümit Dergisi, Sayı: 55.

****
****
****

Kur'an nizâmı olan yerde barış ve huzur, Kur'an nizâmı olmayan yerde savaş ve zulüm vardır

GAYRİ-MÜSLİMLER		YER	MÜSLÜMANLAR	
Mekke'li müşrikler	Müslümanlara; zulüm işkence, öldürme, aç bırakma	Mekke	Özgür ve serbest bırakma	Hz. Resul
Haçlı Seferleri	Müslüman ve Yahudileri Öldürme	Kudüs	Kilisede namaz kılmama serbest bırakma	Hz.Ömer
Avrupa	Müslüman ve Yahudileri Öldürme	İspanya (Endülüs)	İlim,kitap merkezi	Emeviler
Haçlı Seferleri	Kiliseleri yağmalama, Hıristiyanları öldürme	İstanbul	Güllerle karşılanma serbest bırakma	Fatih S. Mehmet
Sırp ve Hırvatlar	Öldürme, çalma , tecavüz	Bosna	Hoşgörü, özgürlük	Osmanlılar
ABD	Öldürme, Yeraltı zenginliklerini yağmalama, sömürme, tecavüz	Irak Afganistan	Hoşgörü, özgürlük	Gazneliler, Osmanlılar

MEDINE

Yeni bir mekan, yeni bir çevre, yeni şartlar... ve her şeye yeniden başlama. Ama zorluklar bu kadarla da sınırlı değildir: Mekke'li müşrik-kafirler Müslümanların geride bıraktıkları malları satmak için bir ticaret kafilesi kurarlar. Müslümanlar buna engel olmak için Bedir savaşını; sayıca, silahça az olmasına rağmen göze alırlar

ve sonuçta savaşı kazanırlar. Uhud savaşı: Bedir'in intikamını almak için savaşı başlatan taraf yine müşrikler olur... Hiç bir şekilde başarıya ulaşamayan müşrikler Medine'nin çevresini sarıp (Hendek Savaşı) Müslümanlığı yok etmeye çalışırlar...

****

YER MEKKE

Mekke'deki müşrik bataklığı kurumadıkça müşriklerin saldırılarını önlemek imkansız hale gelmiştir. Hz. Resul (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'ye sefere çıkar ve Mekke'yi kan akıtmadan fetheder. Tüm müşrikler Hz. Resul'ün (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek ağzından çıkacak sözlere göre muamele göreceklerdir. Daha 10 yıl olmamıştır. Korkutma, sindirme, iftira, öldürme, açlık ile yıldırılamayan bir hareketin lideri, karşısındaki yenik müşrik topluluğuna bir konuşma yapar ve en son olarak onlara şunu sorar: Siz benden ne gibi bir davranış bekliyorsunuz. Mekke'li müşrikler; biz seni adil biri olarak tanıdık ve senden ancak adalet bekliyoruz derler. Hz. Resul (sallallahu aleyhi ve sellem), zalim olan bu topluluğa:

"Ve entumüttuleka", hepimiz hürsünüz, serbestsiniz buyurur ve rahmet, Peygamber olduğunu bir kere daha ispat eder.

Gayri İslami yönetimde Mekke'de kan, zulüm ... vardır. İslami yönetimde hoşgörü, özgürlük ve af.

****

YER KUDÜS

Haçlı (Hıristiyan taraftarlarının) seferleri başlamıştır... Avrupa'dan yola çıkan hapishaneden çıkartılmış, serseri, katil insan sürüleri Kudüs'ü işgal ederler, ele geçirirler. Haçlılarla gelen batılı bir tarihçinin cümleleri ile "Kudüs'ün her yeri kan gölüne" döner. Kudüs'teki tüm Hıristiyan ve Yahudiler öldürülür. Binlercesi insafsızca ve bir ibadet aşkı ile acımasızca...

Peki Müslümanlar Kudüs'ü fethetmiş iken idareyi ele geçirmişken durum nasıldı: ... İslam orduları Kudüs'ü fethetmişlerdir. İslam ordusu komutanı, Halife (Hz. Resul'den sonraki İslam devletinin yöneticisi) Hz. Ömer'e (radıyallahu anh) haber gönderir Kudüs fethedildi buyrun gelin. İsmi adaletle özdeşleşmiş olan bu insan, bir devlet başkanı, yeni bir şehri fetheden orduların lideri, bir deve ve bir hizmetçi ile yola çıkar. Deveye sıra ile binilmekte yürüyen kişi deveyi ve yularını tutmaktadır. Nöbetleşe binilerek Kudüs'e yaklaşılır. Deveye binme sırası hizmetçiye gelmiştir. Hizmetçi, ben sıramdan vazgeçtim buyurur siz binin der. Fakat Hz. Ömer (radıyallahu anh) bunu kabul etmez ve hizmetçisini deveye bindirir. Yeni fethedilen şehrin ahalisi ve İslam ordusu yaklaşmakta olan kafileyi seyretmektedir: Hizmetçi deveye binmiş, Devlet Başkanı Hz. Ömer (radıyallahu anh) devenin yularını tutmuş şehre doğru yaklaşıyor. Çevresinde ne muhafız alayı ve ne süslü elbiseleriyle yardımcıları ... Karşılarında sadece adil bir lider vardır, Hz. Ömer (radıyallahu anh).

Halife Ömer (radıyallahu anh) şehre girer. Kudüs'ün Hıristiyanları Hz. Ömer'e (radıyallahu anh) kompliman yarışına girerler. Buyurun kilisemiz de namaz kılın derler. Hz. Ömer (radıyallahu anh) ibretlik ve ince düşüncenin mahsulu bir cevap verir: " Eğer ben sizin kilisenizde namaz kılarsam, benden sonra gelen Müslümanlar da bu kilise de namaz kılmak isterler, kilisenizi elinizden kaybedebilirsiniz ." Sonra tüm gayrimüslimleri serbest, ibadetlerinde hür bırakır.

Haçlıların işgalindeki Kudüs ve İslam ordularının fethettiği (barış ve huzura açtığı) Kudüs arasındaki fark ortadadır. Çünkü dinleri, dünya - ahiret görüşleri, olaylara bakış açıları farklıdır.

****

YER İSPANYA (ENDÜLÜS)

Haçlı Avrupa devletleri İspanya'da bulunan Endülüs Emevi İslam ülkesine saldırırlar. Üç tarafı da deniz ile çevrili ülkenin dördüncü yönünden (Avrupa'dan) Hıristiyanlar İslam ülkesine girerler, işgal ettikleri yerleri yakıp yıkarlar. Akdeniz'den gemilerle Afrika'ya veya Osmanlıya kaçıp sığınan kurtulur, geri kalan tüm Müslüman ve Yahudiler, Avrupa'lı barbar Hıristiyanlarca katledilir, öldürülür.

Halbuki Emevi Müslümanları İspanya'yı fethettiklerinde İspanya'yı Endülüs'e çevirirler. Ülke baştan başa bir ilim - kültür merkezi haline getirir. Avrupa'dan öğrenciler Endülüs'e ilim tahsiline gelirler. Avrupa ülke krallarının saray kütüphanelerinde var olan kitap sayılarının katbekatı bir Müslüman alimin mütevazı evlerinde bulunmaktadır Endülüs'te...

Haçlı işgalinde (her zaman olduğu ve olacağı gibi) kan ve ölüm ülkesi olan İspanya, İslam futuhatından sonra ilim, kültür merkezi olan Endülüs. Yer aynı ama kıstas, prensip fikirler farklıdır.

****

YER İSTANBUL

Haçlı seferleri esnasında Avrupa'dan gelen (Katolik) haçlılar Avrupa'dan, İstanbul kapılarına dayanırlar. Kapılarınızı açın İstanbul'dan geçelim. Sizinde düşmanınız olan Müslümanları ve İslam'ı yok edelim derler. İstanbul'daki Bizanslı (Ortodoks) Hıristiyanlar için bu teklif bulunmaz bir nimettir. Kapılar Hıristiyan ordularına açılır ve Katolik haçlılar, Ortodoksların şehri İstanbul'a girince yağmalamaya, çalmaya, katliama başlarlar. Kiliseleri yağmalarlar, Hıristiyanları öldürürler... Son anda haçlıların İstanbul'u terk etmesi Bizanslılarca sağlanır. Böylece Hıristiyanlarca, bir Hıristiyan şehrinin işgali pahalıya mal olsa da önlenebilir.

****

YIL 1453

Fatih Sultan Mehmet (radıyallahu anh) on binlerce şehit vererek İstanbul'u fetheder. On binlercesi okla, kızgın yağla, taşla, işkence ile şehit edilerek Müslümanlarca fethedilebilen İstanbul'a Fatih S. Mehmet (radıyallahu anh) girerken, Hıristiyan kızlar ona çiçekler sunmaktadırlar. Fatih Sultan Mehmet (radıyallahu anh) kendi dindaşlarının yaptıklarını İstanbul'lu Ortodokslara reva görmez, herkesi tıpkı atası ve önderi Hz. Resul (sallallahu aleyhi ve sellem) gibi özgür ve hür ibadetlerinde serbest bırakır. Fetih sembolü olarak Ayasofya Camiye çevrilir..

****

YER BOSNA

1990'lı yıllar. Yugoslavya devleti yıkılmış, üçe ayrılan devletin Hıristiyan olan Sırp ve Hırvat tarafları hem birbirleri ile ama her ikisi birden Müslüman olan Bosnalılarla savaşa başlarlar. Yıllarca yan yana yaşadıkları Müslümanlara hoşgörü, acımak... yoktur. İnsan (Hıristiyan) hakları beşiği Avrupa'nın ortasında 3.5 yıl bir halk topluca işkenceye tabi tutulurlar. Homoseksüelliğin, lezbiyenleğin, hayvanlarla cinsel ilişkinin yaygın olduğu Avrupa'nın ortasında namus kavramını kutsal sayan Müslümanlara, planlı bir şekilde saldırılar yapılır. 3 yaşından 70 yaşına çocuk, kız, kadın, nineye ... tecavüz edilir. Erkekler boğazlanarak, kırık cam şişeleri ile beyinleri sert cisimlerle patlatılarak ... öldürülür, çocuklar canlı canlı doğranır...

Müslümanlar, demokratlar, hümanistler ... bakar, konuşur, kınar... Ama pratik hiçbir şey yapılmaz.

Osmanlılar ise, Yugoslavya'da 400 yıl hakimiyet sürmüşlerdir. İslami yönetimde geçen yüzyıllar boyunca Hırvat ve Sırplar dinlerinden dönmeye zorlanmazlar. Özgürlük-hoşgörü sınırları çercevesinde barış içinde dinlerini yaşarlar. Bosnalılar kendi istekleri ile Müslüman olurlar. İstenirse planlı bir çalışma ile 20-30 senede tüm Balkan devletleri zorla Müslüman yapılabilecekken -İslam dini buna karşı olduğu için- tüm dinler bir arada, zorlama olmadan barış içinde yaşarlar. Yüzyıllarca İslam hakimiyetinde barış içinde yaşamış Hıristiyan toplumlar Osmanlının yıkılması ile 1900'lü yıllarda Yugoslavya'nın baskıcı rejimin çökmesi üzerine 1990'li yıllarda tek taraflı olarak Müslümanlara karşı savaş ve zulme başlarlar.

Güneydoğu'da günümüzde varlığını devam ettiren yezidiler (Şeytana tapanlar) vardır. Yaklaşık bin yıldır İslam yönetiminde bulunan bu toplulukların, kendilerini yönetenlerin inançları ile 180 derece zıt bir inanca sahip oldukları halde yaşam ve inançlarının devamına izin verilmiştir.Ya Osmanlı yerine bir Hıristiyan ülke olsaydı Türkiye, Yezidiler varlıklarını ne kadar süre devam ettirebilirlerdi acaba ?

Yer ve topluluk örnekleri çoğaltılabilir: İspanya'dan kurtarılan Yahudiler kendilerini kurtaran Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkmada etkin rol oynarlar... Ermeniler Osmanlı idaresinde barış ve huzur içerisinde yaşarken ellerine geçen ilk fırsatta Osmanlıyı arkadan hançerlerler...

İslam barış dinidir, barışın dinidir. Hakim olduğu yerde huzur ve barış vardır. Olmadığı yerde ise kan ve zulüm.

Günümüzde dünya geneline baktığımız zaman kanı akan tüm toplumların Müslüman oldukları görülür: Irak, Azerbaycan, Kıbrıs, Keşmir, Filistin, Kosova, Bosna, Çeçenistan, Libya, Cezayir, Tunus... kan akıtan tarafa bakınca ülke ismi farklı olsa da dinlerinin hep aynı olduğunu görürüz: Gayrimüslimler.

Bu böyle devam edecektir ta ki biz Müslümanlar Kur'an'a teslim olana, dolayısıyla barışa, huzura ulaşana kadar.

****
****
****

Şeriat ve Gayr-i Müslimlerin hakları meselesi

Şeriat ve Gayr-i Müslimlerin hakları meselesi

Şeytanın Fısıldadıkları:

"Ülkemizde müslüman olmayanlar da yaşıyor, Şeriat gelirse onların hakları ellerinden alınır ve bu yüzden Şeriat istemiyoruz."

CEVABIMIZ:

Kemalist rejimin yönetimi de, %99'u müslüman olan halkın dinine uymuyor, hatta aykırı... Peki bunu neden hesaba katmıyorsunuz?

Azınlıklar uğruna, çoğunluğu oluşturan müslümanların haklarının gasp edilmesine ses çıkarmayanların, böyle bir gerekçe öne sürmeleri Şeytanın Fısıldadıkları değil de nedir?

Neyse... Fakat laikler ve Şeriat düşmanları müsterih olsunlar, zira Allah'ın (celle celaluhu) dini, kemalizm veya her hangi bir "izm" gibi insan haklarını gasp eden ilkel, mutaassıp bir yönetim öngörmez. Şapka giymedi diye insanları darağaçlarında sallandırmaz.

Islâm'da "Ehl-i Zimmet" diye bir statü vardır...

Ehl-i zimmet; hristiyan, yahudi ve başkaları gibi ehl-i kitaptan İslâm yurdunda oturanlardan kendileriyle anlaşma yapılanlar demektir. Zimmetin çoğulu "zimem"dir. Bir fıkıh terimi olarak zimmet; gayri müslimlerin cizye verip itaat etmelerine karşılık İslâm topraklarında yerleşmelerine izin verilmesi; mal, can, ırz ve inançlarının korunması ve dış saldırılara karşı İslâm Devleti tarafından savunulmaları demektir. Gayr-i müslimlerle zimmet anlaşmasını ancak İslâm devlet başkanı veya yetki verdiği kimse yapabilir. Çünkü ehl-i kitapla zimmet anlaşması yapılması görüş ve takdir hakkı kullanılması gerektiren önemli bir konudur. (İbnü'l-Hümâm, Fethu'l-Kadîr, 1. baskı, Mısır 1316/1898, IV, 368; eş-Şirbinî, Muğnî'l-Muhtâr, Mısır t.y., IV, 243; ez-Zühaylî, el-Fıkhu'l-İslâmî ve Edilletüh, 2. baskı, Dimaşk, 1405/1985, VI, 442).

Bunlardan cizye adı verilen bir tür vergi alınır. Bununla, belli bir muhtariyete ve özel bir statüye sahip olurlar, korunurlar.

Şu bir tarihi realitedir ki, "zimmînin istifadesi, ödediğinden fazladır."

- Zimmî, cihadla mükellef değildir

- Askerlik görevinden muaftır

- Zımmî, zekâtla da mükellef değildir, ama zekâttan yararlanabilir. Çünkü zekat, fakirin hakkıdır.

- Zimmîler, inançta ve ibadette hürdürler.

- Mabedlerini tamir edebilirler, yenisini yapabilirler.

- Çanları çalar, bayramlarında haçlarıyla gezebilirler.

Müslümanların, İslâm Devleti bünyesindeki azınlıklara tavrıyla, diğer milletlerin idareleri altındaki azınlıklara tavrı incelendiğinde, aralarında büyük bir mesafe olduğu görülecektir.

Diğer yandan cizyeden söz eden âyette de şöyle buyurulur: "Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve âhiret gününe iman etmeyenlerle, küçülmüşler olarak kendi elleriyle cizyelerini verinceye kadar savaşınız" (et-Tevbe, 9/29).

Bu âyette kitap ehlinin İslâm'ı kabul etmesi veya cizye vermeye razı olması halinde onlarla savaşın sona erdirilmesi gerektiği bildiriliyor. Buna göre kitap ehlinin müslüman olması, mal, can ve ırz güvenliğini sağladığı gibi, kitap ehli kalarak ve zimmî statüsüne geçerek cizye vermesi de ayni hakları ve korumayı sağlar.

Nitekim Hz. Ali'nin (r.a) şu sözü de cizyenin gayri müslim toplumla ilgili fonksiyonunu açıklıkla belirtir: "Onlar, cizyeyi ancak malları bizim mallarımız, kanları da bizim kanlarımız gibi olsun diye ödemişlerdir." (el-Kâsânî, el-Bedâyi', VIII, III; Zeylaî, Nasbü'r-Râye, III, 281).

Usâme (r.a)'ten Rasûlüllah (s.a.s)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Dikkat ediniz! Kim bir haksızlık eder veya ondan haklarını eksiltir, yahut ona gücünün üstünde yük yükler veya ondan rızası dışında bir şey alırsa, kıyamet gününde onun karşısında hasmı ben olurum." (Ebu Dâvud, İmâre, 33)

Hz Ömer(r.a), yaşlı-âmâ bir dilenci görür. Onun ehl-i kitap bir yahudi olduğunu; cizyeden, ihtiyaçtan ve ihtiyarlıktan dolayı dilendiğini anlayınca, elinden tutar, evine götürür Ona bir şeyler verir. Sonra onu beytü`l-mal`e (hazineye) gönderir. Oradaki görevliye, "Bu ve emsallerine yardımcı ol. Gençliklerinde onlardan yararlanıp, ihtiyarlıkta yüzüstü bırakırsak, insafsızlık etmiş oluruz" der (Ebu Yusuf, s,136)

Yukarıda da ifade ettiğimiz üzere cizye ödeyen gayr-i müslimler Islam Devleti tarafından dış düşmanlara karşı da koruma altındadırlar. Halid b Velid (r.a) Hımıs Hıristiyanlarından vergi almaktaydı, fakat müslümanlara saldıran Rumların hücumunu önleyemeyeceklerini anlayınca, "Sizi koruma karşılığı olarak sizden cizye almıştık. Bugün sizi koruyamayacak durumdayız." der ve cizyelerini iade eder.

Selahaddin Eyyubî (r.a) de, Şam`dan çekilmeye mecbur kaldığında, Halid b Velid`in (r.a) yaptığını aynen yapar (Azzam, s 154)

Adalete bakar mısınız..? Bu hoşgörü savunduğunuz kemalizmde var mı??

Osmanlı döneminde Zimmet ehli

Osmanlı döneminde gayrimüslimlerin evlenme, boşanma gibi özel hukuka ilişkin davaları kendi yönetimleri ve mahkemeleri tarafından kendi kanunlarına göre yürütülürdü. Devlet, bu konuda onların iç işlerine müdahale etmediği gibi; evlenme, boşanma ve benzeri konularda da özerk bir statüye sahiptiler. Gayrimüslimler, miras konusunda da serbest olup ekip-biçtikleri toprakları akrabalarına miras olarak bırakabilmekteydiler. Her ne kadar miras meselesi gayrimüslimlerin dînî kurumlarına bırakılmışsa da, Osmanlı kadı sicillerinde mahkemelerin gayrimüslimlere ait miras problemlerini çözdüğüne ve bununla ilgili davalara baktığına dair kayıtlara rastlanmaktadır.

Yine şer'iye sicilleri ve diğer arşiv kaynaklarının şehadetleri doğrultusunda; hiç bir gayrimüslim, dini

yüzünden haksızlığa uğramadığı gibi, kanun önünde eşit statüsü de korunmuştur. İdarecilerin de gayrimüslim tebaya yönelik haksızlıkları ilgili mercîler tarafından anında ber taraf edilmiştir. Bosna ruhbanlarına ve Galata Cenevizlilerine verilen “emannâmeler” Osmanlı Devleti’nde din ve ırk farklılığından dolayı temel hak ve hürriyetlerin kısıtlamaya gidilmediğinin en bariz örnekleridir. Bu konuda örnek vermek gerekirse; semt pazarlarının günü bile gayrimüslimlerin dinî günlerine denk getirilmemeye çalışılmıştır. Bilecik’de semt pazarının günü mahallî idare tarafından Pazartesi’nden Pazar gününe alındığında; ibadet ettikleri güne rast geldiğinden dolayı gayrimüslimlerin şikâyetleri üzerine pazarın merkezî idare tarafından tekrar Pazartesi gününe alındığı bilinmektedir.

Aslında yazılacak daha çok şey var, ancak bu kadarı ile iktifa ediyoruz. Özel istekler olursa Allah'ın (celle celaluhu) izin verdiği ölçüde yardımcı olmaya çalışırız.

Birbirimize dua edelim.

****
****
****

Dinde zorlama yok meselesi (kesin cevap)

Bakara Suresi

256 - "Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk, sapıklıktan ayırd edilmiştir. Artık her kim tâğutu inkar edip, Allah'a inanırsa, sağlam bir kulpa yapışmıştır ki, o hiçbir zaman kopmaz. Allah, her şeyi işitir ve bilir."

"Islam'da zorlama yoktur" şeklinde bir ifade yok... "Dinde zorlama yoktur" şeklinde bir ifade var. Bunu iyi anlamak lazım. Dinde zorlama yoktur... Yani kimseye "müslüman ol" "Islam dinine gir" baskısı, zorlaması yoktur. Fakat müslümanlığı kabul edenler, iman edenler doğal olarak müslümanlığın şartlarını yerine getirmek ile mükelleftirler. Müslüman olmayı kabul etmek, Allah Teala ile anlaşma yapmaktır. Bir insan bu anlaşma ile Rabbimizin iradesine teslim olmayı, daha açık ifade etmek gerekirse emirlerini yerine getirip sakındırdıklarından da sakınmayı taahhüt etmiş demektir. Dolayısıyla sözleşme gereği kabul ettiği yükümlülüklerini yerine getirmesini istemek, asla "zorlama" değildir... Denetim ve yaptırımdır.

Yeryüzünü bir sınav alanı olarak düzenleyen Rabbimiz iman konusunda insanların zorlanamayacağını, doğru olanın bireysel ve kollektif iradeyi harekete geçirmek olduğunu birçok ayette bize öğütlemektedir.

Islam'da iyiliği emretmek, kötülüğü engellemek mü'minlerin hem ferdi hem de toplumsal-siyasal görevleridir. Çünkü mü'minler Allah'ın (celle celaluhu) hükümlerini kendi nefslerinde yaşamakla, adaleti ikâme etmekle, zulmü engellemekle yükümlüdürler.

Birçok ayet ve Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) örnek uygulamaları Islam'da denetim mekanizması olduğunu göstermektedir. "Emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker" görevimizden söz eden aşağıdaki ayet dikkatle incelenmelidir:

Al-i Imran Suresi
104 - "Sizden, iyiye çağıran, uygun olanı emreden ve kötülüğü yasaklayan bir topluluk olsun. işte onlar başarıya ulaşanlardır." (Ayrıca bkz. Al-i Imran, 110).

Ortada eğer bir emir ve yasak var ise, yaptırımdan söz etmemek mümkün değildir. Ilahi olsun, beşeri olsun her otorite özünde siyasi olsun veya olmasın bir yaptırım barındırır. Ancak yaptırım, kontrol ve denetleme araçları karşı tarafa haksızlık doğuracak şekilde kullanılmamalıdır.

Günlük hayatta bile verdiği sözü yerine getirmeyen birini taahhüdünde durması için çeşitli denetim mekanizmaları geliştirilmiştir. Söz verdiği günde borç vb. taahhüdlerini yerine getirmeyene, haksızlık yapmadan akitlerine bağlı kalma konusunda yaptırım uygulamak nasıl doğalsa, aynı şekilde Allah Teala ile iman akdi imzalayan birini, akitlerine bağlı kalma konusunda belli yaptırımlara tâbi tutmak da doğaldır ve bir denetlemedir. Çünkü iman; tezahürleri ile anlamlıdır.

Dinin gerektirdiği emirleri yerine getirmeyen kişiye mü'minlerin oluşturduğu otoritenin yaptırım uygulamaması onu kendi haline bırakması mümkün değildir:

Hacc Suresi
41 - "Biz onları yeryüzüne yerleştirsek namaz kılarlar, zekatı verirler, uygun olanı emrederler, fenalığı yasak ederler. Işlerin sonucu Allah'a aittir."

Kur'an daki farziyet ifade eden bütün emirler bir tür ilahi iradenin insan hayatına müdahale isteğidir. Nitekim dinin temel ibadetleri, Allah Teala'nın teşekkül ettirilmesini istediği toplumsal, siyasal yapıyı ilgilendiren konular Kur'an da çoğu zaman emir kipi ile ifade edilen ilahi buyruklar şeklinde geçmektedir:

Nisa Suresi
103 - "O korkulu zamanda namazı kıldınız mı gerek ayakta, gerek otururken ve gerek yanlarınız üzerinde hep Allah'ı zikredin. Korkudan kurtulduğunuzda namazı tam erkanı ile kılın. Çünkü namaz müminlere belirli vakitlerde yazılı bir farzdır."

En zor şartlarda, savaş anında bile namazın tümden terkine izin vermeyen Rabbimiz kısaltmaya ruhsat tanımaktadır. Mü'min olduğu iddiasında olan bir kimsenin temel bir ibadeti yapıp yapmaması onun vicdani sorumluluğuna terkedilemeyecek kadar ciddi bir konudur.

Anlaşılacağı gibi emir ve yasak, bir şeyin nasıl yapılması gerektiğini belirleyen bir normdur. Normlara uymayanlara yaptırım uygulamak da yerine göre siyasal otoritenin, yerine göre toplumsal otoritenin kontrolündedir. Özetle zorlama; bir işte kişiyi tercihte bulunmaya icbar etmek (zorlamak), kötü bir fiil işlemeye zorlamak anlamındadır. **Ancak bir kimsenin "üstlendiği bir taahhüdü" yerine getirmesini istemek, "zorlamak" değildir.**

Mesela, borç akdini yerine getirmeyene uygulanan yaptırım meşrudur. Bu, bazen sosyal kontrol mekanizmaları aracılığı ile olurken, bazen de hukuki denetimlerle olur. Fakat birisini borçlanmaya ya da borçlu olmadığı halde borçluymuş gibi ödeme yapmaya zorlamak olmaz.

Ahzap Suresi
36 - "Bununla beraber Allah ve Resulü bir işe hükmettiği zaman, gerek mümin bir erkek ve gerekse mümin bir kadın için, o işlerinde başka bir tercih hakkı yoktur. Her kim de Allah ve Resulüne isyan ederse açık bir sapıklık etmiş olur."

Allah (celle celaluhu) daha iyi bilir.

****
****
****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü – 1 (24 Bölüm)

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

***

Üç kıta üzerinde 10-50 derece Kuzey enlemleri ile 10-60 derece Doğu boylamları arasında uzanan Osmanlı devleti, saha ve genişlik itibariyle bir kıta görünümünde olmasına; çeşitli tabiat ve iklim şartlarıyla; tebaasının (vatandaşının) din, dil, mezhep, ırk gibi çok farklı bünyelere sahip bulunmasına rağmen onları, dünya devletlerinden çok azına nasip olmuş bir adaletle idare edebilmişti.[1]

Osmanlı Devleti'nde gayr-i müslimlerin coğrafi dağılışı için iki ayrı tablo çizmek gerekir. Bunlardan biri, gayr-i müslimlerin din ve mezheb bakımından coğrafi dağılışı, diğeri de etnik bakımdan coğrafi dağılıştır. Birinci grup için şöyle bir tablo çizilebilir:

1. Hıristiyanlar

a. Katolikler

Latinler (ayin ve ibadetlerini Latince yapan Avrupa milletleri)
Katolik Ermeniler

Katolik Gürcüler
Katolik Süryaniler
Kildaniler
Maruniler
Kıptiler
Katolik Rumlar

b. Katolik olmayanlar

Ortodokslar (Pavlaki, Thondraki, Selikian, ve Bogomiller)
Gregoryenler
Nasturiler
Yakubiler
Melkitler
Mandeiler

***

2. Museviler

a. Rabbaniler
b. Karailer
c. Samiriler

***

3. Sabiiler

Osmanlı Devleti'ndeki gayr-i müslimlerin din ve mezheb bakımından coğrafi dağılışlarının tafsilatına girmeden onların, etnik bakımdan olan coğrafi dağılışlarını da sadece isim olarak vermek istiyoruz. Buna göre:

1. Rumlar
2. Yunanlılar
3. Bulgarlar
4. Pomaklar
5. Sırplar
6. Hırvatlar
7. Karadağlılar
8. Bosnalılar
9. Arnavutlar
10. Macarlar
11. Polonyalılar
12. Çingeneler
13. Ermeniler
14. Gürcüler
15. Süryaniler
16. Kildaniler
17. Araplar (Maruni, Melkit vs.)
18. Yahudiler
19. Romenler
20. Türkler (Gagavuzlar)
21. Kıptiler
22. Habeşler[2]

Verdiğimiz bu tablolardan da anlaşılacağı üzere Osmanlı Devleti, gerek din, gerek mezheb gerekse ırk bakımından birbirlerinden farklı pek çok unsuru idare ediyordu. Özellikle ulaşım bakımından günümüzle mukayese edilemeyecek derecede imkansızlıklar içinde bulunan o asırların dünyasında bunca farklı sosyal ve kültürel yapıya sahip insanı idare etmek ve bir arada insanca yaşamalarını temin etmek zannedildiği kadar kolay değildi.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Geniş Bilgi için bk. Şinasi Altundağ, Osmanlı İmparatorluğunun Vergi Sistemi Hakkında Kısa Araştırma, Ankara 1947, sayfa 189.

[2] Geniş bilgi için bk. Yavuz Ercan, Türkiye'de XV ve XVI. Yüzyıllarda Gayr-i müslimlerin Hukuki, İçtimai ve İktisadi Durumu, Belleten (1983), XLVII/188, sayfa 1127- 1130.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 2

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

Gerek arşiv belgelerinden, gerekse yerli ve yabancı diğer kaynaklardan anlaşıldığına göre Osmanlı Devleti ve onun asil unsuru olan Müslüman tebaası (vatandaşı), Müslüman olmayan tebaasının haklarına riayet ettiği gibi, bu hakların kullanılması esnasında ortaya çıkacak bir müdahale, ister bir Müslüman, isterse başka bir gayr-i müslimden gelsin fark etmiyordu. Bu konuda birçok belge ve kanunname maddesi bulunmaktadır. Bununla beraber konuyu daha fazla uzatmadan birkaç örnekle yetinmek istiyoruz.

1. Örnek:

7 Receb 972 (9 Şubat 1565) tarihini taşıyan, Rum Beylerbeyi ile Sivas ve Divriği kadılarına gönderilen bir hükümde, Divriği'ye bağlı bir Hıristiyan köyünden Mehmed ile Himmet adında Müslüman iki sipahinin zimmilere (devletin Müslüman olmayan vatandaşı) haksızlık ettikleri ve köylülerden fazla para aldıkları tespit edildiğinden, bu adamların ellerinden bir daha geri verilmemek şartıyla tımarlarının alınması ve zimmilerin haklarının istirdad edilmesi emrolunmaktadır.[1]

Bu hükümden anlaşıldığına göre, sipahilerin, Hıristiyan vatandaşlara yaptıkları haksızlık, anında ortadan kaldırıldığı gibi, kanun gereği kendilerine de bir daha tımar verilmemek üzere büyük bir ceza verilmiştir. Dönemin sosyal ve ekonomik şartları göz önüne alındığı zaman bu cezanın ne denli büyük olduğu anlaşılır.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

[1] Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA), Mühimme Defteri, nr. 6. sayfa 305.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 3

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

Devam ediyoruz...

Benzer bir hüküm de Çorum Beyi'ne gönderilmiştir. 21 Cemaziyülevvel 972 (25 Aralık 1564) tarihini taşıyan bu hükme göre, 3300 akça tımara tasarrufu olan Veled adındaki sipahi, reayaya (halka) zarar vermek ve onlara haksızlık etmek suretiyle yetkilerini aşıyormuş. Durumu, müfettiş kadılar tarafından sabit görüldüğünden, yaptığı haksızlığa uygun bir ceza olarak, kendisinin İstanbul'a gönderilmesi ve kürek cezası ile cezalandırılması emredilmektedir.[1]

Bu arada Trabzon'da yaşayan Ermeni vatandaşların şikayetleri, muhtemelen bir mezheb farklılığını gündeme getirmiş olmalıdır. Buna göre şikayet sahipleri, eskiden beri kilise ve okullarında hem ayinlerini icra ediyor, hem de çocuklarını okutuyorlarmış. Bu şikayetleri yerinde bulan ilgililer, onların haklarını koruma hususunda gerekenleri yapmaktan geri kalmamışlardı.[2]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA), Mühimme Defteri, no. 6, sayfa 251.

[2] "Medine-i Trabzon reayalarından haraç-güzar olan Ermeniyan taifelerinden Girg (?) ve keşişleri Evans ve tevabileri bi-isrihim meclis-i şer'-i ile ayinlerimizi icra ve çocuklarımızı ta'lim ve taallum ettirmeye hala medine-i mezburda mütemekkin Ermeni Karabaşısı Kirkor ve Dedeoğlu Kirkor ve terzi Ovak (?) kendi zu'm-i bâtıl ve fasidleriyle hile-i batılalarından bizleri öteden beri ve ma'bedleriniz olan kenise (kilise) ve tamilhanelerimizede ayinlerimizi icradan men' ve def' ve fuzuli ızrar ve taleb-i raşvet daiyesinde olmalarıyla ber nehc-i şer'i lede's-sual taaddilerinin men' ve ref'i metlubumuz dediklerinde mesfur Karabaş ve tevalilerine lede's-sual ayinlerini keniselerinde ve talim-hanelerinde rahiblerini ikrar etmeleriyle kenise-i mezkur ve talimhanelerinde ayinleri üzre icra etmeden men ve ref' etmemeleri ile tenbih olunup, ba'dezin vechen mine'l-vücuh taaddi etmeyüp ayinlerini icar eylemek içün ber mucib-i fetvay-ı şerif izin ve ruhsat verildiği ma-vaka bi't-taleb ketb ve ita olundu."

(21 Zilhicce 1243), TSMA, Trabzon 1957, vr, 25b.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 4

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

***

Gayr-i müslimlere müsamaha, Osmanlı'nın devlet politikasının en önemli özelliğidir. Bu politikaya devletin kuruluşundan itibaren riayet ediliyordu. Bu bakından, Osmanlılar'ı sevmemekle birlikte Gibbons, aşağıdaki sözleri söylemekten kendini alamaz:

"Evvelki Osmanlıları, Bizanslılar ve Balkan Yarımadası'ndaki sair unsurlarla mukayese ettiğimiz zaman, Osmanlıların da Hıristiyan kitlesini tebaa edinen Orhan, zorla din değiştirme teşebbüsünde bulunmayacak kadar akıllı idi."[1]

Orhan Gazi, bundan başka türlü de davranamazdı. Zira mensubu bulunduğu din ile babasının uygulamaları,

farklı bir muameleye rıza göstermezlerdi.

Aynı müellif, Osman Gazi için de şunları söyler:

"Mutaassıp tabiri dini gayret ile müteheyyic olmak (heyecana gelmek) ve dinini hayatta en birinci ve evvelki gaye yapmak" manasına alınırsa Osman mutaassıptı. Fakat ne kendisinin ne de doğrudan doğruya haleflerinin müsamahakarlığına söz yoktur. Eğer bunlar, Hıristiyanlara eza etmeye kalkışmış olsaydı, Rum kilisesi, yeni bir hayat nefhasına mazhar olacak ve Osman, Osmanlı ırkını meydana getiren yeni mühtedileri kazanamayacaktı.[2]

****

KAYNAKLAR:

[1] Herbert Adams Gibbons, Osmanlı İmparatorluğunun Kuruluşu, trc. Rağıp Hulusi, İstanbul 1928, sayfa 58.

[2] Herbert Adams Gibbons, Osmanlı İmparatorluğunun Kuruluşu, trc. Rağıp Hulusi, İstanbul 1928, sayfa 38.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 5

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

Hıristiyan dünyada, değil başka dinden olanlar, aynı dini farklı mezheblerine bağlı olan insanların bile ölümden kurtulamadığı bir dönemde Osmanlı diyarında insanlar, ahenk ve barış içinde yaşıyorlardı. Nitekim yine Gibbons, bu konuya temasla:

"Yahudilerin toptan öldürüldüğü ve Engizisyon mahkemelerinin ölüm saçtığı bir devirde Osmanlılar, idareleri altında bulunan çeşitli dinlere bağlı kimseler barış ve ahenk içerisinde yaşatıyorlardı. Onların müsamahakarlığı, ister siyaset, ister halis insaniyet duygusu isterse lakaydi neticesi meydana gelmiş olsun, şu vak'aya itiraz edilemez ki, Osmanlılar, yeni zaman tarihinde milliyetlerini tesis ederken dini hürriyet umdesini (prensibini) temel taşı olmak üzere vaz'etmiş (koymuş) ilk millettir. Ardı arkası kesilmeyen Yahudi ta'zibatı (işkencesi) ve Engisizyona resmen yardım mesuliyeti lekesini taşıyan asırlar esnasında Hıristiyan ve Müslümanlar, Osmanlıların idaresi altında ahenk ve bakış içinde yaşıyorlardı" der.

****

KAYNAK: Herbert Adams Gibbons, Osmanlı İmparatorluğunun Kuruluşu, trc. Rağıp Hulusi, İstanbul 1928, sayfa 63.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 6

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

Osmanlı dönemi günlük hayatını çok parlak ve canlı tasvirlerle bize aktaran Raphaela Lewis, Osmanlıların, Müslüman olmayan vatandaşlarına karşı olan muamelesini şu ifadelerle dile getirir:

"Osmanlı idaresinin insani yönünü ortaya koyan bir faktör de şudur: Kendi idaresi altında yaşayan Hıristiyan ve Museviler vergilerini zamanında verdikçe ve Müslümanları kızdıracak kışkırtıcı bir harekette bulunmadıkça onlara en güzel bir şekilde muamele etmek"[1]

Bu ifadeler, aslında sadece Hıristiyan ve Museviler için değil, Müslümanlar için de geçerlidir. Zira herhangi bir Müslüman, vergisini vermediği veya başka dinden olan birisine hakaret edip onu rencide ettiği zaman aynı cezaya çarptırılırdı.

****

KAYNAK:

[1] Raphaela Lewis, Osmanlı Türkiyesinde Gündelik Hayat, trc. Mefkure Poroy, İstanbul 1973, sayfa 39.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 7

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

İslam araştırmaları sahasında büyük bir mütehassıs (uzman) olarak kabul edilen Brockelmann ise Osmanlı müsamahasına şu ifadelerle temas eder:

"Müslüman Türkler, fetihleri esnasında isteselerdi Hıristiyanlığı tamamen yok edebilirlerdi. Fakat mensubu bulundukları din, buna müsaade etmez. Bu yüzden Fatih Sultan Mehmed, nasıl ki daha önce dedeleri, kendi kilise teşkilatında serbest bırakmak suretiyle, Bulgarları rahatsız etmedilerse o da eski dini gelenekle tanınmış İslami devlet görüşüne de tamamıyla uygun olarak Ortodoks Rum ruhani sınıfının silsile-i meratibini bütün selahiyetleri ile tanıdı. Hatta o, Hıristiyanlar üzerindeki medeni hukuk alanında kaza hakkını tanımak suretiyle kilisenin nüfuzunu arttırdı bile."

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

C. Brockelmann, İslam Milletleri ve Devletleri Tarihi, tercüme eden Neşet Çağatay, Ankara 1964, cild 1, sayfa 258.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 8

Osmanlı idaresi, vatandaşı bulunan gayr-i müslimlerin sadece din, gelenek, örf ve eğitim gibi konulara hasredilen hürriyetlerini sağlamakla kalmamış, aynı zamanda onların, ekonomik bakımdan da refah düzeyi yüksek bir yaşantıya sahip olmalarını hedeflemişti. Hatta bu sebepledir ki, Hıristiyanlar çalışmıyor ve alışveriş yapmıyorlar diye Pazar gününe tesadüf eden semt pazarının gününü, başka bir gün ile değiştirmek suretiyle onların mağdur olmalarını önlemeye çalışıyordu.

****

KAYNAK:

Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA), C. Belediye, nr. 1592.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 9

(Biz sekiz bölümdür yazıyoruz, kemalistler kendi hoşgörülerinden bir delil getirebilirler mi acaba??)

Osmanlılar, idareleri altında bulunan milletlerin iç yapılarına (din, örf ve adet) müdahalede bulunmazlardı. Bu yüzden azınlıkların muhtariyeti, günümüz dünya ülkelerindeki azınlıklardan birçoğununki ile mukayese edilmeyecek durumda idi. Herkes kendi dininin icaplarını en ufak bir engelle karşılaşmadan yerine getirebiliyordu. Şark Ortodoks mezhebindeki Hıristiyanların can ve mal güvenliği emniyet altında idi. Onlar, tamamiyle Patriğe bağlı idiler.

O, piskoposları azledebiliyor, suç işleyen Hıristiyanları cezalandırabiliyordu. Nitekim 14 Cemaziyelahir 1016 (6 Ekim 1607) tarihli İstanbul, Galata, Haslar ve Üsküdar kadılarına yazılan bir hükümden bu husus açıkça anlaşılmaktadır.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA), Mühimme defteri, no. 76, sayfa 9.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 10

(Bir avuç toprakta, bir avuç insanı dahi yönetemeyen kemalizm rejimine ithaf olunur.)

Osmanlı Beyliği, fethettiği yerlerdeki halkla kaynaşarak ve yaşantılarına karışmayarak vicdan hürriyetine saygı gösterdiği gibi daha önceki idarecileri tarafından ağır vergiler altında ezilmiş bulunan Müslüman olmayan vatandaşından belli bir vergi (cizye) almakla yetiniyordu. Devlet, kanunlara aykırı olan keyfi hiçbir muameleye müsaade etmiyordu. Nitekim 1595-1640 yıllarını ihtiva eden kronolojisinde Kemahlı Rahib Grigor, Sultan I. Ahmed'den bahsederken aynen şu ifadeleri kullanır:

"Sultan Ahmed sulhsever, şefkatli, dindar ve Hıristiyanlara karşı muhabbetli bir padişah idi. Vezirlerden biri, Ermenileri kürek akçası vergisin tabi' kıldığı vakit, cami inşaatında çalışmakta olan Ermeniler, padişaha şikayet ettiler. Alınan para padişah iradesiyle geri verildikten maada (başka), sözü geçen vezirin kellesinin uçurulmasına ramak kaldı. Padişah, papazları çağırarak ne kadar para alındığına dair makbuzları sordu ve vergilerin geri verilmesini irade etti. Padişah emri ifa edilerek verilen para son puluna kadar geri alındı."[1]

Bu anlayış ve hareket tarzlarından dolayıdır ki, Osmanlı Türklerinin süratle ilerlemeleri ve fethedilen bölge halkının bu yeni idareyi kendi idarelerine tercih etmelerine sebep olmuştur. Gerçekten, gerek Sultan II. Murad, gerekse oğlu Fatih Sultan Mehmed zamanında Müslüman olmayan birçok vatandaş, gördükleri hizmet karşılığı birçok vergiden muaf tutularak onların daha az mali mükellefiyetle karşı karşıya gelmelerini sağlamıştı. Nitekim 11 Cemaziyelahir 869 (17 Mayıs 1456) tarihini taşıyan bir ferman, derbent bekleyen yirmi kadar Hıristiyan'ın haraç, ispenç, koyun adeti, konak ve hisar yapmak, ula ve suhreden muaf olduklarını göstermektedir.[2]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Hrand D. Andreasyan, "Bir Ermeni Kaynağına Göre Celali İsyanları", Tarih Dergisi (1962-1963), XIII/17-18, 29.

[2] Topkapı Saray Müzesi Arşivi, no. 10737/1.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 11

(Biz değil, Amerikalı tarihçi söylüyor... O da mı yobaz? Hani özgürlük M. Kemal ile gelmişti?? M. Kemal, bırak müslüman olmayanlara bu hakları vermeyi, müslümanları şapka muhalifi diye asıyordu. Bu mu özgürlük??)

***

Benzer uygulamalarla ilgili, ilk dönem Osmanlı kaynakları (Aşık Paşazade, Neşri gibi) ile arşiv belgelerinde epey bilgi bulunmakla birlikte biz, Hıristiyan bir müellifin bu konudaki sözlerine yer vermek istiyoruz:

"Yirmi muhtelif ırka mensup halk, Süleyman (Kanuni Sultan Süleyman)'ın hakimiyeti altında, sızıltısız, gürültüsüz, yaşadılar. Reayanın, Müslüman olmayanlar dahil, arazi sahibi olmalarına cevaz verildi. Buna mukabil onlara bazı mükellefiyetler yükledi. Birçok Hıristiyan, vergileri ağır ve adaleti kararsız olan Hıristiyan ülkelerindeki yurtlarını bırakarak Türkiye'ye gelip yerleştiler."[1]

Osmanlı'nın hoşgörü ve müsamahasını ortaya koyan 17 Cemaziyelahir 1222 (22 Ağustos 1807) tarihli bir arşiv belgesi,[2] bu devletin, Hıristiyan din adamlarının kendi dindaşları arasında faaliyet gösterebileceğine, sadaka toplayabileceğine işaret ettiği gibi, bu insanlardan herhangi bir verginin alınmayacağını da emretmektedir. Tur-i Sina keşiş ve rahiplerinden bahseden bu belgeye göre bunlar, dindaşlarından sadaka toplayabilmek için memleketi dolaşacaklardır. Kendilerinden baç, haraç vs. gibi vergilerin alınmaması gerektiğini ifade eden belgeye göre gerek kadı, gerek mirmiran, gerek mütesellim ve gerekse diğer yetkililerden hiç biri bunlara müdahalede bulunamayacaktır.

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Fairfax Downey, Kanuni Sultan Süleyman, Tercüme: Enis Behiç Koryürek, İstanbul 1975, sayfa 99.

[2] Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.) C. Adliye, no. 125.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 12

(Hani özgürlük yoktu?)

Fotoğrafta Bosnalı Hıristiyanların yeni kiliseler inşasına izin verilmesinden dolayı Osmanlı Sultanına

gönderdikleri Sırpça teşekkür mektubu görülmektedir.

(Maalesef kalitesi düşük bir resim)

****

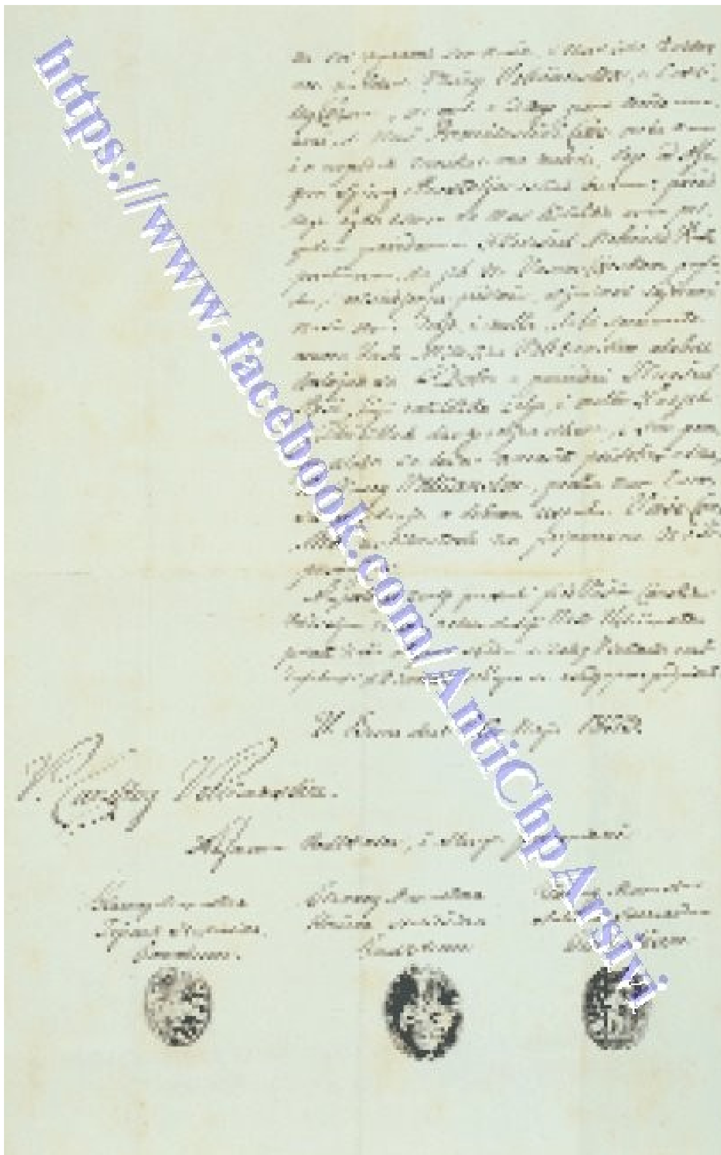
KAYNAK:

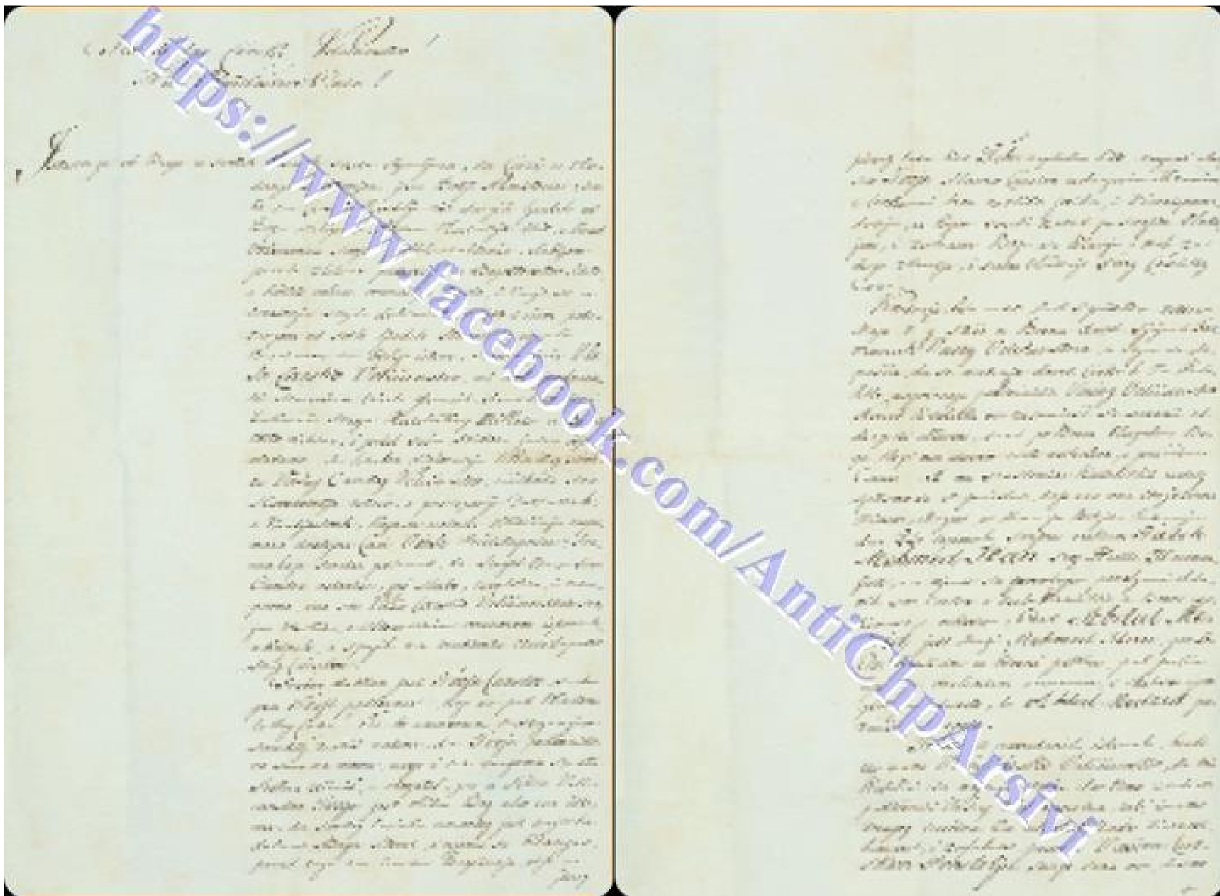
Sultan Abdülmecid Han, 16 Nisan 1853, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.) İ. Hâriciye 4860_5

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 13

(Hani özgürlük yoktu?)

Fotoğrafta Bosna'da üç adet manastır müdürünün yeni kiliseler inşasına izin verilmesinden dolayı Osmanlı Sultanına gönderdikleri Sırpça teşekkür mektubu görülmektedir.

(Maalesef kalitesi düşük bir resim)

****

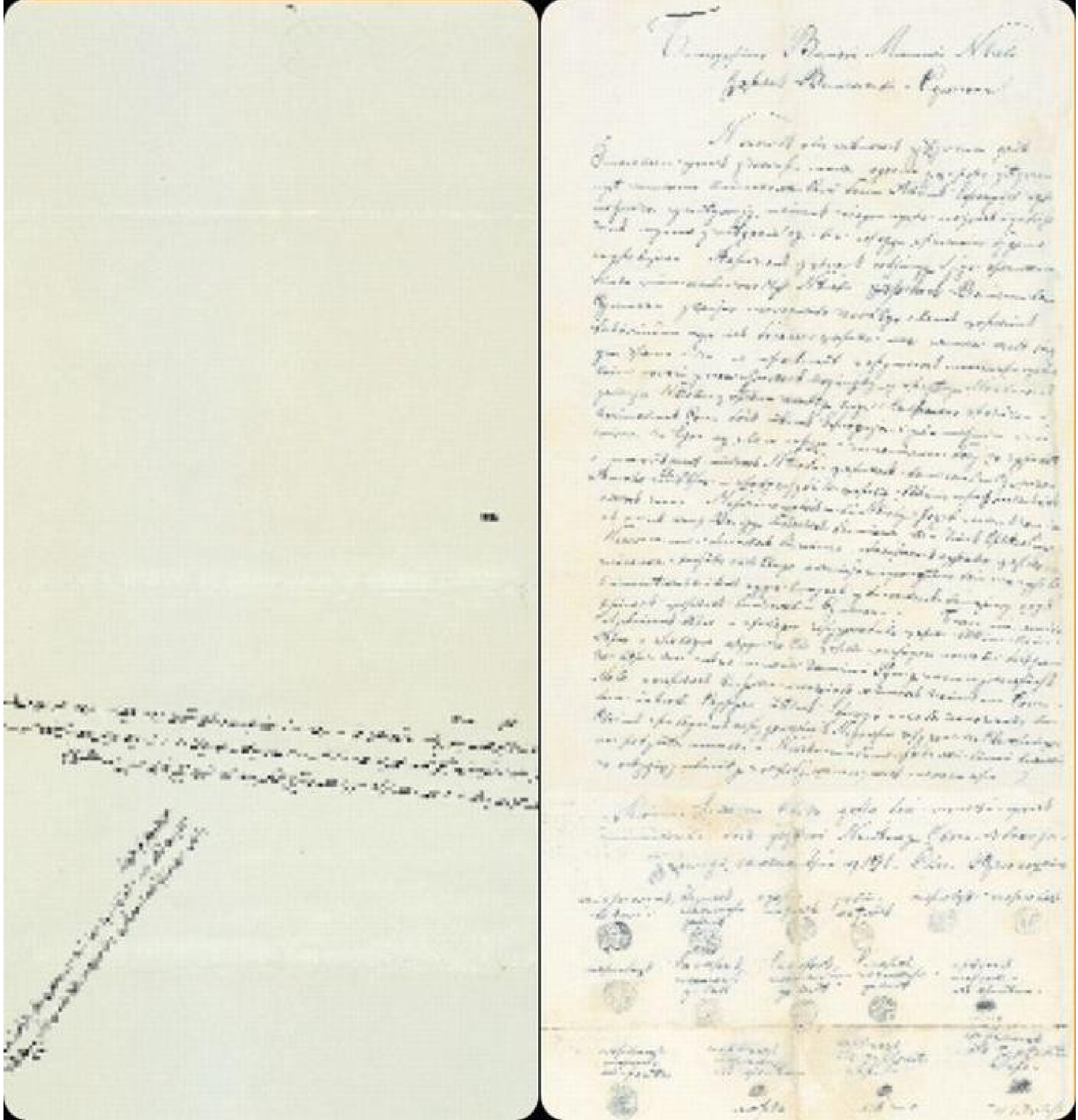
KAYNAK:

Sultan Abdülmecid Han, 20 Mayıs 1853, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.) İ. Hâriciye 4860_4.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 14

(Hani özgürlük yoktu?)

Bosna'nın Yenipazar şehrindeki kilise inşaatının tamamlanması için hazine tarafından yardım yapılmasını emreden Sultan Abdülaziz Han'ın fermanı:

"Ma'rûz-ı çâker-i kemîneleridir ki Enmile-pîrâ-yı ta'zîm olan işbu tezkire-i sâmiye-i âsafâneleriyle evrâk-ı melfûfe manzûr-ı şevketmevfûr-ı cenâb-ı şehinşâhî buyurularak yine savb-ı sâmî-i Sadâret-penâhîlerine iâde kılınmış olmağla ol bâbda emr u fermân Hazreti veliyyü'l-emrindir."

[Soldaki mektup]

***

Devletçe yapılan yardımdan dolayı Hıristiyan ahalinin Sırpça teşekkür mektubu:

"Atûfetlü efendim hazretleri

Yenipazar sancağında kâin Taşlıca kazâsına tâbi‘ Princan mevki‘inde ahâlî-i Hıristiyan tarafından inşâ olunan kilisenin ikmâl-i noksânı içün atıyye-i seniyye olarak mahallî mal sandığından verilmiş olan akçadan dolayı teşekkürü mutazammın ahâlî-i merkûme cânibinden tanzîm kılınan mahzar ile kazâ-i mezkûr Meclis-i ıdâresi'nin mazbatası gönderildiğine dâir Bosna vilâyeti vâlîsi devletlü paşa hazretlerinin vürûd eden tahrîrâtı mücerred manzûr-ı me‘âlî-mevfûr-ı cenâb-ı cihânbânî buyurulmak üzre mahzar ve mazbata-i mezbûre ile berâber arz u takdîm kılındığı beyânıyla tezkire-i senâverî terkîm kılındı efendim."

[Sağdaki mektup]

***

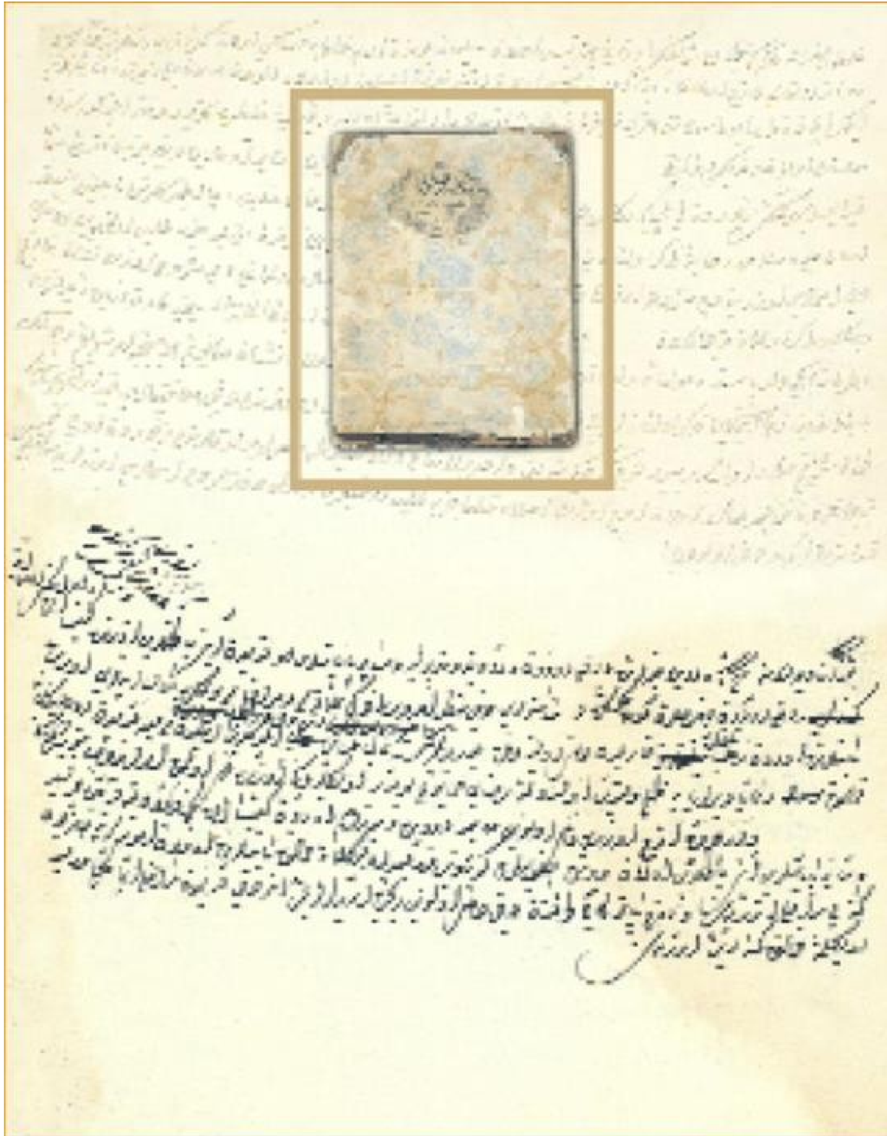
KAYNAK:

Sultan Abdülaziz Han, 2 Şubat 1872, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.) İ. Hâriciye 15049.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 15

(Fotoğraf: Sultan 1. Ahmed Han'in Boğdan voyvodasına vladika, metropolit ve papazların ibadetlerine karışılmaması hakkındaki hükmü)

Boğdan voyvodasına hüküm ki
Vilâyet-i Boğdan'da vâkı‘ olan vladika ve metropolid ve sâyir papasları kadîmden âyîn-i bâtılları üzre kenîsâlarında ve ol cânibin re‘âyâlarına vâkı‘ olan husûsların göregelmişken ve manastırları dahı zabt edüp âharın alâkası ve müdâhalesi yoğiken hâliyâ âyînleri üzre mâbeynlerinde olan ruhbânlıklarına hâricden dahl olunduğun bildirüp mukaddemâ emrim dahı verilmekle istid‘â-yı inâyet eyledikleri ecilden min-ba‘d kadîmden olagelene muhâlif re‘âyâ ve berâyâya zulm ü teaddî olunduğuna rızâ-yı hümâyûnum yokdur. Olageldiği üzre amel olunmak emr edüp buyurdum ki:

Vardukda, emrim üzre âmil olup min-ba‘d vilâyet-i mezbûrda olan kenîsâlardaki vladika ve metropolid ve sâyir papasları âyîn-i bâtılları üzre düşen husûsların görüp min-ba‘d olagelene muhâlif mâbeynlerinde olan umûrlarına hâricden kimesneyi müdâhale etdirmeyesin ve Rum patrikânı tarafından dahı dahl olunup rencîde ederler imiş onlar dahı kadîmden müdâhale etmemekle min-ba‘d olagelmişe muhâlif kimesneye iş etdirmeyesin.

[Tarih: 1026 / 1617]

***

Günümüz Türkçesi'yle:

Boğdan Voyvodasına hüküm ki:
Boğdan'da bulunan vladika, metropolit ve sair papazlar kiliselerinde ayinlerini bu güne kadar yapagelmiş iken, şu an dışarıdan müdahale olduğunu bildirdiler. Bunlara zulmedilmesine rızam yoktur. Olageldiği üzere amel olunmasını emredip buyurdum ki:

Bundan böyle vladika, metropolit ve sair papazların kiliselerinde icra ettikleri ayinlere ve kendi aralarındaki işlere hiç bir kimseye hatta Rum patriklerine bile müdahale ettirmeyesin.

***

Devam edecek inşaallah...

****

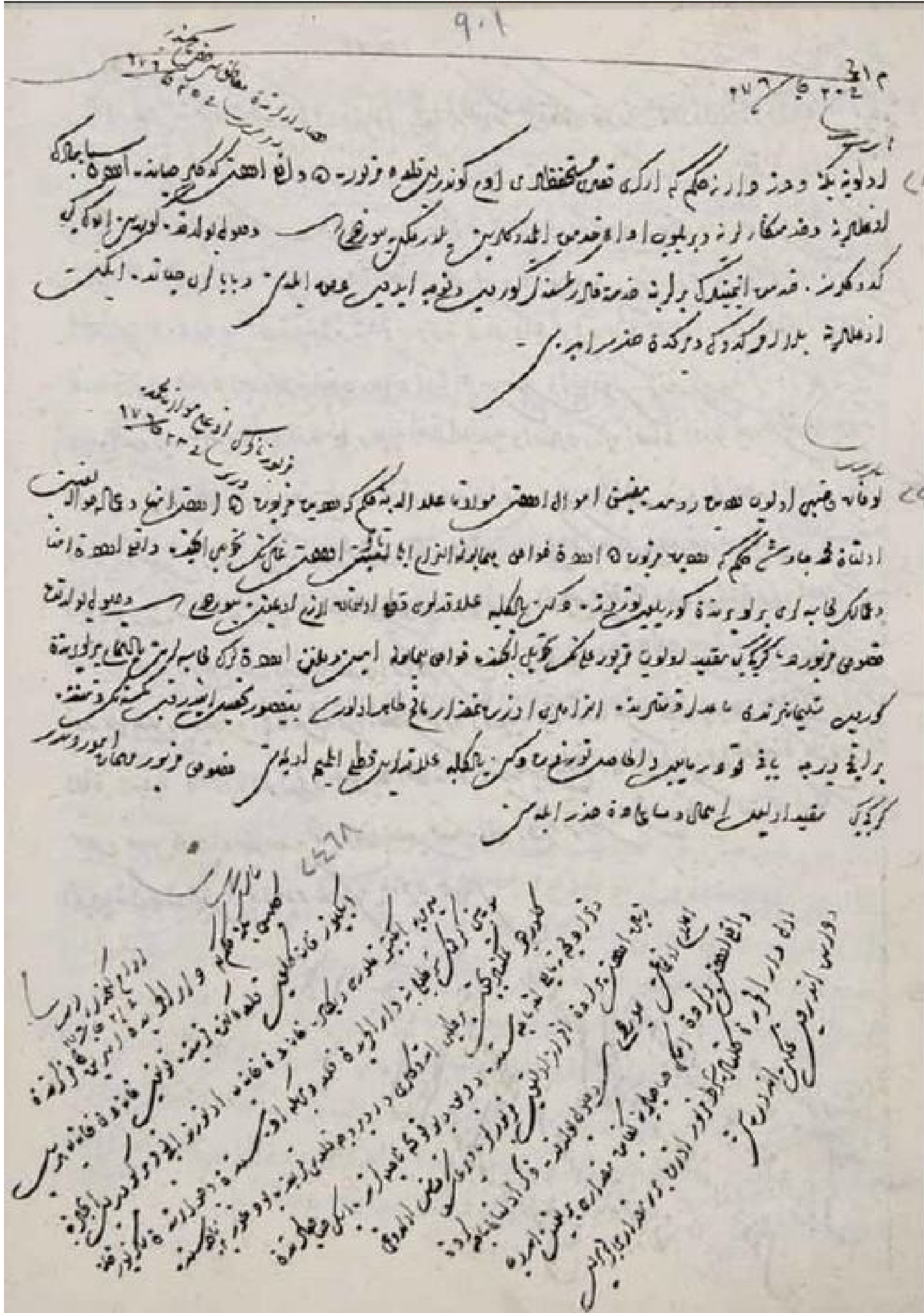
KAYNAK:

Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), Mühimme Defteri 82, hüküm 87.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 16

(Fotoğraf: Osmanlı topraklarında yerleşmek isteyen gayrimüslimlerin Knin, Podgoriye, Lika, Karin ve Bukoviçe'de iskân edilmelerine dair belge)

Günümüz Türkçesiyle:

Osmanlı topraklarındaki Knin Kalesi yakınlarına gelip, hane başı her yıl devlete vergi vermek ve içlerine subaşı sokulmamak kaydıyla iskân olunmak için yer talep eden gayrimüslimlere Podgoriye, Lika, Karin ve Bukoviçe nahiyelerinde fazladan bulunan yerlerden birer miktar yer verilip iskân edilmeleri için Klis beyine gönderilen hüküm.

***

Eski Türkçe ile:

Klis beyine hüküm ki

Dâru'l-harbden Isterin kâfirlerinden iki yüz hâne gelip Kale-i Knin kurbunda konup hâneden hâneye her yıl mîrîye ikişer filori ve beylere hâneden hâneye otuzar akçe vergi verip; içlerine subaşı girmemek şartıyla yine dâru'l-harbden Kale-i Bihke ovasından ve civarından sekiz yüz hâne gelir deyu temekkünleriyçin yer taleb etdikleri ve Obrovaca Kalesi kurbunda Podgoriye Nahiyesi'nde ve Gradliçe'ye tâbi Lika Nahiyesi'nde ve Karin ve Bukoviçe Nahiyelerinde eski sahiblerinden ziyade olan yerlerden ifrâz olunup mezbûrlara verilmek münasib olduğu ilâm olunmağın buyurdum ki

Vusûl buldukda, zikrolunan nahiyelerden vâki olan yerlerden eski sahiblerine kifâyet mikdarı yer tayin edip ol dâru'l-harbden gelenlere şart-ı mezbûr üzere birer mikdarı yer verip ve hırâset etdirip temekkün etdiresin.

Fî 21 Ca. sene 976/ [11 Kasım 1568]

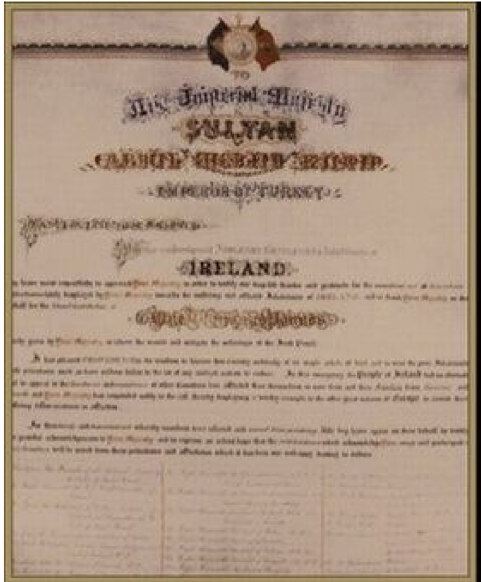
***

KAYNAK:

A. DVNS. MHM. d [Mühimme Defterleri], no: 7, hüküm no: 2468.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 17

SULTAN

IRELAND

İrlanda'da meydana gelen kıtlık sebebiyle Osmanlı Devleti'nin (Sultan Abdülmecid Han) yaptığı yardımdan dolayı ülkenin soyluları, ileri gelenleri ve halkının gönderdiği teşekkür mektubu.

(Fotoğraf: Teşekkür mektubu [solda], Drogheda United futbol kulübünün Ayyıldız'lı amblemi [sağda].)

Mektup:

"Bizler İrlanda'nın soyluları, ileri gelenleri ve halkı olarak; Osmanlı Padişahı'na, yaşadığımız kıtlık felaketi sebebiyle yaptığı cömertçe yardımdan dolayı şükran ve minnetlerimizi sunuyoruz. İçinde bulunduğumuz ölüm ve açlık tehdidinden kurtulmak için diğer ülkelerin yardımına başvurmamız kaçınılmaz olmuştur. Osmanlı Padişahı'nın bu yardım çağrısına verdiği cömertçe cevap Avrupa devletlerine de örnek olmuştur. Bu isabetli davranış sayesinde pek çok kişi ferahlamış ve ölümden kurtulmuştur. Onlar adına teşekkürlerimizi sunuyor ve bizlerin başına gelen bu sıkıntıların, Osmanlı Padişah'ı ve ülkesinin başına gelmemesi için dua ediyoruz."[1]

Lozan'da bizimle alâkalı müzakereler yapılırken Yahya Kemal de orada imiş. Avrupalı bütün delege ve temsilciler bizim aleyhimize oy verirken, sadece İrlanda temsilcisi her oylamada bizim lehimize parmak kaldırıyormuş. Bu durum şairimizin dikkatini çekmiş ve bir fırsatını bulup kendisine; "Herkes bizim aleyhimizdeyken, siz her seferinde lehimize oy kullanıyorsunuz; bunu niçin yapıyorsunuz?" diye sormuş.

İrlandalı Yahya Kemal'in yüzüne şöyle bir bakmış ve; "Böyle yapmaya mecburum. Benim gibi her İrlandalı da buna mecburdur. Biz bir yandan açlık ve kıtlıktan kırılıp, bir yandan salgın hastalıkla boğuşurken (1845-1849) diğer Avrupalılardan hiçbir yardım ve destek görmedik. Ama sizin Osmanlı dedeleriniz, yardım olarak hem para hem de gemiler dolusu erzak gönderdiler. O zor günlerde bize insanca, dostça uzanan eli asla unutamayız. Siz her zaman desteklenmeye lâyık bir milletsiniz; bunu çok iyi hak ediyorsunuz!" diye cevap vermiş... Ayrıca Drogheda'nın Belediye başkanı Alderman Frank Goddfrey de, şehir ambleminin Osmanlı hilâl ve yıldızı olduğunu hatırlatarak "Şükran plâketimiz, iki ülke insanlarının dostluk sembolü olacaktır, ümidindeyim. Dostumuz Türkiye'yi en kısa sürede Avrupa Birliği içinde görmek istiyoruz." dedi. Kıtlık ve Açlık Müzesi müdürü de, Türk halkına ve Osmanlı Devletine minnettar olduklarını vurguladı.[2]

İrlanda'ya Osmanlı yardımının etkisi öylesine büyük olmuş ki Şehrin ve ülkenin ünlü futbol kulübü Drogheda United'ın simgesinde de ayyıldız kullanılmış.[3]

***

KAYNAKLAR:

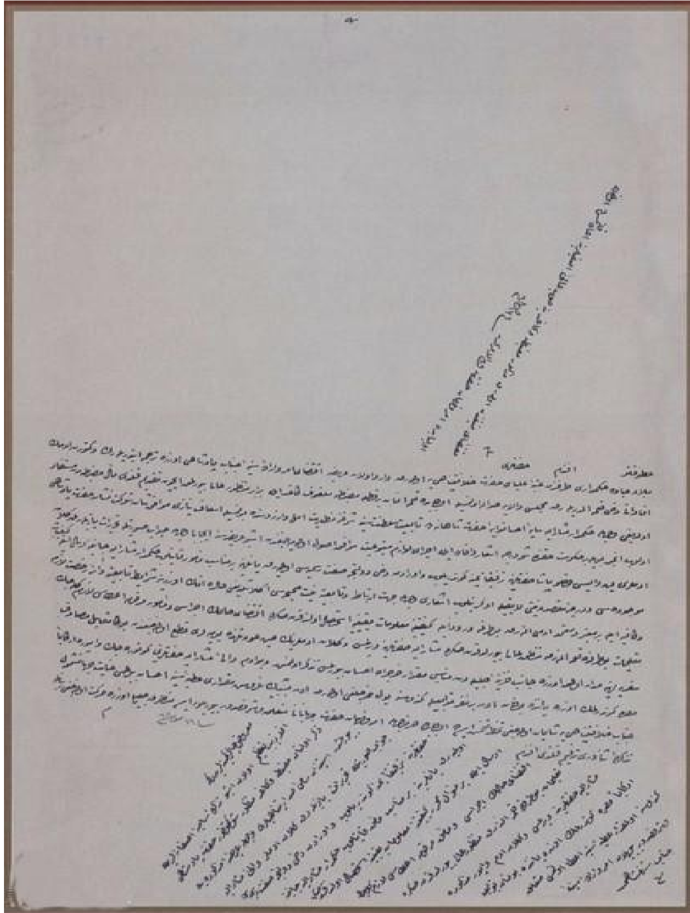
[1] Sultan Abdülmecid Han, Başbakanlık Osmanlı Arşivi, (BOA.), İ. Hâriciye, Millî Emlak'tan Devralınan Belgeler, No:12, [1847], Fotoğraf (solda).

[2] Aylık ilim ve kültür dergisi "Sızıntı", Safvet Senih, İrlandalıların Osmanlılara Teşekkürü, Ekim 2007, Yıl: 29, Sayı: 345.

[3] Fotoğraf (sağda).

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 18

Yabancı "Hükümdar" bile Osmanlı devletine vatandaş olmak ister, bizim kemalistler de (haşa) ağız dolusu söver.

Cava hükümdarının Osmanlı vatandaşlığına geçme talebi üzerine, talebin yerinde araştırılması için güvenilir bir memurun görevlendirilmesi ve yapılan araştırmanın sonucuna göre isteğin değerlendirilmesine karar verilir.

Atûfetlü efendim hazretleri
Bilâd-ı Cava hükümdarı tarafından atebe-i ulyâ-yı hazreti Hilâfet-penâhîye olarak vârid olan arîza iktizâ-yı emr u irâde-i seniyye-i cenâb-ı pâdişâhî üzre terceme etdirilerek ve getiren âdemin ifâdâtı dahi kaleme aldırılarak Meclis-i Vâlâ'ya havâle olunmasıyla ol bâbda kaleme alınan bir kıt‘a mazbata melfûf kâğıd ile beraber manzûr-ı âli buyrulmak için takdîm kılındı. Me’âl-i mazbatadan müstefâd olduğu vechile hükümdâr-ı müşârun-ileyh sâye-i ihsân-vâye-i hazreti şâhânede tâbi‘iyyet-i saltanat-ı seniyye şerefine mazhariyyet emel ve arzûsunda bulunmasıyla is‘âf-ı niyâzı muvâfık-ı şân-ı şevket-nişân-ı hazreti pâdişlâhî olup ancak böyle bir hükûmet hakkında şu derece iş‘âr ve ifâde ile icrâ-yı levâzım-ı metbû‘iyyet muvâfık-ı usûl olamayacağından işbu arîzasına îcâbı vechile cevâb sûretiyle tahrîrât yazılarak gelen âdemleri Yemen vâlisi devletlü paşa hazretlerine terfîkan Yemen'e gönderilip ve oradan dahı devletce sıfât-ı resmiyyesi olmayarak yanlarına bir münâsib me’mûr katılup hükümdâr-ı müşârun-ileyh cânibine irsâl ile keyfiyyât-ı mevcûdesi ve derece-i maksad ve niyeti lâyıkıyla öğrenilip iş‘ârı vechile cihet-i irtibât ve tâbi‘iyyete niyet-i sahîhası anlaşıldığı hâlde onun üzerine şerâyit-ı tâbi‘iyyete dâ’ir ruhsat-ı lâzıme ve kâfiye ile bir mu‘teber ve mu‘temed âdemi alınarak bu tarafa vürûd ile
keyfiyyetine ma‘lûmât-ı yakîniyye istihsâl olundukdan sonra iktizâ-yı hâlin icrâsı ve me’mûr-ı merkûma i‘tâsı lâzım gelecek ta‘lîmât bu tarafda kaleme alınarak manzûr-ı âli buyruldukdan sonra müşârunileyh hazretlerine verilmesi ve gelen âdemlerinin hîn-i avdetlerinde yevmiyeleri kat‘ olunacağından buna mukâbil masârif-i seferiyyelerine medâr olmak üzre cânib-i Hazîne-i Celîle'den münâsibi mikdâr harc-ı-râh ihsân buyrulması tezekkür olunmuş ve bu adam vâlî-i müşârun-ileyh hazretlerini götürecek vapura irkâben Mısr'a gönderilmek üzre yanında bulunan on bir nefer tevâbi‘iyle kendisine yol harclığı olarak on beş bin guruş mıkdarı atiyye-i seniyye ihsân buyrulması ınâyet-i cihân-şumûl-i cenâb-ı
Hilâfet-penâhîye şâyân olacağı tahattur kılınmış ise de ol bâbda her ne vechile emr u fermân-ı Hazreti cihân-bâni müte‘allik ve şeref-sudûr buyurulur ise mantûk-ı celîli üzre hareket olunacağı beyânıyla tezkire-i senâverî terkîm kılındı efendim.
Fî 16 Safer [12]68.

Marûz-ı çaker-i kemineleridir ki
Enmile-zîb-i ta‘zîm olan işbu tezkire-i sâmiye-i âsafâneleriyle zikr olunan mazbata ve kâğıd manzûr-ı şevket-mevfûr-ı hazreti pâdişâhî buyrulmuşdur. İstîzân-ı sâmi-i Sadâret-penâhîleri vechile arîza-i mezkûreye cevâb sûretiyle tahrîrât yazılarak gelen adamlar vâlî-i müşârun-ileyh hazretlerine terfîkan Yemen'e gönderilip ve oradan dahi devletce sıfât-ı resmiyesi olmayarak yanlarına bir münâsib me’mûr katılıp hükümdâr-ı müşârun-ileyh cânibine irsâl ile ber-minvâl-i muharrer keyfiyyetine ma‘lûmât-ı yakîniyye istihsâl olundukdan sonra iktizâ-yı hâlin icrâsı ve me’mûr-ı merkûma i‘tâsı lâzım gelecek ta‘lîmât bu tarafda kaleme alınarak manzûr-ı âlî buyruldukdan sonra müşârun-ileyh hazretlerine verilmesi ve gelen adam vapur-ı mezkûra irkâben Mısr'a gönderilmek üzre yanında bulunan tevâbi‘iyle
kendüsine ol mikdar atiyye-i seniyye i‘tâ olunması müte‘allik ve şeref-sudûr buyrulan emr u irâde-i seniyye-i cenâb-ı şehinşâhî muktezâ-yı münîfinden olarak mezkûr mazbata ve kağıd yine savb-ı âli-i âsafîlerine i‘âde kılınmış olmağla ol bâbda emr u fermân hazreti veliyyü'l-emrindir.
Fî 17 Safer [12]68 / [12 Aralık 1851], Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), İ. Meclis-i Vâlâ 7706.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAK:

Sultan Abdülmecid Han, 12 Aralık 1851, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), İ. Meclis-i Vâlâ 7706.

Belge; Fotoğraf. Bizdeki belgenin kalitesi düşük olduğundan pcteknik.net'ten aldığımız aynı belgeyi yüksek kaliteli olarak istifadenize sunduk.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 19

(Emirde, "müslüman muhtaçlar" denilmeyip sadece "muhtaçlar" ibaresinin yer alması, yardımda müslim ve gayr-i müslim ayrımı yapılmadığını göstermektedir.)

Beyrut ve Cebel-i Lübnan'daki muhtaçlar ile yetimhaneler için umumi mutfak açılıp erzak dağıtılması hususunda Meclis-i Vükelâ'da karar alınmıştır.

***

Meclis-i Vükelâ müzâkerâtına mahsûs zabıtnâme

Tarihi: 17 Cumâde'l-ûlâ sene [1]335
11 Mart sene [1]333

Hulâsa-i Meâli Kararı

Beyrut ve Cebel-i Lübnan'ın muhtâcîn ahâlîsini it'âm ve eytâmhâneleri idâre içün umûmî matbahlar küşâdı ve erzâk tevzî'i zımnında seferberlik tertîbinden Beyrut Vilâyetine iki bin ve Cebel-i Lübnan'a sekiz bin lira verilmesi ve keyfiyetin Harbiye ve Dâhiliye nezâretlerine tebliği tezekkür kılındı.

[12 Mart 1917], Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), MV 207/17

***

Devam edecek inşaallah...

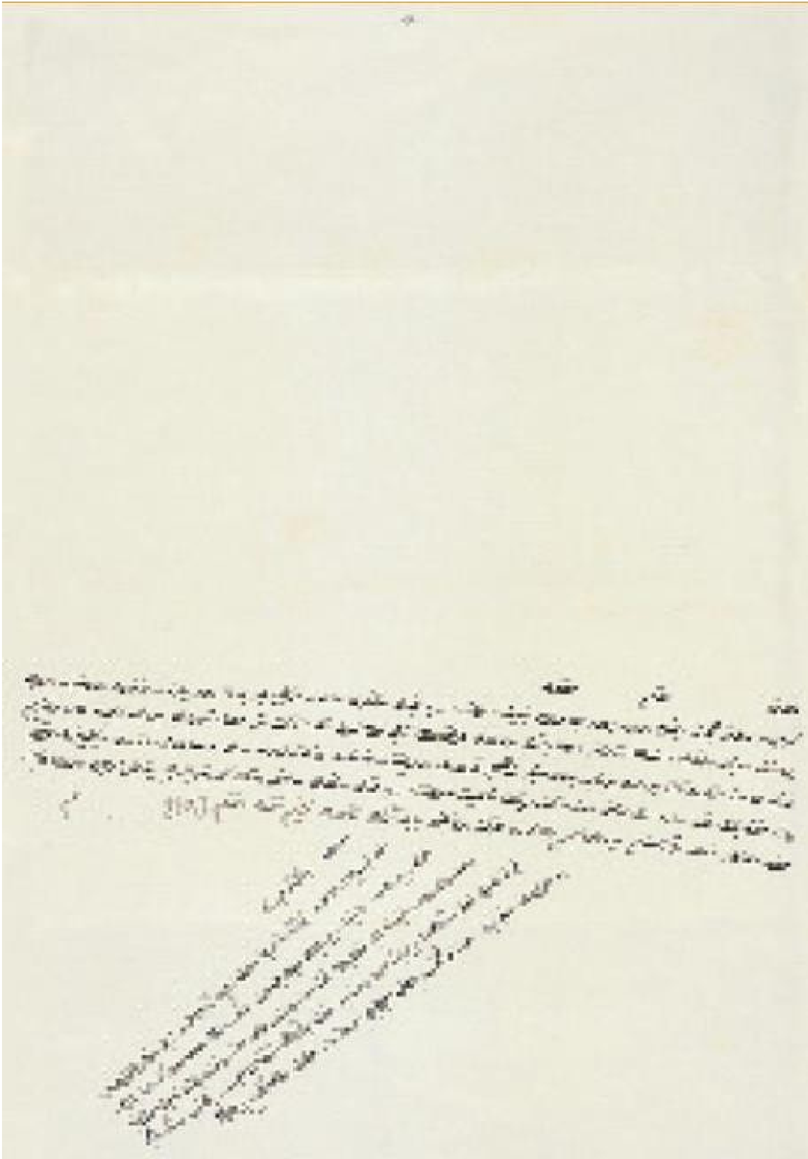
****

KAYNAK:

Sultan V. Mehmed Reşad Han, 12 Mart 1917, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), MV 207/17.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 20

Kırım'ın Kerc şehrinden hicret edip sığınma talebinde bulunan yahudilerin, Osmanlı Devleti'nde yaşayan diğer yahudilerle mezhep farkllıklarından dolayı, hahamları kendilerinden olmak üzere kabulleri uygun görülmüştür.

Atûfetlü efendim hazretleri
Kerc'den bu tarafa hicret etmiş olan Yehûd cemâ'atinin teba'iyyet-i saltanat-ı seniyyeye kabûl olunmaları ve umûr-ı mezhebiyyece bura Yehûdîlerinden farkları olduğundan ayrıca bir sınıf i'tibâr olunmaları istid'âsına dâir i'tâ etmiş oldukları arzuhâlin tercemesi meşmûl-i nazar-ı şevket-eser-i hazreti şehriyârî buyrulmak içün arz u takdîm kılındı. Cemâ'at-i mezkûrenin burada bulunan Yehûd milletiyle mezhebce farkları olduğundan hahamları kendülerinden olmak ve mu'âmelât-ı sâ'irede Zabtiye müşîri devletlü paşa hazretlerinin taht-ı idâresinde bulunmak üzre kendülerinin tâbi'iyyet-i saltanat-ı seniyyeye kabûl olunmaları muvâfık-ı emsâl görünüyor ise de yine her ne vechile emr u irâde-i seniyye-i hazreti mülûkâne müte'allik ve şeref-sünûh buyrulur ise ana göre hareket olunacağı beyânıyla tezkire-i senâverî terkîm kılındı efendim.
Fî 4 Z. sene [12]72

Ma'rûz-ı çâker-i kemîneleridir ki
Enmile-zîb-i ibcâl olan işbu tezkire-i sâmiye-i âsafâneleriyle zikr olunan terceme manzûr-ı âlî-i cenâb-ı mülûkâne buyrulmuş ve istîzân buyurulduğu vechile cemâat-i mezkûrenin hahamları kendülerinden olmak ve mu'âmelât-ı sâ'irede müşîr-i müşârun-ileyh hazretlerinin taht-ı idâresinde bulunmak üzre kendülerinin tâbi'iyyet-i saltanat-ı seniyyeye kabûl olunmaları müte'allik ve şerefsudûr buyrulan emr u irâde-i seniyye-i hazreti pâdişâhî iktizâ-yı celîlinden bulunmuş ve mezkûr terceme yine savb-ı sâmî-i âsafîlerine i'âde kılınmış olmağla ol bâbda emr u fermân hazreti veliyyü'lemrindir.
Fî 5 Z. [12]72 / [7 Ağustos 1856], BOA. I. Hâriciye 6857.

***

Devam edecek inşaallah...

***

KAYNAK: Sultan Abdülmecid Han, 7 Ağustos 1856, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), I. Hâriciye 6857.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 21

(Dünya'ya, bilhassa kemalistlere insanlık dersi)

Kırım'ın Gözleve, Sivastopol ve Kerc şehirlerinde bir kısım halk Rusya korkusuyla Osmanlı Devleti'ne iltica etmek niyetindedirler. Mültecilerin ulaşımı ve yerleştirilmelerini düzenlemek için oluşturulan komisyon tarafından hazırlanan mazbatada şu görüşler yer almaktadır:

"Bu halkın iltica taleplerinin kabulü uygundur. Mülteciler memleketlerindeki emlak ve varlıkları nı terk edeceklerinden, hangi milletten olursa olsun, kendilerine yeni mesken, ziraat aleti ve yiyeceklerinin sağlanması için Dobruca ve başka yerlerde arazi ve emlaklar ücretsiz tahsis edilecektir."

Atûfetlü efendim hazretleri
Gözleve ahâlîsinden ekseri ve Sivastopol ve Kerc taraşarından dahi ba'zıları, mesele-i hâzırada Rusyaluyu dil-gîr etmiş olmalarıyla yerlerinde kalmakdan havf u telâş ederek hicret emelinde bulundukları ve bu bâbda düvel-i müttefika taraşarından dahi ifâdât vukû' bulduğu cihetle bunların sûret-i nakl ü iskânı husûsuna dâ'ir mahsûs komisyon akdiyle kaleme alınan mazbata Meclis-i Meşveret'de kırâ'et olunup melce' ü penâh-ı hâcet-mendân olan sâye-i Hilâfetpîrâye-i hazreti pâdişâhîye ilticâ arzûsunda bulunan ahâlî-i merkûmenin

kabûlü meşmûl-i cihân olan merâhim ve eşfâk-ı seniyyeye muvâfık olacağından ve bunlar mahallerinde bulunan akâr ve emlâk ve sermâyelerini terk ile hicret edecekleri cihetle haklarında her dürlü müsâ'adât-ı celîle ve a'tâf-ı aliyye-i hazreti mülûkâne bî-dirîğ ve şâyân buyrulmak lâzım geleceğinden, hicret edecek ahâlî her ne milletden olur ise olsun âsâr-ı merhamet ve ınâyet-i seniyye-i cenâb-ı şehinşâhîden hisseyâb olmak ve sâye-i mekârim-vâye-i milkdârîde yeni başdan mesken ve me'vâ tedârikiyle esbâb-ı zirâat ve ta'ayyüşleri tanzîmkılınmak içün Dobruca'da ve sâir münâsib yerlerde kendülerine lüzûmu olan arâzî ve emlâkin taraf-ı Devlet-i Aliyye'den meccânen tahsîs ve i'tâ ve hayvânâtca ve tohumca ve sâ'ir levâzımâtca dahi mu'âvenât ve müsâ'adât-ı sâ'ire-i muktezıye icrâ olunmak üzre ahâlî-i merkûmeden bu arzûda bulunanların bir ân evvel hüsn-i tedbîr ile Balçık Iskelesi'ne nakl ü ihrâcları sûretinin ve ber-mûceb-i mazbata müteferri'âtının sür'at-i icrâsı beyne'l-huzzâr dahi tasvîb kılınmış olup çünki mu'âhede-i umûmiyye tasdîknâmelerinin mübâdelesi zamânı takarrüb ederek ahâlî-i merkûmenin ise ondan sonraya bırakılması münâsib olmayacağından vaktin ziyâde darlığı cihetiyle bunlar tasdîknâmelerin mübâdelesinden evvel mahallerinden çıkarılmak için mahâll-i merkûmeden naklolunacak Asâkir-i Şâhâne ile berâber ahâlîden istekli olanların birlikde gelmeleri esbâbının mukaddemâtına teşebbüs olunmuş olmağın gerek esâs-ı mâdde ve gerek teferruât-ı meşrûhası hakkında her ne vechile emr u fermân-ı merâhim-beyân-ı cenâb-ı mülûkâne müte'allik ve şerefsudûr buyrulur ise muktezâ-yı âlîsi icrâ olunacağı ve mezkûr mazbata berâber olan evrâk ile manzûr-ı me'âlî-mevfûr-ı hazreti şehinşâhî buyrulmak için arz u takdîm kılındığı beyânıyla tezkire-i senâverî terkîmine mübâderet olundu efendim.
Fî 18 fi. sene [12]72

Ma'rûz-ı çâker-i kemîneleridir ki
Resîde-i dest-i i'zâz olan işbu tezkire-i sâmiye-i âsafâneleriyle zikrolunan mazbata ve evrâk manzûr-ı me'âlî-mevfûr-ı cenâb-ı pâdişâhî buyrulmuşdur. Gerek esâs-ı mâdde ve gerek teferru'ât-ı meşrûha münâsib ve yolunda görünmüş olmasıyla tasvîb ve istîzân buyuruldugu üzre iktizâlarının sür'at-i icrâsı müte'allik ve şeref-sudûr buyrulan emr ü irâde-i seniyye-i hazreti mülûkâne muktezâ-yı
münîfinden olarak mârru'l-beyân mazbata ve evrâk yine savb-ı âlî-i âsafîlerine iâde ve tesyîr kılınmış olmağla ol bâbda emr u fermân hazreti veliyyü'l-emrindir.
Fî 19 fi. sene [12]72 / [25 Nisan 1856], BOA. I. Meclis-i Mahsûs 266

***

Devam edecek insaallah...

****

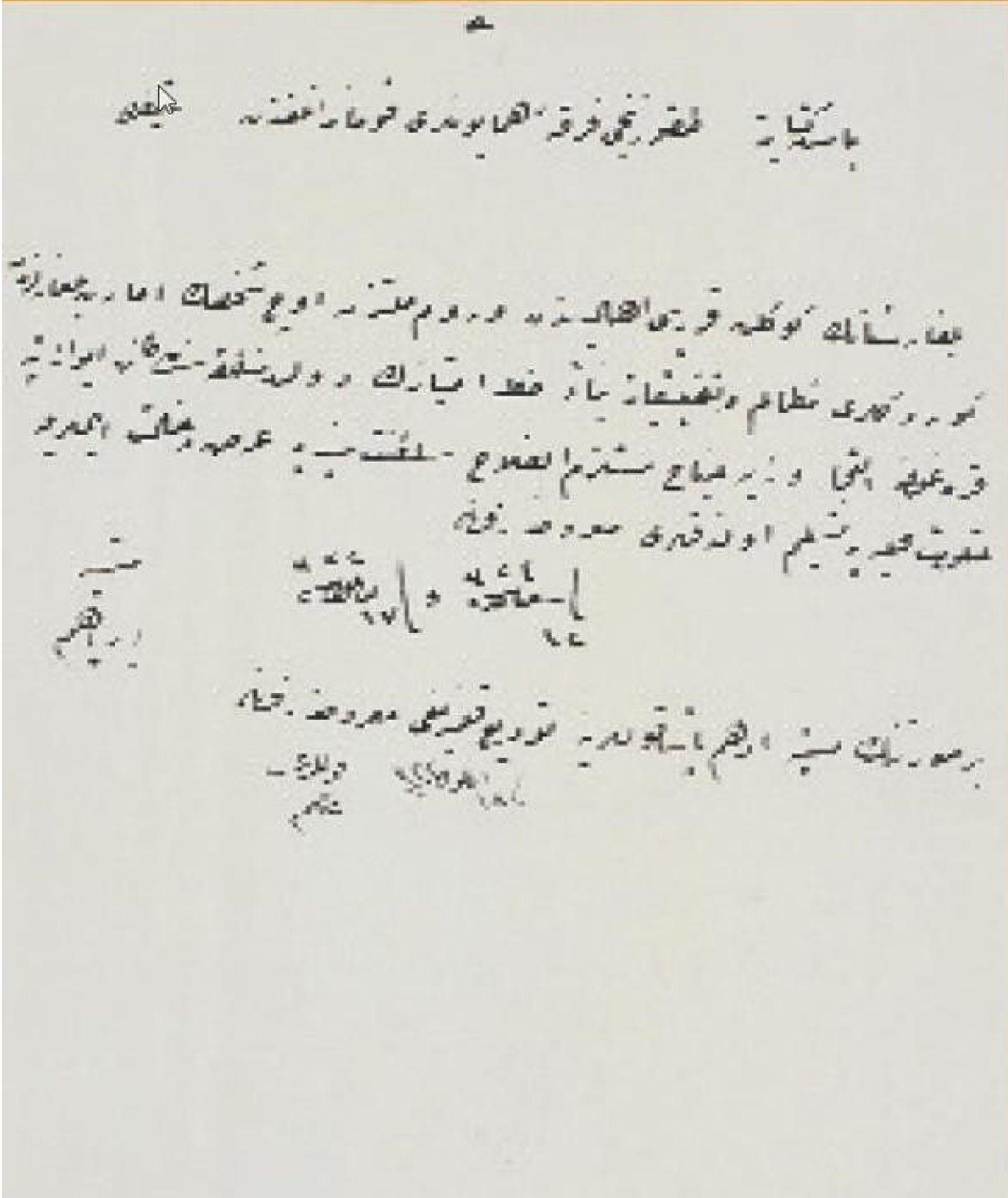
KAYNAK:

Sultan Abdülmecid Han, 25 Nisan 1856, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), I. Meclis-i Mahsûs 266.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 22

Hıristiyan memleketinden kalkıp, Osmanlı'ya iltica eden 3 Rum.

Bulgaristan'ın Göklen köyü halkından ve Rum milletinden üç kişi, Bulgarlardan gördükleri mezâlim ve baskı sebebiyle Dolen mıntıkasında bulunan Ayvaztepe Karakolu'na giderek Osmanlı Devleti'ne iltica etmişlerdir.

***

Başkitâbet'e Dokuzuncu Fırka-i Hümâyûnları Kumandanlığı'ndan şifre Bulgaristan'ın Göklen karyesi ahâlîsinden ve Rum milletinden üç şahsın emâret Bulgarlarından gördükleri mezâlim ve tazyîkâta binâ'en hatt-ı imtiyâzın Dolen mıntıkasında kâ'in Ayvaztepe karakoluna ilticâ ve zîr-i cenâh-ı müstelzimü'l-felâh-ı saltanat-ı seniyyeye arz-ı dehâlet etmeleriyle hükûmet-i mahalliyeye teslîm olundukları ma'rûzdur. Fermân.

Fî 12 Şa'bân sene [1]324 ve fî 17 Eylül sene [1]322
Müşîr
Ibrahim

Bir sûretinin Müşîr Edhem Paşa kullarına tevdî' kılındığı ma'rûzdur. Fermân.
Fî 18 Eylül sene [1]322

Kulları
Asım
[1 Ekim 1906], BOA. Y. PRK. ASK 241/80_1

***

Devam edecek inşaallah...

***

KAYNAK:

Sultan II. Abdülhamid Han, 1 Ekim 1906, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), Y. PRK. ASK 241/80_1

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 23

Osmanlı'nın insana verdiği değeri 22 bölümdür anlatmaya çalıştık, ancak değil 22; "2222" bölümde dahi anlatılamaz. Onlarca belge sunduk ve daha onlarcasını sunabiliriz, lakin bu yazı dizimizi de noktalamamız lazım geldiğinden, iki bölüm daha paylaşıp konuyu kapatacağız.

***

Islam hukukuna göre zimmîlerin bulundukları ülkede adlî otonomileri vardı. Daha çok özel hukuka giren belirli bir takım davalarını kendi ruhânî liderlerinin önünde çözümletebilecekleri gibi, kadılar huzuruna da götürebilirlerdi. Bir başka deyişle Islam hukuku zimmîleri bu konuda serbest bırakmıştır.[1] Osmanlı Devleti'nde de aynı esaslar geçerli olmuştur. Gayr-i müslim Osmanlı teb'asının, nikah, talak, drahoma*, cihaz, nafaka, vakıf, vasiyet gibi ahvâl-i şahsiyye denilen ve daha çok şahıs, aile ve miras hukukuna ilişkin dâvâların ruhânî meclis de denilen cemaat mahkemeleri bakıp çözmüştür.[2] Zimmîlerin üst dereceli din adamlarının dünyevî suçlardan yargılanması ise Divan-ı Hümâyun'da olurdu.[3]

***

*Drahoma: Hristiyan ve Musevilerde gelinin damada verdiği para veya mal.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Gülnihal Bozkurt: "Islam Hukukunda Zimmîler", DEÜHFD, cild 3, sayfa 1-4; Ahmed Özel, Islam Hukukunda Ülke Kavramı, Istanbul 1982, sayfa 200; Fahreddin Atar, Islam Adliye Teşkilatı, 3.b, Ankara 1991, sayfa 226.

[2] Mehmed Şevki, Cabirzâde: Tayin-i Merci, Istanbul 1322, sayfa 225; Gülnihal Bozkurt: Gayrımüslim Osmanlı Vatandaşlarının Hukuki Durumu, Ankara 1989, sayfa 23; Bilal Eryılmaz, Gayrımüslim Teb'anın Yönetimi, Istanbul 1990, sayfa 41; Sir Charles Eliot, Avrupa'daki Türkiye, Tercüme: A. Sınar/Ş. S. Titret, Istanbul tsz, 1/80-153, sayfa 217.

[3] Örn. Bir metropolidin davasının burada görüleceğini bildiren vesika (Belge) : Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA), Cevdet-Adliye, no: 1137, t: 27 S (Safer) 1211/1796.

****

Osmanlı'nın Gayr-i Müslimlere Hoşgörüsü - 24 ve SON

Böyle bir Devlet ve yönetim dururken, bayrağı haç olan Isviçre'den; "Medeni kanunu", Diktatör Hitler'in Nazi Almanya'sından; "Borçlar/Ticaret kanunu", Diktatör Mussolini'nin faşist Italya'sından "Ceza kanunu" aldılar ve müslüman millete zorla dayattılar. Kötüledikleri Osmanlı, bu barbarlığı bırakın müslümanları ; gayr-i müslimlere dahi yapmamıştır. Ecdad tarih yazmış, evlat okumaktan aciz.

***

Gayr-i Müslimlerin Hak ve Sorumlulukları

Müslümanlar tarafından fethedilen bir memlekette gayrimüslimlerin hakları, oranın fethediliş şekline bağlıdır. Ülke savaşarak fethedilmişse orada yaşayanlar köle, malları da ganimet olur. Ancak, savaş yapılmadan teslim edilirse o zaman anlaşma hükümlerine uyulur ve zimmet ahkâmına göre muamele edilir. Istanbul savaşarak alınmış olmasına rağmen Fatih, yağmayı durdurmuş, esirleri serbest bırakmıştır. Bazılarına da vergi muafiyeti sağlamıştır.[1]

Osmanlı Imparatorluğu'ndaki bu uygulama sadece Fatih'e mahsus değildir. Özellikle Balkanlarda birçok bölgede bu siyaset izlenmiştir. Idaredeki hoşgörü, imtiyazlar verilerek halka yansıtılmıştır. Reâyâya can ve mallarını koruma garantisi verilmiştir. Gayrimüslimlerin, askerlik hizmeti karşılığı olarak cizye ödeme mecburiyetleri vardır.[2] Bu vergi dışında, Müslümanlarla gayrimüslimler arasında bir fark yoktur. Farklı hukuklara tabi olsalar da Devlet, tebaasının tamamına eşit koruma sağlamış ve eşit muamele etmiştir.[3]

Hıristiyan tebaanın âyinlerini yerine getirmelerine, kitap ve ikonlarını taşımalarına ve bayramlarını açıkça kutlamalarına karışılmamıştır.[4] Ana dillerini kullanmaları serbest olup,[5] kendi mülkiyetlerinde istedikleri gibi tasarruf etme, ticari faaliyetlerde bulunma ve seyahat etme özgürlükleri garanti edilmiştir. Birçok manastır ve dinî gruba imtiyazlar verilerek bunlar fonksiyonel hale getirilmişti.[6]

Hıristiyan ve diğer uyruklardan devlet memuru atanabiliyor, atananlar Müslüman meslektaşlarıyla aynı maaşı alıyorlardı. Hıristiyanlar devlet tarafından verilen hizmetlerden de istifade ediyorlardı. Çocuklarını kendi arzularına göre eğitme hakları vardı.[7]

Her Hıristiyan malının üçte birini kiliseye, manastıra, metropolite veya piskoposa vasiyet edebilir, bu konuda gayrimüslimlerin şahitlikleri de kabul edilirdi. Manastır, kilise veya fakirler için yapılmış vakıflara kimsenin müdahale hakkı olmayıp, bunlar devlet tarafından muhafaza edilir, vakfın bozulmasına müsaade edilmezdi. Hıristiyanlar da Müslümanlar gibi vakıflarını, vilayet ve kazalarda bulunan şeriat mahkemelerinde tescil ettirmişler, kadınlardan da mütevelli seçebilmişlerdir. Anlaşmazlık durumunda üst mahkeme olan Istanbul kadılığına müracaat edilmiş, burada da çözülemezse Divan-ı Hümayun'da görüşülerek sonuç ilgililere bildirilmiştir. Vakıfların yozlaştırılması ve kötü amaçlarla kullanılmasını engellemek için, hesapları devamlı kadılar tarafından kontrol edilmiştir.[8]

****

KAYNAKLAR:

[1] Halil Inalcık, The Policy of Mehmed II Toward the Greek Population of Istanbul and the Byzantine Buildings of the City, Dumbarton Oaks Papers, C. 23-24, 1969-70, sayfa 231-232.

[2] Devlet için doğancılık, şahincilik, derbentlik vb. görevlerde çalışan gayrimüslimler Müslüman meslektaşları gibi vergiden muaftılar. Ayrıca, özellikle Bulgaristan'ın bazı bölgelerde bulunan gayrimüslimler yolların güvenliğini sağladıkları, köprüleri tamir ettikleri; bazı bölgelerin insanları (devletin yoğun olarak ihtiyaç duyduğu) metal sanayi ile uğraştıkları için vergiden muaf tutulmuşlardır. Diğer taraftan gayrimüslim kadınlar, çocuklar, çalışma gücü olmayan erkekler, yaşılar ve köleler cizye vermekle mükellef değillerdi. Dolayısıyla Osmanlı idaresinde yaşayan her gayrimüslim cizye vermekle mükellefti gibi bir sonuca varmak imkanı bulunmamaktadır. Bakınız; Kemal H. Karpat, "Millets and Nationality: The Roots of the Incongruity of Nation and State in the Post-Ottoman Era", Christians and Jews in the Ottoman Empire: the Functioning of a Plural Society, (Ed. Braude, B., - Lewis, B.), New York and London, 1982, cild 1, sayfa 150.

[3] Halil Inalcık, "The Turks and the Balkans", Turkish Review of Balkan Studies, cild 1, 1993, sayfa 18-19.

[4] Machiel Kiel, Art and Society of Bulgaria in the Turkish Period, Maastricht, 1985, sayfa 147.

[5] Osmanlı devletinde resmi dil Türkçe olmakla beraber, gayri Türk unsurların kendi dillerini kullanmalarına da müdahale edilmemiş hatta devlete yapmış oldukları resmi müracaatlar da bile kendi dillerini kullanabilmişlerdir. Osmanlı arşivlerinde resmi makamlara sunulmuş yüzlerce Arapça, Farsça, Grekçe, Sırpça vb. dillerde yazılmış arzuhal ve mahzarlar bulunması bunun en açık delilidir. Ayrıca Divan-ı Hümayunda ve taşradaki Osmanlı mahkemelerinde tercüman bulundurmanın zorunlu olduğu bilinmektedir. Bakınız;. Mehmet Ipşirli, "Osmanlı'da Mensubiyet ve Kıyafetler", Osmanlı Devletinde Din ve Vicdan Hürriyeti, (Ed. Azmi Özcan), Istanbul, 2000, sayfa 166.

[6] N. Pantazopoulos, "Community, Laws and Customs of Western Macedonia under Ottoman Rule", Balkan Studies, cild 2, 1961, sayfa 5.

[7] Yavuz Ercan, "Türkiye'de XV. ve XVI. Yüzyıllarda Gayrimüslimlerin Hukuki, Içtimai ve Iktisadi Durumu", Belleten, cild 47, sayı 188, 1983, sayfa 1144. Ayrica bakınız; Bilal Eryılmaz, Osmanlı Devletinde Gayrimüslim Tebaanın Yönetimi, Istanbul, 1990, sayfa 44-45.

[8] Ziroyevic, Olga, "Osmanlı Dönemi Hıristiyan Vakıfları", Osmanlı Devletinde Din ve Vicdan Hürriyeti, (Ed. Azmi Özcan), Istanbul, 2000, sayfa 212-213. Istanbul şer'iyye mahkemesince Istanbul'un fethinden sonraki yaklaşık beş asırlık dönemde (1483-1924), tescil edilen gayrimüslimlere ait vakıf sayısı 50'den fazladır. Bakınız; Ismail Kurt, "Müzakere Metni", Osmanlı Devletinde Din ve Vicdan Hürriyeti, (Ed. Azmi Özcan), Istanbul, 2000, sayfa 217-218.

****
****
****

Fazla söze gerek yok: Sultan 2. Abdülhamid Han farkı

(Fotoğraf: Sultan 2. Abdülhamid'in (radıyallahu anh) Amerika'da orman yangınlarından zarar görenlere yardım etmesinden ötürü gelen teşekkür mektubu)

BÂB-I ÂLÎ
Dâire-i Sadâret
Âmedî-i Dîvân-ı Hümâyûn
1077

Amerika ormanlarının muhterık olmasından dolayı dûçâr-ı mesâ'ib olanlara i‘âneten üç yüz lira i‘tâsı hakkında şeref-sâdır olan irâde-i merhamet-âde-i hazreti Hilâfet-penâhî mukteza-yı celîli Vaşington Sefâret-i Seniyyesi'ne bi't-teblîğ taraf-ı bâhiru'ş-şeref-i Hazreti pâdişâhîden bu vechile bîdirîğ buyrulan ınâyet-i seniyyeden dolayı teşekkürât-ı fâ'ikasının atebe-i ulyâ-yı mülûkâneye arzı Nevyork Belediye müdürü cânibinden ricâ olunduğunu ve bilcümle Amerika gazetelerinin bu atıyye-i celîle-i cenâb-ı mülûkâneden bahsle tezyîn-i sahîfe-i mahmidet ve şükrân eylediklerini hâvî Hâriciye Nezâret-i Celîlesi'nin tezkiresi manzûr-ı âlî buyrulmak içün melfûfuyla ma‘an arz u takdîm kılındı efendim.

Fî 18 Rebîü'l-evvel sene [1]312, fî 6 Eylül sene [1]310
Sadr-ı a‘zam ve Yâver-i Ekrem
Cevad
[18 Eyül 1894], Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), Y. A. Hus 309/31_1

***

Özetlenmiş ve sadeleştirilmiş şekli:

Amerika'daki orman yangınından zarar görenlere yardım olarak üç yüz lira gönderilmesinden dolayı Washington Sefareti (Elçiliği) teşekkürlerini bildirmiştir. Bütün Amerikan gazeteleri de bu yardımdan övgü ile bahsetmektedir.

****

KAYNAK:

Sultan II. Abdülhamid Han, 18 Eyül 1894, Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA.), Y. A. Hus 309/31_1.

****
****
****

Hey gidi günler hey... Yabancıların gözüyle Osmanlı

(muhteşem yüzyıl dizisine ithaf olunur)

Türkiye Cumhuriyeti kurulmadan önce 700 yıl kadar yaşamış, dünya üzerinde hakimiyet kurmuş, geniş çaplı toprakları ve bu topraklarda barındırdığı yüzlerce değişik ırka mensup insanlarıyla bir efsanedir Osmanlı.

(...)

Osmanlı devrinin Türkler için en parlak dönem olmasına vesile olmuş Müslüman Türkleri bu defa yabancı yazar, gezgin ve müelliflerinin kaleminden okuyalım.

Fransız müellif Motray, 1700'lerdeki Osmanlı Müslümanlarının harama karşı duyarlılığını şöyle anlatıyor:

"Türk dükkânlarında hiçbir zaman tek meteliğim kaybolmamıştır. Ne zaman bir şey unutsam, hiç tanımadığım dükkâncılar arkamdan adam koşturmuşlar, hatta birkaç kere Beyoğlu'ndaki ikametgâhıma kadar gelmişlerdir."

***

Yine bir Fransız müellifi olan Dr. Brayer bu konuyla alakalı olarak 1830'lu yılların İstanbul'unu anlatıyor bize:

"Evlerin kapısının şöyle böyle kapatıldığı ve dükkânların çoğunlukla umumî ahlâka itimaden açık bırakıldığı İstanbul'da her sene azami beş-altı hırsızlık vaka'sı görülür."

***

Ubicini, Dr. Brayer'i şöyle doğruluyor:

“Bu muazzam payitahtta dükkâncılar, namaz saatlerinde dükkânlarını açık bırakıp camiye gittikleri ve geceleri evlerin kapısı basit bir mandalla kapatıldığı halde, senede dört hırsızlık vakası bile olmaz.”

***

Fransız generallerden Comte de Bonneval ise, ecdadımızın doğru ve dürüstlüğüne ithafen şu hükmü veriyor:

"Haksızlık, murabahacılık, inhisarcılık ve hırsızlık gibi suçlar, Türkler arasında meçhuldür... Öyle bir dürüstlük gösterirler ki, insan çok defa Türklerin doğruluklarına hayran kalır."

***

Bir zamanlar Londra Ticaret Odası'nın en görünür yerinde şu mealde bir tavsiye levhası asılı olduğu da rivayetler arasındadır:

"Türklerle alışveriş et, yanılmazsın."
İtalyan gezgini Edmondo de Amicis, 1880'lerin "biz"ini anlatıyor: “"İstanbul Türk halkı Avrupa'nın en nazik ve en kibar insanlarıdır. Sokakta kavga enderdir. Kahkaha sesi nadiren işitilir. O kadar müsamahakârdırlar ki; ibadet saatlerinde bile camilerini gezebilir, bizim kiliselerde gördüğünüz kolaylığın çok fazlasını görürsünüz."

***

Atalarımızın hayırseverliği ile bağlantılı olarak Comte de Marsigli'nin şu sözlerine dikkat edelim:

"Yazın İstanbul'dan Sofya'ya giderken dağlardan anayol üzerine inmiş köylülerin yolculara bedava ayran dağıttıklarına şahit oldum."

Aynı müellif, ceddimizin hayırseverlikte fazla ileri gittikleri kanaatindedir. Şöyle diyor:

"Fakat şunu da itiraf etmeliyim ki, bu dindarane hareketlerinde biraz fazla ileri gitmektedirler. İyiliklerini yalnız insan cinsine haşretmekle kalmayıp, hayvanlara ve hatta bitkilere bile teşmil ederler."

***

Bu tespiti, İslâm ve Türk düşmanı avukat Guer misallendiriyor:

"Türk şefkatı hayvanlara bile şamildir" dedikten sonra şu örneği zikrediyor: "Hayvanları beslemek için vakıflar ve ücretli adamları vardır. Bu adamlar sokak başlarında sahipsiz köpeklere ve kedilere et dağıtırlar... Sokaktaki ağaçların kuraklıktan kurumasını önlemek için bir fakire para verip sulatacak kadar kaçık Müslümanlara bile rastlamak mümkündür..." “kaçık”lığın sebebini de açıklıyor: "Birçokları da sırf azad etmek (özgürlüğüne kavuşturmak) için kuşbazlardan kuş satın alırlar. Bunu yapan bir Türk'e bir gün yaptığı işin neye yaradığını sordum. Baktı ve şu cevabı verdi: Allah'ın rızasını tahsile yarar."

Görüldüğü üzere, 7 asır boyunca dünyanın en büyük imparatorluğu olmuş Osmanlı'nın bu büyük başarısı yalnızca aziz padişahlarının değil, İslamiyet'i layıkıyla yaşayan Müslüman milletinin de eseridir. Bu millet yüzyıllar boyunca birlik ve beraberlik içerisinde yaşamış ve düşmanına dahi zulmetmemiş bir ümmettir. Ve yine görüldüğü üzere suç oranı her geçen gün artmakta olan ve dünya ülkeleri arasındaki nüfuzunu yitirme eşiğindeki ülkemizin, dirliği ve birliği yeniden sağlaması için uzaklara değil, kanından geldiği o mübarek ecdadına bakması kafidir.

Yahya Kemal'in bu konu hakkındaki tespiti yeni jenerasyon Türkiye için en güzel tavsiyeyi vermiştir:

"Eski Türklerin bir dini hayatları vardı, dini hayatları olduğu için de çok şeyleri vardı; yeni Türklerin de dini hayatları olduğunda çok şeyleri olacak.”

****

KAYNAK: Tefekkür Dergisi, Sayı: 10, Aralık 2006, Osmanlı Gibi Yaşamak, Nazlı GENÇCAN.

****
****
****

M. Kemal ve zihniyetinin "halkına" yaptığı zulmü, Osmanlı Devleti düşman "askerine" yapmadı...

****
****
****

Çobanları dahi okutmak: 2. Abdülhamid'in modern eğitim projesi (Laiklere cevap)

2. Abdülhamid Han (rh.a) dönemindeki eğitim yatırımları hakkında kısaca bilgi verelim:

GATA ‘nın atası olan Askeri Tıp Okulu, Harp Okullarının temeli olan Mekteb-i Harbiyeler, Askeri Baytar Okulu, Kumral okulu, sonradan adı Siyasal Bilgiler Fakültesi olan MEkteb-i Mülkiye, bugünkü İstanbul Üniversitesi tıp fakültelerinin çekirdeği olan Mekteb-i Tıbbıye-i Mülkiye Abdülhamid döneminde geliştirilen ve bugünkü modern kimliklerine ulaşan eğitim kurumları olarak karşımıza çıkmaktadır.

Mekteb –i Hukuk (1880)

Halkalı Ziraat ve Baytar Mektebi (1887)

Öğretmen okulları (Darülmualliminler), sonraları adı Yüksek Mühendis Mektebi olan Hendese-i Mülkiye Mektebi, Osmanlı ve Cumhuriyet sanatkarlarının çoğunun bünyesinde yetiştiği Sanayi-i Nefise Mektebi (1882 ; bugünkü Güzel Sanatlar Fakültesinin Başlangıcıdır)

İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi ‘nin çekirdeği olan Hamidiye Ticaret Mektebi (1884)

Arap ve Kürt aşiretlerinin çocuklarını okutmak ve Osmanlılık fikriyatını bedevi kabilelere yaymak için düşünülen ve dahice bir fikir olduğu kabul edilen Aşiret Mektebi (1892)

Bursa ‘da İpek böcekçiliği Enstitüsü ‘nün temeli olan Harir Darütta ‘limi ve Harir Darüttahsili mektepleri (1886-1889)

Bağcılık ve Aşıcılık Okulu
Orman ve Madencilik Okulu
Polis Okulu ve Uygulama Okulu gibi son derece zengin bi okul zinciri kurulmuş

1898 yılında Ankara’da Numune Çiftliği’nin içinde açılan bir Çoban Mektebi’ni de eklememiz gerekir. Anlayacağınız, çobanların dahi okullu olmasının arzulandığı bir dönemdir Sultan 2. Abdülhamid’in iktidar yılları.

KAYNAK: Mustafa Armağan, ABDÜLHAMİD'İN KURTLARLA DANSI

Yani Laiklerin / kemalistlerin: "Osmanlıda eğitime önem verilmiyordu" iddiaları gerçek dışıdır.

Sultan 2. Abdülhamid Han (rh.a.) Efendimizin ruhuna el-Fatiha.

Kitabı temin edebileceğiniz adres:

Ufuk Kitap
Cumhuriyet Cad. No: 209/4, 34373, Harbiye, İstanbul, Türkiye
Tel: (0 212) 232 17 51 Faks: (0 212) 232 15 88
Online Satış: www.ufukkitaplari.com
Ufuk Kitap: 63
Tarih Dizisi: 18
ISBN: 975-6065-15-X

****
****
****

Osmanlı hakimiyeti ve himayesi altında kalmış ülkeler ve Osmanlı'ya bağlı kalma süreleri

Konuya geçmeden önce bir şiir:

KİMDİM?

A'sâra sorarsan, beni söyler sana kimdi?

Bir başka denizdim, kürenin rub'u benimdi!..

Mermiler, alevler beni bir kal'a sanırdı,

Efserlerin enkazı uçar, dalgalanırdı...

Cevval atımın kanlı, kıvılcımlı izinde,

Bir umk idi aksim ebediyyet denizinde.

Çarpardı göğün kalbi hilâlin avucunda

Titrerdi yerin tâlii mermimin ucunda...

A'sâr elimin çizdiği mecradan akardı,

Üç kıt'ada mağrur atımın izleri vardı...

Fevkinde uçarken o neşîbin, bu firâzın

En şanlı buruşanına arzın

Tek bir nazarım berk-ı inayetti, keremdi

İklîli hediyyemdi, ekaalîmi hibemdi...

....

Dünyâ bilir iclâlimi, "ben böyle değildim!"

"Ben altı asırdan beri bir defa eğildim!."

***

Osmanlı hakimiyeti ve himayesi altında kalmış ülkeler ve Osmanlı'ya bağlı kalma süreleri şu şekildedir:

Avrupa

Osmanlı İmparatorluğu, 17. yüzyılda Lehistan krallığını himaye altına alarak, Belarus, Letonya, Litvanya ve Estonya topraklarına kadar olan bölgeyi himayesine almış, Baltık Denizi'ne kadar uzanmıştır. Fakat 30 yıl içinde doğal sınırlarına yani Slovakya gerisine çekilmek zorunda kalmıştır.

1.Türkiye
2.Bulgaristan (545 yıl)
3.Yunanistan (363 yıl)(1458-1821)
4.Sırbistan (539 yıl)
5.Karadağ (539 yıl)
6.Bosna-Hersek (539 yıl)
7.Hırvatistan (539 yıl)
8.Makedonya (539 yıl)
9.Slovenya (250 yıl)
10.Romanya (490 yıl

11.Slovakya (20 yıl) Osmanlı adı:Uyvar
12.Macaristan (160 yıl)
13.Moldova (490 yıl)
14.Ukrayna (308 yıl)
15.Azerbaycan (25 yıl)
16.Gürcistan (400 yıl)
17.Ermenistan (20 yıl)
18.Güney Kıbrıs (293 yıl)
19.Kuzey Kıbrıs (293 yıl)
20.Rusya'nın güney toprakları (291 yıl)
21.Polonya (25 yıl)-himaye- Osmanlı adı: Lehistan
22.İtalya'nın güneydoğu kıyıları Otranto ve çevresi(20 yıl)
23.Arnavutluk (435 yıl)
24.Belarus (25 yıl) -himaye-
25.Litvanya (25 yıl)-himaye-
26.Letonya (25 yıl) -himaye-
27.Kosova (539 yıl)
28.Voyvodina (166 yıl) Osmanlı adı: Banat

Asya

29.Irak (402 yıl)
30.Suriye (402 yıl)
31.İsrail (402 yıl)
32.Filistin (402 yıl)
33.Ürdün (402 yıl)
34.Suudi Arabistan (399 yıl)
35.Yemen (401 yıl)
36.Umman (400 yıl)
37.Birleşik Arap Emirlikleri (400 yıl)
38.Katar (400 yıl)
39.Bahreyn (400 yıl)
40.Kuveyt (381 yıl)
41.İran'ın batı toprakları (30 yıl)
42.Lübnan (402 yıl)

Afrika

43.Mısır (459 yıl)
44.Libya (394 yıl) Osmanlı adı:Trablusgarp
45.Tunus (308 yıl)
46.Cezayir (313 yıl)
47.Sudan (397 yıl) Osmanlı adı: Nübye
48.Eritre (350 yıl) Osmanlı adı: Habeş
49.Cibuti (350 yıl)
50.Somali (350 yıl) Osmanlı adı: Zeyla
51.Kenya sahilleri (350 yıl)
52.Tanzanya sahilleri (250 yıl)
53.Çad'ın kuzey bölgeleri (313 yıl) Osmanlı adı: Reşade
54.Nijer'in bir kısmı (300 yıl) Osmanlı adı: Kavar
55.Mozambik'in kuzey toprakları(150 yıl)
56.Fas (250 yıl) -himaye-
57.Batı Sahra (250 yıl) -himaye-
58.Moritanya (250 yıl) -himaye-
59.Mali (300 yıl) Osmanlı adı: Gat kazası
60.Senegal (300 yıl)
61.Gambiya (300 yıl)
62.Gine Bissau (300 yıl)
63.Gine (300 yıl)
64.Etiyopya'nın bir kısmı (350 yıl) Osmanlı adı: Habeş

Hilafeten bağlı yerler

65.Hindistan Müslümanları -Pakistan-
66.Doğu Hindistan Müslümanları -Bangladeş-
67.Singapur
68.Malezya
69.Endonezya
70.Türkistan Hanlıkları
71.Nijerya
72.Kamerun

Osmanlı Donanması'nın değişik sürelerde bulunduğu ülkeler

73.Fransa
74.İspanya
75.İngiltere
76.Monako
77.Hollanda
78.Norveç
79.İzlanda
80.İrlanda
81.Cebelitarık
82.Danimarka
83.İskoçya
84.Myanmar
85.Japonya

Osmanlı Ordusu'nun değişik sürelerde bulunduğu ülkeler

86.Almanya
87.Liechtenstein
88.San Marino
89. Çek Cumhuriyeti

***

KAYNAKLAR:

KİTAPLAR Ahmet KAVAS, Geçmişten Günümüze Afrika, İstanbul 2005, 202 s. Ahmet KAVAS, Osmanlı-Afrika İlişkileri, TASAM Yayınları, İstanbul 2006, 224 s. Numan HAZAR, Küreselleşme Sürecinde Türkiye - Afrika İlişkileri, Yeni Türkiye Yayınları; 14X21, 136 sayfa, Türkçe, K.Kapak. ISBN No: 9756782803 Hatice Uğur, Osmanlı Afrikası'nda Bir Sultanlık: Zengibar, İstanbul: Küre Yayınları, 2005. http://www.kureyayinlari.com/Icindekiler.aspx?KID=23 Türkiye Gazetesi Osmanlı İmparatorluğu Ansiklopedisi 1970 Hayat Ansiklopedisi Erhan Afyoncu Sorularla Osmanlı İmparatorluğu İlber Ortaylı Osmanlılar DERGİLER Ahmet KAVAS makaleleri; “Osmanlı Devleti'nin Afrika Kıtasında Hakimiyeti ve Nüfuzu”, Yeni Türkiye Dergisi Osmanlı Özel Sayısı, I, 421-430 (2000). Aynı makalenin İngilizce tercümesi. “The Dominance and Influence of the Ottoman Empire on the African Continent”, The Great Ottoman, Turkish Civilisation, Ankara 2000, I, s.248-258. “Osmanlı Devleti'nin Müslüman Harar Emirliğiyle Münasebetleri ve Hrıstiyan Habeşistan (Etiyopya) İmparatorluğu İle Yakınlaşmasına Etkisi”, Pax Ottomana Studies in Memoriam Prof. Dr. Nejat GÖYÜNÇ, Sota-Yeni Türkiye Yayınları, Haarlem-Ankara 2001, s.443-464. “Afrika'da Türkler'in Hakimiyeti ve Kurdukları Devletler”, Yeni Türkiye Dergisi Türkler Özel Sayısı, Ankara 2002, IX, s. 575-588. “İki Kardeşe Bir Kitap: Trablusgarp. Mehmed Nuri ve Mahmud (Naci) Beylerin Hayatları”, Müteferrika, 16,111-127 (Güz 1999-2). “Büyük Sahra'da Gat Kazasının Kurulması ve Osmanlı Tevarik Münasebetleri”, İslam Araştırmaları Dergisi, 3, 171-196 (1999). “Osmanlı-Tîbû Münasebetleri: Büyük Sahra'da Reşâde (Çad) ve Kavar (Nijer) Kazalarının Kurulması”, İslam Araştırmaları Dergisi, 4, 69-104 (2000). “Fransa'nın Kuzey ve Bati Afrika'da Uyguladığı İslam Siyaseti: Sultan Reşad'ın Yayınladığı Cihad Çağrısının Reddi Meselesi”, Dini Araştırmalar, 6, 23-50 (Nisan 2000). “Afrika'nın Sömürgeleştirilmesi Öncesinde Rabih b. Fazlullah'ın Kurduğu Son Biladu's-Sudan Devleti ve Fransa'yla Mücadelesi”, Osmanlı Araştırmaları, XX, 9-35, (2000). “Kuzey Afrika'da Bir Osmanlı Nesli: Kuloğulları”, Osmanlı Araştırmaları, sayı XXI, yıl 2001, s.31-68. “Doğu Afrika Sahilinde Osmanlı Hakimiyeti: Kuzey Somali'de Zeyla İskelesinin Konumu (1265-1334/1849-1916), İslam Araştırmaları Dergisi, sayı: 5, 2001, s.109-134. “Türk Akademik Araştırmalarında Fakir Bir Alan: Osmanlı Afrikası”, Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi (Talid), Cilt:1, Sayı: 2, 2003, Bilim ve Sanat Vakfı Türkiye Araştırmaları Merkezi, İstanbul, s.513-528. “Türk Dış Siyasetinin Yeni Açılımı: Afrika”, Stratejik Öngörü,

sayı:5, yıl: 2005, s.101-114. “Türkiye-Libya İlişkileri”, Stratejik Öngörü, sayı:6, yıl: 2005, s.46-56. KONGRELER Osmanlı Afrikası araştırmacısı ve bilim adamı Doç.Dr. Ahmet KAVAS'ın Kongreleri: “L'activití© des Turcs au Tchad et au Niger de 1850 í 1913”, La civilisation islamique en Afrique de l'Ouest - Communications du Symposium International, 27-30 Dí©cembre 1996, Dakar, Sí©ní©gal, s.283-299. “Osmanlı Devleti'nin Kuzey Afrika'da Yerli Halkla Münasebetleri”, Osmanlı Dünyasında Bilim ve Eğitim Milletlerarası Kongresi, İstanbul, 12-15 Nisan 1999. “La mí©dersa moderne au Mali”, L'Islam politique en Afrique subsaharienne, Universití© Paris 7 / Denis Diderot ve CNRS, 28-29 Ekim 2002, Paris-Fransa. “XXI. Yüzyılda Afrika Havzası”, XXI. Yüzyılda İslam Dünyası ve Türkiye, Milletlerarası Tartışmalı İlmi Toplantı, İslâmî İlimler Araştırma Vakfı (İSAV), 28-30 Mart 2003 - İstanbul, İstanbul 2003, ss. 205-220. L'attitude des Ottomans en face du colonialisme europí©enne en Afrique de l'Est”, The International Symposium on Islamic Civilisation in Eastern Africa, 15-17 Aralık 2003, Kampala-Uganda. (7 sayfa) “Afrika'da Sömürgeciliğin XIX. Yüzyılın İkinci Yarısına Kadar Kurulamamasında Osmanlı Devleti'nin Rolü”, I. Uluslararası Türk-Afrika Kongresi, 23-24 Kasım 2005, İstanbul-Grand Cevahir Kongre Merkezi. I. Uluslararası Türk-Afrika Kongresi Sonuç Raporu/The 1est International Turkish-African Congress Final Repport, TASAM-Türkasya Stratejik Araştırmalar Merkezi, Stratejik Rapor No:8, Aralık 2005, 24 s.

ALINTI: turkcebilgi.com

****
****
****

Sultan Abdülhamid'in (radıyallahu anh) merhameti

Bir gün bir jurnal gelir. Maliye memurlarından birisi Çırağan Sarayı'nın önünden geçerken güya demiş ki;

"Ahhh Sultan Murat sen olsaydın işler böyle olmazdı" Bunu duyan Sultan Abdülhamid bu adamın Fîzan'a sürülmesini söylemiştir. Bunun üzerine Sadrazam Sait Paşa Sultan Abdülhamid'e;

"Efendimiz, bu adamı rüşvetten dolayı affettiniz. Belli ki bu jurnal uydurma bir jurnal yani bu kadar basit bir şeyden sürgün ediyorsunuz. Neden acaba ?" demiştir. O zaman Sultan Abdülhamid der ki:

"Bu jurnali ben verdirttim. Bu ceza daha önce affettiğim suçun cezasıdır. Çünkü ona ben o zaman rüşvet cürmü dolayısıyla bir ceza verseydim, çoluk çocuğuna da ceza vermiş olacaktım. Konu komşusu, akraba-i

taallukatı, herkes, "Bu adam rüşvet yemiş ve onun için sürülmüş" diyeceklerdi. Çoluk çocuğuna da bir nevi ceza vermemek için onu affettim, bu konuyu kapattım; üzerinden bir sene geçtikten sonra bu jurnali verdirttim. Şimdi onun çocukları: 'Bizim babamız, istibdada tahammül edemedi , isyan etti de sürgüne gitti" diyecekler, çocuğunun iftihar edeceği bir şekle soktum.

****

KAYNAK:

Mehmet Tosun, 21. Yüzyılda Sultan II. Abdülhamid'e Bakış, İstanbul 2003, sayfa 138.

****
****
****

Atatürkçü BABA bile itiraf etti

www.turkiyegazetesi.com.tr

Türkiye

Küçük Bedir

GÜNÜN HABERLERİ | EKONOMİ | SPOR | YAZARLAR | SERİ İLAN | E-TÜRKİYE | BUGÜNKÜ TÜRKİYE | BİZİM SAYFA | ABONE | ARŞİV

1. SAYFA

ŞİKE DAVASI AĞIR CEZADA

Türkiye

AB BİRLİK OLAMADI

Esad, PKK'yı kullanamaz

ARKA SAYFA

REYES'E VETO

Spor

Baba'dan tarih dersi

09 Ekim 1999 Cumartesi
ANKARA

13'üncü Türk Tarih Kongresi'nin kapanışında konuşan Cumhurbaşkanı Demirel, Osmanlı İmparatorluğu'nun idaresinden dersler alınması gerektiğini söyledi...

Cumhurbaşkanı Demirel ile Başbakan Yardımcısı Devlet Bakanı Devlet Bahçeli'ye katkılarından dolayı birer şükran plaket verildi.
Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Osmanlı İmparatorluğu'nun 624 yıl ayakta kalmasının sırlarını öğrenmenin herkese lazım olduğunu belirtti.
Cumhurbaşkanı Demirel, 13'üncü Türk Tarih Kongresi'nin kapanışında yaptığı konuşmada, Osmanlı İmparatorluğu'nun idaresinden dersler alınması gerektiğini anlatarak, tarihçilerden, gerçekleri ve doğruları ortaya çıkararak, barışa ve dostluğa katkıda bulunmalarını istedi. Osmanlı'nın 500 sene idare ettiği Balkanlar'da bugün problemler yaşandığını, yine Osmanlı'nın 400 sene hiç ses çıkmadan yönettiği Ortadoğu'nun bugün problemli bölgeler arasında olduğunu anlatan Demirel, şunları söyledi: "Osmanlı devletinin postundan 35 tane devlet çıkmıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti, bugünkü sınırları içinde, bu büyük imparatorluğun içinden çıkmış devletlerden sadece biridir. Osmanlı devleti deyince, ister tarihten husumet taşıyalım ister taşımayalım, bir gerçektir ki bu kadar sene birçok ülke, bugün devlet olan birçok halk bu devletin idaresinde yaşamıştır. Bu devletin tebası olmuştur, reayası olmuştur. O devirlerde pek çok şey almış, o devletin ayakta durması için

13'üncü Türk Tarih Kongresi'nin kapanışında konuşan (dönemin) Cumhurbaşkanı Demirel, Osmanlı İmparatorluğu'nun idaresinden dersler alınması gerektiğini söyledi...

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Osmanlı İmparatorluğu'nun 624 yıl ayakta kalmasının sırlarını öğrenmenin herkese lazım olduğunu belirtti.

Cumhurbaşkanı Demirel, 13'üncü Türk Tarih Kongresi'nin kapanışında yaptığı konuşmada, Osmanlı İmparatorluğu'nun idaresinden dersler alınması gerektiğini anlatarak, tarihçilerden, gerçekleri ve doğruları ortaya çıkararak, barışa ve dostluğa katkıda bulunmalarını istedi. Osmanlı'nın 500 sene idare ettiği Balkanlar'da bugün problemler yaşandığını, yine Osmanlı'nın 400 sene hiç ses çıkmadan yönettiği Ortadoğu'nun bugün problemli bölgeler arasında olduğunu anlatan Demirel, şunları söyledi:

"Osmanlı devletinin postundan 35 tane devlet çıkmıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti, bugünkü sınırları içinde, bu büyük imparatorluğun içinden çıkmış devletlerden sadece biridir. Osmanlı devleti deyince, ister tarihten husumet taşıyalım ister taşımayalım, bir gerçektir ki bu kadar sene birçok ülke, bugün devlet olan birçok halk bu devletin idaresinde yaşamıştır. Bu devletin tebası olmuştur, reayası olmuştur. O devirlerde pek çok şey almış, o devletin ayakta durması için de pek çok katkıda bulunmuştur."

Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasıyla ortaya çıkan devletlerin, kendi rejimlerini ayakta tutabilmek için önceki yönetimleri kötülediğini belirten Demirel, Osmanlı'yı kötülediklerini şöyle itiraf etti:

"Osmanlı'yı biz de kötüledik..."

****

KAYNAK:

Demirel'in bu sözleri 09 Ekim 1999 tarihli "Türkiye" Gazetesi'inde, "Baba'dan tarih dersi" başlığıyla yayımlanmıştır. Biz haberi özetledik.

****
****
****

Yunanlılar itiraf etti, darısı kemalistlerin başına

ΤΟ ΒΗΜΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Νεοελληνικής Γραμματείας

ΤΟ ΒΗΜΑ

Οι φυγάδες, οι ημερομηνίες, τα τηλεγραφήματα, τα καρφώματα

Οι σκιές της Siemens πέφτουν βαριές στην ευρωκάλπη

Δημόσιος «διάλογος» Ντόρας-Δένδια για τις ευθύνες

Η General Motors υπό καθεστώς κρατικής προστασίας

Οι αγορές προεξοφλούν έξοδο από την κρίση

ΟΙ ΑΠΟΝΤΕΣ

Ο Ατλαντικός κατάπιε το αεροπλάνο

Απόσυρση κλιματιστικών με επιδότηση 35%

Απόφαση του υπουργείου Ανάπτυξης για εξοικονόμηση ενέργειας

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

(Fotoğraf: Rastgele seçilmiş bir To Vima gazetesi)

Yunanistan'ın To Vima gazetesi, tarih kitaplarında yer alan
Osmanlı'ya yönelik 10 büyük yalanı ilan etti.

İŞTE GAZETENİN YAYINLADIĞI 10 BÜYÜK YALAN:

NE DİN NE DİL BASKISI
1. Osmanlı, Yunan'a İslam baskısı yapmadı.
2. Aileler çocuklarını kendi isteğiyle yeniçeri yaptı.
3. Yunanca yasaklanmadı.
4. Kilise'nin asıl düşmanı Katoliklerdi.
5. Bağımsızlık ayaklanma ile gelmedi.

TEK BAŞIMIZA KAZANMADIK
6. Yunan tek başına bağımsızlık elde etmedi.
7. Sırplar da ayaklandı.
8. Diğer devletler çıkarı için yardım etti.
9. Türkler de topraklarından oldu.
10. Mübadelede dönenler Anadolu'ya gidenlerdi.

Sabah gazetesinden STELYO BERBERAKİS'in haberine göre, Her Balkan ülkesinde -hatta Avrupa ülkesinde- okutulan tarih kitaplarında olduğu gibi, Yunanistan'ın da tarih kitaplarında kahramanlık öyküleri ve mit'leri yer alıyor. Yunanistan'ın 1821'de bağımsızlığını kazanmak amacıyla Osmanlı İmparatorluğu'na karşı

ayaklanması, tarih kitaplarının en önemli bölümünü oluşturuyor.

Mücadele yıllarında Yunan milletinin kahramanlıklarını konu eden tarih kitaplarını inceleyen TO VİMA gazetesi, Osmanlı yönetimine karşı ayaklanmasının 185'inci yıldönümünde Yunanistan'ın "10 büyük yalanı"nı yayınladı..

Gazetenin yazarlarından Andreas Pappas'ın yaptığı araştırmaya göre işte Yunanlılar'ın yalanları:

1. YALAN: 400 yıllık Osmanlı yönetimi sırasında Osmanlılar, Yunanlılar'ı şiddet yoluyla İslamiyet'i kabul ettirmeye çalıştı:

- Osmanlılar İslamiyet'i kabul etmeleri için Yunanistan'da kimseyi zorlamadı. Bosna ve Arnavutluk gibi ülkelerde fazla vergi ödememek ya da Osmanlı'da memur olarak çalışabilmek için kendi istekleriyle İslamiyet'i kabul edenler oldu.

***

2. YALAN: Hıristiyan çocuklar ailelerinden zorla koparılarak ve İslamiyet'i kabul ettirildi ve yeniçeri ocaklarına kapatıldı:

- Osmanlı ordusu güçlendikçe bir çok Hıristiyan aile çocuğunu yeniçeri kampına teslim etti.

***

3. YALAN: Yunanlılar, Osmanlı döneminde gizlice dillerini ve Hıristiyanlığı öğrenmek için 'gizli okul ismiyle' okullara gidiyordu:

- Osmanlı döneminde herkes istediği dilde eğitim görebiliyor, dinini özgürce yaşıyordu.

***

4. YALAN: Yunan kilisesi Osmanlı İmparatorluğu'na karşı sert bir mücadele verdi:

- Osmanlı'ya karşı mücadeleye, bazı din adamları da katılmıştır. Ancak çoğu din adamı İstanbul'un alındığı 1453'ten Yunanlılar'ın 1821 yılındaki ayaklanmasına kadar Osmanlılar'dan çok Katolikler'i düşman olarak görüyordu.

***

5. YALAN: Yunan ulusu 1821'de Osmanlı'ya karşı ayaklanıp bağımsızlığını kazandı:

- Ayaklanma anında bastırıldı. 1827'de Fransa, İngiltere ve Rusya bağımsız Yunan devletinin çıkarlarına hizmet edeceğini düşünerek savaşa müdahale etti. Yunanlılar da bağımsız oldu.

***

6. YALAN: Ayaklanma sayesinde 1881'te Tesalya (orta Yunanistan) bölgesi Yunan topraklarına katıldı. 1897'de Osmanlılar'ın Atina'yı kuşatma operasyonu başarısızlıkla sona erdi. (...)

- Bunlar Yunanlılar tarafından değil yabancı devletler tarafından sağlandı.

***

7. YALAN: Osmanlı'ya karşı sadece Yunanlılar ayaklandı:

- Bu bölgede yaşayan Arnavut, Sırp, Blah ve Slav kökenliler de ayaklandı.

***

8. YALAN: Yabancı devletler Yunanlıları çok sevdiği için destek oldu:

- Bağımsız bir Yunan devletinin kendi çıkarlarına hizmet edeceğine dair aldıkları güvencelerden sonra savaşa müdahale ettiler. Yunanistan bu nedenle 1910-1920 arasındaki Balkan Savaşları’nda yapılan

paylaşmalardan karlı çıkmış; ahalisinin yüzde 40'ı Yahudi, yüzde 25'i Türk ve sadece yüzde 20'si Yunanlı olmasına rağmen Selanik kenti Yunan topraklarına katılmıştır.

***

9. YALAN: Sadece Yunanlılar vatanlarından oldu:

- Bir çok halk ve millet kendi yurtlarından olmuş; göç etmek zorunda kalmıştı. 19'uncu yüzyılda Girit'in yalnız Rethimno bölgesinde yaşayan Müslüman (Türk) ahalinin sayısı Hıristiyanlardan çok daha fazla olduğunu; Yanitsa (Yenice) kentinin o dönemde Müslüman Osmanlılar'ın en kutsal kentlerinden biri olduğunu; 1913'te Kuzey Yunanistan'daki Kilkis kentinde yaşayan Yunanlılar'ın sayısının toplam ahalinin ancak yüzde 5'ini oluşturduğu gösterilebilir.

***

10. YALAN: 1. Dünya Savaşı'nda Anadolu'dan Yunanistan'a göç etmek zorunda kalan Yunanlılar Helen topraklarından kopartıldı:

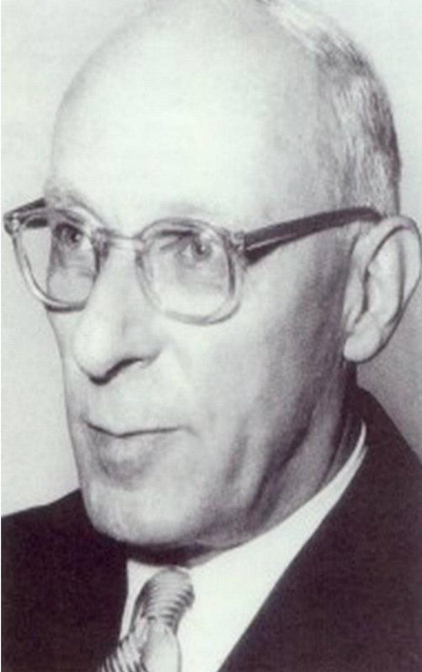
- Bu insanların ezici bir çoğunluğunun anadan-babadan Anadolulu değil; 19. yüzyılın ortalarında kendilerine daha iyi yaşam koşulları aramak için Yunan adalarından ve kuzey Yunanistan'dan Anadolu'ya göç etmiş Helen kökenlilerden oluştuğunu anımsatmakta yarar vardır.

****

KAYNAK: Yunan "To Vima" gazetesi, 9 Mart 2006.

****
****
****

Alman Profesör'ün müthiş itirafı

Gerçekten herkesin duvarında defalarca paylaşması gereken bir konu.

***

Alman profesör Neumark ile bir kısım talebesi Boğaziçi'nde geziye çıkarlar. Talebelerden biri Prof. Neumark'a, (Avrupa bizi neden sevmez?) diye sorar. Prof. Neumark şu cevabı verir:

Çok samimi olarak itiraf edeyim ki, Avrupalı, Türkleri sevmez ve sevmesi de mümkün değildir. Asırlardır kilisenin Türk ve İslam düşmanlığı Hıristiyanların hücrelerine sinmiştir.

Sebeplerine gelince:

1 - Müslüman olduğunuz için sevmez.

2 - Sizler farkında değilsiniz ama, onlar şu gerçeğin farkındadırlar: Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekir.

3 - Avrupa'nın pazarı idiniz. Şimdi Avrupa'yı pazar yapmaya başladınız.

4 - En az 400 yıl Avrupa'da sırtımızda ve ensemizde at koşturdunuz.

5 - Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise orta Avrupa ve Balkanları Haçlı ordusuna mezar ettiler.

6 - Sizi silah ile yenemeyenler, sizleri kendilerine benzeterek hakimiyet sağladılar.

7 - Selçuklu ve bilhassa Osmanlı, İslamiyet uğruna her şeyini feda etmeseydiler, İslamiyet bugün belki sadece Hicaz'da varlığını devam ettirirdi, kaldı ki Vehhabiliği kuranlar da, İngiliz Dominyon Bakanlığı'nın adamlarıdır. Batı her yerde İslamiyet'i, sapık inançlara kanalize etti. Ama Osmanlı, Asr-ı Saadeti devam ettirdi.

8 - Kilise size kin kusmaktadır, sebepleri yukarıdadır.

9 - Ben Türkiye'ye geldiğimde 2 üniversiteniz vardı, şimdi 19 üniversite var. [O tarihteki sayı]

10 - Sizler, gerçek hüviyetinize döndüğünüz an Avrupa'nın refahı ve medeniyeti yıkılır.

11 - Yine sizler, Avrupa'nın tarihi düşmanısınız ve daima düşman olarak kalacaksınız.

***

[Ord. Prof. Fritz Neumark (1900-1991), Hitler'den kaçarak 1933'te Türkiye'ye gelir. İstanbul Üniversitesi İktisat ve Hukuk fakültelerinde dersler vermiştir.

20 Temmuz 1936'da kurulan ve 1937 yılı yaz sömestresinde faaliyete geçen İktisat Fakültesi'nde (Umumi İktisat ve Maliye Teorisi Kürsüsü) başkanlığı da yapmıştır. 1952'de döndükten sonra Frankfurt Üniversitesi'nde rektörlük yapmıştır.]

****

KAYNAK:

Raşid Erer, Türklere Karşı Haçlı Seferleri, [Tarih/Anı/İnceleme Dizisi], Bilgi Yayınevi, Birinci Baskı: 1947, İkinci Baskı: Mayıs 1993.

****
****
****

CHP kadrosu, 2. Abdülhamid'in tırnağı bile olamaz

Osmanlı Sultanı II. Abdülhamid Han'a (radıyallahu anh) bir yabancı firma tarafından yeni çıkartılan otomobillerden biri "hediye" edileceği zaman;

"Ben bozulduğu zaman yedek parçası memleketimizde imal edilmeyen makinayı kullanmak istemem."[1]

diyerek almayı reddetmişti ve böylece sanayi politikası bakımından hala bugün bile geçerli olabilecek bir görüşü dile getirmişti.

"Amaaann ne var bunda??" diyen CHP'liler çıkabilir. Cennet mekan Ulu Hakan Abdülhamid (radıyallahu anh)'ın bu hareketinin ne kadar önemli olduğunu zikredeceğimiz şu vaka ile daha iyi anlayacaksınız...

Yıl 1947... CHP'nin Türkiye'yi yönettiği bir dönemde ABD ile bir antlaşma yapılır. Yapılan bu antlaşma ile "Truman doktrini" yürürlüğe girdi.

Truman doktrini çerçevesinde Amerika Birleşik Devletleri'nden aldığımız "69 milyon dolar" askeri "yardım" ile elde edilen askeri techizatın bakımı için ABD'ye "her yıl 400 milyon dolarlık" bakım ve ithalat parası ödenmiştir.[2]

Başka söze ne hacet?

****

KAYNAKLAR:

[1] II. Abdülhamid ve Dönemi (Sempozyum Bildirileri) Seha Neşriyat, Istanbul, 1992, sayfa 208.

[2] Mehmed Altan, Süperler ve Türkiye, Istanbul, 1986, sayfa 87.

****
****
****

2. Abdülhamid düşmanından müthiş itiraf

Yıllarca Osmanlı'nın yıkılması için çalışan bir şairin, TC kurulduktan sonra yazdığı şiir...

SULTAN ABDÜLHAMİD HAN'IN RUHANİYETİNDEN İSTİMDAT

Nerdesin şevketlim, sultan hamid han?
Feryâdım varır mı bârigâhına?
Ölüm uykusundan bir lâhza uyan,
Şu nankör milletin bak günâhına.

*
Târihler ismini andığı zaman,
Sana hak verecek, ey koca sultan;
Bizdik utanmadan iftira atan,
Asrın en siyâsî padişâhına.

*
"Pâdişah hem zâlim, hem deli' dedik,
İhtilâle kıyam etmeli dedik;
Şeytan ne dediyse, biz 'belî' dedik;
Çalıştık fitnenin intibahına.

*
Dîvâne sen değil, meğer bizmişiz,

Bir çürük ipliğe hülyâ dizmişiz.
Sade deli değil, edepsizmişiz.
Tükürdük atalar kıblegâhına.

*
Sonra cinsi bozuk, ahlâkı fena,
Bir sürü türedi, girdi meydana.
Nerden çıktı bunca veled-i zinâ?
Yuh olsun bunların ham ervâhına!

*
Bunlar halkı didik didik ettiler,
Katliâma kadar sürüp gittiler.
Saçak öpmeyenler, secde ettiler.
Bir adi yarbayın pis külâhına.

*
Milliyet dâvâsı fıska büründü,
Ridâ-yı diyânet yerde süründü,
Türkün ruhu zorla âsi göründü,
Hem peygamberine, hem Allâh'ına.

Rıza Tevfik BÖLÜKBAŞI

***

NOT: Rıza Tevfik ölüm döşeğinde şunları söylemiştir:

"Ben bu şiiri Türk milletine hakaret kasdıyla değil, tamamıyle aksi olarak, Türk milletini ölüme götüren bir zümreyi teşhir ve Abdülhamid Han'a edilen iftiraları tesbit gayesiyle yazdım.

31 Mart vakasını tertiplediği isnadı altında tahtından alaşağı edilen büyük hükümdar, bu isnadla, sade iftiraların değil, tertiplerin de en hainine hedef tutulmuştur.

31 Mart'ı tertipleyen İttihatçılar ve bu işe memur edilenler arasında bizzat ben varım.

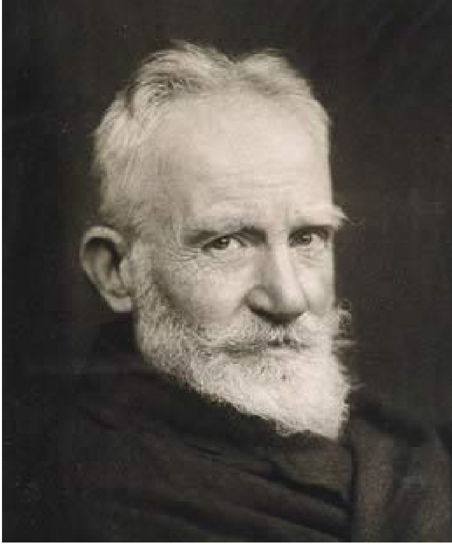
31 Mart'ı kışkırtma ve körükleme işini Selim Sırrı ile Rıza Tevfik idare etti. Hasta yatağımdan söylediğim bu sözlere tarih kulak kabartsın."

****

KAYNAK: Ahmet Kabaklı, Temellerin Duruşması, Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, 15. Baskı (1992); sayfa 140.

****
****
****

Batı Islam'a koşuyor, kemalistler ise kaçıyor

Dünyaca ünlü yazar, siyasetçi ve aynı zamanda "Oscar" ile "Nobel" (Edebiyat) ödüllerinin sahibi George Bernard Shaw "The Genuine Islam" isimli eserinde şöyle yazmıştır:

"If any religion had the chance of ruling over England, nay Europe within the next hundred years, it could be Islam."

Türkçesi:

"Eğer önümüzdeki yüzyıl Ingiltere'yi -değilse Avrupa'yı- bir din yönetecekse, bu Islam olabilir.[1]

Adam "yönetim" diyor... Islam ile yönetmek ne demek? Tabiki Kuran/Sünnet "kanunları" ile yönetmek demek, yani "Şeriat" ile yönetmek demektir. Bunlar böyle derken, bizim kemalistler Islam'dan kaçıyor... Fesuphanallah.

Devam ediyoruz...

1950 senesinde ölen Bernard Shaw, ölümünden bir müddet evvel, bir dünya seyahatihe çıkmıştı. Bombay'dan geçerken "THE LIGHT" gazetesi "İslâmlaşmak" tabiriyle ne kastettiğini bizzat kendisinden öğrenmek üzere, meşhur yazardan bir röportaj talep etti. Bu husustaki görüşlerini Bernard Shaw The Light muhabirine, şu şekilde izah etti:

"– Hayret verici bir canlılığa sahip olduğu için, Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) dinine karşı öteden beri yüksek bir hürmet beslerim. Bana öyle geliyor ki, daima değişmekte olan hayatın değişik safhalarında ve her devre uyacak bir görüntüsü olan yegâne dindir. (Kemalistler ise çağdışı diyor haşa) Benim gibi, oldukça şöhret kazanmış kimselerin gelecek hakkındaki kanaatlarına önem vermek gerekir. Ben İslâmiyet için, yarınki Avrupa tarafından kabûl edileceğini söyledim. Nitekim bugünkü Avrupa, İslâmiyeti böyle görmeye başlamıştır. Ortaçağda kilise, tabilerine, taassub veya cehalet yüzünden İslâmiyeti karanlık renklerle tasvir etmişti. Onlar Muhammed'den (sallallahu aleyhi vesellem) de, dininden de nefret etmek üzere yetiştiriliyorlardı. Onların nazarında Muhammed (sallallahu aleyhi vesellem) "Ante-Christ" (İsa aleyhisselam aleyhtarı iblis -haşa-) idi.

Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) bu harikulâde adamın hayatını inceledim. O İsa (aleyhisselam) aleyhtarı değil, bütün insanlığın kurtarıcısı olarak bilinmelidir. Onun gibi bir adam, bugün dünyanın idaresini eline alsa, eminimki dünyayı, hasretini çektiğimiz barış ve saadete kavuşturur.

Sırasıyla söyleyelim. Ondokuzuncu yüzyılda Charlyle, Goethe, Gibbon gibi namuslu düşünürler, Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) dininde hakiki bir kıymet gördüler ve bu sayede Avrupa İslâmiyete karşı daha müsait bir vaziyet almaya başladı. Bugünkü Avrupa bu yolda daha ileri gitti. Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) dinine aşık olmaya başlıyor. Gelecek yüzyılda daha da ileri gidecek. Avrupa içine düştüğü zorluklardan kurtulmak için, bu dinin ne kadar kıymetli bir vasıta olduğunu takdir edecektir. Bemin iddiamı bu yolda anlamalısınız. Halihazırda bile vatandaşlarımdan ve diğer Avrupalılardan bir çok kimseler, Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) dinini kabul etmişlerdir. Sorunuzdaki "İslâmlaşmak" tabiriyle ne demek istediğimi izah etmiş olduğum kanaatindeyim."[2]

Başka söze ne hacet ?

****

KAYNAKLAR:

[1] Sir George Bernard Shaw, The Genuine Islam, 1936, cild 1, sayfa 8.

[2] Es'ad Fuad Tugay, Zafer dergisi, Ocak 2000, Sayı 277.

****
****
****

Sultan Abdulhamid'ın Robot Teknolojisi

(Yazı uzun ama idare edin.)

Abdülhamid Han'ın yaptırmış olduğu 'ALÂMET' isimli robot; dünyada ezan okuyan ilk saat olma özelliğine sahiptir. Sultan, bu muhteşem özelliklere sahip saati Japonya'ya göndermiştir. Muhtemel ki Japonlar, bugünkü robot teknolojilerini, semâ yapan, ezan okuyan bu saatten almışlardır.

1887 yılında Japon İmparatoru'nun yeğeni Prens Komatsu bir savaş gemisiyle İstanbul'a gelir. Abdülhamid

Han’a birtakım hediyeler takdim eder ve Sultan ile görüşmelerde bulunur.

1889 yılında ise; Japon İmparatoru Meiji, İstanbul’a özel elçiler gönderir. Bu elçilerle birlikte; Sultan Abdülhamid Han’a özel hediyeler ve bir de özel bir mektup gönderir. Gönderilen bu hediyeler içersinde; Japonya’nın en büyük nişanı olan, Büyük Krizantem Nişanı’nı da vardır. Bu Nişan, Sultan Abdülhamid Han’a takdim edilir. Özel mektupta ise Japon İmparatoru, Abdülhamid Han’dan; “İslâm dini, ilim ve teknolojik gelişmeler, vakıflar, hayır kurumlar vs. konuları ile ilgili olarak kendilerine Japonca veya Fransızca olarak bilgiler,” gönderilmesini rica eder.

Abdülhamid Han, konuyu Şeyhülislam Cemâleddin Efendi’ye açar. Osmanlı’nın bilgi ve teknolojisi hakkında bilgi isteyen, deniz aşırı bir ülkeye, eli boş elçiler gönderilemezdi. İlk etapta; tezhipli bir Kuran-ı Kerim ve daha bir çok hediye, elçilerle Japon İmparatoru’na gönderilir. Diğer bilgiler için de süre istenir.

Bu süre zarfında Sultan Abdülhamid Han, Yeni Kapı Mevlihânesi saat sanatkârı, Musa Dede’yi Huzur’a çağırır. Musa Dede saat mekaniğini çok iyi bilen zattı. Sultan, Musa Dede’den; “çok iyi bir ekip kurarak, daha önce hiç yapılmamış, eşi benzeri olmayan, teknolojik bir saat yapmasını,” ferman buyurur. Bunun üzerine Musa Dede, yedi kişilik bir ekip kurarak çalışmalara başlar. ” Daha önce hiç yapılmamış, dengi olmayan nasıl bir saat yapmalı ?” Diye derin düşüncelere dalar.

Birkaç gün sonra, Sultan Abdülhamid Han, çalışmalar hakkında bilgi almak için Musa Dede’yi Huzur’a çağırır. Musa Dede ve ekibinin çizdikleri projeleri inceler, ancak bunlardan tatmin olmaz. Çünkü Musa Dede’nin getirdiği çizimler, klasik saat örneklerinin değişik versiyonlarıdır. Huzur’da bulunan Derviş Dede’ye fikri sorulur. Derviş, kağıttaki çizimleri inceler ve şöyle der: “Bu saat Semâzen şeklinde olsun. Her saat başı, kollarını açıp semâ etsin ve gong çalsın.” Sultan Abdülhamid Han projeyi eline alır, dikkatlice inceler, tefekküre dalar ve dahiyane şu fikri söyler: “Hayır gong çalmasın! Ezan okusun. Öyle bir tertip yapın ki, saat başı ezan okusun,” der. Kağıda birkaç ayrıntı çizerek Musa Dede’ye verir. Musa Dede, “Ferman Sultanımındır,” diyerek düşünceli bir şekilde huzurdan ayrılır.

Guguklu, gonglu ve değişik melodili saatler mevcuttu. Bunlar; körük ve mekanik düzenlerle halledilebilirdi. Ama ezan sesi, insan sesiydi. Bu nasıl yapabilirdi? Sultan’a, ‘ Efendim bu nasıl olur?’ Demeden Huzur’dan çıkmıştı. Musa Dede, bu düşüncelerde sahafları dolaşırken, Fakir Dede’ye rastlar. Fakir Dede Melâmi Mevlevî Meşreb bir zattı. Musa Dede, konuyu gizlice Fakir Dede’ye açar. Fakir Dede, Musa Dede’yi neşeye boğan şu bilgileri vermişti: Frenk icadı Gramofondan ilham alınabilir. Edison 1877 yılında fonograf cihazını bulmuştu. Ses kaydı yapan bu cihazı önerir. Gramofonun 1887 yılının 20 Eylülü’nde Emil Berliner tarafından patenti alınmıştı. Yani ezan okuyan saat yapmak mümkündü.

Hemen çalışmalara başlandı. Kısa bir süre sonra, Semâzen şeklinde, normal bir insan boyuna yakın, saatli bir robot yapıldı. Robotun özellikleri şu şekilde idi: Kaideye oturtulmuş gövdesi; saat başı semâ ediyor, bu esnada kollarını açıyor, gümüş levhalardan yapılmış etekleri açılıyor ve aynı anda ezan okuyordu. Etek kısmının üstündeki mazgallardan ezan sesi geliyordu. Öyle bir mekanizma kurulmuştu ki, tüm bunları yaparken yarım metre yürüyor, hem dönüyor ve ezan bitince de tekrar yarım metre geri giderek yerine dönüyor; kollarını ve eteklerini indiriyordu. Robot’un tamamı gümüş ve altın kaplamadan yapılmıştı. Robot’un arka kısmında kurma yeri mevcuttu ve yedi günde bir kuruluyordu.

Robot’u Sultan Abdülhamid Han’a gösterdiklerinde, Sultan çok beğenmiş ve biraz da şaşkınlıkla; ” bunun ismi ALÂMET olsun. Bu tam bir ALÂMET,” demişti.

Alâmet’in, gövdesinin boyun kısmına yakın yerinde; altın işlemeli ay-yıldız, eteğindeki mazgalların altında ise, Osmanlı Devlet Arma’sı bulunuyordu. Sağ kolunun altında ise, bu projede yer alan ustaların baş harfleri yer almıştı.

Sultan Abdülhamid Han; asrın harikası, sanat ve teknoloji eseri olan, ezan okuyan bu robotu, Ertuğrul Firkateyni ile Japon İmparatoru’na, özel bir mektup, başka hediyeler ve nişanlar ile beraber göndermişti.

Firkateynin, kafile Başkanı Albay Osman Bey, gemi komutanı da Yarbay Ali Bey’di. Temmuz 1889 yılında İstanbul’dan yola çıkan gemi, 7 Haziran 1890 tarihinde Japonya’nın Yokohoma limanına varmış ve Japon Hanedanınca görkemli bir tören ile karşılanmıştır.

Şimdi, bu Alâmet isimli ezan okuyan saatin varlığı bugüne kadar niye bilinmedi? Biraz bu konuyu irdeyelim: Japon elçiler İstanbul’a gelip, Sultan Abdülhamid Han’a Japonya’nın en büyük nişanı olan Krizantem’i verdiklerinde, mukabiliyet esasına göre, kendilerine Abdülhamid Han’ın da, Osmanlı Devlet’i adına Japon İmparatoru’na bir nişan verip vermeyeceği sorulur. Bunun üzerine Ertuğrul Firkateyni ile ; Osmanlı Özel Nişanı ve yanında diğer hediye ve nişanlar, Osman Bey tarafından Japon İmparatoru’na takdim edilir.

Tarih kitapları ve Osmanlı arşivlerinde bu olaylar belgelerle sabittir. Fakat bilinmeyen konu şudur: Peki Alâmet isimli, ezan okuyan, saatli robottan neden hiç söz edilmez! Bu işin sırrı da şudur: Belgeler de şöyle der: "Osmanlı nişanları, hediyelerle beraber Japon İmparatoru'na takdim edilmiştir." Bu kısımlar Japonlara ait belgelerde ise şu şekilde mevcuttur: " Osmanlı Devleti adına, Sultan Abdülhamid Han'ın elçileri, Osmanlı nişan ve hediyelerini Japon İmparatoru'na sunmuşlardır." İşin püf noktası, Alamet'ten bahsedilmemesinin sırrı burada saklıdır. Şimdi lütfen dikkat buyurun: Osmanlıca, Alâmet demek, nişan, işaret demektir.Yani ALÂMET kelimesinin Osmanlıca lügat karşılığı NİŞAN'dır. İşte sır budur. ALÂMETTEN; NİŞANLAR VE HEDİYELER olarak kayıtlarda bahsedildiğinden, Alâmet adeta kamufle olmuştur. Yani bilerek bir saklama yoktur. Bugüne kadar tarihin tozlu sayfalarında saklı kalmış bir hakikat böylece ilk defa gün yüzüne çıkmış oldu.

Fakat yine de akıllara bazı soru işaretleri gelebilir? Meselâ, Japonlar niye bu robot (Alâmet) gerçeğini ifşa etmemişlerdir? Bu soruya şöyle yanıt bulunabilir: O dönemlerde Japon Hanedanlığı karışıklıklar yaşıyordu. Saraylar ve bazı özel hediye mekânları yağmalandı, soyuldu. Alâmet o karışık dönemde, bu soygunlar esnasında birinin eline geçmiş olabilir. Bir başka soru işareti ise; O dönemlerdeki saat firmaları acaba Alâmet'ten ilham almış olabilirler mi? Mesela, Seikosha saat fabrikası 1892 yılında kurulmuş, 1899 yılında ilk alarmlı saati piyasaya sürmüştür. 1881 yılında Kintaro Hattori tarafından Seiko Co limitet şirketi kurulmuştur. Soru şudur: Acaba Alâmet bu saatlere ilham olmuş mudur? Acaba Alâmet'in üzerinde bulunan 7 ustanın baş harfleri bir şeyler ifade ediyor mudur? Ezan okuyan saatlerin menşeinin Japonya olmasında acaba ne kadar Alâmet'in etkisi vardır? Bilinmez ama bilinen bir şey varsa; ilk ezan okuyan ve robot sayılabilecek saati dünyada ilk defa Sultan Abdülhamid Han sahneye çıkarmıştır.

SIRDAŞ, Alâmetle ilgili olarak Sultan Abdülhamid Han'a tarihi bilgileri okur, ve Kara Kaplı'ya kaydeder. Sultan Abdülhamid Han'da; "bu teknolojinin daha da geliştirilmesi gerektiğini vurgular."

Alâmet'in tek resmi; muhtemelen YILDIZ yağmasında yanmış olup, deforme olmuş haliyle geride kalkan parçasına baktığımızda; bu projede görev alan ustalardan biri elinde kurma kolu ile görülmekte, yanında ise Alâmet bulunmaktadır.Resmin üzerinde, silinmiş Osmanlıca yazılar ve bir köşesinde silinmiş Japonca harfler yer almaktadır.

ALINTI: Onaltı Yıldız

****
****
****

Mason Üstadı itiraf etti: Sultan Abdulhamid'i biz devirdik

Masonlar Büyük Locası Üstadı Celil Layiktez, masonların Abdülhamit'in devrilmesi ve İkinci Meşrutiyet'te oynadığı rolü açıkladı. Layıktez, "Hareket Ordusu'nu da masonlar yönetti" dedi

Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Locası Üstadı ve locanın resmi yayın organı Tesviye Dergisi'nin editörü Celil Layiktez, dünya masonlarına 'İslam Ülkelerinde Masonluk' başlıklı İngilizce bir makale yayınladı. Makalesinde, Osmanlı Devleti'nde masonluğun nasıl kökleştiğini anlatan Layiktez, 2. Abdülhamit'in tahttan indirilmesine giden süreçte masonların oynadığı rolü değerlendirdi. Mason üstadı Layiktez, 1908'de 2. Meşrutiyet'in ilanından sonra 'İslamcıların' İstanbul'da ayaklanma çıkardığını ve bu ayaklanmanın Hareket Ordusu tarafından bastırılarak Sultan Abdülhamit'in tahttan indirildiğini söyledi. "Hareket Ordusu, masonlar tarafından örgütlendi ve yönetildi" diyen Layiktez, "Sultan Abdulhamit'e tahttan indirildiğini tebliğ eden 5 milletvekilinden oluşan heyettekilerin tamamı masondu" dedi.

ELİMİZDE BELGELER VAR

Makalesiyle ilgili olarak BUGÜN'ün sorularını cevaplayan Celil Layiktez, yazıyı İtalyan masonlarının isteği üzerine kaleme aldığını söyledi. Yazıyı İtalya'da masonların üye olabildiği masonik bir internet sitesinin tarih kütüphanesine de gönderdiğini anlatan Layiktez, iddialarının arkasında durduğunu vurguladı. Layiktez, Abdülhamit Han'ı tahttan indirenlerin masonluğu ilgili olarak, "Elimizde yeterli belgeler var. Bu 5 kişinin mason olduğuna eminiz" dedi. (...)

****

KAYNAK: BUGÜN Gazetesi, Ali Kuş'un haberinden alıntılandı, 14 Şubat 2007.

***

NOT: M. Kemal Atatürk Hareket Ordusu'nda Karargah subayı idi.

****
****
****

2. Abdülhamid'in (radıyallahu anh) tahtan indirilmesi ve Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) üzüntüsü

İmam-ı Rabbani hazretlerinin torunlarından, son devir İslam büyüklerinden Ebül Hasen Zeydi, 1974'te Hindistan'da basılan "Faruki Makamatı Ahyar" kitabında şunu anlatmaktadır:

Babam, Peygamber Efendimizi rü'yada görmüş. Çok üzüntülü imiş. Üzüntülerinin sebebini sorduğunda da Efendimiz,

"Türkler, benim halifemi bugün makamından ayırdılar. Bunun cezasını çok acı çekeceklerdir" buyurmuş...

Batılı devletler, sömürgeleri altındaki devletleri idareleri esnasında, Osmanlının nüfuzunu, özellikle de Abdülhamid Han'ın üzerlerindeki etkisini görünce, Sultanı uzaklaştırmadıkça rahat sömüremeyeceklerini anladılar. Çünkü Sultan Abdülhamid Hanın İslam dünyasındaki itibarı çok fazlaydı. Doğu Türkistan ve Orta Afrika'daki Sultanlıklar bile onun adına hutbe okutuyorlardı.

Ayrıca, Siyonistler, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması karşılığında Osmanlı maliyesinin en büyük problemi olan dış borçların bir kalemde silineceğini bildirdiler. Padişah bu teklifi şiddetle reddettiği gibi, Yahudilerin çeşitli yollarla Filistin'e gelip yerleşmelerine engel olacak tedbirleri de aldı.

İngilizler Cemaleddin Efgani gibi mason din adamları vasıtasıyla hilafet meselesini kurcalamaya başladılar. Hindistan'da da bu tür sinsi çalışmalar başlatılınca Sultan Abdülhamid bu bölgelere büyük bir derviş kafilesi gönderdi. Bu çalışmaları da etkisiz hale getirildi.

Padişahın bu faaliyetleri üzerine İngilizler onu saltanattan uzaklaştırmadıkça emellerine kavuşamayacaklarını kesin bir şekilde anladılar. Bunun için (M. Kemal'in de mensubu olduğu) İttihad ve Terakki Cemiyeti'nin faaliyetlerine hız verdirdiler. Bir taraftan da, Arabistan Yarımadasında bedevi kabilelerini ve Doğu Anadolu'da Ermenileri Osmanlı Devletine karşı kışkırttılar.

****

KAYNAK: Türkiye Gazetesi, Mehmet Oruç'un: "Osmanlı hükümranlığının sona erdiği gün" isimli makalesinden bir bölüm. (27 Nisan 2010)

****
****
****

Fatih Sultan Mehmed'in (rh.a) isminin veriliş hikayesi

Kosova fatihi dervişmeşreb Gazi Murat Han'a 30 Mart 1432 sabahı Edirne Sarayı'nda bir erkek çocuğunun olduğuna dair müjdeli haberi getirdiklerinde Murat Han önündeki Kur'an-ı Kerim'den "Sure-i Muhammed "i okumakta idi...

Şair ruhlu Sultan'ın, bu müjdeli haber üzerine okumakta olduğu Kur'an-ı Kerim'den başını kaldırıp:

"Bağ-ı Irem'de gül-ü Muhammed açtı." diyerek, geleceğin bir çağı kapayıp yeni bir çağ açacak olan Fatih'in adını "Muhammed", yani "Mehmed" koydu.

****

KAYNAK: Mehmed Doğan, Kur'an ve Tarih Önünde Türk'ün Muhasebesi, Ocak Yay., Ankara 1992, sayfa 150.

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 1 (8 Bölüm)

Yazı dizimizde büyük ölçüde Ekmeleddin İhsanoğlu'nun, "Osmanlılar ve Batı Teknolojisi" isimli eserine başvurulacaktır.

Sözü İhsanoğlu'na bırakıyoruz:

Osmanlıların, geleneksel İslamiyet'in yasaklarından kaynaklanan bir toplum psikolojisiyle yeniliklere karşı koymuş olduklarına dair sık sık ileri sürülen görüşlerin aksine[*], Osmanlı endüstrisinin gerilemesinde en önemli faktörlerin "ekonomik" faktörler olduğuna inanıyorum.

Aşağıda belirteceğimiz üç sahadaki gelişmeyi sürekli destekleyen müşterek faktör malzeme ve insan gücü tedariki olmuştur:

I. Askeri alandaki yenilikler, II. Madencilik, III. Saat yapımı ve diğer işlerde mekanik hareketlerin uygulanması. Endüstri için gerekli olan malzemenin ikmali iki ana kısıtlamadan etkilenmiştir:

İnsanlar tarafından sunî olarak uygulanan ambargo, merkantirist ekonomi ve ticaret politikaları ve diğer kısıtlamalar ve jeolojik çevre ve diğer tabii sebeplerden ortaya çıkan kısıtlamalardır. Osmanlılar bu iki kısıtlamanın ekonomilerine aynı zamanda tesir etmesiyle başa çıkamadılar. İnsan gücü eksikliğinin tesirleri kısa vadeliydi ve Osmanlıların yayılmasının sonu olan 1606'dan sonra dahi pek çok alternatif kaynaklar mevcuttu. Onun için biz dikkatimizi, Osmanlı teknolojik ve endüstriyel gelişmesini tayin eden bir faktör olarak, hammadde eksikliklerinin ekonomik tesirleri üzerinde toplayacağız.

I. Askeri alandaki yenilikler

Bu sahadaki incelememizde belirlenecek en kritik nokta, Osmanlıların Batıdaki değişikliklere ayak uydurmakta güçlük çekmeye ne zaman başladıklarıdır. Avrupa'da askerî ilimler sahasındaki teknolojik devrim 1550-1650 arasındaki yüz yıllık devirde olmuştur ve Osmanlılar bu devrimin ilk sarsıntısını muvaffakiyetle atlatmışlardır.

Gerek "wagenburg" veya "tabur" askeri düzenini benimsedikleri geçmiş yüzyıllarda, gerek ağır topları çok avantajlı şekilde kullanıp geliştirdikleri 15. ve 16. asırlarda olduğu gibi, 1550 ve 1650 yılları arasında da tüfekle teçhiz edilmiş piyade birliklerini Avrupa'da olduğu gibi başarı ile kullanmışlardır. Gerçekten de Marsigli[1] dahil birçok çağdaş Avrupalı gözlemci tarafından kaydedildiği gibi, 17. asırda Osmanlılar yeni silahlar, mermi gibi mühimmatı kullanmayı çabuk öğrenmişler ve inceliklerini benimseyerek bunları geliştirmişlerdir. 1680 Avusturya harplerinde Türk askerleri tarafından kullanılan tüfeklerin, Avusturya ordusundaki tüfeklerle aynı kalitede hatta bazı yönlerden, mesela atış menzilindeki tesiri bakımından daha üstün oldukları görülmüştür.[2]

[*] Bu çok tekrarlanan müşahadeler, Osmanlı İmparatorluğu topraklarını kendi hristiyan bağnazlıklarından doğan çarpıklıklardan ıstırap çeken ilk Avrupalı seyyahların raporlarında yer alır.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] V.J. Parry, Barud, Encyclopedia of islam, New Edition, cild 1, sayfa 1064.

[2] Peter Jaekel, Die Ausrüstung und Bewaffnung der Türkischen Heere, H. Glasner (ed.), Kurfürst Max Emmanuel: Bayern und Europa um 1700, München 1976, cild 1, sayfa 373-376.

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 2

Osmanlı deniz ve askerî gücünün azalmaya başladığı tarihin tespitinde Tietze'nin[1] verdiği tarihler, en kabul edilebilir tarihlerdir. 1645 ve 1669 tarihleri arasında Venedik'le Girit adası sebebiyle yapılan uzun harpte Osmanlı kuvvetleri eşit savaşmış ve neticede berabere kalmışlardı. Viyana'nın 1683'deki ikinci kuşatmasında, Türk kara kuvvetlerinin şansının döndüğü daha da aşikârdı. Bu gerilemenin, Avrupa'daki teknoloji devriminin başlamasından sonra, yüzyıl gecikmeyle ortaya çıkmasının sebeplerini, Türklerin uyguladıkları taktiklerin zayıflığında veya yeniliklere karşı psikolojik engellerde değil, Imparatorluğu tesiri altına alan "malzeme tedarikindeki değişiklikte" aramak gerekir.

Vermor Parry'nin, Osmanlıların temel mühimmat ve harp malzemesi bakımından kendilerine yeterli oldukları fikri genel olarak doğrudur[2] fakat 1520 ve 1807 seneleri arasında malzeme tedarikinde mühim bir değişiklik olmadığı şeklindeki iddiası pek kolay kabul edilemez.[3] Bizzat Parry tarafından verilen, Osmanlıların mühimmat ve en iyi kalite kalay ile barut temininde Avrupa'ya bağımlı olduklarına dair deliller [4] yanında, bir de Türk kaynaklarından aldığımız delillere bakalım. Naima, 1630 (H. 1040)'daki Bağdat kuşatmasında kötü kalite baruttan dolayı, topların falya deliklerinde açılan yumruk kadar yarıklardan bahseder.[5]

Hüseyin Hezarfen 1660 (H.1070) yılında Girit harbi sırasında donanmaya yollanan malzemenin arasında bulunan ve Mısır barutun çok harafsız (terbiyesiz) olduğunu ve mermileri uzağa atmak şöyle dursun ağır topları mahvettiğini anlatır.[6] Osmanlılar barut temininde kendi kaynakları yanında, İngiltere ve Hollanda ile alış-veriş yollarının açık olmasına da bağımlıydılar. Daha önceleri Papa'nın ve Avusturya İmparatoru'nun Türkiye ile yapılan harp malzemeleri alış-verişinin kısıtlanması hakkındaki isteklerine aldırmayan bu memleketlerin açık pazar politikaları, 17. asrın sonunda dinî inançlardan dolayı değil, millî ekonomik politikasından dolayı daha az serbest hale gelmiştir. Avrupa'da merkantilist politikanın dönüm noktası olarak şu iki tarihten birini alabiliriz; 1664'de Fransız Doğu Hindistan Şirketinin (French East India Company) kuruluşu veya 1688'deki ingiltere'deki anayasa devrimi.

Bunlar, 1669'da Osmanlı deniz kuvvetlerinin ve 1683'de kara kuvvetlerinin çökmeye başlama tarihlerine yakın tarihlerdir. Böylece, Osmanlıların harp kabiliyetinin azalması, geri teknolojinin ya da zayıf taktiklerin

değil, "malzeme teminindeki sıkıntının" sebep olduğu tezi kuvvetleniyor. Bu tezin açıklanması için araştırılması gereken konu 1660 ve 1700 yılları arasındaki Levant ticaretinde meydana gelen değişikliklerdir.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] A. Tietze and H. ve R. Kahana, The Lingua Franca in the Levant: Turkish nautical terms of Italian and Greek Origin, U. of Illinois Press, Urbana 1958, s. 29-30.

[2] V.J. Parry, Materials of War in the Ottoman Empire, M.A. Cook (ed.) Studies in the Economic History of the Middle East, London 1970, sayfa 219-229.

[3] V.J. Parry, La Maniere de Combattre, V.J. Parry ve M.E. Yapp (eds.) War, Technology and Society in the Middle East, London 1975, sayfa 253-254.

[4] V.J. Parry, Barud, Encylopedia of islam, New Edition, cild 1, sayfa 1053.

[5] Mustafa Naima, Tarih, İstanbul 1865 (H. 1282), cild 3, sayfa 52: "Barutun alçaklığından top falyaları cümle açılıp yumruk sığar mertebesi vasi olmuş idi."

[6] Hezarfen Hüseyin, Telhis al-Beyan, (Barkan'ın "1070-71/1660-61 tarihli Osmanlı Bütçesi ve bir Mukayese", İktisat Fakültesi Mecmuası, 17, 1955-56, sayfa 342'deki makalesinden iktibas): "ve barutun ekserisi Mısır'dan gelir, lâkin terbiyesiz olmakla dane'yi çok sürmez ve top falyasın sakat eder."

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 3

(Fotoğraf: 1893 yılında maden ruhsatı verilen bir yerin haritası)

II. Madencilik

Osmanlılar maden teknolojisinin, Agricola'nın De Re Metallica'da (1557) anlattığı gelişme durumundan haberdardır. 1580 yıllarına doğru Trakya'da Sidrekapısı'ndaki (Siderokastron) belli başlı Osmanlı madenlerinden birini gezen seyyah ve coğrafyacı Mehmed Aşık'ın ayrıntılı bir tarifinden, Osmanlılar'ın Batılılarla aynı teknikleri uyguladıklarını anlıyoruz. Aşık Çelebinin tarifine göre[1], Sidrekapısı'ndaki maden kuyusu ancak 115-155 metre (150-200 zira) derinliğe inmekteydi. Bu Orta Avrupa'daki maden ocaklarının

ortalama derinliğinin yarısı kadardı.[2]

Bununla beraber, çarkla dönen kovalarla ve ilave el pompalarıyla su boşaltma metodları, drenaj için toprak sathında yeraltı sularına paralel olarak açılan hava deliklerine bağlı mekanik olarak çalışan çarklar ile havalandırma sistemi, hepsi Agricola tarafından detaylı olarak tarif edilen metodlara çok benzemekteydi.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Aşık Çelebi, Menazvr al-Avalim, Topkapı Sarayı Kütüphanesi III. Ahmed Yazmaları Nr. 1578, varak 357a-358b.

[2] Agricola (C.N. Bromehead, Mining and Quarying to the Seventeenth Century, C. Singer (ed.) A History of Technology Oxford, cild 2, sayfa 15'den iktibas) ortalama derinliği 200 adım veya 1200 fit olarak vermektedir.

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 4

BOA.C.ML.7078

(Fotoğraf: Söğüt, Domaniç, İnegöl ve Yenişehir kasabalarının ortalarında yer alan Maden köyünün Lipodoma ismiyle tespit edildiği belgenin transkripsiyonu. Kaynak: Başbakanlık Osmanlı Arşivi, Cevdet Tasnifi, Maliye, No. 7078)

Devam ediyoruz...

Maden cevherinin eritilmesine gelince, Aşık Çelebi, genellikle galen ve diğer kurşun sülfür çeşitlerinin tasfiyesi için, maden ocaklarında kullanılan fırınların körüklerini çalıştıran su çarklarının (ziraatte kullanılan eski İran su çarklarından ayırdetmek için) frenk çarkı olduklarını özellikle belirtmiştir. Sırbistan'daki Osmanlı gümüş madenleri baştan beri Saxon maden kanunlarına uygun olarak işletilmekle ve buna uygun hukukî ve teknik terminoloji kullanılmakla kalmamış, madenler çoğu zaman, Devlet tarafından istihdam edilen ve madenlerin kârından bir hisse alan Sakson madencilik uzmanlarının nezareti altında işletilmişlerdir.

Bu tedbir, maden işçilerinin üretimi yüksek tutmalarını teşvik mahiyetindeydi; gerçekten de, 1640'lara kadar Osmanlı Rumelisindeki gümüş madenlerinde çıkartılan maden miktarı sabit kalmıştır[1]. Bu tarihten sonra Sidrekapısı gibi daha önceleri önem taşıyan madenlerin vergi kıymetlerinin azalması, üretimde bir düşüş olduğuna işaret eder. Bu düşüş ise, daha ziyade erişilebilen maden damarlarının tükenmesi gibi tabii sebeplere dayanır[2]. Böylece, hayatî önem taşıyan cephane için lüzumlu kurşunun temininde 1680'lerdeki Osmanlı askerî krizi esnasında gittikçe artan sıkıntıyı açıklamak mümkündür. Bu tabii kıtlığa bir de suni olarak tatbik edilen ambargoları ve merkantilist politikaları ilave edersek, toplam tesirin önemi artar. Ticaretin tesirini saymazsak, yalnız malzeme kaynaklarının azalmasına bakarak bile, Osmanlıların mühimmat konusunda kendi kendine yeterliliğinin ondokuzuncu asrın başlarına kadar değişmediğini öne süren tabloyu bir dereceye kadar yeniden çizmeliyiz.

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] 1530 civarında Orta Avrupa'daki maden ocaklarında senede toplam 3.000.000 ons ile gümüş üretiminin en üst noktası için bakınız; J. Nef "Silver Production in Central Europe" Journal of Political Economy, 49, 1941, s. 575-591. 1640'a kadar Osmanlı maden ocaklarında, Avrupa maden ocaklarının toplam hacminin yaklaşık yarısı kadar olan yüksek üretimin devamı hakkında bakınız; R. Murphey, "Silver Productlon in Rumelia According to an Official Report circa 1600" Südost-Forschungen, 39 (1980), s. 75-104 ve bilhassa sayfa 78-80.

[2] Kolay ulaşılabilen damarların tükenmesindeki tabii sebepler bir yana daha derin madenler kazılmasında daha yüksek üretim maliyeti ile karşı karşıya kalınması, işin sürdürülmesinin yararlı olup olmayacağını belirleyen bir faktördü. Kullanılabilen elde mevcut teknoloji Avrupa'daki ve Türkiye'deki üreticiye sınırlamalar getiriyordu. Türkiye'de olduğu gibi Avrupa'da da, onsekizinci asrın ikinci yarısında buhar makinasının geliştirilmesine kadar kullanılan teknoloji, üreticiye kısıtlamalar getiriyordu. Bu sürecin İngiltere ve Fransa'da bile yavaş şekilde ilerlediği hakkında bakınız; F. Braudel, Civilisation Materielle, economie et capitalisme XV-XVIIIem siecles, Paris 1979, c. 1 sayfa 381.

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 5

III. Saat yapımı ve diğer işlerde mekanik hareketlerin uygulanması

Osmanlılardaki yaratma gücü eksikliğinin ekonomik gerilemenin en büyük sebeplerinden biri olduğu tezine dönecek olursak, mekanik hareketler ve saat yapımı bakımından çok ilgi çekici bir durum ortaya çıkar. Müslümanlar eski Yunanlı mühendislerin unutulan başarılarını Ortaçağ Avrupa'sına yeniden tanıtmalarına ve saat tayininde öncü olmalarına rağmen, 1300'lerde mekanik saatlerin imalatının başlamasıyla, Avrupalılar bu endüstride öne geçmeye başlamışlardı.[1]

Bu, Osmanlıların icatlara ilgi duymadıkları anlamına gelmez. Mühendis, zanaatkâr ve yapı mütehassıslarının Osmanlı Imparatorluğu ile Rönesans Italya'sı arasında devamlı gidiş-gelişlerini inceleyen Franz Babinger ve diğerleri, muhacir ya da müşavir konumundaki bu kalifiye zanaatkârlar sayesinde Osmanlıların, devrin en yeni gelişmelerinin çoğunu izleyebildiklerini göstermişlerdir.[2] Fakat Osmanlıların katkılarının yalnız taklitlerden ya da hazır, geliştirilmiş tekniklerin benimsenmesinden ibaret kalmadığı, Takiyüddin (1525-1585)

gibi rasatçıların çalışmalarından anlaşılmaktadır.

Otto Kurz tarafından yapılan yeni bir çalışmaya göre, Takiyüddin ağırlık ve zemberekle çalışan saatler hakkında 1550'lerde yazdığı ilmî makale onaltıncı asır Avrupasında bu konu hakkında yegâne makaledir.[3] Bu teknolojinin saat yapımındaki pratik uygulaması, Istanbul'un Galata semtinde 1630-1700 tarihleri arasında gelişen bir saatçi loncası tarafından gerçekleştirilmiştir. Kurz, bu saatçilerin ürünlerinin, bu sanatı öğrendikleri Isviçreli ve Ingiliz ustalarınınki kadar iyi olduğuna işaret eder.[4]

***

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Otto Kurz, European Clocks and Watches in the Near East, Studies of the Warburg Institute Nr. 34, London 1975, s. 101.

[2] F. Babinger, "Mehmed II der Eroberer und Italien" Byzantion, 21, 1951, s. 127-170; F. Babinger "Vier Bauvorschläge Leonardo da Vinci's an Sultan Bajezid II (1502-03)" Göttingen, Nachrichten der Academie der Wissenschaften, Phil.-Hist. Klasse 1952, Nr. 1. Babinger bu makalesinde Leanardo'nun Haliç üzerinde bir yüzer köprü veya başka projeler için sürtünmeyi azaltmak maksadı ile özel olarak dizayn edilmiş dişli takımına sahip bir yel değirmeni için çizdiği taslakları anlatır.

[3] Bu çalışmanın Ingilizce tercümesi için bakınız; Sevim Tekeli (ed.), Clocks in the Ottoman Empire in the Sixteenth Century: Taqi al-Din's 'The Brightest Stars for the Construction of Mechanical Clocks'. Ankara 1966.

[4] Otto Kurz, European Clocks and Watches in the Near East, Studies of the Warburg Institute Nr. 34, London 1975, s. 54-60.

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 6

(Şu ana kadar alıntı yaptığımız kaynak;

"Ekmeleddin Ihsanoğlu, Osmanlılar ve Batı Teknolojisi, Yeni Araştırmalar Yeni Görüşler, Istanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları No. 3692, Istanbul 1992."

7 ve 8'inci [son] bölümde başka kaynaklardan iktibas yapacağız.)

Galata'daki saatçiler loncasının çöküş tarihinin onyedinci asrın son birkaç onyılına rastlaması ise, askerî alandaki problemlere yol açan malzeme kısıtlamalarının bu sahada da etkili olduğunu gösterir. Bu tarihlerde Isviçreli ve Ingiliz saat yapımcıları, Türklerin saatlere olan ilgilerini farkederek, özellikle Türk pazarı için saatler imal etmeğe başladılar. Ayrıca, 17. asır süresinde yerli imalatçılara komple saat mekanizması ve parçalar satan Avrupa devletleri, bu tarihlerden sonra merkantilist politika yüzünden bunları temin etmekten kaçındılar. Yüzyılın başlarında saat tekniğinde pandüllü saatler ve zemberekli kol saatleri gibi ilerlemelerin olduğu inkâr edilemez[1], fakat Takiyüddin örneğinin isbat ettiği gibi bu değişikliklerin Galata'daki atölyelerde tatbik edilmesi için hiç bir önemli sebep yoktu. Ancak merkantilist zihniyet, bitmiş ürünün ihracını öngörüyor ve yeni teknolojinin kontrolsüz olarak yayılmasını istemiyordu.

Netice olarak bu makalede anlatmak istediğim, tarihinin en erken dönemlerinden beri Osmanlı toplumunun esas yapısı itibariyle yeni fikirleri benimsemeye, tatbik etmeye ve yabancı teknolojiyi mükemmelleştirmeye hevesli açık bir toplum olduğu, fakat ekonomik ve teknolojik alış-veriş ve temas yollarının onyedinci asrın sonlarına doğru tedricî olarak kapandığıdır. Bu kapanma kısmen, ekonomik gelişmenin devamlılığı için gerekli minerallerin, kereste ve diğer maddelerin tabii kaynaklarının gittikçe azalmasından doğmuştur. Fakat kaynaklardaki bu eksilmenin tesirleri, Imparatorluğunun Kuzey Atlantik ekonomileri tarafından kasti olarak dışlanmasıyla daha da artmıştır. Immanuel Wallerstein'e göre, bu bağımlı hale getirme ve tedricî olarak sistemle bütünleştirme sürecinin başlangıcı, onaltıncı asrın sonlarına dayanmaktadır[2].

***

Devam edecek inşaallah...

****

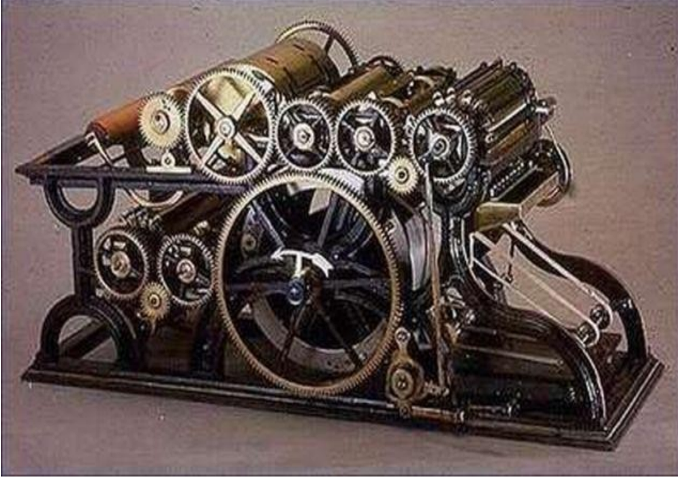
KAYNAKLAR:

[1] Otto Kurz, European Clocks and Watches in the Near East, Studies of the Warburg Institute Nr. 34, London 1975, sayfa 101.

[2] Immanuel Wallerstein, The Modern World System, New York 1974, Ayrıca bakınız aynı yazar, "The Ottoman Empire and the Capitalist World-Economy: Some Questions for Research", O. Okyar and H. Inalcık (eds.), The Social and Ecomomic History of Turkey 1071-1920, Ankara 1980, sayfa 117-122; I. Wallerstein bu makalesinde daha önceki çalışmalarının neticelerini değerlendirir. Kapitalist sistemle tam bütünleşmenin onsekizinci yüzyılın sonundan önce olmadığı sonucuna varır. Braudel gibi başkaları ise, Batı'nın kesin iktisadi hakimiyetinin daha geç bir tarihte başladığını ileri sürerler: Braudel, Civilisation Matérielle, économie et capitalisme XV-XVIIIem siècles, Paris 1979, cild 3, sayfa 408: "Done, si les portes de l'économie ottomane sont forcées depuis longtemps, cette économie, au XVIII siècle encore, n'est ni conquise ni absolument marginalisée" (Eğer Osmanlı ekonomisinin kapıları uzun zamandan beri zorlanıyor ise, demek ki bu ekonomi XVIII. yüzyılda ne ele geçirilmiş ne de tamamen sistemden dışlanmıştır. Braudel, Civilisation Matérielle, économie et capitalisme XV-XVIIIem siècles, Paris 1979, cild 3, sayfa 415: "A mon avis, il n'y aurait eu décadence franche de L'Empire turc qu'avec les premières années du XIXe siecle" (Benim fikrime göre, Türk Imparatorluğunun asıl gerilemesi ancak XIX. yüzyılın ilk senelerinde başlamıştır).

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 7 (Matbaa ve diğer teknolojik gelişmeler üzerine)

"Osmanlı Geriledi" Masal mı? Uyutma Politikası mı?

Makaleye geçmeden, evvelce paylaştığımız şu konuyu okumanızı şiddetle tavsiye ediyorum:

****Kemalist ile Muhabbeti - 6****

- Kemalist: Osmanlı din yüzünden geri kalmıştır.

+ Uyarıcı: Örnek verebilir misin?

- Kemalist: Matbaa Avrupa'da keşfedildikten yüzyıllar sonra Osmanlı Devletine girebilmiştir. Bunu da Alimler engellemiştir, bu durumda geri kalmamıza neden olan da Alimlerdir dolayısıyla Şeriat/din ile yönetilmektir. Atatürk Şeriat'ı kaldırmak ile iyi yapmıştır.

+ Uyarıcı: Bu tamamen kemalistlerce uydurulmuş bir yalandır. Yalan olmasa dahi, hatası olan Alimleri ve Şeriat müessesesini kaldırmak yerine "ıslah" etmek daha mantıklı olmaz mıydı? Sahte çürük raporu veren doktorlar var diye, Hastaneler kapatılıp Tıp ilmi kaldırılır mı? Zaten matbaa yüzyıllar sonra değil, Avrupa'da Gutenberg tarafından kurulan müesseseden 33 yıl sonra Osmanlı ülkesine girmiş ve çok sayıda kitap da basılmıştır. Arap harfleriyle olmak üzere 15. asırdan itibaren Istanbul'da, Halep'te ve 1514'den itibaren de bazı Avrupa şehirlerinde kitaplar basılmıştır. Senin dediğin `resmî´ matbaadır. Demek ki matbaanın kurulmasında dini bir engel söz konusu değildir.

- Kemalist: Bunu bilmiyordum. Ama yine de 33 yıl gecikme var.

+ Uyarıcı: 15. yüzyıldan bahsediyoruz. 33 yıl gecikme o dönemde gayet normaldir. Iletişim, ulaşım bugünkü gibi değildi. 20. yüzyılda Kemalist rejimde Televizyon ve hatta internet bile 20 yıl gecikmeyle "Türkiye Cumhuriyet'ine" girebilmiştir. Bu durumda bizde geri kalmışlığımızı M. Kemal'in getirdiği "kemalizme, laikliğe" bağlayalım ve kemalizmi, laikliği kaldıralım ne dersin?

- Kemalist: ?&%$§?!

****
****
****

Şimdi makaleye geçebiliriz:

Batı'dan Geri Kalma Masal mı?

Osmanlı'nın, ilmî ve teknolojik gelişiminin durmasında, bu sahadaki gelişmeleri takipte Batıdan geri

kalmasının tesirli olduğu, kısmen doğru olmakla birlikte, büsbütün de gerçeği yansıtmamaktadır. Bu gerileme meselesini kendilerine bir kompleks, saplantı ve hatta tabu haline getiren -tarihine yabancılaşmış ve Batı karşısındaki yenilgilerin psikolojisi altında ezilmiş- görüş sahiplerine göre Osmanlı, Kanuni'nin ölümünden itibaren gerileyip kendi içinde çürümeye başlamış, sonrasında Batı'nın gelişmesi ve yükselmesi karşısında büyük bir "tutulma"/şaşkınlık yaşamış, zamanla modernlikten tamamen kopmuş; 'modernlik/medeniyet trenini' hepten kaçırmış ve Avrupa'da olup bitenleri sadece seyretmekle yetinmiştir. (...)

Her şeyden önce bu çevreler, gerilemenin başladığını iddia ettikleri Kanuni'nin ölümünden sonra, Osmanlı'nın 357 yıl daha ayakta kalabilmesini (...) nasıl başardığının makul bir izahını yapmaları gerekir. Ayrıca Osmanlı'nın, sanayi ve teknolojik alanda istenen ölçüde gelişip kalkınabilmesi için "büyük sermayeye" ihtiyacı vardı; onu da tabii yollarla elde etmesi mümkün görünmüyordu. Batılı Devletler gibi sömürgeciliğe soyunması ve hakimiyeti altındaki topraklarda müstemleke (kapitalist-sömürge) idareleri kurması gerekiyordu.

Tam aksine Osmanlı, tebasına emperyalist bir mantıkla yaklaşmak bir tarafa, onları "Allah'ın emaneti", topraklarını da "vatanı" olarak gördü ve aldığı vergiden kat be kat fazlasıyla yatırım ve hizmet götürmeyi kendisine görev bildi.

Üstelik zamanla ortaya çıkan ağır siyasi, askeri ve ekonomik buhranlar da iyice Osmanlı'nın belini bükmeye başlamıştı. Bilhassa, 17. ve 18. yüzyıllarda Avusturya, Iran ve Rusya ile sıkça yapılan ve ekseriyetle kaybedilen savaşların beraberinde getirdiği ağır maliyet, toprak ve vergi kaybı; Coğrafi Keşiflerle birlikte Osmanlı'nın kontrolünde bulunan Akdeniz'deki ticaret yollarının önemini kaybetmesi ve buralardan elde edilen gelirlerin hızla azalması; azalan gelirlerin giderleri karşılayamaması sonucunda devletin, ya yeni vergiler koyup mevcut vergilerde artırıma ya da iç ve dış borçlanma yoluna gitmesine bağlı olarak; idarî mekanizmada derin bunalımların ortaya çıkması; Yeniçeri ve Celâli Isyanlarının yoğunlaşması ve ekonomik açıdan dışa bağımlığın artması gibi faktörler, Osmanlı'nın bütün gücünü tüketmiş ve elini kolunu bağlamıştı.

Bütün bunların üstüne bir de çoğalan kapitülasyonların artan yükü, Avrupalı devletlerin azınlıklar lehine sıklaşan -emperyalist amaçlı- reform taleplerinin meydana getirdiği dış baskı ve birkaç asırlık geçmişe sahip oturmuş eski yapıyı bir anda değiştirmenin zorluğu, devleti iyice aciz duruma düşürmüş ve dipsiz bir anafora doğru sürüklemeye başlamıştı.

Osmanlı yine de, III. Selim devrinden itibaren, Anka kuşu misali, kendi külleri üzerinde yeniden doğmak ve dirilmek; kendi dinamikleri içinde gelişimini sürdürmek ve kabuğunu tazeleyip yenilenmek için (Avrupalılara, "Yoksa Osmanlı yeniden mi ayağa kalkıyor?" dedirtecek çapta) olağanüstü bir gayret göstermekten de geri durmayacaktı. Mesela, demiryolunun Avrupa'da kullanılmasından 31 yıl sonra, elektrikli telgrafınsa 18 yıl sonra Osmanlı'ya getirildiği, bu noktada altını önemle çizmemiz gereken en çarpıcı uygulamalardandır. Osmanlı'nın son devirlerinde bile, gücü yettiği ölçüde Batıdaki ilmî ve teknolojik icat ve keşifleri izlediği bir tarafa; hatta öncülük dâhi ettiğini gösteren hâdiselere şahit olmaktayız.

Dünyaca ünlü tarihçimiz Prof. Dr. Cemal Kafadar'ın geliştirdiği şu yeni ilmî tez, bu konudaki kemikleşmiş yargıları yıkacak, ezberlenmiş klişeleri bozacak kadar ufuk açıcı ve orijinaldir: "Bazı yargılarımız değişti; benim çok önemli olduğunu düşündüğüm bir şey var: 16. Yüzyıldan itibaren Osmanlı toplumu kendi dinamikleriyle, kendi içinden bir modernleşme ve sekülerleşme serüveni yaşamıştır."

Dolayısıyla, burada zikrini ettiğimiz esas mevzuda henüz, ön yargı ve saplantılardan sıyrılarak sağlıklı bir yaklaşım sergilediğimiz söylenemez. Buna bir de, asırlar boyunca Osmanlı ile her alanda giriştiği büyük hesaplaşmadan nihai zaferle çıkan ve ona diz çöktüren Batı'nın, konuya Oryantalist bir zihniyetle yaklaşarak, Osmanlı'yı tamamen hazmedip yok etmek ve onun aracılığıyla Türklerin ve Müslümanların "gelişme dinamiğini tamamen kaybettiğini" belleklere iyice yerleştirmek ve Islâm Dünyası'nı/Medeniyetini direncini kırıp külliyen teslim almak maksadıyla -"Tarihin Sonu" hezeyanından /komplosundan da beslenen- olumsuz bir "Osmanlı imajı/ düşmanlığı" meydana getirme çabasını da hesaba kattığımızda mevzu daha da dallanıp budaklanmaktadır.[1]

***

Osmanlı'nın, Batıdaki gelişmelerin neresinde olduğunu anlamak için şu beş misal büyük ehemmiyet arz etmektedir:

Osmanlı'da Telgraf ve Mors

Telgrafı icat eden Amerikalı Samuel Mors, yaptığı aletin değerini önceleri ne anavatanında ne de Avrupa'da anlayacak kimse bulamamıştı. Çaresiz kalan Mors, Osmanlı'nın ilme ve ilim adamına verdiği kıymeti

duyarak, şansını bir de Istanbul'da denemek istemişti. Nihayet aradığı desteği bulan Mors, cihazın eksik parçalarını tamamladıktan sonra, 1847 yılında saraya telgraf hattı çekmeye muvaffak olacaktı. Bu hizmetten çok memnun kalan Sultan Abdülmecid (1823-1861) Mors'u, elmaslı madalya ve üzerinde kendi imzasının yer aldığı patent belgesiyle ödüllendirerek; hem ona olan hoşnutluğunu hem de ilme verdiği değeri açıkça göstermişti.[2]

***

Gutenberg ve Osmanlı'da Matbaa

Bilinenin aksine matbaa Osmanlı'ya geç gelmemiş; Gutenberg'in kurduğu ilk modern matbaadan 33 yıl sonra 1488'de Istanbul'a girmiştir. Çünkü Yahudiler 1488'de, Ermeniler 1567'de ve Rumlar da 1627'de Istanbul'da matbaalarını kurmuş bulunuyorlardı. Hatta II. Bayezid zamanında 19, Yavuz Sultan Selim zamanında 33 kitap basılmıştır. III. Murad, Arap harfleriyle basılan geometriye dair "Usul'ül-Oklidis" kitabının serbestçe satılması için 1588'de ferman vermiştir. IV. Murad zamanında Istanbul'da bir matbaa kurulması için istenen iznin verildiğini Mustafa Nuri Paşa kaydederken; Enderun Tarihçisi Atâ ise, "ilk resmî matbaa teşebbüslerinin" IV. Mehmed zamanında başladığını, ancak harfler intizamlı bir şekilde düzenlenemediğinden dolayı neticeye 1727 yılında ulaşıldığını anlatmaktadır.[3]

***

Abdülhamid'in Pastör'ü Himayesi

Pastör, kuduz aşısını keşfedip ilk defa uyguladığında Osmanlı tahtında Sultan II. Abdülhamid bulunuyordu. Kuduz aşısını bulduktan sonra, devlet başkanlarına mektup yazan Pastör, kuracağı enstitü için yardım talep etmişti. Mesela Rus Çarı, sadece 2 metre boyundaki portresiyle birlikte kuru bir tebrik mektubu yollamakla yetinmişti. Sultan Abdülhamid ise, bakteriyoloji alanındaki yeniliklerin yurda getirilmesi ve Pastör Enstitüsü'nün kurulması amacıyla bir heyet oluşturup Fransa'ya göndermişti. Abdülhamid bununla da kalmamış, enstitüye 10 bin altın ve birinci dereceden Mecidiye Nişanı hediye etmişti.[4]

***

Lale Devri ve Dünyanın Ilk Denizatlısı

Lale devrinde, III. Ahmed'in şehzadelerinin sünnet düğününde tertiplenen şenlikler içerisinde en ilgi çekici olanı, Tersane Başmimarı Ibrahim Efendi'nin yaptığı "eni boyu 3 çifte piyadeye denk" denizaltı ve onun maharetleri idi. Dev bir timsahı andıran denizaltı, padişahın önüne gelerek dalmış; bir müddet sonra sarayın sahiline yanaşarak ağzını açmış ve içinden pilav zerde taşıyan adamlar çıkarak padişaha yemek ikram etmişlerdi. Dünyada denizaltıcılığın "ilk numunesi" olan bu gemi, Topkapı Sarayı Müzesi Kitaplığında, Seyyid Ahmed Vehbi'nin "Surnâme-i Vehbi" isimli eserinde, çizimleriyle beraber kayıtlıdır.[5]

***

Abdülhamit ve Osmanlı'nın Ilk Denizatlıları

Nordenfeldt silah fabrikasının, G. W. Garrett ile el ele vererek 1885'te Stockholm'de inşa ettiği ilk denizaltı hemen ilk denemede batmıştı. Avrupalı Devletler, bu garip makineye para yatırmaya henüz hevesli görünmüyorlardı. Dönemin büyük silah tüccarı Sir Basil Zaharoff, duruma el koymuş ve silahlanmaya bütçesinden büyük paylar ayırdığını bildiği Yunanistan'a 9 bin sterline ilk denizaltını satmasını bilmişti. Yunanistan'ın bu teşebbüsünden tehdit algılayan II. Abdülhamid de, tanesi 11 bin sterlinden bir değil iki denizaltı sipariş etmekten geri kalmamıştı. Bu denizaltılar, Osmanlı'nın da "ilk denizaltıları" olmuştu. "Abdülhamid" ismi verilen ilk Türk denizaltısı Şubat 1887'de denizle buluşurken; dünyada torpido atan ilk denizaltı ünvanına sahip "Abdülmecid" adlı ikinci denizaltımız ise Ocak 1888'de denize indirilmişti.[6]

****

KAYNAKLAR:

[1] Rifat Önsoy, Osmanlı Sanayi, Ankara 1988, sayfa 7-47; Ismail Çolak, Tarihin Gizem Dolu Sırları, Istanbul 2006, sayfa 50-51; Osmanlı Geriledi mi?, Haz: M. Armağan, Istanbul 2006; Armağan, "Osmanlı Neden Sanayileşemedi?", Yeni Dünya Dergisi, Ocak 2006 Sayısı; Nuriye Akman'ın Cemal Kafadar'la Röportajı, Zaman Gazetesi, 11 Nisan 2004.

[2] Roderic H. Davison, "Osmanlı Imparatorluğunda Elektrikli Telgrafın Kurulması", Osmanlı-Türk Tarihi (1774-1923), Çev: M. Moralı, Istanbul 2004, sayfa 194; Çolak, Abdülhamid'i Yeniden Keşfetmek, Istanbul 2007, sayfa 167-168.

[3] Tayyarzâde Ahmed Atâ, Tarih-i Atâ, c.1, Istanbul 1293, sayfa 157-158; A. Cevdet Paşa, Tarih-i Cevdet, c.1, Istanbul 1885, sayfa 60-62; I. Hakkı Uzunçarşılı, Osmanlı Tarihi, c.4, K.1, Ankara 1982, sayfa 158-162; A. Akgündüz, S. Öztürk, Bilinmeyen Osmanlı, Istanbul 1999, sayfa 212-214.

[4] Ayrıntı için bakınız; Çolak, Abdülhamid'i Yeniden Keşfetmek, Istanbul 2007, sayfa 162-164.

[5] Özdemir Nutku, "Eski Şenlikler", Haz. M. Armağan, Istanbul Armağanı III: Gündelik Hayatın Renkleri, Istanbul 1997, sayfa 125; Raşit Metel, Türk Denizaltıcılık Tarihi, Istanbul 1960, sayfa 1; Nejat Gülen, Dünden Bugüne Bahriyemiz, Istanbul 1988, sayfa 62; Ismail Çolak, Tarihin Gizem Dolu Sırları, Istanbul 2006, sayfa 52.

[6] Günvar Otmanbölük, "Ilk Türk Denizaltıları", Hayat Tarih Mecmuası, Temmuz 1977, Sayı: 151, sayfa 28-33; Ismail Çolak, Yunan Işgalinin Patronu Zaharoff, Istanbul 2005, sayfa 36-37.

****

ALINTI:

Gülistan Dergisi, Sayı 82, Ekim 2007, Ismail Çolak: "Osmanlı Geriledi" Masal mı? Uyutma Politikası mı?

****
****
****

Osmanlı Islam yüzünden geri kaldı yalanı - 8 ve SON

"Islam yükselmeye, ilerlemeye manidir" diyen Laiklere Cevap... Islam Alimleri ve Buluşları

Abdüsselam : (1926 –) Pakistanli Fizik Bilgini Ilk nobel ödülü alan müslüman bilim adami.

Ahmed Bin Musa : (10. yüzyil) Sistem mühendisliginin Öncüsü. Astronom ve Mekanikçi.

Aksemseddin : (1389 – 1459) Pasteur önce Mikrobu bulan ilk bilim adami. Istanbulun fethinin manevi babasidir. Fatih sultan Mehmet' in Hocasidir

Ali Bin Abbas : (? – 994) 1000 sene önce ilk kanser ameliyatini yapan bilim adami. Kilcal damar sitemini ilk defa ortaya atan bilim adamidir. Eski çagin en büyük hekimlerinden olan hipokratesin (Hipokrat) Dogum olayi görüsünü kökünden yikti.

Ali Bin Isa : (11. yüzyil) Ilk defa göz hastaliklari hakkinda eser veren müslüman bilim adami.

Ali Bin Ridvan : (? – 1067) Batiya tedavi metodlarini ögreten islam alimi.

Ali Kusçu : (? – 1474) Ünlü Bir türk astronomi ve matematik bilginidir.

Ammar : (11 yüzyil) Ilk katarak ameliyatini kendine has biçimde yapan müslüman bilim adami.

Battani : (858 – 929) Dünyanin en meshur 20 astrononumdan biri trigonometrinin mucidi, sinus ve kosinüs tabirlerini kullanan ilk bilgin.

Beyruni : (973 – 1051) Dünyanin döndügünü ilk bulan bilim adami ümit burnu, amerika ve japonyanin varligindan bahseden ilk bilim adami. Beyruni amerika kitasinin varligini kristof colomb'un Kesfinden 500 sene önce bildirmistir. Matematik, Jeoloji, Cografya, Tip, Felsefe, Fizik, Astronomi gibi dallarda eserler

yazmistir. Çagin En Büyük Alimidir.

Bitruci : (13. yüzyil) Kopernik'e yol açan öncülük eden astronom bilim adami.

Cabir Bin Eflah : (12. yüzyil) Ortaçagin büyük matematik ve astronom bilginidir . Çubuklu günes saatini bulan ilk bilim adamidir.

Cabir Bin Hayyan : (721 – 805) Atom bombasi fikrinin ilk mucidi ve kimyanin babasi sayilir. Maddenin en Küçük parçasi atomun parçalana bilecigini bundan 1200 sene önce söylemistir.

Cahiz : (776 – 869) Zooloji Ilminin öncülerindendir. Hayvan gübresinden amonyak elde etmistir.

Cezeri : (1136 – 1206) Ilk sistem mühendisi ve ilk sibernetikçi ve elektronikçi Bilgisayarin babasi; oysa bilgisayarin babasi yanlis olarak ingiliz matematikçisi Charles Babbage olarak bilinir..

Demiri : (1349 – 1405)Avrupalilardan 400 yil önce ilk zooloji ansiklopedisini yazan alimdir … Hayatül hayavan isimli kitabi yazmistir.

Dinaveri : (815 – 895) Botanikçi Ve astronom bir alim olarak bilinir.

Ebu Kamil Suca : (? – 951) Avrupaya matematigi ögreten islam bilgini.

Ebu'l Fida : (1271 – 1331) Büyük Bir bilgin tarihçi ve cografyacidir.

Ebu'l Vefa : (940 – 998) Matematik ve Astronomi bilginidir trigonometriye tanjant, kotanjant, sekant ve kosekanti kazandiran matematik bilginidir.

Ebu Maser : (785 – 886) Med-cezir olayini (gel-git) ilk kesfeden bilgindir.

Evliya Çelebi : (1611 – 1682) Büyük Türk seyyahi ve meshur seyahatnamenin yazaridir.

Farabi : (870 – 950) Ses olayini ilk defa fiziki yönden ele alip açiklayip izah getiren ilk bilgindir.

Fatih Sultan Mehmet : (1432 – 1481) Istanbulu feth eden ve Havan topunu icad eden yivli toplari döktüren padisahtir Fatih'in kendi icadi olan ve adi "sahi" olan toplarin agirligi 17 ton ve bakirdan dökülmüs olup 1.5 ton agirligindaki mermileri 1 km ileriye atabiliyordu bu toplari 100 öküz ve 700 asker ancak çekebiliyordu..

Fergani : (9. yüzyil) Ekliptik meyli ilk defa tesbit eden astronomi alimi.

Giyasüddin Cemsid : (? – 1429) Matematik alimi. Ondalik kesir sistemini bulan çemsid cebir ve astronomi alimi.

Harizmi : (780 – 850) Ilk cebir kitabini yazan ve batiya cebiri ögreten bilgin. Adi algoritmaya isim oldu rakamlari Avrupa' ya ögreten bilgin. Cebiri sistemlestiren Bilgin.

Hasan Bin Musa : (–) Dünyanin çevresini ölçen, üç kardesler olarak bilinen üç kardesten biri..

Hazini : (6 – 7 yüzyil) Yerçekimi ve terazilerle ilgili izahlarda bulunan bilgin.

Hazerfen Ahmed Çelebi : (17. yüzyil) Havada uçan ilk Türk. Planörcülügün öncüsü.

Huneyn Bin Ishak : (809 – 873) Göz doktorlarina öncülük yapan bilgin.

Ibni Avvam : (8. yüzyil) Tarim alaninda ortaçag boyunca kendini kabul ettiren bilgin.

Ibni Battuta : (1304 – 1369) Ülke ülke , kita kita dolasan büyük bir seyyah.

Ibni Baytar : (1190 – 1248) Ortaçagin en büyük botanikçisi ve eczacisidir.

Ibni Cessar : (? – 1009) Cüzzam hastaliginin sebeb ve tedavilerini 900 sene önce açiklayan müslüman doktor.

Ibni Ebi Useybia : (1203 – 1270) Tip Tarihi hakkinda essiz bir eser veren doktor.

Ibni Fazil : (739 – 805) 12 asir önce ilk kagit fabrikasini kuran vezir.

Ibni Firnas : (? – 888) Wright kardeslerden önce 1000 sene önce ilk uçagi yapip uçmayi gerçeklestiren alim.

Ibni Haldun : (1332 – 1406) Tarihi ilim haline getiren sosyolojiyi kuran mütefekkir. Psikolojiyi tarihe uygulamis, ilk defa tarih felsefesi yapan büyük bir islam tarihçisidir. Sosyolog ve sehircilik uzmani.

Ibni Hatip : (1313 – 1374) Vebanin bulasici hastalik oldugunu ilmi yoldan açiklayan doktor.

Ibni Havkal : (10. yüzyil) 10 asir önce ilmi degeri yüksek bir cografya kitabi yazan alim.

Ibni Heysem : (965 – 1051) Optik ilminin kurucusu büyük fizikçi. Islam dünyasinin en büyük fizikçisi, batili bilginlerin öncüsü, göz ve görme sistemlerine açiklik kazandiran alim. Galile teleskopunun arkasindaki isim.

Ibni Karaka : (? – 1100) Dokuzyüz yil önce torna tezgahi yapan bilgin.

Ibni Macit : (15. yüzyil) Ünlü bir denizci ve cografyaci. Vasco da Gama onun bilgilerinden ve rehberliginden istifade ederek hindistana ulasti.

Ibni Rüsd : (1126 – 1198) Büyük bir doktor, astronom ve matematikçidir.

Ibni Sina : (980 – 1037) Doktorlarin sultani. Eserleri Avrupa üniversitelerinde 600 sene temel kitap olarak okutulan dahi doktor. Hastalik yayan küçük organizmalar, civa ile tedavi, pastör' e isik tutmasi, ilaç bilim ustasi, dis belirtilere dayanarak teshis koyma, botanik ve zooloji ile ilgilendi, Fizikle ilgilendi, jeoloji ilminin babasi.

Ibni Türk : (9. yüzyil) Cebirin temelini atan islam bilgini.

Ibni Yunus : (? – 1009) Galile'den önce sarkaci bulan astronom.

Ibni Zuhr : (1091 – 1162) Endülüsün en büyük müslüman doktorlarindan asirlarca Avrupa'da eserleri ders kitabi olarak okutuldu.

Ibnünnefis : (1210 – 1288) Küçük kan dolasimini bulan ünlü islam alimi.

Ibrahim Efendi : (18. yüzyil)Osmanlilarda ilk denizaltiyi gerçeklestiren mühendis.

Ibrahim Hakki : (1703 – 1780) Büyük bir sosyolog, psikolog, astronom ve fen adami. En ünlü eseri marifetnâme, Burçlardan, insan fizyoloji ve anatomisinden bahsetmistir.

Idrisi : (1100 – 1166) Yedi asir önce bügünküne çok benzeyen dünya haritasini çizen cografyaci.

Ihvanü-s Safa : (10. yüzyil) çesitli ilim dallarini içine alan 52 kitaptan meydana gelen bir ansiklopedi yazan ilim adami. Astronomi , Cografya, Musiki, Ahlâk, Felfese kitaplari yazmistir.

Ismail Gelenbevi : (1730 – 1791) 18 yüzyilda osmanlilarin en güçlü matematikçilerinden.

Istahri : (10. yüzyil) Minyatürlü cografya kitabi yazan bilgin.

Kadizade Rumi : (1337 – 1430) Çagini asan büyük bir matematikçi ve astronomi bilgini. Osmanlinin ve Türklerin ilk astronomudur.

Kambur Vesim : (? – 1761) Verem mikrobunu Robert Koch'dan 150 sene önce kesfeden ünlü doktor.

Katip Çelebi : (1609 – 1657) Osmalilarda rönesansin müjdecisi cografyaci ve fikir adami.

Kazvini : (1203 – 1283) Ortaçagin Herodot'u müslümanlarin Plinius'u , astronom ve cografyaci bilgin.

Kemaleddin Farisi : (? – 1320) Ibni Heysem ayarinda büyük islam matematikçisi, fizikçi ve astronom.

Kerhi : (? – 1029) Islam Matematikçilerinden.

Kindi : (803 – 872) Ibni Heysem’e kadar optikle ilgili eserleri kaynak olan bilgin. Fizik, felsefe ve matematik alaninda yaptigi hizmetleri ile taninmistir.

Kursunoglu Behram : (1922 – ?) Genellestirilmis izafiyet teorisini ortaya atan beyin güçlerimizden. Halen prof. Behram Kursunoglu Amerika da florida üniversitesinde teorik fizik merkezinde baskanlik yapmaktadir.

Lagarî Hasan Çelebi : (17. yüzyil) Füzeciligin atasi, osmanlilarda ilk defa füze ile uçan bilgin.

Macriti : (? – 1007) Matematikte baskan kabul edilen Endülüslü Matematikçi ve astronom.

Magribi : (16. yüzyil) Çaginin en büyük matematikçilerinden . Magribinin eseri olan Tuhfetü’l Ada isimli kitabinda üçgen, dörtgen, daire ve diger geometrik sekillerinin yüz ölçümlerini bulmak için metodlar gösterilmistir.

Maasallah : (? – 815) Meshur islam astronomlarindandir. Usturlabla Ilgili ilk eseri veren bilgindir.

Mes’ûdi : (? – 956) Kiymeti ancak 18. 19. Yüzyillarda anlasilan büyük tarihçi ve cografyaci. Mesudi günümüzden 1000 sene önce depremlerin olus sebebini açiklamistir. Mesûdinin eserlerinden yel degirmenlerinin de müslümanlarin icadi oldugu anlasilmistir.

Mimar Sinan : (1489 – 1588) Seviyesine bugün dahi ulasilamayan dahi mimar. Mimar Sinan tam manasi ile bir sanat dahisidir.

Muhammed Bin Musa : (9. yüzyil) Dünyanin Çevresini ölçen 3 kardesten biri. Matematikçi ve astronom.

Mürsiyeli Ibrahim : (15. yüzyil) Piri reisten 52 sene önce bugünkü uygun Akdeniz haritasini çizen haritaci. Günümüzden 500 sene önce kadar önce yasamistir.

Nasirüddin Tusi : (1201 – 1274) Trigonometri sahasinda ilk defa eser veren, Meraga rasathanesini kuran, matematikçi ve astronom.

Necmeddinü-l Misri : (13 yüzyil) Çaginin ünlü astronomlarindan.

Ömer Hayyam : (? – 1123) Cebirdeki binom formülünü bulan bilgin. Newton veya binom formülünün kesfi Ömer Hayyam'a aittir.

Piri Reis : (1465 – 1554) 400 sene önce bu günküne çok yakin dünya haritasini çizen büyük cografyaci. Amerika kitasinin varligini kristof kolomb ‘dan önce bilen ünlü denizci.

Razi : (864 – 925) Kesifleri ile ün salan asirlar boyunca Avrupa’ya ders veren kimyager doktor ünlü klinikçi. Devrinin En büyük bilgini Ibni Sina ile ayni ayarda bir bilgin.

Sabit Bin Kurra : (? – 901) Newton’ dan çok önce diferansiyel hesabini kesfeden bilgin. Dünyanin çapini dogru olarak hesaplayan ilk islam bilgini. Matemetik ve astronomi alimi.

Sabuncu Oglu Serefeddin : (1386 – 1470) Fatih devrinin ünlü doktor ve cerrahlarindandir. Deneysel fizyolojinin öncülerindendir.

Seydi Ali Reis : (? – 1562) Ünlü bir denizci, matematik ve astronomi alimidir.

Semsettin Halili : (? – 1397) Büyük bir astronomi bilginidir.

Sihabettin Karafi : (? – 1285) orta çagin en büyük fizikçi ve hukukçularindan.

Takiyyüddin Er Rasit : (1521 – 1585) Istanbul rasathanesi ilk kuran çagindan çok ileride asrin önde gelen astronomi alimidir.

Ulug Bey : (1394 -1449) Çaginin en büyük astronomu ve trigonometride yeni çigir açan ünlü bir alim ve hükümdar.

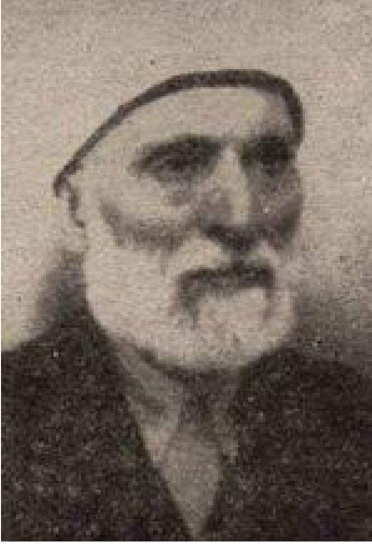
Zehravi : (936 -1013) 1000 sene önce ilk çagdas ameliyati yapan böbrek taslarinin nasil çikarilacagini ve ilk böbrek ameliyatini gerçeklestiren bilim adami..

Zerkali : (1029 – 1087) Kesif ve hizmetleri ile ün salmis astronomi alimidir.

ALINTI: ufoss.com

****
****
****

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi M. Kemal'i yerden yere vuruyor...

İşte Mustafa Kemal!...

İlk başta, İstanbul'daki tâbi olduğu hükümetten aldığı resmî memuriyetten başka, Padişah'ın verdiği hususî fermanla Anadolu'da kuvvet ve nüfuz kazandıktan sonra emanete hiyanet etti ve kendi namına harekete başladı. Yani Padişah'ı aldattı. Tâbi olduğu hükümeti aldattı. Onları da ayağının altına aldı. Şimdi hiç sıkılmadan o Padişah'tan kaptığı hükümet ve devletin başına geçmiş oturuyor. Ve hiyaneti, Padişah'a ve sâir, aldattığı adamlara atfediyor...

...İşte memleketin dinini, hilâfetini, hanedanını, tarihini ve hatta aile hayat ve âdabını çiğnerken, bu adamın memleketten ve ahaliden aldığı bu en büyük şeyler mukabilinde onlara gösterdiği tavizler nedir diye araştıracak olursanız, darağaçlarından başka mühim ve müsbet bir şey bulabilir misiniz? ....

...Onun için diyoruz ki Mustafa Kemal sayesinde memleketin bütün varlıkları yıkılmış, dümdüz olmuş ve orada yükselmiş görünen ne varsa darağacından ibaret bulunmuştur. Estağfirullah, evet, darağaçları ile beraber eller yukarı kalkmış, hatta ayaklarda!...

...Müslümanlık iddia eden adamlardan şimdi belki öyleleri vardır ki Mustafa Kemal'in böyle ölçüsüz sözlerle Allah'ı beğenmediğini çok görmez de bizim Mustafa Kemal'i e sözlerini beğenmeyerek tenkit edişimizi çok görür. Yani Allah'tan korkmaz da Mustafa Kemal'den korkar. Biz de öyle müslümanların hem aklına hem de müslümanlığına şaşarız...

...Tıpkı hilâfet meselesinde olduğu gibi başta din kuvvetinden de istifade ve yardım sağlamaya sıcak bakılmış ve ardından bir sağdan geri hareketle Türk'ün dini, şeriatı, uleması kılıçtan geçirilmeye başlanmıştır. Türk milleti bu kahpelikleri unutursa dünyanın en aşağı milletidir....

....Herif yaptığı işleri İslam âlemine ve İslam ulemâsına hiç sormuyor, lakin onlar İslam dininden ziyade bir türedinin hareketlerine tâbi imişler gibi arkasından te'vil yetiştirmeye çalışmaktan, bir defa da "Dur bakalım, ne yapıyorsun?" demeye vakit bulamıyordu.

İslâm'ın hükümet ve hilâfetini herifin istediği şekle sokmak için böyle çapraşık te'viller bulmaya hacet ve zaruret nereden hasıl olmuştu?

Yoksa İslam dini ile oynanabilir de Mustafa Kemal ile oynanamaz mı?

Yani İslam dininin semadan nazil olmasından daha önemli olmak üzere bu adam da gökten zenbil ile mi inmişti?

İzmir'i fethetmiş imiş, fethetmeye yetişmeyeydi! Çünkü onu bir İslam fatihinin takip ettiği fikir ve gaye ile fethetmedi. Şark'ta Müslümanlığı yıkmak ve Avrupalılık mefkuresini muzaffer kılmak için fethetti....

....Eğer İslam âlemi ve İslam uleması, ta iptidasından yanlışlıkla İslam kahramanı sandıkları Mustafa Kemal'den, İslam'ın şearine ve hilâfetinin hukukuna taarruz tarzında aykırı hareketler ve fena alâmetler görülmeye başladığı dakikadan itibaren bu herife karşı İslam dininin icap ettiği vaziyeti takınsaydı şimdiki gibi iş işten geçmeden, Türkiye'nin dini ve İslam âleminin hilâfeti hâk ile yeksan edilmeden vazifelerini idrak ve ifa etmiş olurlardı....

....Din düşmanlarına karşı elimizi kolumuzu harekete geçirmeden evvel zihnimizi harekete geçirmekte bu kadar zahmet çeker ve bu kadar geç kalırsak, onlarla bizim başa çıkabilmemiz mümkün ve mutasavver değildir.

İşte içimizdeki İslam dini düşmanlarının bütün maskeleri yüzlerinden düştüğü ve şapkalarına varıncaya kadar açıklık kazandığı bir zamanda yazdığım eserlerimin birçok sayfalarını hâlâ Kemalistlerin dinsizliğinde şüphe eden Müslümanların!!! şüphelerinin izalesine ait delil ve vesikalarla doldurmak mecburiyetinde kalmalı mı idim?

Böyle adamların ahiretteki vaziyetini Cenabı Hakk şu âyeti kerîme ile beyan buyuruyor:

"Ve "Şayet kulak vermiş veya aklımızı kullanmış olsaydık, (şimdi) şu alevli cehennemin mahkûmları arasında olmazdık." diye ilâve ederler." (Mülk/10)

Kemalistlerin, hükümeti hilâfetten ayırırken dinden de ayırmış oldukları gerek mantıkî gereklerde ve gerek din ile dünyayı veyahut din ile siyaseti ayırmak gibi yarı açık, yarı kapalı tabirler altında kendi itirafları ile tamamen sübût bulduktan (sabit olduktan) sonra bunun mahzurlarının da o kadar büyütülecek bir şey değilmiş gibi sayıldığını görüyor ve Kemalcilerin İslam dinine yönelik suikastına karşı bu derece mütegafil davranan İslam âleminin dalgınlığından me'yus (ümidsiz, kederli, ye'se düşmüş) oluyordum.

"Begâfiller, dünyadan ve siyasetten ayırdığınız dini ahirete mi gönderiyorsunuz?" diye bağıran bir müslüman sesi duyulmaması ne kadar gücüme gidiyordu.

Dünyayı ve siyaseti, yani hükümeti dinin müdahalesinden kurtaracak, dini, hukuk-u medeniye ve siyasiyesinden iskat etmiş (düşmüş, hükümsüz kalmış) olan bir memlekete, Dâr-ı İslam denebilir miydi?

Başı şeriata bağlı olmamak üzere müteşekkil bir hükümet, İslam hükümeti olamayacağı gibi, o hükümet bir ecnebi hükümet değil de, halkın, milletin kendi kendine teşkil ettiği bir millî hükümet ise öyle bir milletin de kişilerce isimleri Ahmed, Mehmed olmasına rağmen, İslam dini ile ilgilerinin, hükümetleri vasıtasıyla toptan kesilmiş olması zarurî idi.

Yalnız bu hallere karşı içinden kan ağlayan ve elinden bir şey gelmediği gibi memleketinden hicret imkanını da bulamayan halkın güçsüzleri için bir mazeret hakkı kalıyor.

Fakat bunlara bedel Türkiye dışında, Ankara hükümetinin din ve dünyayı birbirinden ayırmaya ve bu suretle dini ahirete bırakarak dünyadan vücudunun izalesine matuf icraat ve kararlarındaki cinayeti Mustafa Kemal'in hatırı için kapatmaya veya hafif göstermeye çalışan müslümanların!!! ve bilhassa akıllılarının vaziyetleri, İslâmî kaideler nokta-i nazarından pek tehlikeli bir halde bulunuyordu.

Demek ki herif, Anadolu'nun ortasında kurduğu dinsiz hükümetle, bir taraftan 600 seneden beri ve belki daha fazla bir müddetle İslam dinine göğsünü kale yapan bir milleti toptan ilhada sevk ederek din ve dünyalarını tahrip ettiği gibi, bu icraatı kendilerine tasdik ettirdiği uzaktaki müslümanların dinî vaziyetlerini de tehlikeye sokarak onlara da az zararı dokunmuş olmuyordu...

...İşte ey okuyucu!

Mustafa Kemal'in inkılâplarının geçirdiği bu devirleri ve, merhaleleri sakın unutma ki bu oyunların ne acaip yollardan geçerek şimdiki uğursuz ve çelişik neticelere vasıl olduğunu (ulaştığını) anlayabilesin...

....Koca kahramanlar!, bir taraftan hilâfet hükümetini ve bizzat halifeyi İngilizlere satılmış göstermekle lekelemeye çalışırken asıl kendileri devletin hilâfetini, İslam kanunlarını, milletin dinini ve tarihini İngilizlere, Fransızlara ve İtalyanlara satmışlar.

Memleket satmak iftirasıyla kıyas kabul etmeyen bir hakikat olmak üzere kendileri memleketin ruhunu ve namusunu satmışlar.

Ev satmakla evin haremindeki namusu satmaktan hangisi daha ağır bir alçaklıktır?

Özellikle halife ve hükümet hakkında, memalikini (memleketlerini) İngilizlere sattılar diyerek Mustafa Kemal şirketinin yaptığı hokkabaz yaygaraları akıl ve mantığın kabul edemeyeceği ve hilâfetin sübûtuna şahit olduğu bir müfteri efsanesi mahiyetinde bulunduğuna nazaran bu müfteriler; memleketin namusu ile beraber milletin akıl ve mantığını da yok pahasına satmışlardır. Öyle olmasa para ile satın aldıkları Türkiye'den İngilizleri hangi kuvvet çıkarabilirdi?....

İki paralık Mustafa Kemal kuvvetinin baskısına boyun eğerek İngilizlerin, Fransızların ve sâir devletlerin İstanbul'dan çekilip gitmelerini ancak Kemalistlerin idam ettiği Türk aklı kabul edebilir.

Kemalistlerden biraz para ile, daha ziyade zorla aldıkları Musul'da bakınız İngilizler nasıl yerleşmiş oturuyorlar!

Denizlerin hakimi olan İngiliz'in elinden iç karadaki Musul'u kurtarmaya kadir olamayan Kemalist kuvveti, açık boğazların bitişiğinde bulunan İstanbul'u nasıl kurtarabilirdi?

Acaba İngilizler İstanbul'u bırakıp giderken onu kendilerine satan adamlardan paralarını geri almaya da vakit bulamamışlar mıdır?

Bu sıralarda başbâyi' Halife Vahidüddin de hazır Türkiye dışında bulunduğuna nazaran İngilizler, paralarının karşılığında rehine olarak kendisini niçin zabt ve tevkîf etmediler?

Diğer İ'tilâfcı bâyi'ler de İstanbul ve Türkiye kıymetindeki İngiliz liraları ceplerinde bulunduğu halde İttihat ve Terakki firarileri gibi Avrupa'nın lüks şehirlerinde ve mükellef otellerinde safa sürmeyi bırakıp da Arabistan çöllerinde ve Balkan kayalıklarında oturmak istemeyi neden tercih ettiler?

...Hangi tarafa bakılsa sokak politikacılarının süprüntü propagandalarından ibaret olduğu görülen iftira tozu dumanı arasında dinini, namusunu pazara çıkardıkları Türk milletinin "memleketini satmak efsaneleri" ile de akılları üzerlerine heva oyunu oynayan hokkabazların oyunlarının mahiyeti Türkiye'de ve İslam âleminde tamamen anlaşıldıktan sonra; hâlâ bu oyunu ara sıra tekrar etmekten utanmayan kalemi ve vicdanı nasırlaşmış yazarlar Türkiye'de bulunduğu gibi Türk milletinin aklı üzerinde oynanan bu hava oyunlarının Türkiye dışındaki komisyoncu şubeleri de gazete adı verdikleri kepazelik yaftaları ile daima bu hava ve iftira oyununu tekrar ederek mültecilerin arkasından "Vatanlarını satanlar" diyerek ürerler...

...Türk milliyetinin miyarını, Müslüman Osmanlı ve Selçuklu Türklerinden alarak onlardan evvelki putperest ve yahut en sonraki hevâperest ve zenperest Türk'ü kaale almayışım, Türk'ün tarihindeki şan ve şerefinden bugün elde mevcut lisanına kadar nesi varsa hepsinin Müslüman Türk devirlerine ait olduğundandır.

En eski Türk'ün, Bozkurt Masalı'ndan başka bir şeyi olmadığı gibi yeni Türk'ün millî övgü ve eserleri adına bir Frenk şapkası ile bir Latin hurûfu ve bir de İsviçre Kanunu vardır...

...Kanun-u Esasî'nin başına, devletin dinini yazmaktan maksat da devleti teşkil eden milletin, kendisinin kıymet ve muhafazasına, memleketin muhafazası kadar ve belki daha fazla önem verdiği mukaddesatının başında dininin bulunduğunu hükümete anlatmak ve ona göre hareket etmesi için hükümeti taahhüt altına

almaktır.

Şimdi milletle hükümet arasındaki esas mukavelenameden din maddesinin kaldırılmasına razı olan Türk milleti, millî maksatları arasından dini çıkararak, nazarında kıymet ve ehemmiyeti kalmadığını kabul etmiş ve hükümeti de artık dinine hürmet ve riayet mecburiyetinden âzâde bırakmış oluyor.

Demek ki Kanun-u Esasî'de mevzubahis olan devletin dini, hakikatte milletin dinidir. Ve onu yürürlükten kaldırmak, milletin dinini yürürlükten kaldırmaktır.

Dini hakkında bu düşüşü kabul eden millet nasıl dinli kalabilir? ...

...Meselâ hükümet, dünkü gün camilerin bir kısmını fazladır diyerek yıktığı gibi yarın da bir bahane ile kalan camilerde cemaatla namaz kılmayı yasaklasa din kaydı ile mukayyet olmadığını kabul ettiği hükümetine karşı milletin bir şey demeye hakkı olamaz. Çünkü hükümetin mukayyet olmadığı hususlarda istediğini yapmaya mezun olması lâzım gelir...

...Dinin dünyadan, bir başka tabirle, hükümet ve siyasetten ayrılmak meselesini çıkaranlar İslam dinine en kestirme yoldan suikast etmek istemişlerdir.

Müslümanlığın kuyusunu kazmak için düzenlenen Kemalist kaziyyesinin en müthiş kısmını bu nokta teşkil ettiği halde bunu haddizatında Müslümanlığa sığar bir şey gibi göstererek Müslümanların gözüne perde çeken gizli din düşmanları bizim aramıza girmiş, teker teker millet fertlerini dinsiz yapmak müşkil olacak ve uzun sürecek, belki de dinsizler üzerine tehlike davet edecek olduğundan böyle yapmaktan ise hükümeti dinsizleştirip bundan halkın dinine zarar gelmez dersek, sonra dinsiz hükümet de, milletin dininin icabına bakar demişlerdi.

Bu açık dönme dolabın anlaşılmayacak neresi var?

Dindar ahalinin başına dinsiz hükümeti niye dikiyorlar?

Böyle bir hükümeti hâlâ müslümanlık davasında bulunan millet kabul etse bile Müslümanlık kabul eder mi?

Yok, yok!...

İslam dini kendisini tanımayan hükümeti tanımak gaflet ve zilletinde bulunamaz...

...Türkiye'de devletle dini ayıranlar, dine inanmadıklarından, düşmanlıklarından ayırdılar. Onlara bir diyeceğimiz yok. Fakat İslam dinine inanmakla beraber din ve devlet ayırımına İslam'ın müsaade edebileceğini sananların da, müslümanlığı hiç bilmediklerine hükmetmek lâzım gelir...

...Bir kere "devlet" ve "hükümet" tabirleri birbirinden farklı olarak "devlet"e halk dâhil olduğundan başka, farz ve takdir olarak mezkûr Anayasa maddesindeki "devlet" ten "hükümet", mânâsı kastedilmiş olsa bile "millî hükümet", "halk hükümeti", "cumhuriyet hükümeti" adları bile, özellikle böyle millete izafe edilen bir hükmetin açıktan dinsizliğini ve müslüman hükümeti olmadığını îlân etmesi üzerine de onu hâlâ kendisine hükümet ve metbu' tanıyan ve onun din kanunları yerine kasten ikâme ettiği dinsiz kanunlara rızası ile itaat eden millet, teker teker kişiler itibariyle değil de toptan irtidat etmiş olacağı gibi dindar millete dinsiz millî hükümet teşkil etmelerini tecvîz ve tavsiye eden dışardaki tevilci Müslümanların kendileri bile içerdeki milletle beraber dinden çıkmış olurlar ki bunu kabul etmemek küfür inadı değilse, budalalığın en son derecesidir.

Milletin dini varmış da kendisi muzâf olmak üzere niye dinsiz hükümet teşkil etmiş?

Millî hükümet, milletin mümessili olduğuna nazaran dindar millet nasıl olur da kendisine dinsiz mümessil tayin ederek kendi namına ve kendi üzerine dinsizce icrâ-i ahkâm olunmasını kabul eder?

Bu açıktan açığa küfre rızâ değil midir?

Hükümetim benim üzerimde ahkâm-ı diniye ile hükmetmesin de başka ahkâm ve kanunlarla hükmetsin; ben üzerimde şeriatın, yani Allah ve Rasûlü'nün hâkim olmasını istemem demek, ne demektir?

Mesele bu kadar açık olduğu halde her havaya uyan ve dinlerini kendilerine oyuncak yapan yalancı müslümanlar, zırva tevili tarzındaki sözlerle Kemalistlerin savunuculuğunu ve yalancı şahitliğini yapmakta devam ediyorlar.

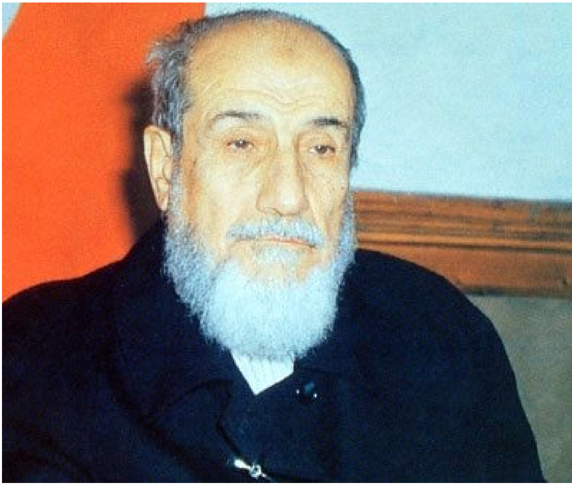
Siirt Mebusu'nun teessüfle hikâyesine nazaran baksanıza Avrupa'da Kemalistler'in dinsizliğine inanmayanlar varmış ki Kemalistler "hâlâ yaranamadık" diyerek en ziyade buna kızıyorlar. Acaba onlar da beriki müslüman avukatlar gibi ahmak oldukları için mi inanmıyorlar? Yoksa bu da Kemalist küfrünün dünyada bile hüsranını gösteren ilâhî bir hüküm mü?...

...İslam dinini ayaklar altına aldığı gibi İslam ulemâsını da tekmelerle susturarak pabuç hırsızına çeviren bugünkü Türkiye'yi hem de dinî ve şer-i bir dille savunmaya ağzı varan ulemanın hâlâ bu fena dünyada bulunduğunu ve insan sıfatıyla insanlar arasında gezdiğini gördükçe ruhsal alçaklığın bu derecesine karşı hayretten nefrete, nefretten hayrete düşmekle yüreğimin hızını alamıyorum...

"es-seyfü'l-meslûl fevka rikâb-ı a'dâyi'l-İslâm fi Ankara" (Ankara'daki İslam düşmanlarının ense kökündeki, kınından sıyrılmış kılıç) Mustafa Sabri.

****
****
****

Değerli bir hocamızın hatıralarından - 1 (3 Bölüm)

(Şapka zulmü yapan kurmay albayın ibretlik sonu)

Dedem büyük bir sarık sarardı. Konya'daki hocaların içinde en büyük sarık, onunkisiydi. 3 Aralık 1934 tarihinde, cami dışında hocaların da artık şapka giyeceğine dair kanun çıktı. On yıldır, sokakta dinî kıyafetle, cübbe ve sarıkla dolaşma hakkı yalnız hocalarda bırakılmıştı. Şimdi o da kalkıyordu.
Bu yasak, dedeme çok ağır geldi. Başına siyah bir takke giyerek, tenha sokaklardan camiye gidip geliyordu.
Amcamla ve babamla müşavere ederek, nasıl davranmak gerektiğine karar vermeye çalışıyordu: İmamete devam mı etmeli, yoksa camiyi ve cemaati bırakıp, başkasına mı teslim etmeliydi?
Fakat maaşsız camiyi kim açar, kim süpürür, kim ezanını okuyup, namazı kıldırırdı? Kendisi bunların hepsini Allah rızası için yapıyordu.

Takke giymeye karar vermişti. Ama o zamanlar başı açık dolaşmak âdet değildi. Herkes başına bir şey giyerdi. Yeni vaziyette 1925 Şapka Kanunu'ndan sonra, ya şapka ya kasket giyiliyordu. Başına bir şey giymeyen 'devrim'e muhalif sayılırdı. Hele bu sırada bir imamın başı açık dolaşması mümkün değildi.

Takkeye de namazda giyildiği için sarık veya fes muamelesi yapıyorlardı.

Babam, dedeme "Bir kasket alıp cüppesinin cebine koymasını" tavsiye etmişti.

Seni Bu Atla Çiğnerim

Caminin önünde, dedemin takkeyle dolaştığını gören bir kurmay Albay, “Sen niçin şapka giymiyorsun?” diye dedeme musallat olmuş.

Dedemin camiinin yakınında Aslanlı Kışla vardı. Subaylara o zaman ‘zabit’ denirdi. Zabitler evlerine atla gidip gelirler, arkalarında da yine atlı bir ‘emir eri’ bulunurdu. Zabitlerin atları çok iri ‘katana’ denilen cinsten idi.

Dedem, koynundan çıkarıp kasketi gösterince:
”Hoca bunun adı nedir, şapkadır; yani serpuştur, başa giyilir. Cebe konulmak için mi, başa giyilmek için mi yapıldı?” diye bağırmış.

Bu zalim, dedeme musallat olmuş, ne zaman görse sataşırmış.

Bir gün dedem eve çok üzgün geldi.

“O zabit bugün beni tehdit etti… Caminin önünde abdest alıyordum…” diye ağır ağır anlatmaya başladı.

Dedem, caminin yanındaki çeşmeden ibriğini doldurup, ön tarafta abdest alırdı. Böyle yaparak çeşmeden su içmeye veya kabını doldurmaya gelenlere yer açardı. Kendisi çok yavaş abdest aldığından, su almaya gelecek olanların o müddet zarfında kendisini beklemelerini istemez; onlara mani olmamak için abdest ibriğini doldurup, caminin önüne çekilirdi.

Dedem anlatmaya devam etti:
Oturduğum yerde, ibrikle abdest alıyordum. Adam yoldan geçerken beni gördü. Atını çevirdi, geldi.

“Hoca, nedir benim senden çektiğim? Sana kaç defa söyledim, şapka giy diye! Niçin giymiyorsun da hâlâ takke giyiyorsun?”

“Efendim bundan önce de size arz ettim. Şapkam var…”

“Ayağa kalk!...”

“Efendim, abdest alıyorum…”

“Seni bir daha bu takkeyle görürsem. Seni bu atla çiğnerim!...”

O atın üzerinde; ben oturmuş, abdeste devam ediyorum. Katanayı üzerime doğru şaha kaldırdı. Atın ayağındaki nallar, kaldırımdan kıvılcımlar çıkarıyordu… Allah cesaret verdi, sükûnetimi muhafaza ettim… Zabit söylene söylene gitti… Mahzun oldum, gönlüm kırıldı:

“Allah’ım dedim; Allah’ım, Nemrud’un köşkü bu attan büyük idi. Fakat kahr u celâlin önünde eridi gitti. Celâline sığınırım Allah’ım, cemâline değil, celâline sığınırım!”

O gün hepimiz çok üzüldük.

Üç gün sonra duyduk ki, o zabite bir buğday kamyonu çarpmış; yere serilip ölmüş gitmiş…

****

KAYNAK:

Üstad Ali Ulvi Kurucu - Hatıralar 1 - M. Ertuğrul Düzdağ Cilt–1, s:133–134–135

****

Değerli bir hocamızın hatıralarından - 2

(Kemalist rejim hakkında)

Amcam merhum derdi ki:

"Ne garip tecellidir. Ben oğlumu ve iki talebemi okutamıyorum. Kaçak ders veriyorum... Sarhoş bağırıyor, ezan sesleri duyulmuyor... Hafız İsmail'in ezanını dinleyemeyiz, sarhoş seslerini dinleriz..."

Dine Bu Kızgınlık Neden
Pederlerin, bîzâr oldukları, şikâyet ettikleri, üzüldükleri nokta, bize reva görülen, tatbik olunan bu zulümlerin, işkencelerin, düşman tarafından değil, kendi milletimizin ferdleri tarafından yapılıyor olmasıydı.

"Yahu bütün bunlar, kimin adına, kimi memnun etmek için yapılıyor." diye hayret ediyorlardı.

"Biz, harpten muzaffer çıkan, istiklâlini alan bir millet değil miyiz? Evet. Peki, bu millet ne için Yunan'la harp etti? Belki Yunan gelirse, dinimi değiştirir, ezanımı değiştirir, yazımı, dinimi, dilimi değiştirir, kıyafetimi değiştirir diye harp etmedi mi? Bunların hepsini sen yaptıktan sonra, birader, sen daha gâvursun yahu!..." diye aralarında konuşurlardı.

Peder ezan için şöyle derdi: "Yahu milletimize tatbik olunan inkılâp o kadar amansız oluyor ki, Türkiye'nin Müslüman milletleriyle hiç alakası kalmasın, hiçbir bağlantısı kalmasın isteniyor. Ezanı değiştirmek, ne Rusya'nın aklına geldi, ne Çin'in... ne de başka bir gayrimüslim devletin... Ezan yalnız bizde değişti. Yahu bizden başka, ezanı değişik bir Müslüman ülke yoktur dünyada... Bunlar kimin gözüne girmek için yapılıyor? Bu işin sonu ne olacak? Ezan bilmeyen insanlar, ezan duymamış çocuklar, ezanın ruhuna düşman nesiller! Bunların sonu ne olacak?"

Babamın asıl üzerinde durduğu nokta burasıydı. Sonraki yıllarda, en küçük bir dinî tezahüre, İslâmiyet'i hatırlatacak ufacık bir söze veya harekete tahammül edemeyen, onu doğmadan yok etmeye, söndürmeye çalışan; kızgın, öfke ve buğuz dolu dinsizler, işte o günlerde yetişmiş nasipsizler ve onların çocukları olan bahtsızlardır. Memleketimizi berbad eden ve hâlen içinden çıkılamaz hâlde ortalığı kaplamış olan ahlâk dışı hareketler, yolsuzluklar, hırsızlıklar, cinayetler de yine o devirde atılmış kötü tohumların bugünkü sürgünleridir.

****

KAYNAK:

M. Ertuğrul Düzdağ, Üstad Ali Ulvi Kurucu Hatıralar - 1, sayfa 66-67.

****

Değerli bir hocamızın hatıralarından - 3 ve SON

(Sultan Vahdettin neden Anadolu'daki kuvvetleri M. Kemal'in idaresi altına vermiş)

Üstad Ali Ulvi Kurucu hoca, eski Şeyh-ul Islam Mustafa Sabri Efendi'nin şöyle anlattığını nakilediyor:

Sultan Vahdeddin'in veliahdlığı sırasında, bir Avrupa seyahati vardır.. Bu yolculuk sırasında, yaver olarak, yanında M. Kemal bulunmuş. Vahdeddin, İttihatçılara muhalif, onları sevmez ve yaptıkları, güttükleri siyaseti tasvip etmez.

M. Kemal, hazırlıklı, bütün seyahat boyunca, İttihatçıları tenkit etmiş, veliahdın nabzına göre şerbet vermeyi bilmiş. Vahdeddin, O böyle konuştukça:

"Aman Paşa hazretleri, siz şimdiye kadar neredeydiniz? Sizin gibi aklı başında, İttihatçılara aldanmamış bir zabiti ben ilk defa görüyorum..." dermiş.

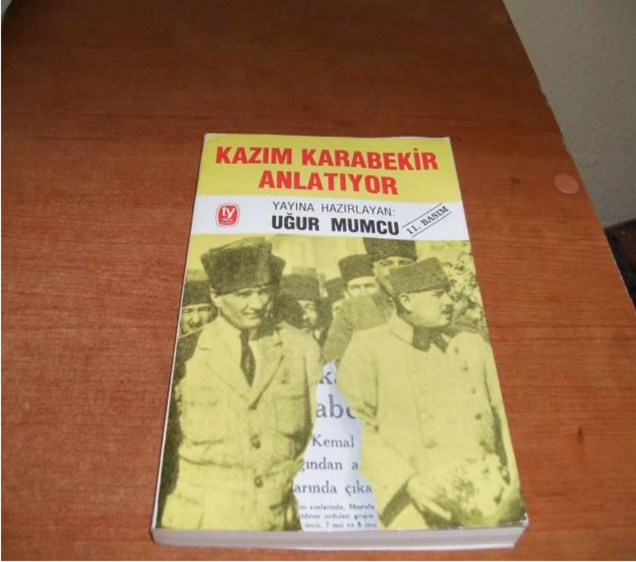
Paşa’yı hanedana âşık, büyük dost, büyük kurtarıcı gibi kabul etmiş. Kendisi 1918 yılı Temmuz ayında tahta oturunca, mağlubiyet sonrası Anadolu'daki kuvvetleri toplayıp idaresi altına alacak paşayı yollamak istemiş ve tabii olarak M. Kemal’i hatırlamış.

****

KAYNAK: Üstad Ali Ulvi Kurucu Hatıralar - 2, sayfa 197-198.

****
****
****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 1 (Yazı dizisi) (23 Bölüm)

Yazı dizisinde M. Kemal Atatürk ile ilgili birçok gerçeği öğreneceksiniz.

(Ey Atatürkçüler, hadi bize inanmıyorsunuz, bari Kâzım Karabekir'e ve bu kitabı yayına hazırlayan (sizden olan) UĞUR MUMCU´ya inanın. Bunlar, bütün engelleme çabalarına rağmen ortaya çıkarılanlardır, henüz ortaya çıkmayanları da varın siz düşünün.)

****

14 Ocak 1923 günü M. Kemal, Karabekir ve Fevzi Paşa ile trenle İzmir'e gider. Gazi M. Kemal o gün çok öfkelidir. Öfkesinin nedeni de Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey'in çıkaracağı gazete için Ankara'ya matbaa makinası getirmesidir.

«Gazi M. Kemal pek asabi idi. Muhaliflerden Ali Şükrü Bey, (Ankara'ya matbaa makinası getirmiş.. Tan adında bir gazete çıkaracakmış, siz hâlâ uyuyorsunuz) diye yaveri Cevat Abbas Bey'e verdi; veriştirdi. Ve (yakın, yıkın) diye çıkıştı. Yalnız kalınca kendilerini teskin ettim. Bu tarzdaki beyanatının dışarıya aks edebileceğini ve pek de doğru olmadığını anlattım.

****
Sayfa 68
****

NOT: M. Kemal; "yakın, yıkın" diye çıkışıyor... Demokratlık ve fikir özgürlüğüne saygı bu olsa gerek...

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 2 (Yazı dizisi)

O gün Ankara'da tatsız bir gün yaşanmaktadır. Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey ortadan kaybolmuştur. Mecliste, ikinci grup milletvekilleri kürsüden hükümete sert eleştiriler yöneltmektedirler.

Sonrasını Karabekir'den öğrenelim :

«Ne kötü tesadüftür ki, bugün Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey'in ortadan kaybolması ve bunun da M. Kemal Paşa'nın muhafız taburu komutanı Topal Osman Ağa'nın bir cinayeti olarak ortaya yayılması, Ankara havasında bir samimiyetsizlik ve itimatsızlık uyandırmaya sebep oldu. Yeni intihaba karar verildiği bir günde, Ankara'da matbaa açmış ve gündelik bir siyasî gazete çıkarmaya başlamış bulunan bir muhalif mebusun ortadan yok edilmesi çirkin olduğu kadar tehlikeli bir işti. Bunu muhalif mebuslar, doğrudan doğruya Gazi M. Kemal'den biliyorlar ve tevkif müzekkeresi çıkarmaya kadar da ileri gidiyorlardı.

2 Nisan sabahleyin ikamet ettiği daireden Başvekil Rauf Bey, Müdafaa-i Milliye Vekili Kâzım Paşa (Karabekir değil, başka Kâzım) telefonla yaverime şunu yazdırmış:

(Bugün saat 6'dan beri Çankaya'da Gazi'nin köşkü civarında Muhafız taburuyla Osman Ağa taburu arasında müsademe (çatışma) başladı. Osman Ağa ve en kıymetli heyeti maktul düşmüş (öldürülmüş). Gazi M. Kemal Lâtife Hanım ile birlikte istasyonda Rauf Bey'in yanında. İsmet ve Kâzım Karabekir Paşaların da gelmelerini istiyorlar.)

Derhal gittim.

Gazi'yi çok müteessir (üzüntülü) buldum. Muhafız Nizamiye taburunun kendi dairesini delik deşik ettiklerini anlattı. «Neticede Osman Ağa taburuyla anlaşır mı?» diye endişe ediyorlardı.

Kars'tan gönderdiğim bu bin kişilik Giresun taburunun talihinin sonunu böyle görmek beni çok müteessir etti. 14 Ocak günü trenle Bursa'ya ayrıldığımız gün Gazi M. Kemal'in Cevat Abbas Bey'e, Ali Şükrü Bey ve matbaası hakkında Söylediği şiddetli sözler ve benim kendilerini teskinim gözlerimde canlandı.**

Bu aralık Muhafız tabur komutanı İsmail Hakkı Bey geldi. Gazi M. Kemal, endişesini ona da söyledi ve «taburundan emin misin?» diye sordu. O da emin olduğunu söyledi.

Nihayet mesele birçok masumun ölümü ile neticelendi. Ali Şükrü Bey'in cesedi de ertesi gün ortaya çıktı. Ali Şükrü Bey de telefon telleriyle boğulmuş ve "Çankaya" gerilerinde bir yere gömülmüş. 4 Nisan'da Ali Şükrü Bey'in cenazesi İkinci Grup'un elleri üstünde Meclis kapısına getirildi ve «ikinci kurban gidiyor» diye haykırışmalar oldu

****
Sayfa 78, 79
****

** Işaretlediğim yerde ne anlatılmak istendiğini bu yazı dizimizin 1. bölümü okunduğunda daha iyi anlaşılır.

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 3 (Yazı dizisi)

(M. Kemal Hilafet ve Saltanat'ı kendine almak istiyor)

Kâzım Karabekir, M. Kemal hakkında:

Gerek mutaassıp bir dil ve eda ile islamcılığı ele alması ve gerekse siyasî bir fırka (Parti) teşkiline ve onun başına geçmeye karar verdiğini ilân etmesi bende şu kanaati tamamladı:

Napolyon, vaktiyle başkomutanlıktan (muhalif fırka yapan bir diktatör başına neler geldiğini görür) fikrine dayanarak nasıl bir fırka ile imparatorluğa çıkmışsa şimdi de, M. Kemal Paşa'da aynı surette başkomutanlıktan tek fırka ile - önlemekliğime rağmen - hilâfet ve saltanatı almak mefkuresine (idealine)

yürüyecektir. Bu yolda benim vatan ve millete karşı vazifem de şimdiye kadar olduğu gibi şimdiden sonra da bu tehlikeli yolu önlemek olacaktır. Şüphesiz ki, samimiyet ve ikna ve sonuna kadar uğraşmak ve mümkün olmazsa cephe almakla...»

****
Sayfa 75
****

(Doğru tahmin etmiş.)

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 4 (Yazı dizisi)

(Ey Atatürkçüler, hadi bize inanmıyorsunuz, bari Kâzım Karabekir'e ve bu kitabı yayına hazırlayan (sizden olan) UĞUR MUMCU´ya inanın. Bunlar, bütün engelleme çabalarına rağmen ortaya çıkarılanlardır, henüz ortaya çıkmayanları da varın siz düşünün.)

****

Diğer taraftan da Ankara'da yeni bir hava esmeye başladı: İslâmlık terakkiye(ilerlemeye) mani imiş!

Halk Fırkası lâ dini (din dışı) ve lâ ahlâki (ahlâk dışı) olmalı İmiş!.. Macarlar ve Bulgarlar gibi ufak milletler bizim gibi Almanya tarafında bulunarak mağlûp oldukları halde istiklâllerini muhafaza ediyorlarmış.. Medeniyete girmişlermiş..

Türkiye islâm kaldıkça Avrupa ve İngiltere müstemlekelerinin çoğunun halkı islâm olduğundan, bize düşman kalacakmış. Sulh yapmayacaklarmış.

10 Temmuz 1923'de Ankara İstasyon'undaki Kalem-i mahsus binasında fırka nizamnamesini müzakereden sonra Gazi ile yalnız kalarak hasbıhallere başlamıştık.

— "Dini ve ahlâkı olanlar aç kalmaya mahkûmdurlar.." dediler.

Kendisini hilâfet ve saltanat makamına lâyık gören ve bu hususlarda teşebbüslerde de bulunan din ve namus lehinde türlü sözler söyleyen ve hatta hutbe okuyan, benim kapalı yerlerde baş açıklığımla lâtife eden, fes ve kalpak yerine kumaş başlık teklifimi hoş görmeyen M. Kemal Paşa, benim hayretle baktığımı görünce şu izahatı verdi:

— Dini ve namusu olanlar kazanamazlar, fakir kalmaya mahkûmdurlar. Böyle kimselerle memleketi zenginleştirmek mümkün değildir. Onun için önce din ve namus telâkkisini kaldırmalıyız. Partiyi, bunu kabul edenlerle kuvvetlendirmeli ve bunları çabuk zengin etmeliyiz. Bu suretle kalkınma kolay ve çabuk olur..

****
Sayfa 83, 84
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 5 (Yazı dizisi)

(Kâzım Karabekir'in yazdıklarını kabul etmeyenler, Kâzım Karabekir'e "namussuz, iftiracı ve yalancı" demiş oluyorlar. Kâzım Karabekir'in yalan söylediğine inanmıyoruz.)

****

Bu akşam (14 Ağustos) heyet-i ilmiye şerefine Türk Ocağı'nda verilen çay ziyafetinde ilk tehlikeli hamle göründü.

Şöyle ki:

Ziyafete M. Kemal Paşa da, ben de davet edilmiştik. Vekillerden kimse yoktu. Hayli geç gelen M. Kemal Paşa Heyet-i İlmiye'nin şimdiye kadarki mesaisi ile ilgili görünmeyeni «Kur'ân'ı Türkçeye aynen tercüme ettirmek» arzusunu ortaya attı.

Bu arzusunu ve hatta mücbir (zorlayıcı) olan sebebini başka muhitlerde (çevrelerde) de söylemiş olacaklar ki, o günlerde bana Şeriye Vekili Konya Mebusu Hoca Vehbi Efendi vesair sözüne inandığım bazı zatlar şu malûmatı vermişlerdi:

(Gazi M. Kemal, Kur'an-ı Kerim'i bazı islâmlık aleyhtarı züppelere tercüme ettirmek arzusundadır. Sonra da Kur'an'ın arapça okunmasını namazda dahi men ederek bu tercümeyi okutacak. O züppelerle de işi alaya boğarak aklınca Kur'ân'ı da islâmlığı da kaldıracaktır. Etrafında böyle bir muhit kendisini bu tehlikeli yola sürüklüyor.)

Bazı yeni simalardan da bahş ettikleri gibi bu akşam da bu fikre mumaşaat eden (beraber olan) bazı kimseler görünce bu tehlikeli yolu önlemek için M. Kemal Paşa'ya şöyle cevap verdim:

-- Devlet reisi sıfatıyla din işlerini kurcalamaklığınız içerde ve dışarıdaki tesirleri çok zararımıza olur. İşi alâkadar makamlara bırakmalı. Fakat, rastgele, şunun bunun içinden çıkabileceği basit bir iş olmadığı gibi kötü politika zihniyetinin de işe karışabileceği göz önünde tutularak içlerinde arapçaya ve dinî bilgilere de hakkıyla vakıf değerli şahsiyetlerin de bulunacağı yüksek ilim adamlarımızdan mürekkep bir heyet toplanmalı ve bunların kararına göre tefsir mi? Tercüme mi yapmak muvafıktır? Ona göre bunları harekete geçirmelidir.

-- M. Kemal: Din adamlarına ne lüzum var? Dinlerin tarihi malûmdur. Doğrudan doğruya tercüme ettirmeli... gibi bazı hoşa giden bir fikir ortaya atılınca buna karşı şöyle konuştum:

-- Müstemlekeleri (sömürgeleri) islâm halkıyla dolu olan bu milletler kendi siyasî çıkarlarına göre Kur'ân'ı dillerine tercüme ettirmişlerdir. İslam dinine ve arap diline hakkıyla vakıf kimselerin bulunamayacağı herhangi bir heyet bu tercümeyi, meselâ Fransızcadan da yapabilir. Fakat bence burada Maarif (Öğretim ve eğitim) programımızı tesbit etmek için toplanmış bulunan bu yüksek heyetten vicdanî olan din bahsinden değil ilim cephesinden istifade hayırlı olur. Kur'an'ın yapılmış tefsirleri var, lazımsa yenisini de yaparlar. Devlet otoritesini bu yolda yıpratmaktansa millî kalkınmaya hasr etmek daha hayırlı olur.

M. Kemal Paşa, beyanatıma karşı hiddetle bütün zamirlerini (içyüzünü) ortaya attı:

-- M. Kemal: Evet Karabekir, arap oğlunun yavelerini (saçmalıklarını / yalanlarını) Türk oğullarına öğretmek için Kur'ân'ı Türkçeye tercüme ettireceğim. Ve böylece de okutacağım. Ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler...

İşin bir Heyet-i İlmiye huzurunda berbat bir şekle döndüğünü gören Hamdullah Suphi ve Ruşen Eşref:

-- Paşam, çay hazır, herkes sofrada sizi bekliyor.. diyerek bahsi kapattılar.

Bizler de hususi masadan kalkarak sofraya oturduk ve yedik içtik. Fakat Heyet-i İlmiye'nin bütün azaları müteessir (üzüntülü) görünüyordu. Şüphe yok ki, yakın günlere kadar Kur'ân'ı ve Peygamber'i her yerde medh-ü sena eden ve hatta hutbe okuyan bir insandan bu sözleri beklemek herkese eza (incinme duygusu) veriyordu.

****
Sayfa 93, 94
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 6 (Yazı dizisi)

(Adamlar resmen Hıristiyan olmak istemişler.)

****

Karabekir, din ve devrim konularındaki endişelerini her yerde anlatır.. «Uzmanlar» der «fikirleri işlesinler». Yoksa din ve ahlâk konularında atılacak yanlış adımlar «gençliği züppeleştirir». Paşa endişelidir. Şöyle düşünür:

Dinî ve ahlâkî devrim, bilim adamlarına dayanmadığına göre «nereden geldiği belli olmayan bu fikir» toplumda hem de «her şeye müsait bir muhitte yaman hadiselere» yol açabilir.

Karabekir, konuyu yakın arkadaşı İsmet Paşa ile de görüşür.

«16 Ağustos'ta İsmet Paşa ile görüştüm. 18 Temmuz'da Teşkilât-ı Esasiye münasebetiyle Fethi Bey ve arkadaşlarıyla yaptığımız (islâmlık terakkiye -ilerlemeye- manidir) münakaşasını ve Gazi M. Kemal'in yakın zamanlara kadar
her yerde islâm dinini, Kur'ân'ı ve hilâfeti medh-ü sena ettiği ve pek fazla olarak Balıkesir'de minbere çıkıp aynı esaslarda hutbe dahi okuduğu halde dün gece Heyet-i ilmiye muvacehesinde Peygamberimiz ve Kur'an hakkında hatır ve hayale gelmeyecek tecavüzde bulunduğunu anlattım ve bu tehlikeli havanın Lozan'dan yeni geldiği hakkındaki kanaatin umumi olduğunu da söyledim.

İsmet Paşa, Macarlar ve Bulgarlar, aynı saflarda itilâf Devletlerine karşı harp ettikleri ve mağlûp oldukları halde istiklâllerini muhafaza etmiş olmaları hristıyan olduklarından, bize istiklâl verilmemesi de islâm olduğumuzdan ileri geldiğini bugün kendi kuvvetimizle yıllarca uğraşarak kurtulduksa da islâm kaldıkça müstemlekeci (sömürgeci) devletlerin ve bu arada bilhassa İngilizlerin daima aleyhimizde olacaklarını ve istiklâlimizin de dalma tehlikede kalacağını, bana anlattı.

Ben de bu fikre iştirak etmediğimi şu mütalâalarıma dayanarak söyledim:

«Böyle bir fikrin doğuracağı hareket milletin başına yeniden daha korkunç ve daha meşum (uğursuz) bir istibdat (despotluk) idaresi getirecektir. Daha kazanamadığımız milli neşe kaçacak, birçok emekle kurulan milli birliğimiz de bozulacaktır. Biz içerde birbirimizi boğarken bize bu kurtuluş yolunu gösteren politikacılar da (Türkler hıristiyan oldular) diye bütün islâm âlemini bizden nefret ettireceklerdir. Bu surette bizi tedip etmek için islâm âlemi ruhlarında isyan duyacaklardır.

Artık İtilâf Devletleri Yunan ve Ermeni kuvvetleriyle başaramadıkları emellerini, islâm ordularını ve hele arapları, (salli âlâ Muhammed) diye üzerimize saldırmakla istihsale (elde etme) kalkışacaklardır.

Sultan Mahmut devrinde (Türkler hıristiyan oluyor) diye arap ordularını Anadolu içlerine sevk eden ve orduları idare eden Fransızlar değil miydi? Türk donanmasını ifsat eden ve Mısır'a teslimine sebep olan politika aynı oyun değil miydi? Öteden beri bir taraftan hükümete (Avrupalı olun, garp hayatını aynen alın, başka kurtuluşunuz yoktur) derler. Diğer taraftan da attığımız adımlara teşvik ederler ve islâm âlemine de (Türkler hristiyan oluyor) diye aleyhimizde nefret uyandırırlar.

Esasen imkânsız olan birşeyi yapıyor görünmek bile maddi ve manevî bütün kudret kaynaklarımızı mahv ve harap eder, Neticesi bu işi benimseyeceklerin hayatları ve prestijleri de kâfi gelmeyeceğinden kendi elimizle milleti anarşiye sürükleriz. Neticede bolşeviklik cereyanları arasında mahv olmak veya müstemleke olarak istiklâlimizi kaybetmek de çok uzun sürmez. M. Kemal Paşa'nın son beyanatı bütün ilim adamlarımızı hayret ve korku içinde bırakmıştır. Çok vahim neticeler doğurabilecek bu fikir hep birarada müzakere ve münakaşa etsek millet ve memleketin hayrına olur. Lozan bize istibdat ve tehlike getirmesin!»

****
Sayfa 95, 96
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 7 (Yazı dizisi)

Karabekir, o günlerde, Ankara'nın Keçiören semtinde «Kubbeli Köşk» diye bilinen bir küçük köşkte kira ile oturmaktadır. 19 Ağustos 1923 günü M. Kemal, Lâtife Hanım ve İsmet Paşa bu köşke yemeğe gelirler.

Yemekte tartışma çıkar. Tartışma Karabekir ve İsmet Paşa arasındadır. M. Kemal, tartışmayı sessizce izler.

...İsmet Paşa müthiş bir inkılâp hamlesi teklif etti:

-- Hocaları toptan kaldırmadıkça hiçbir iş yapamayız. Bugünkü kudret ve prestijimizle bugün bu inkılâbı yapmazsak hiçbir zaman yapamayız..

ilk Fethi Bey grubundan işittiğim bu yeni inkılâp zihniyetini İsmet Paşa da bir çırpıda tamamlıyordu. Aradaki zaman fasılaları kendiliğinden ortadan kalkarak bu üç şahsiyetin üç maddelik programı kulaklarımda tekrarlandı :

1 -- İslâmlık terakkiye manidir.
2 -- Arap oğlunun yavelerini Türklere öğretmeli.
3 -- Hocaları toptan kaldırmalı.

****
Sayfa 97, 98
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 8 (Yazı dizisi)

Kâzım Karabekir: «Erzurum mebusları aramızı açacak... Erzurum'da beni vuracaklar.»

Karabekir., kendi kendine bu soruları sorar. Erzurum milletvekillerinden yakınan M. Kemal Paşa'dır; Erzurum'da Karabekir'in vurulacağını söyleyen de İsmet Paşa.
Kafasında kendi kendine bu sorulan soran Karabekir «beynimde bir şimşek çaktı; fakat kendimi bu şimşeğin tesirinde bırakamadım» diye yazar.

Sonrasını kendisinden dinleyelim :

«Çabuk toparlandım ve kendi kendime : (Hisle değil hesapla hal olunmalıdır) dedim. İkametgâhıma gelince güvendiğim Erzurum mebuslarından ve silâh arkadaşlarımdan bir kaçını çağırttım. Ve onlara geçen bu hadiselerin bilmedikleri
safhalarını anlattım:

Şark harekâtı hakkındaki muhaberemizi okudum. Celâlettin Arif meselesinde o zamanki Erkân-ı Harbiye Reisi olan İsmet Bey'e bu zatla M. Kemal Paşa'nın arası nasıldır? diye sorduğum şifreye aldığım cevapta (iyi olmadığını, önce bana hücumla beni düşürdükten sonra Erzurumlular vasıtasıyla M. Kemal Paşa'yı da düşürmek istediklerini) bildirdiğimi söyledim.

Hasbıhallerimizde (sohbetlerimizde) M. Kemal Paşa'nın fırka komutanlarımdan Halit Bey'e şifre ile Celâlettin Arif ile Karabakir'in arasını aç dediğini ve Erzurum'a ilk geldiği zaman Halit Bey'le görüşmelerine O'na (seni de beni de İstanbul hükümeti istiyor. Bir gün Kâzım bizi tevkif ederek gönderebilir. Birbirimizi tutalım ve daima muhabere edelim., icap ederse (..) yerine sen geçersin) tavsiyesini tesbit ettik.

***

NOT: Uğur Mumcu "icap ederse (...)" şeklinde sansür uygulamış. Orda muhtemelen "icap ederse Karabekir'i öldürelim" yazıyordu.
***

****
Sayfa 103, 104
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 9 (Yazı dizisi)

Bu bölümde Uğur Mumcu'nun iki yerde sansür uyguladığını görüyoruz. Şu şekilde olan yerler sansürlenmiş: (..)

Bugünkü konumuzda gerek halkın, gerekse Istiklal harbinin yönetici kadrosunun M. Kemal'e karşı tepkili olduğunu okuyacaksınız.

****

Karabekir, Erzurum ve Kars'da halka konuşur; onların dertlerini dinler. Halka İstiklal Savaşı'nı anlatır. Halktan da büyük ilgi görür.

«Bana her yerde büyük sevgi ve saygı gösteriyorlardı. (..) Sahillerde apaçık Gazi M. Kemal'e aleyhtarlık da görülüyordu, Erzurum'da ise kongre sıralarından başlayarak vaziyeti bilenler ve zaferden sonra kongre azasının bile meclise alınmadığını görenler (..) çok kötü surette aleyhtarlığını yapıyorlardı.

Ben, Gazi M. Kemal'in hilâfet ve saltanatı almak meselesinin henüz Anadolu'ya yayıldığını sanıyor ve heyet-i ilmiye huzurundaki ağır tecavüzüne bakarak eski mefkuresine (idealine) döneceğini hiç sanmıyordum. Bunun için de bu endişeyi gösterenleri teskin ve aleyhtarlığı gidermeye çalışıyordum.»

Tam bu sırada Selahattin Adil Paşa'dan Karabekir'e bir telgraf gelir. Selâhattin Adil Paşa, M. Kemal Paşa'nın «Hilâfet ve saltanatı almak için» girişimlerde bulunduğunu bildirmektedir: Karabekir, 16 Ekim 1923 günü Fevzi Paşa'ya bir telgraf çekerek hükümet karşıtı dedikodulardan söz eder. Fevzi Paşa, bu dedikoduların kimler tarafından çıkarıldığını sorar.

Karabekir, 21 Ekim 1923 günü Fevzi Paşa'ya şu yanıtı gönderir:

«Seyahat ettiğim Orta Anadolu ve bilhassa sahillerde yapılmakta olan propagandalar doğrudan doğruya Gazi M. Kemal Hazretlerinin şahıslarına müteveccihtir (yöneliktir). Dedikodunun esasını Gazi M. Kemal Paşa'nın Mecliste her emrine amade muayyen (belirli) bir zümreye istinaden milli iradeyi bazice ederek mütehakimane idaresi (millî iradeye karşı baskıcı yönetim kurarak) rivayetleri teşkil ediyor. Trabzon'a geldiğim vakit Cumhuriyet şeklinin kabul edilmek üzere olduğunu gazeteler yazdı. Bu havadis dedikoduların artmasına mucip oldu.

Büyük Millet Meclisi şekli hükümetinin Türklüğün ibda ettiği (yarattığı) en güzel tarzı idare olduğu müşarünaleyh (anılan, yani M. Kemal) tarafından beyan edilirken... idare şeklimiz gitgide Avrupa cumhuriyetlerinden farksız bir şekil alacağını söylemeleri garip bir tezat teşkil ettiği söylenmeye başlandı. Ve bir hükümdar lazımsa bunun hanedan-ı saltanat olması gibi münakaşalar oluyor. Bu kabil dedikodular Kars'da dahi şayidir (yaygındır). Trabzon'da çıkan mizahî Kahkaha Gazetesi'nin 4 Ekim 1923 tarihli nüshası bu noktadan pek manidar görülmeye lâyıktır. Gazetelerin son günlerdeki tenkidadı bu bütün dedikoduları artırmaktadır, arz ederim.

Kahkaha Gazetesi'ndeki resim, millet de, Millet Meclisi de, hükümet de hep Gazi M. Kemal şeklinde gösterilerek artık o ne isterse yapacak, üst tarafı kukla gibi oynatılacak fikrini tasvir ediyordu.»

****
Sayfa 107, 108
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 10 (Yazı dizisi)

(Cumhuriyet ittifak ile mi kurulmuş yoksa diktatörvari mi kurulmuştur okuyalım)

30 Ekim sabahı, Bahriye müfrezesi komutanı Kâzım Karabekir'e Ankara'dan açık bir telgrafın geldiğini, bu telgrafta Cumhuriyet'in ilan olunduğunu, bu nedenle yüz pare top atılmasının istendiğini bildirir. Karabekir «Vali ile görüşüp emir verir.»

Vali Hazım Bey haberi şaşkınlıkla karşılar. Valinin Cumhuriyet'in ilânından haberi yoktur. Karabekir, hem

şaşırmış hem kırılmıştır. Bu duygularını şöyle dile getirir:

«Ben hem mebus (milletvekili) ve hem de bir ordu kumandanı olduğum halde bana da kimse birşey bildirmemişti. Bu vaziyet haklı olarak halkı da orduyu da telâş ve endişeye düşürdü. Daha dün yüreklerine ferahlık verdiğim zatlar benden bu şeklin mânâsını soruyorlardı. Bu vaziyette tabii Cumhuriyet'in ilânını ertesi günü dahi kutlayamadık.

****
Sayfa 108, 109
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 11 (Yazı dizisi)

(Kâzım Karabekir; M. Kemal Cumhuriyeti dikte ettirdi ve eski arkadaşlarını kötüledi.)

Ve Başkomutan M. Kemal Paşa'yı şöyle eleştirir:

«İstiklâl Harbi'nin tehlikeli günlerinde sonuna kadar feragat, fedakâr arkadaşlarının rey ve irşadına ihtiyaç gösteren M. Kemal Paşa artık muzaffer bir başkomutan sıfatıyla maiyet komutanlarına Cumhuriyeti dikte ettirmiştir. Eski arkadaşlarının rakip olabileceği endişesi ile sui şahsiyetler icadı da lâzım gelmişti; bunun için eski arkadaşlarını kötülemek lâzımdı. Bunu da hakkıyla yapmıştır.»

(...)

Atatürk, Karabekir'e Söylev'de şu yanıtı verir:

«Baylar, görüyorsunuz ki, Cumhuriyet'in ilânına karar vermek için Ankara'da bulunan bütün arkadaşlarımı çağırmayı ve onlarla görüşüp tartışmayı hiç de gerekli görmedim. Çünkü, onların öteden beri ve doğal olarak bu konuda benim gibi düşündüklerinden kuşkum yoktu. Oysa, o sırada Ankara'da bulunmayan kimi kişiler (muhtemelen Karabekir'i ve diğerlerini kastediyor) hiçbir yetkileri yokken (hiçbir yetkisi yokmuş, yuhh olsun bunu söyleyene), kendilerine bilgi verilmeden, düşünceleri ve uygun görüp görmedikleri sorulmadan Cumhuriyet'in ilân edilmiş olmasını gücenme ve ayrılma nedeni saydılar.»

Karabekir, Atatürk'ün bu sözlerini anılarında şöyle yanıtlar:

«Halbuki selahiyeti (yetkileri) olmadığını söyledikleri arasında hem mebus (milletvekili) hem de kolordu komutanları vardır.»

Yol ayrımı Cumhuriyetin ilânı ile artık iyice belli olmuştur.

Erzurum'dan Ayrılış...

Karabekir, 4 Kasım 1923 günü Trabzon'dan ayrılırken yayınladığı bildiride kırgınlığın ve küskünlüğün ip uçları görünüyor:

«Muhterem halkımıza veda ederken geçmiş günlerde el ve kalp birliğiyle mazhar olduğumuz muvaffakiyetleri anmakla beraber Cenâb-ı Hak'tan yalvarıyorum ki, bu masum halk bir daha felâket görmesin. Çektikleri azap ve Izdırap bitmiş olsun. Kahraman orduma berri ve bahri (Kara ve Deniz) silâh arkadaşlarıma vedâ ederken herbirini bağrıma basıp yüksek alınlarından ruhumla öpüyorum. Ve onların şerefle dolu menkıbelerini yad ederek mazide olduğu gibi istikbâl içinde bütün şark mıntıkasına yaslanmış olan pek heybetli bir arslan timsalinin dimağıma ebedî hatlarla nakş edildiğini görüyorum.»

****
Sayfa 111, 112
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 12 (Yazı dizisi)

(Gazeteciler ve Istiklâl Harbi'nde Birinci derecede vazife görmüş olanlar dahi sabahleyin top sesleriyle uyandıktan sonra Cumhuriyetin ilân olduğunu öğrenmişler, çünkü M. Kemal'in Saltanat ve Hilafeti kendine almak istemesini engelleyen bizzat Istiklâl Harbi'nin önde gelen Paşalarıdır. Bu sefer Cumhurbaşkanı olmayı kafasına koymuş, bu da engellenir şüphesiyle onlara haber vermeden, diktatörvari bir şekilde Cumhuriyet adı altında şahsî Saltanatını kurmuş.)

... Okuyalım ...

Kâzım Karabekir, 5 Kasım günü vapurla Trabzon'dan ayrılır. Vapur 9 Kasım günü İstanbul'da olacaktır. Vapur kaptanı yolda emir almıştır. Vapur, bir gün sonra İstanbul'da demirleyecektir.

Karabekir, bu gecikmenin nedenini halkın kendisini karşılamasına engel olunması biçiminde yorumlar.

«10 Kasım sabahı vapurumuz Boğaz'a girdi. Kavak'ta ayrı ayrı istikametlerde Rauf Bey ve Refet Paşa ve İstanbul gazete muhabirleri vapurumuza çıktılar. Her biri bir sual soruyor, beni arkadaşlarımla görüşmeye ve beş yıldan beri görmediğim şirin yerlerimizi seyr etmeye fırsat vermiyorlardı. Endişeleri Cumhuriyet'in ilân şeklinden doğuyordu.

Bir sabah top sesleriyle endişe ile uyandık. Meğer Cumhuriyet ilân oluyormuş. Ankara'dan gelen haberler M. Kemal Paşa'nın yeni toplandığı bir muhit ile tam bir diktatörlüğe gittiğidir. Millî hâkimiyet yerine şahsî hükümranlık kurulmuştur, istiklâlimizi kurtaranlar hürriyetimizi boğacaklar mıydı?

(...)

Rauf Bey ile Refet Paşa'dan öğrendiğimde Cumhuriyet adı altında şahsî saltanat kurulmuş olduğu ve halk ve matbuanın da kurtuldukları bir istibdattan diğer bir yenisine düştüklerinden feryat ettikleridir.

Istiklâl Harbi'nde Birinci derecede vazife görmüş bu arkadaşlar dahi sabahleyin top sesleriyle uyandıktan sonra Cumhuriyetin ilân olduğunu öğrenmişlerdir. M. Kemal Paşa, mefkuresi (ideali) olan hilâfet ve saltanat makamına geçmesini arkadaşlarının önlediğini görünce Cumhurreisliğine (Cumhurbaskanlığına) de mani olacakları endişesi ile işi sert bir kapatma suretiyle Millet Meclisi'nin daha vahim ciheti de kayd-ı hayat şartı ile mevkiinde kalabilmek için eski arkadaşlarını Cumhuriyet aleyhten ve padişah taraftarı göstermesidir.»

Öğle üzeri vapur Galata rıhtımına yanaşır. Rıhtımda kalabalık bir halk ve halkın önünde de resmî görevliler Karabekir'i karşılamaktadır. Halk, Karabekir'i coşkun gösterilerle kalacağı yer olan bugün İstanbul Üniversitesi'nin bulunduğu Harbiye Nezareti'nin dış kapısındaki köşke kadar getirir.

****
Sayfa 112, 113
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 13 (Yazı dizisi)

(M. Kemal'in arkadaşları bunları anlatıyorlarsa, gerisini varın siz düşünün... Herkesin okumasını ve paylaşmasını tavsiye ederim)

Karabekir, Ali Fuat Paşa ve Adnan Bey'in de son gelişmeler konusunda kendisi ile aynı kaygıları taşıdıklarını öğrenir:

«Hepsi de M. Kemal Paşa'nın bu hareketinden teessür (üzüntü) duymuşlardı. Ve istikbalde (gelecekte) keyfî hareket edeceğinden endişeli idiler. Halka ve matbuata (basına) karşı zor durumda bulunduklarını ve sevinçli günlerin

herkese zehir edildiğini anlatıyorlardı. Ankara'dan esen havanın kanlı bir istibdat (despotluk) hakareti ile meşbu (dolu) olduğunu intihaba esas olan umdelerin 2. maddesine rağmen Osmanlı hanedanı aleyhine de atıp tutmalar başladığını ve ilk günden beri kendisini tutan bizler aleyhine M. Kemal Paşa'nın fikrî ve fiilî aleyhtarlık uyandırmaya başladığını öğrendim.

Koca İstiklâl Harbi, daha sevinçlerine doyamadık. Uğrunda fedakârlık edenleri ne çabuk elem ve ızdıraba düşürdün!

M. Kemal Paşa, Fevzi ve İsmet Paşaların bir arada üçlü resimleri bastırılmıştı, istiklâl Harbi'ni bu üç başın idare ettiği propagandası yapılıyor ve Şark Cephesi adetâ küçültülüyor; adetâ istiklâl Harbi kadrosundan benimle birlikte çıkartılıyordu!

Fedakâr ve vefakârlıklarıyla bu davaya hizmet edenler yerine yeni şahsiyetler beliriyordu. M. Kemal Paşa, Meclis Reisi olarak sağına Fethi Bey'i başvekil olarak da soluna İsmet Paşa'yı almış, her üçü de dillerine doladıkları tehlikeli bir yolculuğa çıkmışlardı.

Erkân-ı Harbiye Reisi Fevzi Paşa da ordu ile arkalarında sessiz sedasız yürüyecekti.

Uzun harp yıllarının elem ve ızdıraplarını ve acı ve tatlı binbir hatıralarıyla vücut bulan millî birliğimiz ve millî salâbetimiz (sağlamlığımız), millî seciyemiz (karakterimiz) ve millî hürriyetimiz, şimdi son muvaffakiyetlerin sarhoşluğu ve ihtirasıyle gevşeyecek, çözülecek ve bozulacak mı idi? Bu hal silâhla emellerine kavuşamayan düşmanlarımızı er geç emellerine kavuşturacak bir tefrikaya (bölmeye), bir yıpranmaya, bir çöküntüye sebep olmayacak mı idi? Karabekir, bu kaygılarla kararını verir:

Ankara'ya gidecek uzlaştırıcı ve birleştirici rol oynamak ve böylece düşünce birliği sağlamaya çalışmak.

Karabekir, kurulan yeni rejimin bir «başkomutanlık tahakkümü» (başkomutanlık zorbalığı) yaratacağından kuşku duyuyor, ittihat ve Terakki günlerinde ettiği yeminleri anımsıyordu.

İki arkadaş (M. Kemal ile), artık karşı karşıya geliyorlardı. Bir siyasal kavga başlamak üzereydi. O günlerde neler düşünüyordu Karabekir?

Şunları:

«İstiklâl Harbi'nin birinci derece mesul bir şahsiyeti ve milletin hürriyeti ve çocukluğundan beri ant içmiş bir vekili sıfatıyla karşıma dikilenlerin suallerine ve endişelerine haklı cevaplar vermek kolay birşey değildi. Hilâfet ve saltanatı almak için koyu bir mutaassıp çehre ile minberlere kadar çıkıp hutbeler okumak, muvaffak olamayınca da bizzat medh ü sena edilen mukaddesata dil uzatmak ve bunları altüst etmek üzere bir diktatörlüğe çıkmak gibi iki tehlikeli ifradın birinden diğerine atlamak (M. Kemal'den bahsediyor) herkesin yapabileceği bir iş değildi. Fakat bu felaha (kurtuluşa) doğru bir gidiş de değildi.

Geldiğim günkü şikâyetler arasında (hükümetin İstanbul matbuatına (basınına) karşı şiddetle hareket edeceği) endişesi de vardı. Fakat kimsenin de bundan yıldığı yoktu.»

Gazeteler, o günlerde bir hükümet bildirisini yayımlar. Anadolu Ajansı'ndan gelen bildiri, hükümetin basın özgürlüğüne saygılı olduğu ve basın özgürlüğünü kısıtlayıcı hiçbir önlem düşünmediği yazılmaktadır. Karabekir, bu bildiriden söz ettikten sonra şunları yazar:

«Bu vait ve ilâna rağmen iki hafta sonra İstanbul'da bir İstiklâl Mahkemesi gelmiş ve matbuata (basına) karşı şiddetini göstermiştir.»

****
Sayfa 114, 115
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 14 (Yazı dizisi)

Evet, siyasal kavga başlamıştı. Bu kavga ne yolla ve nasıl yapılacaktı? Karabekir, Gazi M. Kemal'i uyarmaya

karar vermişti. Uyarıların yararı olmazsa ne yapacaktı? Bütün sorun da buydu.

Karabekir günlerdir hep aynı konuyu düşünmekteydi: (M. Kemal'in) «Millî hükümetin kuruluş günlerindeki dindarane sözleri ve hareketleri.. 2. TBMM Intihabındaki umdenin ikinci maddesindeki (hilâfetin âl-i Osman'da
kalması değişmez düsturdur)..» kararını ve M. Kemal'in Balıkesir'de verdiği hutbeyi..

Karabekir bu kaygılarla ve bu düşüncelerle Gazi M. Kemal'i uyarmaya karar verdiğini yazıyor.

Tahin Gazetesi'nde 11 Kasım günü şu satırlar yayınlanır:

«Arkadan arkaya verilmiş bir karar karşısındayız. Millet Meclisi'nin bu kadar kayıt altında kaldığını, hariçten verilen kararları tescil mevkiine indirildiğini görmek cidden elîm oluyor.

Hilâfet bizden giderse, beş-on milyonluk Türkiye Devleti'nin, âlem-i islâm için hiç ehemmiyeti kalmayacağını, Avrupa siyaseti nazarında da en küçük ve kıymetsiz bir hükümet mevkiine düşebileceğimizi anlayabilmek için büyük dirayete lüzum yoktur. Milliyetperverlik bu mudur?

Hakiki hilâfet hissini kalbinde duyan her Türk makam-ı hilâfete dört elle sarılmak mecburiyetindedir. Hanedan-ı Osmânî de kabul edilmese ve binaenaleyh ilelebet Türkiye'de kalması taht-ı temine girmiş hilâfeti elden kaçırmak tehlikesini icat etmek, akıl ve hamiyet (yurdunu koruma çabası) ile hissî milliyet ile zerre kadar kabili telif (bağdaştırılabilir) değildir.»

Karabekir, bu satırları «bütün seyahat ettiğim yerlerdeki şikâyetlerin hülâsası (özeti) » diye tanımlar.

****
Sayfa 116, 117
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 15 (Yazı dizisi)

24 Kasım günü İstanbul Fatih Belediyesi'nin verdiği yemekte TBMM Başkanı Fethi Bey ile karşılaşırlar. Yolların ayrıldığı o yemekte bir kez daha anlaşılır.

Karabekir, Edirne'de Fethi Bey ile görüşmesini şöyle anlatır:

«O'ndan da Gazi M. Kemal Paşa nezdinde samimi birliğin hırpalanmamasına ifrat fikirlerin tepeden inme bir şeklin mucip olabileceği tehlikeleri önlemeye çalışmasını rica etmiştim. Fakat seyahatte gördüğüm hali ricalarımın aksi fikirde olduğunu bana anlattı. Gerçi kendileriyle Ankara'da fikir çarpışmamız olmuştu. Fakat kendi fikirlerinin yürümesi için İstiklâl Harbi'nde kendilerinden çok daha büyük fedakârlıklar yapan arkadaşların hakları olan mevkileri işgalden sonra onları küçük görmek ve göstermek ne arkadaşlığa ve ne de insanlığa yakışırdı!..»

****
Sayfa 117
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 16 (Yazı dizisi)

Askerlik mi? Siyaset mi? Karabekir, yeni bir yol ağzındadır. O günlerde halktan gördüğü sıcak ilgiden M. Kemal'in çekindiği kanısındadır. M. Kemal Paşa'nın Cumhuriyet''i kendilerine sormadan ilân etmesini buna bağlar.
(...)

İstanbul'a İstiklâl Mahkemesi Gönderiliyor:

8 Ocak günü Karabekir bir haber alır: Ankara'dan İstanbul'a Topçu ihsan Bey başkanlığında bir İstiklâl Mahkemesi gönderilmiştir.

Karabekir'in bundan haberi yoktur!

Şükrü 'Naili Paşa, Mahkemeyi Haydarpaşa garında karşılamış. Mahkeme üyeleri de Şükrü Naili Paşa'ya «iade-i ziyaret»de bulunuyorlardı.

«Ne Ankara'daki üst makamlar ne de İstanbul'daki madun (Ast/Alt aşamada bulunan) bir kumandanım olan Paşa bu heyetin geleceğini bana bildirmemişlerdi» diye yazar Karabekir. Ipler, tam anlamıyla kopmuştur. Ankara Karabekir'i gözden çıkarmıştır.

«Ankara'daki şahsiyetler, Cumhuriyetin ilânında olduğu gibi bu sefer de bulunduğum bir yere İstiklâl Mahkemesi gönderdikleri halde bana haber vermemeleri çok ağır bir hava yaratıyordu. Bunun reisine de bu yolda emir verilmiş olacaktı ki, çok eskiden tanışdığımıza ve ne de madun (Ast/Alt aşamada bulunan) kumandanımı ziyarete giderken bir ordu müfettişi sıfatıma hürmeten beni ziyarete gelmediler.

Bu çirkin vaziyeti Ankara makamlarına protesto ettiğim gibi Şükrü Naili Paşa'yı da çağırarak neden dolayı bana haber vermediğini sordum. Bu zat cevabında (Ankara'nın size haber vermemiş olacağı aklıma gelmemişti) diyerek işin içinden çıkmak istedi. Bunun askerce bir cevap olmadığını, Haydarpaşa'ya olsun giderken bana haber verebileceğini kendisine ihtar ettim. Benim kanaatim M. Kemal Paşa'nın Selanik'te çocukluğundan beri arkadaşı olduğundan hususi bir itimada mazhardı. Ondan, bu hususta diğer makamlar gibi bana haber vermemek suretiyle beni küçük düşürme emrini almıştı. Fakat benim, mevkiimin şeref ve selâhiyetimden en ufak birşeyi ihmal etmeyeceğimi arkadaşlarım şimdiye kadar çok görmüşlerdi. Şu halde maksadın beni tahrik ederek beraber çalışmaya imkan bırakmamaya çalışmak olduğu apaçık görünüyordu.

Ben, tabii mümkün olduğu kadar sabır ederek ve samimi ve feragatli çalışmaya devam edecektim. Fakat, İstiklâl Harbi'ni zaferle kapattıktan sonra ise İstiklâl Mahkemeleri ile başlamayı hele Başvekil İsmet Paşa'ya hiç yakıştıramıyordum. Sonra bu benim en eski ve en samimi arkadaşımdı. Beni, Erkân-ı Harbiye Umumiye Reisliğine getirmeyi, güya, düşünüyordu. Vaktiyle şark hareketini muvaffakiyetle bitirdiğimi tebrik ederken bana en yüksek mevkilerin mevut (söz verilmiş) olduğunu yazıyordu.

Şimdi iki satır birşey yazmıyor; ağızdan birşey gön-dermiyordu. Hatta resmi sıfatım, resmi hakkıma riayetsizliği hoş görüyordu. Sulhten sonra onların ucan fikirlerini ben tehlikeli bir dış entrikası görüyordum. Demek, onlar da bu yolu İstiklâl Mahkemelerine dayanarak, durdurmakta ısrar ediyorlar ve başta benim gibi vefakâr ve feragatli bir arkadaşlarını açık ve mertçe olmayan sinsi bir usul ile ezmekten çekinmeyeceklerdi. Benim şimdilik yapacağım şey, Ankara'ya dönüşte bilhassa İsmet Paşa ile çok açık konuşmak olacaktı. Sonrasını da hadiseler tayin edecekti.

****
Sayfa 118, 120, 121
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 17 (Yazı dizisi)

O günlerde Fevzi Çakmak, İstanbul'dadır. Karabekir, Fevzi Paşa'ya Kurtuluş Savaşı ile kazanılan saygınlığın İstiklâl Mahkemeleriyle yitirileceğini anlatır. Fevzi Çakmak, Karabekir'e hak verir.

16 Aralık 1923 günü Karabekir, Ankara'ya gitmek üzere trene biner. Bu arada Karabekir, Doğu Cephesi'nden Batı Cephesi'ne gönderdiği fırka komutanlarından Osman Bey'in (Koptagel) yeniden Doğu'ya gönderildiğini öğrenir.

Olayı şöyle yorumlar:

«Bana haber verilmemiş olmasına da diğer hadiselerdekinden ziyade şaştım. Şifaen de Fevzi Paşa birşey söylememişti. Asıl tarihî rezaleti Kemalettin Sami Paşa ile yalnız kalınca öğrendim. Fevzi Paşa'nın imzasını taşıyan «zata mahsus» bir emirde; eğer İstanbul'da padişahlık lehine bir isyan çıkarsa kolordusu ile İstanbul üzerine harekete geçmesi emir olunuyordu!

Onbirinci fırkanın alelacele Şark'a şevki de bu fırkanın Şark seferlerinde emrimde bulunması dolayısıyla herhangi bir hareketle benim emrime geçeceği endişesi imiş!

Ankara'daki Cumhurreisi, başvekil ve Erkân-ı Harbiye Reisi, yani M. Kemal, İsmet ve Fevzi Paşalar gibi her birine karşı ayrı hukukum, ayrı feragatim ve ayrı samimiyetim vardı... bir arada düşünüyorlar ve karar veriyorlar ki, İstanbul'da bir ihtilâl çıkacak ve bir padişah ordusu kurulacak ve ben bunu idare edeceğim!

Bu karara karşı şu tertibi kararlaştırıyorlar:

Maiyet komutanım olan merkezi Eskişehir'deki 4. Kolordu Komutanı Kemalettin Sami Paşa, komutasındaki bir ordu ile İstanbul'a yürüyecek.. Bu kolorduya mensup olan fakat Şark'tan geldiğinden bana iltihak-ı tehlikesi bulunan Osman Paşa fırkası derhal vapurlarla Şark'a iade olunacak.. Erkân-ı Harbiye Umumiye Reisi Fevzi Paşa da bizzat İstanbul'a gelerek ahvali gözleri ile görecek ve icabını yapacak.

Fevzi Paşa, gözleriyle görüp, kulaklarıyla ahvali anladıktan ve benim de orduyu siyasetten ayırmaya uğraştığıma da kani olduktan sonra atılan bu adımı haber alacağımı tahmin ederek hiç değilse Ankara'ya hareketim sırasında münasip bir şekilde bana haber vermemesi, çok defalarca gördüğüm askerî nüfuzumun derecesini ölçemeyecek kadar duymaz mı sandığı, yoksa M. Kemal ve İsmet Paşaların teveccühlerini kayıp mı edeceğine inandığını kestiremedim. Her ne olursa olsun bu bir, skandaldı.

Cumhuriyet idaremize ve bunu ellerine alanlara asla yakışmazdı. Kemalettin Sami Paşa'nın aldığı emri, âmir olan, bana bildireceğini hesaba katmayanlar bu zatın, daha Harb-ı Umumî'den önce maiyetimde istihbarat şubesinde çalıştığını ve benim pek eski bir arkadaşım olduğunu bilmeli idiler.

İsmet Paşa bunu bilirdi. Bunu yakînen bildiğine göre işi başka bakımdan düşünmek zaruretinde kaldım:

Beni ordudan istifaya mecbur etmek için sebepler hazırlamak. Şimdiye kadar bu sebepler numara alacak kadar çoğalmıştı. Bunu ben apaçık birinci derecede İsmet Paşa'ya, ikinci derecede Fevzi Paşa'ya söylemeye karar verdim.»

****
Sayfa 121, 122, 123
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 18 (Yazı dizisi)

(Bu bölümde birçok hususa değinilmesinin yanısıra, M. Kemal'in Ismet Inönü'ye; "Benden sonra senin gelmen için lâzımını yapmalıyız" dediğini okuyacaksınız. Yani kimse M. Kemal başka, Ismet Inönü başka demesin... Aksine aynı zihniyet.)

Karabekir, bu kararla Ankara'ya gelir. Garda, İsmet Paşa, Rauf Bey, Millî Savunma Bakanı Kâzım Özalp ve bazı milletvekilleri ve paşalarca askerî törenle karşılanır.

17 Aralık akşamı Rauf Bey ile yemek yerler, konu siyasettir. Sofrada konuşulan konuları Karabekir, anılarında şöyle anlatır:

«Hasbıhallerimizin esasını yeni üçlü manzumenin, yani M. Kemal, İsmet ve Fevzi Paşaların bize karşı aldıkları tavır teşkil etti. Açık görülen manzara şu idi:

M. Kemal Paşa, ilk istiklâl Harbi arkadaşlarından kaçıyor.. İsmet Paşa da O'nu kaçırıyor. Fevzi Paşa da bu uysal ruhu ile bu yolculuğa katılıyor ve istiklâl Harbi'nin üç banisi gibi görünmesi de ayrıca O'na haz

verdiğinden o da bizim uzaklaştırılmamıza ve küçültülmemize yalnız seyirci değil bizzat amil de oluyordu. İstiklâl Harbi'nin ilk kurtuluş yılındaki menfî hareketler, bu surette yalnız saklanmıyor, bizim fedakârlıklarımız da onların hesabına geçirilmiş gibi oluyordu.

Bizim bu tahlilimize kuvvet veren çok deliller vardı. Hele M. Kemal Paşa'nın İsmet Paşa'ya (Benden sonra senin gelmen için lâzımını yapmalıyız) dediğini arkadaşlar kulaklarıyla duymuşlardı.

Bu vaziyet karşısında ne yapsak boştu. Fakat sonuna kadar samimi bağları kırmamaya ve dost düşmana karşı millî birliği korumaya çalışmak da vazifemizdi. (...)

Bu düşünce ile Rauf Bey ile İsmet Paşa'yı barıştırmayı ve M. Kemal Paşa ile de samimi görüşmeyi birinci plana aldım. Rauf Bey de fikrimi kabul etti. Ve İsmet Paşa'ya karşı gayet samimi davranacağını ve kusuru varsa söylendiği anda tarziye vereceğini (özür dileyeceğini) söyledi.

18 Aralık'ta resmî ziyaretlerimi yaptım. İsmet Paşa yerinde yokmuş; kartımı bıraktım.

****
Sayfa 123, 124
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 19 (Yazı dizisi)

(Karabekir Istiklal Mahkemelerine karşı)

Kemal Paşa'ya yazdığım veya söylediğim şu düsturu İsmet Paşa'ya da tekrar ettim:

"Sevgi ve saygı ikna ile kazanılır. Korkutmaktan, sindirmekten doğacak olan ancak nefrettir.. Bu esasta uzun uzadıya görüştük.

İstiklâl Mahkemeleriyle işe başlamalarından M. Kemal Paşa'ya ve kendisine karşı kalplerdeki büyük sevginin sarsıldığını ve hele mahkemeler keyfî kararlar verirlerse değil İstanbul'un, bütün vatandaşların endişeye düşerek aynı duygulara kapılacaklarını, bunun için bu mahkemenin hiçbir tesire kapılmadan asilâne iş görmesini ve işi çabuk bitirip geri gelmesini ve artık şu veya bu sebeplerle bu mahkemeleri bir vâsıta olarak kullanmamalarını ve meselenin Türk milletinin ve Türk vatanının şerefi olduğunu ve Cumhuriyet idaremizi zayıf gösterecek olan bu cebir ve şiddet vasıtası yerine halka Cumhuriyet'in feyz ve hürriyet getirdiğini fiilen göstermekliğimiz lüzumunu izah ettim.

****
Sayfa 125
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 20 (Yazı dizisi)

Kazım Karabekir:

Terfi müddetim geldiği halde aldırış etmeyen, aleyhimde bir düziye «İstiklâl Harbi'nde nasılsa Şark'ta bulundu. Bana müşkilât göstermekten başka birşey yapmadı» propagandası yapan ve etrafımdan hafiyelerini eksik etmeyen M. Kemal Paşa, bugün benim hatıratıma da el atmak kararında idi. Buna muvaffakat edemezdim. (Hatıratımı elimden almak için üç kere evimi basıp arattı. 3 bin nüsha eserimi yaktırttı. Ve bir hayli evrakımı aldı, Fakat o ancak gölge yakalamıştı.)

Uğur Mumcu:

Karabekir'in üç kızı var. Emel ve Hayat adlı ikizler ile Timsal Karabekir. Emel Karabekir, ölmüş; Timsal Karabekir, babası öldüğünde yedi yaşındaymış. Hayat Karabekir Feyzioğlu ile konuşuyorum.

Hayat Hanım, bugün 63 yaşında. Babasını, babasının arkadaşlarını, olayları, Erenköy'deki köşkteki yaşantılarını, 30'lu ve 40'lı yılları bugün gibi anımsıyor. 1933 yılında köşk nasıl aranmış; babasının belgeleri ve kitapları nasıl götürülmüştü?

Hayat Karabekir:

«Sabahleyin çok erken, gürültülerle uyandık, iki kardeş bir odada yatardık. Odadan çıkıp, ne oluyor diye üç katlı evden aşağı inmeye çalıştık. Her katın merdiveni başında iki tane polis var. inemezsiniz diyor. Peki, annem babam nerede, diye bir heyecanlandık. 'Sonra annem, gelin çocuklar, dedi. Gelin, biz buradayız. Bugün aşağı kata inemezsiniz. Babanın evrakını almaya gelmişler.

Evin içi polisle dolu. Bir çuvala babamın kitaplarının konulduğunu gördük... Bir dolap vardı. Gelenler dolap olduğunu anlamazlardı. Babam en son bu dolabı açtı. (Bak evlâdım, burada kitaplar var. Hani bunu görememişsen, onun içine de bak) dedi. (Madem ki her tarafa bakıyordun, bunun içine de bak).

Galiba 40 çuval kadardı. 40 çuvalı gözümüzün önünde aldılar götürdüler. Annem, böbrek hastası. Yukarı katta. Aşağıda büfede ilâcı kalmış, kahvaltıdan sonra alacak. Hayır, aşağı kata inemezsiniz.. Peki neden korkuyorsunuz? Bir kâğıt, bir kitap saklarsınız.. Belgeleri götürmüşler, 5 tane kitabı kalmış babamın. O kitapları ararlarmış.

Kitabın kaç tane basıldığını matbaadan öğrenmişler. 5 tanesi muhakkak
ki bir yerlerde. Onu arıyorlar. Polis müdürü ısrarla anneme sormuş. Annem bu 5 kitabı kendisinin yaktığını söylemiş. Polis müdürü (bu devirde kitap yakılır mı?) deyince annem (nasıl böyle konuşuyorsunuz! Siz hepsini yaktıktan sonra, ben de yaktım.). Hiçbir zaman bulamamışlar bu 5 kitabı.»

Karabekir, sürekli polisçe izlenirmiş. Her gün. nereye gitse, köşke kim gelse, bunlar tek tek rapor edilirmiş.

****
Sayfa 134, 152, 153
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 21

Karabekir Paşa'yı en çok üzen olay, Atatürk'e karşı düzenlenen İzmir suikastı nedeniyle tutuklanmasıymış. Kızı, o günleri şöyle anlatıyor:

«İsmet Paşa'nın çayına çağırıyoruz diye Etlik'teki evinden almışlar İzmir'de Elhamra sinemasındaki mahkemeye çıkıncaya kadar tahtakuruları içinde Emniyet Müdürlüğünde yerde yatırmışlar. Yukarıda bir pencere varmış, o pencereyi de demirle kapatmışlar. Pencereyi de çivilemişler. Yer şiltesi vermişler. Mahkeme başlıyor, salon subayla dolu. Mahkeme başkanı Kel Ali subaylara oturun diyor, oturmuyorlar. Karabekir Paşa dönmüş, eliyle işaret, etmiş, oturmuşlar. Mahkeme olurken de uçaklar uçabilecekleri en alçak seviyeden uçmuşlar. (Karabekir suçsuz, Karabekir suçsuz) diye kâğıtlar atmışlar.
Beraatından sonra çok tezahürat yapılmış. Beraat ettiği zaman halk galeyana gelmiş»

****
Sayfa 154, 155
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor - 22

Kâzım Karabekir:

«Nutuk çok yanlış ve tarafgiranedir. Nutuk'ta daha ziyade teferruat üzerinde durulmuş ve esaslar kamilen ihmal edilmiştir. Benim yakılan kırk kitabım içinde biri de Nutuk'un hata ve sevap cetveli adını taşımaktaydı. Bununla Nutuk'un yanlışları bir bir gösterilmişti.»

Nutuk'a Yanıt 1945 yılından, dilerseniz, kısa bir süre için ayrılalım ve 1927 yılına dönelim:

Atatürk Nutuk'u, 1927 yılının 15-20 Ekim günleri arasında CHP Kurultayında okumuş; Nutuk, ilk kez 1927 yılında yayınlanmıştır.

Kâzım Karabekir Paşa, Nutuk'un ilk baskısı üzerinde el yazıları ile notlar düşmüş ve «Hakikat mihveri yahut hata-sevap cetveli» başlığı ile Nutuk'a yanıtlar vermiştir.

***

Nutuk'a cevaplar...

1 - M. Kemal: "Osmanlı Ordusu her tarafta zedelenmiş."

- Kâzım Karabekir: "Bu söz doğru değildir. Şarktaki ordu İran ve Kafkas Azerbeycan'ında birçok zaferler kazanarak oralara yerleşmiş bulunuyordu. Hatta Şimalî Kafkasya'ya bile hâkim olmaya başlamıştı. Mağlûp ve perişan olan Filistin'deki Yıldırım Ordusu (M. Kemal'in kumanda ettiği Ordu) idi. Az sonra Musul, cenubundaki ordu perişan olmuştu."

2 - M. Kemal: "Ordunun elinden silah ve cephanesi alınmış ve alınmakta."

- Kâzım Karabekir: "Bu sözden, şarktaki, adına Onbeşinci Kolordu namı verilen Dokuzuncu Kolordu (4 fırkalı) müstesnadır. Ben silâh vermediğim gibi İstanbul dahilinde olduğu halde diğer kolorduların da elinden silâh ve cephaneleri alınmıyordu. (...)"

****
Sayfa 163
****

****

Kâzım Karabekir, M. Kemal Atatürk ile ilgili Gerçekleri Anlatıyor – 23 ve SON

...VE SON BÖLÜM...

Ilerleyen günlerde 23 bölümü bir başlık altında paylaşıma sunacağım inşaallah

****

Nutuk'a cevap...

1 - M. Kemal: "Beni İstanbul'dan neyf ve ted'ib maksadıyla Anadolu'ya gönderenler..."

-- Kâzım Karabekir: "Bu kaydında, bana Anadolu'ya geleceğini vaad ettiği halde neden önce Konya'daki ordu müfettişliğine (kendi harp ettiği ordu bakiyesi) tayin olunduğu halde, hastayım, terfi isterim diyerek kabul etmediğinin hakiki sebebini yazmıyor.

Sebep, hâlâ İstanbul'da Harbiye Nazırlığını (Milli Savunma Bakanlığı) alarak kalmaya çalışması ve Padişah Vahdettin'e damat olmaya uğraşmasıdır. (...) Nitekim Konya'ya gitmeyi kabul etmeyince oraya yine Filistin'de

ordu komutanı bulunan Mersinli Cemal Paşa gönderildi. Bu vaziyette M. Kemal'in de benim mıntıkama gelmesini bazı arkadaşlarımız ısrarla kendilerinden rica ettiler. Hâlâ İstanbul'da Harbiye Nazırlığı ile uğraşmasını artık bütün muhiti (çevresi) ayıplıyordu. Gel dediği gibi şarka gelmek hususunda hâlâ ısrar ediyor idiyse zamanın rical ve Padişahı benim ikazıma uymayan M. Kemal'i zorla göndermiş oldukları anlaşılıyor ki, kendileri için elîm (acınacak) bir vaziyettir.»

(..). M. Kemal Paşa, itilâf Devletleriyle başa çıkamayacağımızdan millî mücadeleye taraftar değildi. Benim (tek dağ başı mezar oluncaya kadar ya İstiklal, ya ölüm) teklifime delilik diyordu.»

(...)

14. sayfada millî teşkilât ve mitinglerin kendi tamimi ile yapıldığını anlatmak istiyor. Halbuki, kendileri Samsun'a çıktıkları 19 Mayıs'da bu tamimi yapmaları icap ederdi. On gün sonra tamim etmesinin sebebi ne olabilir?

(Verdiğim talimat üzerine her yerde mitingler yapılmaya başlandı» diyorlar. Halbuki, Erzurum'daki mitingi 18 Mayıs'ta yani M. Kemal Paşa daha Samsun'a çıkmadan önce yaptırmıştım. Trabzon'a gelince burası M. Kemal'in tamiminden sonra da yapmamıştır (..) asabî mizaçlı olan halkın miting neticesinde Rumlara saldırması tehlikesinden korkutmuştur:»

Karabekir, Nutuk'a düştüğü notlarda Atatürk'ün Kurtuluş Savaşının başında «Amerikan mandası» ve «bolşeviklik ilânını» çözüm olarak düşündüğünü de yazmış!"

****
Sayfa 163,164
****

****

KAYNAK:

ISBN 975-478-064-1
Kâzım Karabekir Anlatıyor, Uğur Mumcu / 5. Basım, 1993 / Kapak, Erkal Yavi / Kapak Baskısı, Özyılmaz Matbaası / İç Baskı, Yaylacık Matbaası / Cilt, Aziz-Kan Mücellithanesi / Kitabı Yayımlayan Tekin Yayınevi, Ankara Cad. No: 43 İSTANBUL Tel: 527 69 69 - 512 59 84

Yayına Hazırlayan: UĞUR MUMCU
KAZIM KARABEKİR ANLATIYOR
Beşinci Basım
TEKİN YAYINEVİ

["Kâzım Karabekir Anlatıyor" başlıklı yazı dizisi 10-29 Haziran 1990 günleri arasında Cumhuriyet Gazetesi'nde yayınlanmıştır.]

****
****
****

Kemalistleri Hakka davet ediyoruz

Allah'ın (celle celaluhu) kitâbına ve Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetine davet

NAHL SURESI
36 - Andolsun ki biz her ümmete, "Allah'a ibadet edin ve putlara tapmaktan sakının." diye bir peygamber gönderdik. Allah, bu ümmetlerden bir kısmına hidayet etti, bir kısmına da sapıklık hak olmuştur. Şimdi yer yüzünde bir gezip dolaşın da bakın ki, peygamberleri yalanlayanların sonunun ne olduğunu bir görün?

****

HÛD SURESI
50 - Âd kavmine de kardeşleri Hud'u gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. (...)"

****

HÛD SURESI
61 - Semud kavmine de kardeşleri Salih'i gönderdik. Dedi ki, "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin O'ndan başka bir ilâhınız daha yoktur. (...)"

****

HÛD SURESI
84 - Medyen'e de kardeşleri Şu'ayb'i gönderdik. Dedi ki: «Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. (...)"

****

ARAF SURESI
59 - Andolsun ki Nûh'u elçi olarak kavmine gönderdik de dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. (...)"

****

ARAF SURESI
65 - Âd (kavmin)e de kardeşleri Hûd'u (gönderdik): "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. (...)"

****

ARAF SURESI
73 - Semûd kavmine de kardeşleri Sâlih'i (gönderdik): "Ey kavmim dedi, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. (...)"

****

ARAF SURESI

85 - Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik): "Ey kavmim, dedi, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. (...)"

****

MÜ'MİNUN SURESI
23 - And olsun biz, Nûh'u kavmine gönderdik. "Ey kavmim dedi, Allah'a kulluk edin. O'ndan başka ilâhınız yoktur. (...)"

****

MÜ'MİNUN SURESI
32 - Bunun üzerine, onlar arasından kendilerine, "Allah'a kulluk edin; çünkü sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. Hâlâ Allah'tan korkmaz mısınız? (mesajını ileten) bir resul gönderdik.

****

ANKEBUT SURESI
16 - İbrahim'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: "Allah'a kulluk edin, O'na karşı gelmekten sakının.

****

Al-I IMRAN SURESI
23 - Kendilerine Kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Aralarında Allah'ın Kitabı hükmetsin diye çağrılıyorlar da onlardan bir bölümü yüz çeviriyor. Onlar işte böyle arka dönenlerdir.

****

FURKAN SURESI
30 - Peygamber dedi ki: "Ey Rabbim! Kavmim bu Kur'ân'ı terkedilmiş (bir şey yerinde) tuttular."

EY LAIKLER, ALLAH'A KULLUK EDIN; ÇÜNKÜ SIZIN O'NDAN BAŞKA BIR ILÂHINIZ YOKTUR.

****
****
****

Şeytan'ın kurduğu düzenden Ilahi düzene

Bilindiği üzere, Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem) Risalet görevi verilmeden önce, Mekke ve diğer Arap yerleşimlerinde "Cahiliye" hayatı yaşanıyordu. Cahiliye döneminde güçlü olan güçsüz olana zulüm ederdi.

Faizin, fuhuşun, kumarın, içkinin ve tefeciliğin had safhada olduğu bir dönemdi "Cahiliye" dönemi... Şimdi ki yaşadığımız döneme "çok ama çok benziyordu."

Bütün bunlara rağmen Cahiliye döneminde yaşayanlar "Allah"ı (celle celaluhu) bilirlerdi... Ancak bu, onların "Put"lara tapmalarına, onlara sevgi beslemelerine bir engel teşkil etmiyordu, çünkü Allah'ı (C.C.) yeterince tanımıyorlar ve O'nun (Celle celaluhu) bilinen "bütün" emirlerine riayet etmiyorlardı.

Onlar için "Allah'ın (C.C.) hükmü" değil, sadece ve sadece kendi elleriyle yapmış oldukları "Put"ları ve kendilerinin hazırlayıp "yasa" haline getirdikleri "Hükümleri" vardı; Cahiliye Hükümleri...

Allah-u Teala'ya kulluk etme şuurunda hiç bir zaman olamadılar, yalnızca "kabilecilik, ırkçılık, milliyetçilikti" onlar için önemli olan.

Aralarında az da olsa putlara tapmayan, onlara sevgi beslemeyen ve Allah'a (C.C.) ibadet ile meşgul olan ve Ilahi düzen için canlarını feda etmeye hazır bir grup vardı.

Işte böyle bir tablo vardı Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşadığı dönemde... "Tıpkı şimdi ki dönem gibi."

Ve "o" an geldi, Rasulullah'ın (S.A.V) Risalet görevi Hz. Cebrail (aleyhisselam) aracılığı ile kendisine bildirildi. Ahir zaman Peygamber'i (S.A.V) hiç yılmadan, usanmadan insanları Hakka çağırıyor ve "Put"lara tapmamalarını söylüyordu. Kimisi kendisine "Deli" dedi, kimisi "büyülü" dedi, kimisi şöyle, kimisi böyle dedi... Fakat Rasulullah (S.A.V) hiç bir zaman pes etmedi.

Rasulullah (S.A.V) Mekkeli müşriklere, Allah'ın (C.C.) "Şeriat"ını anlatıyor ve Islam'a davet ediyordu.Ancak Cenab-ı Hak'kın "Şeriat"ından ve "Hükmünden" başka, diğer hükümlere rıza gösteren Cahiliye döneminin müşrikleri, Cenab-ı Hak'kın hükümleri ile ilgili apaçık ayetleri görmezden geliyorlar, (Haşa) "Muhammed'in (S.A.V) uydurması" ve yahut "eskilerin hikayeleri" diyorlardı.

Onlara göre Kuran; "Gökten indiği *sanılan** kitaptı ve Hz. Muhammed (S.A.V) uydurmuştu" (HAŞA VE KELLA)

Çünkü onlar "ATA"larının yolundan gitmek ile doğru yolda olduklarını zannediyorlardı. Oysa Hz. Muhammed (S.A.V) Bakara Suresi'nin 170. Ayetini gösteriyordu o "Cahillere";

"«Allah'ın indirdiğine uyun.» dendiği vakit de: «Yok, ATAlarımızı neyin üzerinde bulduysak ona uyarız.» dediler. Ya ATAları bir şeye akıl erdiremez ve doğruyu seçemez idiyseler de mi onlara uyacaklar?"

Hamd olsun, aralarında "hakikatin" farkına varan insanlar az da olsa ortaya çıkıyordu. Hiç "şüphe" ve "tereddüt" etmeden iman eden bir Hz. Ebu Bekir Sıddık (radıyallahu anh) vardı mesela...

Müslümanlar, sayıca az oldukları için Hz. Erkam'ın (R.A.) evinde buluşuyorlar, burada Islam dinini öğreniyor ve ibadetlerini gizlice yapıyorlardı.

Bu arada Cahiliye müşrikleri, müslümanları olmadık işkenceler ile "Rabbin Ayetlerinden ve Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetinden" yüz çevirtmeye çalışıyorlardı. Fedakar ve cefakar müslümanların herşeye rağmen imanlarını muhafaza etmeleri kendilerini tedirgin ediyordu.

Artık radikal önlemler alınması gerektiğinin farkına vardılar ve gecikmeden gerekli gördükleri adımları attılar...

Ve, Kuran okunması yasaklandı.

Kendi "Put"larının sorgulanamaması için önlemler alıyorlardı... Zaten her "çağ"da "Put"a tapanların aldığı önlemlerdi bunlar.

Kendi "Put"larını "reddedenlere", "kutsallığını tanımayanlara" "ceza" verdiler, "Allah'ın (C.C.) Hükmü" diyen insanlara, "Hayır, ATA'larımızın dinine uyacaksınız" diyerek türlü türlü işkenceler yaptılar. Dinlerini yaşamalarına izin vermediler.

Nihayet müslümanlar Hz. Ömer (R.A.) Efendimiz ile 40 kişi oldular ve Hz. Ömer'in (R.A.) teklifi ile hep beraber açıkça Namaz kılmak üzere Kabe'ye (o dönemin siyasi kararların alındığı yere) doğru yola çıktılar.

Hz. Ömer (R.A.) müşrikleri görünce:

- "Beni bilen bilsin, bilmeyen öğrensin, Ben Hattab oğlu Ömer'im. Işte müslüman oldum. Karısını dul, çocuklarını yetim bırakmak isteyen yerinden kıpırdasın! Kımıldayanı, kılıcımla doğrayıp yere sererim!"

diyerek "Tağuti düzenin" savunucularına, Allah'ın (C.C.) düzenini "red" eden, kendi "kul yapımı" hükümlerini müslümanlara kabul ettirmeye ve dayatmaya çalışanlara meydan okudu ve Şehadet getirdi.

- "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve rasulüh!".

Ya Rabbi, Ümmet-i Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) Yeni "Ömer"ler nasip eyle... Amin... Amin... Amin.

****
****
****

Islam Nizam'ı Dünya'ya hakim olmadıkça huzur da hakim olmaz

Bilgisayarınızı üretici firmanın kullanım kılavuzunda yazdığı şekilde kullanırsanız, bilgisayarınızda aksaklık olmaz, içerisindeki diğer parçalar ile uyumlu ve düzenli çalışır... Onlara maddeten "zarar" vermez, yani "manevi" karşılığı "huzurlu" olur...

Aynı şekilde insanları, insanı yaratan Allah'ın (celle celaluhu) insanların fıtratını esas alarak belirlediği kanunlar ile yönetirseniz, onun hayatı da düzenli olur, kimseye zarar vermez. Diğer insanlara zarar vermediği ve onlarla uyumlu olduğundan dolayı toplumda da huzur ve sükun hakim olur.

Binaenaleyh, Islam Nizam'ı Dünya'ya hakim olmadıkça huzur da hakim olmaz.

***

Maide Suresi
49 - Aralarında Allah'ın "indirdiğiyle" hükmet. Onların keyiflerine uyma. Allah'ın sana indirdiğinin bir "kısmından" seni saptırmalarından sakın. Eğer Allah'ın hükmünden yüzçevirirlerse, bil ki Allah, bir kısım günahları sebebiyle onları "musibete" uğratmak istiyor. Muhakkak ki insanların çoğu yoldan çıkanlardır.

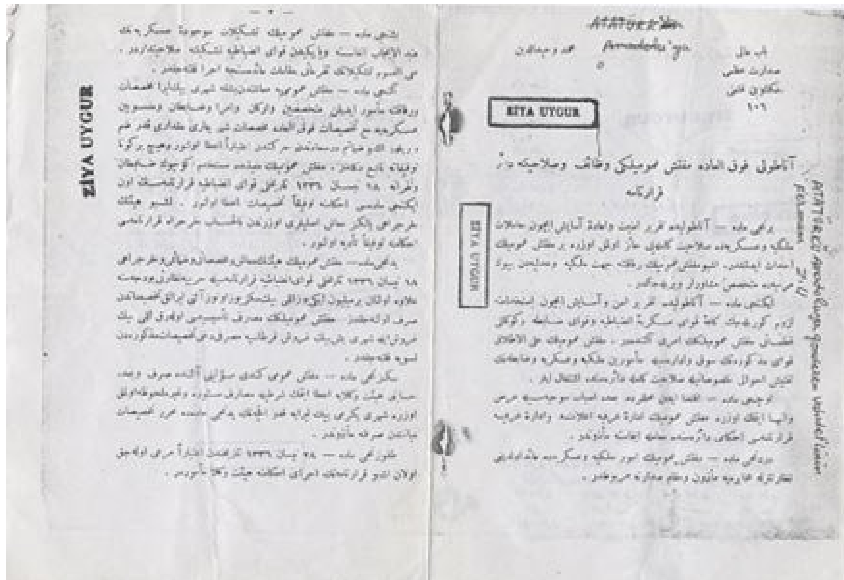
50 - Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? kesinlikle bilen bir toplum için Allah'tan "daha güzel" hüküm veren kim olabilir?

****
****
****

Belgeler ile Bandırma Vapuru yalanları

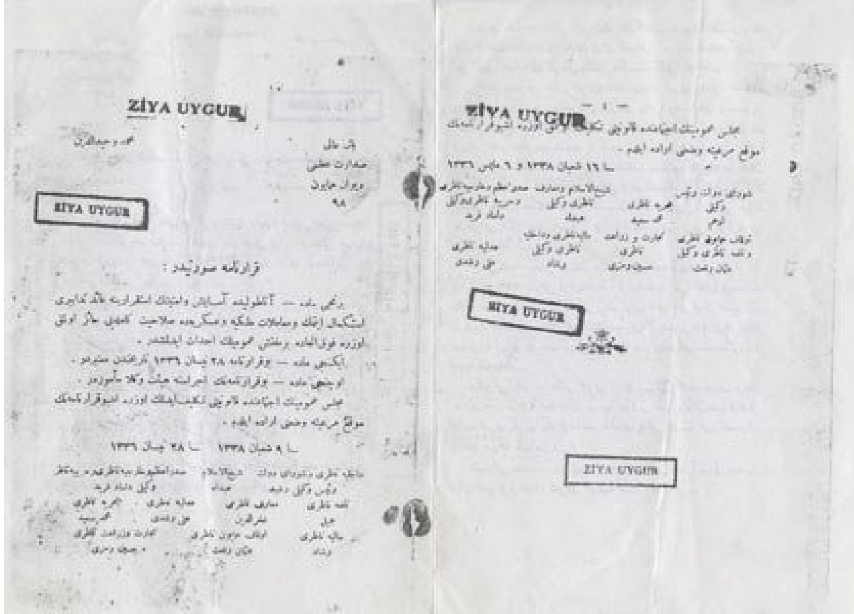
Zaman - Cumartesi eki - KURŞUNKALEM

Geçen haftaki 'Cumhuriyet Gazetesinin Bandırma Vapuru itirafı' başlıklı yazımdan sonra pek çok mesaj aldım. Bu mesajlar arasında önemli bir belge de vardı. Padişah Vahidettin imzalı bu belgede resmî tarihçilerin pek kabul edemeyeceği gerçekler var. Atatürk'e örtülü ödenek tahsis edilmiş mesela. Çok geniş yetkilerle donatılmış, ordu lağv etmek ve yeni ordu kurmak gibi... Aslında belgeye Padişah imzası taşıdığı için bir ferman da diyebiliriz. Resmî Gazete'de yayımlanan, o zamanki bakanlar kurulunun tüm üyelerinin imzaladığı bu belgeyi dikkatinize sunuyorum. Unutmadan bu belgede yeni değil; ama pek çok kimsenin bundan haberi yok. Ben şimdiye kadar bir kitapta görmüştüm sadece...

ZİYA UYGUR
ZİYA UYGUR
ZİYA UYGUR

Bab-ı Âli Sadaret-i Uzmâ Mektûbî Kalemi 106 Mehmed Vahidüddin
Anadolu Fevkalade Müfettiş-i Umumiliği Vezaif ve Salahiyetine Dair Kararname

Birinci madde: anadoluda takrir-i emniyet ve iade-i asayiş için muamelat-ı mülkiye ve askeriyede salahiyet-i kâmileyi haiz olmak üzere bir müfettiş-i umumilik ihdas edilmiştir. İşbu müfettiş-i umumilik refakatine cihet-i mülkiye ve adliyeden büyük mertebede mütehassıs müşavirler verilecektir.

İkinci madde: Anadolu'da takrir-i emn ü asayiş için istihdamına lüzum görülecek kâffe-i kuva-yı askeriye-i inzibatıye kuva-yı zabıta ve gönüllü kıtaatı müfettiş-i umumiliğin emri altındadır. Müfettiş-i umumilik alelıtlak kuva-yı mezkurenin sevk idaresiyle memurîn-i mülkiye ve askeriye ve zabıtanın teftiş ahvali hususatıyla salahiyet-i kamile dairesinde iştigal eyler.

Üçüncü madde: İktiza eden mahallerde badehü esbab-ı mucibesiyle arz ve inha etmek üzere müfettiş-i umumilik, idare-i örfiyye ilanına ve idare-i örfiyye kararnamesi ahkâmı dairesinde muamele ifasına mezundur.

Dördüncü madde: Müfettiş-i umumilik umur-ı mülkiye ve askeriyede ait olduğu nezaretlerle muhabereye mezin ve makam-ı sadarete merbuttur.

Beşinci madde: Müfettiş-i umumilik, teşkilat-ı mevcude-i askeriyenin indel-icab ilgasına veya yeniden kuva-yı inzibatiye teşkiline salahiyettardır. Alelumum teşkilatın teferruatı makamat-ı aidesince icra kılınacaktır.

Altıncı madde: Müfettiş-i umumiye maaşından başka şehrî bin lira muhassasat ve refakatine memur edilen mütehassısîn ve erkan ve ümera ve zabıtan ve mensubîn-i askeriyeyey mea tahsisat fevkalade muhassasat-ı şehriyeleri miktarı kadar zam verilir. İşbu zamaim Dersaadet'ten hareketten itibaren ita olunur ve hiçbir gûnâ tevkifata baliğ değildir. Müfettiş-i umumilik maiyyetinde müstahdem küçük zabitan ve neferata 18 Nisan 1336 tarihli kuva-yı inzibatiye kararnamesinin on ikinci maddesi ahkamına tevfikan tahsisat ita olunur. İşbu heyetin harcırahı yalnız maaş-ı aslileri üzerinden bilhisab harcırah kararnamesi ahkamına tevfikan tediye olunur.

Yedinci madde: Müfettiş-i umumilik heyetinin maaş ve muhassasatı ve zamaimim ve harcırahı 18 Nisan 1336 tarihli kuva-yı inzibatiye kararnamesiyle Harbiye Nezareti bütçesine ilave olunan bir milyon ikik yüz elli bin sekiz yüz otuz altı liralık tahsisat-ı mezkureden tesviye kılınacaktır.

Sekizinci madde: Müfettiş-i umumi kendi mesuliyeti altında sarf ve badehü hesabını heyet-i vükelaya ita etmek şartıyla mesarif-i mesture ve gayr-i melhuza olmak üzere şehrî yirmi beş bin liraya kadar akçenin yedinci maddede muharrer tahsisat meyanından sarfına mezundur.

Dokuzuncu madde: 28 Nisan 1336 tarihinden itibaren mer'i olacak olan işbu kararnamenin icra-yı ahkamına heyet-i vükela memurdur.

****

Zaman - Cumartesi eki - Burada son buldu.

****

Mustafa Kemal ve kurmay heyetine verilen vize belgesi Belgenin en altında, İngilizce "Move Approved" belgeleri yolculuğun onaylandığını belirtiyor.

Alev Coşkun, öyle sıradan bir isim değil. Cumhuriyet Gazetesi'nin; CHP milletvekilliği yapmış, bakan olmuş bir yöneticisi. 2004'e kadar Cumhuriyet'in Yönetim Kurulu Başkanı'ydı. Şimdi de Cumhuriyet Vakfı Başkan Yardımcısı. Dolayısıyla onun yazdıkları Cumhuriyet Gazetesi'nin görüşü sayılır bir nebze...

Ankara'da, 15-23 Nisan 1995 tarihleri arasında yapılan Kitap Fuarı sırasında, değişik yerlere büyük bir geminin afişi asıldı. Afişte büyük harfli " BİZE YALAN SÖYLEDİLER" başlığı altında şunlar yazılıydı:

" 70 yıllık resmî tarihin kitaplarında, bizlere taka diye öğretilen, pusulası olmayan, kırık dökük, yol iz bilmeyen bir kaptanla yola çıkılan Bandırma vapurunun fotoğrafı ! Mustafa Kemal Paşa'ya maiyetiyle birlikte

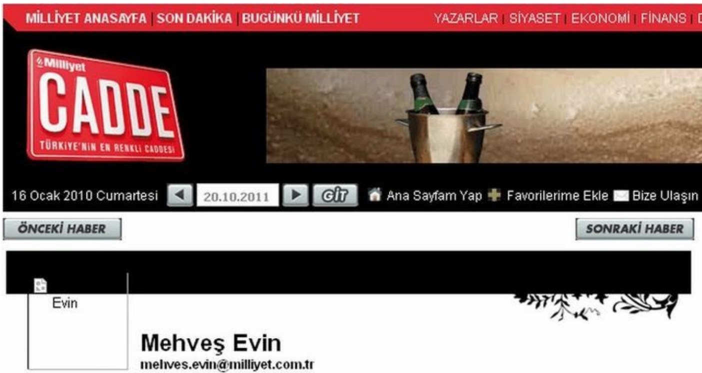
Anadolu’ya geçmesi için tahsis edilen taka, işte bu gemidir.”

****
****
****

Islam'ın dediğine geliyorlar - M. Kemal Atatürk ve zihniyetinin KARMA EĞITIM REZALETI - 1 (7 Bölüm)

7 bölümden oluşan yazı dizimizin tamamını bu başlık altında topladık. Şüphesiz "Karma Eğitim"in zararları burada zikrettiklerimizden çok ama çok daha fazladır. Daha fazla bilgi için Ali Erkan Kavaklı'nın "Karma Eğitim" isimli kitabına bakılabilir. Bizde yazı dizimizin bazı bölümlerinde Ali Erkan Kavaklı'nın çalışmasından istifade ettik.

Mehveş Evin
mehves.evin@milliyet.com.tr

Karma okullar daha başarısız

Bir kesimi yerinden hoplatacak bir sonuç, biliyorum! Kız çocuklarıyla erkeklerin birlikte okumasını savunan, genç insanların sağlıklı gelişimi için karma eğitim modelinin şart olduğunu düşünen herkesi şaşırtacak bir yazıya rastladım.
İngiliz The Times'da yayınlanan habere göre, kız ve erkek okullarının başarı oranı, karma eğitim yapan okullara göre daha yüksek.
Karşılaştırma, İngiltere'de liseyi tamamlama sınavı olan A level ve GCSE sonuçlarına bakarak yapılmış.
A level, bizim üniversite sınavına tekabül ediyor denebilir, çünkü öğrenciler bu sınavda aldıkları puanla

(Fotoğraf: Köşe yazısının yer aldığı "Milliyet" haber portalının sitesinden bir görüntü.)

M. Kemal Atatürk ve zihniyetinin çağdaşlığın (!) gereği olarak erkek-kız karma eğitimi öngörmesinin ne kadar yanlış olduğunu bu yazı dizimizde ortaya koymaya çalışacağız inşaallah.
Yazı dizimize "Milliyet gazetesinde" yer alan bir köşe yazısıyla başlıyoruz.

****

Karma okullar daha başarısız

Bir kesimi yerinden hoplatacak bir sonuç, biliyorum! Kız çocuklarıyla erkeklerin birlikte okumasını savunan, genç insanların sağlıklı gelişimi için karma eğitim modelinin şart olduğunu düşünen herkesi şaşırtacak bir yazıya rastladım. İngiliz The Times'da yayınlanan habere göre, kız ve erkek okullarının başarı oranı, karma eğitim yapan okullara göre daha yüksek. Karşılaştırma, İngiltere'de liseyi tamamlama sınavı olan A level ve GCSE sonuçlarına bakarak yapılmış. A level, bizim üniversite sınavına tekabül ediyor denebilir, çünkü öğrenciler bu sınavda aldıkları puanla üniversitelere başvuruyor. Bu listeye göre ilk üçe giren okulların hepsi özel! St. Paul's Girls School'un birinci, Perse School for Girls'ün ikinci olması, özel kız okullarının fark attığının da kanıtı. Genel olarak kızların başarısı göze çarpıyor: İlk 50'ye giren liseden, 27'si kız, 14'ü erkek okulu. Sadece yedi tanesi karma eğitim yapıyor! Anlayacağınız, Türkiye'de çağdaşlığın gereği olarak düşünülen karma okul, belki de sanıldığı kadar başarılı bir model değil.

Peki bizim okullarımızın kaç tanesi karma, kaç tanesi sadece erkek veya kız okulu? Milli Eğitim'in Strateji Geliştirme Başkanlığı'na danıştım, böyle bir çalışma yokmuş. Okullar sadece genel, özel ve meslek lisesi olarak sınıflandırılıyor. Ayrıca adı kız veya erkek lisesi olan pek çok okul, karma eğitime geçti. Dershanelerin ise karma eğitim vermesi zorunlu. Ancak bizde kızlarla erkeklerin ayrı okullarda okuması, muhafazarlığın bir göstergesi olarak görüldüğü için konuyu tartışmak bile başlı başına sorun. Doğruya doğru: Dindar kesim, kız çocuklarının ayrı okulda eğitim görmesini, başarı çıtasını yükseltmek için savunmuyor. Öncelikli kaygıları, kızların 'namus'unu korumak (*) Ortaöğretimdeki kız öğrenci sayısının erkeklerden daha düşük olduğu, kız okutmanın pek çok aile için sorun olduğu ülkemizde, belki de bazı önyargıları bir kenara bırakmakta fayda var.

Eğer amaç, daha fazla kız çocuğunun okuması, üniversiteye girmesi ve kendi ayaklarının üzerinde durmasını sağlamak... Ve yerlerde sürünen ÖSS başarı grafiğini yükseltmenin bir çaresini bulmaksa... Karma eğitimin artısını eksisini yeniden gözden geçirmekte belki de fayda var. Avustralya'dan ABD'ye, karma okullarla ilgili pek çok araştırma yapıldı. ABD'de 2008 yılında Stetson Üniversitesi'nin yürüttüğü dört yıllık pilot araştırmanın sonuçları çarpıcı: Karma okulda okuyan erkeklerin yüzde 55'i sınavı başarıyla verdi. Buna karşılık sadece erkeklerin okuduğu okulda, aynı sınavdaki başarı oranı yüzde 85'ti. Üstelik demografik yapı, sınıftaki öğrenci sayısı ve müfredat bakımından iki okul tamamen birbirinin aynıydı!

* Yazar işaretlediğimiz yerde: "Ben onlardan değilim" mesajı vermek zorunda hissetmiş kendini herhalde. Ama sonuç aynı.

****

KAYNAK: Mehveş Evin, Milliyet, 16 Ocak 2010.

****

Islam'ın dediğine geliyorlar - KARMA EĞITIM REZALETI - 2

05 Ocak 2007 Cuma
Hava durumu için şeh

SABAH

HIZLI ARAMA: ara

Servislerimiz
Son Dakika
Yazarlar
News in English
» Günün İçinden
Ekonomi
Gündem
Siyaset
Dünya
Spor
Hava Durumu
Sarı Sayfalar
Ana Sayfa
Dosyalar
Teknoloji
Emlak
Otomobil
Detaylı Arama

Günün içinden

Bu haberi dinle

Kız - erkek ayrı öğrenim daha iyi

Karma okullarda mı eğitim daha iyi verilir? Yoksa kız ve erkek öğrencilerin ayrı okuduğu okullarda mı? Yıllardır bu konu eğitimciler ve aileler arasında tartışılır. İngiltere'de de son dönemde kız ve erkek öğrenciler arasındaki başarı düzeyinin giderek açılması, konuyu gündemin ilk sırasına taşıdı. Okulları denetleyen ve eğitimleri inceleyen bir merkez olan Ofsted'in araştırmasına göre aradaki başarı düzeyinin kapatılması için yapılması gereken ilk şey, kız ve erkek öğrencileri farklı sınıflarda okutmak. Merkezin başkanı Christine Gilbert, erkek öğrencilerin kızlardan geride kaldığını belirterek "öğretmenlerin onlara daha fazla eğilmesi gerektiğini" söyledi. Gilbert erkek öğrencilere özellikle "yarışmalı" dersler verilmesini önerdi.

(Fotoğraf: Köşe yazısının yer aldığı "Sabah" haber portalının sitesinden bir görüntü.)

Fotoğraf'ta yazanları göremeyenler için ayrıca buraya yazıyoruz.

****

Kız - erkek ayrı öğrenim daha iyi

Karma okullarda mı eğitim daha iyi verilir? Yoksa kız ve erkek öğrencilerin ayrı okuduğu okullarda mı? Yıllardır bu konu eğitimciler ve aileler arasında tartışılır. İngiltere'de de son dönemde kız ve erkek öğrenciler arasındaki başarı düzeyinin giderek açılması, konuyu gündemin ilk sırasına taşıdı. Okulları denetleyen ve eğitimleri inceleyen bir merkez olan Ofsted'in araştırmasına göre aradaki başarı düzeyinin kapatılması için yapılması gereken ilk şey, kız ve erkek öğrencileri farklı sınıflarda okutmak. Merkezin başkanı Christine Gilbert, erkek öğrencilerin kızlardan geride kaldığını belirterek "öğretmenlerin onlara daha fazla eğilmesi gerektiğini" söyledi. Gilbert erkek öğrencilere özellikle "yarışmalı" dersler verilmesini önerdi.

****

KAYNAK: Sabah gazetesi, Christine Gilbert ile ilgili haber, 05 Ocak 2007.

****

Islam'ın dediğine geliyorlar - KARMA EĞITIM REZALETI - 3

M. Kemal Atatürk ve zihniyetinin çağdaşlığın (!) gereği olarak erkek-kız karma eğitimi öngörmesinin ne kadar yanlış olduğunu bu yazı dizimizde ortaya koymaya çalışacağız inşaallah.

***

İSTATİSTİKLER, KARMA EĞİTİMİN EŞİTLİK SAĞLAMADIĞINI SÖYLÜYOR

Araştırmaların hepsi, karma eğitimin toplumda kadın erkek eşitliğine hizmet etmediğini, kadınların ezilmesini ve horlanmasını önlemediğini, aksine sistematik hale getirdiğini gösteriyor.

Mesela:

Almanya üniversitelerinde elektro teknik alanında öğrenim gören kızların oranı % 4.

Federal Almanya'da, kadınların sadece % 7'si mühendis.

Akademisyenler arasında kadınlar, erkeklere göre daha fazla işsiz kalıyor.

Bilim adamları arasında kadınların oranı sadece % 6.

Almanya'da çeşitli meslek dallarındaki "kadın doçent"lerin erkeklere oranı şöyle:

"İnşaat yüksek mühendisi kadın doçent: % 1.6.

Kimya doçenti: % 4.5

Hukuk doçenti: % 6.5

Tıp doçenti: % 8.3

Felsefe doçenti: % 9.3

Tarih doçenti: % 10.4

Roman dilleri doçenti: % 19.1

Eğitim Bilimleri doçenti: % 23.5"

***

Fizik alanında:

35 erkek profesör kürsü sahibi,

sadece 3 kadın profesör kürsü sahibi.[1]

Halbuki yüksek öğretimde kız öğrencilerin erkeklere oranı neredeyse % 50'yi buluyor.

Ama yüksek kademelere ve toplumun tepe noktalarına gelme yarışında kadınlar geride kalıyor. Kadınların fizik, kimya, bilgisayar mühendisliği gibi çok para kazandıran mesleklerde başarısızlığı, onları dezavantaj sahibi yapıyor.

Toplumun tepe noktalarına gelen kadın oranı çok az. Hem de karma eğitimi, reform olarak görenlerin yüzünü kızartacak kadar az.

Size birkaç istatistik sonucu sunmak isterim:

ZİRVEDEKİLER

Yüksek okul öğrencisi:

1980 yılında: % 47.5

1999 yılında: % 54.8

***

Yüksek okul bitiren:

1980 yılında: % 34.1

1999 yılında: % 43.5

***

Doktora yapan:

1980 yılında: % 19.6

1999 yılında: % 33.4

***

Doçent:

1980 yılında: % 5.4

1999 yılında: % 17.7

***

Profesör:

1980 yılında: % 5.2

1999 yılında: % 6.3

***

Kuzey Rheinwestfalen Eyaletinde lise bitirme dersi olarak kızlar:

Fizik: % 12

Kimya: % 35

Resim: % 71

Almanca % 69 oranında seçiyor.[2]

***

ÜST DÜZEY YÖNETİCİ KADIN:

Türkiye: % 4

ABD: % 2.4

Almanya: % 3

İngiltere: % 2

Japonya: % 1 [3]

***

MECLİSTE KADIN

İsveç: % 40

Güney Afrika: % 25

Mozambik: % 25

Uganda: % 17.4

Meksika: % 14

Polonya: % 13

Türkiye: % 2.4 [4]

NOT: Afrika ülkesi "Mozambik" bile bu konuda M. Kemal'in rejimini 10'na katlamış...

***

NOBEL ÖDÜLÜ

2001 yılına kadar: 690 erkek, 29 kadın Nobel ödülü aldı.[5]

****

KAYNAKLAR:

[1] Alman dergisi "Der Spiegel", sayı 2, 2001.

[2] Karma Eğitim, sayfa 48.

[3] Hürriyet gazetesi, 9 Eylül 2001.

[4] Vakit gazetesi, 8 Mart 2002.

[5] Alman dergisi "Der Spiegel", sayı 42, sayfa 72, 2001.

NOT: Ali Erkan Kavaklı'nın çalışmasından alıntılanmıştır.

****

****

Islam'ın dediğine geliyorlar - KARMA EĞITIM REZALETI - 4

(M. Kemal Atatürk ve zihniyetinin çağdaşlığın (!) gereği olarak erkek-kız karma eğitimi öngörmesinin ne kadar yanlış olduğunu bu yazı dizimizde ortaya koymaya çalışacağız inşaallah.

****

PROF COHEN: ERKEK VE KIZLARIN YARATILIŞI FARKLI

Cambrid Üniversitesi'nde araştırmalar yapan psikolog Prof. Simon Baron Cohen, kız ve erkeklerin yaratılışının farklı olduğunu şu çarpıcı cümlelerle anlatıyor:

"Daha ilk günden farklı. Kadın ve erkek dünyaya farklı beyinlerle geliyor. Erkeklerin beyni, dünyayı sistematik olarak algılıyor. Buna karşılık kadın beyni duyarlılık ve empati yapacak şekilde yaratılmıştır. Kadınlar, konuşma sırasında erkeklere göre daha çok göz kontağı kurarlar. Kızlar, erkek çocuklara göre konuşmaya daha erken başlar, erkekler konuşamama sıkıntısı çeker. Erkekler mekansal düşünür. Kadınlar dil konusunda daha yeteneklidir. Bugüne kadar cinsiyetleri dikkate alma konusunda çok ihmalkar davrandık. Erkekler sistemi düşünür, kadınlar empati yapar, başkasının yerine kendini koymayı tercih eder. Kadınlar böyle davranır, çünkü anne karnında farklı programlanmıştır. Kadın ve erkeğe ait tipik özellikler, çocuk dünyaya gelmeden önce şekillendiriliyor, sosyal araştırmacılar bunu kabullenmek zorunda. Yüzlerce çocuğu doğduktan sonra bir dakika gözlemledik. Kız çocukları insan yüzüne daha uzun süre bakar. Kız çocukları bebeklerle oynuyor, erkek çocuklar arabayla."

****

KAYNAK:

Alman "Der Spiegel" dergisi, 25 Ağustos 2003.

****

Islam'ın dediğine geliyorlar - KARMA EĞITIM REZALETI - 5

M. Kemal Atatürk ve zihniyetinin çağdaşlığın (!) gereği olarak erkek-kız karma eğitimi öngörmesinin ne kadar yanlış olduğunu bu yazı dizimizde ortaya koymaya çalışacağız inşaallah. Sayfamıza herkesten destek bekliyoruz.

***

Almanya Sosyal Demokrat Eğitim ve Bilim Bakanı Behler, karma eğitimin getirdiği zararların dolayısıyla sorgulanmasını istedi ve şöyle dedi:

"Benim yaşımdaki bütün hanımlar gibi ben de kız lisesinde okudum. O zamanlar bu ayrımı can sıkıcı buluyordum. 70'li yıllarda hepimiz, karma eğitimin erkeklerle kızlar arasında şans eşitliğini sağlayacağına inandık. Meğer bu aşırı iyimser bir bakış açısıymış."[1] Aynı yıl Hamburg, Scleswig Holstein, Hessen gibi birçok eyalette de teknik ve tabi bilimler derslerinin ayrı okutulması yönünde adımlar atıldı.

"Kadınlara daha fazla şans" için ayrı eğitim kararı Fransa, İsviçre, Polonya, Japonya ve İran'da yankı yaptı. ABD, İskandinav ülkeleri, Avustralya karma eğitimin zararlarından kurtulmak için çalışmalar başlattı. Esasen Amerika ve İngiltere'de uzun süredir karma eğitimin zararları tartışılıyordu. ABD'deki kız okulları öğrenci akınına uğruyor.

Alman eğitimci Prof. Dr. Maria Anna Kreienbaum, okulun çocuklara güçlü bir kişilik kazandırması gerektiğini, bunun ayrı eğitimle daha iyi gerçekleştiğini söylüyor.[2]

Prof. Dr. Sigrid Metz–Göckel, Amerika'daki kız okullarından mezun kadınların başarısını şöyle anlatıyor:

"Kız üniversitelerinden mezun olan kadınlar, yeni araştırmalara göre, iş hayatında ve bilimsel çalışmalarda çok başarılı. Amerika'da kız kolejinden mezun olanlar % 4 civarında olmasına rağmen mesleklerinde başarılı olan kadınların 1/3 'ü kız kolejlerini bitirmiş."[3]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Haftalık Fransız L'Express dergisinden tercüme.

[2] Schule Lebendig Gestalten, Prof. Dr. Maria Anna Kreienbaum, sayfa 10.

[3] Schule Lebendig Gestalten, Prof. Dr. Maria Anna Kreienbaum, sayfa 64.

****

Islam'ın dediğine geliyorlar - KARMA EĞITIM REZALETI - 6

M. Kemal Atatürk ve zihniyetinin çağdaşlığın (!) gereği olarak erkek-kız karma eğitimi öngörmesinin ne kadar yanlış olduğunu bu yazı dizimizde ortaya koymaya çalışacağız inşaallah. Sayfamıza herkesten destek bekliyoruz.

***

PEDAGOJİK BİR HAM ÖLÜ

Bütün araştırma sonuçları, karma eğitimin toplumda kadın–erkek eşitliğine hizmet etmediğini, kadınların ezilmesini ve horlanmasını önlemediğini, aksine bunların sistematik hale getirildiğini gösteriyor. Karma eğitimi sorgulayan ve onun özellikle kız öğrencileri başarısız hale getirdiğini ortaya koyan araştırmalar, daha sonraki yıllarda da devam etti. Almanya'nın 16 eyaletinde yapılan araştırmalar, karma eğitimin "pedagojik bir ham ölü" olduğunu ve kızlara hiçbir şey kazandırmadığını ortaya koydu.

Merkezi Münih'de bulunan Devlet Pedagoji ve Eğitim Araştırmaları Enstitüsü'nde Prof. Thomas Schafer'in koordine edip yönettiği bir araştırma yapıldı. Netice oldukça şaşırtıcıydı. "Karma eğitim, sanıldığı gibi kız öğrenciler açısından verimli değil. Hatta yüzyılın en büyük pedagojik yanlışıydı."[1]

Karma eğitim ABD'de de tartışılıyor, bu sebepledir ki Amerika Wellesley Kız Üniversitesi büyük ilgi görüyor. Amerikan toplumunda önemli makam ve mevkilere gelmiş olan bayanların önemli bir kısmı ya bu üniversitede öğrenim gördü, ya da karma eğitim olmayan okullarda eğitim gördüler. "Wellesley'e erkek öğrenci giremez. Kolej, bir bayanlar üniversitesi" Amerika'da bugün 84 bayan üniversitesi bulunuyor. Şu sıralar bu okullar öğrenci akınına uğruyor.[2]

****

Devam edecek inşaallah...

****

KAYNAKLAR:

[1] Schule Aktüel, Eylül 1997, Salvatorstr. 2. 80333 München.

Ve: Schul Report, Eylül 1997, Salvator str. 2, 80333 München.

[2] Alman "Der Spiegel" dergisi, 6 Mayıs 1996, sayfa 112–123.

****

Islam'ın dediğine geliyorlar - KARMA EĞITIM REZALETI – 7 ve SON

M. Kemal Atatürk ve zihniyetinin çağdaşlığın (!) gereği olarak erkek-kız karma eğitimi öngörmesinin ne kadar yanlış olduğunu bu yazı dizimizde ortaya koymaya çalışacağız inşaallah. Sayfamıza herkesten destek bekliyoruz.

***

Washington'ın yoksul mahallelerinden birinde yer alan Hayden Johnson Lisesi, karma okulda kız–erkek öğrencilerinin sınıflarının ayrılması yönündeki uygulamasıyla eğitim konusunda ABD'de yine bir tartışmayı gündeme getirdi. Kız ve erkek okullarına son zamanlarda artan ilginin yanı sıra karma okullarda kız ve erkek sınıflarının oluşması, eğitimde cinsiyetin öneminin beklenmedik bir şekilde arttığını gösterdi. Johnson Lisesi müdürüne göre, okuldaki erkek ve kız sınıflarının ayrılması, "hormonları yükselişe geçen gençlerin derslerinde dikkatlerinin dağılmasını engellemeyi" amaçlıyor.

Okul müdürünün haklı olduğuna dair elindeki en büyük delil, çocukların ayrım sonrasında büyük yükselme gösteren sınav notları… 2 yıllık ayrı sınıf uygulamasından sonra Johnson Lisesi öğrencileri iki yıl önce okuma sınıflandırılmasında %19 başarı gösterirken, uygulama sonrasında başarı %21 e yükseldi.

"Karma eğitim ile ilgili araştırmalar meşhur Der Spiegel dergisinin 16 Mart 1998 tarihli sayısına da konu oldu.

Der Spiegel, şu başlığı kullandı:

"Karma eğitim tarihi bir yanılgı mıydı?"

Araştırmalar şu gerçeği ortaya koydu:

Karma eğitimde meslek öğrenimi, kızların yetişmesine hizmet etmiyor.

"Kadınlara daha fazla şans… Kız okullarına dönüş…"

BU KAFA İLE ONLAR GİDER AYA, BİZ DE KALIRIZ YAYA

****

KAYNAK:

Alman "Der Spiegel" dergisi, 6 Mayıs 1996.

****
****
****

Necip Fazıl Kısakürek'in kaleminden Iskilipli Atıf Hoca

M. Kemal ve zihniyetinin şapka ile ilgili yazdığı risaleden dolayı 1926 tarihinde idam ettiği degerli alim Iskilipli Atıf Hoca'ya dua edelim.

***

Atıf Hoca, İptidaî Dahil Medresesi Umum Müdürü... Medreseyi kısa zamanda öyle ıslah ediyor ki, ismi her tarafa yayılıyor ve hem madde, hem de mâna cepheleriyle örnek medresenin ne demek olduğu görülüyor. Ecnebiler bile bu örnek medresenin manzarasına hayran... Bir gün Amerikan elçiliğinden bir grup Atıf Hocayı ziyarete geliyor, ona İslâmiyet hakkında sualler yöneltiyor ve ayrılırken ihtiramların en taşkınını gösteriyor. Gruptan yaşlı bir Amerikalı Atıf Hocaya şöyle hitap ediyor:

— Keşke genç olsaydım da talebeniz sıfatiyle yanınızda kalsaydım. Sizden feyz alsaydım...

Dünyaca meşhur bir İtalyan müsteşriki de Şeyhülislâmlık kapısına baş vurarak bazı suallerine cevap istiyor. Onu Atıf Hocaya gönderiyorlar. Atıf Hocayla saatlerce görüşüp ilmine hayran kalan müsteşrikin sözleri:

— Ben Arap ve Hind illerini gezdim ve bir çok din âlimiyle görüştüm. Hiçbiri beni sizin kadar doyuramadı. Yıllardır fikrimi harmanlayan en karışık ve girift meseleleri siz çözdünüz. Her tarafa yayılan şöhretinizin ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyorum.

Atıf Hoca, İslâm âleminin her tarafından mektuplar alıyor, birçok dergide çıkan yazıları ve bazı risaleleriyle Fas'tan Hindistan'a kadar adını ulaştırmış bulunuyordu. Hattâ Fransa'da müsteşriklerin yayınladığı bir dergi, kendisinden yüksek bir telif ücreti karşılığında İslâmiyete ait yazılar istemişti. Bazı ecnebi idareler altında bulunan İslâm toplulukları, Türkiye'ye heyetler göndererek Atıf Hocayı ziyaret ettirirler ve başta medreseler bulunmak üzere girişilecek ıslah hareketlerini Atıf Hocadan öğrenmek isterlerdi.

(...)

Japonya Büyük Elçisi Baron Uşida, İstanbul'a ayak basar basmaz, ilk iş olarak, resmî ziyaretlerinin peşinden, şöhreti Japonya'ya kadar erişen Atıf Hocayı ziyaret etmiş, onunla başbaşa saatler geçirmiş, ayrılırken de şöyle demişti:

— Sizin gibi birkaç hoca daha olsaydı İslâmiyet bütün Doğuyu, bu arada da Japonya'yı fethederdi.

****

KAYNAK: Necip Fazıl Kısakürek, Son Devrin Din Mazlumları, Büyük Doğu Yayınları.

****
****
****

Köylü, gerçekten milletin efendisi mi?

M. Kemal Atatürk; "Köylü Milletin Efendisidir" derken "Kadıköylü"leri kastetti galiba.

"Bu Millet CHP'yi neden sevmez" diye merak edenlere cevap niteliği taşıyan bir fotoğraf.

***

NOT: Fotoğrafı bana gönderen "Ömer Faruk" kardeşimize teşekkür ederim.

****
****
****

Bediüzzaman Said-i Nursi'nin (r.ha.) Deccal (Islam Deccalı / Süfyan) çalışması ve M. Kemal (Beşinci Şuâ, şualar 5.)

BEŞİNCİ ŞUA'NIN İKİNCİ MAKAMI VE MESELELERİ

Birinci Mesele

Rivayette var ki, "âhirzamanın eşhas-ı mühimmesinden olan Süfyanın eli delinecek."

Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Sefahet ve lehviyat için gayet israf ile elinde mal durmaz, israfata akar. Darb-ı meselde deniliyor ki, "Filân adamın eli deliktir." Yani çok müsriftir.

İşte, "Süfyan israfı teşvik etmekle, şiddetli bir hırs ve tamaı uyandırarak insanların o zayıf damarlarını tutup kendine musahhar eder" diye bu hadîs ihtar ediyor; "İsraf eden ona esir olur, onun dâmına düşer" diye haber verir.

- İkinci Mesele

Rivayette var ki, "âhirzamanın dehşetli bir şahsı sabah kalkar, alnında 'Hâzâ kâfir' yazılmış bulunur." 1

Allahu a'lem bissavab, bunun tevili şudur ki: O Süfyan, kendi başına frenklerin serpuşunu (şapka) koyup herkese de giydirir. Fakat cebir ve kanunla tâmim ettiğinden, o serpuş dahi secdeye gittiği için, inşaallah ihtida eder; daha herkes -yalnız istemeyerek- onu giymekle kâfir olmaz.

Dipnot:

1- Buhari, Fiten: 26; Müslim, Fiten: 101, 102; Tirmizî, Fiten: 62; Müsned, 3:115, 211, 228, 249, 250, 5:38, 404-405, 6:139-140.

- Üçüncü Mesele

Rivâyette var ki, "âhirzamanın müstebit hâkimleri, hususan Deccalın yalancı cennet ve cehennemleri bulunur." 1

- Gerçek Allah katındadır. Ancak O bilir- bunun bir tevili şudur ki: Hükûmet dairesinde karşı karşıya kurulan ve birbirine bakan vaziyette bulunan hapishane ile lise mektebi, "Biri hûri ve gılmanın çirkin bir taklidi, diğeri azap ve zindan suretine girecek" diye bir işarettir.

Dipnot:

1- Müslim, Fiten, 104, 109; İbn-i Mâce, Fiten: 33; Müsned, 5:397.

- Dördüncü Mesele

Rivâyette var ki, "âhirzamanda Allah Allah diyecek kalmaz." 1

- Gaybı ancak Allah bilir- Bunun bir tevili şu olmak gerektir ki: "Allah Allah Allah" deyip zikreden tekkeler, zikirhâneler, medreseler kapanacak ve ezan ve kamet gibi şeâirde ismullah yerine başka isim konulacak demektir. Yoksa, umum insanlar küfr-ü mutlaka düşecekler demek değildir. Çünkü Allah'ı inkâr etmek, kâinatı inkâr etmek kadar akıldan uzaktır. Umum değil, belki ekser insanlarda dahi vukuunu akıl kabul etmez. Kâfirler Allah'ı inkâr etmiyorlar, yalnız sıfâtında hatâ ediyorlar.

Diğer bir tevili şudur ki: Kıyamet kopmasının dehşetini görmemek için, mü'minlerin ruhları bir parça evvel kabzedilir. Kıyamet kâfirlerin başlarında patlar.

Dipnot:

1 - Müslim, İmân: 234; Tirmizi, Fiten: 35; Müsned, 3:107, 201, 259.

- Beşinci Mesele

Rivayette vardır ki, "âhirzamanda Deccal gibi bir kısım şahıslar ulûhiyet dâva edecekler ve kendilerine secde ettirecekler." 1

Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Nasıl ki padişahı inkâr eden bir bedevî kumandan, kendinde ve başka kumandanlarda, hâkimiyetleri nisbetinde birer küçük padişahlık tasavvur eder. Aynen öyle de, tabiiyyun ve maddiyyun mezhebinin başına geçen o eşhas, kuvvetleri nisbetinde kendilerinde bir nevi rububiyet tahayyül ederler ve raiyetini kendi kuvveti için kendine ve heykellerine ubudiyetkârâne serfüru ettirirler, başlarını rükûa getirirler demektir.

Dipnot:

1 - el-Hâkim, el-Müstedrek, 4:508; İbn-i Kesîr, Nihayetü'l-Bidâye ve'n-Nihâye: 1:125, 126; Müsned, 4:20, 5:372

- Altıncı Mesele

Rivayette var ki, "Fitne-i âhirzaman o kadar dehşetlidir ki, kimse nefsine hâkim olmaz." 1
Bunun için bin üç yüz sene zarfında emr-i Peygamberî ile bütün ümmet o fitneden istiâze etmiş, azab-ı kabirden sonra مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَّالِ وَ مِنْ فِتْنَةِ اٰخِرِ الزَّمَانِ 2 vird-i ümmet olmuş.

Allahu a'lem bissavab, bunun bir tevili şudur ki: O fitneler nefisleri kendilerine çeker, meftun eder. İnsanlar ihtiyarlarıyla, belki zevkle irtikâp ederler. Meselâ, Rusya'da hamamlarda kadın-erkek beraber çıplak girerler. Ve kadın, kendi güzelliklerini göstermeye fıtraten çok meyyal olmasından, seve seve o fitneye atılır, baştan çıkar. Ve fıtraten cemalperest erkekler dahi, nefsine mağlûp olup o ateşe sarhoşâne bir sürurla düşer, yanar. İşte dans ve tiyatro gibi o zamanın lehviyatları ve kebairleri ve bid'aları, birer câzibedarlıkla pervane gibi nefisperestleri etrafına toplar, sersem eder. Yoksa, cebr-i mutlakla olsa ihtiyar kalmaz, günah dahi olmaz.

Dipnot:

1 - Süyûtî, el-Fethü'l-Kebîr: 1:315, 2:185, 3:9; el-Hâvî Li'l-Fetâva: 2:217; Ebû Abdullah Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs: 1:266.

2 - Süyûtî, el-Orfu'l-Verdî fî Ahbari'l-Mehdî (el-Hâvî li'l-Fetâva): 2:234; Ahmed Zeynî Dahlan, el-Fütûhâtü'l-İslâmiye: 294; el-Berzenci, el-İşâa' fî Eşrâti's-Sâa': 95-99; İbn-i Haceri'l-Heytemî, el-Fetâva'l-Hadîsiyye: 36; Muhtasar u Tezkireti'l-Kurtubî: 133-134.

- Yedinci Mesele:

Rivayette var ki, "Süfyan büyük bir âlim olacak, ilimle dalâlete düşer. Ve çok âlimler ona tâbi olacaklar."

Ve'l-ilmu indallah, bunun bir tevili şudur ki: Başka padişahlar gibi ya kuvvet ve kudret veya kabile ve aşiret veya cesaret ve servet gibi vasıta-i saltanat olmadığı halde, zekâvetiyle ve fenniyle ve siyasî ilmiyle o mevkii kazanır ve aklıyla çok âlimlerin akıllarını teshir eder, etrafında fetvacı yapar. Ve çok muallimleri kendine taraftar eder ve din derslerinden tecerrüt eden maarifi rehber edip tâmimine şiddetle çalışır, demektir.

- Sekizinci Mesele

Rivayetler, Deccalın dehşetli fitnesi İslâmlarda olacağını gösterir ki, bütün ümmet istiâze etmiş.

- Gaybı ancak Allah bilir- Bunun bir tevili şudur ki: İslâmların Deccalı ayrıdır. Hattâ bir kısım ehl-i tahkik, İmam-ı Ali'nin (r.a.) dediği gibi demişler ki: Onların Deccalı Süfyandır, İslâmlar içinde çıkacak, aldatmakla iş görecek. Kâfirlerin Büyük Deccalı ayrıdır. 1 Yoksa Büyük Deccalın cebir ve ceberut-u mutlakına karşı itaat etmeyen şehid olur ve istemeyerek itaat eden kâfir olmaz, belki günahkâr da olmaz.

Dipnot:

1 - "Mesih Deccalın fitnesinden... Ahirzaman fitnesinden... (sana sığınıyoruz Allah'ım)." Buhari, Daavât: 37, 39, 44, 45, 46, Ezan: 149, Cenâiz: 88, Fiten: 26; Müslim, Mesâcid: 127, 128, 130-134; Müsned, 6:139.

- Dokuzuncu Mesele

Rivayetlerde, vukuat-ı Süfyaniye ve hâdisât-ı istikbaliye Şam'ın etrafında ve Arabistan'da tasvir edilmiş.

Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Merkez-i hilâfet eski zamanda Irak'ta ve Şam'da ve Medine'de bulunduğundan, râvîler kendi içtihadlarıyla, daimî öyle kalacak gibi mânâ verip, merkez-i Hükûmet-i İslâmiye yakınlarında tasvir etmişler, Halep ve Şam demişler. Hadisin mücmel haberlerini, kendi içtihadlarıyla tafsil etmişler.

- Onuncu Mesele

Rivayetlerde, eşhas-ı âhirzamanın fevkalâde iktidarlarından bahsedilmiş.

Vel'ilmü indallah, bunun tevili şudur ki: O şahısların temsil ettikleri mânevî şahsiyetin azametinden kinâyedir. Bir vakit Rusya'yı mağlûp eden Japon Başkumandanının sûreti, bir ayağı Bahr-i Muhitte, diğer ayağı Port Arthur Kalesinde olarak gösterildiği gibi, şahs-ı mânevînin dehşetli azameti, o şahsiyetin mümessilinde, hem o mümessilin büyük heykellerinde gösteriliyor. Amma fevkalâde ve harika iktidarları ise, ekser icraatları tahribat ve müştehiyât olduğundan, fevkalâde bir iktidar görünür. Çünkü tahrip kolaydır. Bir kibrit bir köyü yakar. Müştehiyat ise, nefisler taraftar olduğundan çabuk sirayet eder.

- On Birinci Mesele

Rivayette var ki, "âhirzamanda bir erkek kırk kadına nezaret eder." 1

Allahu a'lem bissavab, bunun iki tevili var: Birisi: O zamanda meşru nikâh azalır veya Rusya'daki gibi kalkar. Bir tek kadına bağlanmaktan kaçıp başıboş kalan, kırk bedbaht kadınlara çoban olur.

İkinci tevili: O fitne zamanında, harplerde erkeklerin çoğu telef olmasından, hem bir hikmete binaen ekser tevellüdat kızlar bulunmasından kinayedir. Belki hürriyet-i nisvan ve tam serbestiyetleri kadınlık şehvetini şiddetle ateşlendirdiğinden fıtratça erkeğine galebe eder; veledi kendi suretine çekmeye sebebiyet verdiğinden, emr-i İlâhî ile kızlar pek çok olur.

Dipnot:

1 - Buhari, Nikâh: 110. Ayrıca, bir erkeğin elli kadına nezâret edeceğine dair hadis için bak: Buhari, İlim: 21, Eşribe: 1; Müslim, İlim: 9; Tirmizi, Fiten: 34; İbn-i Mâce, Fiten: 25; Müsned, 3:98, 176, 202, 213-214, 273, 289

- On İkinci Mesele

Rivayetlerde var ki, "Deccalın birinci günü bir senedir, ikinci günü bir ay, üçüncü günü bir hafta, dördüncü günü bir gündür." 1

- Gaybı ancak Allah bilir- Bunun iki tevili vardır:

Birisi: Büyük Deccalın kutb-u şimâlî dairesinde ve şimal tarafında zuhur edeceğine kinaye ve işarettir. Çünkü kutb-u şimâlînin mevkiinde bütün sene, bir gece bir gündüzdür. Bir gün şimendiferle bu tarafa gelse, yaz mevsiminde bir ay mütemadiyen güneş gurub etmez. Daha bir gün otomobil ile gelse, bir haftada daima güneş görünür. Ben Rusya'daki esaretimde bu mevkie yakın bulunuyordum. Demek Büyük Deccal, şimalden bu tarafa tecavüz edeceğini mucizâne bir ihbardır.

İkinci tevili ise: Hem Büyük Deccalın, hem İslâm Deccalının üç devre-i istibdatları mânâsında üç eyyam var. "Bir günü, bir devre-i hükûmetinde öyle büyük icraat yapar ki, üç yüz sene yapılmaz. İkinci günü, yani ikinci devresi, bir senede, otuz senede yapılmayan işleri yaptırır. Üçüncü günü ve devresi, bir senede yaptığı tebdiller on senede yapılmaz. Dördüncü günü ve devresi âdileşir, bir şey yapmaz, yalnız vaziyeti muhafazaya çalışır" diye, gayet yüksek bir belâgatla ümmetine haber vermiş.

Dipnot:

1 - Müslim, Fiten: 110; Ebû Dâvud, Melâhim: 14; Tirmizi, Fiten: 59; İbn-i Mâce, Fiten: 33; Müsned, 4:181.

- On Üçüncü Mesele

Katî ve sahih rivayette var ki, "İsa Aleyhisselâm Büyük Deccalı öldürür." 1

Vel'ilmü indallah, bunun da iki veçhi var: Bir veçhi şudur ki: Sihir ve manyetizma ve ispritizma gibi istidracî harikalarıyla kendini muhafaza eden ve herkesi teshir eden o dehşetli Deccalı öldürebilecek, mesleğini değiştirecek, ancak harika ve mu'cizâtlı ve umumun makbulü bir zat olabilir ki, o zat, en ziyade alâkadar ve ekser insanların peygamberi olan Hazret-i İsa Aleyhisselâmdır.

İkinci veçhi şudur ki: Şahs-ı İsa Aleyhisselâmın kılınciyle maktul olan şahs-ı Deccalın, teşkil ettiği dehşetli maddiyyunluk ve dinsizliğin azametli heykeli ve şahs-ı mânevîsini öldürecek ve inkâr-ı ulûhiyet olan fikr-i küfrîsini mahvedecek ancak İsevî ruhânileridir ki, o ruhâniler din-i İsevînin hakikatini hakikat-i İslâmiye ile mezc ederek o kuvvetle onu dağıtacak, mânen öldürecek. Hattâ, "Hazret-i İsa Aleyhisselâm gelir, Hazret-i Mehdîye namazda iktida eder, tâbi olur" 2 diye rivayeti, bu ittifaka ve hakikat-i Kur'âniyenin metbuiyetine ve hâkimiyetine işaret eder.

Dipnot:

1 - Tirmizi, Fiten: 62; Ebû Dâvud, Melâhim: 14; Müsned, 3:420, 4:226; el-Hâkim, el-Müstedrek, 4:529-530.

2 - Buhari, Enbiya: 49; Müslim, İmân:244, 245, 247; İbn-i Mâce, Fiten: 33; Müsned, 2:336, 3:368

- On Dördüncü Mesele

Haim Naum

Rivayette var ki, "Deccalın mühim kuvveti Yahudidir. Yahudiler severek tâbi olurlar." 1

Allahu a'lem, diyebiliriz ki, bu rivayetin bir parça tevili Rusya'da çıkmış. Çünkü, her hükûmetin zulmünü gören Yahudiler, Almanya memleketinde kesretle toplanıp intikamlarını almak için, komünist komitesinin tesisinde mühim bir rol ile Yahudi milletinden olan Troçki namında dehşetli bir adamı, Rusya'nın Başkumandanlığına ve terbiyegerdeleri olan meşhur Lenin'den sonra Rus hükûmetinin başına geçirerek Rusya'nın başını patlatıp

bin senelik mahsulâtını yaktırdılar. Büyük Deccalın komitesini ve bir kısım icraatını gösterdiler. Ve sair hükûmetlerde dahi ehemmiyetli sarsıntılar verip karıştırdılar.

Dipnot:

1- Müslim, Fiten: 124; Müsned, 3:224, 292, 4:216-217.

- On Beşinci Mesele

Ye'cüc ve Me'cüc hâdisâtının icmali Kur'ân'da olduğu gibi, rivayette bir kısım tafsilât var. Ve o tafsilât ise, Kur'ân'ın muhkematından olan icmali gibi muhkem değil, belki bir derece müteşabih sayılır. Onlar tevil isterler. Belki râvîlerin içtihadları karışmasıyla, tabir isterler.

Evet, bunun bir tevili şudur ki -Gaybı ancak Allah bilir- : Kur'ân'ın lisan-i semâvîsinde "Ye'cüc" ve "Me'cüc" namı verilen Mançur ve Moğol kabileleri, eski zamanda Çin-i Maçin'den bir kısım başka kabileleri beraber alarak kaç defa Asya ve Avrupa'yı hercümerc ettikleri gibi, gelecek zamanlarda dahi dünyayı zîr ü zeber edeceklerine işaret ve kinayedir. Hattâ şimdi de komünistlik içindeki anarşistin ehemmiyetli efradı onlardandır.

Evet, ihtilâl-i Fransevîde hürriyetperverlik tohumuyla ve aşılamasıyla sosyalistlik türedi, tevellüd etti. Ve sosyalistlik ise bir kısım mukaddesatı tahrip ettiğinden, aşıladığı fikir, bilâhare bolşevikliğe inkılâp etti. Ve bolşeviklik dahi çok mukaddesat-ı ahlâkiye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan, elbette, ektikleri tohumlar hiçbir kayıt ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsulünü verecek. Çünkü kalb-i insanîden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir; daha siyasetle idare edilmez. Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise, hem mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak. Ve o şeraite muvafık insanlar ise, Çin-i Maçin'de kırk günlük bir mesafede yapılan ve Acaib-i Seb'a-i âlemden birisi bulunan Sedd-i Çinînin binasına sebebiyet veren Mançur ve Moğol ve bir kısım Kırgız kabileleridir ki, Kur'ân'ın mücmel haberini tefsir eden Zât-ı Ahmediye (Aleyhissalâtü Vesselâm) mucizâne ve muhakkikane haber vermiş.

- On Altıncı Mesele

Rivayette var ki: İsa Aleyhisselâm Deccalı öldürdüğü münasebetiyle, "Deccalın fevkalâade büyük ve minareden daha yüksek bir azamet-i heykelde ve Hazret-i İsa Aleyhisselâm ona nisbeten çok küçük bulunduğunu" 1 gösterir.

Bunun bir tevili şu olmak gerektir ki -Gaybı ancak Allah bilir- : İsa Aleyhisselâmı nur-u İmân ile tanıyan ve tâbi olan cemaat-i ruhâniye-i mücahidînin kemiyeti, Deccalın mektepçe ve askerce ilmî ve maddî ordularına nisbeten çok az ve küçük olmasına işaret ve kinayedir.

Dipnot:

1 - İbn-i Kesîr, Nihâyetü'l-Bidâye ve'n-Nihâye, 1:103-4; Alâuddin el-Hindî, Kenzü'l-Ummâl, 14:330; Süyûti, ed-Dürrü'l-Mensûr, 5:355; Süyûti, el-Hâvî Li'l-Fetâvâ, 2:588; el-Heysemî, Mecmeu'z-Zevâid, 8:244

- On Yedinci Mesele

Rivayette var ki, "Deccal çıktığı gün bütün dünya işitir ve kırk günde dünyayı gezer ve harikulâde bir eşeği vardır." 1

Allahu a'lem, bu rivayetler tamamen sahih olmak şartıyla tevilleri şudur: Bu rivayetler mucizâne haber verir ki, "Deccal zamanında vasıta-i muhabere ve seyahat o derece terakki edecek ki, bir hadise bir günde umum dünyada işitilecek. Radyo ile bağırır, şark-garp işitir ve umum ceridelerinde okunacak. Ve bir adam kırk günde dünyayı devredecek ve yedi kıt'asını ve yetmiş hükûmetini görecek ve gezecek" diye, zuhurundan on asır evvel telgraf, telefon, radyo, şimendifer, tayyareden mucizâne haber verir.

Hem Deccal, deccallık haysiyetiyle değil, belki gayet müstebit bir kral sıfatıyla işitilir. Ve gezmesi de her yeri istilâ etmek için değil, belki fitneyi uyandırmak ve insanları baştan çıkarmak içindir. Ve bindiği merkebi ve himarı ise, ya şimendiferdir ki bir kulağı ve bir başı cehennem gibi ateş ocağı, diğer kulağı yalancı cennet gibi güzelce tezyin ve tefriş edilmiş. Düşmanlarını ateşli başına, dostlarını ziyafetli başına gönderir. Veyahut onun eşeği, merkebi, dehşetli bir otomobildir veya tayyaredir veyahut -sükût lâzım!

Dipnot:

1 - İbn-i Kesîr, Nihâyetü'l-Bidâye ve'n-Nihâye, 1:106; İbn-i Ebî Şeybe, el-Musannef, 7:495-500.

- On Sekizinci Mesele

Rivayette var ki, "Ümmetim istikametle gitse, ona bir gün var." 1

Yani, * -fî yevmin kâne mıkdâruhu elfe seneh- âyetinin sırrıyla, bin sene hâkimâne ve mükemmel yaşayacak. Eğer istikamette gitmezse, ona yarım gün var. Yani, ancak beş yüz sene kadar hâkimiyeti ve galibiyeti muhafaza eder. Allahu a'lem, bu rivâyet kıyametten haber vermek değil, belki İslâmiyetin galibâne hâkimiyetinden ve hilâfetin saltanatından bahseder ki, ayn-ı hakikat ve bir mucize-i gaybiye olarak aynen öyle çıkmış. Çünkü hilâfet-i Abbâsiyenin âhirinde, onun ehl-i siyaseti istikameti kaybettiği için, beş yüz sene kadar yaşamış. Fakat ümmetin heyet-i mecmuası ise, istikameti kaybetmediğinden, hilâfet-i Osmaniye imdada gelip bin üç yüz sene kadar hâkimiyeti devam ettirmiş. Sonra Osmanlı siyasiyyunları dahi istikameti muhafaza edemediğinden, o da ancak (hilâfetle) beş yüz sene yaşayabilmiş. Bu hadîsin mucizâne ihbarını, hilâfet-i Osmâniye kendi vefatıyla tasdik etmiş. Bu hadisi başka risalelerde dahi bahsettiğimizden burada kısa kesiyoruz.

Dipnot:

1 - Ebû Dâvud, Melâhim: 18; Müsned, 1:170, 4:193.

* Sizin gününüzle bin sene kadar uzun olan kıyâmet gününde" Secde Sûresi: 32:5.

- On Dokuzuncu Mesele

Rivayetlerde, âhirzamanın alâmetlerinden olan ve âl-i Beyt-i Nebevîden Hazret-i Mehdînin (Radıyallahu Anh) hakkında ayrı ayrı haberler var. Hattâ bir kısım ehl-i ilim ve ehl-i velâyet, eskide onun çıkmasına hükmetmişler.

Allahu a'lem bissavab, bu ayrı ayrı rivayetlerin bir tevili şudur ki: Büyük Mehdînin çok vazifeleri var. Ve siyaset âleminde, diyanet âleminde, saltanat âleminde, cihad âlemindeki çok dâirelerde icraatları olduğu gibi, her bir asır, me'yusiyet vaktinde kuvve-i maneviyesini teyid edecek bir nevi Mehdîye veyahut Mehdînin onların imdadına o vakitte gelmek ihtimaline muhtaç olduğundan, rahmet-i İlâhiye ile her devirde, belki her asırda bir nevi Mehdî âl-i Beytten çıkmış, ceddinin şeriatını muhafaza ve sünnetini ihya etmiş. Meselâ, siyaset âleminde Mehdî-i Abbâsî ve diyanet âleminde Gavs-ı âzam ve Şâh-ı Nakşibend ve aktâb-ı erbaa ve on iki imam gibi büyük Mehdînin bir kısım vazifelerini icra eden zatlar dahi, Mehdî hakkında gelen rivâyetlerde, medâr-ı nazar Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm olduğundan, rivayetler ihtilâf ederek, bir kısım ehl-i hakikat demiş: "Eskide çıkmış." Her ne ise... Bu mesele Risale-i Nur'da beyan edildiğinden, onu ona havale ile burada bu kadar deriz ki: Dünyada mütesanit hiçbir hanedan ve mütevafık hiçbir kabile ve münevver hiçbir cemiyet ve cemaat yoktur ki, âl-i Beytin hanedanına ve kabilesine ve cemiyetine ve cemaatine yetişebilsin.

Evet, yüzer kudsî kahramanları yetiştiren ve binler mânevî kumandanları ümmetin başına geçiren ve hakikat-i Kur'âniyenin mayasıyla ve imanın nuruyla ve İslâmiyetin şerefiyle beslenen, tekemmül eden âl-i Beyt, elbette âhir zamanda, şeriat-ı Muhammediyeyi ve hakikat-ı Furkaniyeyi ve sünnet-i Ahmediyeyi (a.s.m.) ihya ile, ilân ile, icra ile, başkumandanları olan Büyük Mehdînin kemâl-i adaletini ve hakkaniyetini dünyaya göstermeleri gayet mâkul olmakla beraber, gayet lâzım ve zarurî ve hayat-ı içtimaiye-i insaniyedeki düsturların muktezasıdır.

- Yirminci Mesele

Güneşin mağripten çıkması 1 ve zeminden dâbbetü'l-arzın zuhurudur. 2

Amma güneşin mağripten tulûu ise, bedahet derecesinde bir alâmet-i kıyamettir. Ve bedaheti için, aklın ihtiyarı ile bağlı olan tevbe kapısını kapayan bir hadise-i semâviye olduğundan, tefsiri ve mânası zâhirdir, tevile ihtiyacı yoktur. Yalnız bu kadar var ki:

Allahu a'lem, o tulûun sebeb-i zâhirîsi: Küre-i arz kafasının aklı hükmünde olan Kur'ân onun başından çıkmasıyla zemin divâne olup, izn-i İlâhî ile başını başka seyyareye çarpmasıyla hareketinden geri dönüp, garptan şarka olan seyahatini irade-i Rabbânî ile şarktan garba tebdil etmekle güneş garptan tulûa başlar. Evet, arzı şems ile, ferşi Arş ile kuvvetli bağlayan hablullahi'l-metîn olan Kur'ân'ın kuvve-i câzibesi kopsa, küre-i arzın ipi çözülür, başıboş, serseri olup aksiyle ve intizamsız hareketinden güneş garptan çıkar. Hem müsademe neticesinde emr-i İlâhî ile kıyamet kopar diye bir tevili vardır.

Amma "dâbbetü'l-arz": Kur'ân'da, gayet mücmel bir işaret ve lisan-ı halinden kısacık bir ifade, bir tekellüm var. Tafsili ise, ben şimdilik, başka mes'eleler gibi katî bir kanaatle bilemiyorum. Yalnız bu kadar diyebilirim: Gaybı ancak Allah bilir.

Nasıl ki kavm-i Firavuna çekirge âfâtı ve bit belâsı ve Kâbe tahribine çalışan kavm-i Ebrehe'ye ebâbil kuşları musallat olmuşlar. Öyle de, Süfyanın ve deccalların fitneleriyle bilerek, severek isyan ve tuğyana ve Ye'cüc ve Me'cüc'ün anarşistliği ile fesada ve canavarlığa giden ve dinsizliğe, küfür ve küfrana düşen insanların akıllarını başlarına getirmek hikmetiyle arzdan bir hayvan çıkıp musallat olacak, zîr ü zeber edecek. Allahu a'lem, o dâbbe bir nevidir. Çünkü, gayet büyük birtek şahıs olsa, her yerde herkese yetişmez. Demek, dehşetli bir taife-i hayvaniye olacak. Belki, illâ dâbbetul ardı te'kulu minseeteh 3 âyetinin işaretiyle o hayvan, dâbbetü'l-arz denilen ağaç kurtlarıdır ki; insanların kemiklerini ağaç gibi kemirecek, insanın cisminde dişinden tırnağına kadar yerleşecek. Mü'minler İmân bereketiyle ve sefahet ve su-i istimalâttan tecennübleriyle kurtulmasına işareten, âyet, İmân hususunda o hayvanı konuşturmuş.

Rabbenâ lâ tuâhıznâ in nesînâ ev ahta'nâ. 4

Subhâneke lâ ilme lenâ illâ mâ allemtenâ inneke entel alîmul hakîm 5

Dipnot:

1 - Buhari, Fiten: 25, Tefsîr-u Sûre: 6:9, Rikak: 40; Müslim, Tevbe: 31, İman: 248, 249, Fiten: 39, 40, 118, 128, 129; Ebû Dâvud, Cihad: 2, Melâhim: 11, 12; Tirmizi, Fiten: 21, Tefsîr-u Sûre: 6:8, 9; İbn-i Mâce, Fiten: 25, 28, 32; Dâremi, Siyer: 69; Müsned, 1:192, 2:164, 201..., 3:31, 4:6, 7.

2 - Müslim, İmân: 249, Fiten: 39, 40, 118, 129; Ebû Dâvud, Melâhim: 11, 12; Tirmizi, Fiten: 21, Tefsir-u Sure 6:9; İbn-i Mâce, Fiten: 28, 31, 32; Müsned, 2:164, 201, 295, 4:6, 7, 5:268, 357

3 - Asâsını kemirmekte olan bir ağaç kurdu." Sebe' Sûresi: 34:14.

4 - Ey Rabbimiz! Bizden evvelkilere yüklediğin gibi bize de ağır vazifeler ve musibetler verme." Bakara Sûresi: 2:286.

5 - Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başka bilgimiz yoktur. Sen herşeyi hakkıyla bilir, her işi hikmetle yaparsın." Bakara Sûresi: 2:32.

NOT: Bir çok düzenleme yapmak zorunda kaldım, bilhassa dipnotlarda... Bu yüzden bazı hataların olması mümkün. Bir hususun altını da çizelim... Bediüzzaman Said-i Nursi'nin (rh.a.) bu çalışması kıyamete yakın çıkacak olan Büyük Deccal ile ilgili değil. Islam Deccali, yani Süfyan ile ilgilidir. Bu paylaşım vesilesi ile Bediüzzaman'ın (rh.a.) Ruhuna el - Fatiha.

Elbette bende Dualarınıza talibim.

****
****
****

Kemalist aydının hurafeciliği... Rakamlar ile Gerçekler (Okuyun, Paylaşın) (Osmanlı Devleti ile Kemalist rejimin karşılaştırılması)

Doğruya ve sahih dine inanmayan, hurafelere inanır; fanteziler ve kurgulamalarla meşgul olur. Kemalist-ulusalcı aydın, bu sahada insanlık tarihinde birinciliğe oynayabilir. Bunların hurafelerinden en önde geleni de, 1923-38 arası Türkiye'de ekonomik mucize yaşandığı, yurdun demir ağlarla örüldüğü, eğitimin "10 yılda 10 milyon genç yaratacak" ölçüde şaha kalktığı, yolsuzluğun görülmediğidir.

Oysa:

1856-1922 yılları arasında 8619 km demiryolu yapılmış. 1876'da 1538 km olan demiryolu ağımıza II. Abdülhamid döneminde 4982 km yeni yol eklenerek, % 324'lük bir artış kaydedilmiş. 1923-50 döneminde ise sınırlarımız içindeki 4086 km.lik demiryollarımıza sadece 3578 km ilâve edilerek, % 87,5'lik bir artış başarılabilmiş. Ya karayolları?

Kemalist aydın, hurafeleri uğruna gerçekleri çarpıtmakta da ustadır. Meselâ, Mustafa Kemal'in maaşı konusunda sadece o günkü rakamı (ortalama 13.000 TL) verir, ama onun bugünkü değerinden söz etmez. M. Kemal'in maaşının altın üzerinden 2006 yılındaki karşılığı 620.000 liradır. 2006 yılında Cumhurbaşkanı'nın maaşı ise 14.000 liraydı. Yani, ilk Cumhurbaşkanı, 2006'daki Cumhurbaşkanı'ndan altın üzerinden 24, TL üzerinden 44 kat fazla maaş almaktaydı. O dönemde Türkiye'nin şimdikinden en az 15 kat daha fakir olduğu hesaba katıldığında, ilk Cumhurbaşkanı, 2006 yılı itibariyle Cumhurbaşkanı'ndan reel olarak en az 350 kat fazla maaş alıyordu. Ve İsmail Cem'in Türkiye'de Geri Kalmışlığın Tarihi'nde M. Kemal'in servetinin dökümü, 4 sayfa tutmaktadır.

Bu servet gibi, İş Bankası ve CHP servetinin de ana kaynağı, Abbas Hilmi Paşa'nın verdiğinin dışında, Hint Müslümanlarının Kurtuluş Savaşımız için gönderdiği 500.000 lira idi (bugün için 20 milyon dolar civarında).

Şeflik dönemleri ekonomik mucizesi için 3 net göstergemiz var:

Köylü nüfusun şehirli nüfusa oranı, 1923-38 arası hiç değişmemiştir. M. Kemal'in has adamlarından A. Hamdi Başar, 1930'da şöyle demektedir:

"Köylü, sırtına giyecek ve boğazına sokacak bir şey bulamıyor. Memleketi kalkınmaya götürebilecek bir manivela ise henüz keşfedilmedi."

Hürriyet gazetesinin yıllar önce yazdığına göre, Türkiye ekonomisi,

1927'de % 12,8;
1932'de % 10,6;
1935'te % 3;
1940'ta % 5;
1941'de % 10,3;
1943'te % 9,8;

1944'te % 5,1;
1945'te % 15,3;
1949'da % 5,5 küçülmüştür.

Eğitime gelince:

1895 yılında Türkiye sınırları içinde yaklaşık rakamlarla 25.800 ilkokul, 2 milyon ilkokul yaşında çocuk ve 1 milyon 200 bin öğrenci vardır; okuma oranı, % 60'tır.

1938'de ise 6.700 ilkokul, 2.335.000 ilkokul çağında çocuk ve 765.000 öğrenci vardır; okuma oranı % 33'tür. 1925-38 arasında Türkiye'de sadece 173 yeni ilkokul açılmıştır.

1895'te Türkiye toprakları içinde ortaokul ve lise sayısı 830, ortaöğretim çağındaki nüfus 2 milyon 550 bin, öğrenci sayısı 98.000, okuma oranı % 3,8'dir.

1938'de ise 208 ortaokul ve lise, 3 milyon küsur orta öğretim çağında nüfus, 95 bin küsur öğrenci vardır ve okuma oranı % 3,2'dir.

1914'e gelindiğinde tek üniversitemiz, 7 fakültesi ve 4.600 öğrencisi ile İstanbul Üniversitesi idi. 1938'de de yine tek üniversitemiz vardır; fakülte sayısı 8 olup, öğrenci sayısı 5.700 civarındadır.

Kemalist aydın, 1923-38 arasını neden altın çağ olarak görür? Çünkü İslâm, bütünüyle baskı altındadır ve 1934'e gelindiğinde Türkiye'de din eğitimi bitirilmiştir.

Bir de, yer yer halk açlıktan ölür, pek çoğu sehpalarda can verir, jandarma dipçiği ve tahsildar baskısı altında inlerken, kaymak tabakasını kripto-ecnebilerin oluşturduğu asker-eşraf-tüccar-bürokrat koalisyonundan oluşan CHP ve Cumhuriyet "seçkin"leri, arsa spekülasyonculuğu, ihtikâr, tefecilik, müteahhitlik, komisyonculuk ve savaş şartları istismarıyla zenginleşmekte, halk çullar-çuvallar içinde iken Kalgurisi'den, Fegara'dan Paris modellerini kapışmakta, kuyruklu ceket, silindir şapka, klak, makferlanlarla balolarda danstan dansa ve kutlamadan kutlamaya koşmaktadır.

****

Ali Ünal, Zaman Gazetesi, 22 Kasım 2010.

****
****
****

Tavsiye ettiğimiz köşe yazıları (köşe yazarları demiyoruz) :

Tarih ve yalanlar - Ahmet Altan
Askerî Cumhuriyet - Ahmet Altan
Hadi netleştirelim... Ahmet Altan
CHP ve başörtüsü - Ahmet Altan
Resepsiyon - Ahmet Altan
"CHP" - Ahmet Altan
Bu Cumhuriyet Temelden Yıkılmalı! - Ahmet Altan
Atatürk - Ahmet Altan
Başörtüsü ve içgörü - Ahmet Altan

İslam Mektepleri İbadethâne Gibi Olmalıdır - M. Şevket Eygi
Müslümanlara Çok Zulm Ettiler - M. Şevket Eygi
M. Kemal Az Zamanda Çok Şeyler Yapmıştır - M. Şevket Eygi

Suriye'de Baas, Türkiye'de? - Asım Yenihaber
Kitap düşmanlığının 83. yılı - Asım Yenihaber

İngilizler İstanbul'dan nasıl çıktı? - Mustafa Armağan
Osmanlı kadar başına taş düşmesin e mi! - Mustafa Armağan
Yunanlılar kimin adalarını satışa çıkarıyor? - Mustafa Armağan
Bir paşa öldürdü, İstiklal Mahkemesi'ne başkan oldu! - Mustafa Armağan

Unutmadık ve unutmayacağız - Şevki Yılmaz
İdam Eder, Mezarsız Bırakır, Arşivleri Kapatır! - Kenan Alpay
İskilipli Atıf'ı anmak ve anlamak - Abdurrahman Dilipak

NOT: Google'a yazarsanız çıkar.

****
****
****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar (12 Bölüm)

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 1

Bu yazı dizimizde kemalizm ideolojisinin dinimizi nasıl tahrif etmeye çalıştığını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sereceğiz inşaallah.

***

Kemalizm'in din sahasında oynadığı bir oyun var ve hala az da olsa, etkisini büyük ölçüde kaybetmiş de olsa, devam etmektedir. Örneğin Yaşar Nuri Öztürk ve Zekeriya Beyaz gibi kemalistler bu oyunun bayraktarlığını

yapmaktadırlar.

Her akl-ı selimin kabul ettiği gibi Kuran ayetleri, Hadis-i Şerifler olmadan kolayca farklı yorumlanmaya müsaittir... Bundan dolayı kemalistler Hadis-i Şeriflerin devre dışı bırakılmasına karar verdiler ve böylece Kuran'ı kendi ideolojilerine uydurabilmeyi hedeflediler. Dolayısıyla birtakım "sözde" Islam alimleri harekete geçti veya büyük olasılıkla harekete geçirildi.

Bunlardan biride Yaşar Nuri Öztürk'tür.

Yaşar Nuri Öztürk, Hadis-i Şerifleri devre dışı bırakmak için işe öncelikle (haşa) Kuran'ı kullanmakla başladı... Halbuki delil getirdiği ayetler, M. Kemal'in Islam kanunları yerine kul yapımı olan Isviçre'nin medeni, Almanya'nın borçlar ve Italya'nın ceza kanununu tercih etmesini tenkid eden nitelikteki ayetlerdir ve Kuran bizlere bu tür kul yapımı kanunlardan sakınmamızı öğütlemektedir.

Hadis-i Şerifler ise bizzat Kuran'ın bizi yönlendirdiği kaynaktır. (Delillerini ilerleyen bölümlerde zikredeceğiz inşaallah)

Yaşar Nuri Öztürk, Kuran ayetlerini kullanarak Hadis-i Şerifleri tenkid etmekle bu işe başlamıştı ve kemalist ideolojinin sözcüleri olan medya patronları da televizyonlarında, gazetelerinde Yaşar Nuri Öztürk'e fevkalade müthiş ve görülmemiş oranda büyük bir destek verdiler.

Ancak ilmi altyapısı olmayan bir zümreyi peşinden sürüklemiş olmakla birlikte, bu konuda pek başarılı olamadı, zira Türkiye'deki müslümanların çoğunluğu Imam-ı Azam Ebu Hanife'nin (radıyallahu anh) mezhebine bağlıdırlar ve Hadis-i Şerifleri yok sayarak yoldan şaşmadılar.

Yaşar Nuri Öztürk, hesap tutmayınca bu sefer Hadis-i Şerif denince akla gelen ilk isim olan Imam Buhari'yi (radıyallahu anh) ve dolayısıyla Hadis-i Şerifleri; yazdığı "Imam-ı Azam" kitabıyla yani Imam-ı Azam Ebu Hanife'yle (radıyallahu anh) vurmaya kalktı. Üstelik aynı kitapta M. Kemal Atatürk'ü savunmaktan da geri kalmadı.

Fakat elhamdülillah bunda da başarı sağlayamadı. Ehl-i Sünnet alimlerimizin gayretleri ve kendisine yazdıkları reddiyeler ile bu plan da tutmadı.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 2

Bir evvelki bölümde Yaşar Nuri Öztürk'ün Hadis-i şerifleri devre dışı bırakarak Kuran'ın kolayca "farklı" yorumlanmasının önünü açmaya çalıştığından bahsetmiştik... Tabi bunlar bizim tespitlerimizdir.

Zekeriya Beyaz'ı ise sanırım ayrıca tanıtmamıza ve hangi gayeye hizmet ettiğini yazmamıza gerek yok. "Kurban Bayramı'nda `tavuk´ da kesilebilir" diyerek bizi Islam alemine rezil eden adam.

Işte Hadis-i şerifleri devre dışı biraktığı zaman, Kuran'da nelerin kurbanlık olduğu hususunda açıkça malumat bulamıyor ve bu yüzden "mecburen" `tavuk da olur´ demek zorunda kalıyor. Neyse... Yaşar Nuri ile aynı kafada diyebiliriz.

Hadis-i şeriflerin devre dışı bırakılması; Kuran'ı kendilerine uydurmak isteyen kemalistler için bulunmaz bir nimettir.

Bu bölümde, Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) için "ayet açıklama yetkisi yoktur" diyerek - hâşâ - "postacı" muamelesi yapan bu zihniyete Kuran'dan ayetlerle cevaplar verilecektir.

***

Sünnet'in ve Peygambere İtaatin Önemi

Kur'ân-ı Kerim pek çok ayetleri ile "Peygambere itaat edin" ferman eder. Dolayısıyla peygambere itaat Allah'ın ümmete emri ve farzıdır. Şayet bu emir peygamberin şahsına olsa vefatından sonra bu ayetlerin hükümsüz kalması gerekir ve sonraki asırlarda peygamberi görmeyenleri hiç ilgilendirmemesi gerekirdi. Bu durumda da yüce Allah - hâşâ - gereksiz pek çok ayeti inzal etmiş olurdu.

Hâlbuki buradaki emir peygamberin şahsına değil, yoluna ve sünnetine, ahkâm-ı ilâhiyi uygulamasına olmak hem nassen (açık ayet-i kerime) hem aklen gereklidir.

Bu hususta yüce Allah;

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin" (Nisa, 4:59) buyurur.

Allah'a itaat elbette kitabda geçen emir ve nehiylerine uymaktır. Resule itaat ne anlama gelmektedir? Elbette sünnetine itaattir. Sonra yüce Allah;

"Kim resule itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur" (Nisa, 4:80) buyurarak bu konuda çok açık konuşmuştur.

"Peygamber size ne vermişse alın ve size neyi yasaklamışsa ondan sakının" (Haşr, 59:7) ayeti peygambere emretme ve yasaklama yetkisi vermiş ve ümmetinin de buna uymasını ve itaat etmesini emretmiştir.

"Peygamberin verdiği hükme gönül rızası ile kabullenmedikçe iman etmiş olmazsınız" (Nisa, 4:65)

ve "Allah ve rasülü bir şeye hükmettikleri zaman inanan erkek ve kadınlara kendi arzularına uyma hakkı yoktur, Allah ve resulüne itaat mecburiyeti vardır" (Ahzap, 33:36) ayetleri de peygamberin verdiği hükme inananların itaat mecburiyetini anlatmaktadır.

Allah'ı (celle celaluhu) sevdiklerini iddia edenlere de yüce Allah'ın koyduğu bir ölçü vardır. Herkes Allah'ı sevdiğini ve Allah'ın da kendisini sevdiğini, bunun için azap etmeyeceğini iddia etmektedir. Bu iddia daha çok Allah'ı bilmeyen ve imanda eksiği olan Yahudi ve Hıristiyanlarda ve mü'minlerin de "Fırak-ı Dalle" olarak nitelenen yoldan çıkmışlarında vardır.

Yüce Allah bunlara şöyle hitap eder: "Allah'ı sevdiğinizi iddia ediyorsanız Allah'ın elçisi olan peygambere itaat edin ki Allah da sizi sevsin. Peygambere itaat etmiyorsanız biliniz ki Allah'ı sevme iddianız yalandan ibarettir." (Âl-i İmran, 3:31)

"Öyle ise peygamberin emrine aykırı davrananlar ve itaatte kusur edenler başlarına bela gelmesinden ve kendilerine ahirette elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar" (Nur, 24:63) buyurarak ikaz eder.

Bu konuda yüzlerce ayet vardır. Bu ve benzeri ayetler sünnete uymanın farz olduğunu ispata kâfidir. Gerçek mü'minler peygambere itaat etmede birbirleri ile yarışırlar ve peygamberin önüne asla geçmezler. Hatta peygamberin huzurunda bulunuyor gibi "seslerini yükselterek itiraz etmezler." (Hucurat, 49:2)

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 3

Kemalistler bir önceki bölümde zikrettiğimiz 2 Ayet-i Kerime'nin manasının farklı olduğunu iddia ediyorlar. Buna bir cevap verelim...

1. IDDIA: Alttaki Sure'nin 7. ayetini verdin, ancak; "Peygamber size ne verdiyse onu alın. Size neyi yasakladıysa ondan sakının" ifadesi sadece söz konusu ganimetler içindir.

Haşr Suresi
7 - Allah'ın o kent halkından, Resulüne verdiği ganimetler, Allah'a, Resul'e, ona akrabalığı bulunanlara, yetimlere, yoksullara, yolcuya aittir. Ta ki içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir şey olmasın. Peygamber size ne verdiyse onu alın. Size neyi yasakladıysa ondan sakının ve Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı şiddetlidir.

CEVABIMIZ:

"Resul size neyi verirse alın, size neyi yasaklarsa ondan kaçının" (Haşr 7) bu ayetlerde geçen وما آتاكم "neyi verirse" ve وما نهاكم "neyi yasaklarsa" ibarelerindeki ما umum (genel) belirtir. Yani Resulullahın (sallallahu aleyhi vesellem) verdiği her şeyi alın ve nehyettiği her şeyden kaçının.

Bunu Allah'ın (celle celaluhu) emredici olan فخذوه, فانتهوا ibareleri de delalet ediyor. Konuyu Bedir ganimetlerine hasrettirmek isteyenlerin hakikat namına ifade edecekleri bir delilleri yoktur. Zira ayetteki umumilik, Arapça grameri açısından açık ve seçiktir. Bilinen bir fıkhî kaidedir ki;

"Muteber olan, itibara şayan olan; lafzın umumi oluşudur. Sebebin hususiliği değil."

Demek ki bu umumidir. Fakat bu ayete umumilik veren ما nın cinsini belirleyen bir husus vardır. O da "sebebi nuzulüdür". Bu ayet Bedir savaşı sonucu elde edilen ganimetlerin taksimi, kimlere ne kadar verileceği hususunda idi. Yani "ahkama" dair bir hükmü belirlemektedir. Demek ki umumi olan ما nın cinsi, nevi ahkamî olmasıdır. O halde mâna, Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) ahkama dair ne verirse alınacak ve neyden nehyederse ondan kaçınılacaktır.

****

2. IDDIA: Resule itaat Allah'a itaattir, bu yüzden Kuran'a itaat, aynı zamanda Resule itaattir. Onun içindir ki; "Kim resule itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur." (Nisa Suresi, 4:80)

CEVABIMIZ:

Verilen ayet aslında bizim lehimize ve konumuzda da bu ayete yer vermiştik. Ayet'te; "Kim Allah'a itaat ederse resule itaat etmiş olur" diye yazmıyor.

"Kim resule itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur" deniyor. Arada dünyalar kadar fark var.

Bunun aynı şeyler olmadığını gösterelim...

Nur Suresi'nin 56. Ayetinde şöyle buyuruluyor:

56 - Namazı kılın, zekâtı verin "ve" Resul'e itaat edin. Umulur ki merhamet olunursunuz.

Burada önce namaz ve zekatın emir buyurulduğunu görüyoruz. Bu durum, Ayetin hitap ettiği kimselerin Kuran'a itaat emri doğrultusunda bu iki ibadet ile mükellef tutulduğunu anlatıyor. Bu ibadetleri yerine getirenler "zaten" Kuran'a itaat etmiş oluyorlar. Bu durumda Peygambere (sallallahu aleyhi vesellem) itaatin "ayrıca" vurgulanması ne anlama geliyor?

Dolayısıyla eğer Peygambere (sallallahu aleyhi vesellem) itaat, sadece Kuran'da gördüğümüz emir ve yasaklara itaatten ibaret olsaydı, namaz ve zekat emirleri "yanında" Peygambere (sallallahu aleyhi vesellem) itaatin de "ayrıca" vurgulanmasında hiç bir mana olmazdı. Cenab-ı Hakk'da manasız birşey yapmaz. "O" bütün noksanlıklardan münezzehtir.

Binaenaleyh, bu iddialar ilme vakıf olmayanların iddialarıdır ve zaten şimdi olduğu gibi her daim çürütülmeye mahkumdur.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 4

Mezhep konusu ile devam ediyoruz...

***

Hak birden fazla olur mu?

Bir zamanlar gazete sütunlarından Müslümanlara meydan okurcasına sorulan ve halen köşe bucak tekrarlanan bir soru vardır: “Hak bir olur; nasıl böyle dört mezhebin ayrı ayrı, bazan birbirine zıt hükümleri hak olabilir?”

Bu soruya özetle şu cevap verilir:

“Bir su, beş muhtelif mizaçlı hastalara göre beş hüküm alır. Önemli miktarda su kaybeden bir hastaya su içmesi vaciptir, şarttır. Yeni ameliyattan çıkmış bir hastaya zehir gibi zararlıdır. Tıbben ona haramdır. Diğer bir hastaya kısmen zararlıdır; su içmek ona tıbben mekruhtur. Diğer birisine zararsız menfaat verir, tıbben ona sünnettir. Diğer birisine de ne zarardır ne de menfaattır. Tıbben ona mübahtır afiyetle içsin...

İşte burada hak taadüt etti, birden fazla oldu. Beşi de haktır. “Su yalnız ilaçtır, yalnız vaciptir, başka hükmü yoktur.” denilebilir mi?

İşte bunun gibi İlahi hükümler mezheplere uyanlara göre değişir. Hem hak olarak değişir ve her biri de hak olur, maslahat olur... Mesela, bugün bile Şafii mezhebine mensup olanların genel karakteri köylülüğe ve bedeviliğe daha yakındır. Cemaatı bir vücut haline getiren hayat-ı içtimaiye de (sosyal hayat ta) eksik olduğundan her biri namazda imam arkasında fatihayı ayrı ayrı okuyarak, Cenab-ı Allah'a kendi dertlerini bizzat söylerler ve O'ndan ne istediklerini ifade ederler.

İmam-ı Azam'a tabi olanlar ise genellikle medeniyete ve şehirliliğe daha yakın ve içtimai yaşayış da müsait olduğundan bir cemaat bir şahıs hükmüne girip bir tek adam herkes namına söyler, ona uyanlar kalben onu tasdik ettiklerinden ve onun sözü herkesin sözü hükmüne geçtiğinden Hanefi mezhebi mensupları imam arkasında fatiha okumazlar...

Birbirinden farklı gibi görünen mezheplerdeki teferruat meselelerinin hangisini ele alsak, imamların dayandıkları noktaların hak ve hakikat olduğunu görebiliriz. Bu hususta İmam Şarani hazretleri “Mizan” isimli bir eser yazmış, mezhep imamları arasında bir mukayese yaparak hangi hükmü nasıl anladıklarını ortaya koymuştur.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 5

Kur'an ayetinin birden fazla yoruma müsait olması, mezhepleri gerekli kılıyor...

Bir misal:

Mezhep imamları İslami meseleler de değil uygulanış tarzında kendilerine göre haklı sebeplerle ihtilaf etmişlerdir. Mesela abdest alırken başa meshetmekte bütün imamlar ittifak etmişlerdir. Ancak meshin tarzında ve miktarında ihtilaf etmişlerdir.

Abdesti bizlere farz kılan Rabbimizin, “başınıza meshediniz” emri “bi ruusikum” ibaresiyle gelmiştir.

Dillerin en zengini olan Arapça'da çeşitli kelimelerin başına gelen 'b' harfi, bazan “güzelleştirmek”, bazan “bazı” manasını vermek, bazan da “bitiştirmek” manasını vermek için gelir. Abdest ayetinin “ruusiküm” kelimesinin başına gelen 'b' harfini mezhep imamlarının her biri ayrı manada anlamışlar ve bundan farklı bir uygulama ortaya çıkmıştır. Buradaki 'b' harfi her üç manaya da gelir.

Bunun içindir ki İmam-ı Malik hazretleri:

“Başa meshederken, başın tamamı meshedilmelidir. Zira buradaki 'b' harfi kelimeyi güzelleştirmek için gelmiştir. Kendi başına bir manası yoktur” der.

***

İmam-ı Ebu Hanife hazretleri ise: “Bu 'b' bazı manasına gelen 'b'dir. Başın bazısına meshedilse kafi gelir” der.

***

İmam-ı Şafii hazretleri ise: “Bu 'b' bitişmek manasına gelen 'b' dir. Sadece elin başa bitişmesi, birkaç kıla değmesi kifayet eder, mesh tamam olur” der. Hal böyle olunca mezhep imamlarının her birinin hak yolda oldukları, teferruattaki ayrılık gibi görünen hükümlerin bir ihtilaf konusu olmadığı kendiliğinden ortaya çıkar ve kötü maksatlı olanların iddialarını havada bırakır...

***

Bu arada kanun maddesi bir olduğu halde anlayış farklarından aynı meselede çeşitli mahkemelerden birbirine yüzde yüz zıt ve farklı hükümler ortaya çıkmaktadır. Birisi ortaya çıkıp da “bu neden böyle oluyor?” diyemezken mezhep meselesinin dile dolanması iyi niyetle ve gerçekçilikle uyuşmaz.

Sonuç olarak diyoruz ki:

İnkıraz bulan hak mezhepler dahil yaşamakta olan dört mezhebe ve imamlarına ayni sevgi ve saygıyı beslemek Müslümanlığımızın gereğidir.

Bidat meselesine gelince:

Müctehid imamların anlayış ve fikirleri, Dinimizin iki esası olan Kuran ve Sünnetten alınmıştır ve o ikisinin yorumlanmasından ibarettir.

Nitekim şu Kuran ayeti bunu açıkça göstermektedir:

“…Eğer onlar (ihtilafa düştükleri konularda) peygambere ve aralarında dini yönden görüşlerine itimat edilen kimselere sormuş olsaydılar, içlerinden işin iç yüzünü araştırıp çıkaranlar, onun ne olduğunu bilirlerdi.” (Nisa, 83)

Dikkat edilirse ayette Hz. Peygamberden sonra, görüş sahibi ve sahasında uzman kimselere de problemlerimizi iletmemiz isteniyor. İşte hak mezheplerin olması bu ayetin bir açıklamasıdır.

Ayrıca meşhur bir rivayete göre Peygamberimiz Hz. Muaz’ı Yemene gönderirken nasıl ve neye göre hüküm vereceğini sorduğunda onun sırayla Allah’ın Kitabına, Rasülünün Sünnetine ve onlarda bulamaz isem kendi görüşüme göre hüküm veririm demiştir. Peygamberimiz bu cevaba çok sevinmiştir. (Ebu Davut, Akziye, 11; Tirmizi, Ahkam,3)

Bu da konumuz açısından önemli bir kaynaktır.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 6

Hadis ve Mehzep inkarcıları haykırarak şu soruyu soruyorlar:

Fıkıhta 4 mezhebin varlığı, "Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılın; ihtilafa düşmeyin; bölünüp parçalanmayın."(Ali İmran 3/103) ayetine muhalif değil midir?

CEVAP:

Malum Efendimiz öncesi Arap toplumu, kabile yapılanmasının hakim olduğu bölük pörçük bir manzara arz ediyordu. Çağdaşları olan Roma, Fars imparatorluklarına benzer bir devlet yapılanmaları yoktu. Güçlünün hakim olduğu, hak ve adaletin gözetilmediği, menfaatlerin her şey kabul edildiği, sıradan sebeplerde asırlar süren iç savaşların yapıldığı hayat tarzları vardı.

Farklılıklar "zenginlik" değil, "çatışma sebebi" olarak görülüyordu. Fakat İslam geldikten sonra bu menfi unsurların hepsi zamanla ve teker teker toplum hayatından izale oldu. Önce zihinlerde herkesin Allah'ın kulu olması hasebiyle yaratılışta birbirine eşit varlıklar olduğu fikri anlatıldı. İnsanları birbirinden ayıran özelliklerin çatışma değil, toplumsal hayatı zenginleştiren, birlikte yaşamayı kolaylaştıran unsurlar haline getirilmesi sağlandı.

Zengin-fakir, efendi-köle ve kabileler arasındaki korkunç uçurumlar tevhid akidesi ve peşi sıra gelen hukuki öğretilerle kapanmaya yüz tuttu. Asırlar süren kabile savaşlarına son verildi. İnsanlar din, dil, cins, ırk vb. bütün farklılıklarına rağmen bir üst devlet çatısı halinde birlikte yaşamaya başladı. Bütün bunlarda hiç şüphesiz Kur'an'ın mezkur ayetinde ifade buyurduğu "Allah'ın ipi" yani müfessirlerin beyanına göre Kur'an ve sünnetiyle İslam dini merkezi rolü oynadı. İşte bahse medar olan ayet, önce kesin ve kat'i bir emirle bahsettiğimiz cahiliyenin bölük-pörçük günlerine dönüşü yasaklıyor, ardından bu hallerini hatırlatma babında şöyle diyor:

"Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani siz birbirine düşman kimseler idiniz de Allah gönüllerinizi te'lif etti ve O'nun nimeti sayesinde kardeş oldunuz. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da Allah sizi kurtarmıştı. İşte Allah ayetlerini size böyle açıklıyor ki doğru yolu bulasınız." (Al-i İmran 3/103)

Bu bütünlük içinde ayete baktığımızda verilen mesaj gayet açık ve net; Müslümanların kendi aralarında birlikteliklerini sağlamaları, sonra onu ölesiye muhafaza etmeleri ve dağınıklığa düşmemeleridir.

Fakat bu demek değildir ki Müslümanlar arasında düşünce ayrılıkları olmasın? Hayır, bu ayetten "düşünce ayrılıklarınız olmasın" gibi bir hüküm çıkmaz. Hele soruda bahsedildiği gibi fıkhi görüş ayrılıklarına muhalif bir delil hiç çıkmaz. Zira farklı düşünce olmasın demek her şeyden önce eşyanın tabiatına terstir. İlahi iradeye aykırıdır. Fıtrata muhalefettir. Görüş ayrılıkları elbette olacak ama bu ayrılıklar insanlar arasında "düşmanlığa sebebiyet vermeyecek." Kamplaşmaların nedeni olmayacak. İkincisi fıkhın yapısına terstir. Fıkıh eğer hayatla evrensel ve tarih üstü değerlere sahip olan İslam dinini birbirine bağlayan bir bağ ise -ki öyle olduğuna hiç şüphe yok-, o bağın fonksiyonunu eda etmesi, ana esaslar istikametinde üretilecek yeni düşüncelerle olur.

İşte fıkhi alandaki görüş farklılıklarının eda ettiği misyon budur. Aksi halde düşüncenin donuklaşması devreye girer. Bu ise kendi yatağında akıp giden bir nehir olan hayatın, fıkıhla bağının kopmasını netice verir. Fıkıh hayattan, hayat da fıkıhtan koparsa doldurulması zor boşluklar meydana gelir.

Bu ayet aslında kemalistlerin aleyhindedir. Ayet; ayrılmayın, parçalanmayın derken, daha çok M. Kemal ve zihniyetinin Türk, Kürt, Arap, Acem ayrımcılığı yapmasını tenkid eder.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 7

1. IDDIA: Hadis-i şerif inkarcıları şöyle diyor: "Milyonlarca Hadis-i şerifi Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) 23 yıllık Peygamberliği döneminde `söylemiş´ olması imkansızdır."

CEVABIMIZ:

Bu soruyu soran birisinin kesinlikle dini ilimlere vakıf olmadığına hükmedilir. Evet, bilmemek ayıp değil, fakat araştırma yapmadan bu iddiaya dayanarak Hadis-i şerifleri red etmek cahilliktir.

Bu konuya bir açıklık gertirelim:

Bir Hadis kitabında örneğin Sahih-i Buhari'de veya Sahih-i Müslim'de bulunan Hadis-i şeriflerin her biri "ayrı ayrı" Hadisler değildir... Bazı Hadis-i şerifler tekrardan (mükerrer) aynı kitapta yer alır. Mesela Imam Buhari'nin (radıyallahu anh) Sahih-i Buhari'sinde 1 Hadis-i şerif durumuna göre 2, 3, 4, 5, 6, 7 ve daha fazla bölümde "tekrar tekrar" kaydedilmiştir. Zira bir Hadis, 2, 3, 4, 5 veya daha fazla "ayrı" meseleler ile alakalıdır.

Yani 1 Hadis-i şerif, "Namaz" ile ilgili babta yer alırken, aynı zamanda "Temizlik" babında da yer alabilir, bu durumda 1 Hadis-i şerif Sahih-i Buhari'de 2 kere yer almış olur. Böylece Hadis-i şerif sayısı doğal olarak artar. Nitekim Sahih-i Buhari'de sadece "2761" Hadis olmasına rağmen tekrarlarla sayı "9082"ye ulaşıyor.

Bununla birlikte, bir de Sahih-i Buhari'de yer alan 1 Hadis-i şerif, aynı zamanda Sahih-i Müslim'de de geçebilir... Hatta diğer Hadis kitaplarında da yer alabilir. Bu durumda 1 Hadis-i şerifin kaç kez tekrarlanabildiğini tahmin edebilirsiniz. Birçok Hadis inkarcısının bilmediği bir şey daha var, o da; 6 Hadis kitabından oluşan "Kütüb-i Sitte" Hadis Külliyatı'nda sadece ve sadece "7300" Hadis-i şerifin bulunmasıdır.

Daha da önemlisi, Hadis kitaplarında yer alan her Hadis, gerçekte Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) "sözü" değildir. Bazen "fiili" olabilir...

Örnek olarak, bir rivayette; "Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle yaparken gördüm" ifadesi yer alır. Bu durumda bu Hadis-i şerifin Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) "sözü" olmadığı ortaya çıkar, ancak fiilidir ve bu da bağlayıcıdır.

Bazen de, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) ne sözüdür, ne de fiilidir... Bu durumda "takriri" olabilir. Bu kategorideki rivayetler ise, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) bir Sahabi'nin (radıyallahu anhüm ecmain) fiilini gördüğü ancak yanlış olduğu yönünde uyarmadığı, yapmasına mani olmadığı, yani kısaca onayladığı şeylerdir. Yanlışlarda uyarı yapardı.

Bütün bunlarla birlikte bu saydıklarımızın "dışında" olan Hadisler de, Hadis kitaplarında yer alır... Bu meyandaki Hadisler ise, ne Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) sözüdür, ne fiilidir, ne de takriridir; bunlar Ashab-ı Kiram'ın (radıyallahu anhüm ecmain) yani Efendimizi (sallallahu aleyhi vesellem) görüp iman etmiş olanların sözleri ve fiilleridir.

Hepsi Hadis kitaplarında "Hadis" adı altında yer almasına rağmen, "Lügat manası" Hadis'dir ancak çoğunlukla tarihi hadiselerin nakline "Haber", "Eser" denir.

Örneğin bazı Hadisler şöyle başlar:

- "Hz. İbnu Abbâs (radıyallahu anhümâ) anlatıyor: "Hz. Ömer (radıyallahu anh)'i hutbe verirken dinledim. Şöyle demişti:..."

Bu durumda bu Hadisin asıl tanımı "Haberdir" Zira burada Hz. Ömer (radıyallahu anh) Efendimizin söyledikleri kayıt edilmiştir.

Dolayısıyla Hadis inkarcılarının; "Milyonlarca Hadis-i şerifi Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) 23 yıllık Peygamberliği döneminde `söylemiş´ olması imkansızdır" şeklindeki iddialarının kesinlikle "ilmi" değeri

yoktur.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 8

2. IDDIA: Hadis inkarcıları, iki Hadisin aynı konu ile alakalı olduğu halde birisinin başka bir hadis kitabında "farklı" lafızla (sözle) kayıt edildiğini, bu durumda birisinin tahrife uğradığını dolayısıyla hangisinin tahrif edilmiş olduğu bilinmediği için ikisini de kabul etmememiz gerektiğini iddia ediyorlar.

CEVABIMIZ:

Misal olarak, bir Hadis-i şerifin lafzı şöyle:

1 - Bir mümin, bir kardeşine tebessüm etse, 100 sevap kazanır... Bir ihtiyacını giderse 200 sevap kazanır.

- Diğer hadisin lafzı da örneğin şöyle:

2 - Bir mümin, bir kardeşine tebessüm etse, sevap kazanmış olur... Bir ihtiyacını giderse, tebessüm etmesinden daha fazla sevap kazanır.

Şimdi burada kafamdan verdiğim örnekde aynı konu hakkında iki "Hadis" var (aslında hadis değil, kafamdan yazdım)

Birincisi "lafzen" rivayet edilmiştir. Ikincisi ise "manen" rivayet edilmiştir. Burada lafızlar "aynı" değil ancak 2. sözü söyleyenin maksadı hangi davranışın daha efdal olduğunu bildirmektir, bu yüzden sevabın miktarını yazmamış. 1. Sözü söyleyen ise, lafzına tamamen sadık kalmış ve aynen söylendiği şekilde "100 sevap, 200 sevap" diye rivayet etmiştir. Böylece iki ayrı lafız ile bize ulaşan rivayetlerin her ikisi de aynı manayı ortaya koyuyor... Bundan dolayı iki hadiste uydurma değildir.

***

Şimdi başka tür bir Hadis-i şerif versiyonu ile örnekleyeyim...

Meşhur bir hadis vardır; "Sen olmasaydın, ey Habîbim (Muhammed), felekleri [kâinatı] yaratmazdım"

Hadis Alimleri (Muhaddisler) bu hadis için "uydurma" derler, ancak bununla "manasının" uydurma ve gerçeği yansıtmadığını söylemek istemezler. Sadece bu "lafız" ile Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin ağzından çıkmamıştır anlamında. Ilim sahibi olmayan hadis inkarcıları da bu hadisi; "uydurma" ve aslı astarı olmayan bir söz sanırlar. Halbuki bu "uydurma" tabiri muhaddisler arasında "ilmî" bir terimdir.

Nitekim bu hadisin "manası" uydurma değildir, şöyle ki; Allah-u Teala Eşref-i Mahluk olan insan için kainatı yaratmıştır... Ve ilk insan Hz. Adem (aleyhisselam) dünyaya gelmiştir. Bununla birlikte başka bir hadiste, Allah-u Teala'nın Hz. Adem'e (aleyhisselam) şöyle dediği rivayet edilir;

"Ya Adem, Muhammed aleyhisselamın ismi ile her ne isteseydin, kabul ederdim. O (Muhammed) olmasaydı, seni yaratmazdım."

Rabbimiz bu hadiste; "O olmasaydı seni yaratmazdım" diyor.

Bütün kainat insanlık için yaratıldığına göre... Ilk insan olarak Hz. Adem'in (aleyhisselam) dünyaya geldiği dikkate alınırsa ve Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi vesellem) olmasaydı, Hz. Adem'i (aleyhisselam) da yaratmayacağını Cenab-ı Hakk bildirdiğine göre, yukarıda verdiğim hadis "manen" sahihtir...

Yani sonuç; "Sen olmasaydın, ey Habîbim (Muhammed*), felekleri [kâinatı] yaratmazdım".

Nitekim Hasan el-Basrî'ye; "Dün rivâyet ettiğin hadisin lafızlarını bu gün değiştiriyorsun." diye itiraz edilince, "Manada isabet etmişsem bunda bir beis yoktur." cevabını vermiştir. (Hatib el-Bağdadî, el-Kifaye fi İlmi'r-Rivâye, Medine t.y., sayfa 207).

*(Allahümme salli ala seyyidina Muhammed ve ala ali seyyidina Muhammed.)

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 9

3. IDDIA: Hadis inkarcılarının başka bir iddiası da şöyle: "Bazı Hadis-i şeriflerde Peygamberimizin (sav.) hadislerin 'yazımını' yasakladığı görülüyor."

CEVABIMIZ:

Aslında bu bir çelişkidir, zira hem hadisleri delil olarak kabul etmezler, hemde hadislerin delil olmadığını ıspatlamak (!) için bizzat hadislerden delil getirirler. Fakat biz yine de cevabımızı verelim...

Evet, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) hadis "yazımını" yasaklamıştır. Ancak herkese yasak değildi ve daha sonra yazımına da izin verilmiştir. Tıpkı, Kabir ziyaretini bir ara yasaklayıp, daha sonra ziyarete izin vermesi gibi. Ayrıca dikkatinizi çekerim; "yazımı" yasaklanmıştır, "sözlü rivayetin" yasaklanmış olduğu bildirilmiyor. Yazımın yasaklanmasının bir kaç nedeni olabilir.

Şöyle ki;

1 - Hadisler ile Kuran Ayetlerinin birbirleri ile karışmasını önlemek.

2 - Bilindiği üzere arapların edebiyata meyilli olmalarından dolayı o dönem hafızaları çok güçlü idi. Hadislerin "yazıya" dökülmesi hafızalarda gevşekliğe sebep olurdu. Yani amaç, aynı zamanda hafızayı korumaktır.

3 - O dönem araplar içinde okur - yazar çok nadirdi... Okuma - yazma bilenlerin bir çoğunun da yazıları iyi değildi, dolayısıyla yazıda hata yapma oranı oldukça yüksekti... Hele arapça gibi bir dilde bir harfin yanlış yazılmasının dahi manayı değiştirebileceği göz önüne alınırsa, doğabilecek karmaşayı tahmin edebilirsiniz.

4 - Bir an için hadislerin hatasız yazıldığını düşünsek bile, bu sefer de "okuma"da hatalar ortaya çıkardı. Bundan dolayı "yazım" yerine "sözlü rivayet" doğal olarak daha uygundur. Nasıl ki, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) "özel" katiplerinin oluşu ve herkese bu görevi vermeyişi, ayet yazımının genel manada yasak olduğu anlamına gelmiyorsa; aynı şekilde bazılarına hadis yazımının yasaklanması da genel manada hadis yazımının yasaklandığı anlamına gelmez.

Ayrıca ayetlerin belirli Sahabilerce ezberlenmesi; hadislerde neden "yazı" yerine "sözlü" rivayetin teşvik edildiği hakkında bize bir fikir verir.

Yukarıda da ifade ettiğim gibi, hadislerin yazımı herkes için yasak değildi... Hz. Abdullah b. Amr b. el-As'ın (rh.a) "es-Sahifetü's-Sadıka" isimli hadis kitabı vardı ve Peygamberimiz (sav.) kendisini bizzat teşvik etmiştir. Bundan başka bir de Hz. Ebu Hureyre'nin (rh.a) "Sahife-i Sahîha" adındaki hadis kitabı mevcuttu. Hz. Ali (rh.a) Efendimiz ilmin kapısı olmasına rağmen bir hadis sahifesini yanında bulunduruyordu.

Daha sonra Kur'an herkesce iyice anlaşıldıktan sonra ve hadisler ile karışma tehlikesi de ortadan kalkınca "yazıma" genel olarak izin verilmiştir.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 10

4. IDDIA: Hadis inkarcılarının başka bir iddiası da şöyle: "Halifeler bile hadis rivayetini yasaklamışlar ve kendileri de hadis rivayet etmemişlerdir."

CEVABIMIZ:

Gerek 1. Halife Hz. Ebu Bekir (rh.a) olsun, gerekse 2. Halife Hz. Ömer (rh.a) veya diğerleri olsun, bu mübarekler sadece işin ehli olanların hadis rivayet etmelerini istemişlerdir... Çok rivayet edenleri de dikkatli olmaları hususunda uyarmışlardır. Mesela bir Sahabi iyi derecede fıkıh bilmiyorsa, bu Sahabinin fıkıh ile ilgili hadis rivayet etmesi ne kadar doğru olabilir? Işte bu noktada doğal olarak halifeler devreye girer ve işin ehli olmayanların hadis rivayet etmelerine mani olurlar. Fakat bu, herkesi hadis rivayetinden men ettikleri anlamına da gelmez. Aslında bu bile Halifelerin hadis konusunda ne kadar titiz davrandıklarını ve hadislere ne kadar değer verdiklerini gösterir.

Hadis-i Şeriflerin dinde yeri olmayacak ve Halifeler hadis rivayetini yasaklayacaklar; bütün bunlara rağmen Sahabilerde rivayet edecekler, ancak koca Ömer (rh.a) onların boyunlarını vurmayacak !?! Olacak iş mi?

Diğer meseleye gelecek olursak...

Halifelerin hadis rivayet etmedikleri yönündeki iddia kesinlikle doğru değildir... Kaynaklara bakanlar bunu kolaylıkla görebilirler. Halifelerde hadis rivayet etmişlerdir ancak onların rivayetleri elbette Halife olmayan Sahabilere nazaran daha azdır, çünkü Halifeler Devletin başında olduklarından dolayı, daha çok devlet işleri ve bürokrasi ile ilgilenmişlerdir... Cihad, dolayısıyla feth edilecek yerler ile ilgilenmişlerdir... Ümmetin düzeni, Islam hukukunun tatbiki vs. ile meşgul olmuşlardır. Bir nevi iş bölümü yapılmıştır diyebiliriz buna.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar - 11

Bu ve ilerleyen bölümlerde Hadis-i Şerif inkarcılarının, birçok hadisin "çelişkili" veya "Kur'an-ı Kerim'e aykırı" olduğu yönündeki iddialarına cevap vereceğiz... Fakat buna geçmeden önce bir hususun altını çizelim, inkarcıların önümüze koydukları bazı hadislerin kaynakları doğru değildir ve bazıları da hadis kitaplarında olduğu gibi değildir. Olayı vahim göstermek için büyük bir ihtimalle bizzat kendileri hadislerin metninde ve/veya kaynağında tahrifat yaptılar.

Ayrıca bir önemli nokta daha var, hadis inkarcıları bir hadis gördüklerinde hemen üstüne atlar ve akıllarına uymadığı zaman hemen "uydurma" damgasını basarlar. Oysa nasıl ki, bir ayeti tefsir etmek istediğimiz zaman ayetin "sebeb-i nüzulünü" yani ayetin inmesine sebep olan olayı veya suali bilmek gerekiyorsa, aynı şekilde hadislerin açıklanması için de "sebebi vüruduna" yani buyrulma/söylenme sebebine bakmak gerekmektedir.

Özellikle ilerleyen bölümlerde yer vereceğimiz "3. iddia"da sebeb-i vürudun önemi daha iyi anlaşılacaktır.

***

1. IDDIA: Peygamber kabın içine solumaktan nehiy buyurmuştur. (Müslim)

Enes'ten Rasûlullah, kabın içine üç defa solurmuş. (Müslim).

Enes şöyle demiş: Resûlullah içtiği şeyin içine üç defa solar ve: Bu daha kandırıcı, daha sâlim ve afiyetlidir. buyururdu. Enes: İşte bende içilen şeyin içine üç defa soluyorum. demiş. (Müslim)

Bu hadislerden birinde Peygamber, kabın içine solumaktan sakındırmış, diğer ikisinde de içilen şeyin içine üç defa bizzat kendisi solumuş. Burda çelişki var.

CEVABIMIZ:

Gördüğünüz gibi, 3 hadis var ve üçünün de "Sahih-i Müslim"de geçtiğini iddia ediyorlar, ancak hangi bab ve numarada geçtiği hakkında bilgi yok.

Neyse...

Gelelim hadislerin metnine...

Kabın içine nefes vermek yasaklanmıştır, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) içecekleri üç "nefeste" içtiği bildirilmiştir.

Hadislerin "asıl metni" şöyledir:

1 - "Biriniz bir şey içtiğinde kabın içine solumasın."

2 - "Enes bir kaptan içerken iki veya üç defa "nefes alır" ve Nebi sallallahu aleyhi ve sellemin "üç nefeste" içtiğini söylerdi."

Şimdi... Kabın içine nefes vermek/solumak başka bir şey, içeceği üç nefeste/solukta içmek başka bir şeydir. Burada bir çelişki yok.

Meseleyi daha iyi anlamanız açısından Ebu Hureyre'nin (radıyallahu anh) bir rivayetini buraya alıyoruz:

3 - "Biriniz bir kaptan içeceği zaman nefes vermesin. Lakin nefes almak istediğinde kabı ağzından uzaklaştırıp öyle nefes versin" (Hakim Müstedrek 4/155).

Umarım mesele anlaşılmıştır.

****

Kemalizm'in din oyunu: Mezhep ve Hadis-i Şerifleri inkar – 12 ve Son

2. IDDIA: Rasûlullah şöyle buyurdu: Gümüş kaptan bir şey içen kişi var ya, muhakkak o kişi karnına ancak cehennem ateşini göndermektedir. (Buhâri)

Enes ibn Mâlik(r.a.)'ten: Peygamber'in su bardağı kırıldı, akabinde kırık yerine gümüşten bir bardak edindi dediğini tahdis etti. Râvi Asım el-Ahvel: Ben bu kadehi gördüm ve ondan su içtim, demiştir. (Buhâri)

1. Hadiste Peygamberin gümüş kaptan bir şey içmeyi yasakladığını... 2. hadiste ise bizzat Peygamberin kendinin içtiği bildiriliyor. Bu hadisler çelişkili.

CEVABIMIZ:

Altın ve gümüş kaplardan yeme ve içme yasaklanmıştır. Enes b. Malik (rh.a.) hadisi, hadis-i şerif inkarcısının

yazdığı şekilde değildir. Rivayetin gerçek metni şöyledir:

"Asım el-Ahvel'den: Enes b. Malik'te Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in bardağını gördüm. Bardak çatlamıştı ve gümüşten bir telle bağlanmıştı. Bu, güzel, geniş ve Nudar ağacından yapılmış bir bardaktı. Enes dedi ki: "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e bu bardaktan şu kadar çok su verdim. İbni Sirin dedi ki; "Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Enes'de bulunan bardağında demir bir halka vardı. Enes r.a. onu altın veya gümüş bir halka ile değiştirmek istedi. Ebu Talha radıyallahu anh dedi ki; "Sakın Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in yaptığı nesneyi değiştirme!" bunun üzerine Enes radıyallahu anh bundan vazgeçti."

(Buhari - Eşribe 30, Humus 5.)

Burada hadis inkarcısının birkaç yanlışı ortaya çıkmıştır:

1 - Catlayan bardağı değiştirme fiilini "Peygamberimize (S.a.v)" nispet etmiştir.

2 - Bunun gerçekleştiğini ve Peygamberimizin S.a.v) gümüş kap kullandığını söylemiştir.

Halbuki Buhari'nin rivayetinde bu fiil Hz. Enes'e (r.ha.) aittir ancak olay hadis inkarcısının iddia ettiği şekilde gerçekleşmemiştir. Catlayan bardakta "demirden" bir halka vardı ve Enes (rh.a.) bunu altın veya gümüş bir halka ile değiştirmek istemiş ancak Ebu Talha (rh.a.) uyarınca bundan vazgeçmiş ve Asım el-Ahvel'in (rh.a.) bildirdiğine g re (bardağın diş kısmına giydirilen) gümüş halka yerine gümüşten bir tel ile onu bağlamıştır.

Bu hadislerde kesinlikle bir çelişkinin olmadığı, aksine hadis inkarcısının tahrifi görülmektedir.

***

3. IDDIA: Namaz kılan bir adamın önünden eşek, kara köpek ve kadın geçerse namaz bozulur" (Buhari 8/102; Hanbel 4/86).

CEVABIMIZ:

Tabi bozulur, çünkü Namaz kılann dikkati dağılmış olur. Ama bozulmaktan kasıt; noksanlıktır.

Doğal olarak hadis inkarcları; "Neden kadın"? diye soracaklardır.

Şimdi bu noktada "sebeb-i vürud"un bilinmesi gerekiyor. Hadisin söylenmesine sebep olan soru bir "adamdan" geliyorda ondan. Hadis de zaten "Namaz kılan bir adamın önünden" diye başlıyor... Bayanlar için de herhalde "Eşek, kara köpek ve adam" olurdu.

***

4. IDDIA: "Peygamber, savaşta kadınların va çocukların öldürülmesinin bir sakıncası olmadığını söyledi"(Buhari, Cihad/146; Ebu Davud 113).

Peygamber, kadın ve çocukları öldürtmez, bu Peygambere atılan bir iftiradır.

CEVABIMIZ:

Bu hadiste kadın ve çocukların "kasten" öldürülmesinden değil, müşrik erkeklere atılan ok, mızrakların yanlışlıkla kadın ve çocuklara isabet etmesinden bahsediliyor.

Misal olarak bir kaleyi muhasara ettiniz ve kaleye ok/mızrak atıyorsunuz, ancak savaş sonunda görüyorsunuz ki ok/mızrak yanlışlıkla kadınlara ve çocuklara isabet etmiş... Bu durumda sakınca olmadığı

bildiriliyor.

***

Bu konu üzerinde fazla durmak istemiyorum ancak bir eser önerebilirim:

"İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları."

****
****
****

Hilafet – Halifelik - 1 (Hilafet'in Farziyetinin Delilleri) (3 Bölüm)

Hilafetin farziyetine dair getirilen deliller:

a) Kur'an-ı Kerim'de: Allah Teala şöyle buyurmuştur:

--"Hayır! Rabbine And olsun ki; onlar aralarında çıkan anlaşmazlıklarda, seni hakem tayin edip sonra da senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, gerçekten iman etmiş olmazlar." (Nisa Suresi 65)

--"Allah'ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin diye sana Kitab'ı hak ile indirdik." (Nisa Suresi 105)

--"Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet ve onların arzularına uyma! Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın." (Maide Suresi 49)

--"Her kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir." (Maide Suresi 44)

Kuran'ın bu ayetleri ve diğer birçok ayetler, Allah'ın indirdikleriyle yönetmenin farziyeti konusunda delil olarak getirilmişlerdir.

***

b) Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi vesellem)'in Sünneti'nde:

Imam Müslim, Ebu Hazm'ın şöyle dediğini rivayet etti: Ebu Hureyre (Radıyallahu anh) ile beş sene beraberdim ve ondan Peygamber (Sallallahu aleyhi vesellem)'in şöyle dediğini duydum: Resulullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdular ki:

"Beni Israil'i (Israil oğullarını) peygamberler yönetiyorlardı. Bir peygamber vefat edince, onun yerine ikinci bir peygamber geçiyordu. Ancak, benden sonra peygamber yoktur. Fakat ardımdan halifeler gelecek ve çok olacaklardır." Orada bulunanlar: (Onlar hakkında) bize ne emredersiniz? diye sordular. "Önceki biatınıza sadakat gösterin. Onlara haklarını verin. Onlar üzerindeki haklarınızı (eda etmedikleri takdirde, kendilerinden değil) Allah'tan isteyin. Zira Allah'u Teala, idareleri altındakilerin hukukunu onlardan soracaktır" buyurdu. (Buhari, Enbiya, 3196; Müslim, Imaret, 3427; Ahmed b. Hanbel, Mükessirin, 7619)

****

Hilafet - Halifelik - 2

Birinci bölümde Hilafetin farziyetine dair Kur'an'dan ve Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi vesellem) Hadis-i şeriflerinden deliller zikretmiştik... Bu bölümde ise Hz. Ali (kerremallahu vecheh) ve Ulemanın (alimlerin) sözlerine yer vereceğiz.

Ali Ibn Ebi Talib (ra) şöyle dedi: "Insanlar, ister iyi isterse kötü olsun bir Imam (Halife) olmadan, doğrulmazlar (düzelmezler)." (Beyhaki, Kenz-ul Ummal, 14286)

Imam Kurtubi Bakara suresi 30. ayetin tefsirinde (Muhakkak ki; Ben yeryüzünde bir Halife yaratacağım) ayeti hakkında "Bu ayet bir Imam veya bir Halife'nin seçiminde kaynaktır. Buradaki farziyet hakkında Mutezili olan el-Asam dışında, ne imamlar arasında ne de ümmet arasında bir ihtilaf yoktur"[1] demiştir.

Imam Nevevi "Halife seçmenin tüm Müslümanlar üzerine farz olduğu konusunda icma (alimlerin ittifakı) vardır" demiştir. (Şerh-u Sahih-i Müslim, 12/105)

Imam Gazali Hilafetin kaybolmasının potansiyel sonuçlarını yazarken, şöyle dedi: "Hakimler uzaklaştırılacak, velayet hükümsüz kılınacak... bunların otoritedeki kararları icra edilmeyecek ve bütün insanlar haram sınırı üzerinde bulunacaktır."[2]

Imam Ebu'l Hasen el-Maverdi şöyle dedi: "Imamet (liderlik) akdini yapmak, bütün ümmet üzerine icmaen vaciptir."[3]

Imam el-Cuzeyri dört imamın görüşlerini dikkate alarak şöyle beyan etmektedir:

"Imamlar (dört mezhebin imamları; Şafii, Hanefi, Maliki ve Hanbeli) -Allah onlara rahmet etsin- Imametin (Hilafetin) bir farz olduğu ve Müslümanların dinin hükümlerini tatbik eden ve zalimlere karşı haklarını veren bir Imam tayin etmelerinin vacip olduğu konusunda ittifak ettiler."[4]

***

Devam edecek inşaallah...

***

KAYNAKLAR:

[1] el-Kurtubi, el-Câmi'1i Ahkâmi'I-Kur'ân, 1/264.

[2] el-Gazali, Ebu Hamid Muhammed el-Gazali (450-505/1111) el-Iktisad fil Itikad, Beyrut 1403/1983, s. 240.

[3] el-Maverdi, Ebü'l Hasan Ali b. Muhammed el-Maverdi (3364/974- 450/1058), el-Ahkam'us Sultaniyye, Beyrut 1405/1985, s. 56.

[4] el-Ceziri,(Cuzeyri) Abdurrahman el-Ceziri, el-Fıkh 'ale'l Mezahib'il Erba'a (Dört Mezhebin Fıkhı) IV, Kahire 1392 Beyrut, ts. c. 5, s. 416.

****

Hilafet - Halifelik - 3 ve SON

Imam Merginani, "Kafirlerin (tâgûti güçlerin); Allahû Teâla'nın indirdiği hükümlere mukabil olmak ve onların yerine geçmek üzere koydukları hükümleri reddetmek farzdır. Onların, mü'minler üzerinde velayet hakkının bulunmayacağı hususu kat'idir"[1] demiştir. Dolayısıyle mü'minler; kâfirlerin veya mürtedlerin istilâsına uğrarlarsa, kuvvetle başlarına geçen bu yönetimi kabul etmezler. Onlara karşı cihadın
farz-ı ayn olduğunu bilirler.

Nitekim Imam-ı Serahsi:

"Cihaddan maksad; müslümanların emniyet içerisinde bulunmaları, din ve dünya işlerini yürütme imkanına kavuşmalarıdır"[2] diyerek, hassas bir noktaya isaret eder. Istilâ altında iken dahi; mü'minlerin (müstevlilerin liderine itaat etmeyip) kendi içerinden bir imam seçmeleri vaciptir.

İslâm Fıkhı'nda hilâfet kavramı; hem insanın vazifelerini ve haklarını, hem de siyasetin 'belirleyici unsurunu' ifade için kullanılmıştır. Hilâfet Nizamı; kitap, sünnet ve icmâ-ı ümmetle sabit olan bir siyaset tekniğidir. Kamu alanını düzenleyen ahkâmın (kanunların) tatbik edilebilmesi için halifeye ihtiyaç vardır.

Imam Ebû Muin En Nesefi:

"Üzerimizde Islâm devlet başkanı olan imamı görmeden bir günün geçmesi caiz değildir. Imametin hak olduğunu kabul etmeyen kimse kâfir olur. Çünkü dini hükümlerden bir kısmının edası, imamın varlığına bağlıdır. Cum'a namazı, bayram namazları ve yetimleri evlendirmek ve bunun gibi. Imamı inkâr eden kimse farzları inkâr etmiş olur. Farzları inkâr eden de kâfir olur"[3] diyerek, hilafetin önemini ortaya koymuştur.

Ibn-i Abidin bu konuyla ilgili olarak "Resûl-i Ekrem (sav) pazartesi günü vefat etmiş, salı günü yahut çarşamba aksamı veya çarsamba günü defnedilmiştir. Bu arada
Ashab-ı Kiram, herşeyden evvel müslümanların başına bir halife seçmekle meşgul olmuşlardır. Bu sünnet bugüne kadar devam ede gelmiştir. Bir halife vefat etti mi, yerine başkası seçilmedikçe defnedilmez. Halifenin müslüman ve hür olması şarttır. Zira kâfir, müslüman üzerine velî olamaz. Köleden de halife olmaz. Çünkü onun kendine velî olmaya hakkı yoktur. Başkasına nasıl velî olabilir. Sabii ile deli de, köle gibidir. Kadınlardan da halife olmaz. Çünkü kadınlar evlerinde oturmakla memurdurlar. Onların hâli tesettüre mebnidir. Rasûl-i Ekrem (sav) buna işaretle "Işlerini kadına tevdi eden bir kavm felâh bulmayacaktır"buyurmuştur. (Buhârî, Fiten 17, Megâzi 82; Tirmizî, Fiten 75, (2263); Nesâî, Kudât 8 (8, 227). Halife muktedir, yani hükümleri
yürütebilir, mazlumun hakkını zalimden almaya, sınırları ve memleketi korumaya, asker

sevkine vesaireye gücü yeter olmalıdır"[4] demiştir.

****

KAYNAKLAR:

[1] el-Merginani, (Hicri 593 tarihlerinde yaşamış) el-Hidaye Şerhû Bidayetü'l Mübtedi, Kahire:1965 cild 1, sayfa199.

[2] es-Serahsî, Şemsü'l eimme es-Serahsî (ö. 490/1097), el-Mebsut, Beyrut: ts, cild 10, sayfa 3.

[3] Imam Ebû Muin En Nesefi - Bahrûl Kelam, Konya 1977, sayfa 179.

[4] Ibn Abidin, Muhammed Emin b. Âbidin, (h.1198 -1252) Reddü'l Muhtar ale'd Dürri'l Muhtar, I-VI; Ist.1982, cild 2, sayfa 384.

****
****
****

Işe kendimizden başlayalım

Faiz yemeyelim; faiz müesseseleri batsın...

Içki içmeyelim; içki üretimi kâr getiren bir iş olmaktan çıksın ve üretimi dursun...

Kumar, milli piyango, iddia vs. oynamayalım; bu müesseseler iflâs etsin...

Namaz kılalım, zekat verelim, oruç tutalım; halk dolayısıyla halktan çıkan idarecilerimizde ibadetlerini yapsın.

Komşularımıza, yolda kalmışlara yardım edelim; çaresizlikten uyuşturucu ve alkol bağımlısı olanların, fuhuş yapanların bu kötü yollara sapmaları engellensin.

Dinimize uygun olmayan programları seyretmeyelim; yayından kaldırılsın.

Dünyanın farklı yerlerinde zulüm gören Müslüman kardeşlerimizin durumlarını duyuralım, yayalım; kamuoyunun dikkatini o bölgelere çekelim.

Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) ahlâkı ile ahlaklanıp Şeriat'a evvela kendimizi uyduralım; lazım gelen nesli kendimiz doğuralım...

Özenen değil, özenilenler olalım... Var mısın müslüman?? Işe kendimizden başlayalım

Hucurat Suresi
14 - Bedevîler «inandık» dediler. De ki: Siz iman etmediniz ama «İslâm olduk.» deyin. Henüz iman kalplerinize yerleşmedi. Eğer Allah'a ve Resulüne itaat ederseniz, Allah işlerinizden hiçbir şeyi eksiltmez. Çünkü Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir.

****
****
****

Kısa Muhtelif konular

Ilahi Atatürk karikatürü

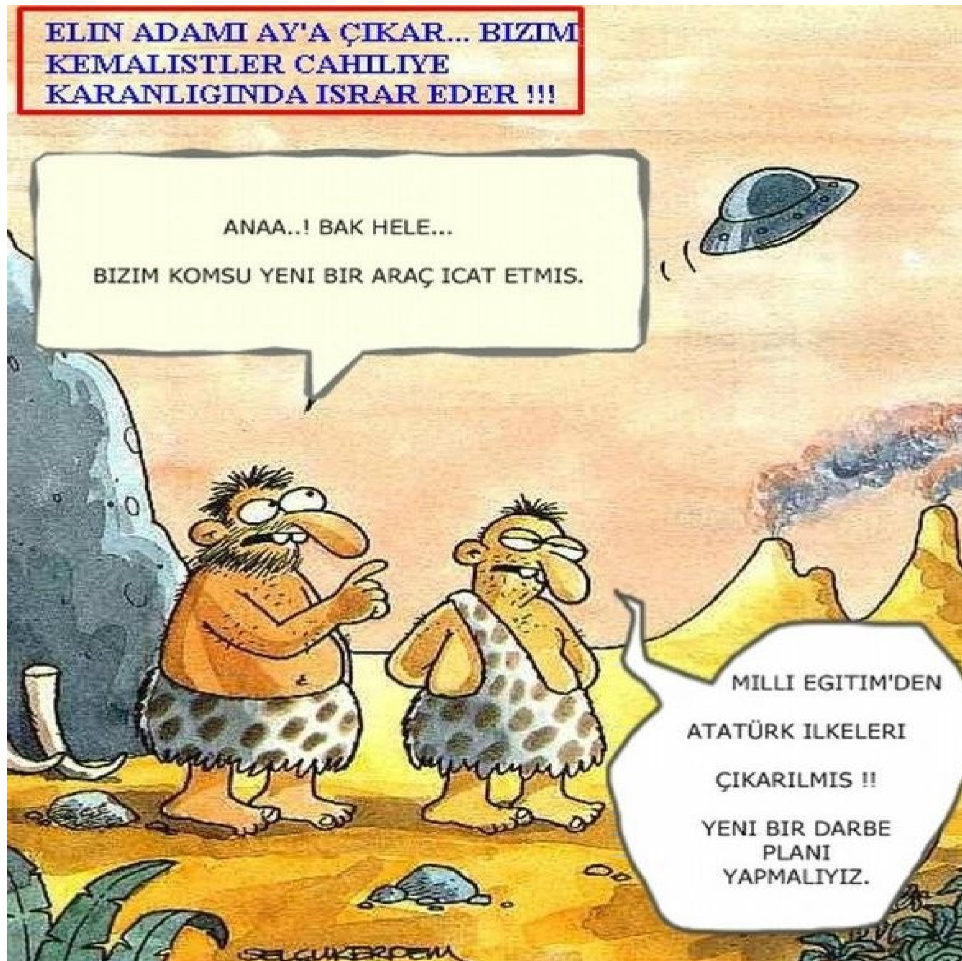
****
****
****

Halimizi Özetleyen Bir Karikatür

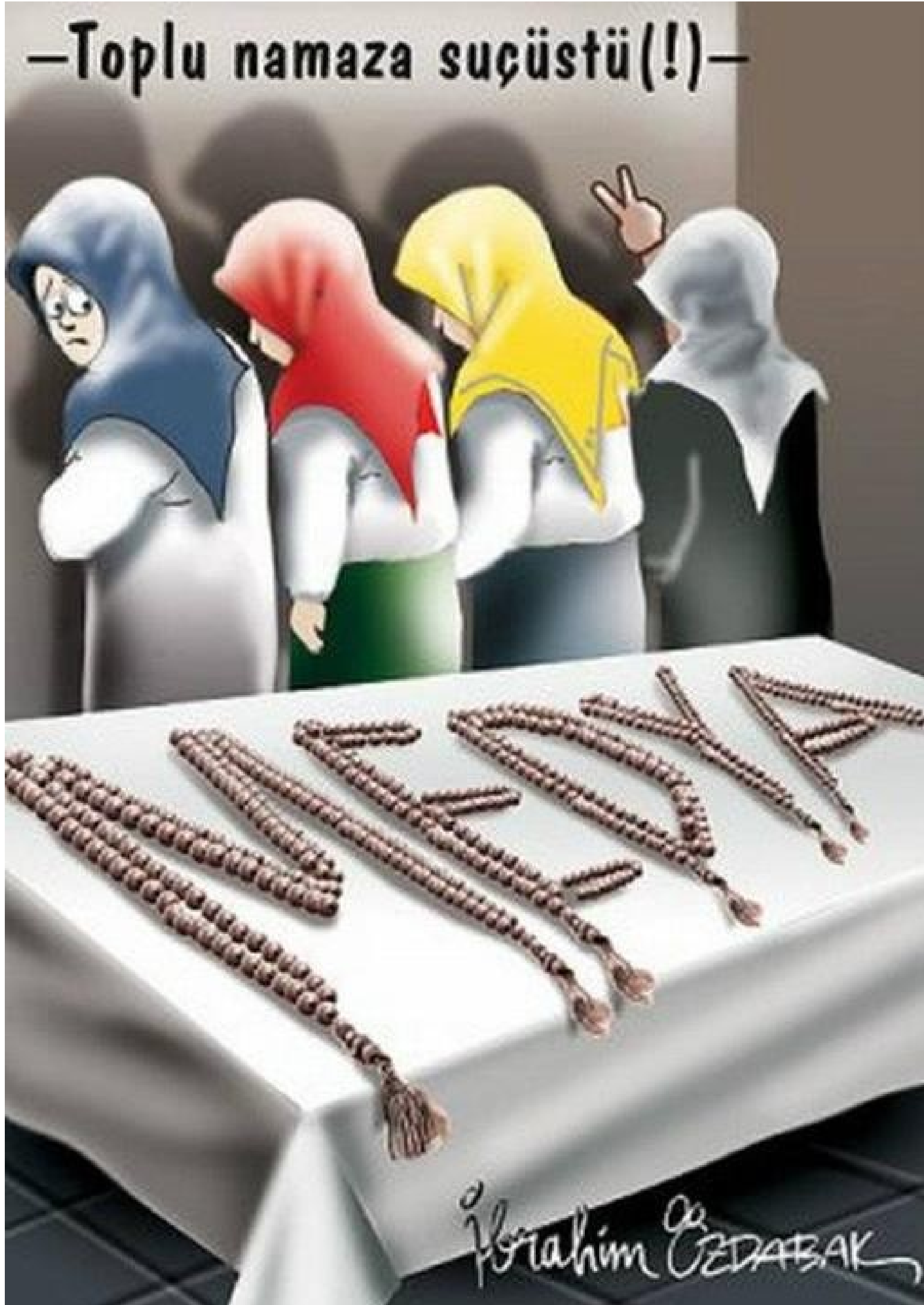
****
****
****

Kemalist cehaleti özetleyen bir karikatür (Yazı bize ait, karikatüriste dava falan açmasınlarda)

****
****
****

Medya Suçüstü (!) Yapar

****
****
****

Kemalistin Mahalle Baskısı Paranoyası

****
****
****

İzlenme rekoru kırdı ve hepimiz izledik (Gazze Karikatürü)

****
****
****

Başörtüsü ve çevre baskısı (Karikatür)

****
****
****

Cumhuriyet; Diktatörlüğün kod adıdır (Karikatür)

****
****
****

"Huzurunuzda kemalist nesil"

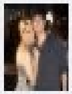
Önder Öztürk Artık devir değişmiştir.Atatürkü sevmeyebilirsin,sevilmesi gereken Atatürk değil fikirleridir.O fikirler bu topraklarda yaşayanlar için ilim meşalesidir.Tarih öncesin araplar kendi insanlarının sadet ve mutluluğu için din adı altında bir yönetim geliştirmişlerdir.Bu yönetim şekli arapları her zaman mutlu ve zengin yaparken,başka toplulukları köleleştirmiştir.Kuran gökten yada bilinmeyen bir yerden enmemiştir.Kuran geçmişten gelen inançların birleşmesiyle oluşturulmuş bir kitaptır.

23 dakika önce · Beğen · 1 kişi

Adnan Akyıldız ah sevgili kardeşim herkez senin gibi olsa hiç problem yok ta şu kadir bey takmiş ataturke gidiyor bunlar bin beşyuz yıl once yazilmiş kitabi anlatmağa çalişiyorlar o kitapta o zamanki şartlarda hazirlanan bir kitaptır şunu tekrar elden geçirseler duzenleseler çok daha iyi olacağını tahmin ediyorummm

15 dakika önce · Beğen

Barış Krmn siz peygamber olarak Muhammedi kabullenin ve böylede kirli yalan materyaller ile insanların gözünü boyadığınız sürece benim tanrımda peygamberimde ATATÜRK tür ki örnek alıncak başka lider olmadığı süreç içerisinde müslümanlık hani doğruluk dürüstlüktü doğruluk dürüstlük diye benimsediğiniz davranış buysa ben bunuda yıkarım peygamberinizi dininizide yıkarım.

11 dakika önce · Beğen

Atatürk
HAYIRLI CUMALAR...

Duvar Fotoğrafları

Beğen · Yorum Yap · Paylaş · 14 Ekim, 10:40

Emin Coskun FETOŞLAŞMAYIN.. HER GÜN HAYIRLIDIR.. HAYIRLI CUMA DİYE BİR ŞEY YOKTUR.. SAHTEKAR DİNCİLERİN GAZINA GELMEYİN..
14 Ekim, 10:47 · Beğen · 3 kişi

Filiz Özan Bana göre hergün ayni:))araplar tatil günü olduğu için cumaya hayırlı demişler ,bence:))
14 Ekim, 10:47 · Beğen · 1 kişi

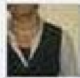
Che To Eray ATATÜRK sayfasında bu ne rezil bir başlık..yalakalık yapmayın..
14 Ekim, 10:49 · Beğen · 4 kişi

Che To Eray günün hayırlısımı olur bre cahiller..Atatürk sayfası bile böyleyse ülkenin bu halde olması normaldir..
14 Ekim, 10:57 · Beğen · 1 kişi

Tayfun Pala Hayırlı cumalar kadar saçma bir laf bilmiyorum Cuma günüğ de haftanın normal bir günüdür. Bu sözün böyle laik bistede zikredilmesi inanın çok abes kaçıyor.
14 Ekim, 11:21 · Beğen · 3 kişi

Firat Uyan ATATURKUN SAYFASINDA , ATATURKTEN BASKA PAYLASIM ISTEMIYORUZ!
14 Ekim, 12:01 · Beğen · 4 kişi

Memet Ferah Cumanın neresi hayırlı ne var diğer günlerden farkı.Eh benim hergünüm güzel olsun sizin yalnız cumanız.
14 Ekim, 11:29 · Beğen · 2 kişi

****
****
****

Kemalistlerin iğrenç yorumları

yenibiris:)§ - Yorumlar (94 Yorum Yapıldı) | + Yorum Yaz | Tüm Yorumları Gör >

ahmet ölçer 16/02/2012 - 15:07
nede olsa osmanlı torunları bu işler yüzünden bu hallere geldik hala akıllanmak yok yola devam
27 Beğendim 12 Beğenmedim

ali gül 16/02/2012 - 14:57
Ne var bunda, haremin hakkını vermişler...Onlarda insan, Osmanlı Padişahlarından neleri eksik ki...
29 Beğendim 16 Beğenmedim

sami yıldız 16/02/2012 - 14:45
Cümhuriyet gençliği istediği yerde yapar bunun adı özgürlük!..
14 Beğendim 30 Beğenmedim

carsamba onuc 16/02/2012 - 14:43
bir türk olarak gurur duydum.
17 Beğendim 16 Beğenmedim

yüksel çakmak 16/02/2012 - 14:35
Sarayda aşk . her kula nasip olmaz
25 Beğendim 14 Beğenmedim

16 Şubat 2012 Hürriyet gazetesinin haber portalında; "Topkapı Sarayı'nda seks skandalı" isimli habere yapılan yorumlar, kemalistlerin tıynetlerini gözler önüne seriyor.

ATA'larına laf söylenince köpüren kemalistlerin, haberde söz konusu iğrençliğin "Kutsal emanetlerin" de bulunduğu avluda meydana geldiği belirtilmesine rağmen, böyle ölçüsüz yorumlar yapmaları dikkat çekicidir.

***

- Yorum 1: "nede olsa osmanlı torunları bu işler yüzünden bu hallere geldik hala akıllanmak yok yola devam."

***

- Yorum 2: "Ne var bunda, haremin hakkını vermişler... Onlarda insan, Osmanlı Padişahlarından neleri eksik ki..."

***

- Yorum 3: "Cümhuriyet gençliği istediği yerde yapar bunun adı özgürlük!.."

***

- Yorum 4: "bir türk olarak gurur duydum."

***

- Yorum 5: "Sarayda aşk . her kula nasip olmaz."

****
****
****

Nice insanlar gördüm, üzerinde elbisesi yok. Nice elbiseler gördüm, içinde insan yok.

Neyzen Tevfik'e isnad edilen bir şiiri (sanki ilmi bir değeri varmış gibi) sürekli haykırıyorlar. Bizde bir an için o seviyeye inelim:

Vahidüddin'in verdği paraları unutma,
Sövme O'na Nutuk'ta sebepsiz.
Sen yine Samsun'a çıkardın amma;
Herkes seni yuhalardı edepsiz.

Nazım N. kardeşimizden esinlendim bunu.

NOT: Biz yine edepli olup son kelimede "edepsiz" s.zcüğünü "şerefsiz" s.zcüğüne tercih ediyoruz.

****

Bizde kemalistler gibi slogan atalım, ama sloganımız bile hikmetlidir bizim

"El Hükmü Lillah" diye haykırmak varken,
"Türkiye laiktir laik kalacak" demek neden?
O'nun hükmüne razı değilsen;
O'nu nasıl razı edecek ve O'na döneceksin sersem

***

*El Hükmü Lillah = Hüküm Allah'ındır.

"Sersem" kelimesi hakaret olarak algılanmasın, Sersem; bilinci ve duyguları zayıflamış olanlara denir.

****
****
****

Bundan daha güzel bir hediye olabilir mi?

Mer[redacted] gazi hazretleri nedir yaaa??? lanetullahi aleyh!
7 saat önce · Beğenmekten Vazgeç · 3

Raf[redacted] Admin helal olsun..ben atatürkçü idim.sonra ortada kaldım..çünkü hakkında olumlu şeyler çok okudum..ama bu bilgilerden sonra tavrım düşüncem iyice degişti...sadece haykırmak istiyorum... ALLAHU EKBER..
7 saat önce · Beğenmekten Vazgeç · 7

Anti CHP Arşivi Raf[redacted] Elhamdulillah.
7 saat önce · Beğen

Üze[redacted] ALLAHU EKBER
7 saat önce · Beğenmekten Vazgeç · 2

Uğu[redacted] ALLAHU EKBER
7 saat önce · Beğenmekten Vazgeç · 1

****
****
****

Tavsiye edilen Din ve Tarih siteleri

www.darusselam.com/

www.darulhikme.org.tr/

www.tahavi.com **(Bu sitede tefsir, ilmihal vs. Hepsi var.)**

www.habiballah.blogcu.com **(Bana ait)**

www.kadirmisiroglu.com

www.ebubekirsifil.com/

www.osmanli.org.tr/

https://www.facebook.com/AntiChpArsivi

https://www.facebook.com/TarihveDinArastirmalariMerkezi

https://www.facebook.com/SeratiMuhammediye

***

Kitap indirin:

(Kitaplarını okuduklarımıza dua edelim.)

Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan Hoca Külliyati (39 kitap)

http://esadcosan.awardspace.com/arsiv/kitap/index.html

Ahmed Akgündüz, Bilinmeyen Osmanlı (Bu eserde, iç oğlan kavramı kullanılarak bazı Osmanlı Padişahlarının cinsî sapık ve oğlancı olduklarına yönelik iddialar, tamamen çürütülmektedir. Aynı şekilde Harem ve kardeş katli meseleleri de ele alınmaktadır.)

http://www.mediafire.com/?8puxy1c9eoq1zrb

***

Iskilipli Atıf Hoca, Frenk Mukallitliği ve Şapka

http://www.mediafire.com/?8y8141ggjeglapp

***

Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım, cild 1
http://www.mediafire.com/?t742rx8gepw3kkm

Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım, cild 2
http://www.mediafire.com/?ordx6ngcg071y97

Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım, cild 3
http://www.mediafire.com/?775ox846tifij6f

Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım, cild 4
http://www.mediafire.com/?e0equ6dmm1z4745

***

Necip Fazıl Kısakürek, Vatan Haini değil, Büyük Vatan Dostu Vahidüddin

http://www.mediafire.com/?3wzai389bicdyfo

***

Louis Marschalko, Cihanı Yutmaya Hazırlanan Sinsi Canavar Yahudi

http://www.mediafire.com/?okijov02p5cv7i7

***

Belgelerin Diliyle Osmanlı Hoşgörüsü 1

http://www.mediafire.com/?vs9km5xnb3xx45m

***

Belgelerin Diliyle Osmanlı Hoşgörüsü 2

http://www.mediafire.com/?jkzl7m7e8keb9ze

***

Belgelerin Diliyle Osmanlı Hoşgörüsü 3

http://www.mediafire.com/?dgl7anae9aa42vb

***

Belgelerin Diliyle Osmanlı Hoşgörüsü 4

http://www.mediafire.com/?vhcnggoxk6l3df5

***

Belgelerin Diliyle Osmanlı Hoşgörüsü 5

http://www.mediafire.com/?3qdoh54c135ttlm

***

Belgelerin Diliyle Osmanlı Hoşgörüsü 6

http://www.mediafire.com/?l5dzguhguqj638h

***

9Ekmeleddin Ihsanoğlu, Osmanlılar ve Batı Teknolojisi

http://www.mediafire.com/?2t5e8cdjcvv2zb7

***

Surre Alayları 1

http://www.mediafire.com/?z8w3n4w00p18dym

***

Surre Alayları 2

http://www.mediafire.com/?s3cx0kfsq03cb5e

***

Surre Alayları 3

http://www.mediafire.com/?nf68lnwc9m848v5

***

Surre Alayları 4

http://www.mediafire.com/?9c92b8ci3nk8dhx

***

Surre Alayları 5

http://www.mediafire.com/?85w39nk9z1by7d3

***

Surre Alayları 6

http://www.mediafire.com/?hb4x76127963gia

***

Surre Alayları 7

http://www.mediafire.com/?679680o9kt1gpdh

***

Surre Alayları 8

http://www.mediafire.com/?xdln9k6hnczov07

***

Surre Alayları 9

http://www.mediafire.com/?3a8g3zz85jf2tv3

SON